



# Bộ khoai tượng công Thăng chức kỳ

Lạc  
Bút  
Xuy  
Mặc

Editor: Ma Hê,  
Junenar, Atu

diendan  
LÊ QUÝ ĐÔN  
com

# **BỘ KHOÁI TƯỚNG CÔNG THĂNG CHÚC KÝ**

*Tác giả : Lạc Bút Xuy Mặc*

*Convert : ngọcquynh520*

*Edit : Atula\_SM + Junenar*

*Beta: Phính Si*

*Truyện đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn*

## **Giới thiệu**

Đây là chuyện xưa về một nữ nhân hảo sắc biết xem tướng rung động trước một bộ khoái anh tuấn.

Bộ khoái trong truyện tương tự với cảnh sát, nhân viên công vụ trong xã hội hiện đại.

\*\*\*\*\*

## **Mục Lục**

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#)

[10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#)

[21](#) [22](#) [23](#) [24](#) [25](#) [26](#) [27](#) [28](#) [29](#) [30](#)

ᄃ31 ᄃ 32 ᄃ 33 ᄃ 34 ᄃ 35 ᄃ 36 ᄃ 37 ᄃ 38 ᄃ 40 ᄃ 41 ᄃ 42ᄃ

ᄃ43 ᄃ 44 ᄃ 45 ᄃ 46 ᄃ 47 ᄃ 48 ᄃ 49 ᄃ 50 ᄃ 51 ᄃ 52ᄃ

ᄃ53 ᄃ 54 ᄃ 55 ᄃ 56 ᄃ 57 ᄃ 58 ᄃ 59 ᄃ 60 ᄃ 61ᄃ

ᄃ62 ᄃ 63 ᄃ 64 ᄃ 65 ᄃ 66 ᄃ 67 ᄃ 68 ᄃ 69ᄃ

ᄃ70 ᄃ 71 ᄃ 72 ᄃ 73 ᄃ 74 ᄃ 75ᄃ

## Chương 1 : Tâm không đành

Mười dặm ngân hà ánh ngọc đàn, màu sắc lấp lánh điểm sông thuyền.

Thanh cơ [1] bất giác bước tới gần, quần áo phấp phới múa không ngừng.

Vó sắt rầm rầm, bụi đất tung bay không tới thành Nguyên Bắc. Trăng rằm lơ lửng trên sông Bắc Uyên, nhiều người giàu có rảnh rỗi vui đùa với bướm, trang phục lụa là nhẹ nhàng ca múa như giắc chiêm bao, tỉnh mộng mới có thể trở về trong viện với bức tường trắng.

\*\*\*\*\*

"Yên Chi, Yên Chi tốt của ta, ta xem nàng chạy trốn nơi nào ..." Một công tử mặt trắng mặc áo gấm hoa đang đuổi theo chơi đùa với một yên hoa nữ tử liên tục nở nụ cười quyến rũ ở bên trong một kỹ viện, nằm bên cạnh bờ sông Bắc Uyên. Nàng lơ tay làm rớt chiếc khăn lụa thêu một bông sen ở trước cánh cửa đang đóng chặt. Bên trong phòng là một mảnh xuân tình...

"Ừm ..." Nữ nhân kia ngậm một hộp rượu hoa quế, kiều mị, cuống quýt nắm lên "nam nhân" đang ngẩng cao đầu, đưa mắt nhìn nam nhân kia không nhận được phải kêu lên một tiếng "ừm", từ từ ngậm nơi đó.

Hai chân nam nhân đuổi thẳng, dùng sức ngưỡng đầu lui về phía

sau, tựa hồ muốn đem bản thân kéo dài hơn, cơ thể muốn phát tiết nhiệt lượng ra ngoài. Nữ nhân dùng đưa vòng eo, bò dậy, âm thầm đem bầu rượu hoa nhỏ từ từ đổ xuống đôi nhũ hoa anh đào của mình.

Từng giọt rượu không hề e ngại chảy xuống nơi đó, trong mắt nam nhân kia tràn đầy dục hỏa, lập tức ngậm lấy những giọt rượu trên thân thể anh đào kia.

Trên giường cảnh xuân chói mắt, nơi góc phòng lại có một người đang cuộn mình. Đó là một thiếu nữ, thân thể gầy gò, nhỏ xinh chậm rãi tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền bị cảnh sắc trên giường hấp dẫn.

Đây là đâu? Phòng làm việc của Vương ca ca? Anh ấy thường xuyên vụng trộm xem mấy thứ này tại căn phòng làm việc đặt tên là "Giám hoàng khoa" ở cuối hành lang. A, không phải, Vương ca ca xem trong máy tính, nhưng bây giờ cảnh này là người thật đang diễn. Sau khi Lạc Lạc phản ứng kịp vội vàng cúi thấp đầu, mặt đỏ tới mang tai, đây là nơi nào? Nhớ mang máng là mình bị người ta bắt cóc, vài tên trong đám bắt cóc kia gần như điên cuồng kêu gào sẽ giết người nếu cảnh sát không đem ông chủ của bọn họ đến trao đổi. Vì vậy, Lý ca ca, người đã tốt bụng thu dưỡng mình và đồng nghiệp của anh ấy là Vương ca ca liền chạy đến, mưa thật to, ngày thật u ám...

Con mắt Lạc Lạc xoay vòng vòng, dường như cảm thấy có cái gì không đúng. Hai người trên giường ngừng lại tiếng rên rỉ trong họng. Vị nữ nhân vén mái tóc mai, mồ hôi nhễ nhại, ngồi ở mép giường liếc mắt nhìn Lạc Lạc. "Muội muội cũng đừng cố chấp, người vô tài vô nghệ, đã vào cửa kỹ viện này còn muốn là thanh quan nhi [2]? Thừa lúc còn trẻ mà gom bạc vài năm rồi tìm người

đàng hoàng gả đi."

Lạc Lạc không hiểu nguyên do, quyết định tạm thời không lên tiếng.

Nữ nhân tức giận, mở cửa gọi hai tiếng. Một người phụ nữ đã đứng tuổi ùng ùng nổi giận bước vào phòng, xốc Lạc Lạc gầy yếu lên rồi đi ra ngoài. Dọc theo hành lang đi tới trước một cánh cửa gỗ, bà ta đá văng cánh cửa rồi ném nạng vào phía bên trong. Lạc Lạc đẩy đẩy thân thể ngồi dậy, chỉ thấy bị giam ở đằng sau cánh cửa bằng ván gỗ đơn giản, nghe được tiếng bước chân đã đi xa.

Lạc Lạc hồi tưởng lại quần áo trang sức những người đó, nghĩ tới cảnh tượng nam nữ truy đuổi vui đùa đã thấy suốt dọc đường đi, xem xét vị trí lúc này của mình, liên hệ những gì đã xem trong phim ảnh. Trầm mặc một hồi, đầu óc Lạc Lạc oành một tiếng. Chẳng lẽ là xuyên không? Đến kỹ viện?

\*\*\*\*\*

Mai Vô Qua hừ một tiếng, tức giận tự nói: "Hừ! Các người gọi lão tử là hạ lưu xấu xa, lão tử liền hạ lưu xấu xa cho các người nhìn."

Nữ nhân đón khách ở cổng thấy ân chủ đến cửa vốn hết sức vui mừng. Nhưng mà, khi nàng nhìn kỹ người vừa tới ăn mặc xoàng xĩnh, nụ cười hé ra như hoa nhưng lòng lại lạnh đi vài phần. Đợi người vừa tới đến gần, nhìn lại một chút thấy gương mặt kia khá anh hùng tâm tình lại đột nhiên chuyển tốt. Chân con muỗi cũng là thịt, hơn nữa người phong thần tuấn lãng như vậy thì thế

nào cũng đáng giá.

Nữ nhân tiến lên vẩy vẩy chiếc khăn lụa nồng nặc một mùi thơm kém chất lượng, bộ ngực khổng lồ như muốn dính vào trên cánh tay Mai Vô Qua: "Vị công tử này, vào đây tìm hoan lạc, ta đảm bảo người hài lòng."

"Lão tử chính là muốn tìm vui, các cô nương ở đây có bản lĩnh gì thì xuất ra hết đi." Mai Vô Qua vừa nói vừa định đặt bước qua cánh cửa tiến vào trong. Nữ nhân nọ vội vàng quay về phía tiểu nhị bên trong nháy mắt ra hiệu, thầm nghĩ người này giọng nói thật to, xem ra là một vị thâm tàng bất lộ. [3]

Tiểu nhị [4] bên trong thấy thế, vội vàng gật đầu khom người đi hai bên dẫn đường, trên mặt hoàn toàn là biểu hiện lấy lòng: "Công tử, ngài có quen biết cô nương nào không? Có muốn hay không để ta giới thiệu cho ngài một chút."

"Ặc, ta trước kia đều đi Vạn Hoa lâu, đối với nơi này của các người chưa quen thuộc, người xem rồi làm đi." Mai Vô Qua giả vờ nói. Người nào trong thành Nguyên Bắc không biết, Vạn Hoa lâu kia không để lại một trăm tám mươi lượng bạc là không ra được. Hoa khôi nơi đó so với những cô kỹ nữ ở thanh lâu bên này quả là khác nhau một trời một vực.

Tiểu nhị không dám chậm trễ, vội vàng nịnh nọt nói: "Yên Hoa cô nương đi, vừa lúc nàng ấy tối nay rảnh rỗi, ta đây liền an bài cho công tử." Nói xong liền định rời đi, lại bị Mai Vô Qua gọi lại.

"Khụ khụ, cái đó, giá bao nhiêu ? Ta cho người biết, đừng nghĩ dắt mũi lão tử!" Mai Vô Qua có chút chột dạ nói.

"Sao lại thế, công tử yên tâm, chúng ta dù thế nào cũng sẽ không

làm mấy thủ đoạn kia. Uống rượu và nghe một khúc nhất trường xuân tiêu [4] do ngài chọn giá năm trăm văn tiền, khen thưởng tùy ngài." Người nghênh đón cười đùa quan sát mặt Mai Vô Qua.

Mai Vô Qua ho nhẹ hai tiếng, tay trái không tự chủ dè về phía bên hông có cất mười lăm văn tiền, cố gắng trấn định nói: "Ai biết cô nương các người như thế nào, tùy ý đi, lão tử đưa ra mười lăm văn tiền coi như thử trước một chút."

Tiểu nhị nghe xong nụ cười trên mặt ngưng lại, sống lưng chậm chậm thẳng lên, biểu tình rất nhanh liền thay đổi: "Vệ thính công tử đến đây đi, chỗ này của chúng ta có một vị thanh quan nhi, có điều tính tình hơi bướng bỉnh. Ai! Coi như là giữ khách, ngày xưa ít nhất cũng phải là con số này a." Nói xong vươn năm đầu ngón tay quơ quơ trước mặt Mai Vô Qua, biểu tình như bốc thí cho hắn.

Kỹ viện thường nghênh đón loại người nào? Chính là tiếp nhận không chừa một ai. Nói mấy câu liên tiếp nhằm thăm dò thân thế của Mai Vô Qua, vừa lúc tú bà phân phó hắn tìm người thu thập nha đầu mới nhất được kia. Tiểu cô nương mà thôi, chỉ cần có lần đầu tiên, sau này liền thành thật. Chẳng qua hắn cũng không dám tùy tiện đưa cho người ta, ngộ nhỡ nha đầu kia đa thương tới khách thì phiền toái. Vừa hay có người tìm tới cửa, mười văn tiền cũng không phải là giá thấp, mà lỡ gặp chuyện không may thì cũng không tìm tới kỹ viện.

Chờ đón Mai Vô Qua là một người hầu, dẫn hắn đi dọc theo hành lang, băng qua sân viện, rồi đi tới trước cánh cửa cũ nát. "Đây, vào đi thôi, bên trong lu ở sân viện có nước. Đêm nay khách nhân nhiều, làm phiền ngài tự múc nước rồi." Nói xong, liền bỏ lại một chìa khóa đã hoen rỉ rồi đi.



Mai Vô Qua bị khinh thường, mặc dù trong lòng bức bối, nhưng uất ức kia đã như cơm bữa, nếu hấn lần nào cũng tức giận thì sống sao được.

Mai Vô Qua hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại động viên tinh thần chính mình, sợ cái gì, không phải chỉ là một tiểu cô nương hay sao? Những thứ tệ hại cũng chưa từng sợ! Hừ, nói bản thân chính là là côn đồ lưu manh thì tự mình phải làm một tên ác bá, ác bá sao có thể lại không đùa giỡn con gái nhà lành, mà cho dù con gái nhà lành thì khóc suốt suốt cũng làm cho người ta phiền lòng. Nhưng một kỹ nữ thì cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nghĩ tới đây, Mai Vô Qua hắng cổ họng, mở khóa, một cước đá văng cửa gỗ. Để cho chính mình thêm can đảm, hấn làm ra bộ dáng hung thần dữ tợn.

Lạc Lạc đang buồn ngủ nằm ở trên bàn nghĩ tới mọi chuyện. Dầu thắp đã không còn nhiều lắm, ánh sáng trong phòng không được tốt. Mai Vô Qua đứng ở cửa, ánh trăng ngoài cửa chiếu trên thân hấn, chiếu lên trên quần áo nửa mới nửa cũ màu nâu nhạt.

Lạc Lạc giương mắt nhìn lại. Người nọ mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, hé ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thân mình thẳng tắp, quả nhiên là anh khí bức người. Mày kiếm hướng về phía trước, nghiêng xuống phía thái dương nhập chung với vài sợi tóc đen không bị trói buộc. Đôi mắt trợn lên như vô cùng giận dữ, cùng với khóe miệng hơi giương lên, phối hợp với chiếc mũi thẳng khiến cho gương mặt càng đẹp trai, xuất chúng hơn. Chẳng lẽ vì người này quá anh tuấn hay do đã nhìn ra hấn cố ý làm bộ dáng hung ác, nên chính mình lại tuyệt đối không cảm thấy sợ hãi.

"Ngồi đó làm gì! Qua đây hầu hạ lão tử!" Mai Vô Qua hung hăng

nói.

"A...." Lạc Lạc vừa đáp lời vừa nghĩ đôi sách. Thâm nghĩ, chính mình cũng theo cha học được chút ít về phương pháp đoán vận mạng con người, vì sao không tính được mình sẽ có kiếp số như thế này? Vừa rồi mới quan sát thân thể mình hiện tại, nhìn tựa hồ như chỉ là tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi, khẳng định là đánh không lại người ta, chẳng lẽ phải chịu nỗi khổ thất thân?

Cha nàng là một thầy tướng số, Lạc Lạc từ nhỏ đã đi theo cha bày quầy ở ven đường. Phần lớn thời gian của Lạc Lạc là chơi đùa một mình, bởi vì cha nàng bận mời chào làm ăn. Tính ra Lạc Lạc vẫn là chơi đùa một mình cho đến năm mười bốn tuổi, bởi vì cha nàng không có tiền cho nàng tới trường. Lạc Lạc rất ít khi nói chuyện cùng với mọi người, nhưng có thể nhìn thấu cả trăm trạng thái của thế gian, thiện ác của lòng người, biết được người nào là người tốt. Bởi vì thời điểm cha coi tướng cho người ta, lời nói cứ lặp đi lặp lại, làm cho nàng ghi nhớ sâu trong lòng. Nàng liền dựa vào phương pháp này để nhận biết người tốt hay người xấu.

Mãi đến khi cha nàng mất, nàng được Lý ca ca làm cảnh sát mang về nuôi. Lạc Lạc trải qua khoảng thời gian bốn năm tốt đẹp. Lý ca ca đưa nàng đến trường, còn dạy nàng xem biểu tình sắc mặt mọi người. Lý ca ca còn nói, đó là do anh ấy học được lúc còn ở trường cảnh sát. Biết môn thủ nghệ này, nàng sẽ không sợ bị người khác lừa gạt.

Lần đầu tiên Lạc Lạc nhìn thấy Mai Vô Qua liền biết hắn là người tốt, cho nên nàng không khản trương. Được rồi, Lạc Lạc đánh cuộc một lần, nàng đánh cuộc cái mũi đầy đặn của nam nhân này hẳn là sẽ không nhẫn tâm xuống tay với một đứa trẻ con. Khụ, khụ, tuy tâm lý tuổi tác của Lạc Lạc là mười tám tuổi nhưng mà thân thể

này thật sự chỉ có mười ba, mười bốn tuổi, đặc biệt xứng với ánh mắt giả vờ ngây thơ của Lạc Lạc. Nàng đứng lên muốn hầu hạ Mai Vô Qua, nhưng không biết nên làm gì.

Mai Vô Qua nhìn một chút cô bé ốm yếu đang ngây ngốc, hẳn là còn ít tuổi. Một đôi mắt mở to tinh nghịch giống như sao trên trời đang nhìn chăm chăm vào mình mà không thấy một tia khiếp đảm.

Mai Vô Qua trong lòng thầm mắng câu "quả nhiên của rẻ thường không tốt.", sau đó liền ngồi ở chiếc ghế dựa bên cạnh: "Mang một chậu nước đến cho ta."

Lạc Lạc 'a' một tiếng, bắt đầu tìm chậu nước ở khắp nơi. Mai Vô Qua rút cuộc nhìn không được : "Ồ trong sân!"

Lạc Lạc lại 'a' một tiếng bước ra cửa. Mai Vô Qua ngồi trong phòng, sau một lúc lâu không thấy động tĩnh, nhìn không được đi ra cửa xem. Chỉ thấy dưới ánh trăng hiền hòa, một thân thể nhỏ gầy đang khom lưng tại lu nước, tận lực ôm một chậu chứa đầy nước, ý muốn đứng dậy. Chỉ là, chậu nước quá nặng, mà khí lực của thân thể kia lại quá nhỏ.

"Dừng." Mai Vô Qua buồn bực nói: " Người tránh ra đi, ta tới." Nói xong, hẳn ôm lấy chậu nước đi vào phòng. Phía sau, Lạc Lạc đi theo, đôi mắt to lóe sáng, đắc ý cười trộm.

"Rửa chân cho ta!" Mai Vô Qua thở phì phì, mang chậu nước đặt trên mặt đất bên cạnh giường. Hẳn đặt mông ngồi trên giường, ván giường vang lên hai tiếng kít kít.

"A..." Lạc Lạc khéo léo ngồi xuống, vén cao tay áo. Dưới tay áo là một cánh tay trần đầy vết thương, từng đường vết thương mới chồng lên vết thương cũ. Mai Vô Qua nhìn cánh tay kia đang đưa

về phía giày của mình vội vàng thu chân về, đưa tay kéo cánh tay Lạc Lạc.

"A..." Lạc Lạc cuối cùng kêu lên một tiếng, nàng thật sự rất đau.

"Ai đánh? Tú bà!" Mai Vô Qua mặt dù trong lòng thương xót nàng nhưng ngoài miệng lại nói : "Mẹ nó! Thiếu tiền liền không cho lão tử mặt hàng tốt, xem ra ngày mai ta phải tìm bà ấy tính sổ."

Lạc Lạc không nói chuyện, cúi đầu lui về phía sau, giống như làm sai việc gì.

Mai Vô Qua thầm mắng mình xui xẻo, thầm nghĩ coi như làm chuyện tốt, vì thế kéo Lạc Lạc qua nói: "Qua đây, ta tắm cho ngươi một chút, nếu không sẽ chảy mủ, thối nát hết!"

Lạc Lạc biết điều ngồi vào một bên Mai Vô Qua, cúi đầu, con ngươi xoay vòng vòng.

Mai Vô Qua lại vén tay áo Lạc Lạc lên, trước mắt là vết thương mới lẫn vết thương cũ nhưng lại không thể nào dùng tay, đành phải dùng vải thấm nước chùi chùi, lau sạch sẽ. Sau đó, hắn lấy kim sang được mang theo người bôi lên một chút. Kim sang được là vật mà Mai Vô Qua tất nhiên phải mang theo.

Mai Vô Qua kéo tay áo Lạc Lạc xuống, thoáng thấy chỗ cổ áo của nàng có một vết máu, cũng không nghĩ nhiều, kéo mở vạt áo của nàng. Đầu vai, sau lưng, vẫn như cũ, vết thương mới chồng lên vết thương cũ. "Hừ! So với ta còn độc ác hơn." Mai Vô Qua hít vào một luồng khí lạnh, mắng một câu.

Lạc Lạc nhin đau, vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh, hiện tại chính mình là một tiểu cô nương không hiểu chuyện, bình tĩnh. Mai Vô

Qua thăm mắg, như thế nào lại thành chính mình hầu hạ nàng, chuyện này quá khôi hài rồi.

"Người trước đây đã tiếp khách hay chưa ?" Mai Vô Qua nhìn Lạc Lạc tùy ý để cho một người nam nhân nhìn chính mình trần truồng bôi thuốc mà không hề sợ hãi, hỏi.

Lạc Lạc mím miệng làm ra một bộ dáng mê mê tỉnh tỉnh lắc đầu. Lúc này chính mình là cô bé, cô bé, nhất định phải nhớ kỹ.

"Vậy người không sợ ta sao ?" Mai Vô Qua mặc lại quần áo vào, tỉ mỉ đem những sợi tóc của nàng từ trong quần áo kéo ra.

"Không sợ..." Mắt Lạc Lạc lóe sáng, mở to, nói.

"Vì cái gì?" Lúc này đổi lại thành mắt Mai Vô Qua lóe sáng, mở to.

“Đầu mũi có thịt, tâm không độc”, cái mũi của người cực kỳ đầy đặn, khẳng định không phải là người xấu." Lạc Lạc buông lời thề son sắt, cứ nịnh hót trước, có nam nhân nào lại tự bạt tai chính mình.

Mai Vô Qua sừng sốt một trận. Lần đầu tiên trong đời nghe được người khác nói chính mình không xấu, lúc này hắn có phần hơi thần thờ, sừng sốt một hồi rồi bộc phát ra vài tiếng cười to: "Ta không xấu? Ta không xấu!" Giống như nghe được một câu hay nhất trong truyện cười.

"Những lời này, người nghe ai nói ?" Mai Vô Qua sau khi cười xong, hỏi.

"Cha ta." Lạc Lạc nhớ tới cha, trong lòng có chút tiêu điều lạnh lẽo.

"Cha người đâu, sao lại bán người đến loại địa phương này?" Mai Vô Quá có chút tức giận, nơi đâu mà có cha mẹ lòng dạ độc ác như thế, so với cha mẹ của chính mình càng tuyệt tình hơn.

"Đã chết." Lạc Lạc có chút nhớ nhà , cúi đầu nhẹ giọng nói.

Mai Vô Quá trầm mặc một lúc lâu, khẽ cắn môi đứng lên đưa lưng về phía ánh đèn rồi nói: "Ta đi, hôm nay không có tâm tình."

"A . . . . ." Lạc Lạc ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn Mai Vô Qua đứng ở cửa, mắt lóe sáng mở to. Hôm nay có thể tránh thoát một kiếp, ngày mai thì sao? Sau này thì sao?

Mai Vô Qua hung hăng mở cửa đi ra ngoài, trong viện im ắng , một chút gió nhẹ cũng không có. Hắn đi tới hai bước, ngẩng đầu nhìn sao trên trời, bước chân lại không nghe sai khiến rồi. "Hừ! Lão tử coi như là xui xẻo!" Mắng xong lại vội vàng đi trở về cánh cửa gỗ cửa kia.

\*\*\*\*\*

*Ghi chú :*

[1] nữ tử có vẻ đẹp thuần khiết

[2] thanh quan nhi : bán nghệ không bán thân

[3] thâm tàng bất lậu : ý nói người có cao thâm nhưng không thể hiện ra ngoài

[4] Tiểu nhị : Nguyên văn là ‘Người nghênh đón’, ta đổi thành tiểu nhị

## Chương 2 : Do dự

Mai Vô Qua đi trở về cái sân nhỏ kia, bóng cây đổ xuống loang lổ trên mái hiên và trên cả ván cửa. Đẩy cửa ra, cô nương kia vẫn lẳng lặng ngồi ở bên giường.

"Người tin ta sao?" Mai Vô Qua nói thẳng vào vấn đề.

"Tin." Lạc Lạc khéo léo trả lời. Nói đùa, Lạc Lạc dám nói không tin sao? Nam nhân này sao lại trở lại! Thay đổi chủ ý rồi chẳng!

"Tốt lắm, ta cứu người ra ngoài. Nhưng ta cảnh cáo người trước, ta không phải là người lương thiện gì, ta cứu người thì người phải báo đáp ta." Mai Vô Qua đi vào phòng, đứng trước mặt Lạc Lạc, hỏi : "Người tên là gì?"

"Lạc Lạc." Lạc Lạc cười cười, vẻ mặt nhìn như hồn nhiên ngây thơ, thế nhưng trong lòng lại đang tính toán, có thể ra ngoài lúc nào cũng tốt, chuyện sau đó cứ đi một bước tính một bước đi.

"Họ gì?" Mai Vô Qua cố ý hỏi cứng rắn, hắn muốn tạo uy tín, như vậy mọi người mới có thể sợ hấn.

"Lạc, cha ta ngại phiền phức, liền đặt cho ta họ Lạc danh Lạc." Lạc Lạc có chút xấu hổ nói. Mỗi khi trả lời bạn học về vấn đề này, ngay lúc đó đều phải nhận một phen châm chọc, nhưng mà hắn lại không cười nàng. Lạc Lạc nghĩ thầm, xem ra thực sự là người tốt.

Lúc này Mai Vô Qua nhớ tới phụ mẫu của chính mình nên có chút mất mát. Từ khi hiểu chuyện thì hắn chưa từng thấy qua bọn họ, chỉ nghe những người đó nói phụ thân của mình đã chết, còn mẫu

thân từ bỏ mình.

"Ta gọi là Mai Vô Qua." Nói xong, hấn từ trong lồng ngực lấy ra một cái bình nhỏ. . . . .

\*\*\*\*\*

Bên trong kỹ viện, một trận âm thanh ồn ào.

"Ai nha!!! Vị công tử này! Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Các cô nương ở chỗ ta đều vô cùng sạch sẽ, không có chuyện nhiễm bệnh. Đặc biệt là tiểu nha đầu này, vẫn còn là con chim non, làm sao có thể có bệnh được!" Về mặt tú bà như đưa đám lấy hai tay vỗ đùi nói.

"Vậy toàn thân và mặt mày của lão tử đều đầy mụn nhọt là chuyện gì xảy ra ? Người xem người cho ta cái mặt hàng như thế này, từ mặt mày đến toàn thân đều mụn nhọt. Nếu hôm hay người không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, ta liền ở dưới cầu Bắc Uyên kể chuyện này với bạn hữu, để họ biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì!" Mai Vô Qua ngồi ở ghế dựa, bắt chéo chân, làm một bộ dáng có chết cũng không bỏ qua.

Tú bà nghe xong tức giận không nhịn được, muốn tiến lên trút cơn giận lên Lạc Lạc. Nhưng khi bà ta nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn loang lổ kia điểm điểm mụn đỏ liền thấy khiếp sợ, đành phải nhin xuống: "Công tử, ngài hãy xem như đây là một hiểu lầm, chúng ta cũng không thu tiền của ngài. Lần sau đến đây chúng ta tính ngài giá của khách quen có được hay không?"



"Hiểu lắm? Người nói một tiếng hiểu lắm thì mụn nhọt trên mặt ta có thể tốt lên sao? Ta nói với thầy lang một tiếng hiểu lắm hẳn liền coi ta không bị bệnh sao?" Mai Vô Qua bật mình đứng thẳng lên, chỉ vào gương mặt tuần tú của chính mình trừng hai mắt.

"Việc này. . . . . Công tử, đây là hai trăm văn tiền, ngài lấy đi coi như bồi bổ thân thể, chỉ là cô nương nơi này của chúng ta đều là sạch sẽ, ngài vạn lần đừng nói lung tung." Tròng mắt tú bà ửng ực chuyển một cái, từ trên người lấy ra một túi tiền đưa cho Mai Vô Qua.

"Coi như lão tử xui xẻo, được, vẫn là cô nương Vạn Hoa lâu tốt, lão tử sẽ không trở lại đây." Mai Vô Qua cầm lấy túi tiền ước chừng. Quay đầu mắt hung tợn nhìn Lạc Lạc nói: "Nữ nhân này hại ta bị bệnh, ta không thể không trừng trị nàng, tú bà, ta muốn mang nàng đi!"

"Được! Công tử xin ngài cứ tự nhiên!" Tú bà hận không thể làm nữ nhân nhiễm bệnh này nhanh chóng biến mất, sau đó dọn dẹp tốt phòng này. Bệnh lạ lây nhiễm xuất hiện cũng không phải là chuyện đùa .

"Giao khế ước bán thân của nàng ta ra đây!" Mai Vô Qua đưa tay.

"Nàng là do ta nhặt được ở dưới cầu, gần chết đói, không có khế ước bán thân." Tú bà đưa ra một nụ cười chột dạ.

"Nguyên lai là che giấu dân lành, việc này nếu bẩm báo quan phủ thì người chẳng phải đẹp mặt rồi sao." Mai Vô Qua cười hì hì.

"Xem người nói kìa, chẳng qua nhìn thương cảm không đành lòng để cho nàng đói chết, không phải che giấu, giờ mới nhớ lại là ngày mai phải mang đến quan phủ a." Tú bà nói xạo.

Mai Vô Qua nhìn thời khắc mấu chốt không sai biệt lắm , tiếp tục dây dưa sợ đối phương phát hiện. Có thể quản được người trong kỹ viện nhất định là có chút bối cảnh, mới vừa rồi chẳng qua là muốn tùy tiện trêu chọc một chút, không cần thiết phải phiền toái. Lúc này đối với hắn là hữu cầu tất ứng, nếu là thật sự làm quá, chỉ sợ đối phương cũng không để cho hắn chiếm tiện nghi. "Coi như quên đi, lão tử chẳng muốn quản. Chẳng qua nữ nhân này, ta tất nhiên phải mang đi."

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề. . . . ." Tú bà cũng muốn nhanh chóng xử lý Lạc Lạc.

Tú bà phát tay đưa tiễn ngay trước cửa kỹ viện, nhìn hai người đi xa, lau lau mồ hôi trên trán.

\*\*\*\*\*

"Đây, ngày mai mụn đỏ sẽ tan đi, người cầm năm văn này, còn lại của ta. Dược là của ta, chủ ý cũng là ta đề nghị, cho người như thứ này tính ra cũng nhiều rồi." Mai Vô Qua lấy ra năm văn tiền.

"Không cần, ta còn muốn báo đáp người, sao có thể muốn tiền của người." Lạc Lạc bắt tay ra phía sau không có nhận. Nàng thay đổi chủ ý, tại thời đại xa lạ này, chính mình rất khó tiếp tục cuộc sống. Nam nhân trước mắt này xem ra không phải người xấu, chẳng bằng chính mình tiếp tục giả làm cô bé. Trước khi có đủ năng lực tự lo cho cuộc sống, mình vẫn còn cần hắn chiếu cố.

"Ặc, việc này cũng đúng. Vậy ta muốn người đi theo làm công việc

a... giặt quần áo, nấu cơm được không?" Mai Vô Qua nghĩ tiểu nha đầu như vậy ăn cũng không tốn tiền bao nhiêu bạc, lưu lại còn có thể làm việc cho chính mình, cũng không chịu thiệt.

"Làm được, ta có thể làm." Lạc Lạc nở một nụ cười, nàng không hiểu tại sao muốn tin tưởng hắn, không hiểu tại sao tin nhiệm hắn, có thể là bởi vì tướng mạo của hắn chính trực đi. Mai Vô Qua cười đắc ý, ảo tưởng cuộc sống của chính mình sau này có tiểu nha đầu nô dịch mà vừa lòng.

"A... Oàm... Uhm..." Nhìn Lạc Lạc nằm sấp trên bàn cơm, Mai Vô Quá ngây ngẩn cả người. Đến lúc hắn nhìn thấy trên mâm khi đó còn lại mỗi một cái bánh bao thì bắt lấy thời cơ lấy tay chộp lại, ngoan độc cắn một ngụm, lúc này mới yên tâm ngồi tiếp. Nha đầu này rất ham ăn, năm cái bánh bao hai người cùng nhau ăn, chính hắn còn chưa có ăn xong, trong mâm đã ít đi ba rồi, thật vất vả cướp được cái cuối cùng, tiểu nha đầu kia còn liếm môi thêm muốn cái trên tay mình. Mai Vô Quá vội vàng vài ngoặm nuốt xuống bụng, hai cái đã không đủ, cũng không thể thiếu thêm một cái.

"Muội bình thường cũng ăn nhiều như vậy sao?" Mai Vô Quá có chút sợ hãi hỏi.

"Ha ha, gần đây đặc biệt đói, bữa sau muội sẽ ăn ít một chút." Lạc Lạc có chút xấu hổ, cúi thấp đầu xuống. Thân thể này quá gầy quá nhỏ, chắc là nó có nhu cầu dinh dưỡng lớn, Lạc Lạc không khỏi hoài niệm về thân thể của chính mình ở thế giới kia.

"Kỳ thật cũng không. . . . ." Mai Vô Quá muốn nói “kỳ thật cũng không cần”, nhưng nghĩ lại vẫn là để cho tiểu nha đầu bớt phóng túng một chút. Nếu cứ tiếp tục như thế thì số bạc cầm trong tay kia,

đừng nói tiền thuê nhà, ngay cả tiền ăn còn không đủ, vì thế hẳn chuyển đề tài: "Kỳ thật cũng không thể mỗi ngày chỉ nghĩ đến ăn, ví như ngẫm coi về sau muốn làm cái gì."

"Làm cái gì?" Lạc Lạc chớp chớp mắt to tiếp tục giả trang tiểu hài tử: "Muội vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn mỗi ngày cùng Lý ca ca ăn cơm, hiện tại lại nghĩ muốn mỗi ngày cùng Mai ca ca ăn cơm."

"Lý ca ca của muội là ai?" Mai Vô Quá tò mò hỏi.

"Không biết, đột nhiên không thấy tăm hơi." Lạc Lạc tựa hồ đã hoàn toàn hóa thân thành nhân vật, nói ra điều một tiểu cô nương phải nói, dù sao chính mình cũng không có nói láo.

Trên mặt Mai Vô Quá biểu hiện một vẻ mặt hiểu rõ, nghĩ thầm rằng Lý ca ca kia nhất định là bị tiểu nha đầu ham ăn này làm cho sợ, liền vụng trộm bỏ đi rồi. Ai, chính mình cũng là mệnh khổ như vậy, nghĩ tới đây lại cắn chặt môi, lông mày nhíu lại.

Lạc Lạc nhìn Mai Vô Quá, nháy đôi mắt to hỏi: "Mai ca ca lại lo âu cái gì?"

"Ta? Ta lo âu? Không có a!" Mai Vô Quá mở to hai mắt làm trạng thái ngây ngô, nuốt nước miếng một cái.

"Mai ca ca cắn môi, lông mày nhíu lại, là biểu hiện lo âu bất an. Khi nói chuyện nuốt nước miếng một cái, đại biểu huynh đang nói dối." Lạc Lạc nghiêm túc dựa theo phương pháp phân tích Lý ca ca dạy mình.

"Muội nghe ai nói? Ta không có!" Mai Vô Quá vẫn thề thốt phủ nhận, đồng thời trong lòng không khỏi thầm giật mình, xem ra tiểu nha đầu này khó đối phó, về sau cũng không thể khinh thường

nàng.

Lạc Lạc cho rằng hẳn có cái gì khó nói, cũng không kiên trì nữa, vì thế nói sang chuyện khác: "Mai ca ca, vậy huynh về sau muốn làm cái gì?"

"Ta? Ta nghĩ muốn. . . . . Ta nghĩ muốn làm bộ đầu, a, không, ta nghĩ muốn quản bộ đầu, ta xem ai còn dám xem thường ta!" Mai Vô Quá nhìn về phía trước xuất thần nói.

"Mai ca ca nhất định làm được! Huynh nghỉ ngơi trước, ta đi giặt quần áo." Lạc Lạc cực kỳ chịu khó, ôm lấy quần áo đã thay ra của Mai Vô Quá đi ra khỏi phòng, ở trong sân chổng mông tìm chậu.

Miệng Mai Vô Quá chắc chắc ba tiếng, thậm nghĩ tuy là nha đầu kia ăn nhiều, nhưng may mà chịu khó, cũng không tính là tệ. Bên này Mai Vô Quá ngồi ở trên giường kiểm kê vài đồng tiền còn lại, phía sân bên kia tiếng thỉnh thỉnh vang không ngừng. Lúc mới bắt đầu hẳn cũng không để ý, nhưng hẳn đếm xong mấy đồng tiền kia rồi mà thanh âm vẫn còn tiếp tục. Mai Vô Quá nổi lên một loại dự cảm không tốt, vội vàng đi ra khỏi phòng, chỉ thấy tiểu nha đầu chính mình đang chổng mông lên đứng ở bên cạnh giếng, nửa cái thân thể đã thăm dò phía trên miệng giếng, lòng bàn chân cũng lung lay thoáng động.

Tâm Mai Vô Quá thoáng chốc nhảy dựng lên, liền bước một bước vọt tới sau lưng nàng, hai tay ôm lấy thân thể của nàng: "Muội muốn làm cái gì, ngã xuống ta làm thế nào còn nước để uống!"

"Thùng không thể sử dụng, dây thừng quá to, muội lại nhìn không tới phía dưới. . . . ." Lạc Lạc xoa xoa cánh tay phía sau, có chút mỏi nhừ vì làm động tác kéo dây. Minh quả thật sơ suất, lại vẫn

dựa vào thân thể trong thế giới hiện đại mà làm việc bất kể đúng sai, không biết hiện tại chỉ là vóc người của tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi .

"Bánh xe bên giếng để làm gì, chính là dùng nó để kéo dây lên á." Mai Vô Quá tức giận đến mức không muốn nói gì, thật không rõ như thế nào lại có người không biết mức nước.

"A...!" Lạc Lạc bừng tỉnh đại ngộ: "Thứ này muội đã thấy, muội biết rồi." Nói xong trong lòng đã có dự tính lại đi đến bên cạnh giếng lần thứ hai, kéo tay áo rồi chuyển động, chỉ là sức lực quá nhỏ, thật vất vả xoay được hai vòng, sợ ý một chút lại xoay ngược trở về.

"Lạc Lạc, tới đây, muội nghỉ ngơi một chút, ta làm." Sau khi nhìn một lúc lâu, Mai Vô Quá rốt cục không còn kiên nhẫn, bản thân mình không ra tay sợ rằng đến sáng mai cũng không có nước dùng.

"Muội làm được, Mai ca ca chờ thêm một chút." Lạc Lạc cảm thấy mình sắp thành công, có chút luống cuống nói, nào biết một khắc không cẩn thận, thùng lại rơi tiếp xuống.

"Ta biết muội làm được, chỉ là thương thể của muội còn chưa tốt, vẫn nên là ta làm đi, chờ muội tốt lên sẽ lại làm những việc này." Mai Vô Quá cố nén suy nghĩ xúc động ném nàng trở lại phòng, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu.

"Mai ca ca thật tốt, chờ muội thương thể tốt lên, mỗi ngày đều hầu hạ huynh." Lạc Lạc nở ra một nụ cười tự nhiên, mặt ngược nhìn Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá nhìn cặp mắt to linh động kia, miệng anh đào nhỏ hơi vênh, phía trên một đôi lông mày lưỡi liềm cong thật là đáng yêu.

Tuy rằng thân thể nhỏ gầy, nhưng may mà nghe lời, cũng không tính là quá tệ.

Mai Vô Quá đem nước nóng đến bên giường, nói với Lạc Lạc: "Tắm rửa rồi ngủ đi, phòng của ta ở đây chỉ có cái giường, chịu đựng chen chúc một xiu, rồi cùng kiếm tiền thuê căn phòng lớn."

"Vâng. . . . ." Lạc Lạc tẩy rửa xong rồi chui vào trong chăn, tự nhiên đến nỗi Mai Vô Quá có chút không biết làm sao. Một nữ hài tử không phải là nên rụt rè một chút sao, ít nhất cũng nên biểu hiện kháng cự đối với việc ngủ cùng giường chứ, nhưng. . . . . Thế giới quan của Mai Vô Quá sụp đổ. Được rồi, tiểu cô nương nhà người ta không có nghĩ cái gì lộn xộn, bản thân mình lại càng không muốn nghĩ về việc đó. Nàng từng nói chính mình "mũi đầy đặn, tâm không độc". Nàng chỉ bằng một câu này mà tin tưởng chính mình, thật sự là cô nương ngốc nghếch.

Lạc Lạc nghĩ đến việc bản thân chỉ là một ấu nữ, thay vì che che lấp lấp làm cho người ta suy nghĩ xa xôi, chẳng bằng tựa như tiểu cô nương không hiểu sự tình. Hắn càng không thể xuống tay. Còn nữa, hắn quả thực rất tuấn tú, ha ha, coi như chính mình hưởng phúc lợi đi, cho dù là thật. . . . . cũng không tính là chịu thiệt.

Mai Vô Quá sau khi tắm rửa xong thì nằm trên giường, cũng không cùng đắp chăn. Chính mình là một thằng khốn, lúc này phải làm chút gì đi, nhưng bản thân lại không muốn làm. Nàng đơn thuần làm cho người ta không đành lòng khinh rẻ. Không phải, chính mình cũng không phải là người lương thiện gì, chỉ là đối với nàng không có hứng thú thôi, gầy như con gà con chả có gì tốt. Lão tử thích cô nàng mông to ngực lớn. . . . . Mai Vô Quá ở trong mộng cùng cô nàng mông to ngực lớn gặp gỡ vậy.

\*\*\*\*\*



### Chương 3 : Mất bò mới lo làm chuồng

"Mai ca ca, huynh đang làm cái gì?" Còn buồn ngủ, Lạc Lạc bật dậy, nhìn thấy Mai Vô Quá ngồi thiền ở bên giường.

"Luyện công, bọn họ nói trò này tốt cho nội lực." Mai Vô Quá nhắm mắt lại như cũ.

"Có ích lợi gì?" Nội lực? Đây chính loại thượng đẳng! Lạc Lạc hiểu kỳ đến gần sát một chút, nhìn chăm chăm hỏi Mai Vô Quá.

"Không biết, chỉ là ta mỗi ngày ngồi một lúc, cảm giác thân thể so với trước kia tốt hơn." Mai Vô Quá cảm giác được hơi thở đến gần, mở to mắt nhìn thấy tiểu nha đầu quần áo xóc xếch quỳ gối trước mặt mình.

"Quần áo không chỉnh tề đấy! Mặc tốt quần áo vào, cô nương gia gia." Mai Vô Quá không có tâm tư ngồi tiếp, càu nhàu đứng lên, đưa lưng về phía Lạc Lạc bắt đầu chuẩn bị điễm tâm.

Quần áo không chỉnh tề? Cái này so với thất lưng con trai bảo thủ hơn, so với thất lưng con trai khó mặc hơn, mấy cái thất lưng này rốt cuộc là dùng như thế nào, Lạc Lạc thầm nghĩ.

"Mai ca ca học với ai?" Lạc Lạc vừa mặc quần áo vừa hỏi.

"Một đám vô lại, học chui." Mai Vô Quá dừng một chút, không mang theo một tia cảm xúc nói ra.

Lạc Lạc cảm giác được cảm xúc Mai Vô Quá có chút trầm xuống, thức thời không nói nữa, tay chân luống cuống với dải lụa.

Qua đây, qua đây, thật không biết muối lớn lên như thế nào." Mai Vô Quá buông chén trong tay xuống, vạn bất đắc dĩ kéo thân thể nhỏ gầy của Lạc Lạc qua, bắt đầu vì nàng sửa sang nhiều nếp nhăn ở vạt áo trước kia, lật lại cổ áo cùng dải lụa vắn veọ nghiêng ngả. . .

. . .

Mấy ngày sau, buổi trưa ngày hè, ánh nắng tươi sáng, bên trong một tiểu viện yên tĩnh, đơn sơ trong thành Nguyên Bắc, một dáng người nam tử cao to vĩ đại ngồi ở trước cánh cửa nhìn tiểu nha đầu bên cạnh giếng chắt vật đem chậu nước đưa đến chuyển đi, bộ dáng chân tay luống cuống. Hắn cau mày, nhìn cho tới trưa, một bộ y phục cũng chưa giặt sạch, hắn hồi hận rồi.

"Tới đây, Lạc Lạc, ta mang muối đi chơi." Mai Vô Quá rốt cục hạ quyết tâm, kéo Lạc Lạc toàn thân ướt sũng liền đi ra ngoài.

"Muối còn chưa giặt xong y phục nữa. Mai ca ca, chúng ta lát nữa rồi đi." Lạc Lạc đã cực kỳ cố gắng, tiếc là tay nhỏ chân nhỏ, lại không biết dùng những thứ đồ vật cổ đại này.

"Trở về hãy nói, không vội, ta mua cho muối vài bộ quần áo." Mai Vô Quá hiện tại chịu không nổi, nha đầu kia sức ăn quá mạnh. mấy ngày qua chi phí cơm nước thật sự rất lớn, vượt qua tính toán của chính mình. Cái miệng nhỏ nhắn kia ăn so với bản thân mình còn nhiều hơn. Đáng giận là ngay cả thịt cũng không còn nhiều, mà tức nhất chính là nàng cái gì cũng không biết làm. Kết quả là giặt quần áo, nấu cơm, nhóm lửa đều là mình hầu hạ nàng, mỗi buổi sáng còn phải giúp nàng mặc quần áo. Mai Vô Quá đi sớm về trễ ra ngoài kiếm sống, về nhà còn dưỡng cái tổ tông này, đây thật sự không phải ước nguyện ban đầu của hắn.

"Mai ca ca, chúng ta không phải không có tiền sao, muội không cần quần áo mới, huynh mua cho chính mình thêm một bộ đi." Lạc Lạc bị dắt đi, có chút linh tính, vì thế nói lấy lòng .

Mai Vô Quá thoáng thả chậm bước chân, sắc mặt có một tia lo lắng nhưng nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi. Chính mình thương cảm người khác thì ai tới thương cảm chính mình? Phái Bán Sơn sẽ thương cảm cho kẻ súc sinh như mình sao? Phái Quan Thương sẽ thương cảm cho kẻ súc sinh như mình sao? "Mua cho muội thì mua cho muội, dong dài nhiều như vậy làm cái gì!"

Lạc Lạc không nói nữa, đi theo Mai Vô Quá quẹo bảy tám lần trên phố tìm tiệm may. Hai người đi vào, Lạc Lạc bị những quần áo rực rỡ muôn màu kia làm hoa cả mắt. Quả nhiên, phục sức trời sinh có lực hấp dẫn đối với nữ nhân, Lạc Lạc yêu thích vuốt ve không buông tay một bộ quần áo lụa mỏng màu vàng nhạt.

"Chường quây, bộ y phục này bán thế nào?" Mai Vô Quá cầm bộ quần áo Lạc Lạc nhìn trúng, hỏi người có cặp mắt chuột phía sau quây.

Chường quây kia nháy nháy mắt, đầu cũng không nhúc nhích, nói: "Năm mươi văn tiền, là y phục do Nghê thường y ở thành Trung Nguyên làm, trong thành này chỉ có duy nhất một bộ."

Mai Vô Quá không thể tin được, lại nhìn nhìn bộ y phục kia, hơi hơi nhíu mày.

Lạc Lạc mặc dù không hiểu tỷ giá tiền bạc lúc này, nhưng nghe đến cái này có giá năm mươi liền biết là giá xa xỉ, vì thế có chút không muốn đặt xuống, lui về sau hai bước nói: "Muội không thích bộ này. Mai ca ca, chúng ta đi thôi, về nhà đi."

Mai Vô Quá cũng không khăng khăng nữa, cho dù có khăng khăng thì số tiền còn sót lại trên thân mình cũng không đủ mua bộ quần áo kia. Vì thế nhẫn nại, lại hỏi chương quây: "Vậy, còn có bộ quần áo khác hay không? Chắc, bền, giá thấp một chút."

"Khách hàng nơi này của chúng ta đều là thiên kim tiểu thư, nghĩ sẽ có chắc, bền, giá thấp hay sao?" Mắt chương quây lần này cũng không thèm nâng lên, không hề chua xót ném ra những lời tức giận này thẳng đến Mai Vô Quá.

Mai ca ca, muội không thích quần áo nơi này, chúng ta đi thôi." Lạc Lạc vội vàng dắt tay áo Mai Vô Quá đi ra ngoài. Mai Vô Quá quay đầu hung hăng nhìn ánh mắt chương quây, lửa giận trong lòng đã dấy lên.

Hai người lại đi dạo một hồi, cuối cùng không tìm được quần áo rẻ. Đi dạo đến khi sắc trời dần tối, cũng không biết là đi đã rất xa.

"Lạc Lạc, muội ở chỗ này chờ ta một lát, ta lập tức trở về, có được hay không?" Mai Vô Quá quay đầu đi nhìn về phía bờ sông nơi xa, không dám nhìn thẳng ánh mắt nàng.

"Được, muội ở chỗ này chờ Mai ca ca." Lạc Lạc ăn cái bánh nướng mới vừa rồi Mai Vô Quá mua cho mình, nở ra một nụ cười. Nàng có thể cảm nhận được khác thường của Mai Vô Quá, nàng muốn thử một lần, hi vọng hắn có thể không tàn nhẫn, quay trở về tìm mình.

"Cầm số tiền này, đói bụng thì lại mua bánh ăn, mỗi lần chỉ lấy ra một đồng, kéo bị người ta nhìn đến, nhớ rõ không?" Mai Vô Quá dần lòng, lại từ trong lòng ngực lấy ra năm đồng tiền, mang một chút tiền bạc, nàng hẳn là không chết đói.

"Muội nhớ, Mai ca ca đi sớm về sớm, muội ở chỗ này chờ huynh. Bánh nướng này muội chỉ ăn một cái, để lại cho huynh một cái." Lạc Lạc không nhìn biểu tình của Mai Vô Quá, cúi đầu ăn bánh nướng, hốc mắt nàng đã ươn ướt.

Mai Vô Quá bình tĩnh đứng một hồi, rồi mạnh dạn quay đầu bước nhanh đi xa. Chính mình không có tư cách cũng không có điều kiện thương cảm người khác. Thực khô hài, thương cảm người khác, vậy ai thương xót cho hắn đây?

Mai Vô Quá cảm thấy có tảng đá treo ở trong lòng, có lẽ vẫn còn chưa quen, vài ngày sau thì tốt rồi. Chính mình cho tới bây giờ đều là một người kiếm ăn, sau khi rời khỏi Bán Sơn phái thì ngủ đất hoang, ăn qua răn hoang nướng, không phải đều là một mình mình hay sao? Lúc này sao lại như con cái nhà học thức đa sầu đa cảm, buồn cười!

Mai Vô Quá đi tới vài bước thì có chút mệt mỏi, tựa vào thân cây ven đường nhìn lên trời cao. Bầu trời đầy sao lấp lánh, tựa như ánh mắt tiểu nha đầu kia. Ven đường đi qua có mấy gã say, kẻ vai sát cánh nói mấy câu dâm từ luận điệu cũ rích. Có lẽ nên trở về nhìn xem tiểu nha đầu kia đang làm gì, ít nhất nhìn nàng đi nơi nào cũng được, chỉ là nhìn thôi. Mai Vô Quá nghĩ rằng Lạc Lạc đợi mình một lúc không thấy người, khẳng định sẽ một mình bỏ đi, về sau coi như tạo hóa của nàng, sống hay chết không quan hệ đến mình, coi như nàng cho tới bây giờ không gặp qua mình đi.

Mai Vô Quá thở hồng hộc chạy về, trốn ở sau một thân cây nhìn tiểu nha đầu kia ngoan ngoãn ngồi ở ven đường, cổ thỉnh thoảng quay về phía mình vừa đi. Cổ đau nhức liền tự mình xoa xoa, đỡ mỏi lại tiếp tục ngoái cổ nhìn. Mai Vô Quá thấy có chút mệt mỏi, tiểu nha đầu kia vẫn cố chấp không chịu bỏ đi, cố gắng che chở

bánh nướng trong tay.

Đêm đã khuya, trên đường, người đi đường càng ngày càng ít, tiểu nha đầu vẫn ngồi như vậy, một chút bối rối cũng không có. Một giọt nước lạnh nhỏ trên chóp mũi của mình, sắp đổ mưa, mưa mùa hè mặc dù không lạnh, nhưng mà dầm ướt cũng không tốt.

"Khỉ thật!" Mai Vô Quá hung hăng mắng chính mình một câu, cuối cùng nhịn không được đi ra ngoài.

"Mai ca ca, huynh trở lại rồi." Lạc Lạc đứng lên, cười chạy đến trước mặt Mai Vô Quá, kéo tay hắn nói: "Muội rất mệt, Mai ca ca, chúng ta về nhà đi."

"Về nhà đi. . . . ." Mai Vô Quá né tránh ánh mắt của nàng, nắm tay nàng đi về. Có lẽ, chính mình có thể đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, vì tiểu nha đầu khiếm khuyết năng lực sinh tồn tìm một nhà tốt rồi buông tay. Ủ, cứ làm như vậy đi, nói không chừng hai bên đều có thể nhận được lợi ích.

Hai người đến giờ Tý mới kéo đôi chân mỏi mệt về đến tiểu viện, mặt cũng không rửa liền nằm xuống ngủ.

\*\*\*\*\*

Sáng sớm hôm sau, Mai Vô Quá phát hiện tiểu nha đầu gói đầu lên ngực mình, chảy nước miếng, trên mặt mang theo nụ cười, tựa hồ còn đang mơ giấc mộng đẹp. Như vậy không được, còn như vậy nữa chính mình sẽ mềm lòng, Mai Vô Quá trong lòng cứng rắn ngồi dậy, lay thức tiểu nha đầu dậy. "Lạc Lạc, tỉnh tỉnh."

Lạc Lạc mở to mắt, định thần: "Mai ca ca, bình minh rồi à, muội

phải nhanh dậy giặt quần áo." Lạc Lạc cảm thấy cực kỳ may mắn là hấn không bỏ rơi mình, nàng biết hấn là người mềm lòng.

"Không vội, Lạc Lạc, tới đây. Muội nghĩ có muốn hay không cùng ca ca chia sẻ một chút. Tiền bạc chúng ta còn lại không nhiều lắm, muội cũng cần phải ra ngoài làm công kiếm tiền." Mai Vô Quá có chút xấu hổ nói.

"Làm được, muội có thể, hôm nay muội sẽ ra ngoài làm công." Lạc Lạc ngoài miệng đáp ứng .

"Không vội, muội ăn cơm trước rồi nói." Mai Vô Quá có chút xấu hổ, lớn như vậy mà lần đầu tiên lừa gạt tiểu cô nương. Hấn nghĩ muốn đem nàng an bài đến hộ nhân gia lớn làm nha hoàn, điều này đối với nàng mà nói là lựa chọn tốt nhất rồi. Có cơm ăn, có giường ngủ, không nguy hiểm, đối với nữ hài không có một chút năng lực sinh tồn mà nói là lựa chọn tốt nhất rồi. Chính mình một người đã cực kỳ gian nan, huống chi mang theo nàng, đi làm công nhà giàu không khéo so với đi theo bên cạnh mình tốt hơn.

Mai Vô Quá nhìn Lạc Lạc ăn xong cái bánh mì cuối cùng, vừa lòng đánh vang một tiếng ợ, xoa xoa cái bụng căng phình, nở ra một nụ cười sáng lạn. Hấn sáng sớm đã ra ngoài liên hệ người mua trẻ, rất nhanh sẽ tới mang Lạc Lạc đi, tiếp theo sẽ đưa nàng đi đến chỗ Thẩm gia làm nha hoàn."Ăn no sao? Về sau phải ngoan, miệng phải ngọt."

Không đợi Lạc Lạc trả lời, tiếng đập cửa liên vang lên. Mai Vô Quá đứng dậy mở cửa, người mua trẻ với ánh mắt đảo loạn, thân mình vịn vẹo đang tiến vào viện, tại cửa nhìn, nhỏ giọng nói: "Là người này? Có chút gầy, 300 văn."

Mai Vô Quá nhú mảy, đưa ra mười văn tiền nói: "Ta không bán, chỉ là cho thuê, nàng trưởng thành có thể đi bất cứ lúc nào, phiền toái đại thẩm tìm chỗ sống tốt."

"Nói hay nói hay, đều là con cái gia đình nghèo khổ, chủ nhân Thẩm gia tính tình không tệ, lão bà đây nhất định giúp đỡ." Nói xong cười không ngừng cầm lấy mười văn tiền của Mai Vô Quá, muốn vào nhà đất Lạc Lạc đi.

"Lạc Lạc, đến nơi đó không thể sánh bằng ở nhà, phải nghe lời." Mai Vô Quá vỗ vỗ khuôn mặt Lạc Lạc, vụng trộm đem năm văn tiền nhét vào vạt áo của nàng, vội vàng quay đầu nhìn về nơi khác.

"Nhớ rồi, Mai ca ca ở nhà cũng cần phải chiều cô tốt bản thân, muội sẽ cố gắng kiếm tiền, kiếm nhiều chúng ta sẽ thuê căn phòng lớn, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm." Giọng nói Lạc Lạc có chút ghen ngào, nàng hiểu Mai Vô Quá đã hết cách, nhưng nàng cũng không có biện pháp, chỉ có thể tận lực nói diễm đam đáng yêu một chút, hi vọng hắn có thể mềm lòng. Lạc Lạc theo người buôn trẻ đi, lưu lại Mai Vô Quá thất hồn lạc phách.

\*\*\*\*\*

Như vậy là tốt nhất, mình vừa một người ăn no cả nhà không đói bụng, nàng cũng có thể có nơi che gió tránh mưa ăn no mặc ấm, trưởng thành kiếm chút tiền bạc, là có thể chính mình sinh sống. Mai Vô Quá ngồi yên cả một buổi chiều, tìm các loại lý do chống đỡ cách làm của mình, ngồi buồn bực lại nhớ nên ra ngoài giải sầu.



Mai Vô Quá đi dạo trên đường gió mát, nhìn người đi đường như dẹt cửi, làm như thế nào cũng không cao hứng nổi. Khăng định là vì nguyên nhân rất lâu không đi uống rượu, lòng Mai Vô Quá không yên, đi vào một tửu lâu, tìm góc sáng sủa đặt cái bàn ngồi xuống, đặt một bầu rượu, một đĩa lạc rồi bắt đầu tự rót rượu uống một mình.

"Đây là người thứ mấy rồi ? Người nói xem thẻ lực của lão già này thật đúng là không tệ a." Một giọng nói hào hứng vang lên.

"Không phải không tệ, nghe nói lấy gậy gộc đánh, sống hay chết cũng không quản, nâng lên không nổi thì kéo ra ngoài chôn. Dù sao cũng là con cái nhà bần cùng, kiện cũng không có chỗ kiện." Một giọng thủ thỉ khác nói.

"Cái gì? Chậc chậc, chẳng lẽ Thảm lão gia có đam mê gì đặc biệt, tại sao lại làm như vậy. . . . ." Giọng nói hào hứng kia chưa dứt, Mai Vô Quá đã bỏ lại tiền cho tửu lâu rồi chạy đi, chạy về phía chỗ người buôn trẻ.

"Ai biết, phỏng chừng là thành Trung Nguyên nhiều người, người kỳ quái cũng nhiều. . . . ." Mai Vô Quá đương nhiên không có nghe đoạn đối thoại của những người khác, vì thế Thảm lão gia quang vinh ở thành Nguyên Bắc vì Thảm lão gia thành Trung Nguyên gánh vác một lời nói oan ức.

\*\*\*\*\*

"Người tại sao lại nói chuyện không có đạo lý như vậy. Sáng nay mới nói tốt xong giờ lại muốn mang trở về, người phải bồi

thường tiền bạc cho ta, ta cũng không dư thời gian cùng người đòi co!" Người buôn trẻ nắm chặt thắt lưng, gân cổ nói với Mai Vô Quá.

"Ta cũng không rảnh đòi co với người! Cùng là người vô lại cả! Ta xem ai vô lại hơn ai! Chúng ta không đi nữa, người không thả người, ta liền đốt nhà người." Ánh mắt Mai Vô Quá bắn ra tia lửa hùng hục, cơn tức giận đang không chỗ phát.

"Người tại sao lại không nói lý như thế. . . . . Ai ôi. . . . ." Người buôn trẻ còn muốn nói tiếp, nháy mắt sống mũi đã sạm xuống, máu mũi chảy đầy mặt.

Mai Vô Quá dắt Lạc Lạc đang sợ tới mức trơ mắt ra như con gà gổ, bỏ lại một tiếng “hừ”, cũng không quay đầu mà đi tiếp.

"Mai ca ca, muội không đi làm công nữa sao?" Lạc Lạc cảm động cho tới trưa, có chút không dám tin tưởng.

"Không làm , Mai ca ca chịu khổ chịu cực cũng sẽ nuôi muội, về sau chúng ta mỗi ngày cùng một chỗ ăn cơm." Mai Vô Quá công Lạc Lạc lên, từng bước một đi về nhà. . . . .

"Lạc Lạc, muội tại sao lại tin tưởng ta như thế ?" Mai Vô Quá trong lúc nhất thời ngũ vị tạp trần.

"Mai ca ca, môi huynh dày, trọng tình cảm, là người tốt." Lạc Lạc ghé vào trên lưng hắn, hốc mắt ướt át nói. Lần này không chỉ là vì lấy lòng hắn.

## Chương 4 : Làm việc nghĩa không được chùn bước

"Lạc Lạc thức dậy, nha đầu lười..." Mai Vô Quá kéo cánh tay Lạc Lạc gọi.

"A..., Mai ca ca, muội ngủ tiếp một lúc có được hay không, muội buồn ngủ quá à." Lạc Lạc nhắm mắt lại mặc kệ định đoạt.

"Hôm nay ca ca muốn ra ngoài sớm một chút làm công, muội phải mặc quần áo và ăn cơm trước ta mới có thể ra ngoài." Mai Vô Quá rất tự giác tính toán lập kế hoạch cho công việc của chính mình. Buổi sáng vì tiểu nha đầu này mặc quần áo, hầu hạ nàng ăn cơm rồi mới có thể ra khỏi cửa.

Mai Vô quá biết như vậy mệt chết đi được nhưng trong lòng hẳn cực kì hứng khởi. Tối hôm qua ôm tiểu nha đầu ngủ một đêm, chưa bao giờ có một giấc ngủ an ổn đến như vậy. Ừ, chính mình cũng không phải đại thiện nhân, cứ như vậy, vất vả vài năm, đến lúc đó tìm cho nàng một nhà khá giả để gả. Lúc này, hẳn là anh vợ có thể được một chút lễ hỏi, tính đi tính lại vẫn có lời. Trong lòng Mai Vô Quá tính toán, khuôn mặt tuấn tú kia không tự giác nở ra một nụ cười khi gian kế được thực hiện.

"Mai ca ca, huynh đang cười cái gì ?" Lạc Lạc nghiêng đầu hỏi.

"Cười muội tối hôm qua ngủ nghiêng răng, như con nít." Gian kế hiểm ác của Mai Vô Quá bị phát hiện, vội vàng ngưng cười, nghiêm nghị nói.

Lạc Lạc vội vàng che miệng, mắt mở to chớp chớp nhìn trái phải, có chút thẹn thùng.

"Ăn nhiều một chút, chỉ sợ hôm nay ca ca về trễ, trở về mới có thể nấu cơm cho muội." Mai Vô Quá vỗ vỗ đầu Lạc Lạc, hai người mỗi ngày chỉ ăn hai bữa cơm.

Lạc Lạc chẳng quan tâm nói chuyện, chỉ vội vàng gặt đầu.

Mai Vô Quá bắt đầu đã lắc đầu, chờ Lạc Lạc ăn xong thì thu dọn bát đĩa rồi đi ra cửa, lúc gần đi còn căn dặn Lạc Lạc bên ngoài không an toàn, đóng cửa tốt, ai tới cũng không mở cửa.

Lạc Lạc chấp tay sau lưng thật sự gặt đầu, trở lại trong việc phơi nắng. Lạc Lạc ngẩng đầu, đem phơi trợn gương mặt dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, cực kỳ thoải mái. Đôi mắt lim dim chỉ nhìn những thứ tốt đẹp, tràn đầy hy vọng. Thật là thoải mái, mỗi ngày như vậy cũng thật là tốt.

"Muội muội, muội muội..." Lạc Lạc quay đầu, cách vách tường là một đại tử nằm úp sấp.

"Chào đại tử." Ủa ? Người lạ, mình lại là một tiểu cô nương, Lạc Lạc ở trong lòng mặc niệm một lần rồi sau đó đứng lên, nở ra một nụ cười.

"Nha đầu miệng thật là ngọt, giúp đại tử nhặt quần áo bị gió thổi bay qua sân nhà muội với." Lạc Lạc nhìn lại, dưới chân tường viện có hai bộ quần áo nữ nhân nằm vương vãi.

"Dạ được." Lạc Lạc đi qua, nhặt quần áo giơ lên cao, đại tử kia gắng gượng lấy được.

"Cám ơn muội muội, đây là nhà của muội? Nam nhân của muội đâu?" Đại tử nháy mắt ra hiệu hỏi, miệng của đại tử có răng thưa

thót.

"Mai ca ca ra ngoài làm công, chỉ có một mình muối ở nhà." Lạc Lạc nghĩ thầm, nguyên lai là tỷ ấy nghĩ lầm Mai Vô Quá là nam nhân của mình.

"Hóa ra là ca ca của muối, ta còn tưởng là trượng phu của muối. Lại vẫn đang cảm thán cái trắng mà đùn cho heo." Đại tỷ kia vội vàng che miệng, bổ sung thêm: "Ta là nói muối muối tuy không phải tuyết... tuyết sắc nhưng cũng xem là mi thanh mục tú, loại .... xứng."

Môi của Lạc Lạc không tự giác giật giật một phen, thầm nghĩ đại tỷ nói chuyện thật là đả thương người. Hoàn hảo là chính mình có năng lực chịu đựng mạnh, vì thế làm bộ như không rõ hàm nghĩa trong lời nói mà giống như một tiểu cô nương nghiêm túc cảm thán: "Gì mà cái trắng? Heo thích ăn cái trắng sao? Thật là lãng phí, chúng ta còn không nỡ ăn nhiều nữa là."

"A, ha ha, là..." Đại tỷ kia thấy Lạc Lạc thành thật như vậy, lời nói đường đột vừa rồi có chút áy náy, vì thế thành tâm mời: "Muối muối ở nhà một mình, tỷ tỷ cũng ở nhà một mình, không bằng qua đây giết thời gian. Hai tỷ muối dùng chút lời nói thân thiết bầu bạn cũng tốt."

Lạc Lạc nghe xong dừng lại một chút mới nở nụ cười. "Mai ca ca nói bên ngoài không an toàn, bảo muối thành thật đợi ở nhà, nơi nào cũng không thể đi."

"Tỷ phu của muối là bộ khoái, muối đến nhà ta sợ cái gì, người nào không có mắt mới dám tới nhà ta quấy rối! Không việc gì, chờ ca ca muối trở lại, tỷ sẽ đưa muối về nhà." Vị đại tỷ kia chẳng hề để ý

nói.

Lạc Lạc cúi đầu suy nghĩ, trầm nghĩ lý tưởng của Mai ca ca là làm bộ khoái, không, là làm quản bộ khoái, nói không chừng về sau vị tướng công của đại tể này làm cấp trên, sao không nhân cơ hội này nghĩ biện pháp thân cận. Huống hồ nhìn đại tể này quả thật là người tốt, vì thế nàng ngẩng cao đầu cười, nhìn đại tể kia gật đầu: "Vậy đại tể có thể giúp muội khóa cửa sao? Muội mở cửa liền sẽ không khóa cửa được."

"Còn dùng cửa đi sao? Muội tới đây, tới tới, giữ chặt tay của ta." Vị đại tể kia men theo bờ tường vươn hai tay ra, dùng lực bắt lấy hai vai Lạc Lạc, tiểu nha đầu liền treo lơ lửng. Nàng thật sự quá gầy.

"Đặt chân vào lỗ hồng của tường, đúng đúng, lên!" Vị đại tể kia bình thường cường tráng, Lạc Lạc vừa gầy vừa nhỏ, mượn lực giẫm chân trên tường, nàng liền đem tiểu nha đầu xách đến bờ tường rồi lại dùng lực giống như xách gà con, đem Lạc Lạc xách xuống.

"Đại tể, tể thật lợi hại." Lạc Lạc tự đáy lòng nói.

"Hô hô, lợi hại cái gì, là do con giòng có sức mạnh, vị kia nhà ta cũng không dám chọc ta. Về sau hãy gọi ta là Mã đại tể, chồng ta họ Mã." Mã đại tể nói.

"Mã đại tể, nhà của tể thật là sạch sẽ, thật là xinh đẹp." Lạc Lạc nhìn bốn phía chung quanh, lại từ đáy lòng nói.

"Tiểu nha đầu ngọt miệng, tới đây vào nhà, tể muội hai chúng ta trò chuyện." Mã đại tể cười không khép miệng, dắt Lạc Lạc đi vào phòng.

Gian phòng của nhà Mã đại tể cực kỳ sạch sẽ, nhìn ra được là một người chịu khó. Mã đại tể nhiệt tình lôi kéo Lạc Lạc ngồi xuống, miệng mở ra nói không ngừng tựa như đổ đậu, từ buổi sáng nói đến buổi chiều, từ chuyện theo Mã gia chính trực hành tẩu cho đến tông của tướng công đều là người có tiếng tăm, toàn bộ giới thiệu cho Lạc Lạc. Thương cho Lạc Lạc chịu dày vò, đành phải càng không ngừng ăn rau xào, đậu tương trên bàn để đền bù tổn thất tinh thần cho chính mình. Tự động loại bỏ những tin vô dụng, chỉ để lại tin tức phu quân của Mã đại tể là họ Mã tên Hồ, nguyên là bộ khoái trong nha môn thành Nguyên Bắc.

"Mã đại tể, tể uống nước." Lạc Lạc thấy Mã đại tể nói nước bọt tung tóe, có vẻ như nuốt nước miếng khát nước, vì thế nhanh chóng đưa tách trà qua.

"Muội muội thật là lanh lợi, ngày khác ta giới thiệu cho muội mối hôn sự, đại tể bảo đảm với muội." Tay phải Mã đại tể vỗ vỗ mu bàn tay Lạc Lạc nói.

"Đại tể, móng tay của tể bị gãy." Lạc Lạc nhìn tay của Mã đại tể trên bàn tay của mình.

"À... Lúc giặt quần áo không cẩn thận, tay trái của ta không có thói quen cắt móng tay, chờ người chồng thô kệch của ta về giúp ta cắt." Mã đại tể chẳng hề để ý nói.

"Để muội giúp đại tể cắt, tể phu mệt mỏi cả ngày nên nghỉ ngơi thật tốt. Việc nhỏ này không cần phiền đến huynh ấy." Lạc Lạc nắm tay Mã đại tể, ngón tay nhỏ cầm kéo linh hoạt bắt đầu cắt.

"Thật là một nha đầu có lòng, nếu ai cưới được muội thật sự là phúc khí. Đại tể nhất định sẽ giúp người chọn người tốt." Mã đại tể

nhếch miệng cười không khép, nhìn Lạc Lạc lòng tràn đầy vui mừng.

"Đại tỷ có người gõ cửa nhà tỷ." Sau khi Lạc Lạc cắt xong liền đặt kéo xuống, nói.

"Hình như là gõ cửa nhà muội á. Không! Hình như là đập bễ cửa nhà muội." Mã đại tỷ nhăn mày.

Mã đại tỷ mang theo Lạc Lạc đứng lên ghé đá đặt ở chân tường, nhìn về phía sân của nàng. Những người to lớn vạm vỡ kia đã phá cửa xông vào, tiến vào như ong vỡ tổ, đứng ở sân gào to rống lớn. Trong sân viện đương nhiên là không có ai, nhóm người đó bắt đầu đập vỡ mọi thứ.

"Chậu giặt quần áo của muội, của muội ..." Miệng của Lạc Lạc đã bị Mã đại tỷ bịt lại. "Muội muội đừng nói chuyện, để tỷ tỷ xem."

Mã đại tỷ kéo tay áo định treo tường, thì thấy ở trước cửa có một người với thân thể cường tráng, cao to như cây tùng, mày kiếm mắt sáng lúc này bùng lên lửa giận. Người nọ bỏ lại thứ gì đó trong tay, lo lắng nhìn vào trong sân, hô to một tiếng "Lạc Lạc" rồi dùng đòn nổi giận liều mạng xông vào mấy đại hán động thủ. Tuy mấy đại hán kia nhiều người nhưng tất cả đều khinh địch, hướng hồ nhất gan sợ to gan, mà to gan lại sợ liều chết. Thay vì gây họa, bọn hán chỉ là lấy tiền bạc. Khác với Mai Vô Quá, những người kia đánh nhau không liều mạng, hán không liều mạng sẽ mất mạng. Vì thế mấy người đại hán kia từng người bị Mai Vô Quá quật ngã, trên mặt hán cũng dính máu.

"Mai ca ca, Mai ca ca..." Lạc Lạc bám vào mái tường muốn nhảy xuống.



Mai Vô Quá nhìn thấy Lạc Lạc phía sau bức tường mới yên lòng, tính khí bạo ngược cũng theo đó giảm xuống.

"Đâu ra đám côn đồ dám ở nơi này giường oai." Mã đại tỷ vung người nhảy đến chính giữa đám người, tay trái tay phải vung lên vật ngã ba người, giống như Mẩu Dạ Xoa.

Mai Vô Quá sững sốt một hồi, rồi chẳng quan tâm lại tiếp tục động thủ.

"Dừng tay!" Một tiếng gào to, một nam tử dáng người cao to khỏe mạnh đứng ở cửa. Nam tử này mặc trang phục màu đen, giày cao, giáp mũ.

Đám người nhìn thấy người này đều thất kinh, vội nghĩ đến việc tìm khe hở trên đất để chui vào.

Mai Vô Quá đâu có chịu đồng ý, nắm lấy một người đánh cho hấn một quyền vào răng cửa. "Này! Vì cái gì mà chạy tới nhà ta quấy rối."

"Hu hu hu... Người buôn trẻ nói ... Nói... " Người nọ rút ra một cái răng cửa, nói cũng không rõ ràng, Mai Vô Quá chỉ nghe được ba chữ 'người buôn trẻ'.

Mọi người chạy trời chết. Sau đó bị người mặc áo đen dồn đến trong góc sân mới hỏi được là do người buôn trẻ thuê. Mai Vô Quá nhìn quần áo người nọ liền biết là bộ khoái, vì thế đem chuyện xích mích giữa mình và người buôn trẻ nói rõ với người kia. Vị bộ khoái kia nghe xong trợn hai mắt, lập tức trói nhóm người kia đi nha môn.

Mai Vô Quá lập tức xoay chuyển vội vàng nói : "Một chút việc

nhỏ, chúng ta cũng không có gì tổn thất, chỉ bằng cứ coi như vậy là xong."

Vị bộ khoái kia thấy Mai Vô Quá như vậy quá rộng lượng, không khỏi bội phục, đá đám người mấy cái rồi nói: "Mau rút, trở về nói với người buôn trẻ kia, đây là hàng xóm của Mã bộ khoái, có chuyện gì tới tìm ta."

Mấy người kia sợ chết khiếp bỏ chạy, mang theo cái mông đau nhức rời đi, cái chân kia đá thật không nhẹ.

Bên này trong lòng Mã bộ khoái một hồi khâm phục, bên kia Mai Vô Quá lại có tính toán cho chính mình. Bản thân mình thì không sợ gì, hiện giờ có thêm Lạc Lạc, thêm một việc không bằng bớt một việc. Nếu lúc này cùng đám vô lại kết thù, ngoài sáng không dám làm mà trong tối âm thầm làm cái gì đó, ngộ nhỡ chăm sóc tiểu nha đầu không chu đáo thì nguy to. Trờ mới biết lúc mình mới đi vào viện liền thấy một đám người cao lớn hung ác, trong mắt lại không thấy Lạc Lạc thì lo lắng cỡ nào.

"Mai ca ca, Mai ca ca..." Phía sau tường viện, Lạc Lạc đang chậm chậm bò qua mái tường, đưa tay.

Về mặt Mai Vô Quá mang ý cười vội vàng chạy tới phía dưới tường đón lấy thân thể nhỏ xinh, nhưng lại cứng rắn giả bộ bất mãn: "Ai nói muội chạy loạn, đánh đòn."

"Đây là Mã đại tỷ, Mã đại tỷ là người tốt." Lạc Lạc tránh khỏi đôi bàn tay của Mai Vô Quá chạy đến bên người Mã đại tỷ, dặt tay nàng. Lạc Lạc phải giúp Mai Vô Quá có mối quan hệ tốt với láng giềng, về sau sẽ có một chỗ dựa vững chắc.

"Tiểu đệ Mai Vô Quá, vừa mới đến nơi này, còn chưa tới hội kiến,

không nghĩ hôm nay lại gặp chuyện này. Đối với việc được hai vị giúp đỡ xin nhận một lạy của tiểu đệ." Nói xong lấy hai tay hợp quyền chấp tay hành lễ.

Mã bộ khoái kia đúng là trượng phu của Mã đại tể. Bởi vì đối với Mai Vô Quá ấn tượng rất tốt, vì thế vội vàng tiến lên đỡ lấy hai tay của hắn. "Nhìn người kia, ta là bộ khoái, trừ gian diệt ác an dân là trách nhiệm của ta."

"Đúng vậy, muốn nói vẫn là chúng ta nên đến xem hàng xóm mới sớm một chút. Chọn ngày không bằng trùng ngày, hôm nay đi, đến nhà của tể gặp mặt, sau này cứ qua lại bình thường." Mã đại tể nói xong liền kéo tay Lạc Lạc đi về phía tường viện.

"Khụ khụ..." Mã Bộ khoái vội vàng ho hai tiếng, lúc này Mã đại tể mới xoay người lại.

"Thói quen , giảm bớt thủ tục , ha ha. . . . ." Mã đại tể cười cười xấu hổ, quay trở về.

"Hai tể muội các người cứ đi trước, ta giúp tiểu đệ dọn dẹp tu sửa tiểu viện này." Mã bộ khoái phân phó.

"Được, được, các người nhanh chút nha, ta nấu cơm cũng nhanh lắm." Mã đại tể vội nói.

"Đại tể, vậy thì quấy rầy tể, vừa vặn đây có con cá còn tươi, phiên tể làm hộ rồi." Mai Vô Quá dễ dàng xen vào, khăn trương đem con cá vừa mang về đưa cho Mã đại tể.

Mã đại tể cũng không khách khí, cười hề hề tiếp nhận cá đồng thời mang Lạc Lạc trở lại viện của mình. Chốc lát sau Mã bộ khoái giúp đỡ Mai Vô Quá tu sửa cánh cửa xong cũng trở lại.

Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, nâng cốc nói cười. Lạc Lạc chỉ lo ăn cơm, hoàn toàn không nghe Mã đại tỷ nói gì đó. Bên kia Mã bộ khoái tâm tình tựa hồ cũng không khác, lôi kéo Mai Vô Quá hỏi đông hỏi tây.

\*\*\*\*\*

## Chương 5 : Như hình với bóng

Thật là bữa cơm tối vui vẻ, Lạc Lạc ăn đến cái bụng căng ra. Nàng từ từ đi theo Mai Vô Quá về nhà. Vừa mới vào phòng, Mai Vô Quá liền đặt mông lên ghế tựa.

"Mai ca ca, huynh mệt mỏi rồi. Muội giúp huynh bóp vai." Lạc Lạc tranh thủ trước lúc Mai Vô Quá nghiêm mặt lấy tay đặt lên bờ vai rộng của hắn. Nàng bóp mãi một hồi, đối với Mai Vô Quá mà nói cũng không có chút cảm giác.

Mai Vô Quá làm bộ làm tịch trừng mắt Lạc Lạc một cái, kéo nàng đến trước mặt, lấy tay vuốt ve cái bao tử tròn vo. "Tối nay tại sao chỉ ăn bốn cái bánh mì, muội bình thường đều ăn năm cái, no rồi sao?"

"Ăn no, buổi chiều muội ở nhà Mã đại tỷ ăn quá nhiều đậu tương xào. Muội nghĩ nên ăn nhiều một chút, buổi tối có thể ăn ít lại, như vậy Mai ca ca có thể ăn nhiều chút rồi." Lạc Lạc nhẹ nhàng điểm điểm lên đầu lông mày bầm tím của Mai Vô Quá. Đó là do vừa rồi chiến đấu kịch liệt mà lưu lại.

"Lạc Lạc, muội muốn ăn gì thì ca ca mua cho muội. Chúng ta không cần chiếm tiện nghi của người ta, nhớ rõ không?" Mai Vô Quá nắm lấy tay Lạc Lạc, nói ra lời chính nghĩa, giữa trán hiện lên một kiểu chí khí thanh cao như hàn mai viễn sơn.

"Muội không có lợi dụng, muội giúp Mã tỷ tỷ cắt móng tay, về sau nếu ở nhà Mai tỷ tỷ ăn cái gì thì muội sẽ giúp tỷ ấy làm việc." Lạc Lạc nháy đôi mắt to tròn.

"Ừ, muội cùng Mã tử tử kia tán gẫu cái gì rồi ?" Mai Vô Quá đem Lạc Lạc đặt lên chân mình.

"Mã tử tử hàm răng thừa thớt, là người nói nhiều. Chuyện của ca ca, muội không nói với tử ấy. Tất cả đều do một mình tử ấy nói chuyện." Lạc Lạc nghiêng đầu nói.

"Ừ, ngoan. Về sau, muội đói bụng thì cứ ăn, ăn cái gì thì về nói cho ca ca, ca ca đi trả nhân tình." Mai Vô Quá xoay xoay cái cổ có chút mỏi. "Ngủ sớm đi, ngày mai còn dậy sớm."

Lạc Lạc nghe xong nhanh nhẹn chạy tới trải giường chiếu. Mai Vô Quá đi múc nước.

Sau khi rửa mặt xong, hai người chen nhau nằm trên giường. Lạc Lạc gối đầu lên cánh tay Mai Vô Quá ngủ thật ngon, trong lúc ngủ mơ vẫn đánh một cái ợ no nê.

Mai Vô Quá bất giác nhếch miệng. Cuộc sống một người ăn no, cả nhà không đói đã không còn nữa. Cuộc sống lúc này tuy so với trước kia mệt hơn, nhưng trong lòng phong phú hơn, cảm thấy có thêm nghị lực để sống tiếp rồi. Ngày mai, hẳn vẫn ra ngoài làm công, hi vọng có thể tìm được công việc tốt, hy vọng sau khi làm công thì thời gian còn lại sẽ bắt cho tiểu nha đầu con cá. Tiểu muội muội đúng lúc đang lớn. Cô nương người ta mười lăm mười sáu tuổi đều có bộ ngực lớn quyến rũ người, muội muội nhà mình cũng mười ba mười bốn tuổi mà xem ra đến sang năm vẫn không hiểu chuyện. Mai Vô Quá nghĩ đến đây thì nhẹ nhàng nâng đầu tiểu nha đầu. Sau khi xác định nàng ngủ say thì đưa đầu nhìn bộ ngực của nàng, quá nhỏ, vẫn là quá nhỏ. Mai Vô Quá vừa nhìn vừa đưa ra lý do cho chính mình. Mình là ca ca, chính là hành động ngay thẳng, không có tạp niệm.

Khi tiếng gà gáy bên nhà Mã đại tử vang lên, Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc rời giường : "Lạc Lạc, rời giường nhanh lên. Hôm nay hãy đi cùng ca ca, ca ca đi làm công, muội muội cứ đứng bên cạnh nhìn là được." Mai Vô Quá vừa mặc quần áo vừa nói với Lạc Lạc đang mơ mơ màng màng.

"Thế ai giữ nhà? Nhà của chúng ta không có chó giống như nhà Mã đại tử." Lạc Lạc ngáp một cái.

"Cả nhà chỉ có muội là có chút giá trị tiền bạc, ai tới trộm? Lúc này thời đời quá loạn, muội ở nhà không an toàn, vẫn là nên theo bên cạnh ta." Mai Vô Quá một phen nhắc Lạc Lạc đứng lên mặt đất, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Hai người ăn bữa sáng qua loa rồi ra cửa. Lạc Lạc thong thả bước theo phía sau Mai Vô Quá. Cả hai đi tời đầu phố, thấy nơi đó đã có mấy nam nhân đang đứng đợi, bên cạnh còn có một quầy xem bói và một quán cháo.

Đám nam nhân kia mỗi ngày đứng đây đều sống nhờ làm công. Nhà nào cần tới sức người, không phải là nhà lớn nuôi dưỡng tôi tớ trong nhà thì cứ tới nơi này tìm người, làm một lần là xong, cũng coi là thuận tiện. Mai Vô Quá mới đến đây, không có tiền vốn lẫn quan hệ, chỉ có thể làm việc này.

Mai Vô Quá dẫn Lạc Lạc gia nhập vào đám người kia, chào hỏi với mấy người có vẻ như quen biết. "Lão tử nhà ngươi tới sớm vậy, có việc sao ?"

"Người so với việc nhiều hơn. Hiện tại kinh tế đang đình trệ, kiếm miếng cơm ăn cũng khó, nghe nói phương Bắc lại có dân bị nạn kéo qua. Nhà nào có thể tiết kiệm liên tiết kiệm, khó quá." Người

nọ có chút ử rữ.

"Mai ca ca, cao hứng lên, chân mày giãn ra thì vận may mới đến." Lạc Lạc kéo kéo góc tay áo của Mai Vô Quá, nở ra một nụ cười.

Mai Vô Quá đưa ngón tay lên nhéo nhéo mũi Lạc Lạc, vẻ mặt rạng rỡ.

"Nhanh lên, nhanh lên" Đám người bên cạnh Mai Vô quá nổi lên một trận xôn xao, nhìn thấy phía xa xa có một người mặc quần áo gấm hoa thì liền muốn xông lên. Mai Vô Quá đang định tiến tới thì Lạc Lạc kéo lại.

"Mai ca ca, hắn ta không phải tới mượn người, huynh hỏi vị đại thẩm kia xem thử có muốn mượn người hay không." Lạc Lạc chỉ người phụ nữ mặc quần áo vải thô đang đứng ven đường ở một hướng khác. Người phụ nữ kia đang giương cao mày, cầm đuổi ra phía trước tìm người.

"Này..." Mai Vô Quá nhất thời không phản ứng kịp, sau khi nán lại nghe Lạc Lạc nói rõ ràng, vị nam tử mặc quần áo gấm hoa kia đã bị những người khác đi lên vây quanh. Cơ hội mất đi, hắn chỉ có thể hỏi người phụ nữ kia."Đại thẩm, có phải cần giúp đỡ hay không?" Mai Vô Quá có lòng tự trọng rất lớn, cho dù ở vào vị trí bị thuê cũng không nói điều gì thấp kém.

"Ta muốn chuyển nhà, muốn mời người đi hỗ trợ nên đi từ phố đông đến phố tây. Cô nhi quả mẫu cũng không có gì nhiều, tiểu huynh đệ muốn thu phí như thế nào?" Người phụ nữ kia hỏi thăm dò.

"Hai mươi văn tiền, ta giúp bà dọn xong." Mai Vô Quá nói.



"Được, vậy làm phiên tiểu ca theo ta đi một chuyến đi." Người phụ nữ đối với giá cả không có dị nghị, Mai Vô Quá cũng không muốn mặc cả.

"Cút ngay, cút ngay, ta không muốn người." Vị nam tử mặc quần áo hoa gấm kia không kiên nhẫn vẫy vẫy tay bỏ đi, chỉ để lại một đám người mắt húng đang cực kỳ hâm mộ nhìn Mai Vô Quá.

"Lạc Lạc, muội ở chỗ này chờ ca ca, an vị bên cạnh vị bá bá này, chờ ca ca là được rồi. Nếu muội đói bụng thì đến bên kia ăn chút cháo, ca ca về trả tiền." Mai Vô Quá dặn dò xong liền quay lại chào hỏi vị thầy tướng số và chủ quán cháo, xem bộ dáng có vẻ hiểu biết.

"Không thành vấn đề, tiểu huynh đệ người cứ yên tâm đi đi. Muội muội nhà người ở trong này không sao đâu, sẽ không thấy đói." đại thẩm bán cháo khoát tay cười cười.

Mai Vô Quá yên tâm rời đi, Lạc Lạc nhu thuận ngồi ở bên cạnh quán thầy tướng số, nháy một đôi mắt to nhìn trái nhìn phải.

"Tiểu cô nương, ta họ Lưu, cùng ca ca của người xem như quen biết. Ta nghĩ muốn hỏi người, mới vừa rồi là làm sao biết đại quan nhân quần áo ngắn nắp kia không phải tới muốn người, mà người phụ nữ quần áo đơn giản kia mới có ý đó?" Thầy tướng số đầy hứng thú nhìn Lạc Lạc hỏi, có thể lý giải, tùy mặt gửi lời coi như là nghề chính của hắn, gặp được thời điểm không hiểu, khiêm tốn dốc lòng học hỏi cũng là lẽ thường trong đời.

"Lưu bá bá..." Đầu tiên Lạc Lạc nở ra một nụ cười, tiếp theo thì nghĩ nghĩ rồi nói: "Tuy vị đại quan nhân kia đi hướng bên này, nhưng từ ánh mắt đến mũi miệng đều hướng về trung tâm, tựa hồ

có chút bất mãn. Khăng định là hẳn cảm thấy đại ca và nhóm người đang cản trở đường đi của hẳn mà không phải là tới để mượn người. Đại thẩm kia tuy không giống như người có thể bỏ ra nhiều tiền để thuê người nhưng ánh mắt bà ấy giương cao tìm kiếm, cầm hơi duỗi ra phía trước, chính là quan sát đám người chúng ta ở phía này, xem ra cực kỳ có hứng thú với nơi này. Vì vậy cháu muốn ca ca đi thử vận may thôi."

Thầy tướng số phe phẩy cái quạt giấy bị khuyết một góc, dựa theo miêu tả của Lạc Lạc mà biểu tình gật gật. Sau đó, ánh mắt chớp chớp, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu cô nương người từ đâu học được cái này, sau khi ngẫm nghĩ thì thật đúng là có chuyện như vậy."

Ánh mắt Lạc Lạc chuyển một cái, thầm nghĩ nếu mình nói nhiều hơn thì khăng định vị Lưu bá bá còn có thể hỏi thêm, vì thế nói: "Thì tự cháu nghĩ thôi, ha ha"

Về mặt thầy tướng số kia mừng rỡ, lại cùng Lạc Lạc so tài một trận. Cuối cùng mời nàng ăn cháo xem như đáp tạ. Lạc Lạc như quỷ tinh linh, dù được Lưu Bá vui vẻ ra mặt, một lớn một nhỏ, một già một trẻ hai người tán gẫu thật vui. Thầy tướng số gặp được người bạn tri kỷ trong đời nên vui vô cùng, thiếu chút nữa quên vẫn còn việc buôn bán.

"Ta nói lão Lưu đại ca, con mắt để ý người của ông đâu rồi, bình thường mắt của ông còn sáng hơn mắt chó mà!" Cháo quán đại thẩm trêu ghẹo.

"Người đàn bà này thật là thô tục, đáng trách. Vẫn lại là tiểu cô nương này lanh lợi đáng yêu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ta coi như tính nhận làm con gái thì có làm sao!" Thầy tướng số thu hồi quạt

giấy, kéo cổ áo hai lần.

"VẬY ông nên hỏi một chút ca ca người ta có đồng ý hay không, không thấy tiểu huynh đệ kia như vậy mà nhớ thương đến muối muối của mình hay sao." Đại thẩm tựa như khiêu khích nói. Hai người cứ người tới kẻ đi nói cho cùng cũng không âm ỉ, Lạc Lạc nhìn trái nhìn phải, cảm thấy rất thú vị. Mọi người sinh sống ở xã hội tầng thấp, chỉ cần có tầm lòng cởi mở hoạt bát, liền sẽ không cảm thấy buồn khổ bàng hoàng. Lạc Lạc nheo mắt lại, lộ ra một tia mỉm cười.

Một chiếc xe ngựa chạy ngang qua ở đầu phố. Màn xe bị gió thổi bay, người bên trong xe khuôn mặt như trăng tròn, lông mi dài thanh tú, lơ đãng trông thấy tiểu cô nương ngồi lẳng lẳng ngắm hai người đang cao giọng nói chuyện ở ven đường, nhìn về mặt kia thản nhiên, tự đắc, tâm tình không khỏi tốt lên.

Phu xe kỹ thuật cực kỳ tốt, xe ngựa không có chút dừng lại mà thẳng đường chạy về phía trước.

Mai Vô Quá thật là cao hứng. Công việc tiến hành cực kỳ thuận lợi. Cô gia quả phụ cũng không có gì bất bẻ. Sau khi hấn làm xong liền rời đi. Hấn còn cố ý đi ngang qua con đường của tiệm thợ may kia. Hấn nghĩ tới lần trước cố ý đem tiểu nha đầu bỏ lại trước khi nghĩ định mua cho nàng quần áo. Ở xa xa nhìn qua, bộ quần áo màu vàng nhạt kia vẫn còn đang ở đó. Ngày mai nếu thuận lợi là có thể mua về nhà. Nghĩ tới vẻ mặt hưng phấn của tiểu nha đầu lúc nhìn đến quần áo, trong lòng không khỏi mỉm cười.

Thời điểm Mai Vô Quá trở về, thầy tướng số Lưu bá bá còn đang lôi kéo Lạc Lạc trao đổi nghề nghiệp. Một bên đại thẩm đã bắt đầu thu dọn quán cháo. "Lưu bá bá, Mai ca ca trở lại, cháu muốn về

nhà. Ngày mai cháu lại bồi bá bá có được hay không?" Lưu Bá cực kỳ phấn khởi, Lạc Lạc rất khó khăn thừa dịp hắt nước bọt xen vào nói một câu.

"A, trở lại? Sớm như vậy? Lúc này mới giờ nào. . . . ." Lưu Bá còn chưa nói hết ý, ngẩng đầu lên đã thấy thân hình cao lớn của Mai Vô Quá đứng ở phía trước, quay đầu nhìn tiểu cô nương, vẻ mặt không tha.

"Còn sớm? Nếu không trở về thì trời sẽ tối." Đại thẩm nhắc mông, cầm lấy ghế nhỏ.

Mai Vô Quá nhìn Lạc Lạc vẫn ngồi ở vị trí khi mình rời đi, thật sự là nha đầu ngốc nghếch đáng yêu. "Đại thẩm, muối muối của ta đã ăn bao nhiêu, ta tới trả tiền."

"Không cần, lão già kia trả rồi." Đại thẩm quán cháo nói xong liền phụ giúp phu xe rời đi.

"Việc này thật đáng xấu hổ, Lưu tiên sinh, ta phải trả tiền cho ông." Mai Vô Quá vội vàng lấy tiền.

"Không cần, người ngày mai lại dẫn muối muối người tới là được. Chúng ta còn phải trao đổi kinh nghiệm." Lưu Bá sợ Mai Vô Quá đưa tiền cho mình, vội vàng cuốn cờ rời đi, trước khi đi còn không quên gật gật đầu với Lạc Lạc.

Trong lòng Mai Vô Quá có chút hiểu rõ. Sau khi nán lại nghe Lạc Lạc kể tỉ mỉ câu chuyện thì không nói gì nữa. Chỉ là nhét cho nàng mấy đồng tiền, dặn ngày mai chính mình trả tiền.

Mai Vô Quá dẫn Lạc Lạc đi dọc theo sông về nhà, đi đến một chỗ bờ sông khá bằng phẳng thì ngừng lại. "Lạc Lạc! Muối ngồi ở chỗ

này chờ ca ca, ca ca bắt cá cho muối."

"A...." Lạc Lạc ngoài mặt ngoan ngoãn ngồi ở bên bờ, nhìn Mai Vô Quá kéo ống quần, cởi áo xuống cột ở bên hông. Ánh mặt trời chiếu lên cơ ngực màu đồng làm nó càng thêm kiêu mỹ. Lạc Lạc thiếu chút nữa chảy ra nước miếng, hình dung như thế nào? Anh tuấn, cường tráng, cao lớn đều không thể tả nổi, được rồi, cực phẩm, trở về phải sờ sờ cực phẩm thật tốt.

Mai Vô Quá tay năm tay mười, động tác mãnh liệt phi thường, không quá vài cái liền bắt được mấy con cá nhỏ, hướng về phía Lạc Lạc khoe ra, đưa tay dương dương tự đắc. Nhất thời mấy con cá nhỏ trượt tay chạy thoát, Mai Vô Quá vừa tức vừa hối hận làm Lạc Lạc che miệng cười trộm. Mai Vô Quá đưa ngón tay chỉ chỉ về phía Lạc Lạc, tựa như nói "về nhà muối biết tay ta".

Mai Vô Quá thắng lợi trở về, dẫn Lạc Lạc mang theo con cá về nhà, về nhà lại bắt đầu chuẩn bị cơm chiều, Lạc Lạc giúp đỡ rửa cá vo gạo, hai người cứ thế mà vui vẻ.

"Ăn nhiều một chút." Mai vô quá gấp một khối thịt cá đặt vào trong bát của Lạc Lạc, nói đùa: "Ăn cho mập vào, lúc thành thân tướng công mới không ghét bỏ."

"Ca ca về sau cũng cần phải thành thân sao?" Lạc Lạc cố ý bày bộ dáng ngây thơ phun ra xương cá rồi hỏi.

"Không ai đồng ý gả cho ca ca vô lại của muối đâu." Mai Vô Quá vỗ vỗ đầu Lạc Lạc, chẳng hề để ý nói.

"Ừa sao không có ai gả, muối gả cho ca ca thực tốt lắm. Muối cảm thấy Mai ca ca là người tốt nhất, như thế nào là vô lại? Hôm nay muối nhìn huynh ở trên bờ sông bắt cá, lúc đó càng nhìn càng

giống bộ khoái. Mai ca ca, huynh nhất định có thể làm bộ khoái ." Lạc Lạc vừa cúi đầu ăn cá vừa nói, không có chú ý tới thần sắc Mai Vô Quá có chút cứng ngắc, có chút hưởng thụ. Tận tình dùng ngôn ngữ trêu đùa hấn, ăn không được đậu hũ chân chính, vậy thì nói chuyện đến nghiện đi.

## Chương 6 : Duyên gặp một lần

Đêm đến, Mai Vô Quá vừa ôm lấy Lạc Lạc, vừa bắn khoăn suy nghĩ.

Bản thân mình có thể làm bộ khoái hay sao? Mã đại ca kia thật là uy phong, mang theo đại đao, toàn thân mặc quần áo màu đen, chân mang giày cao. Máy tên côn đồ trên phố phường thấy được đều sợ hãi bỏ chạy. Tuy chính mình ngày xưa cũng từng là một tên côn đồ, nhưng Mai Vô Quá vẫn luôn mong muốn công việc bộ khoái này. Có lẽ, khi mình làm bộ khoái thì sẽ nổi bật hơn, người của phái Bán Sơn cùng phái Quan Thương sẽ không thể ức hiếp mình như khi mình là một tên vô lại.

Từ xưa, dân không không đấu với quan mà muốn đấu cũng đấu không thắng. Từ khi hấn theo những người đó xuống núi làm việc, nhìn thấy dáng vẻ bọn họ khom lưng, cúi đầu trước bộ khoái liền hạ quyết tâm, nhất định phải làm bộ khoái.

Bang phái giang hồ tuy uy phong nhưng thực lực yếu kém, vẫn là kiêng kỵ thế lực quan phủ. Theo văn hóa của nho giáo, hành vi nghĩa hiệp mà dùng vũ lực là vi phạm điều cấm. Triều đại Khánh Nguyên đang nắm quyền vô cùng kiêng kỵ thế lực giang hồ, vì vậy mà hết sức quan tâm đến hướng đi của bọn họ, có ý đồ chia rẽ, khiến bọn họ mỗi người một nơi, không tụ lại thành một đoàn. Vì thế để có thể làm một tiểu phủ thấp hèn là khóa học mà từng bang phái bắt buộc phải trải qua. Bộ khoái là người đối ngoại của quan phủ, người giang hồ thường xuyên gặp gỡ bọn họ, cho nên nếu có thể không đắc tội với bọn họ thì sẽ không đắc tội.

Mai Vô Quá mang theo thương thế đầy mình trốn xuống núi, lần

trốn không phương hướng, không có lối đi. Mười mấy tuổi không có bất kỳ kỹ năng sinh tồn nào, chỉ có thể làm ăn mày, chỉ có thể làm du côn xóm chợ, nhưng không sao cả. Cho dù hắn có làm cái gì cũng dễ chịu hơn ở phái Quan Thương.

Thời điểm hắn mới chỉ là đứa trẻ hai tuổi đã bị đưa đến phái Bán Sơn. Mẫu thân của hắn kiên quyết đi xuống núi không quay đầu lại, không một chút chần chừ. Phụ thân của hắn là sự sỉ nhục của phái. Năm đó, bởi vì phụ thân của hắn mà toàn phái bị diệt, một người cũng không để lại. Lúc này, phái Bán Sơn đã bị tu hú chiếm tổ chim khách, cảnh còn người mất, ngay cả chó giữ nhà cũng là lính mới.

Tuy rằng lúc đó phái Bán Sơn không còn ai từng quen biết phụ thân hắn, nhưng ác danh của ông ấy thì người người đều biết. Hắn trở thành người có vị trí thấp nhất trong phái, không bằng cả tôi tớ. Vài năm sau đó, hắn bị đưa đến phái Quan Thương, nghe nói là nhà mẹ đẻ của mẫu thân hắn. Nhưng chờ đợi hắn vẫn là sự áp bức và lăng nhục vô tận. Bởi vì mẫu thân của hắn là sự sỉ nhục của phái Quan Thương, hắn tự nhiên cũng sẽ là sự sỉ nhục của phái Quan Thương. Vì thế, vào một đêm tối gió lớn, hắn quyết tâm bỏ trốn, giống như mẫu thân của hắn năm đó. Hắn không biết rằng, nhất cử nhất động của hắn, bóng dáng của hắn đều cực kỳ giống mẫu thân, có chút cao ngạo, có chút thanh lãnh. Chỉ là do hoàn cảnh sống nhiều năm mà trở nên có chút vô lại, có chút xảo quyệt, có chút bất cần đời.

Mai Vô Quá thu lại hơi ức, kéo chăn xuống dưới. Trời hè thật là nóng, tiểu nha đầu toát cả mồ hôi rồi. Nhìn quần áo bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, có chút dính sát người. Ánh mắt Mai Vô Quá thoáng nhấp nháy. Thân thể tiểu nha đầu này qua hai năm nữa sẽ thành một đại cô nương rồi. Một nụ hôn ấm áp đặt lên trán, Lạc Lạc ở trong mộng nở nụ cười.



\*\*\*\*\*

"Tiểu cô nương cuối cũng đã đến, tới nhanh, ngồi xuống một chút." Thầy tướng số Lưu bá trông trắng trông sao, cuối cùng cũng trông mong Lạc Lạc.

Lưu bá nói với Mai Vô Quá: "Cậu cứ lo việc của cậu, ta giúp cậu chăm sóc, đi đi."

Mai Vô Quá nhìn lão già có chút không bình thường thì hơi lo lắng. Trước đây, Mai Vô Quá có thể nhìn thấy được ông ta đúng là thanh cao, ông ấy và chính mình là một dạng người. Nhưng nghĩ lại, người này có thể là do nhìn thấy được những thứ cổ quái trong đầu của tiểu nha đầu này cho nên mới nhiệt tình như vậy, cũng xem như là người cùng nghề. Với lại, bên cạnh còn có đại thẩm bán cháo, sẽ không có chuyện gì.

Tình hình hôm nay cũng không tệ, không lâu sau đã có khách hàng tới cửa. Mai Vô Quá tìm được một công việc sửa chữa nhà cửa thì đi, quay đầu lại nhìn, Lạc Lạc đang ở đối diện Lưu bá bá ngáp một cái, không khỏi cười ra tiếng.

Hôm nay người qua đường rất nhiều, ngay cả ăn mày cũng đi lại nhiều hơn. Lưu bá không để ý đến làm ăn, không ngại lôi kéo Lạc Lạc học hỏi. "Tiểu cô nương, cháu giải thích một chút với ta về các loại người được không?"

"Người kia chính là một dạng thiếu niên có chí, lúc này trong bụng đang mang đầy tâm sự." Lạc Lạc quyết tìm một người chỉ cho Lưu bá xem, muốn nhân cơ hội này đòi đi lực chú ý của hắn, bản thân mình sẽ có cơ hội ăn cháo.

Lưu bá nhìn lại, chỉ thấy một người thanh niên vàng trán cao đầy, chân mày dài thanh tú, đang nghỉ chân ở đầu con phố, vênh môi nhìn những tên ăn mày. Lòng mày người nọ nghiêng thấp nhìn qua như cánh liễu, một đôi mắt hoa đào dài mà nhỏ, đích thị là phong lưu phóng khoáng, tiêu sái lỗi lạc. Trong tay cậu ta cầm một cây sáo ngọc, quần áo trên người vừa thấy liền biết là không phải vải dệt thông thường. d.đ.lq.đ

"Khụ khụ, thay người tháo gỡ ưu phiền, xem lành dữ của người, mọi việc đều có thể hóa giải..." Lưu bá gật gù đắc ý, chần chừ đi tới.

Người thanh niên kia bị giọng nói của Lưu bá hấp dẫn, liếc mắt nhìn một cái. Vốn định quay đầu bỏ đi bỗng nhìn thấy Lạc Lạc đang ngồi ăn cháo ở phía sau thì ánh mắt sáng lên, nhíu mày. Đây không phải là tiểu nha đầu mà hôm qua ở trong xe hăn thoáng nhìn thấy hay sao, thật thú vị. Ma xui quỷ khiến hăn đi tới.

"Vị công tử đây là một thiếu niên có chí, đáng tiếc lại mang tâm sự, nhất định là gặp chuyện khó giải quyết rồi." Lưu bá vuốt chòm râu nghiêm túc nói.

"A...? Làm sao có thể nhìn ra?" Cậu ta nghe xong cảm thấy cực kỳ hứng thú, nhìn chằm chằm Lưu bá đặt câu hỏi.

"Cái này, để lão phu xem bát tự cho cậu đi." Lưu bá xem tướng số đều dựa vào đoán chữ và xem bát tự.

"Ông vừa rồi có thể nhìn ra ta có tâm sự dù chưa biết bát tự của ta không phải sao? Cho nên ta mới hỏi ông vì sao ông nhìn ra, nói như vậy ông cũng không cần biết đến bát tự có phải không?" Người thanh niên mỉm cười.

"Việc này... Vẫn nên xem bát tự tốt hơn, vẫn nên..." Lưu bá có chút khản trương.

"Hừ! Lớn mật, dưới chân thiên tử dám hăm hại lừa gạt. Hôm nay, nếu ông không nói ra được nguyên nhân vì sao, bản thiếu gia nhất định đem ông tới quan phủ. Đường đường là Từ gia tiêu cực, sao có thể để người muốn lừa gạt liền có thể lừa !" Nam tử dùng lực vỗ xuống cái bàn, ngay sau đó hừ một tiếng.

"Này, này..." Lưu bá sốt ruột đến độ trán vã mồ hôi, thời điểm ông nhìn Lạc Lạc có một chút run rẩy. Đừng nói mình chỉ là một thường dân, cho dù là có chức quan nhỏ cũng không dám trêu chọc đến tiêu cực Từ gia. Lúc này, mời phải ôn thần tới cửa thì làm sao mà tốt được.

Lạc Lạc bưng bát cháo, nhìn bộ dáng đáng thương của Lưu bá mà trong lòng không đành, nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Công tử! Đôi môi của huynh nhếch lên nhìn về đám ăn mày, xác thực là có tâm sự buồn phiền gì... Chắc, Lưu bá nói như vậy đó."

"A! Đúng đúng, đúng là như vậy..." Lưu bá dùng tay áo lau trán.

"Ồ! Ra vậy... Nhưng sao lại là thiếu niên có chí?" Nam tử trẻ tuổi cười tí mắt hỏi Lưu bá, khóe mắt lại liếc trộm Lạc Lạc.

Lưu bá ghen lời, Lạc Lạc nháy mắt nói to: "Vàng trán của công tử như trăng tròn, đa số đều là thiếu niên có chí. Vành tai lớn, sáng trong, được rất nhiều trưởng bối yêu thương. Đáng tiếc... Gian môn có vết sẹo, chuyện thành thân sợ rằng trễ nãi."

Lưu bá nghe nửa đoạn trước âm thầm buông lỏng một hơi, sau khi nghe được đoạn sau thì trong lòng lại nhảy lên, sợ vị công tử kia nghe đến thành thân muộn thì nổi giận lây sang tiểu nha đầu, ở

dưới bàn vôi vàng kéo kéo ống tay áo tiểu nha đầu.

"Lưu bá kéo tay áo cháu làm cái gì? Điều này không phải ông nói cho cháu hay sao?" Lạc Lạc biết Lưu bá sợ phiền phức, trong lòng bỗng nhiên muốn đùa bỡn, đùa với Lưu bá.

Về mặt Lưu bá xấu hổ, mặt cậu thanh niên kia lại không chút đổi sắc. Ba người nhìn nhau một hồi, ai cũng không nói chuyện, không khí cực kỳ lúng túng, chẳng qua lúng túng chỉ có hai người là Lưu bá và vị công tử kia. Trong lòng Lạc Lạc lại hiểu rõ, vị công tử đang đối diện lúc này có chút khác biệt, ví như vành tai lớn, là người ra tay rộng lượng, có hy vọng.

"Ha ha, như vậy, xem như ông nói đúng. Hôm nào có việc ta sẽ đến hỏi thăm." Cậu ta mỉm cười, đặt xuống hai thỏi bạc rồi rời đi. Đi đến góc đường bên cạnh đám ăn mày, thấy chút bạc vụn, khẽ thờ dài, thầm nghĩ lo lắng về chuyện vẫn đang xảy ra."

"Tiểu cô nương! Cháu vừa rồi thật là lớn mật. Cháu có biết đến tiêu cục Từ gia hay không? Lão phu nhân của tiêu cục Từ gia là muội muội của đương kim Thái hậu đó. Cháu suýt nữa đã gây chuyện có biết không hả? Cháu xem, vị công tử kia vỗ bàn khẳng định là vô cùng tức giận, cháu... cháu..." Lời nói của Lưu bá thành khăn, giống như đang dạy dỗ con gái của mình.

"Vị công tử kia không có tức giận, hẳn ta vỗ bàn và hét lớn xảy ra trước sau, chắc chắn là cố ý làm như vậy." Lạc Lạc chớp chớp mắt. Lưu bá nhanh nhẹn lấy cuốn tập nhỏ để ghi chép lại.

Mai Vô Quá lại đến cửa tiệm thợ may, vừa cười vừa vỗ vỗ bạc ở bên hông đi vào. "Chường quây, ta muốn bộ quần áo này." Mai Vô Quá cầm lấy bộ quần áo màu vàng nhạt hai người nhìn trùng hèm

trước, sau khi đo đo với thân cao béo gầy của tiểu nha đầu, vừa ý nói.

Chưởng quầy đang tính toán ở quầy dừng lại nhìn, thấy quần áo Mai Vô Quá mộc mạc, nói: "Một trăm văn!"

"Lần trước không phải nói năm mươi văn tiền sao? Ông cố ý lên giá?" Mai Vô Quá tròn tròn mắt.

"Lần trước là lần trước, buôn bán không tốt, nạn dân càng nhiều thì vật giá càng tăng, không mua thì đi đi." Chưởng quầy vẩy vẩy tay không kiên nhẫn.

Mai Vô Quá cố ý kìm nén lửa giận. Nếu không phải Lạc Lạc thích bộ quần áo này, hẳn sẽ không trở lại để nhìn vẻ mặt người này. Lúc này, rốt cuộc nhìn không được, một bước nhảy lên trước quầy, dùng lực nắm chặt cổ áo chưởng quầy, người đáng thương kia hai chân đã lơ lửng không chạm đất. "Hay lắm! Muốn giở trò lưu manh với lưu manh, hôm nay lão tử cho ông xem thế nào mới là lưu manh chân chính!"

Chưởng quầy là người bắt nạt kẻ yếu, lúc này nhìn kỹ mặc dù quần áo Mai Vô Quá mộc mạc, nhưng khí chất cũng không giống như người thường, mặt mày tuấn lãng lộ ra những tia lửa giận, khí thế trên người hắn đột nhiên thấp đi một nửa, mặt đỏ lên: "Công tử bớt giận, mới vừa rồi là tiểu nhân nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi, cái này là năm mươi văn, là năm mươi văn."

Mai Vô Quá đảo mắt qua, nhìn thấy cuốn sổ trên quầy, chỉ vào một hàng chữ hỏi: "Hàng của Nghê Thường Y, mua vào hai mươi văn? Vậy ta đây liền đưa hai mươi văn."

Chưởng quầy bày ra vẻ mặt khở sở, hai tay chấp lại thi lễ:

"Công tử, dù sao cũng để cho chúng ta kiếm chút tiền đi lại đi, chúng ta vốn đều là người làm công,... ông chủ biết thì ta thăm rồi."

"Ta không làm khó dễ ông, ông chủ đưa cho ông giá quy định là bao nhiêu, không thành thật thì ta đưa hai mươi văn tiền, tiện thể nói cho huynh đệ ta nghe một chút, biết các người buôn bán cho chúng ta lời bao nhiêu." Mai Vô Quá nheo mắt lại, vẻ mặt so với vô lại càng vô lại hơn.

"Ba... ba mươi văn." Chương quỳ ử rử cúi xuống, vốn định bán giá cao để chính mình trung gian kiếm lời được chút tiền riêng, lần này xem như gặp hạn.

Mai vô quá hoan hỉ cầm quần áo rời đi, lưu lại ba mươi văn tiền cùng chương quỳ ử rử.

Mai Vô Quá trở lại đầu phố, thấy thầy tướng số đang cầm tay Lạc Lạc lôi kéo không tha, Mai Vô Quá lấy tay kéo Lạc Lạc về, trên mặt có chút không vui. Lưu bá tuy tuổi đã không còn trẻ, nhưng mà làm thúc thúc hèn hạ thì lại càng làm cho người ta không thể tiếp thu. Đây là tiểu nha đầu của hắn, ai cũng không thể khinh rẻ.

Lưu bá thấy Mai Vô Quá không vui, nghĩ lại nên giải thích một chút, vội vàng nói Lạc Lạc hôm nay giúp ông trải qua một kiếp nạn, sắc mặt Mai Vô Quá nhờ thế mới đẹp lên một chút.

Trời đã không còn sớm, mọi người ai nấy đều trở về nhà, Mai Vô Quá cũng mang theo Lạc Lạc đi về nhà. Đi ngang qua bờ sông, Mai Vô Quá cuộn ống quần lên rồi đi xuống sông bắt cá, Lạc Lạc vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ở bên bờ nhìn đến chảy nước miếng.

Thủ pháp cao siêu của Mai Vô Quá làm cho người đi đường cực kỳ

hâm mộ, có người còn cao giọng hỏi: "Tiểu huynh đệ! Người có võ công hay sao? Thủ pháp sao nhanh như vậy, so với cá bơi còn nhanh hơn."

"Làm gì có võ công, chỉ là bắt nhiều nên thuần thục thôi. " Mai Vô Quá cười cười bước lên bờ, một tay ôm tiểu nha đầu, một tay mang theo quần áo và cá đi về.

"Đây là cái gì?" Mai Vô Quá cảm thấy trước ngực bị cán cán. Mới có một vài ngày, ngực của tiểu nha đầu còn chưa lớn được đến mức này đâu.

"Bạc, vị ca ca kia cho thầy tướng số, Lưu bá nói đưa muối một thỏi." Lạc Lạc lấy bạc ra.

Mai Vô Quá hơi hơi nhú mày, thật lòng nói: "Về sau đừng để cho nam nhân khác đụng chạm muối, biết không? Trừ bỏ Mai ca ca, đừng cho nam nhân khác đụng chạm, bên ngoài rất nhiều người xấu ."

"Biết rõ, chỉ là vị ca ca kia không phải người xấu." Lạc Lạc trong lòng cười đến hoan hỉ, trên mặt lại tiếp tục giả bộ ngây thơ.

"Người kia cũng không được, trừ bỏ Mai ca ca, không nên tin nam nhân khác, biết không? Tiền này không thể lấy, tìm cơ hội trả lại cho người nọ." Mai Vô Quá kiên nhẫn giáo huấn .

"Dạ... đã biết." Trong lòng Lạc Lạc đã vui mừng đến nở hoa, nghĩ thầm: " Lão nương còn có thể để người khác ăn đậu hủ sao! Chính mình ăn đậu hủ người ta cũng không ít."

**Hết chương 6, hy vọng ngày mai sẽ kịp hoàn thành chương 7  
post lên cho mọi người 🙏 Tăng tốc thôi !!!! 🤖**



## Chương 7: Kim lòng không được

"Lạc Lạc, giúp ca ca cất đồ trong bao quần áo đi." Ăn xong cơm tối, Mai Vô Quá ngồi trên ghế cười nói.

"Vâng." Lạc Lạc vui vẻ chạy đi làm.

"Ồ, Mai ca ca, quần áo này..." Lạc Lạc lôi ra bộ quần áo màu vàng nhạt nhìn không rời mắt, Mai Vô Quá ngồi ở phía sau mặt như hoa cúc (Hề: ko hiểu luôn ==)

"Ồ hay? Làm sao mà một tấm vải lại biến thành quần áo thế này, mau mặc cho Mai ca ca xem một chút." Mai Vô Quá đi tới vỗ đầu Lạc Lạc.

Lạc Lạc không suy nghĩ nhiều, vui mừng hơn hờ đi thay quần áo, Mai Vô Quá mỉm cười bắt đầu thu dọn bát đĩa.

"Mai ca ca, huynh gạt người, đây là huynh mua cho muội mà." Lạc Lạc mặc quần áo đứng sau lưng Mai Vô Quá, giật góc tay áo hẩn hỗi.

"Uh, không sai, Lạc Lạc cũng sắp thành quốc sắc thiên hương rồi." Mai Vô Quá véo véo mặt Lạc Lạc.

Lạc Lạc nháy đôi mắt to, cảm thấy ấm áp, nam nhân này thật tốt, thật muốn tiếp tục sống cùng hắn.

Thời cổ đại ban đêm tương đối buồn tẻ, nếu như là quan lại quyền quý nhà giàu có, có thể xem kịch hay nghe hát, đi kĩ viện, còn dân chúng bình thường ăn xong cơm tối đều không có gì làm. Lạc Lạc

đêm nay đặc biệt cao hứng, mặc áo mới ở trong phòng đi tới đi lui.

Mai Vô Quá bên cạnh vừa đếm tiền vừa nhìn tiểu nha đầu đang vui rạo rực kia, trong lòng cũng không khỏi cao hứng trở lại. Còn có ba mươi đồng tiền, cho dù không ra ngoài làm thuê, cũng có thể miễn cưỡng duy trì nửa tháng, trước kia hẳn không quan tâm những thứ này, nhưng hiện tại thì khác, vì không để cho tiểu nha đầu theo mình chịu khổ, chỉ có thể tính toán tỉ mỉ.

"Mai ca ca, muối mặn." Lạc Lạc đi vài vòng rồi rút cuộc đi đến bên giường, ôm cánh tay Mai Vô Quá.

"Ngủ ngủ." Cánh tay Mai Vô Quá phảng phất chạm qua một mảnh mềm mại, cảm thấy từng đợt tê dại. Nhìn nhìn y sam màu vàng nhạt trên cơ thể nhỏ bé kia, ngực vẫn là nhỏ như vậy.

Hai người rửa mặt xong lại chen lấn trên giường, Lạc Lạc không bao lâu sau đã ngủ say, Mai Vô Quá lại mất ngủ. Hai người đều nằm nghiêng cùng hướng, cái mông tiểu nha đầu dán gấu vào phía trước Mai Vô Quá, làm cho hắn từng đợt động tình. Mai Vô Quá dịch dịch cánh tay, Lạc Lạc tỉnh, đột nhiên cảm giác được có cái gì đó thô cứng đang đẩy mông mình. Oa, xấu hổ muốn chết, Lạc Lạc đỏ mặt, may mắn là ban đêm nhìn không được rõ lắm, tim Lạc Lạc nhảy như nai con, lập tức hiểu ra, quả là cơ hội tuyệt hảo để sờ sảng một phen, Lạc Lạc đánh bạo lui về phía sau chen chen lấn lấn. Mai Vô Quá thất thần, tiện thể đem tiểu nha đầu quay về hướng mình, hai người chuyển thành tư thế đối mặt với nhau.

Hành động của Mai Vô Quá lần này chẳng khác nào dẫn sói vào nhà, tiểu nha đầu chui vào lòng ngực mình, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn dính sát ở ngực, thở ra khí đều phảng phất mang theo ý khiêu khích. Bàn tay nhỏ bé nắm lại ở trước ngực, cổ áo mở ra,

xuân quang mềm mại như ẩn như hiện, làm người ta mơ màng, Mai Vô Quá không tự chủ được nhìn vào bên trong, trong lòng đau nhức lập tức mắng mình một tiếng "súc sinh". Nàng còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, mình không thể làm súc sinh, cứ như vậy, mai nhất định phải mua một cái giường lớn, không thể làm ra chuyện cảm thú được. Mai Vô Quá đưa tay điều chỉnh hạ thân của mình, thật khó chịu. Trước đây hai người cũng ngủ như thế này, tiểu nha đầu rất gầy lại rất nhỏ, Mai Vô Quá cảm thấy nàng chính là đứa bé, vậy nên cũng không quan tâm. Xem ra nhất định phải mua thêm một cái giường, Mai Vô Quá không bình tĩnh nghĩ.

Lạc Lạc ăn đậu hủ xong vừa lòng thoả mãn rồi buồn ngủ, kẻ kia mở mắt đếm tiếng thở nhẹ nhẹ của nàng. Trời sáng nhanh quá, bên ngoài trời mưa, càng lúc càng lớn, cảm giác lạnh lạnh man mát đánh tới, làm Lạc Lạc lại chui vào trong ngực hắn.

"Lại nữa! Muốn mạng của lão tử!" Mai Vô Quá hít sâu một hơi, lần nữa áp chế dục vọng xuống.

Tiểu nha đầu rút cuộc cũng tỉnh, ưm một tiếng mở mắt ra, nhìn nhìn sờ sờ hai con mắt sưng của Mai Vô Quá:

"Mai ca ca huynh làm sao vậy? Sao muộn như vậy rồi mà còn chưa rời giường?" Lạc Lạc nhin cười hỏi.

"Hôm nay trời mưa, không có người thuê mướn, chúng ta cũng không cần ra ngoài." Mai Vô Quá buồn ngủ vô cùng, ngáp một cái.

"Mai ca ca còn buồn ngủ sao? Vậy ngủ tiếp một lát đi." Lạc Lạc lại chui vào lòng hắn, cũng muốn ngủ tiếp.

Mai Vô Quá cũng bất chấp, con mắt đã nhắm sẽ không lại mở ra, hốt hoảng một buổi sáng, chỉ thấy trong ngực thỉnh thoảng ngứa

ngáy khó nhin, nhưng bắt đắ dĩ quá mệt, đã không còn sức nào mà mở mắt.

Mưa vẫn rơi, đợi đến khi Mai Vô Quá tỉnh lại đã là buổi trưa.

"Lúc nào rồi, đói bụng không?" Mai Vô Quá nhìn Lạc Lạc đang mở to mắt.

Lạc Lạc gật gật đầu, khoan khoái đứng dậy, Mai Vô Quá vội vàng mặc quần áo rồi đi nấu cơm, ăn xong lại ngồi trong phòng ngẩn người. Mưa rất lớn, ra ngoài cũng không có việc làm.

Dù sao cũng không ra khỏi cửa, Mai Vô Quá liền ở nhà tu sửa cửa sổ, tinh tế kiểm tra rồi lắp lại song cửa sổ. cửa sổ lâu năm không tu sửa liền được cố định tốt. Lạc Lạc theo sau hẩn phụ giúp, rất chịu khó, Mai Vô Quá rất nhanh liền sửa xong, lại không có chuyện để làm.

Mưa dần dần nhỏ, Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc hỏi: "Có muốn ra ngoài đi dạo không? Khó lắm mới có dịp không phải ra ngoài làm công, Mai ca ca dẫn muội đi chơi."

Lạc Lạc rất cao hứng, cười hì hì đi thay quần áo.

"Sao lại thay, mặc bộ này luôn đi." Mai Vô Quá hỏi.

"Trời mưa mà, muội nên mặc đồ cũ thì hơn."

Lạc Lạc thay ra y sam màu vàng nhạt, lại mặc đồ cũ vào.

Mũi Mai Vô Quá chua xót, thiên ngôn vạn ngữ biến thành cơn gió thoảng. Hẩn muốn kiếm tiền, hẩn muốn hơn người khác, vì mình, cũng là vì tiểu nha đầu có thể sống những ngày tốt lành, có thể

muốn mặc gì thì mặc, muốn ăn gì cũng có, giống như bao cô gái nhà khác vô ưu vô lo.

"Mai ca ca, mang hiệu chiến lạp vào này." Lạc Lạc nhón chân, giúp Mai Vô Quá mang dấu lạp, Mai Vô Quá thì đưa tay giúp nàng mặc áo tơi. Hai bóng người một lớn một nhỏ đi ra cửa, đi về hướng bờ sông, xuyên qua làn mưa rơi nhàn nhạt.

Lạc Lạc có soái ca làm bạn bên cạnh, tính trẻ con lại nổi lên, bành bịch đạp mấy vũng nước mưa trên mặt đất, làm giầy rơm một phen chịu khổ. Cảnh này hằn vào tim Mai Vô Quá, làm ý nghĩ muốn bảo hộ nàng thật tốt càng thêm kiên định.

"Mai ca ca, sao lại có nhiều người vậy? Bọn họ không có nhà sao?"

Lạc Lạc chỉ vào tốp năm tốp ba tên ăn mày quần áo tả tơi nơi bờ sông.

"Ừ, không có nhà." Mai Vô Quá nhú mày, gần đây trong thành lượng ăn mày ngày càng nhiều, không lẽ có chuyện gì sắp xảy ra?

"Vậy bọn họ cũng không có cha mẹ sao?" Lạc Lạc chỉ vào một tiểu hài tử hỏi.

"Không có..." Mai Vô Quá có chút cô đơn nói.

"Gia gia kia trông như sắp chết, chúng ta mau đi xem chút đi."

Lạc Lạc đột nhiên chỉ vào một tên ăn mày râu tóc rối tung nằm dưới tàng cây cạnh bờ sông, nói xong liền buông tay Mai Vô Quá chạy tới.

"Lạc Lạc, chậm một chút."

Mai Vô Quá vừa nói vừa bước nhanh theo, lão ăn mày kia nằm dưới tàng cây, râu tóc hơi bạc che khuất khuôn mặt, nhìn không ra là ngủ hay tỉnh, có còn sống không.

"Gia gia, gia gia..." Lạc Lạc ngồi chồm hồm bên cạnh nhẹ giọng kêu.

"Lạc Lạc, đừng gọi nữa, đã chết rồi." Mai Vô Quá ôm lấy Lạc Lạc nhẹ nhàng nói. Tử vong là chuyện quá bình thường, nếu như mình không rời khỏi Quan Thương phái, nếu như không liều mạng bám theo người đánh nhau kia, có lẽ bây giờ mình cũng đã chết rồi.

"Chết? Chết? Không có! Không có! Sẽ không chết! Sẽ không chết!"

Lão ăn mày kia đột nhiên nhảy dựng lên, giống như người điên, nhìn xung quanh, hốt hoảng kêu lên.

Mai Vô Quá đẩy Lạc Lạc ra sau để bảo vệ, sợ lão ăn mày đã thương nàng. Lạc Lạc thò đầu ra len lén nhìn, lão ăn mày kia kêu lên vài tiếng lại cười ha hả, quỳ trên mặt đất không ngừng nói "Sẽ không chết! Sẽ không chết!"

Lạc Lạc mang bánh đem theo người đưa cho lão ăn mày, lão cười hì hì giật lấy rồi bắt đầu gặm cắn lung tung.

"Lạc Lạc, đi thôi."

Mai Vô Quá kéo tay Lạc Lạc rời đi, Lạc Lạc cẩn thận mỗi bước đi, nhìn bộ dạng lão ăn mày kia, mũi chua xót.

"Mai ca ca, ông ấy không có con sao? Vì sao lại bị bỏ mặc như vậy?" Lạc Lạc còn đang đắm chìm trong cảm xúc của bản thân hỏi.

"Có lẽ hẳn vứt bỏ con mình trước, ai biết được." Mai Vô Quá nhớ tới thân thể mình, trong lòng một hồi buồn bã.

"Vứt bỏ hài tử! Vứt bỏ hài tử!" Sau lưng truyền đến âm thanh già nua nhưng lại hữu lực.

Mai Vô Quá và Lạc Lạc cùng quay đầu lại, lão ăn mày kia nhảy dựng lên bám theo sau, bước chân rất nhẹ, hai người không phát hiện ra.

"Đi thôi."

Mai Vô Quá không muốn quan tâm tiếp, trên đời này người đáng thương có rất nhiều, chính bản thân mình cũng rất đáng thương, nên cũng không có tư cách đi thương xót cho kẻ khác.

"Đi thôi đi thôi." Lão ăn mày bám theo nói. Khi Mai Vô Quá và Lạc Lạc về đến nhà, lão ăn mày vẫn đi theo.

Mai Vô Quá xoay người đóng cửa lại, nơi khe cửa, dưới màn mưa, hiện ra một gương mặt già nua.

"Mai ca ca, ông ấy thật đáng thương." Lạc Lạc cẩn thận nhìn Mai Vô Quá nói.

"Ăn cơm nào, đi thôi." Mai Vô Quá khẽ thở dài, dẫn Lạc Lạc vào phòng.

Mùi thức ăn thoang thoảng trong không khí, Mai Vô Quá nhìn Lạc Lạc vẫn còn đang buồn trong lòng lại cao hứng, ăn nhiều hơn chút,

cũng sắp thành đại cô nương. Ai, đáng tiếc trời lại mưa, chưa mua được giường, đêm nay vẫn phải bị giày vò, thiệt khổ không thể tả.

"Ăn ngon không?" Mai Vô Quá xoa xoa gáy Lạc Lạc hỏi.

"Ăn ngon." Lạc Lạc hàm hồ trả lời, lòng thầm nghĩ ăn đậu hủ của huynh còn ngon hơn.

"Ăn ngon! Ăn ngon!" Lão ăn mày trước cửa như kỳ tích, hoa tay múa chân nhìn bánh bao trong tay Lạc Lạc.

"Gia gia người ăn..." Lạc Lạc phản ứng rất nhanh, đưa bánh bao trong tay về phía lão ăn mày.

Mai Vô Quá rất tức giận, người này vào bằng cách nào? Không đợi hắn đưa tay ngăn lại, lão ăn mày dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiếp nhận bánh bao, động tác so với nam tử trẻ tuổi còn nhạy bén hơn. Bàn tay Mai Vô Quá dừng ở không trung, ngây ngẩn cả người.

"Người vào bằng cách nào?" Mai Vô Quá rất tức giận.

"Người vào bằng cách nào! Người vào bằng cách nào!" Lão ăn mày vừa nói vừa ăn.

Mai Vô Quá đứng dậy xem cửa nhà mình, cửa lớn đóng chặt, then cửa cũng y nguyên.

Thật sự là kì quái, Mai Vô Quá nhìn lão ăn mày có bộ dáng đáng thương kia, nhẫn nhịn chờ hắn ăn xong.

"Đi thôi!"



"Đi thôi! Đi thôi!" Lão ăn mày như một cơn gió lốc quét qua, bay đến vách tường, biến mất...

"Oa! Thần tiên!" Lạc Lạc nhìn lão ăn mày trong nháy mắt biến mất, suy nghĩ một hồi mới nói ra.

Mai Vô Quá cũng kinh ngạc không nhẹ, vội vàng chạy về hướng cửa, rồi lại xem xét mọi nơi một chút, chỉ thấy lão ăn mày đang ngồi cạnh cửa, cười hì hì với mình.

## Chương 8: Vui như lên trời

Mưa vẫn rơi không ngừng, trên đường đầy bùn lầy, lão ăn mày mình mẩy ướt nhẹp cuộn tròn tấm thân dưới cửa tránh mưa. Vài sợi tóc xám trắng vắt ngang mũi, phần còn lại bị túm lung tung ở sau đầu. Đó là một gương mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt vẫn đục, đôi bàn tay dính đầy bùn đất. Việc đuổi hắt đi lúc này Mai Vô Quá làm không được, đành lòng đóng cửa lại, thầm nghĩ chỉ để hắt ở đây tránh mưa thôi.

"Mai ca ca, huynh đừng mắng gia gia, hôm nay muối cũng chỉ ăn ít đi có một cái bánh bao thôi, không sợ đói bụng." Lạc Lạc chớp mắt cẩn thận nhìn Mai Vô Quá.

"Muốn ăn bao nhiêu cứ ăn, mai mưa tạnh ca ca sẽ ra ngoài làm công." Mai Vô Quá cười vỗ khuôn mặt Lạc Lạc.

Ban đêm, mưa vẫn rơi không ngừng, Mai Vô Quá ôm Lạc Lạc ngủ trên giường, tận lực làm bản thân không nghĩ đến lão ăn mày đó nữa. Lạc Lạc tựa hồ ngủ thiếp đi, Mai Vô Quá cũng tựa hồ ngủ thiếp đi, hai người cùng bất động thật lâu. Trong bóng tối, Lạc Lạc khẽ gọi một tiếng "Mai ca ca", hồi lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, Lạc Lạc từ từ cử động, lặng lẽ xuống giường phủ thêm áo, Mai Vô Quá mở hé mắt nhìn tiểu nha đầu.

Lạc Lạc ở trong phòng lục lọi, Mai Vô Quá nghi ngờ tiểu nha đầu đã trưởng thành, còn học được cách làm chuyện lén lút sau lưng mình, đáng đánh, cảm giác không nắm được trong lòng bàn tay ập đến làm tâm tình hắt hủi không vui, không thoải mái.

Lạc Lạc ở góc tường lục ra một túi vải rách, còn dính bùn, Lạc Lạc

nhíu nhíu mày.

Mưa vẫn rơi, Lạc Lạc không mặc áo tơi, chỉ mang đầu lạp liền ra ngoài, Mai Vô Quá tức giận. "Chết tiệt! Bị bệnh thì sao!"

Nói xong liền đội đầu lạp, cầm theo áo tơi phi ra cửa, hẳn muốn xem một chút tiểu nha đầu muốn làm cái gì.

Tiểu nha đầu đi tới cửa viện, lục lọi mở cửa, cúi người xuống:

"Gia gia, ông đội lên đi, buổi tối có chút lạnh."

Lão ăn mày nghe được âm thanh đã sớm mở mắt ra, thấy là tiểu nha đầu liền cười thật to, nhận lấy túi vải rách nhưng lại không biết làm sao, lung tung ôm vào trong ngực vo thành một cục. Mai Vô Quá ở phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Lạc: "Thế nào không mặc thêm áo tơi vào."

"Mai ca ca, huynh đừng tức giận, muội chỉ sợ gia gia bị đông cứng rồi thôi." Lạc Lạc có chút chột dạ nhìn mặt Mai Vô Quá trong đêm mưa.

Mai Vô Quá không lên tiếng, cúi người đem túi vải vuốt phẳng rồi đập lên người lão ăn mày, bàn tay lúc tiếp xúc với cơ thể lão lại cảm thấy cực nóng, so với nam tử trẻ tuổi hỏa khí còn vượng hơn. Mai Vô Quá cho là hẳn bị cảm nên sốt, vội vàng lau trán hẳn, lại phát hiện không phải là bị bệnh, mà là hỏa khí trong người thật vượng thôi.

Mai Vô Quá đứng dậy lôi tiểu nha đầu trở về viện.

"Gia gia này hỏa khí rất vượng, không cần chúng ta lo lắng, muội nên lo cho Mai ca ca thì hơn, chết rét ta này."

Lạc Lạc cười hì hì theo Mai Vô Quá trở lại trong phòng, trở lại trên giường làm nũng: "Mai ca ca, muội ủ ấm cho huynh, không sợ lạnh." Nói xong liền gắt gao ôm cánh tay Mai Vô Quá sõ sàng chà xát lung tung.

Mai Vô Quá đáng thương lập tức nổi lên phản ứng, cố gắng áp chế xúc động xuống, quay tiểu nha đầu qua chỗ khác: "Ngủ!"

Mấy ngày trời mưa liên tiếp, cũng mấy ngày liền vui ở nhà, Mai Vô Quá có chút nóng nảy, cứ tiếp tục như vậy chẳng phải là "miệng ăn núi lở" sao, huống hồ còn có lão ăn mày cứ thỉnh thoảng bay vào kia. Như phảng phất có một con chim, muốn bắt mà không bắt được.

Mai Vô Quá trong lúc nhàn rỗi đến ngồi dưới mái hiên, hoặc là nhìn tiểu nha đầu mặc quần áo mới đi vòng quanh phòng.

Lão ăn mày lại bay vào, nhìn thấy Mai Vô Quá ngồi bất động, liền len lén đi về phía bàn, cầm bánh bao lên mà cắn.

"Chớ ăn..." Chờ Mai Vô Quá đứng dậy cảm thấy là muộn rồi, lão ăn mày kia nhai hai cái liền nuốt xuống bụng.

Lão ăn mày cho rằng Mai Vô Quá tức giận, sờ sờ trên thân mình móc ra một cuốn sách bị thấm ướt, kín đáo đưa cho Mai Vô Quá rồi nháy mắt biến mất nơi đầu tường.

"Vẫn còn lạnh, ăn vào đau bụng lão tử còn phải đem nhà xí cho người mượn." Mai Vô Quá nhìn lão ăn mày thoát biến mất trước mắt mình.

Lạc Lạc đã thành thói quen mỗi ngày chứng kiến lão ăn mày bay

tới bay lui, thấy Mai Vô Quá đang chăm chú xem sách, liền đeo đầu lạp ra khỏi cửa viện chuồn ra ngoài.

Lão ăn mày đang dựa vào một cánh cửa khác ngăn người, miệng thỉnh thoảng phát ra vài tiếng nỉ non nức nở, phảng phất như đang phát tiết tâm tình gì đó. Lạc Lạc len lén lấy từ trong người ra một cái bánh bao đưa cho hắn. Lão ăn mày nhận lấy bánh bao cười hắc hắc, một ngụm cắn mất hơn phân nửa, rồi đột nhiên biến sắc, đưa tay bắt mấy viên đá bay tới, lập tức trùng mắt nhìn về phía thủ phạm, hù dọa một tên ăn mày nhỏ bé ở ven đường. Thì ra tiểu ăn mày chứng kiến lão ăn mày có bánh bao, nhất thời muốn đoạt lấy, bắt đắc dĩ khoảng cách lại khá xa, vì vậy hắn nghĩ dùng mấy viên đá dọa lão giật mình trước, đợi đến lúc lão bị ném trúng không chú ý thì tiến lên đoạt lấy.

Lão ăn mày thân thủ nhanh nhẹn, thậm chí so với Mã bộ khoái còn lợi hại hơn, tiểu nha đầu xem đến ngây người.

Tạm không kể tới Lạc Lạc đang dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn lão ăn mày, nói đến Mai Vô Quá cầm quyển sách kia xem đến nhập thần. Quyển sách này bìa đã rách đến không chịu nổi, chỉ còn lại một mảnh lơ mờ chỉ thấy được một chữ "tụng", trong sách cũng phải cố lắm mới miễn cưỡng đọc ra chữ. Mai Vô Quá vừa xem liền mê, đoạn đầu nói về nội công tâm pháp, Mai Vô Quá thử một chút liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, kế tiếp là khẩu quyết khinh công, cuối cùng là kiếm pháp.

Mai Vô Quá đọc, rồi thử, cho đến khi tiểu nha đầu kéo tay áo mình mới phục hồi tinh thần.

"Mai ca ca, Mã đại tỷ và Mã bộ khoái tìm huynh kìa."

"Tìm ta? A, đã giờ này rồi sao, đói bụng không?" Mai Vô Quá vội vàng đem quyển sách kia nhét vào trong ngực, rồi liền đi theo Lạc Lạc ra cửa.

Mã bộ khoái cùng Mã đại tỷ đang từ ngoài cửa đi tới: "Tiểu huynh đệ, hôm nay không có ra ngoài phải không, mấy ngày liên tiếp mưa to, ra ngoài cũng không có việc mà làm." Mã đại tỷ nói to.

"Không có ra ngoài, thời tiết không tốt, mấy ngày nay không có biện pháp, ta đang lo đây." Mai Vô Quá cười đáp.

"Tiểu huynh đệ đừng buồn, đang có một việc, ngươi có muốn làm không? Lão Mã nhà ta trở về đề cập với ta, ta vừa nghĩ tiểu huynh đệ hai ngày nay phỏng đoán cũng không còn việc để làm, phù sa trong không chảy ruộng ngoài (Hề: câu này kiểu là việc tốt thì không để người ngoài chiếm trước), chưa rõ ngọn nguồn... đã tới đây." (Hơ, câu này nghe kì kì, đừng để ý) Mã đại tỷ vừa nói vừa liếc mắt xem bài trí trong phòng, nhìn thấy phía sau chỉ có một cái giường chật hẹp thì dừng lại một chút, há hốc mồm rồi không nói nữa.

"Việc gì thế? Ta làm, Mã đại ca Mã đại tỷ giới thiệu nhất định là chuyện tốt." Mai Vô Quá vội vàng nói.

"Là thế này, gần đây tình hình chiến sự phía bắc đang căng thẳng, nạn dân di cư về phía Nam rất nhiều. Mấy ngày trước còn tốt, nhưng những ngày này trời mưa to, ngay cả quả đại rau đại đều ăn sạch, nạn dân đói khát liền ồ ạt tiến vào trong thành, chẳng phải ngồi cạnh cửa nhà của đệ mấy ngày nay cũng là lão ăn mày sao, nơi khác càng nhiều hơn. Tiếp tục như vậy ắt sinh đại loạn, quan lão gia đã hạ lệnh, ở ngoài thành phát cháo giúp nạn dân bị thiên tai, nha dịch quan phủ không đủ, nên muốn tìm vài bạch dịch đến

hiệp trợ, tiểu huynh đệ người nguyện ý không?" Mã đại ca nói cặn kẽ.

"Nguyện ý, nguyện ý... Đa tạ Mã đại ca đề điểm, tiểu đệ vô cùng cảm kích." Mai Vô Quá thật cao hứng, việc này đối với hắn là chuyện cực tốt, là việc hắn tha thiết ước mơ.

Thì ra tại Khánh Nguyên triều, nha môn ngoại trừ lại viên, còn có Tào ban, Khoái ban, Tráng ban, tam ban nha dịch. Tào ban có chức trách là đi đầu hộ vệ cùng các nghi thức khi tri huyện thăng đường phá án, chấp hành tra tấn bức cung, khám nghiệm tử thi. Khoái ban có chức trách điều tra án kiện, truy bắt đạo tặc, tuần tra ban đêm, gọi đến, dẫn độ, cung cấp bằng chứng cho lúc thăng đường, được phái đi nông thôn thúc giục nộp thuế, quan bạc, lúc thì làm hộ vệ. Tráng ban nhiệm vụ là thủ vệ kho lúa, kim khố cùng ngục giam, hộ tổng quan bạc hoặc tội tù. Đứng đầu tam ban được gọi là Tào đầu, Bộ đầu và Tráng đầu. Giữa tam ban nha dịch, chỉ có Khoái ban thụ nhất truy phủng. Nguyên nhân không chỉ là chức trách đặc thù được coi trọng, mà còn bởi vì danh tiếng lừng lẫy kinh thành Lục Phiến Môn có uy danh đã thâm nhập vào lòng dân chúng cùng người giang hồ. Đều là bộ khoái, tự nhiên đều tự hào, ai cũng đem dã tâm gia nhập Lục Phiến Môn làm mơ ước lớn nhất, bất quá năng lực cùng công phu có hạn, đa số chỉ có thể nhìn quan Môn Hưng mà thán. Cho nên thân là bộ khoái Mã đại ca thập phần kiêu ngạo, làm người hào sảng, cũng được nhiều đồng môn kính nể.

Các loại nha dịch tại Khánh Nguyên triều được nhận mười hai lượng mỗi năm, chia ra mỗi ngày tiền lương được hai ba văn tiền, tương đương với số tiền cho một bữa cơm. Làm nha dịch lương bổng mặc dù không cao, nhưng thu vào cũng không ít, bọn họ chủ yếu thu vào từ các thói xấu, quy định thêm phí. Bình thường châu

huyện cũng cho rằng, nha dịch ban sai thu tiền xe, còn thu cả tiền cơm nước, tiền trà, tất cả đều thuộc về "bình thường phí", chỉ là không cho phép nhân cơ hội mà vơ vét tài sản hay lừa gạt. (Hề: edit đoạn này thật tổn tế bào não, chém lung tung hết cả)

Bạch dịch kì thật chính là nha dịch làm việc tạm thời, mặc dù không phải là nha dịch chân chính, nhưng tối thiểu hẳn cũng đã đến gần hơn với lí tưởng của mình, còn có thể trong thời gian ngắn ổn định nguồn sống, Mai Vô Quá thật cao hứng. Có thể cùng bộ khoái làm việc với nhau, hẳn trong lòng thật cảm kích Mã bộ khoái, vì vậy nói nhất định sáng mai cùng nhau xuất môn đi đến nha môn đăng kí.

Mai Vô Quá vừa ngâm nga vừa làm cơm, Lạc Lạc ở một bên vừa xem vừa cười hì hì: "Mai ca ca, huynh nhất định làm được."

"Lạc Lạc mai ở nhà nhớ ngoan, cùng Mã đại tỷ ở nhà chờ Mai ca ca về." Gương mặt tuần tú của Mai Vô Quá không giấu được vui sướng nở nụ cười.

"Vâng, chúng ta chờ Mai ca ca về." Lạc Lạc cũng vì Mai Vô Quá mà vui vẻ.

Hai người trong lúc ăn cơm thì lão ăn mày lại bay vào cửa phòng ngồi xổm, nhìn hai người không nói lời nào. Mai Vô Quá nghĩ một chút rồi cầm một cái bánh bao đi về hướng hắn, lão ăn mày cầm lấy bánh bao liền nhảy lên, Mai Vô Quá thử dùng khinh công khẩu quyết đã xem qua, đề khí đuổi theo, bất quá còn chưa thấy rõ lão ăn mày làm thế nào bay lên đầu tường, chính mình đã ngã nhào trên đất, Người đã bay không được, miệng còn ngậm một đồng bunn.

"Mai ca ca, Mai ca ca..." Lạc Lạc vội đến nâng hắn dậy.



"Lão gia hỏa này không đơn giản, phi..." Mai Vô Quá vừa phun ra một miệng bùa vừa nói.

Buổi tối, Mai Vô Quá ngồi ở bên giường vừa xem sách vừa khoa tay múa chân, Lạc Lạc nằm ở bên trong nhìn hẩn ngẩn người.

Nhìn một lúc rồi bò dậy đi đến nhìn quyển sách kia: "Mai ca ca, huynh đang làm gì thế? Đây là sách gì?"

"Bí tịch võ công, kinh công khẩu quyết, lão ăn mày này không đơn giản, không biết là người phương nào." Mai Vô Quá vừa nói vừa khoa tay múa chân, nhìn kinh công khẩu quyết được đánh dấu trong sách, nghĩ tới động tác chân.

"Gia gia có thể bay, là vì luyện khẩu quyết này sao?" Lạc Lạc nghĩ thầm lẽ nào đây là kinh công trong truyền thuyết? Ngoài miệng làm bộ như không biết, nghiêng đầu hỏi.

"Hẩn là vậy đi..." Mai Vô Quá nghiêm túc xem sách, không chú ý tới kẻ bên Lạc Lạc đã ngủ.

Không biết qua bao lâu, chợt thấy có chút mệt mỏi, Mai Vô Quá đặt sách xuống ôm lấy Lạc Lạc đang ngủ, thân thể nhỏ nhắn mềm mại ôn nhu ôm vào trong ngực thật thoải mái. Mai Vô Quá no ấm không khỏi suy nghĩ miên man. Hoảng hốt nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nha đầu, nàng an tĩnh như vậy ngồi ở chỗ kia nhìn mình, ánh trăng tiến vào cũng không chiếu sáng căn phòng, mà chiếu lên khuôn mặt nàng. Hẩn không nhìn rõ ngũ quan nàng, chỉ thấy một đôi mắt sáng long lanh, tựa như ánh trăng đêm đó.

Nếu như đêm đó mình làm chuyện kia, hiện tại sẽ thế nào đây? Mai Vô Quá trong lòng hung hăng mắng mình một câu, liền đi ngủ. Không có nếu như, trân trọng hiện tại, trân trọng cuộc sống này,

chính mình không còn là một người lẻ loi cô độc, không còn là...

Trời vừa sáng, gà trống cùng chó hoang nhà Mã đại tử cùng nhau kêu lên, đương nhiên, còn có trước cửa nhà hấn...

"Thanh âm gì?" Mai Vô Quá đứng dậy mặc quần áo vào, mở cửa viện ra, chỉ thấy lão ăn mày đang không biết làm sao mà cầm lấy tóc mình kêu to, đau đến không muốn sống. Lão ăn mày kêu cực kì bi thương làm cho gà cùng chó hoang nhà Mã đại tử cũng cùng kêu lên, gà trống tức giận cào ra sức kêu to, sợ bị người khác đoạt mất chén cơm.

"Gia gia làm sao vậy?" Lạc Lạc hai tay chạm lên vai lão ăn mày đang ngồi xổm quay lưng với Mai Vô Quá.

"Gia gia làm sao vậy! Gia gia làm sao vậy!" Lão ăn mày mở ra hai con mắt đục ngầu, tựa như đột nhiên quên mất chuyện gì, lại bắt đầu vô tâm vô phẩy cười rộ lên.

Mai Vô Quá xem một chút thấy lão ăn mày không sao, liền dẫn Lạc Lạc trở về phòng ăn cơm. Thường ngày lão ăn mày sẽ xông tới giành hai cái bánh bao, nhưng lần này lại chậm chạp không đến, Mai Vô Quá cũng thấy có chút không quen, suy nghĩ một lúc rồi cầm hai cái bánh bao đi ra cửa viện, thấy lão khát hai mắt vẫn đục, như tượng gỗ ngồi dưới đất.

"Ăn đi." Mai Vô Quá thoáng xẹt qua một tia không đành lòng.

"Ăn đi! Ăn đi!" Lão ăn mày nhận lấy bánh bao liền gặm, Mai Vô Quá ngồi thẳng lên khẽ thở dài.

"Tiểu huynh đệ, đi thôi." Mã Bộ khoái ra cửa, đi theo ở đằng sau là Mã đại tử con người đang lưu chuyển.



## Chương 9: Trời xui đất khiến

Hai người cười cười cùng đi, Mã đại tể kéo Lạc Lạc qua nhà mình.

"Lạc Lạc này, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Mã đại tể vô tâm vô phách, trong lòng nghĩ cái gì liền hỏi luôn.

"Ngủ ngon a, Mã đại tể thì sao?" Lạc Lạc vẫn không rõ nàng muốn nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng theo dõi biến hóa.

Mã đại tể lúc này trong đầu tất cả đều là cảnh Vu sơn mây mưa (Hề: chính là XXOO á), không chút nghĩ ngợi nói: "Tốt, tốt, Mã đại ca nhà ngươi sinh long hoạt hổ, hấn....." Nói được một nửa vội che miệng, thầm nghĩ muốn dụ tiểu nha đầu nói ra, không ngờ mình trúng chiêu trước.

Lạc Lạc đầu đầy vạch đen, thầm nghĩ Mã đại tể thật là hung mãnh, chính mình thân thể nhỏ bé nên không chịu được vận động kịch liệt, muốn tạm thời nhẫn nại khoảng hai, ba năm mới ăn đậu hũ hàng thật giá thật, đây là đang kích thích mình sao? Ô ô, thật hâm mộ!

"Đại tể... Là hỏi ngươi... Ngươi buổi tối ngủ... Nơi nào a..." Mã đại tể ấp a ấp úng nói.

"Trên giường a." Lạc Lạc mặt không đổi sắc đáp, không hiểu nàng muốn nói gì.

"Vậy ca ca của ngươi thì sao?" Mã đại tể lại hỏi.

"Trên giường luôn a." Lạc Lạc nói xong câu này mới hiểu được Mã đại tỳ nghĩ cái gì, xem ra nàng là nhìn thấy trong nhà mình chỉ có một cái giường nhỏ, trong lòng oán thầm đây.

"Này, người và ca ca người cũng làm gì đó sao? Ý đại tì là... Có cái gì đặc biệt... Đặc biệt... chuyện đó...?" Mã đại tỳ mặt đỏ lên, tuy rằng biết tiểu nha đầu không hiểu, nhưng lời như thế nói ra vẫn còn có chút ngượng ngùng .

Lạc Lạc trong lòng phần khởi, liền nảy ra ý nghĩ trêu đùa vị đại tì đáng yêu này một chút, vì vậy cố ý gãi gãi đầu nói: "Có chơi a, ta cùng ca ca ngày nào cũng làm."

"Làm cái gì? Chơi... chơi như thế nào?" Mã đại tỳ giật mình một cái, tinh thần dâng cao lên đến mười hai phần.

"Rất thoải mái, chính là tạo hình như thế như thế, là được..." Lạc Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn, khoa tay múa chân, nhin cười liếc nhìn Mã đại tỳ đang biểu tình rồi rầm.

Mã đại tỳ nghe vậy cắn chặt môi, tay nắm thành nắm đấm nghe răng rắc. Lạc Lạc thấy chuyện có vẻ không ổn, vội vàng ngưng đùa cợt nói: "Không có gì, không có gì, buổi tối ăn cơm liền ngủ sớm một chút, không có gì ."

Mã đại tỳ đã có chủ ý, sao còn nghe lọt Lạc Lạc nói gì, miễn cưỡng đè lại ý định lao tới đánh bầm dập Mai Vô Quá một trận, nghĩ thầm tướng công thường nói bắt dâm tặc cần phải bắt tại giường mới được, chuyện này cần kế hoạch lâu dài, vừa bảo vệ tiểu nha đầu không bị xâm phạm, vừa phải bảo toàn khuê danh cho nàng.

Tạm không nói Mã đại tỳ nơi này đang âm thầm tính kế, còn Lạc Lạc mơ hồ hối hận, nói đến Mai Vô Quá đi theo Mã Bộ khoái tới

nha môn ghi danh, hậu viện nha môn lúc này đã đầy người, phục sức khác nhau, đều để ứng tuyển làm bạch dịch.

"Tiểu huynh đệ, những thứ này là để mang ra ngoài thành: lương thực, nồi và bếp, đợi lát nữa Trương Bộ đầu Bình đại nhân đến rồi chúng ta xuất phát." Mã Bộ khoái nhiệt tình giới thiệu.

"Đây là lương thực tồn kho của thành Bắc, còn có lương thảo triều đình cứu trợ thiên tai? Nhiều như vậy, không phải ít a." Mai Vô Quá nhìn hậu viện đầy các túi chất đông như núi nói.

"Tồn lương không dễ điều động, triều đình vì chiến sự tạm thời cũng không thể phát hết xuống giúp nạn thiên tai, đây là do Từ gia tiêu cực quyên cho. Từ gia gia nghiệp lớn, gặp lúc cần thì làm việc thiện không chỉ một lần, chỉ là bây giờ khó có thể tự thân tự lực." Mã Bộ khoái thốt nói, Mai Vô Quá chưa kịp hỏi kĩ lại, Khoái ban Trương Bộ đầu đã đi vào viện.

Trương Bộ đầu nhìn qua đám bạch dịch mới tới, hỏi Mã Bộ khoái: "Mọi người đến đông đủ chưa?"

"Đến đông đủ, các vú già nấu cháo cũng đã đi trước ra ngoài thành." Mã Bộ khoái tiến lên nói.

"Ừ, đi thôi, bung nồi phía trước, rồi tới trước nấu nước nóng chờ." Trương Bộ khoái phát tay một cái, lập tức liền có mấy bộ khoái tiến lên chỉ huy nhóm bạch dịch bung nồi mang gạo. (Hề: thực ra nó ghi là thóc nhưng Hề đoán là gạo)

Lần này nhiệm vụ cứu trợ thiên tai được giao cho Trương Bộ đầu mang theo tam ban tạm thời chưa có công sự thực hiện, vì vậy Trương Bộ đầu không khỏi có chút chật vật, cũng may tất cả công việc đều có đám người Mã Bộ khoái thu xếp, cũng không

có gì khó khăn.

Đám người Mã Bộ khoái lĩnh mệnh làm việc, Mai Vô Quá bị một bộ khoái kéo đến mang một túi gạo, theo đại đội ngũ mà đi.

Khi đám người Mai Vô Quá đến, ngoài thành đã an bài đầu vào đây rồi, dưới những túp lều dựng tạm là vài nồi lớn đang bốc hơi nóng, có một vú già đang ra sức khuấy.

"Mau... Mau.." Một bộ khoái hướng về mấy người đằng sau kêu, vội vàng phân phó đem gạo cho vào nồi nước vừa mới đốt lên.

Vốn là cho nạn dân đói bụng mấy ngày nay ăn, nào có chú ý nhiều như vậy, gạo cũng không vo liền trực tiếp đổ vào nồi. Mai Vô Quá mở bao gạo ra, trực tiếp đổ vào trong nồi lớn, sau đó giúp khuấy lên, hẳn biết tư vị đói bụng, hẳn cũng biết một người đang đói nghĩ cái gì.

Cháo chưa nấu xong, nạn dân đã đợi không được, bộ khoái duy trì trật tự chỉ huy nạn dân xếp hàng nhận cháo, bạch dịch cũng bận rộn đến mồ hôi như mưa.

"Đa tạ Từ đại công tử... Đa tạ Từ đại công tử..." Mỗi nạn dân lĩnh cháo xong đều nói một câu như vậy, cảm tạ vị ân công phát cháo miễn phí, Từ gia tiêu cục Đại công tử, Từ Kiêu Đình.

"Đại nhân giao đãi, Từ gia này làm việc thiện phải thêm tiếng thơm, cho nên giúp nạn dân để lấy chút hư danh. Ta thấy đại nhân thật là giáo hoạt, được khen ngợi như thế cũng chính là mục đích của Từ gia bọn họ." Mã Bộ khoái nhìn Mai Vô Quá một bộ dáng không hiểu, liền ở bên giải thích.

"Từ gia tiêu cục tài lực lớn, thứ để ý chỉ có mỹ danh này thôi." Mai

Vô Quá nghe xong sáng tỏ gật gật đầu. Mỗi người ở đây cần những cái bất đồng, Hoàng đế cần quốc thái dân an, Tướng quân cần đem công lập nghiệp, nạn dân chỉ cần một ngum cơm no...

Một ngày trôi qua, Mai Vô Quá cùng Mã Bộ khoái mang tấm thân mệt mỏi ướt đầm về đến, Lạc Lạc cũng liền trở lại sân nhà mình. Mai Vô Quá vừa định đi nấu cơm, Lạc Lạc liền giành làm trước: "Mai ca ca, đến nay muội theo Mã đại tử học cũng lâu rồi, để muội làm cơm cho huynh ăn."

Lạc Lạc tránh bàn tay Mai Vô Quá định sờ mặt mình, chạy đi nhóm lửa nấu cơm, Mai Vô Quá ngồi trên ghế nhìn nàng.

Động tác nàng có chút không quen, khí lực cũng không lớn, nhưng may là gắng gượng trông cũng miễn cưỡng ra dáng. Mai Vô Quá thật sự mệt muốn chết, cũng tùy ý để nàng làm.

"Mai ca ca, ăn ngon không?"

"Ngon, Lạc Lạc trưởng thành rồi." Mai Vô Quá khen.

Lạc Lạc rất vui vẻ, ăn cơm xong hai người đi rửa mặt, Mai Vô Quá muốn ngủ sớm một chút. Lạc Lạc thấy hần mệt mỏi liền muốn làm chút gì đó, suy nghĩ một chút rồi liền ép hần nằm lì ở trên giường, còn mình thì đầm lưng bóp chân cho hần. Cha cùng Lý ca ca cũng rất thích thể này, Lạc Lạc có bàn tay nhỏ bé mềm mại, xoa người rất thoải mái.

"Mai ca ca huynh thoải mái không?" Lạc Lạc bên cạnh ôn nhu hỏi.

"Thoải mái, thật thoải mái, Lạc Lạc muội đúng là bảo bối của ca ca." Mai Vô Quá sủng ái than. Nam nhân lúc ở trên giường quả nhiên là thời điểm phòng thủ kém nhất, trong lòng nghĩ vậy. bàn



tay nhỏ bé của Lạc Lạc đã từ phía sau len đến cơ ngực Mai Vô Quá.

Bên trong hai người hồn nhiên chưa phát giác ra, ngoài cửa có người đang tiến tới.

Ra là Mã đại tử liên tục cảm thấy tâm thần bất ổn, có chút không tập trung, ngay cả Mã Bộ khoái tính tình có chút thô kệch cũng cảm thấy có điều bất thường, hai người ăn cơm sớm một chút rồi đi ngủ, Mã Bộ khoái gắng gượng không ngủ thiếp đi, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc nương tử mình lặng lẽ đứng dậy.

Mã đại tử leo tường mà đi qua, đến thẳng phòng Mai Vô Quá cùng Lạc Lạc, ở ngoài cửa sổ ghé tai nghe lén. Nghe nghe một hồi tay liền nắm thành quả đấm, tức giận đến cả người có chút run rẩy.

"Không cần, Lạc Lạc, là nơi này a, dùng sức, đúng rồi..." Mai Vô Quá nhắm mắt lại chỉ huy, cuối cùng vẫn không quên tặng cho tiểu nha đầu chút lời ngon ngọt "Lạc Lạc ngoan, đợi tí nữa ca ca cũng làm như vậy, làm cho muội cũng thoải mái."

Mã đại tử không chịu được nữa, bước nhanh đến, vừa đến cửa liền giơ chân đạp mạnh. Mã Bộ khoái sững sờ tại chỗ, vạn không nghĩ tới Mã đại tử lại lên cơn phá cửa nhà người ta, hồi sau vội vàng đuổi theo. Mã Bộ khoái chạy tới cửa cũng giống như Mã đại tử hóa đá tại chỗ, chỉ thấy Mai Vô Quá miệng há hốc nhìn hai người, chốc lát liền đem Lạc Lạc bảo hộ phía sau, như là sợ nàng bị thương.

"Tiểu huynh đệ, ha ha, còn chưa ngủ sao, ha ha... Ha ha..." Trước mắt không có xuân quang vô hạn như đã tưởng tượng, Mai Vô Quá cùng Lạc Lạc hai người quần áo chỉnh tề ngồi trên giường ngăn người, nhìn tư thế Lạc Lạc vừa rồi rõ ràng là đang bóp vai cho Mai

Vô Quá. Mã đại tử gãi gãi đầu, có chút then thùng, lúng túng sững người tại chỗ.

"Còn chưa ngủ, thật là trùng hợp a, hay là cùng nhau ngủ đi." Lạc Lạc nhất thời hóa ngốc, nói gì không nói lại nói lời chẳng ra sao.

"Không được, hôm khác ngủ chung đi, khụ khụ..." Mã Bộ khoái đứng sau đẩy đẩy nường tử mình, Mã đại tử mới ho khan hai tiếng, đem lời nuốt lại.

.

"Nường tử ta tối hôm qua tâm thần bất ổn, tiểu huynh đệ, người bỏ qua nhé, cái kia..." Hôm sau, Mã Bộ khoái có chút chột dạ nói với Mai Vô Quá.

"Không sao không sao, đều là người trong nhà, đại ca đừng để ý." Mai Vô Quá suy nghĩ một đêm, cuối cùng vẫn ôm tiểu nha đầu mang một bụng đầy nghi ngờ mà ngủ, cũng may biết rõ Mã đại tử không phải người xấu, hôm nay lại nghe Mã Bộ khoái giải thích như vậy, trong lòng cũng bình thường trở lại.

"Ai ai, nhanh lên chút, Tử gia Đại thiếu gia đến đây, mau mau tiếp đón." Trương bộ đầu hét to hai tiếng, bọn nha dịch, bạch dịch cùng nạn dân đều xôn xao một hồi, vẻ mặt mang theo chút mong đợi.

Mai Vô Quá phóng mắt nhìn, thấy một nam tử mặc quần áo hoa văn cỏ lan đi tới, hai đạo lông mi dài thanh tú mà đứng, cùng với bích sáo trong tay càng tăng thêm vẻ phiêu dật. Nạn dân rối rít dập đầu chấp tay thi lễ nói lời cảm tạ, người nọ vẻ mặt đầy khiêm tốn, gấp rút phân phó đám đông đứng lên, sau đó đi đến một nồi cháo gần đó, đích thân múc cháo miễn phí cho nạn dân.

Mai Vô Quá quay đầu nhìn lại, người nọ cũng nhìn sang, tầm mắt hai người gặp nhau, cả hai sững sốt, lập tức cười cười. Từ Kiêu Đình trong lòng tán thưởng một hồi, người này mặc dù quần áo bình thường, thế nhưng một thân khí chất cao ngạo không che giấu được, đó là khí chất bẩm sinh.

Bên này việc cứu trợ thiên tai hùng hực khí thế được tiến hành, Từ gia tiêu cực nhận lời quyên góp lương thực cho nạn dân một tháng, để giải nguy cho tình hình nạn dân lần này.

Buổi trưa sau khi mưa đã tạnh, Lạc Lạc ở nhà Mã đại tỷ cùng ăn cơm, ăn xong liền trở về sân nhà mình, nghĩ thừa dịp trời nắng đem quần áo giặt qua, liền đứng lên.

Đi theo Mã đại tỉ lâu như vậy, Lạc Lạc đã có thể giặt đồ bằng tay, mặc dù khí lực có hơi thiếu, nhưng giặt từ từ thì vẫn có thể. Lạc Lạc lấy nước, đem quần áo ngâm vào, vừa mới ngồi một lúc thì cảm thấy bụng một trận đau nhức, vội vàng "ngô" một tiếng che bụng. Một hồi sau cảm thấy vô sự liền đứng lên, ai ngờ vừa mới đứng dậy đã cảm thấy hạ thân như có gì đó chảy ra.

Không xong, hẳn là có kinh lần đầu, Lạc Lạc ở hiện đại là một đại cô nương mười tám tuổi, đương nhiên biết rõ cảm giác này. Lạc Lạc vào phòng, cởi quần áo xuống nhìn nhìn, quả nhiên dính một vết máu. Bụng mơ hồ đau, Lạc Lạc chịu đựng đem quần áo bị dính máu ra sân, nghĩ cùng giặt trong bồn nước cho sạch.

Lão ăn mày có lẽ là nghe được Lạc Lạc nhẹ "ngô" kêu lên, bay vào trong viện, lại chứng kiến Lạc Lạc đang cầm quần áo, đi đến chậu nước bên cạnh lại có chút chóng đờ không nổi ngồi xồm xuống.

"Máu, máu, không cần phải chết, không cần phải chết..." Lão ăn

mày nhìn thấy vết máu kia đột nhiên không hiểu sao cuống cuống bật dậy, có chút bối rối hết hoảng.

"Gia gia, ta không sao..." Lạc Lạc biết rõ lão ăn mày nhìn thấy máu, vội vàng mở miệng an ủi.

Lão ăn mày đột nhiên tròn tròn hai mắt, bay vọt khỏi sân, chạy về phía ngoại ô, nơi lúc sáng Mai Vô Quá theo Mã Bộ khoái đi đến.

## Chương 10: Nụ hoa chớm nở

Tại ngoại ô, một ngày phát cháo miễn phí đã chuẩn bị kết thúc, nha dịch dọn dẹp nồi và bếp chuẩn bị trở về, Mai Vô Quá rửa xong nồi đem để lên xe, trước mắt đột nhiên xuất hiện một người. Đúng vậy, là đột nhiên xuất hiện, Mai Vô Quá không nhìn ra lão ăn mày đến từ chỗ nào. Lão ăn mày nắm tay Mai Vô Quá, miệng nức nức nở nở không biết là nói cái gì, Mai Vô Quá muốn tránh đi, lại phát hiện khí lực lão ăn mày quá lớn, mình căn bản không thoát được, bị cưỡng chế kéo đi.

Mai Vô Quá chỉ nghe được tiếng gió “vù vù”, tầm mắt một mảnh mơ hồ, tốc độ quá nhanh, chờ hẳn định thần lại, cảm thấy tức giận, hai người đã vào thành, lướt qua nóc nhà ngõ lớn phố nhỏ. Lão ăn mày trông như điên, kì thực cước bộ cùng hô hấp đều cực kì có quy luật, Mai Vô Quá nhìn lão ăn mày, đột nhiên nhớ ra quyển sách mấy ngày trước, nhớ lại khẩu quyết bên trong, không tự chủ quan sát lão ăn mày, men theo hô hấp cùng cước bộ hẳn, cảm giác mình không giống như bị người kéo bay nữa. Mai Vô Quá điều chỉnh hô hấp cùng cước bộ mấy lần, tại thời điểm bị lão ăn mày kéo đi, đã có thể phối hợp rất tốt, loại cảm giác đó thật là sáng khoái, chỉ là tầm mắt như cũ có chút mơ hồ, nghĩ có lẽ là tốc độ quá nhanh, nhãn lực còn chưa đủ. Thật không biết sao nhãn lực lão ăn mày tốt như vậy, có thể cứ thế tiếp tục phi như bay, không nhìn rõ sự vật trong vòng mấy dặm thì không thể làm được như vậy.

Bên này Mai Vô Quá đang suy nghĩ miên man, bên kia lão ăn mày đã giảm tốc độ, Mai Vô Quá lúc này mới nhìn rõ hai người đã về đến nhà. Lão ăn mày mang Mai Vô Quá bay vào trong sân, đáp xuống gần chậu nước cạnh giếng, chỉ chỗ quần áo Lạc Lạc còn

chưa xử lý kịp, Mai Vô Quá cả kinh, không kịp nhìn kỹ liền chạy vào phòng.

"Lạc Lạc... Lạc Lạc..." Mai Vô Quá vọt tới bên giường, tiểu nha đầu sắc mặt có chút tái nhợt, đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

"Lạc Lạc bị thương chỗ nào? Bị thương chỗ nào?" Mai Vô Quá một bên hỏi han, một bên sờ loạn khắp nơi.

Lạc Lạc đang không biết trả lời như thế nào thì Mã đại tỉ bước vào phòng: "Không có bị thương, nam nhân mấy người thì biết cái gì, muội tử nhà ngươi thành cô nương rồi, không còn là hài tử nữa, từ giờ về sau càng phải chú ý hơn."

Mai Vô Quá sống hơn hai mươi năm cũng không phải là mao đầu tiểu tử (thằng bé tóc để chỏm), liền tưởng đến vị trí vết máu trên quần áo thì sáng tỏ, xem tiểu nha đầu trên giường một chút, nói: "Nghỉ ngơi cho thật tốt, để ca ca nấu cơm cho muội."

Lạc Lạc hơi đỏ mặt, nhưng bụng quả thật không thoải mái, liền không lên tiếng. Mã đại tỉ chuẩn bị tất cả dụng cụ cho Lạc Lạc xong liền rời đi, Lạc Lạc nằm một lát liền ra khỏi phòng, mặt trời đã lặn về tây, ở góc viện Mai Vô Quá đang giặt quần áo, Lạc Lạc lại một hồi đỏ mặt, nhớ đến trong chậu còn có quần áo của mình liền vội vàng đi tới: "Mai ca ca, muội tự giặt, huynh để xuống đi."

"Giặt gì mà giặt, nằm đàng hoàng đi." Mai Vô Quá ôm Lạc Lạc trở về phòng: "Cơm sắp xong rồi, ca ca giặt xong chúng ta liền ăn cơm."

Lạc Lạc nhớ tới hiện đại vẫn còn cho là đựng kinh nguyệt nữ nhân sẽ xui xẻo, sợ Mai Vô Quá khó chịu, lại sợ thật sự sẽ làm hấn gặp xui xẻo, nên nói: "Ca ca, để ta tự giặt đi, nam nhân chạm vào sẽ xui

xèo."

"Mai ca ca của người từ nhỏ đã xui xẻo, đã không thể xui xẻo hơn nữa rồi, cho nên không sao hết, người ngoan ngoãn đi nằm đi." Mai Vô Quá tùy tiện nói, đem Lạc Lạc thả lại trên giường.

Nhìn Mai Vô Quá đi tới cửa quay đầu lạo hướng mình nháy nháy mắt, Lạc Lạc trong lòng ấm áp, đó là loại tình cảm như thế nào đây? Khi mới gặp thì chỉ muốn chạy trốn khỏi hắn, sau đó nghĩ muốn dựa vào hắn để sống ở cõi đời này, rồi làm bộ như ấu nữ mà sỗ sàng với hắn, hắn rất tuần tú, mày kiếm mắt sáng rất là đẹp mắt. Trải qua nhiều ngày sống chung, Lạc Lạc cảm giác mình đã không thể rời bỏ người này rồi, đó là một loại chân tình trong lúc hoạn nạn có nhau, sống nương tựa lẫn nhau, hiểu nhau mà không cần nhiều lời.

Mai Vô Quá giặt xong áo liền đi ăn cơm, Lạc Lạc uống một chút hai chén canh nóng, Mai Vô Quá thu dọn bát đĩa xong mới chú ý tới cái giường nhỏ trong góc phòng: "Đây là ở đâu mà có?"

"Mã đại tử mang đến..." Lạc Lạc không có nói lại Mã đại tử dặn dò mình và Mai Vô Quá ngủ khác giường, thực ra, Lạc Lạc thích cùng người này ngủ chung giường hơn, nàng tin tưởng hắn, cũng lệ thuộc vào hắn.

Mặc dù Lạc Lạc chưa nói, Mai Vô Quá cũng hiểu được, những ngày vừa rồi vẫn không có thời gian đi mua, hắn cũng đã nghĩ tới phân giường mà ngủ. Mai Vô Quá chuẩn bị tốt giường nhỏ rồi nói: "Lạc Lạc, hôm nay muội phải ngủ ở giường này rồi."

"Tại sao? Muội muốn cùng Mai ca ca ngủ." Lạc Lạc trong nội tâm hiểu rõ, nhưng phải giả bộ bày ra bộ dáng không hiểu.

Mai Vô Quá cười cười, bàn tay ngất ngất gương mặt Lạc Lạc, nói: "Mau ngủ mau ngủ, nghỉ ngơi sớm một chút." Nói xong đem tiểu nha đầu ôm lên giường, ém kỹ góc chăn rồi thổi tắt đèn dầu.

Lạc Lạc không nói chuyện nữa, nằm hồi lâu mới nhẹ nhàng kêu: "Mai ca ca... Mai ca ca..."

Mai Vô Quá giả bộ ngủ không lên tiếng, thậm chí tiểu nha đầu không có ai đáp sẽ tự động thôi, không nghĩ tới Lạc Lạc để chân trần xuống đất, rón ra rón rén cò lên giường Mai Vô Quá.

"Thế nào còn chưa ngủ?" Mai Vô Quá vội vàng kéo nàng vào trong chăn.

"Không ngủ được, đau bụng." Lạc Lạc tận lực bày ra dáng vẻ tội nghiệp.

Mai Vô Quá nghe vậy vội vàng đưa tay đặt nhẹ lên bụng Lạc Lạc, nhiệt lực xuyên qua quần áo truyền đến, Lạc Lạc cảm thấy rất thoải mái, vì vậy hài lòng ở trong ngực Mai Vô Quá cọ xát.

"Lạc Lạc, về sau nhớ không thể để cho nam nhân khác chạm vào muội biết không?" Mai Vô Quá ý vị sâu xa nói.

Lạc Lạc thậm chí cảm thấy buồn cười, nghĩ Mai Vô Quá vẫn còn cho rằng mình là một tiểu cô nương không hiểu biết, vì vậy giả vờ ngây thơ nói: "Vâng, muội chỉ cho Mai ca ca ôm muội."

Mai Vô Quá chợt cảm thấy lúng túng, cảm giác mình giống như một kẻ bỉ ổi dụ dỗ nữ hài tử.

Tiểu nha đầu tựa hồ cũng có chút mệt mỏi, không lâu sau liền ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng phảng phất qua cổ Mai Vô Quá, có chút



nhòn nhột. Cô gái nhỏ ngày xưa nay đã trưởng thành, Mai Vô Quá có chút lo sợ, sợ nàng không còn là tiểu cô nương vui vẻ đi theo sau mình, sợ nàng sẽ có người yêu mà xa cách với mình, sợ... Mai Vô Quá rất rối rắm, bị loại cảm giác này dẫn dắt rất khó chịu, hẳn chưa bao giờ có cảm giác đó, chưa từng, cho dù là lúc phải rời Quan Thương phái, rời đi nơi ít nhất có thể cho mình chút cơm đạm bạc, cũng không có cảm giác mất mát như vậy, cho dù sau khi rời đi phải đối mặt với cuộc sống khó khăn.

Mai Vô Quá nhìn người trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên cái trán trơn bóng, trên môi như cũ lưu lại mùi thơm cơ thể đặc trưng của thiếu nữ. Hồi tưởng lại cảm giác lần đầu tiên ôm nàng ngủ, tiểu nha đầu tựa hồ mập lên một chút, eo cũng mượt mà hơn, tay Mai Vô Quá không tự giác mà vuốt lên, ngón tay chạm đến nơi nhô lên mềm mại, Mai Vô Quá nuốt một ngụm nước bọt, hung hăng thu tay lại, ôm chặt thân thể nho nhỏ nhu nhu, ép mình nhanh nhanh ngủ.

Gà gáy ba tiếng, Mai Vô Quá vốn định xin Mã Bộ khoái nghỉ ở nhà một ngày để chăm sóc cho Lạc Lạc, nhưng Lạc Lạc lại bắt hắn phải đi ngoại ô, nên không thể làm gì khác hơn là lại lên đường đuổi theo Mã Bộ khoái đã đi trước một lúc, thậm chí có Mã đại tỷ chăm sóc so với mình là một nam nhân thì tốt hơn nhiều.

Mai Vô Quá đi tới đi lui, nhớ lại cảm giác hôm qua bị lão ăn mày “mang” theo bay vút, nên tung người lên, phát hiện mình nhanh hơn trước rất nhiều. Mai Vô Quá kinh hỉ nhìn sang, đúng lúc đi ngang qua một ngôi nhà mái thấp, liền tung người bay qua một cái, tốc độ đúng là nhanh hơn, Mai Vô Quá có chút hả hê nên quên nhìn, tốc độ cũng không tự giác tăng lên nhiều, đột nhiên tránh không kịp, đụng vào một cây to trong viện, ngã xuống.

Xem ra nhãn lực còn chưa đủ, tốc độ thì đủ rồi, nhưng không chú ý

tới cái cây trước mặt, Mai Vô Quá ngẫm nghĩ.

Mai Vô Quá đứng lên vỗ vỗ quần áo dính đất, vốn có chút lo lắng, song nhìn bốn phía xong liền an tâm. Viện này không có ai, cho nên cũng không cần lo bị nhận làm thành kẻ trộm. Mai Vô Quá chuẩn bị nhảy lên lần nữa thì phát hiện ở góc vườn có mấy y phục rách nát, bị nhét lung tung vào một chậu nước. Mà làm cho người ta thấy kì quái là những quần áo kia ngoài rách nát còn xen lẫn vài bộ chất lượng hảo hạng.

Mai Vô Quá nhìn khắp viện một chút, không phát hiện điều gì bất thường nữa liền nhảy lên nóc nhà chạy về phía ngoại ô.

“Tiểu huynh đệ, sao lại tới? Hôm qua nghe đại tỷ người nói Lạc Lạc không khỏe, người ở nhà chăm sóc nàng, bên này ta chiếu cố cho người.” Mai Vô Quá đến nửa đường thì đuổi kịp Mã Bộ khoái.

“Không sao, không có gì nghiêm trọng, làm công việc này thì không thể để Mã đại ca khó xử được.” Mai Vô Quá cười cười nói.

“Tiểu huynh đệ thật là nhân nghĩa, lão Mã ta không nhìn lầm người.” Mã Bộ khoái cười cười vỗ vai Mai Vô Quá.

Ba ngày sau, Lạc Lạc lại khôi phục sức sống, Mai Vô Quá cũng bắt nàng ngủ trên giường của nàng. Mới đầu Lạc Lạc còn kháng nghị, trước lúc ngủ nằm ì trên giường Mai Vô Quá không chịu rời đi, Mai Vô Quá không thể làm gì khác hơn là thừa dịp nàng ngủ say lại ôm nàng về giường mình.

Mai Vô Quá vẫn như cũ mỗi ngày đi theo Mã Bộ khoái ra ngoại ô, trái với các bạch dịch khác đục nước béo cò cùng thái độ làm việc không tốt, Mai Vô Quá hiển nhiên rất có năng lực tổ chức. Hắn đề nghị Mã Bộ khoái yêu cầu người đã nhận cháo một lần tập trung

sang một bên, để ngựa có người thừa dịp mà lấy nhiều hơn cho phép, những người chậm hơn, thể lực không đủ có thể không nhận được cháo lần nào, mà những kẻ thể lực khỏe kia lại có thể ngày ngày ăn uống miễn phí.

Mã Bộ khoái mắt nhìn thấy tâm thầm khen, như vậy mới có thể thỏa mãn những người thực sự cần, cũng tránh được việc những hộ gia đình trong thành thừa dịp ăn chực miễn phí.

Mã Bộ khoái gần đây rất bận, thường đến khuya mới về nhà, cũng không còn thời gian tán gẫu, hầu như là ăn cơm rồi đi ngủ luôn. Mã đại tể cảm thấy quá mức nhàm chán, nên hôm đó mang theo Lạc Lạc đến ngoại ô, miệng thì nói là xem một chút có việc gì cần giúp một tay hay không, thật ra là muốn nhìn Mã Bộ khoái một chút. Hai người đều tương đối rảnh rỗi, Lạc Lạc tự nhiên cũng thích thú, vì vậy đi cùng Mã đại tể tới ngoại ô. Người tuy đông, nhưng Lạc Lạc nhìn một cái đã thấy Mai Vô Quá đang bận rộn cạnh một nồi cháo.

“Mai ca ca...” Lạc Lạc cười chạy tới.

“Tướng công, ta cùng muội tử tới xem một chút có gì cần giúp một tay không.” Mã đại tể có chút ngượng ngùng nói.

“Hồ đồ, các người là đàn bà con gái lại tới nơi này làm cái gì?” Mã Bộ khoái có chút không nhìn được, nhiều đông liêu (đồng nghiệp) ở đây như vậy, người ta thấy lão bà mình dính người như thế sẽ thành chuyện cười mất.

“Ta tới giúp, bà bà nghỉ một lát đi.” Mã đại tể đoạt lấy muống múc cháo từ một lão phụ nhân bên cạnh, nhanh nhẩu chia cháo cho mọi người. Mã đại tể thân thể khỏe mạnh, động tác lại nhanh, lập tức

tăng tốc độ đội ngũ lên.

Bên kia Từ Kiêu Đình thấy Lạc Lạc, hơi sững sốt, rồi ngay sau đó cười đi tới, Trương Bộ đầu rất vui vẻ đi theo sau.

“Đây là nội tử (vợ) của thuộc hạ, muốn tới giúp một tay.” Mã Bộ khoái không biết trong lòng mình bây giờ là tư vị gì, cẩn thận nói.

“Nguyên thành Bắc nội gia đều xuất lực, Mã Bộ khoái càng là tấm gương tốt, nội tử nhà mình cũng đến giúp một tay, đáng quý đáng quý.” Từ Kiêu Đình hướng về phía Mã Bộ khoái ôm quyền, tán thưởng.

Trương Bộ đầu nghe vậy vội nói: “Đúng đó, Mã Bộ khoái làm tốt lắm, là tấm gương cho mọi người.” Nói xong đôi mắt khi lưu chuyển một vòng. Có mắt khi dài là người tâm cơ, đa nghi, giao hoạt, tham lam, Lạc Lạc nhìn hẩn một chút liền thấy đôi lông mày bị gián đoạn, đây là biểu hiện của huynh đệ vô duyên, bạc tình hung tướng, Lạc Lạc không thích, liền quay đầu đi, nghĩ về nhà phải nhắc nhở Mai ca ca ít giao thiệp với người này hơn.

“Không dám không dám, thuộc hạ chỉ là làm hết sức mình.” Mã Bộ khoái vội ôm quyền đáp trả.

Từ Kiêu Đình quay đầu nhìn về phía tiểu nha đầu cười hỏi: “Sao người cũng tới? Hôm nay không đi coi bói hả?”

Mai Vô Quá thấy Từ Kiêu Đình nói chuyện với Lạc Lạc, không khỏi cảm thấy không vui, nghe ý tứ lời kia đúng là quen biết, mặt càng đen hơn.

“Muội tới tìm Mai ca ca.” Lạc Lạc nhích lại gần Mai Vô Quá.

“Tại hạ Từ Kiêu Đình, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Từ Kiêu Đình ôm quyền thi lễ với Mai Vô Quá.

"Hạnh ngộ hạnh ngộ." Mai Vô Quá ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại thăm hỏi mười tám đời tổ tông đối phương, thầm nghĩ người này thật dối trá, hai người cùng đến ngoại ô mấy ngày rồi, thế nào mà hôm nay mới đến nói hạnh ngộ.

## Chương 11: Đầu mối hé lộ

Khi mọi người đang ở nơi này trò chuyện thì Lạc Lạc chú ý tới một người trong đội ngũ nạn dân nhận cháo đang dáo dác nhìn ngó phía trước. Miệng to, đường vân pháp lệnh dọc theo cánh mũi, thật đúng là “miệng rộng ăn bốn phương”. Những điều này đều là tài vận tốt, có tướng không cần lo ăn lo mặc, sao hắn lại lưu lạc đến mức này đây? Lạc Lạc hơi hơi nhíu mày.

Dĩ nhiên, xem tướng chỉ là một trong những phương pháp phân biệt người, một người thời vận xấu hay không, tính tình như thế nào cần phải phân tích từ nhiều phương diện, tỉ như vân tay, ngày sinh tháng đẻ, cầm tinh gì, nhóm máu nào, xem tướng chỉ là một phương diện, có lẽ người nọ những phương diện khác cho thấy hắn có số sống khổ cũng chưa biết chừng. Lạc Lạc nghĩ tới đây rồi hồi phục trạng thái cô gái ngoan ngoãn, đi đến bên Mai Vô Quá, nghe mọi người nói chuyện.

Mã Bộ khoái giới thiệu Mai Vô Quá với Từ Kiều Đình cùng Trương Bộ đầu, thấy Từ Kiều Đình khách khí với Mai Vô Quá như thế, Trương Bộ đầu cũng không dám chậm trễ.

“Hôm đó được lệnh muội chỉ điếm, chữ chữ như châu ngọc, tại hạ còn có chút chuyện chưa hiểu rõ, chẳng biết có thể mời lệnh muội đến phủ tại hạ chỉ điếm một phen.” Từ Kiều Đình tràn đầy nhún nhường nói với Mai Vô Quá.

“Không ổn, xá muội chưa lấy chồng, lại thêm trời sinh tính tình đơn thuần rất dễ bị lừa, tùy ý đến biệt phủ là không tốt.” Mai Vô Quá cố ý ra vẻ nho nhã nhưng lại cứng rắn trả lời.

“Lớn mật! Sao ngươi...” Trương Bộ đầu đuổi sống lưng thẳng tắp, nói được một nửa không tự giác hạ thấp giọng, Mai Vô Quá mặt không đổi sắc nhưng ánh mắt lại làm người ta sợ hãi, không khỏi thấy sợ, huống chi Từ Kiêu Đình bên cạnh cũng ném cho hắn một ánh mắt không vui.

Lúc mọi người đang ở đây lúng túng thì miệng rộng nạn dân đã cầm chén đi tới trước nồi cháo, Lạc Lạc thấy hai mắt hắn không ngừng len lén quan sát mọi người, vì vậy cúi đầu suy nghĩ một chút rồi giả bộ đứng không vững ngã vào đại thảm mức cháo. Đại thảm tay mất chính xác, nửa muống cháo đã đựng tới chén bị hất ra ngoài. Nạn dân nhận cháo vốn cũng không nhiều, cho dù cũng không còn bao nhiêu gạo, nhưng người nọ lại tuyệt nhiên không thèm để ý, lấy nửa chén cháo liền thỏa mãn. Nạn dân không phải nên liều mạng ăn nhiều sao? Nhìn cháo của mình bị vơi đi như thế, đáng ra phải năn nỉ xin cấp lại chứ! Lạc Lạc nhìn bóng lưng người đó, lâm vào trầm tư.

“Ra vậy, là tại hạ thất lễ, xin lượng thứ.” Từ Kiêu Đình không lộ ra nửa điểm giận, giọng nói kéo suy nghĩ của Lạc Lạc trở về.

“Lạc Lạc, thế nào rồi?” Mai Vô Quá không để ý đến Từ Kiêu Đình, thấy Lạc Lạc đột nhiên đứng không vững, vội ân cần hỏi.

“Mai cô nương không thoải mái chỗ nào?” Từ Kiêu Đình cũng chú ý tới Lạc Lạc khác thường, hắn cho Lạc Lạc là muội muội ruột của Mai Vô Quá nên gọi nàng là Mai cô nương.

“Không có gì, không sao...” Lạc Lạc cười cười, thấy mọi người đều dồn lực chú ý lên người mình, liền có chút ngượng ngùng đáp.

“Trương Bộ đầu, thủ hạ của ngài đều là người tấn chức (làm

hết chức trách), bội phục, bội phục.” Từ Kiêu Đình nhìn thấy Mai Vô Quá đen mặt, cười cười nói: “Vây, tại hạ rời đi trước, nơi này xin nhờ các vị tổn tâm tư.”

“Nói hay lắm, Từ công tử có trái tim nhân hậu, dốc lòng tương trợ, hạ quan cũng như nạn dân đều tạ ơn công tử.” Từ Kiêu Đình tuy không có chức quan, Trương Bộ đầu vẫn nhún nhường kính cẩn, phát huy sở trường vượt mong ngựa.

Từ Kiêu Đình xoay người, quay đầu tránh tầm mắt Mai Vô Quá, lặng lẽ trừng hai mắt với Lạc Lạc, ngay sau đó rời đi. Lạc Lạc lễ phép gật gật đầu, thầm nghĩ người này có ý gì? Nhìn trộm chẳng? Thân thể chính mình vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi có được hay không, nghe nói ở Khánh Nguyên nữ nhân mười sáu mới đến tuổi cập kê, đúng là quấy rối thiếu nữ vị thành niên mà.

Hừ hừ, đáng tiếc mình là một nữ nhân cơ trí thành thực, nếu không chắc chắn đã bị ánh mắt câu hồn này mê hoặc rồi. À, cũng không hẳn vậy, coi như mình thích mỹ nam, bên cạnh mình cả ngày lẫn đêm cũng đã có mỹ nam, còn cần tìm bên ngoài sao? Lạc Lạc nghĩ tới đây, nhìn thịt béo cả ngày lẫn đêm ở bên cạnh bồi mình, mà miếng thịt béo - Mai Vô Quá cũng đang nhìn mình chăm chăm, Lạc Lạc vội diễm nhiên làm bộ như không có việc gì nhìn về phía nạn dân xa xa.

“Muội biết người đó sao?” Cuối cùng Mai Vô Quá lạnh lùng hỏi.

“Là ca ca đến coi bói mấy ngày gần đây, đưa cho Lưu bá hai thỏi bạc.” Lạc Lạc cảm giác được Mai Vô Quá không vui, tận lực bày ra dáng vẻ tùy ý.



“Ca ca cái gì! Muội chỉ có một ca ca là ta thôi! Ngày mai mang bạc trả lại, về sau không cần lui tới cùng người nọ, nhớ không!” Mai Vô Quá nghiêm túc nói.

“Tại sao?” Lạc Lạc mở to mắt hỏi.

“Nam nhân có bộ dạng đẹp đều không phải thứ tốt lành gì, sẽ lừa gạt tiêu cô nương, không cần cùng hấn lui tới.” Mai Vô Quá làm ra vẻ mặt khoa trương nói.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Lạc Lạc bĩu môi, thấy vẻ mặt Mai Vô Quá vừa khấn trương lại vừa nghiêm túc, trong lòng một hồi buồn cười.

“Nhưng mà cái gì? Không tin lời ca ca sao?” Mai Vô Quá nghiêng người về phía trước.

“Nhưng là Mai ca ca huynh còn đẹp hơn hấn gấp trăm lần mà...” Lạc Lạc nói xong liền cười đùa trốn sau lưng Mã đại tỷ, hé đầu ra làm mặt quỷ, Mai Vô Quá không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ dùng ngón tay điểm nàng một cái.

Đến lúc đóng cửa thành, mọi người thu dọn tất cả đồ của mình rồi về nhà, Lạc Lạc dưới ánh mắt uy hiếp của Mai Vô Quá, đành kéo lấy tay áo của hấn làm nũng: “Mai ca ca, muội biết rồi.”

“Muội biết cái gì rồi?” Mai Vô Quá vừa bực mình vừa buồn cười, nắm tay Lạc Lạc thật chặt.

“Mai ca ca là trường hợp đặc biệt, Mai ca ca bộ dạng vừa đẹp vừa tốt bụng, khắp thiên hạ chỉ có một, đã bị Lạc Lạc nhặt được.” Lạc Lạc ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

“Hừ, cuối cùng muối cũng thông minh một lần.” Mai Vô Quá ngược đầu cười cười, một bộ dáng hết sức hài lòng đắc ý.

Mã Bộ khoái đã cùng Mã đại tử về trước từ sớm, Mai Vô Quá và Lạc Lạc hai người muốn ra bờ sông bắt cá nên đi sau. Lạc Lạc rất ít khi ra đường, nhìn cái gì cũng thấy lạ, trong lúc vô tình thấy trước mắt một bóng dáng quen thuộc, không khỏi vội bước theo. Người nọ một thân áo vá, vội vàng quét mắt qua những người xung quanh, thừa dịp không ai chú ý liền quẹo vào một ngõ hẻm.

Lạc Lạc nhớ tới người nọ chính là miệng rộng nạn dân mà trong lúc phát cháo mình chú ý đến, vì vậy thả chậm cước bộ, giả vờ dụi mắt, đứng lại trên đường.

Mai Vô Quá kéo mu bàn tay Lạc Lạc ra, cúi đầu hỏi: “Thế nào? Mắt không thoải mái sao?”

“Gió thổi làm hạt cát bay vào thôi, Mai Vô Quá thôi giúp muối đi.” Lạc Lạc không muốn nói ngay cho Mai Vô Quá, nên mượn cơ hội này làm hẩn đưa lưng về phía ngõ nhỏ, tránh bắt gặp động rừng.

Mai Vô Quá đang định cúi đầu, Lạc Lạc dùng dư quang nhìn thấy người nọ đã đổi một thân thanh sam đi ra ngõ nhỏ, vì vậy lập tức kéo cánh tay hẩn: “Muối không sao, ca ca, chúng ta đi thôi.”

Mai Vô Quá nhìn một chút thấy đôi mắt kia quả thật không giống như là không thoải mái, vì vậy tiếp tục đi. Lạc Lạc thấy người nọ bước vào một hiệu ăn phía trước, đứng lại kéo ống tay áo Mai Vô Quá nói: “Ca ca, muối muốn ăn.” Nói xong chỉ chỉ vào Hoan Hỉ lâu trước mặt.

Hoan Hỉ lâu trong thành Nguyên Bắc là một hiệu ăn cấp bậc trung lưu, Mai Vô Quá sờ sờ túi tiền bên hông, thầm nghĩ tiểu nha đầu

chưa bao giờ chủ động đưa ra yêu cầu gì, trong lòng một hồi chua xót, vì vậy liền kéo Lạc Lạc vào tiệm ăn.

Tiệm ăn có hai tầng, Lạc Lạc nhìn qua không thấy người nọ ở tầng một, đòi Mai Vô Quá lên tầng hai. Hai người được tiểu nhị hướng dẫn lên lầu, nhìn quanh một chút, Lạc Lạc liền nhìn thấy người nọ một thân thanh sam đã đổi đi vào một nhĩ gian, vậy nên chọn bàn cách nhĩ gian chỉ một tấm bình phong sa mỏng mà ngồi xuống, làm bộ như thèm ăn lắm.

“Muốn ăn gì nào?” Mai Vô Quá thấy tiểu nha đầu vui vẻ cũng cao hứng.

“Ca ca huynh chọn đi, muội nghe theo ca ca.” Lạc Lạc vừa nói vừa chăm chú nhìn vào nhĩ gian.

“Tiểu cô nương, đừng có hết nhìn đông tới nhìn tây nữa, ra dáng cô nương chút đi.” Mai Vô Quá gọi món rồi nói với Lạc Lạc.ĐDLQĐ

“Người ta chưa từng tới nơi như thế này nên muốn xem một chút mà.” Lạc Lạc nói thế cũng không phải giả, là một người hiện đại, sao có thể tới tiệm ăn cổ đại như thế này được.

“Ca ca nhất định sẽ kiếm nhiều tiền, sau này ngày ngày dẫn muội đến ăn.” Mai Vô Quá đau lòng vuốt tóc Lạc Lạc nói.

“Vâng, muội tin là ca ca nhất định làm được.” Lạc Lạc vừa nói vừa nhìn nhĩ gian, đã có ba người lục tục đi vào.

“Ca ca, muội muốn rửa tay.”

“Huynh dẫn muội đi.” Mai Vô Quá đứng dậy.

“Ai da, muội đã lớn thế này rồi mà, thật khó xử.” Lạc Lạc lắc lắc

cánh tay Mai Vô Quá nói: “Nơi này không có gì nguy hiểm đâu, ca ca yên tâm đi.”

Mai Vô Quá nhìn tiểu nha đầu đi ra ngoài.

Lạc Lạc lúc đi qua cửa nhĩ gian cố ý thả chậm cước bộ, bên trong truyền ra âm thanh đứt quãng, đều là các từ như “được chuyện... nhẩn nhủ...”, Lạc Lạc không rõ chân tướng, chỉ sợ lưu lại lâu sẽ gây chú ý, vì vậy làm bộ chạy một vòng liền trở lại chỗ ngồi, đồ ăn đã mang lên đủ.

“Nhanh ăn đi, cầm lấy.” Mai Vô Quá đưa đũa đến tay Lạc Lạc.

“Mai ca ca sao huynh không ăn?” Lạc Lạc tay cầm đũa hỏi.

“Ca ca không đói.” Mai Vô Quá cười nói.

Lạc Lạc nhìn một chút, thức ăn chỉ chọn đủ phần của nàng, mũi chua xót, nàng đè xuống tâm tình ngẩng đầu lên, nở nụ cười: “Ca ca, huynh không ăn thì muội cũng không ăn, ăn cơm một mình thật không có chí khí.”

Mai Vô Quá còn chưa nói, Lạc Lạc đã gấp một miếng thịt to cho vào miệng hần. Mai Vô Quá bất đắc dĩ ăn, lúc này Lạc Lạc mới nhai kĩ nuốt chậm. Hai người người một miếng ta một miếng vô cùng vui vẻ, bên kia người trong nhĩ gian đã đi ra. Lạc Lạc cúi thấp đầu, ăn hết miếng thịt cuối cùng, lập tức nở nụ cười: “Ca ca, chúng ta đi thôi.”

Mai Vô Quá thanh toán tiền ăn xong dẫn Lạc Lạc đi, Lạc Lạc con người đảo quanh, thấy mấy người trong nhĩ gian vừa nãy đi ra cửa, vì vậy mè nheo Mai Vô Quá tản bộ cùng mình một chút.

Mai Vô Quá đi theo Lạc Lạc, Lạc Lạc đi theo những người kia, đi qua mấy con phố liền đến một căn nhà có tiền viện không mấy thu hút, mới vừa rồi những người kia chính là đi vào viện tử này. Do Lạc Lạc cố ý cùng những người kia bảo trì một khoảng cách nhất định, còn thỉnh thoảng lôi kéo Mai Vô Quá nhìn trái nhìn phải, nên không bị phát hiện.

Lạc Lạc chỉ chỉ viện kia nói một câu “phía trước thật đẹp”, rồi liền đòi Mai Vô Quá đi về nhà. Trời đã muộn, hai người khi về đến nhà lão khát cái vẫn ngồi ở cửa. Mai Vô Quá đã cho phép hắn vào trong viện, tiếc rằng hắn không chịu vào, chỉ đến giờ cơm mới bay vào viện, còn bình thường đều ngồi ở cửa.

Mai Vô Quá mò trong ngực lấy ra hai cái bánh bao thịt, là do hắn mua ở hiệu ăn mang về.

“Ca ca huynh còn nhớ sao? Muội cũng quên gia gia còn chưa ăn cơm mất rồi.” Lạc Lạc nháy đôi mắt to, nàng biết, đây là một nam nhân ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm địa lại thiện lương.

Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc đi vào viện, rửa mặt chải đầu xong đã đến lúc đi ngủ.

“Mai ca ca, muội muốn ngủ cùng huynh.” Đối mặt với mỹ nam lại không thể sỗ sàng, Lạc Lạc chịu không nổi, huống chi mỹ nam này còn vô hại.

“Lạc Lạc, muội lớn rồi, không thể cùng... nam nhân... ngủ chung...” Mai Vô Quá vắt hết óc tìm từ.

“Vậy lúc nào thì có thể ngủ chung với nam nhân?” Lạc Lạc cố ý làm bộ ngây thơ hỏi, nàng rất hưởng thụ cái việc đùa giỡn mỹ nam này.

“Chờ muối trưởng thành mới có thể.” Mai Vô Quá mở miệng, cuối cùng nặn ra được mấy lời này.

“Mới vừa rồi nói muối đã trưởng thành, bây giờ lại nói muối chưa lớn, Mai ca ca có phải hay không không thích muối, không quan tâm muối nữa rồi.” Lạc Lạc cảm giác mình tuyệt đối có thể nhận giải ảnh hậu Oscar, ánh mắt vô tội đau lòng kết hợp với cái miệng nhỏ nhắn cong lên, ngay cả mình cũng cho rằng mình thật sự đau lòng muốn chết rồi ấy.

“Không phải, Mai ca ca thế nào lại không thích muối, mà là...” Mai Vô Quá vội vàng lau đi nước mắt tựa như chực nhỏ xuống, nhưng không ngờ tiểu nhân nhi đã sớm chui vào giường của mình, giống như con cá nhỏ nằm bất động.

“Nếu không phải thì muối và ca ca cùng nhau ngủ, muối muốn gối lên tay ca ca ngủ.” Lạc Lạc cười trộm nói.

Mai Vô Quá bất đắc dĩ, tắt đèn ôm Lạc Lạc ngủ, đợi đến lúc hô hấp nàng đều đặn mới nhẹ nhàng ôm Lạc Lạc về lại giường nhỏ của mình.

Lạc Lạc thật ra không ngủ, trong lòng một hồi áy náy, thầm nghĩ hẳn đã rất mệt rồi, buổi tối còn phải đợi mình ngủ thiếp đi mới có thể nghỉ ngơi, ngày mai vẫn nên ngoan ngoãn thì hơn.

## Chương 12: Giận dữ

“Gia gia, đói bụng thì ra ngoại ô, nơi đó có phát cháo, gia gia biết chỗ đó đấy.” Sáng sớm, Lạc Lạc liền quần lấy Mai Vô Quá theo ra ngoại ô, lúc gần đi nói với lão khất cái đang lười biếng tựa vào cửa.

“Ngoại ô! Ngoại ô!” Lão khất cái như cũ huơ tay múa chân.

Lạc Lạc nhìn lão khất cái thần trí không rõ, nội tâm một hồi chua xót, lão nhân này rốt cuộc đã phải trải qua những gì, sao lại lâm vào tình cảnh như thế này. Cũng may mình và Mai ca ca tuy cùng là người đáng thương, nhưng ít ra còn có thể sống nương tựa vào nhau.

“Lạc Lạc, đang nghĩ gì thế?” Bàn tay Mai Vô Quá đang nắm lấy tay Lạc Lạc hơi siết chặt.

“Không có gì, muội đang nghĩ Mai ca ca về sau phải sinh nhiều con cái, để già rồi có người chăm sóc, sẽ không đáng thương giống như gia gia.” Lạc Lạc khẽ ngẩng đầu lên, ánh nắng mặt trời chiếu lên người Mai Vô Quá, làm hấn trông càng thêm cao lớn, càng thêm ngạo nghễ. Đây là một nam nhân rất ương ngạnh, thanh cao từ trong xương, mặc dù y phục của hấn không đẹp, nhưng lại luôn chỉnh tề khô mát, cho dù là áo gai vải thô cũng có thể tản ra một loại khí chất khác. Hấn mặc dù nói năng không chút nào lịch sự, thậm chí có chút vô lại, thô lỗ, nhưng từ trong xương hấn rất ương ngạnh, rất thanh cao, điểm này nàng nhìn ra được.

“Ha ha, cái đầu nhỏ của muội nghĩ gì thế? Quan tâm chính mình là được rồi, Mai ca ca không cần muội phải lo cho đâu.” Mai Vô Quá

trên mặt đầy ý cười, nhìn người người đi lại trong nắng sớm ở phía xa, cũng may, mình không phải chỉ có một mình.

Hai người tới ngoại ô, Mai Vô Quá giao Lạc Lạc cho Mã đại tỷ đã tới trước một lúc, mình thì cùng các bạch dịch khác đem gạo đổ vào nồi. Bận rộn một hồi, Mai Vô Quá nhìn thấy Từ Kiêu Đình từ đằng xa đi tới, lấy ra thỏi bạc trong người tiến đến: “Từ công tử, xá muội không hiểu chuyện, lấy bạc của huynh. Ta hiện tại trả lại cho công tử, vô côngbất thụ lộc (không làm không thể nhận tiền công), chúng ta không thể nhận bạc của huynh được.”

“Lời ấy của Mai công tử là sai rồi, lệnh muội xem tướng cho tại hạ, há lại gọi là vô công? Đây là nàng nên nhận.” Từ Kiêu Đình cố ý không nhận.

“Xá muội không biết xem tướng, chỉ biết ít trò mèo, huynh đài muốn xem tướng vẫn nên tìm Lưu bá thì hơn, đừng tìm nhầm người.” Mai Vô Quá nói xong liền nhét bạc vào tay Từ Kiêu Đình rồi xoay người rời đi. Hai người nói chuyện thanh âm không lớn, Trương Bộ đầu chỉ thấy hai người nói chuyện với nhau, không nghe được nội dung, thấy Mai Vô Quá chỉ là một bạch dịch nho nhỏ, lại quen biết Từ Kiêu Đình như thế, không khỏi ôm một bụng hoài nghi.

Từ Kiêu Đình cầm bạc nhìn về phía Lạc Lạc xa xa, Mai Vô Quá đưa bạc xong cũng nhìn về phía Lạc Lạc, Lạc Lạc vốn là đang xem biểu tình Từ Kiêu Đình, đột nhiên phát hiện ánh mắt Mai Vô Quá, vội làm bộ như chưa thấy, cúi đầu nâng vạt áo của mình.

Trương Bộ đầu không hổ là đầu mục bắt người, khả năng nhìn mặt mà nói chuyện hơn hẳn người thường. Hắn nhìn Từ Kiêu Đình, đứng ở giữa sân lớn tiếng kêu: “Mã Bộ khoái, mang theo mấy



người cùng ta trở về lấy lương thực. Mai tiểu huynh đệ, cả người nữa! Người! Người! Mấy người các người đi theo ta.” Trương Bộ đầu chọn mấy bạch dịch cùng mình trở về.

Mai Vô Quá không có biện pháp, lệnh cấp trên không thể không nghe, vì vậy đi về phía Lạc Lạc, không đợi mình kịp mở miệng, tiểu nha đầu đã đứng lên nói chắc nịch: “Ca ca huynh đi nhanh về nhanh, muội sẽ đi theo Mã đại tỷ một tấc cũng không rời, nơi này nhiều bộ khoái như vậy, huynh yên tâm.”

“Ừ, nghe lời, còn nhớ hôm qua huynh nói chứ?” Mai Vô Quá quay đầu nhìn Từ Kiều Đình giống như đang nghiêm túc phát cháo liếc một cái.

“Vâng, nam nhân có bộ dạng đẹp đều lừa gạt tiểu cô nương, muội sẽ không tin lời hắn nói, ca ca yên tâm đi.” Lạc Lạc nhin cười dụ dỗ Mai Vô Quá, thâm nghĩ còn chưa biết là ai gạt ai đâu.

Mai Vô Quá theo Trương Bộ đầu rời đi, Lạc Lạc tìm kiếm trong đoàn người miệng rộng nạn dân hôm qua, rốt cuộc thấy người nọ đang ngồi chồm hổm trong một góc, cúi đầu uống cháo.

Lạc Lạc nhìn quanh một chút, mơ hồ thấy có mấy người trông rất giống những người tới tiệm ăn lúc sau, nhưng không dám xác định, vì vậy phui mông một cái, chuẩn bị đứng lên quan sát ở khoảng cách gần.

“Lạc Lạc, muội đi đâu thế? Đi xa ca ca muội sẽ giận đấy.” Mã đại tỷ vừa múc cháo cho nạn dân vừa nói.

“Muội chỉ ở gần đây thôi, Mã đại tỷ yên tâm đi, muội sẽ không đi xa khỏi tầm mắt của tỷ.” Lạc Lạc cảm thấy cực kì bất đắc dĩ, mình là một người trưởng thành ở xã hội hiện đại, thế mà luôn bị coi là

một đứa bé.

Mã đại tử không đi theo được, thầm nghĩ mình chỉ cần thỉnh thoảng nhìn qua một chút sẽ không vấn đề gì, nên cũng không ngăn trở nhiều. Lạc Lạc giống như tùy ý đi, chậm rãi đến bên miệng rộng nạn dân, xung quanh là mấy cái lều cỏ đơn giản nạn dân dùng để cư trú vào ban đêm, phía sau là dãy núi trùng điệp.

Khánh Nguyên triều quốc đô là trung tâm của bản đồ, là đệ nhất Quốc Nội đại thành. Hướng Bắc có mấy thành lớn theo thứ tự xa dần là thành Nguyên Bắc, thành Bắc Thân, thành Trấn Bắc, hướng đông theo thứ tự là thành Nguyên Đông, thành Đông Thân, thành Trấn Đông, đi về phía nam là thành Nguyên Nam, thành Nam Thân, thành Trấn Nam, về phía Tây là thành Nguyên Tây, thành Tây Thân, và thành Trấn Tây.

Thành Nguyên Bắc có Bắc Miên sơn núi non trùng điệp uốn lượn, phía nam là thủ phủ Long Vực trung tâm thành, là cứ điểm trọng yếu cuối cùng của Khánh Nguyên triều, vì vậy quan phủ hết sức coi trọng tình hình an ninh của thành. Ở ngoại ô việc trợ giúp nạn dân bị thiên tai khí thế hùng hực tiến hành, ai ai cũng nghiêm túc làm việc của mình, duy chỉ có Lạc Lạc cùng đám người miệng rộng nạn dân đều có suy tính riêng.

Thân thể Lạc Lạc là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, nên không ai chú ý nàng, cũng không ai nghĩ ra được nàng là người có tâm cơ như thế. Nàng dưới sự che giấu của vẻ ngoài của mình mà lắt lư hết trái đến phải, mắt lại không nhìn rõ. Người kia thỉnh thoảng đến trước mặt miệng rộng nạn dân, dường như làm rơi gì đó, miệng rộng nạn dân ngồi đưa đưa chân, vật nọ đã thu vào tay.

Lạc Lạc tin chắc người này có điểm cổ quái, thông thả bước tới gần

hắn, ai ngờ vừa mới xoay người liền đụng trúng một lồng ngực kiên cố. Người kia và Mai Vô Quá đều cao, Lạc Lạc chỉ cao đến ngực hắn, nàng đi nhanh, lại chỉ lo nhìn miệng rộng nạn dân, người kia đột nhiên tới gần nên mới đụng phải.

“Chào Từ công tử.” Lạc Lạc ngoài miệng nói, song ánh mắt chưa từng rời khỏi miệng rộng nạn dân.

“Đang nhìn gì thế?” Từ Kiều Đình tay nắm hai vai Lạc Lạc.

“Không nhìn gì cả, rảnh rồi nên tùy tiện đi chút thôi.” Lạc Lạc không muốn dây dưa cùng hắn, nàng còn đang băn khoăn về miệng rộng nạn dân kia.

“Nếu là đang rảnh rồi, tại hạ đành làm phiền, gần đây có một số việc không hiểu rõ, không biết Mai cô nương có thể hay không chỉ điểm cho tại hạ một chút?” Từ Kiều Đình không buông hai tay khỏi vai nàng, trong mắt hắn, nàng chính là một kho báu nhỏ nhỏ, giống như cát giấu rất nhiều chuyện mình không thể tưởng tượng được. Hắn muốn khám phá, hắn có một khát vọng khám phá mãnh liệt.

Lạc Lạc vô cùng phiền não, tiếp tục như vậy sẽ làm miệng rộng nạn dân chú ý mất, vậy nên làm bộ như ấu nữ u mê nói: “Ca ca muội không cho muội nói chuyện với nam nhân xa lạ.” Nói xong không dấu vết thoát khỏi Từ Kiều Đình, dường như không thèm để ý đến đôi tay đang khoác lên vai mình.

“Hả? Sao lại thế chứ?” Từ Kiều Đình không nản lòng, ngược lại cười hì hì cúi đầu đối mặt với Lạc Lạc.

Thật là một nam nhân khó chơi, người ta còn đang bận việc! Nói giỡn, nàng đối mặt với mấy tên quấy rối trên xe điện ngầm cũng không bỡ ngỡ, còn sợ thằng nhãi nhà người đùa giỡn sao? Lạc Lạc

chu miệng, nghiêng đầu nói: “Ca ca nói, có rất nhiều người ra về đạo mạo, chuyên lừa gạt tiểu cô nương như muội, bọn họ sẽ nói lắm nhảm để làm quen, ra tay hào phóng để giành hảo cảm, hoặc là cố ý khoác tay lên vai muội... Ai, hình như muội vừa gặp ảo giác? Thế nào lại cảm giác có đôi tay trên vai mình, là ảo giác, ảo giác sao.” Lạc Lạc cố ý nhú mày làm ra bộ mặt vô tội, thần sắc nghi hoặc, hoàn toàn không thấy được mặt Từ Kiều Đình đã quần bách đến mức chuyển thành màu gan heo. (Hề: bội phục bội phục)

Từ Kiều Đình ăn mắng, lại không nói được gì, đáng lẽ mình nên tức giận mới đúng, nhưng sao lại không giận nổi đây? Bởi vì ánh mắt vô hại ngây thơ này sao? Bởi vì lời nói đơn thuần vô tội này sao? Từ Kiều Đình cười mỉa hai tiếng nói: “Đúng vậy, nên cẩn thận một chút, nhưng tại hạ là người tốt, Mai cô nương yên tâm.”

“Ca ca nói người xấu đều nói mình là người tốt.” Lạc Lạc muốn người này cút mau mau, vì vậy tiếp tục đả kích hắn.

Từ Kiều Đình thật sự rất hứng thú, đây là một tiểu cô nương sao? Vì sao lại có cảm giác lời nàng nói không đơn giản, nhưng lại không tìm ra được vấn đề trong đó, hắn bỏ qua việc mình bị lộ da mặt vô số lần, hỏi: “Cha mẹ muội ở đâu? Sao muội và ca ca muội không sống cùng bọn họ? Ca ca đối xử với muội rất tốt sao? Ca ca muội thích gì?”

Từ Kiều Đình âm mưu dùng nhiều vấn đề liên tiếp nhiễu loạn Lạc Lạc, tiểu cô nương mà thôi! Không chế rất dễ.

“Muội cùng Mai ca ca đều là cô nhi, Mai ca ca đối với muội rất tốt, Mai ca ca chỉ thích muội.” Lạc Lạc thấy miệng rộng nạn dân đã đứng dậy đi về hướng trong thành, liền không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Đều là cô nhi? Các người không phải huynh muội ruột sao?” Từ Kiêu Đình không hổ là ăn gạo suốt mười tám năm, rất nhanh liền tìm được trọng điểm trong lời của Lạc Lạc.

“Từ công tử, muội phải đi, chúng ta hôm khác nói tiếp.” Lạc Lạc vòng qua Từ Kiêu Đình, bước nhanh đuổi theo nạn dân kia.

Từ Kiêu đình ngậy người một lúc, cũng quả quyết đuổi theo Lạc Lạc.

“Từ công tử, hãy lo việc của mình trước đi, muội đi rồi tự về được.” Người hay gây vạ như vậy đi theo phía sau chắc chắn sẽ rất nhanh bị miệng rộng nạn dân phát hiện. Lạc Lạc thật sự tức giận, giọng cứng rắn nói.

“A, được, được rồi...” Mặt Từ Kiêu Đình nóng lên, lại nói không được một câu, chỉ thấy tiểu nha đầu quật cường đi xa, chính mình cũng ngay sau đó thì triển khinh công đi theo sau.

Lạc Lạc nhanh chậm đi theo sau, bám gót nạn dân kia đi qua mấy con phố. Miệng rộng nạn dân lại như hôm qua vào hẻm nhỏ đổi y phục, bất quá lần này không đến hiệu ăn, ra khỏi ngõ nhỏ liền đi thẳng đến nơi mình đang trú tạm thời, chính là căn nhà kia.

Lạc Lạc theo hẩn đi vào cửa viện, thấy bốn bề vắng lặng, liền len lén nhìn vào bên trong qua khe cửa. Lạc Lạc gấp rút lùi về sau mấy bước, bởi nàng thấy miệng rộng nạn dân kia đang vội vã đi về hướng cửa viện, tựa như quên mất chuyện gì đó, phải ra mở cửa. Bây giờ chạy nữa là không kịp, cửa viện này cách đường lớn rất xa, Lạc Lạc luống cuống, theo như quan sát thì đây là một nhóm

người, bị bắt thì làm sao bây giờ? Nếu người nọ là kẻ liều lĩnh thì mạng mình chắc chắn khó bảo toàn, nàng thật hối hận mình hành sự quá lỗ mãng.

"Tiểu nương tử, nơi này không có ai, vui đùa với thiếu gia ta chút đi, ta rất thích nàng." Lạc Lạc đột nhiên bị một đôi tay ôm vào ngực, bàn tay ấm áp đặt lên đôi kiềng môi của mình, ép đến nỗi thở không thông, chỉ có thể nức nở nghẹn ngào mà giãy giụa, nhất thời nũng nịu liên tục.

Cửa viện kia nhẹ nhàng động, cuối cùng không có tiếng vang, có lẽ miệng rộng nạn dân đang đứng ở cửa. Từ Kiều Đình buông tay ra, nhìn Lạc Lạc đang mặt đỏ tới tận mang tai, không tiếng động nói: "Là ta, nàng sắp bị phát hiện."

Lạc Lạc hiểu ngay, Từ Kiều Đình là giúp mình giải vây, nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, đành bĩu môi, cúi đầu.

"Đi thôi, nơi này chưa hoàn toàn an toàn đâu, thiếu gia mang nàng hồi phủ." Từ Kiều Đình nói xong ôm lấy Lạc Lạc đi ra, nàng xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu, không lên tiếng, thật sự quá mất mặt, tự xưng là chuyên sỡ sàng người khác vậy mà bây giờ chính mình lại bị hấn chiếm tiện nghi.

"Lạc Lạc! Người buông nàng ra!" Đúng là sợ gặp gì ắt sẽ gặp đó, hai người vừa đi ra lại đúng lúc Mai Vô Quá trở về, liền bị bắt gặp, lúc này Mai Vô Quá giận dữ vô cùng.

Mai Vô Quá bước đến trước mặt Từ Kiều Đình, giơ quyền đánh tới, Từ Kiều Đình mặc dù có võ công, nhưng lúc này lại không muốn buông người trong ngực ra, liền ăn trọn một quyền của Mai Vô Quá.

"Ca ca, ca ca, Từ công tử là giúp muội, là, chân muội bị trật, cho nên..." Khả năng bịa đặt của Lạc Lạc trong nháy mắt khởi động, giải thích tại sao mình lại bị Từ Kiêu Đình ôm.

"Bị trật chỗ nào? Đau ở đâu?" Mai Vô Quá vội vàng đoạt lại Lạc Lạc, kiểm tra mắt cá chân nàng.

"Cũng không phải là bị trật chân, có thể là bị rút gân, bây giờ hết rồi, không sao nữa." Lạc Lạc kéo cánh tay Mai Vô Quá, làm nũng nói.

"Sao muội lại ở đây? Không phải huynh bảo muội đợi ở chỗ Mã đại tỷ sao?" Mai Vô Quá nghĩ tới điều gì, đen mặt nói.

"Muội buồn chán quá, nên đi quanh một chút, nên..." Nhìn Mai Vô Quá đen mặt, Lạc Lạc sợ hãi co người lại.

"Muội đến đây cho huynh!"

Mai Vô Quá tức giận cực điểm, kéo Lạc Lạc đến chỗ góc đường không người liền giơ cao tay đánh mông nàng, hẳn thật sự bị chọc tức, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao đây? Đây là người duy nhất mà hắn quan tâm, yêu thương.

### Chương 13: Cơ duyên xảo hợp

Mai Vô Quá ôm Lạc Lạc ở trước người, vung tay lên.

“Ca ca, ca ca, muội không dám nữa, không dám nữa mà!” Lạc Lạc khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, tội nghiệp ôm đùi Mai Vô Quá nói.

Mai Vô Quá nghe được thanh âm cầu xin tha thứ, tâm liền mềm nhũn ra, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi. Lúc này Từ Kiều Đình cũng đi đến, kéo cánh tay Mai Vô Quá nói: “Mai công tử đang làm gì vậy, không phải là không có chuyện gì xảy ra sao? Chân nàng còn đang bị thương, ngươi không nên đánh mới phải.”

Từ Kiều Đình rất buồn bực, hấn bị ăn một quyền thì cũng thôi đi, cũng coi như đáng, ai kêu hấn tâm bất chính nhân cơ hội ăn đậu hũ đây. Dĩ nhiên là khi đó cũng không phải là không có biện pháp khác, hấn có thể thi triển khinh công mang theo tiểu nha đầu rời đi, cũng có thể đứng tại chỗ không làm gì cả, chỉ bằng thân phận Từ đại thiếu gia của hấn, người nhận ra sẽ chẳng dám động tới một ngón chân của hấn! Chỉ là lúc ấy không nhớ ra, thậm chí muốn đùa giỡn diễn tuồng như thế, thật sự là hấn không nhớ ra, thật sự. Được rồi, ăn một quyền cũng coi như trừng phạt đi, rốt cuộc sau đó hai huynh muội này cầm đầu cầm cổ “hành sự” với nhau, hoàn toàn không nhìn thấy một người sống sờ sờ đang đứng đây là hấn, thật là đủ buồn bực.

Mai Vô Quá mặc dù nửa tin nửa ngờ đối với lời của Lạc Lạc, nhưng nói như vậy thì cũng chỉ có thể tạm thời là vậy, nên cũng nhắc nói: “Đa tạ Từ công tử, vừa rồi là tại hạ lỗ mãng.”



“Không việc gì, nhân chi thường tình, nhân chi thường tình (chuyện bình thường).” Từ Kiều Đình nhìn lướt qua Lạc Lạc còn đang ôm chân Mai Vô Quá: “Thân thể lệnh muội không thoải mái, cứ về trước đi, tại hạ nói với Trương Bộ đầu một tiếng là được.”

“Vậy liền đa tạ.” Mai Vô Quá cũng Lạc Lạc trở về, Lạc Lạc xoay mặt thấy Từ Kiều Đình đang nhìn mình cười xấu xa, thần thái kia vừa giống như giễu cợt nàng bị ca ca đánh, vừa như hài lòng với cử chỉ đường đột vừa rồi, thật sự quá ghê tởm, Lạc Lạc hung hăng ném cho hắn một ánh mắt xem thường.

Cửa viện “ầm” một tiếng đóng lại, làm lão ăn mày sợ hết hồn hết vía. Mai Vô Quá thả Lạc Lạc lên giường, xoay người đóng kỹ cửa phòng.

“Ca ca, muội đau quá, đau muốn chết! Ôi ôi!” Lạc Lạc vừa lăn vòng vừa nhắm mắt lại.

Hồi lâu không có âm thanh nào, Lạc Lạc mở mắt nhìn, chỉ thấy Mai Vô Quá đã đun xong nước đổ vào trong chậu, đang dùng khăn vải ngâm qua nước nóng đã vắt khô đi về phía mình, ngồi ở mép giường.

“Tới đây! Nằm xuống!” Giọng Mai Vô Quá mang ngữ khí không cho kháng cự, Lạc Lạc nằm ngay ngắn trên đùi Mai Vô Quá, thấy cái mông chợt lạnh rồi nóng lên. Thì ra là Mai Vô Quá đem quần mình cởi ra rồi đặt khăn nóng lên.

“Ca ca, thật ra là muội phát hiện một người xấu, nên mới đi theo.” Lạc Lạc ôm bắp đùi Mai Vô Quá, vừa cọ một bên mặt lên vừa nói.

“Người xấu cái gì! Cái tên họ Từ kia mới là người xấu!” Mai Vô Quá phản ứng theo bản năng, ánh mắt Từ Kiều Đình có vấn đề, đều

là nam nhân nên hấn hiểu.

“Đúng vậy, hấn cũng là người xấu! Nhưng trước hết chúng ta phải đối phó với một người xấu khác đã!” Lạc Lạc nói.

“Cái gì người xấu này với người xấu kia, rốt cuộc ai là người xấu!” Mai Vô Quá bị nhiều đến suýt hôn mê.

“Là thế này, có người vô lễ với muội, muội mới lên đi theo hấn để xem hấn ở đâu.” Lạc Lạc nói xong đột nhiên bị Mai Vô Quá ôm lấy.

“Kẻ nào! Kẻ nào vô lễ với muội?” Mai Vô Quá nhìn chăm chăm mắt Lạc Lạc hỏi.

Lạc Lạc vốn muốn nói thật, nhưng lại không biết rốt cuộc thân phận miệng rộng nạn dân ra sao, ngộ nhờ gây ra sai lầm gì thì lại phiền toái, vì vậy nói mình bị phi lễ, coi như náo đến cùng thì cũng là nói không rõ, nàng và Mai Vô Quá cũng sẽ không quá mức bị động.

“Là miệng rộng nạn dân kia, trong lúc phát cháo luôn hí mắt cười với muội, còn đem tay khoác lên vai muội.” Lạc Lạc đem hành động của Từ Kiêu Đình giá họa cho người khác.

“Khốn kiếp! Dám khi dễ trên đầu lão tử, là kẻ nào? Ta xử hấn.” Mai Vô Quá trong nháy mắt giận dữ, đỏ mắt nói.

“Muội biết hấn ở chỗ nào, để muội dẫn ca ca đi.” Lạc Lạc không để ý đến cái mông hơi đau, trở mình bò xuống giường.

“Muội ở nhà nghỉ ngơi đi, nói cho huynh biết hấn đang ở đâu là được rồi.” Mai Vô Quá nói một tiếng, kéo Lạc Lạc trở về giường.

“Vậy làm sao nói rõ được, muội nên đi theo ca ca thì hơn.” Lạc Lạc ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

“Thế nào là nói không rõ, muội không phải là biết hắn ở đâu sau? Người ở đó huynh thấy một đánh một, ắt sẽ không đánh nhầm.” Mai Vô Quá tức giận đến mức ngực cũng phập phồng.

“Tối hôm qua, trước lúc chúng ta về nhà, chính là cái viện mà muội nói với huynh ‘phía trước thật đẹp’ đó.” Lạc Lạc thấy nói không lại Mai Vô Quá, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

“Hôm qua muội đã biết rõ bọn họ ở đâu có đúng không? Thế nào lại không nói cho ca ca?” Mai Vô Quá sờ tóc Lạc Lạc hỏi.

Lạc Lạc lặn một cái trốn vào trong chăn, không để ý tới ánh mắt giết người của Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá rất tức giận, đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu nhu nhu nhược nhược cùng mình sống nương tựa lẫn nhau đã không còn xem mình là trời rồi, tiểu nha đầu cả ngày bám theo sau mình, chuyện gì cũng nói với mình dường như đã thay đổi.

Mai Vô Quá đen mặt chạy ra cửa, lao thẳng tới viện hôm qua, đi qua mấy con phố liền tới cửa viện, vừa định đập cửa thì đột nhiên phát hiện đây chính là sân viện có chút cổ quái mà hôm đó hắn không cẩn thận rơi xuống, vì vậy nhẹ nhàng nhảy một cái lên tường.

Mai Vô Quá không phải là người không có đầu óc, dọc theo đường đi cơn giận cũng dần lắng xuống, hắn biết muốn đạt được mục đích thì nhất định phải chuẩn bị kỹ càng. Hắn đứng ở đầu tường nhìn vào trong viện, hoàn toàn yên tĩnh, giống như lần trước hắn té xuống.

Mai Vô Quá nhẹ nhàng điểm mũi chân nhảy vào trong viện, lúc đáp xuống có phát ra tiếng vang, lẳng lẳng đứng một hồi cũng không thấy bất kì âm thanh nào, Mai Vô Quá đi về phía cửa sổ.

Trong quyển sách kia của lão khất cái có nói qua làm thế nào để nghe âm thanh, làm thế nào để phân biệt âm thanh, làm thế nào để luyện nhãn lực, lúc này Mai Vô Quá dùng phương pháp kia đoán được trong nhà cũng không có người, vì vậy yên tâm lớn mật đẩy một khung cửa sổ, bắt đắc dĩ lên vào. Mai Vô Quá đi tới cửa phòng thì chợt nghe tiếng cửa viện vang lên, hẳn là có người tới, Mai Vô Quá nghĩ tới đây liền vội vàng nhảy lên nóc nhà. Khinh công Mai Vô Quá chưa tốt, hẳn vừa nhảy lên nóc phòng đã tạo ra thanh âm làm người vừa tới nghe được.

Người nọ vào viện trước tiên nhìn lướt qua cửa phòng, ngay sau đó thấy Mai Vô Quá trên nóc nhà.

Mai Vô Quá thấy mình đã bị phát hiện, nhảy khỏi nóc nhà, chống tay nói: “Là người đùa giỡn muội muội Trương Bộ đầu? Muốn giải quyết thế nào đây, Trương Bộ đầu cũng không phải kẻ ngồi không.” Không thể không nói Mai Vô Quá thực sự vô lại cực kì, mặc dù là người bị hại, nhưng dù sao cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì, lấy Trương Bộ đầu làm bia đỡ đạn quả là không thể tốt hơn.

“Muội muội Trương Bộ đầu cái gì chứ? Người là người phương nào?” Người nọ chính là miệng rộng nạn dân, mặt đầy cảnh giác hỏi.

“Ngay cả ta cũng nhận không ra! Cho người xem thứ này, người nếu đáp ứng đối xử tốt với muội muội nhà người ta thì đồ tốt liền về tay người.” Mai Vô Quá vừa nói vừa như không có việc gì đi lại

gần miệng rộng nạn dân, người này miệng rất lớn, chính là hấn, tiểu tử thôi ta xem người có chết không. Mai Vô Quá vừa đưa tay vào ngực áo làm bộ như lấy đồ, vừa đi đến trước mặt miệng rộng nạn dân, bất thành linh giờ một quyền đánh vào gương mặt đầy vẻ nghi hoặc của hấn.

Người nọ tính cảnh giác cực cao, xoay người một cái tránh thoát được một quyền của Mai Vô Quá, xoay người lại hai người liền lao đến đánh nhau.

Miệng rộng nạn dân dường như biết võ công, Mai Vô Quá chỉ len lén xem qua người Quan Thương phái luyện võ đương nhiên không phải đối thủ của hấn, mới mấy chiêu đã bị người nọ đánh ngã trên mặt đất.

“Nói! Người nào phái người tới?” Mặt miệng rộng nạn dân nghiêm túc.

“A, Trương Bộ đầu ngài tới rồi!” Mai Vô Quá hướng về phía cửa viện kêu to.

Miệng rộng nạn dân phản xạ có điều kiện quay đầu lại, Mai Vô Quá nhân cơ hội quét ngã chân hấn, ngay sau đó quả đấm rơi như mưa lên mặt người kia. Mai Vô Quá biết, nếu không thừa lúc này đem hấn chế phục thì sẽ không còn cơ hội nữa. Mai Vô Quá liền mạng đánh, ban đầu miệng rộng nạn dân không có năng lực đánh trả, ăn mấy quyền sau liền tránh thoát được đá ra một cước, Mai Vô Quá nặng nề rơi từ tường viện xuống...

Mai Vô Quá bị xách lên, miệng rộng nạn dân giờ quả đấm đang muốn đánh, đúng lúc này cửa viện bị đá văng, Mã Bộ khoái cùng Lạc Lạc vọt vào.

“Dừng tay!” Mã Bộ khoái quyết đoán ném thùng gỗ bên cạnh về phía người nọ, người nọ cùng Mai Vô Quá song song ngã xuống.

Mã Bộ khoái bước lên mấy bước đánh người nọ mấy quyền thật đau. Lạc Lạc chạy đến đỡ Mai Vô Quá dậy, đau lòng hướng về phía miệng rộng nạn dân hô to: “Nói! Không nói Mã Bộ khoái liền ngay tại đây hành quyết ngươi.”

Mai Vô Quá cùng Mã Bộ khoái đồng thời ngó ra, thầm nghĩ tội đùa giỡn không đến mức bị hành quyết ngay tại chỗ.

Thì ra Mai Vô Quá chân trước vừa đi chân sau Lạc Lạc đã tìm đến Mã Bộ khoái, Mã Bộ khoái chỉ sợ Mai Vô Quá bị thua thiệt nên chạy chậm chậm theo Lạc Lạc một đường tới, trên đường Lạc Lạc chỉ nói người nọ vô lễ với mình, không nói gì thêm.

Bên này Mai Vô Quá cùng Mã Bộ khoái đều đang ngo ngẩn, bên kia miệng rộng nạn dân nghe xong cũng là mặt cắt không một giọt máu, vội vàng đưa tay vào ngực lấy ra một tờ giấy màu vàng nhét vào miệng.

Cảnh này Mã Bộ khoái đã thấy nhiều, một cước đá văng tay hắn, đoạt lấy tờ giấy vàng, vừa nhìn, nhất thời kinh ngạc toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Bản đồ phòng thủ thành phố!” Mã Bộ khoái khiếp sợ nhìn người nọ đang nằm trên đất.

“Bản đồ phòng thủ thành phố!” Từ Tri phủ khiếp sợ nhìn người nọ trên đất, một canh giờ trước, Mã Bộ khoái cùng Mai Vô Quá đã đem người này trói gô đến trước mặt hắn.

“Đúng là bản đồ phòng thủ thành phố, người này mười phần là mật

thám địch quốc trà trộn vào.” Mã Bộ khoái nói.

“Tri phủ đại nhân, hạ quan tới trễ.” Trương Bộ đầu đầu đầy mồ hôi chạy vào.

“Trương Bộ đầu, dưới mắt ngươi thế nhưng có mật thám địch quốc xâm nhập vào, cái chức Bộ đầu của ngươi dùng để làm gì?” Từ Tri phủ nặng nề ném cây bút lông trên bàn về hướng Trương Bộ đầu, làm mực bắn tung tóe lên mặt Trương Bộ đầu.

Trương Bộ đầu khần trương nhìn Từ Tri phủ một cái, ghé mắt nhìn lướt qua Mai Vô Quá cùng Mã Bộ khoái, không nói gì nữa.

“Từ đại nhân, thật ra là Trương Bộ đầu phân phó ta cùng Mã Bộ khoái lưu ý người này nhiều hơn. Trương Bộ đầu sự vụ bận rộn, không có thời gian rảnh, không nghĩ tới cũng là chuyện bình thường. Tiểu nhân cũng chỉ là thực hiện theo tướng báo, không dám tham công. Hôm nay chỉ bắt được một người, nói vậy vẫn còn có đồng phạm, mong đại nhân chấp thuận cho chúng ta ngày mai tiếp tục lục soát dư đảng.” Mai Vô Quá hơi suy tư nói.

Mã Bộ khoái nghe vậy nghi ngờ nhìn lướt qua Mai Vô Quá, đang muốn lên tiếng lại bị hấn chặn lại: “Mã Bộ khoái, lừa gạt mệnh quan triều đình là tội lớn, đệ không dám nói láo.”

Tính tình Mã Bộ khoái cương liệt ngay thẳng, vốn muốn nói Trương Bộ đầu không hề phân phó hai người làm việc này, nghe lời vừa rồi của Mai Vô Quá, sợ hấn bị Từ Tri phủ trách phạt, vì vậy nặng nề gật đầu một cái bày tỏ sự cam chịu.

Lúc này sắc mặt Từ Tri phủ mới khá hơn một chút. Con người Trương Bộ đầu lưu chuyên, liếc qua Mai Vô Quá, tiến lên một bước nói: “Thuộc hạ làm việc không chu toàn, không tự thân tự

lực, kính xin đại nhân trách phạt.”

“Thôi, người cũng là tận lực, cũng may trước đó đề phòng. Chuyện này ta sẽ thực báo lên triều đình, đến lúc đó các người cũng đều được luận công ban thưởng. Trương Bộ đầu, chuyện này tiếp tục giao cho người làm, phải đem toàn bộ dư đảng quét cho bằng sạch!” Từ Tri phủ phất tay một cái, ba người liền lui ra ngoài.

“Tiểu huynh đệ, sao đệ lại nói như thế, hấn căn bản không có phân phó chúng ta.” Hai người đi tới chỗ vắng, Mã Bộ khoái hỏi.

“Nếu như báo theo đúng sự thật, danh dự xá muội sẽ bị tổn hại. Huống chi Trương Bộ đầu là cấp trên của huynh, còn phải nhờ hấn chiếu cố, nếu nói ra chuyện làm hấn không vui, ngày sau của huynh sẽ không tốt.” Mai Vô Quá miệng thì nói như thế, nhưng hành động lần này của hấn còn có tính toán sâu hơn.

“Chuyện Lạc Lạc là huynh sơ sót, quả thật là thế. Vậy đa ta tiểu huynh đệ vì huynh mà suy nghĩ, hừ, huynh làm việc đoan chính, không sợ những thứ này.” Mã Bộ khoái tức giận nói.

“Khụ khụ, Mai, Mai...” Trương Bộ đầu từ phía sau chạy tới.

“Mai Vô Quá.” Mai Vô Quá khẽ nhếch môi.

“Mai Vô Quá đúng không, ta có một số việc còn muốn giao phó cho người, người nán lại một chút, Mã Bộ khoái, người cứ về trước đi.” Trương Bộ đầu dứt khoát nói.

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui!” Mã Bộ khoái ôm quyền chào, vẻ mặt khinh thường rời đi.



## Chương 14: Có được có mất

Trương Bộ đầu lưu lại Mai Vô Quá, hai người đi qua mấy hành lang, đi tới một nơi yên tĩnh.

“Khụ khụ, ta nói này Mai...” Trương Bộ đầu cố ý kéo dài thanh âm.

“Mai Vô Quá.” Mai Vô Quá trên mặt vẫn đầy ý cười, trong lòng đã sớm đem Trương Bộ đầu bóp chết.

“Trí nhớ ta không được tốt, ha ha, khi nào thì ta an bài các người lưu ý người nọ đi hay ở?” Trương Bộ đầu không hiểu dụng ý Mai Vô Quá, xuất lời dò xét.

“Là hôm qua, đại nhân yên tâm, bất luận là người nào hỏi đến, ta đều nói những lời này.” Mai Vô Quá biết Trương Bộ đầu muốn gì, trong lòng cười thầm, ta hôm nay cho người, ngày mai đều từ trên người người đòi trở lại.

“Ha ha, Mai huynh đệ quả nhiên là người hiểu biết, ta gần đây bận nhiều việc, còn chuyện ngày mai quét sạch dư đảng thì?” Trương Bộ đầu nhìn chằm chằm mắt Mai Vô Quá nói.

“Trương Bộ đầu yên tâm, ngày mai thuộc hạ sẽ theo phân phó của ngài mà làm, ngài cứ việc chờ nhận người thôi.” Mai Vô Quá không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Được, tốt, tốt, sau khi chuyện thành ta sẽ dựa trên sự thực mà bẩm báo, đến lúc đó không thiếu được phần của người.” Trương Bộ đầu một bộ dạng giống như bố thí.

“Ban thường coi như xong, nhưng có thể được làm thủ hạ của Trương Bộ đầu học hỏi kinh nghiệm, hơn hẳn bất kì phần thưởng nào.” Mai Vô Quá như cũ không kiêu ngạo không tự ti nói.

Trương Bộ đầu đột nhiên lườm mắt một cái, nhìn chằm chằm Mai Vô Quá, ngay sau đó cười cười nói: “Nói hay lắm, quan phủ cũng cần nhân tài như ngươi, ha ha.”

Mai Vô Quá trên đường đi về nhà, nhếch miệng lên, đúng vậy, bản thân chờ cơ hội này đã lâu. Mới vừa rồi hẳn cố ý đem một nửa công lao cho Trương Bộ đầu cũng là vì có thể thuận lợi lên làm bộ khoái, từ đó lại gần mục tiêu hơn một bước. Muốn thăng chức, phải vượt hẳn người khác, để những người đó phải lau mắt mà nhìn mình, mua cho tiểu nha đầu quần áo mới, Mai Vô Quá trong tâm không khỏi một hồi vui mừng.

Bản thân Mai Vô Quá cũng không nắm chắc có thể tìm ra dư đảng, về đến nhà liền như có điều suy nghĩ, ngồi ngẩn người, tính toán bước kế tiếp nên làm như thế nào.

“Mai ca ca, huynh đang lo lắng gì vậy?” Lạc Lạc chồm qua đầu vai Mai Vô Quá, nhẹ nhàng thổi khí về phía lỗ tai hắn.

“Không có gì, Lạc Lạc buổi tối ở nhà Mã đại tử ăn gì rồi? Ăn no chưa?” Tâm Mai Vô Quá nhộn nhạo, vội vàng kéo tiểu nha đầu xuống. Thì ra là Mã Bộ khoái cùng Mai Vô Quá sau khi bắt được miệng rộng nạn dân thì đưa đến nha môn, còn Lạc Lạc đã bị Mã đại tử mang về nhà.

“Mai ca ca sao huynh lúc nào cũng nói đến ăn, hệt như đứa trẻ.” Lạc Lạc nhớ kĩ chuyện thân phận của miệng rộng nạn dân, đối với việc Mai Vô Quá đem nàng thành đứa trẻ mà đối đãi rất không

thoải mái.

“A, Lạc Lạc của chúng ta trưởng thành rồi, đi ngủ thôi, ca ca ngày mai còn phải dậy sớm đây.” Mai Vô Quá ngáp một cái, Lạc Lạc nhìn mà đau lòng, không quấy nữa mà nghiêm chỉnh ngủ trên giường.

Lạc Lạc nằm trên giường trần trọc trở mình, vì đêm nhip thở Mai Vô Quá mà không thể ngủ được. Nàng tới thế giới này đã được một thời gian, ban đầu ỷ lại vào hắc kiếm sống, đến bây giờ thì chân chính sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm hai người ngày càng sâu sắc. Mai Vô Quá xem Lạc Lạc là một cô gái nhỏ, còn Mai Vô Quá trong mắt Lạc Lạc chính là khối đầu hũ non, nhớ tới vẻ mặt của hắc lúc này khi mình thổi hơi vào tai hắc, Lạc Lạc ở trong chăn che miệng cười trộm, thật muốn cứ sống như vậy mãi. (Hề: khụ, Quá ca số khổ, chưa gì đã xác định sẽ bị ăn)

Ngày kế, Mai Vô Quá vốn không muốn Lạc Lạc đi theo ra ngoại ô, tiếc là Lạc Lạc nói rõ mình nhận ra được mấy nạn dân thường cùng miệng rộng nạn dân nói chuyện, Mai Vô Quá đành miễn cưỡng đồng ý mang nàng đi chỉ chứng, đồng thời nói với nàng rằng không được phép ra mặt. Lạc Lạc cảm thấy âm áp, biết hắc không muốn nàng gặp phiền toái, nhưng dù sao lắm thầy nhiều ma, ai mà biết được sẽ chọc phải phiền toái gì.

Hai người tới ngoại ô trước, còn Mã Bộ khoái đi sau, biết được hôm qua người trông coi cũng không phát hiện có kẻ rảnh rồi đến gần viện của miệng rộng nạn dân. Xem ra dư đảng vẫn chưa biết chuyện bại lộ, vậy thì rất có thể còn đang trà trộn trong đám nạn dân. Theo kế hoạch của Mai Vô Quá, Mã Bộ khoái an bài tất cả nhân thủ vây nạn dân ở giữa, chặt chẽ lưu ý kẻ đáng nghi.

Lạc Lạc đi theo Mai Vô Quá như vô ý mà xen giữa đám nạn dân, nhận ra ai thì lập tức tố cáo với Mai Vô Quá.

“Đáng ra còn một người nữa, nhưng muội không nhận ra.” Lạc Lạc nhớ hôm đó ở hiệu ăn có tổng cộng tám người, hôm nay cộng thêm miệng rộng nạn dân mà chỉ tìm ra bảy.

“Không sao, trước bắt mấy người này đi. Lạc Lạc muội cứ trốn ở bên cạnh Mã đại tỷ, chờ một lát, không cần phải sợ.” Mai Vô Quá vúi đầu, vỗ vỗ gương mặt Lạc Lạc.

Lạc Lạc nghe lời nấp ở sau lưng Mã đại tỷ, chỉ thấy Mai Vô Quá đi tới cạnh Mã Bộ khoái nói câu gì đó, Mã Bộ khoái sắc mặt liền nặng nề mà đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, Lạc Lạc liền thấy các bộ khoái đi về phía mấy người mình mới vừa chỉ cho Mai Vô Quá, động tác lưu loát đánh ngã họ. Nạn dân trong đội ngũ hơi náo loạn, tất cả mọi người đều nhìn về phía vừa xảy ra chuyện, chỉ có ánh mắt Lạc Lạc nhanh chóng tìm kiếm trong đội ngũ.

Lạc Lạc thấy tất cả mọi người nhìn về phía mấy nạn dân bị bắt, chỉ có một người đứng thứ ba trong đội ngũ xem một cái liền cuống quýt quay đi, chân cũng không tự giác hướng về phía bên phải không có người mà di chuyển, đây rõ ràng là biểu hiện muốn chạy trốn, nội tâm của hắn hốt hoảng, kháng cự. Lúc này mấy bộ khoái đều ở xa, nếu hét lên sợ là không kịp bắt người này, Lạc Lạc liếc nhìn muống sắt trong tay Mã đại tỷ, ghé vào tai nàng nói một câu, chỉ thấy Mã đại tỷ cực kì tức giận bước hai bước đến trước mặt người kia, tay cầm muống đập vào người nọ.

“Người khi dễ muội muội của ta, xem ta có đập chết người không!”

Người nọ vốn đã lấy ra một tờ giấy vàng, còn chưa kịp nuốt vào

bụng đã bị đập bất tỉnh trên mặt đất, thật đáng thương.

Mai Vô Quá nghe thấy âm thanh vội chạy tới, thấy Lạc Lạc vô sự mới thở phào một cái. Lạc Lạc chỉ chỉ người trên đất, Mai Vô Quá thấy ngay tờ giấy vàng, cầm lên nhìn thì chính là bản đồ phòng thủ thành phố. Thì ra tám người này vì đề phòng trường hợp xấu nhất, trên người mỗi người đều giữ bản đồ phòng thủ thành phố, để nếu có người bị bắt thì vẫn còn người khác mang ra ngoài.

Chuyện tiến hành rất thuận lợi, trải qua nghiêm hình tra khảo, Từ Tri phủ biết được tám người này đều là người Đạt Đạt Quốc Quân, thừa dịp loạn lạc mà lẻn vào thành, ban ngày ở ngoại thành quan sát thời gian binh lính thủ thành đổi ca, ban đêm trà trộn vào khắp các phố, vẽ lại bố cục đường phố cùng vị trí nha môn binh doanh, bản đồ phòng thủ của thành nếu rơi vào tay địch quốc tất sẽ mang đến cho Khánh Nguyên triều một mối nguy hại cực lớn.

Lạc Lạc từ miệng Mã đại tể biết được miệng rộng nạn dân còn là thân thích của một Quý phi, không trách được có cái miệng lớn như vậy, xem ra đúng là không lo ăn mặc. Tam không nhắc tới Từ Tri phủ đem tám người giao cho triều đình xử lý, chỉ nói đến Mã Bộ khoái qua chuyện lần này lập được công, kể cả Trương Bộ đầu cũng được khen thưởng nửa năm lương bổng. Từ Tri phủ thăng liền ba cấp, chỉ chờ hai năm sau đến kì liền vào kinh thành nhậm chức. Nhờ Trương Bộ đầu tiến cử, Mai Vô Quá được Từ Tri phủ chấp thuận trở thành một nha dịch viên của thành Nguyên Bắc, chỉ là không phải thân phận bộ khoái mà hãn tha thiết ước mơ, mà là nha dịch tráng ban. Cho dù là thế Mai Vô Quá cũng rất vui mừng, có thể có một việc làm ổn định đối với hắn cùng tiểu nha đầu mà nói là một chuyện đáng được ăn mừng.

Hôm nay là ngày cuối cứu trợ thiên tai, tiểu nha đầu nhìn Mai Vô

Quá khí thể hùng hực theo sát Mã Bộ khoái làm xong công việc, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Chiến sự phía bắc Khánh Nguyên liên tiếp truyền đến tin chiến thắng, đại quân canh giữ ở thành Trấn Bắc đánh cho nước Đạt Đạt tạm thời không dám phạm tới. Nạn dân rút rời thành Nguyên Bắc trở lại quê quán của mình là thành Bắc Thân cùng thành Trấn Bắc. Ô vàng ô bạc không bằng ô chó của mình, điều kiện có khắc nghiệt hơn nữa thì chỉ cần ở trong thành không nguy hiểm đến tính mạng, mọi người đối với khát vọng về nhà vẫn rất mãnh liệt.

Lạc Lạc chấp tay sau lưng, nhếch khóe miệng, mặc dù nàng chưa từng trải qua chiến tranh lần nào, nhưng có thể hiểu nỗi sợ hãi của mọi người đối với chiến tranh. Nếu như người người đều có thể vui vẻ cả đời thì thật tốt, không có chiến tranh, không có máu tanh, mỗi ngày đều có thể cùng người trong lòng ăn cơm, hạnh phúc biết bao. Người này có thể không là người yêu, không là người thân, chỉ là người trong lòng mình là tốt rồi.

Lạc Lạc nhìn về hướng Mai Vô Quá, trên đường bị một ánh mắt nóng bỏng bắt được, Từ Kiêu Đình đứng dưới ánh mặt trời nhìn nàng, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy ý cười đùa cợt, có chút bướng bỉnh, có chút quần áo lụa là.

Nhớ tới chuyện lúng túng hôm đó, mặt Lạc Lạc nóng lên, cố ý làm bộ như không nhìn thấy, dời mắt sang chỗ khác ngắm phong cảnh. Viễn Sơn như đại, thúy bách Trường Thanh, nguy nga hung tráng Bắc Miên Sơn vây quanh thành Nguyên Bắc, giống như nụ cười từ ái của mẫu thân, lại tựa như một nam nhân đáng để dựa dẫm vào, che chở thành Nguyên Bắc, giống như Mai Vô Quá che chở cho nàng, Lạc Lạc nhắm mắt lại ngênh đón cảm giác này. Không khí trong lành, hương cỏ nhàn nhạt pha lẫn mùi thơm nam nhân, hả? Tại sao lại có mùi thơm của nam nhân, Lạc Lạc quay đầu

lại, một người cao lớn đã đứng trước mặt mình. Từ Kiêu Đình ôm cánh tay, mặt đầy ý cười nhìn Lạc Lạc.

“Từ công tử, có chuyện gì sao?” Lạc Lạc liếc nhìn Mai Vô Quá đang ở xa xa, cũng may hắn đang đưa lưng về phía hai người, nói chuyện với Trương Bộ đầu.

“Không cần nhìn ca ca muội, muội không chạy loạn thì hắn sẽ không lại đánh nữa.” Từ Kiêu Đình dường như vô ý nhưng kì thực cố ý nhạo báng nói.

Lạc Lạc giận đến chân mày run lên, cuối cùng không thêm nói chuyện, cười thầm nghĩ mình không cùng người này chấp nhận, vẫn là tiếp tục giả làm ấu nữ.

“Làm sao muội biết người nọ là mật thám?” Từ Kiêu Đình có chút hăng hái nhìn Lạc Lạc, đặt câu hỏi.

Đây là một câu hỏi, Lạc Lạc không có cách nào mặc kệ được, vì vậy vắn vẹo đầu nói: “Muội cái gì cũng không biết! Muội chỉ biết người nọ là một kẻ háo sắc, thừa dịp đông người mà ‘liếc mắt đưa tình’ với muội, còn khoác tay lên vai muội. Ca ca nói nam nhân bên ngoài chạm vào muội chính là người xấu, muội nói việc này với ca ca, ca ca nói người nọ không chỉ có nhân phẩm xấu, mà đầu óc còn có vấn đề. Kết quả ngày đó hắn liền bị ca ca phát hiện là một mật thám.” Lạc Lạc mặt không đổi sắc nói, làm cho người ta không nhìn ra được điều gì khác thường.

Từ Kiêu Đình nhìn vẻ mặt này cũng có chút hoài nghi mình có phải nghĩ lầm rồi hay không, mặc dù tiểu nha đầu này một mình len lén đi theo nhìn cái viện kia, nhưng cũng không nói lên nàng biết những chuyện đó, nàng còn nhỏ như vậy, đơn thuần như vậy.

Từ Kiêu Đình rũ mí mắt xuống, bỗng dung cảm thấy câu nói của Lạc Lạc có hàm ý khác, hẳn là đem hẳn mắng đến đầu đầy máu chó, đáng hận chính là hẳn còn chưa nhận ra. Đây là một tiểu nha đầu có ý tứ, tuyệt không giống với vẻ ngoài của nàng, nàng rất có đầu óc, hứng thú của Từ Kiêu Đình đối với Lạc Lạc lại tăng lên vài phần, nàng giống như một bảo tàng ẩn ở nơi rừng sâu núi thẳm, khiến người ta phải đi thăm dò.

“Lạc Lạc, chúng ta đi thôi.” Mai Vô Quá không biết từ lúc nào đã đi đến cạnh hai người, kéo Lạc Lạc.

“A, Mai công tử.” Từ Kiêu Đình định thân lại thi lễ với Mai Vô Quá.

“Từ công tử, chúng ta đi đây, ngày khác lại gặp.” Mai Vô Quá lạnh lùng nói xong liền dắt Lạc Lạc rời đi. Mai Vô Quá không phải người co được nhưng không dẫn được, hẳn có thể tỏ ra yếu thế với Trương Bộ đầu, nhưng không thể buông lỏng cảnh giác đối với Từ Kiêu Đình. Là vì hẳn cảm thấy lo lắng sao? Là vì cảm thấy tiểu nha đầu bị người khác mơ ước rồi sao? Mai Vô Quá không suy nghĩ nhiều nữa, tóm lại nàng chỉ có thể là của một mình mình.

Cảm nhận được tay Mai Vô Quá nắm ngày càng chặt, Lạc Lạc ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: “Mai ca ca, muội không thích người đó, muội không nói chuyện với hẳn.”

Mai Vô Quá nghe vậy hiểu ý cười cười, vừa đi vừa nói: “Ừ, Lạc Lạc thông minh.”

Hai người về đến nhà, lão ăn mày như thường lệ bay vào như gió. Mai Vô Quá lưu ý từng chiêu thức lúc lão bay vút, buông chén đĩa nhìn đến xuất thần.



Lạc Lạc buông chén đũa xuống cọ vào người Mai Vô Quá, đưa tay khoác lên vai hắn, nơi đó bị miệng rộng nạn dân dả thương, không biết đã khỏi chưa. Nếu như hắn biết võ công thì tốt rồi, hoặc như gia gia ăn xin có thể bay cũng tốt, sẽ không bị thương nữa, Lạc Lạc nghĩ.

“Ca ca, muối ăn no rồi.”

“Ừ, ăn chút nữa đi.” Mai Vô Quá đang nghĩ đến những động tác kia, tùy tiện nói.

“Muối no rồi, không ăn được nữa.” Lạc Lạc nhìn ánh mắt chuyên chú kia, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng bất phàm, trong lòng không khỏi rung động. Lúc này không ăn thì khi nào ăn đây, tay Lạc Lạc không tự chủ vòng qua cái cổ rắn chắc của Mai Vô Quá, tiện thể tựa mặt lên vai hắn.

“À, vậy đi nghỉ sớm đi, mấy ngày vừa rồi mệt muốn chết.” Mai Vô Quá lại cầm lấy chén đũa ăn cơm.

“Không mệt, không muốn ngủ sớm như vậy.” Lạc Lạc gửi mùi trên người Mai Vô Quá, dù không có loại mùi thơm thoang thoảng như của Từ Kiêu Đình, nhưng lại có mùi đặc biệt của nam nhân hữu dương cương khí. Bàn tay nhỏ bé của Lạc Lạc trượt xuống đầu vai, dừng lại ở trước ngực Mai Vô Quá nhẹ nhàng nắn bóp.

## Chương 15: Dụng tâm lương khổ

“Không mệt, ai, Lạc Lạc, Lạc Lạc...” Mai Vô Quá chợt cảm thấy cơ thể từng trận nóng ran, định thần lại mới phát hiện tiểu nha đầu đang tay chân không thành thật cọ vai mình, mặt nha đầu này nóng lên, không lẽ là bị bệnh?

Chết tiệt! Hắn là một nam nhân bình thường, sao chịu được sự kích thích như thế. Tiểu nha đầu mặc dù không có ngực to ngực lớn, nhưng dù sao cũng là nữ hài tử, Mai Vô Quá vội vàng buông chén đĩa xuống, kéo Lạc Lạc ngồi lên chân mình.

“Lạc Lạc, muội thấy không thoải mái chỗ nào sao?”

“Vâng, chỗ nào cũng không thoải mái, dựa vào ca ca liền thư thái.” Lạc Lạc cười xấu xa chui chui vào trong ngực Mai Vô Quá, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cơ ngực Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá nuốt một ngụm nước bọt, kéo mạnh tay Lạc Lạc xuống, một tay khác đặt lên trán nàng. Ủ! Không có nóng.

“Lạc Lạc muội không thoải mái chỗ nào?”

“Cả người vô lực, mệt quá.” Lạc Lạc không thể dùng tay ăn đậu hũ, rúc vào ngực Mai Vô Quá.

“Có thể là quá mệt mỏi, mấy ngày nay ở ngoại ô gặp nắng gặp gió, mai ở nhà nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt, lên giường ngủ đi.” Mai Vô Quá ôm lấy Lạc Lạc.

“Muội muốn ngủ cùng ca ca, buổi tối không cho huynh ôm muội

về lại giường nhỏ.” Lạc Lạc chỉ là nói một câu thử dò xét, không ôm hy vọng quá lớn. Mai Vô Quá thở dài, cung chiêu nhìn con heo con lười biếng trong ngực một chút.

Suốt một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau hai người rời giường sớm hơn mọi lần. Ba ngày sau Mai Vô Quá mới phải đến nha môn ghi danh chính thức trở thành một thành viên nha dịch tráng ban, nên hôm nay không có việc gì làm, quyết định ở nhà tu dưỡng dưỡng. (đại khái là sửa chữa kiểm tra này nọ)

Lạc Lạc đi đến cửa viện, thấy lão ăn mày đang dựa vào cửa phơi mắt, đôi mắt vẫn đục nhìn mây trên trời, không nhúc nhích.

“Gia gia, cháu bóp vai cho ông được không?” Lạc Lạc không đợi lão ăn mày trả lời, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng đâm bóp. Lão ăn mày quay đầu lại nhìn một chút, thốt ra một tiếng cười khúc khích, ngay sau đó lại ngẩng đầu nhìn mây trên trời.

“Gia gia, nhà ông ở đâu vậy?” Lạc Lạc vừa đâm vừa ngoẹo đầu hỏi.

“Nhà ở đâu vậy! Nhà ở đâu vậy!” Lão ăn mày hành xử điên rồ giật mình lắm lắm.

“Con của ông đâu? Phu nhân của ông đâu?” Lạc Lạc kiên nhẫn hỏi.

“Hài tử! Hài tử! Phu nhân! Phu nhân!” Lão ăn mày có chút kích động, đôi tay quơ quào loạn xạ, tựa như muốn bắt cái gì đó ở trước mặt, nhưng trước mặt không có gì cả.

Lạc Lạc không nói chuyện nữa, cảm xúc lão ăn mày cũng dần trở lại bình thường. Lạc Lạc xoay người trở về viện, thấy Mai Vô Quá đã sửa sang xong viện, đang ngồi trên giường nhìn cuốn sách lão ăn mày lưu lại.

Lạc Lạc nhú mày một cái, biết đó là một quyển võ công bí tích, ban đầu còn tưởng hẳn đã hiểu hơn phân nửa, sao đoán được Mai Vô Quá ngày đêm lật xem chỉ lĩnh ngộ được một phần nhỏ, nếu không cũng sẽ không bị miệng rộng nạn dân đả thương. Lòng Lạc Lạc khê đau, nam nhân này là người đầu tiên mình gặp mà đối tốt với nàng ở thế giới này, cũng là người cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau.

Lạc Lạc đi ra khỏi phòng, lúc đi tới cửa viện quay đầu lại nhìn một chút, trong nhà cửa sổ mở toang, Mai Vô Quá như cũ ngồi bên giường nhập thần nhìn.

“Đắm bóp! Đắm bóp!” Lão ăn mày hươ tay múa chân, hiển nhiên rất hài lòng với thủ pháp của Lạc Lạc.

“Gia gia, vậy ông dẫn cháu đi ngoại ô, cháu liền đắm vai cho ông có được không?” Lạc Lạc chấp tay sau lưng cười nói.

“Ngoại ô! Ngoại ô!” Lão ăn mày đứng lên, làm một tư thế chuẩn bị ôm lấy Lạc Lạc.

“Gia gia, đợi Mai ca ca một chút rồi chúng ta cùng đi có được không?” Lạc Lạc nói xong hướng về phía trong nhà hô to: “Mai ca ca, mau đến đây đi.”

Mai Vô Quá nghe vậy cả kinh, đột nhiên nghĩ đến tiểu nha đầu này giờ không thấy đâu, vội vàng đứng lên đi tới cửa viện, chỉ thấy lão ăn mày đang ôm Lạc Lạc nhảy lên nóc nhà đối diện.

“Người làm gì vậy? Mau thả nàng xuống!” Mai Vô Quá nhất thời nóng lòng, vừa nói vừa nhảy theo lên nóc nhà.

“Gia gia, bay đi!” Lạc Lạc nhỏ giọng nói.

Lão ăn mày bay vút cái một, thi triển khinh công nhanh chóng xẹt qua nóc nhà, ngọn cây, một đường thẳng đến hướng ngoại ô. Mai Vô Quá bị dọa sợ không nhẹ, vội men theo hướng lão ăn mày đuổi theo, tiếc là khinh công chưa tốt, chỉ có thể nhìn lão ăn mày càng bay càng xa. Thời điểm Mai Vô Quá sắp không thấy được hai người họ, lão ăn mày lại giảm tốc độ, giống như cố ý để hắn có thể đuổi theo.

Mai Vô Quá dần yên tâm, cảm thấy lão ăn mày cũng không có ác ý gì, cho phép hắn cùng hai huynh muội chơi đùa, vì vậy quan sát tỉ mỉ bước chân của hắn.

“Gia gia, mang theo Mai ca ca đi cùng được không?” Lạc Lạc thừa dịp lão ăn mày giảm tốc độ nhỏ giọng nói.

Lão ăn mày bay chậm lại, đợi đến lúc Mai Vô Quá đến gần mình thì đưa tay kéo hắn, trong nháy mắt tăng nhanh tốc độ, mang theo hai người lao về hướng ngoại ô.

Mai Vô Quá cảm thấy thực sự khó thở, tầm mắt mơ hồ. Đợi đến khi điều chỉnh được bước đi đuổi theo tốc độ của lão ăn mày thì nghe được tiết tấu hô hấp ba chậm một nhanh, hắn cũng học theo, cảm thấy thân thể thoải mái hơn nhiều.

Lão ăn mày cuối cùng dừng ở ngoại ô, hươ tay múa chân nói: “Đấm vai! Đấm vai!”

“Lạc Lạc đến đây, đấm vai gì thế?” Mai Vô Quá một tay kéo Lạc Lạc về cạnh mình hỏi.

“Muội và gia gia đang chơi với nhau đấy.” Lạc Lạc ôm eo Mai Vô

Quá nói: “Vừa rồi Mai ca ca thật lợi hại, huynh cũng bay được.”

“Hù chết ca ca rồi, chơi cái gì mà chơi, không nghe lời về nhà huynh đánh mông muội bây giờ!” Mai Vô Quá vờ cáu giận.

Lạc Lạc trốn sau lưng Mai Vô Quá le lưỡi.

Lão ăn mày không lo chuyện khác, đưa tay ra tính kéo Lạc Lạc thì Mai Vô Quá vội ra tay ngăn cản. Hai người cận chiến đánh mấy chiêu thì Mai Vô Quá ăn một quyền.

Trước kia Mai Vô Quá ở Bán Sơn phái cùng Quan Thương phái có len lén học qua một số chiêu thức, nhưng ở trước lão ăn mày lại không đánh được hai chiêu. Lạc Lạc nhìn mà vui vẻ trong lòng, nói với lão ăn mày: “Gia gia, ông đánh bại Mai ca ca một trăm lần, cháu liền đảm vai cho ông, nhưng không được làm Mai ca ca bị thương nha.”

Lão ăn mày vừa nghe tinh thần liền phấn chấn, nhanh chóng xuất chiêu. Mai Vô Quá chỉ thấy vô số đôi tay sáng ngời trước mặt mình, hoa mắt không thể nào tiếp chiêu được.

Qua một trăm chiêu, Mai Vô Quá té một trăm cái, lão ăn mày dương dương hã hã nhìn Lạc Lạc: “Đảm vai! Đảm vai!”

“Rất tốt, gia gia làm tốt lắm.” Lạc Lạc vừa nói vừa đỡ Mai Vô Quá dậy.

“Mai ca ca huynh đừng tức giận, muội chơi cùng gia gia một lát, huynh ngồi chỗ này nghỉ ngơi chút đi.” Lạc Lạc đưa bàn tay nhỏ bé ra lau đi cái trán đầy mồ hôi của Mai Vô Quá.

Trong đầu Mai Vô Quá đều đang nghĩ về mấy chiêu thức vừa rồi

của lão ăn mày, vâng dạ gật đầu rồi hươ tay hươ chân đứng lên.

Lạc Lạc cười chạy đến đấm vai cho lão ăn mày, nhìn Mai Vô Quá đang nhập thần hươ tay múa chân, trong lòng vô cùng vui mừng. Lạc Lạc hi vọng Mai Vô Quá có thể đạt được tâm nguyện của mình, muốn làm được một bộ khoái xuất sắc, đầu tiên phải có bản lĩnh cứng rắn. Mặc dù Lạc Lạc không biết luyện võ ra sao, nhưng nghĩ đến xem sách một ngàn lần không bằng một lần áp dụng thực tiễn, vì vậy mới nghĩ ra biện pháp này, để lão ăn mày làm mẫu cho Mai Vô Quá.

Khi ba người trở về thì Mai Vô Quá mang Lạc Lạc bay vút một đường, hẳn đã có thể nắm giữ tốt cân bằng của cơ thể, có điều nhãn lực chưa đủ nên tốc độ vẫn chậm hơn nhiều so với lão ăn mày.

Đi vào đường lớn, lão ăn mày dừng lại theo Mai Vô Quá.

“Mai ca ca, sao không về nhà?” Lạc Lạc nghiêng đầu hỏi.

“Trời rét, mua áo cho tiểu nha đầu của huynh.” Đã đến cuối hạ, thời tiết có hơi lạnh lẽo.

“Lạc Lạc không cần, Mai ca ca huynh nên mua bộ đồ mới.” Lạc Lạc nở nụ cười.

“Tại sao?” Mai Vô Quá vuốt mấy sợi tóc trên đỉnh đầu Lạc Lạc hỏi.

“Mai ca ca muốn đi làm việc ở nha môn, đương nhiên là phải ăn mặc cho anh tuấn một chút.” Lạc Lạc ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mai Vô Quá cười cười, trong lòng ấm áp. Nàng là người lo nghĩ

cho mình nhất ở thế giới này, vì có nàng mà mỗi ngày trôi qua mới phong phú tốt đẹp như vậy. Tiểu nha đầu nói là chơi cùng lão ăn mày, nhưng thật ra là tạo cho hắn cơ hội luyện võ. Nàng vẫn còn con nít, mấy trò mèo như thế này đương nhiên không thoát khỏi hai mắt hắn.

Ba người về đến nhà, Lạc Lạc đưa tới trước mặt lão ăn mày cái áo vừa mua cho lão, lão ăn mày sống chết không cần, hươ hai tay đẩy đẩy cản cản.

“Gia gia, ông thay đi, trời càng ngày càng lạnh, sẽ bị bệnh đấy.” Lạc Lạc kiên nhẫn nói.

“Bị bệnh! Bị bệnh!” Lão ăn mày lại ngơ ngác si ngốc.

“Lạc Lạc, đưa huynh.” Mai Vô Quá cầm lấy áo nói với lão ăn mày: “Mặc đồ mới vào, ấm vai.”

Chiều này quả nhiên hiệu quả, lão ăn mày ngoan ngoãn nhận lấy áo. Mai Vô Quá mang tiểu nha đầu về phòng, mới giúp lão ăn mày thay áo.

Lão ăn mày mặc áo vào rồi, vui mừng sôi nổi vẫy tay ở trong sân, Mai Vô Quá định chỉnh lại mái tóc rối bời của lão, tiếc là lão ăn mày hoa tay múa chân không cho hắn chạm đến tóc mình, Mai Vô Quá đành phải thôi.

Ba người ăn cơm xong thì đi ngủ, lão ăn mày vẫn như cũ không chịu vào viện, cố chấp ở ngoài cửa, Mai Vô Quá ngồi bên giường, một chân dẫm trên đất, một chân dẫm mép giường, nhìn tiểu nha đầu trong bộ đồ mới đi tới đi lui trong phòng, không khỏi nhếch miệng.



“Mai ca ca, nhìn muội đẹp không?” Lạc Lạc sau khi tắm tinh thần sảng khoái, đột nhiên muốn ăn đậu hũ của Mai Vô Quá, vì vậy tiến đến ngồi giữa hai chân hắn.

“Đẹp, Lạc Lạc của huynh xinh đẹp nhất.” Tiểu nha đầu ở trong lòng Mai Vô Quá đương nhiên là cô nương đáng yêu nhất.

“Mai ca ca thích muội sao?” Lạc Lạc dựa ra sau, dán lên lồng ngực rộng rãi của Mai Vô Quá mà cọ xát.

“Thích, Lạc Lạc là bảo bối của Mai ca ca.” Mai Vô Quá ôm chặt Lạc Lạc, bàn tay vuốt ve cánh tay tiểu nha đầu, má phải áp lên má trái nàng.

Lạc Lạc chân động một chút, trong lòng có một tia rung động, có chút ý nghĩ nói không nên lời tận đáy lòng: “Ca ca, huynh cũng là bảo bối của Lạc Lạc.”

Hơi thở Mai Vô Quá phả phát trên mặt, trên cổ Lạc Lạc, hơi thở đặc trưng của nam nhân hữu dương cương khí mang chút tính chiếm đoạt quấy nhiễu tâm thần tiểu nha đầu.

Tay Lạc Lạc đè lại đôi tay Mai Vô Quá, nhẹ nhàng tựa đầu về phía mặt Mai Vô Quá. Mai Vô Quá nhìn khuôn mặt nhỏ bé mềm mại, không nhìn được hôn một cái.

“Mai... Mai ca ca...” Mặc dù bình thường Lạc Lạc ăn đậu hũ vô số, nhưng khi thật sự bị người khác ăn đậu hũ lại co quắp: “Huynh hôn muội.”

“Ca ca thích muội nên mới hôn muội.” Nụ hôn này của Mai Vô Quá không có tình yêu nam nữ, chỉ có yêu thương dành cho tiểu nha đầu cùng mình sống nương tựa lẫn nhau.

“VẬY MUỘI CŨNG THÍCH CA CA.” LẠC LẠC quả quyết xoay người, hai gối quỳ bên giường ôm cổ Mai Vô Quá, đôi môi đề lên trán, chóp mũi, gương mặt hấn.

Lạc Lạc nhô ngực lên chống đỡ tay Mai Vô Quá, đôi môi khẽ run

Cảm giác này rất kì diệu, Lạc Lạc ở thế giới hiện đại đã biết về tình yêu nam nữ, dù không có tự thân kiểm nghiệm qua, nhưng trên tivi cũng đã thấy nhiều cảnh tượng kiều diễm làm tâm thần nhộn nhạo.

Hấn thật sự rất anh tuấn, rất anh tuấn, anh tuấn đến mức làm Lạc Lạc thỉnh thoảng muốn ăn đậu hũ của hấn. Mà kiểm mắt sáng, bên dưới là đôi môi mê người, gương mặt hấn làm cho người ta có một cảm giác an toàn, hấn là người anh tuấn nhất mà Lạc Lạc từng gặp.

hết chương 15

## Chương 16: Hàng long phục hồ

Bên này Lạc Lạc đang muốn hôn xuống, bên kia Mai Vô Quá đã sớm nhịn không được.

Chết tiệt! Thật là đòi mạng, tiểu nha đầu dù hơi dạn vẫn là nữ hài tử, Mai Vô Quá có một ý nghĩ đáng xấu hổ, thậm chí mình một câu rồi miễn cưỡng nén xuống. Nàng vẫn còn trẻ con, nàng cái gì cũng không hiểu, Mai Vô Quá nói thầm bưng lấy khuôn mặt Lạc Lạc: “Nghịch ngợm! Không thể làm vậy với nam nhân khác, nhớ không?”

“Vây muội làm vậy với ca ca...” Lạc Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt trong sáng thánh thiện.

Mai Vô Quá miệng méo xệch, nhúu mày, vẻ mặt vắn vẹo.

Lạc Lạc thừa dịp Mai Vô Quá không chú ý lại tiến tới hôn lên mặt hắn, thuận thế đem hai người ngã cuốn thành một đoàn. Lạc Lạc làm chuyện xấu gãi nhột Mai Vô Quá, ai ngờ lại bị hắn bắt được cánh tay, kẹp dưới nách gãi lòng bàn chân.

Hai người chơi mệt liền ngã xuống giường nói chuyện phiếm, không bao lâu tiểu nha đầu im hơi lặng tiếng. Mai Vô Quá nhẹ nhàng đứng dậy, thấy Lạc Lạc đã sớm nhắm mắt lại, khuôn mặt bé nhỏ hồng hồng thực mê người. Mai Vô Quá bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng cởi áo ngoài cho Lạc Lạc, ôm nàng trở về giường mình.

Mai Vô Quá nằm nghiêng đầu gối lên cánh tay, thật muốn sống mãi như thế này, nàng chỉ đối với mình như vậy. Nếu như mỗi ngày đều không buồn không lo thì tốt biết bao nhiêu, nếu mỗi ngày hai người

đều ở nhà thì hạnh phúc biết mấy. Vậy mà lại không thể, hấn muốn làm bộ khoái, phải cố gắng trèo cao hơn, mua cho tiểu nha đầu bộ đồ mới, cho nàng có được cuộc sống tốt nhất. Tiểu nha đầu rồi sẽ lớn lên, có lẽ sẽ không chỉ thuộc về mình, có lẽ...

Mai Vô Quá nghĩ, trong lòng cảm thấy không thoải mái, lật người không thềm nghĩ nữa, vậy mà càng cố ý né tránh thì càng khó xua đi suy tư trong lòng...

Mai Vô Quá mơ mơ màng màng bị tiểu nha đầu hôn tỉnh, chỉ thấy khuôn mặt tươi cười của Lạc Lạc gần sát mặt mình, vì vậy một phát bắt được nàng kéo lên giường: “Sáng sớm đã không thành thực, xem ca ca thu thập muội!”

“Không cần, không muốn đâu, Mai ca ca, muội biết sai rồi, không cần gãi chân muội.” Lạc Lạc cười mà nước mắt trào ra nhìn Mai Vô Quá.

“Ca ca, hôm nay chúng ta lại chơi cùng gia gia được không?” Tối hôm qua Lạc Lạc đã quyết định, nàng muốn huấn luyện Mai Vô Quá thành một cao thủ võ lâm. Mặc dù nàng không biết võ công, nhưng gia gia ăn xin tựa hồ lại là một người thâm tàng bất lộ. Nàng muốn tận lực khai thác tất cả cơ hội để Mai Vô Quá có thể tự mình nghiệm qua thực tế, từ đó nhanh chóng thành tài.

“Lạc Lạc tốt của huynh, ca ca biết dụng tâm của muội.” Mai Vô Quá nâng cằm Lạc Lạc nói.

“Dụng tâm gì cơ? Muội chỉ là thấy động tác gia gia thật là nhanh, ca ca cũng nhanh như vậy.” Lạc Lạc mở trừng hai mắt nói.

Thì ra hấn suy nghĩ nhiều, tiểu nha đầu chỉ là ham chơi, chỉ là nhân cơ hội này mà thôi, Mai Vô Quá vừa nghĩ vừa đứng dậy mặc quần

áo rửa mặt.

Hai ngày sau đó, ăn sáng xong Lạc Lạc theo thường lệ dùng đấm vai trao đổi cơ hội cho Mai Vô Quá chiêm nghiệm thực tế. Mai Vô Quá nghiêm túc nghiên cứu thủ pháp của lão ăn mày, dù mỗi lần đều bị đánh ngã xuống đất cũng không nản lòng.

Lão ăn mày tục hồ cũng rất thích chơi trò này mỗi ngày, so chiêu cùng Mai Vô Quá không biết mệt, có lúc còn có thể cầm tay hấn chỉ điểm một chút. Mai Vô Quá thường xuyên thực chiến tựa hồ cũng thông suốt hơn, buổi tối lại xem thủ pháp trên sách, mở mang thêm hiểu biết.

Không thể không nói, Mai Vô Quá là một kỳ tài luyện võ, có lẽ nguyên nhân là từ nhỏ sinh trưởng ở môn phái võ lâm, mặc dù không được bồi dưỡng đẳng hoàng, nhưng qua từng ngày mưa dầm thấm đất cùng học trộm, cũng có bản lĩnh nhất định.

Sáng hôm đó, Mai Vô Quá rời giường sớm, lúc ra cửa dạo dò tiểu nha đầu ở nhà ngoan ngoãn, sau đó theo Mã Bộ khoái lên đường đến nha môn. Lão ăn mày thâm tàng bất lộ, Mai Vô Quá nhận thấy được, lão không có ác ý với tiểu nha đầu, điều này Mai Vô Quá cũng hiểu, vì vậy hấn không lo lắng an nguy của tiểu nha đầu. Mai Vô Quá đến nha môn, được an bài ở tráng ban.

Mã Bộ khoái cùng tráng ban trưởng ca tựa hồ rất quen thuộc: “Lý tráng đầu, đây là tiểu huynh đệ của ta, sau này nhờ người chiếu cố nhiều hơn.”

“Khách sáo quá, cái gì chiếu cố với không chiếu cố, chén cơm này ta chính là ăn rồi chờ chết.” (Hề: ta cũng ko hiểu, chắc là thành ngữ @@) Lý tráng đầu có đôi mắt giống như không bao giờ mở ra

được, lười biếng nói.

“Ha ha, Mai huynh đệ, huynh phải đi làm nhiệm vụ rồi, đệ theo Lý tráng đầu học hỏi thật tốt, lão này thế nhưng lại là thâm tàng bất lộ.” Mã Bộ khoái vỗ vỗ vai Mai Vô Quá.

“Mã đại ca xin cứ tự nhiên, làm phiền rồi.” Mai Vô Quá chấp tay cảm ơn.

“Lý tráng đầu, tiểu đệ họ Mai, sau này phải làm phiền ngài rồi.” Sau khi Mã Bộ khoái đi rồi, Mai Vô Quá khách khí nói với Lý tráng đầu.

“Không dám, người thay quần áo này vào đi, tráng ban này của ta uy phong không thể so với bọn họ, về sau người có thể phải chịu khó một chút.” Lý tráng đầu nhìn qua thân hình Mai Vô Quá, chọn một cái áo lớn một chút, lười biếng ném qua.

Mai Vô Quá gật đầu nói cảm ơn, đi vào phòng thay quần áo của tráng ban. Vải vóc sâu bụi (Hề: I don't know what it isssssssss), được cắt may cẩn thận, mặc trên thân người cao to của Mai Vô Quá, đến cả Lý tráng đầu cũng phải sửng sốt nhìn: “Tiểu tử người có dáng người thật tốt, ở tráng ban này quả thật đáng tiếc, về sau có cơ hội ta sẽ chuyển người sang tạo ban. Bộ dạng người đứng trên công đường, đại cô nương tiểu tức phụ ở bên ngoài xem náo nhiệt nhất định là muốn ăn người.”

Mai Vô Quá bị lời nói tùy ý của Lý tráng đầu chọc cười, mặc dù hơi thô lỗ, nhưng người này cũng không có ý gì xấu. “Lý tráng đầu thật trêu chọc tại hạ, bộ dạng tốt thì có gì hữu dụng đâu, nam tử hán đại trượng phu sống trên đời chính là bằng quả đấm.”

Lý tráng đầu ngẩng mặt lên nhìn Mai Vô Quá một cái, trong đôi

mắt nửa mở thoáng xúc động, giống như một viên đá rơi trên mặt hồ tĩnh lặng.

“A, đến, tới đây, đây là người mới tới, gọi là Mai... tên là Mai đại ca thôi.”

Một thiếu niên gầy teo đứng ở cửa được Lý tráng đầu phân phó đi vào phòng trực: “Lý tráng đầu, Mai... Mai đại ca.”

“Đây là huynh đệ nhỏ tuổi nhất tráng ban ta, trong nhà vốn dĩ dòng dõi thư hương, đến hăn thì xuống dốc rồi, giờ làm thô nhân. Ha ha, thô nhân cũng tốt, ta thấy so với tụi đi học vô dụng tốt hơn nhiều.” Lý tráng đầu cười nói: “Lí Mặc, dẫn Mai đại ca của người đi quanh cho quen, về sau hăn sẽ cùng người trông coi phòng giam”

“Dạ, Lý... Lý tráng đầu.” Thiếu niên gọi Lí Mặc quy củ hướng về phía Lý tráng đầu cúi thấp đầu, rồi liền xoay người sang: “Mai đại ca, xin huynh... cùng... đi theo ta.”

Mai Vô Quá nghĩ thiếu niên này cũng có tướng người đọc sách, nói chuyện làm việc đều nghiêm trang, chỉ là không biết thế nào lại vào nha môn làm nha dịch.

Mai Vô Quá đi theo Lí Mặc qua một lối đi nhỏ ngoài phòng, nhất nhất nhớ kỹ kho lúa, kim khố, vị trí chờ đại đường nha môn, cuối cùng mới đến phòng giam. Chỉ thấy Lí Mặc giống như hít một hơi thật sâu, rũ vai đi vào cửa tù. Mai Vô Quá nhìn ra được hăn đang sợ, cũng khó trách, phải vào phòng giam hơn phân nửa là những kẻ cực kì hung ác, hăn là một thanh niên trẻ tuổi yếu ớt tất nhiên sẽ sợ hãi trong lòng.

“Ha ha, tiểu tử lại tới, hôm nay đến phiên ngươi đấm lưng cho gia rồi, mau lên, nếu không chờ lão tử ra ngoài sẽ tấn ngươi một trận!”

“Tiểu tử, hôm qua ngươi phục vụ làm lão tử khó chịu, hôm nay không đấm cho lão tử hài lòng lão tử chém ngươi!”

Đi ở lối đi nhỏ hẹp dài mờ tối trong phòng giam, âm thanh nhục mạ, đe dọa cứ truyền vào tai không dứt, Mai Vô Quá nhìn Lí Mặc phía trước có chút run lẩy bẩy, không khỏi nhú mào.

“Mai đại ca, nơi này... nơi này chính là... phòng... phòng giam, chúng ta nhìn... nhìn xong rồi... đi ra thôi... thôi.” Cuối cùng Lí Mặc không muốn đi vào sâu hơn nữa, chân có chút run rẩy, quay đầu thừa dạ nói với Mai Vô Quá.

“Chớ đi, người mới tới phải không, thật tuần tú, so với kỹ nam lão tử từng chơi đùa còn tuần tú hơn. Đến, tới đây làm gia sung sướng, nhất định so với tiểu tử khô cứng kia có vị hơn.” Một đại hán thò tay qua hàng rào gỗ, nếu không phải khoảng cách các thanh gỗ quá hẹp, mặt hắn cũng phải thò ra rồi.

Lí Mặc có chút sợ lại có chút xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá đã sớm tức bở phổi, thầm nghĩ thiếu niên này thường xuyên bị những kẻ đó khi dễ lâu ngày rồi. Vả lại những người này nói năng không chút cổ kị, đoán rằng những hành động của chúng cũng sẽ không tốt hơn chút nào.

Mai Vô Quá dọc theo đường đi tán gẫu cùng Lí Mặc cũng thấy hiểu thêm một hai điều. Hiện tại phòng giam này chỉ có hai người bọn họ trông coi, chỉ cần không có ai mất mạng, cũng không có kẻ vượt ngục, nói cách khác, bọn hắn có thể làm gì tùy ý. Tính tình Lí



Mặc yếu đuối nên mới có thể bị dọa sợ, với tính khí của Mai Vô Quá, hẳn chắc chắn sẽ không chịu đựng chuyện này, đặc biệt khi tay áo hắn bị đôi tay tên kia vươn ra khỏi cửa tù nắm lấy.

“Mở cửa ra.” Mai Vô Quá liếc nhìn đôi tay kia, nói với Lí Mặc.

“Không, không, không thể mở... mở...” Lí Mặc sợ đến mặt không còn giọt máu, những người này cách một cánh cửa tù cũng có thể xé toang quần áo hắn, nếu mở cửa tù ra quả thật không dám tưởng tượng.

“Mở cửa ra, sau đó lui về sau mà nhìn, sau này sẽ không có người khi dễ ngươi nữa.” Mai Vô Quá nói chắc nịch, ánh mắt kiên nghị kia cho Lí Mặc thêm tin tưởng, thiếu niên nhỏ tuổi không tự chủ mà tin hẳn.

“Ha ha, tiểu tử nhà ngươi da mịn thịt mềm, không nghĩ tới lá gan còn rất... A!” Tên ác bá nắm tay áo Mai Vô Quá vừa mới nói nửa câu liền ăn một quyền vào mặt, đến mức làm hắn không phân biệt được phương hướng, miễn cưỡng đứng vững xong sợ hãi kêu lên: “Tiểu tử ngươi được, chờ lão tử ra... A!”

Người nọ không còn hơi sức nói chuyện nữa, chỉ có thể đón nhận quyền cước của Mai Vô Quá. Người trong đại lao mỗi ngày đều chỉ ăn cơm thừa canh cặn, cả ngày vui trong không gian hẹp không thể hoạt động, các bộ phận cơ thể đã có chút thoái hóa, hơn nữa Mai Vô Quá không hề cố kị gì hạ ngoan thủ, đáng thương cho tên ác bá mới rồi còn khí thế hung hăng giờ nói không ra hơi.

Tên ác bá này còn không phục, dùng cả tay lẫn chân phản kháng, Mai Vô Quá biết lần này nhất định phải lập lại quy củ thật tốt, nếu không về sau đám người kia sẽ tiếp tục không đứng đắn. Thử lỗi, ai

kêu người đụng vào, không thể làm gì khác hơn là dùng người khai đao, Mai Vô Quá vừa nghĩ vừa đá bay người kia, lộn hai vòng lại bị Mai Vô Quá nắm cổ áo xách lên, lại ăn một quyền móc ngược từ dưới lên, tên ác bá nhỏ ra mấy cái răng.

“Người, người không sợ xảy ra án mạng sao? Xảy ra án mạng thì người cũng không thoát tội được đâu.” Một tên ác bá khác mới vừa rồi cùng kêu gào nói, thanh âm có chút run rẩy.

“Ta sợ, cho nên hắn sẽ vượt ngục. Kẻ nào vượt ngục, hành quyết tại chỗ.” Trong mắt Mai Vô Quá bắn ra một tia sáng kinh người, nhìn người nọ cười âm hiểm.

“Người, người còn biết vương pháp là gì không? Ta, ta muốn tố cáo người!” Tên ác bá khác chống lại ánh mắt Mai Vô Quá, lui về sau hai bước nói.

“Vương pháp? Bọn khốn kiếp các người nhớ kĩ cho ta, nơi đây lão tử chính là vương pháp.” Mai Vô Quá hung hăng nói, trên tay lại tăng thêm lực, cứng rắn bẻ cánh tay tên ác bá trước đó.

“A~~~” Không gian nhỏ hẹp ẩm ướt nhất thời như địa ngục nhân gian, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

“Nhớ rõ mặt lão tử! Lát nữa ta quay lại, đến lúc đó các người nói cho ta biết thật rõ ràng nơi đây ai là vương pháp!” Mai Vô Quá ném người vào phòng giam, đẩy Lí Mặc đang ngất người như phỗng đi ra, để lại hung phạm còn đang sợ hãi không dứt mà ra khỏi nhà lao.

Lí Mặc ra ngoài, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, may mà Mai Vô Quá đỡ được.

“Sợ cái gì! Sau này bọn chúng sẽ không dám khi dễ người nữa rồi.”  
Trong lòng Mai Vô Quá đồng tình với thiếu niên nhu nhược này,  
giọng nói thêm phần cứng rắn.

“Mai... Mai đại ca, này, này...” Lí Mặc nói không nên lời.

“Bọn họ khi dễ người như thế nào?” Mai Vô Quá nhíu mày hỏi.

hết chương 16

## Chương 17: Xao sơn chấn hổ

Lí Mặc sợ đến không nói năng mạch lạc được, nghe Mai Vô Quá hỏi chuyện mình bị khi dễ như thế nào thì đỏ mặt cúi đầu. Nghi ngờ của Mai Vô Quá đã sáng tỏ, không hỏi nữa. Hai người trở về phòng của quan coi ngục, Lí Mặc vẫn sợ hãi lo lắng như cũ.

Mai Vô Quá ngồi yên lặng không lên tiếng, đứa nhỏ này cần một quá trình, một quá trình từ dê con biến thành sói, giống như mình đã trải qua năm xưa. Hắn nhất định rất sợ, đúng như cái cảm giác năm xưa mình bị buộc phải mù quáng, thừa dịp thập bát sư huynh không chú ý mà đâm mù cặp mắt kia... Sợ. Một thiếu niên khi đã bị bức đến đường cùng, cứ như vậy làm việc nghĩa không chùn bước, từ đó về sau hắn liền biết rằng, thế giới này chỉ có thể nghe được thanh âm của quả đấm.

“Người ở nơi này đã được bao lâu?” Mai Vô Quá hỏi.

“Hai... Hai năm rồi, mười bốn... bốn tuổi liền tới.” Lí Mặc cúi thấp đầu ngược mắt nhìn Mai Vô Quá: “Mai đại ca, huynh không sợ bọn họ ra... ra... ra tù xong đi tìm huynh sao?”

“Đó là một trọng phạm, ra hay không còn phải bàn sau. Đem hắn giải quyết, về sau sẽ dễ dàng hơn.” Mai Vô Quá dừng một chút: “Chỉ có mạnh hơn kẻ khác, mới không bị khi dễ, thật chưa gặp qua quan coi ngục nào uất ức hơn người.”

Lí Mặc ngượng ngùng cúi đầu cười cười.

“Lí Mặc, Sa Hổ đâu! Chúng ta tới thông báo, mau đem hắn mang tới công đường đi.” Ngoài cửa có hai nha dịch tới, xem cách ăn

mặc thì thuộc tạo ban.

“Tốt, tốt, ta liền mang đến.” Lí Mặc thừa dạ đáp lời.

“Nhanh lên một chút, chúng ta ở phía sau đại đường chờ người.” Hai người kia nói xong nhàn nhã đi ra.

“Chúng ta giao người, hẳn là bọn họ phải mang người đi chứ, như thế nào lại gọi người tráng ban đem đi?” Mai Vô Quá không hiểu hỏi.

“Hắn... bọn họ, cũng sợ.” Mặt Lí Mặc đỏ lên: “Mai đại ca huynh... huynh nghỉ ngơi trước đi, ta... ta đi mang người.”

“Đi cùng thôi.” Mai Vô Quá vỗ vỗ vai Lí Mặc, cùng đi đến phòng giam.

Tiếng lạch cạch vang lên, cửa tù mở ra. Mai Vô Quá đẩy Lí Mặc tới, nói với kẻ trước đó đúng là đại hán ồn ào: “Sa Hồ đúng không, đến người lên công đường rồi!”

Tên được gọi Sa Hồ kia vốn là lui về phía sau co rút lại, nghe được Mai Vô Quá nói đến phiên mình lên công đường, miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, cố gắng trấn định nói: “Hừ, hiện tại lão tử sắp lên công đường, xem người còn dám dùng tư hình không!”

Mai Vô Quá nghe vậy bay lên đập một cước vào bụng hắn, nhắc lên tám nệm rom trong phòng giam đang đắp lên ngực hắn, quả đấm rơi xuống như mưa. “Chiêu này biết chưa, ngũ tạng người coi như vỡ hết, mặt ngoài nhìn không ra thương tích gì.”

Sa Hồ quỳ cầu xin tha thứ, cũng không dám giương oai nữa.

“Nơi này ai là vương pháp?” Mai Vô Quá cúi người hỏi.

“Người, người.” Sa Hồ không để ý lau đi vết máu nơi khóe miệng.

Mai Vô Quá nhìn Sa Hồ trên đất, không khỏi lộ ra một tia khinh bỉ, nhớ ngày đó hắn bị những người đó đánh cho suýt tàn phế, cũng không nói được một câu dễ nghe.

Mai Vô Quá đi sau, Sa Hồ nơm nớp lo sợ đi phía trước, một đường không dám ngẩng đầu. Hai nha dịch tạo ban đứng chờ ở đại đường cả kinh tròn tròn hai mắt, phải biết là, lần đó đối với tù nhân này đều là nhiều phen trắc trở. Sa Hồ nguyên là một đại ác bá trong thành Nguyên Bắc, nhiều năm qua tại địa phương hoành hành ngang dọc, giết người cướp của, bởi nhiều năm kinh doanh cũng có nhiều quan hệ rắc rối khó gỡ với tất cả phú hộ thân hào nông thôn, quan phủ cho dù có người cũng không có biện pháp làm gì được hắn.

Hắn phạm tội quá nhiều, nhưng cố tình mỗi sự kiện đều có người gánh tội thay, Từ Tri phủ cho thẩm định một tháng hơn còn chưa kết án. Mỗi lần thăng đường mang người lên, hai người đều phải chịu chút tội, nhẹ thì bị đá vào hai chân, nặng thì bị đem làm nơi trút giận, còn không dám lên tiếng, chỉ sợ tên Diêm Vương này hôm nào đó ra tù tìm mình tính sổ. Nhưng hôm nay lại phát hiện Sa Hồ đang hoảng đi tới, dường như có chút sợ hãi tên nha dịch trắng ban mới tới sau lưng, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Người đã mang tới, sau này muốn người thì tự mình đến, quan coi ngục không thể tự tiện rời công tác, xảy ra chuyện gì ai cũng không kham nổi!” Mai Vô Quá đẩy Sa Hồ về phía trước làm hắn lão đảo một cái, mặt không đổi sắc nói với hai nha dịch tạo ban xong liền xoay người trở về.

Hai nha dịch tạo ban nói không ra được một câu, chỉ nhìn bóng lưng cao to của Mai Vô Quá đi xa mà ngẩn người.

Đến buổi trưa, Lạc Lạc theo phân phó của Mai Vô Quá đến nhà Mã đại tể ăn chực, phút cuối cùng cũng vẫn không quên thuận tay lấy đi hai cái bánh bao cho lão ăn mỳ ngồi ở cửa viện phơi nắng ăn.

Lạc Lạc đang đảm vai cho lão ăn mỳ, chợt nghe Mã đại tể trong sân cứ nôn không ngừng. Lạc Lạc hơi sững sốt, đứng lên trở lại viện của Mã đại tể.

“Mã đại tể, tể làm sao vậy?”

“Ai biết được, không có việc gì, có khả năng là ăn phải gì đó không sạch sẽ rồi.” Mã đại tể chẳng hề để ý quệt quệt miệng.

“Nhưng hôm nay tể cũng có ăn gì nhiều đâu, chỉ có sáu cái bánh màn thầu, bình thường tể có thể ăn mười cái cơ.” Lạc Lạc thề, nàng tuyệt đối không phải cố ý nhục nhã Mã đại tể, lượng cơm Mã đại tể ăn đúng là nhiều như vậy.

“À? Vậy cũng có thể là đồ hôm qua.” Mã đại tể xoay người muốn giặt quần áo, ai ngờ vừa xoay người trong bụng lại nhộn nhạo, không nhịn được mà nôn ra.

“Mã đại tể, quỳ thủy (kinh nguyệt) tể có bình thường không?” Lạc Lạc nhìn phản ứng Mã đại tể, cực kì giống điềm báo mang thai, hai người cũng thành hôn được mấy năm rồi, mười phần là đã có.

“Không nhớ rõ, lần quỳ thủy trước cũng là trước khi các người tới.” Mã đại tể chợt vỗ ót, Lạc Lạc thấy đau nhói. “Muội tử ngươi nói là ta có có thể đã mang thai?”

“Vâng, muội nhớ cả nữ nhi của bát di và thất cô lúc mang thai cũng ỏi không ngừng giống vậy, Mã đại tử, tử ở nhà nghỉ ngơi một chút, muội đi tìm Mã đại ca về.” Lạc Lạc nói xong liền đi ra cửa.

“Đừng, đại muội tử, người không biết đường, đây cũng không phải chuyện lớn gì, này... oa oa...” Mã đại tử lại bắt đầu nôn ra một trận.

“Đại tử lên giường nghỉ ngơi đi, muội sẽ hỏi đường, rất nhanh sẽ trở lại.”

Lạc Lạc đi trên phố, hỏi người đi đường rồi một đường đi thẳng tới nha môn. Vừa rồi nàng thấy bụng Mã đại tử không thoải mái, sợ rằng có vấn đề, nên lúc này mới cố ý đi tìm Mã Bộ khoái. Hơn nữa, một nguyên nhân khác là chính nàng cũng có chút nhớ Mai ca ca rồi, nàng muốn đi xem xem hấn làm việc có vui hay không.

Thân thể nho nhỏ yếu ớt đi xuyên qua trên đường phố, thỉnh thoảng tránh cái gánh của người bán hàng rong, thỉnh thoảng theo đuôi kiệu mềm đi qua phố. Qua ngã tư này là đến đường lớn rồi, Lạc Lạc đi nhanh hai bước muốn đi tới chỗ kiệu mềm, không ngờ cảm thấy bên eo căng thẳng, lòng bàn chân giẫm hụt, hấn là bị người gấp lên ngựa.

Lạc Lạc hoảng hồn, quay đầu nhìn lại thì thấy chính là khuôn mặt Từ Kiêu Đình cười như không cười. “Từ công tử, huynh đang làm gì thế? Làm ta sợ muốn chết.”

“Là muội làm huynh sợ muốn chết thì có, cổ kiệu này suýt nữa đè lên muội đó biết chưa!” Lạc Lạc nhìn theo ánh mắt Từ Kiêu Đình, mới vừa rồi nàng đi theo kiệu mềm vừa đứng dừng ở ven đường, cổ kiệu ngửa ra sau, người bên trong kiệu vén màn đi ra. Vừa rồi Lạc



Lạc chỉ một lòng nhìn đường, không phát giác cổ kiệu giảm tốc độ, hẳn là muốn dừng kiệu. Nhưng cho dù kiệu mềm ngửa ra sau cũng không đề tới nàng, Từ Kiêu Đình nói quá lên, nhưng Lạc Lạc lại khó mà cãi lại, không thể làm gì khác hơn là lẩm bẩm trong miệng hai tiếng cảm tạ.

“Muốn đi đâu? Ca ca muội yên tâm để một mình muội từ trong nhà đi xa như vậy sao?” Trong giọng Từ Kiêu Đình có chút oán trách.

“Làm sao huynh biết ta từ trong nhà đi ra?” Lạc Lạc quả quyết tìm được ý tứ trong lời nói của Từ Kiêu Đình.

Từ Kiêu Đình dĩ nhiên không thể thừa nhận là hắn định thừa dịp Mai Vô Quá đến nha môn làm nhiệm vụ ngày đầu tiên, cố ý lừa gạt đến nhà nàng xem nàng, hắn cũng không thể thừa nhận chính mình là một đường theo đuôi tiểu nha đầu giấu đầy bí mật trên người đến chỗ này. Cái tiểu nha đầu này trên người có quá nhiều ý vị sâu xa, hứng thú của hắn đối với nàng ngày càng đậm, trong hứng thú này tựa hồ tất cả đều là tò mò, không có chứa một tia tình yêu nam nữ nào.

“Huynh, huynh là... Nếu không thì muội có thể đi từ đâu tới đây? Nhất định là từ trong nhà đi ra ngoài.”

Lạc Lạc hừ một tiếng: “Ta muốn đi nha môn tìm Mã đại ca, làm phiền Từ công tử thả ta xuống đi.”

“Tìm Mã Bộ khoái làm cái gì?” Tay Từ Kiêu Đình nắm chiếc eo thon của Lạc Lạc vẫn không buông ra.

Lạc Lạc chần chờ nói: “Thân thể Mã đại tỷ không thoải mái. Tốt lắm, huynh đừng hỏi ta là bệnh gì, ta không phải đại phu. Còn nữa, nếu như huynh hỏi nữa thì sẽ kéo dài bệnh tình, nhà Mã đại tỷ ngay

cả bạc mời đại phu cũng phải tiết kiệm.”

Từ Kiều Đình bị ghen nói không ra lời, cố gắng không nổi giận, nàng chỉ là một tiểu nha đầu mười bốn tuổi, vậy sao nói chuyện và hành động đều giống như người lớn thế? “Huynh là... bằng hữu của ca ca muội, dĩ nhiên, đương nhiên là muốn quan tâm một chút.” Từ Kiều Đình chợt dạ nói xong nắm chặt dây cương, hai người một ngựa liền hướng nha môn đi.

Hai người tới cửa chính nha môn thì dừng lại, cạnh cửa là một cái trống kê oan cũ kĩ. Lạc Lạc vội vàng tiến lên nâng vòng đồng thú vật mà gõ. Một lát sau cửa mở, thấy chỉ là một tiểu cô nương, Bốn Nhất vẻ mặt tùy ý, sau thấy được Từ Kiều Đình đứng sau lưng nàng thì vội vàng đứng thẳng.

“Chào tiểu ca ca, ta muốn tìm Mã Bộ khoái, ta có thể đi vào không?” Lạc Lạc cười một cái.

“Ừ...” Người canh cửa lại thấy Từ Kiều Đình ở sau lưng làm dấu tay ra hiệu “cho đi”, vội vàng nói: “Được!”

Lạc Lạc quay đầu về hướng Từ Kiều Đình nói: “Cảm ơn nhiều, vậy ta đi tìm Mã đại ca đây.” Nói xong liền đi vào trong cửa.

Từ Kiều Đình cũng đi vào cửa, lúc đi ngang qua người giữ cửa thì nhẹ nói một câu: “Về sau cứ cho nàng vào đi.”

Người đó liền vội vàng gạt đầu, thành Nguyên Bắc ai mà không biết Từ gia, lại có ai chẳng biết tri phủ đương nhiệm Từ Tri phủ là bà con xa của Từ gia. Từ Kiều Đình ở chỗ này cũng coi như một nửa chủ nhân rồi.

Lạc Lạc vào cửa chính, đi dọc theo dãy đạo một đường đi, vòng

qua một tòa viện bình thường đi tới cửa thứ hai, nghi môn trước cửa, nhìn hai bên một chút, từ cửa bên trái lách vào. Lạc Lạc một đường đi một đường hỏi, bọn nha dịch vốn muốn hỏi xem tiểu nha đầu làm thế nào mà tiến vào, chợt thấy Từ Kiêu Đình sau lưng nàng ra hiệu liền biết đây là bằng hữu của Từ gia công tử, không dám chậm trễ, vì vậy ngoan ngoãn chỉ đường cho nàng. Huống chi Lạc Lạc miệng ngọt vẻ mặt tươi cười, nội tâm đại gia hỏa không tự chủ được vui mừng.

“Ta cũng đến tìm người.” Lạc Lạc cảm giác không đúng, lúc quay đầu lại nhìn Từ Kiêu Đình thì hần trả lời như vậy.

Lạc Lạc cười cười không lên tiếng, quay lại tiếp tục đi, nghĩ thầm coi như tiểu tử nguoi tán gái có kỹ thuật, nếu đúng là tiểu cô nương mười bốn tuổi chân chính có lẽ sẽ bị nguoi lừa, còn tưởng rằng là vô tình gặp được đây. Chỉ là nàng cũng không buộc hần, coi như trong lúc vô tình cáo mượn oai hùm, dính chút hào quang của hần, về sau tìm cơ hội báo đáp là được.

Lạc Lạc tìm được Mã Bộ khoái nói rõ sự tình xong, Mã Bộ khoái liền xin phép nghỉ. Vốn muốn đưa Lạc Lạc cùng về nhà, nhưng Lạc Lạc lại cố ý ở lại chờ Mai Vô Quá xong việc mới về.

Lạc Lạc hỏi rõ ràng nơi công tác của Mai Vô Quá, một đường đi tìm, Từ Kiêu Đình cũng không tiện đi theo nữa, vì vậy lưu luyến đi vào trạch môn, vào trong tìm biểu dương của hần Từ Tri phủ.

Lạc Lạc đi qua hai cái cửa mặt trăng, lại xuyên qua một mảnh đất trống bày đầy binh khí dài ngắn, đi tới một chỗ ở có tường cao vây quanh. Trước phòng ốc xám xịt là một gian phòng nhỏ, Lạc Lạc đi tới cửa điềm điềm hỏi một câu: “Có ai không?”

Lí Mặc ở bên trong nghe được sừng sốt một chút, trong nha môn sao có thể có giọng nói của tiểu cô nương, cho dù có nữ nhân cũng là chỉ Hồ đại mục chuyên giặt quần áo.

“Chào ca ca, mọi người muốn tìm Mai Vô Quá, huynh ấy ở đây sao?” Lạc Lạc thấy một thiếu niên gầy gò hơi xấu hổ nhìn mình.

“Ở đây... ở đây... ở đây... ở đây...” Năng lực biểu đạt của Lí Mặc kịch liệt giảm xuống.

“Vậy huynh ấy ở chỗ nào? Mọi người là mọi người huynh ấy.” Lạc Lạc cười một cái, tận lực giúp hắn buông lỏng một chút, để có thể thuận lợi trả lời vấn đề của mình.

“Ồ đại... đại... đại... đại...” Mặt Lí Mặc đỏ lên, tiểu cô nương này thật là đáng yêu, đôi môi hồng hồng, con ngươi sáng lóng lánh, đây là cô nương đáng yêu nhất mà hắn từng thấy, hắn cảm thấy khó thở.

“Đại đường?” Lạc Lạc đoán.

“Ừ” Lí Mặc cười gật đầu lia lịa, hưng phấn không thôi, tiểu cô nương này như thế nào mà lại hiểu mình.

“Vậy khi nào huynh ấy mới trở về?” Lạc Lạc lại hỏi tiếp.

“Một khắc... khắc... khắc...” Cổ Lí Mặc cũng đỏ nốt.

“Một khắc đồng hồ?” Lạc Lạc nghiêng đầu tiếp tục đoán.

“Ừ” Lí Mặc vui vẻ gật đầu, quả thật hưng phấn đến tột đỉnh, hắn có tật xấu là cà lăm, vì vậy mà không theo được con đường khoa cử, trong nhà dùng quan hệ mang hắn đến nha môn này làm người hầu.

Nha dịch phần lớn là thô nhân, hấn ở nơi này bị châm biếm không ít. Hôm nay tiểu cô nương này một chút vẻ khinh thường cũng không có, nàng giống như một tiên nữ, mang cho hấn hi vọng.

hết chương 17

Tác giả có lời muốn nói: Lạc Lạc đây là cáo mượn oai hùm. Lạc Lạc đây là cáo mượn oai hùm. Lạc Lạc đây là cáo mượn oai hùm. Lạc Lạc đây là cáo mượn oai hùm.

## Chương 18: Sở Việt chi gấp

Lạc Lạc nhìn một chút thiếu niên đã đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng buồn cười, từ xưa tới nay Lolita quả nhiên đều là sát thủ trạch nam.

“Tiểu ca ca huynh tên là gì?”

“Lí... Lí... Lí Mặc.” Lần này nhưng là Lạc Lạc đoán không ra được, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn nghe hắn nói xong.

“Lí Mặc ca ca, vậy muội muốn ngồi chỗ này chờ ca ca muội, có được không?” Lạc Lạc nhìn tiểu thiếu niên này không giống như là người xấu, vì vậy cũng không chút để ý. Lạc Lạc vừa nói vừa đi vào phòng, nàng có chút mệt mỏi, không đợi Lí Mặc trả lời đã ngồi vào một cái ghế trong nhà, Lí Mặc giống như khách đỏ mặt đứng một bên.

“Lí Mặc ca ca, các huynh mỗi ngày có mệt không?” Lạc Lạc nghiêng đầu nhìn Lí Mặc.

Lí Mặc hít sâu vài cái, tâm tình cũng dần dần bình phục lại.  
“Không không không mệt ha ha.”

“Vậy thì tốt.” Lạc Lạc nhếch môi lắm bầm lâu bầu, khuôn mặt nhỏ bé phúng phính nộn thịt thực làm người ta yêu thích, Lí Mặc nhìn ngây người, hoàn toàn không chú ý Mai Vô Quá đã trở lại.

“Lạc Lạc, sao muội lại tới đây?” Mai Vô Quá đem Sa Hồ giao cho nha dịch tạo ban, vừa quay lại, đến cửa đã nghe được bên trong phòng có người nói chuyện.

“Mai ca ca, muội tới đón huynh cùng về nhà.” Lạc Lạc nhảy dựng lên ôm lấy cánh tay Mai Vô Quá.

“Tới đón huynh? Bọn họ cho muội đi vào sao?” Mai Vô Quá hiển nhiên không tin.

Lạc Lạc sợ nhắc tới Từ Kiêu Đình, vội vàng khai thật: “Mã đại tỷ không thoải mái, muội tới tìm Mã đại ca về nhà, nói với Mã đại ca xong liền tới tìm huynh.”

“Mã đại tỷ không khỏe chỗ nào? Nàng không sao chứ?” Mai Vô Quá ngồi xuống, kéo Lạc Lạc.

“Không biết, nôn không ngừng.” Lạc Lạc chú ý thấy nơi hỏ khẩu (Hở: là vùng da giữa ngón cái và ngón trỏ) Mai Vô Quá có vết máu, mím miệng nhú mào hỏi: “Mai ca ca đây là xảy ra chuyện gì vậy?”

“A, nơi này sao? Ca ca đánh người, là máu người khác.” Mai Vô Quá cười nhéo gương mặt tiểu nha đầu: “Ở chỗ này chờ một lát, ca ca giao ban xong liền đưa muội về nhà. Đây là Lí ca ca, biết rồi phải không?”

“Biết, Lí Mặc ca ca rất chăm sóc muội, Mai ca ca có đồng liêu tốt như vậy muội yên tâm rồi.” Lạc Lạc cố ý nói tốt cho Lí Mặc nghe, vì muốn giúp Mai Vô Quá làm thân.

Lí Mặc nghe thấy mở cờ trong bụng, ấn tượng của mình với nàng tốt như vậy! Đây là một hiện tượng tốt!

Mai Vô Quá thả Lạc Lạc vào trên ghế: “Ngồi cùng Lý ca ca một lát, ca ca đi xem nhà lao một chút.”

Lạc Lạc ngoan ngoãn gật đầu một cái, quan sát bày biện trong phòng. Phòng chính đông có một cái giường lớn, trên giường có hai bộ chăn đệm, đầu giường tựa vào tường, phía trên có giá sách, bên trên bày vài quyển sách buộc chỉ các loại, Lạc Lạc đoán bên trong là danh sách tội phạm cùng các loại đồ vật. Dưới cửa là chiếc bàn bát tiên đã tróc lớp sơn, cùng với một người thiếu niên.

“Lí Mặc ca ca, huynh ngồi đi!” Lạc Lạc làm ra dáng vẻ như chủ nhân, tiếp đón.

“Đa tạ cô cô nương.” Lí Mặc lại giống như khách.

Lạc Lạc nhin cười, thấy Lí Mặc khẩn trương thái quá, nên không nói chuyện cùng hắn nữa, chỉ tới tâm sự của mình.

Thì ra phòng giam này ban ngày do hai người trông chừng, ban đêm có một người trực ban, Mai Vô Quá làm ca ban ngày, thời điểm giao ban liền đến mang theo Lạc Lạc ra khỏi nha môn. Lí Mặc mắt hờn mắt vía đứng ở đầu đường nhìn, cho đến khi hai người biến mất khỏi tầm mắt.

Mặt trời mọc, chim hót côn trùng kêu, những ngày kế tiếp trôi qua bình thản mà âm áp. Sau khi Mai Vô Quá “làm ác” chấn chỉnh chúng phạm nhân trong nhà lao, làm bọn chúng bình thường đã đành hoàng lại càng thêm hoàng. Bình thường ỷ thế hiếp người như Ngục Bá Giả giờ đều biến thành dê con, bởi vì bọn chúng thấy trong mắt Mai Vô Quá có một thứ, đó chính là lệ khí. Phàm là kẻ đã làm việc ác dù ít hay nhiều đều có lệ khí, có kẻ cố ý giả bộ thô bạo để áp đảo người khác, còn bản thân lại luống cuống. Lệ khí của Mai Vô Quá không giống như thế, đó là loại lệ khí vì sinh tồn mà bị kích phát ra, là lệ khí chân chính.



Lạc Lạc phải dành nhiều thời gian hơn đến nhà chăm sóc Mã đại tỷ đang mang thai. Mã đại tỷ kim đao đại mã quán, không có một khắc nhàn rỗi. Mã Bộ khoái hạ nghiêm lệnh nàng không được trèo tường, không được lên cao, không được xách vật nặng, đặc biệt cho Lạc Lạc quyền giám thị, Mã đại tỷ mới miễn cưỡng thu lại một chút.

“Mã đại tỷ, hừ hừ, lấy ra đây đi.” Lạc Lạc cười gian lấy ra một con cua lông mập mạp từ sau lưng Mã đại tỷ, đó là do Mã Bộ khoái vì lão bà mang thai mà bỏ ra một số tiền lớn để mua. Lạc Lạc thấy được thì nghiêm túc chỉ ra trước kia nàng có nghe qua, con cua mặc dù vị rất ngon, nhưng lại mang tính hàn, có tác dụng tiêu trừ máu đông, nhất là cua lông, rõ ràng có tác dụng làm sảy thai. Mã Bộ khoái kinh hoàng, lập tức cầm Mã đại tỷ chạm vào nó, vì vậy Lạc Lạc thành chủ nhân mới của mấy con cua lông. Kịch bản chuyển biến đột ngột, khổ cho Mã đại tỷ thêm thuồng cua lông đã lâu, thật vất vả vì mang thai mới có cơ hội được ăn lần một lần, không ngờ phụ nữ có thai ăn không được món này.

“Muội tử, một con thôi, chỉ ăn một con thôi có được hay không?” Mã đại tỷ cười lấy lòng.

Lạc Lạc kiên quyết lắc đầu một cái, nuốt ngụm nước miếng. Lạc Lạc thừa nhận, chính nàng quả thật muốn ăn, nhưng mọi người không cho Mã đại tỷ ăn, cũng thật sự là vì muốn tốt cho nàng, nàng nghĩ, Mã đại tỷ nhất định cũng hiểu.

Mai Vô Quá vì đứa bé tương lai của Mã Bộ khoái mua sắm tất cả đồ dùng, giao ban về đến nhà cũng thường xuyên tới nhà Mã Bộ khoái giúp xử lý chút chuyện, hai nhà ở chung hòa thuận, thân như một nhà.

Lạc Lạc nghĩ, ngày có lẽ sẽ vẫn cứ như vậy trôi qua, cho đến ngày hôm đó Mai Vô Quá ra cửa lúc sớm.

“A? Đây là...” Mai Vô Quá mở cửa, nhìn thấy một tiểu cô nương mặt mày mong manh, khí chất thanh tú đứng trước cửa, miệng một mình lẩm bẩm, nơi chân mày khẽ nhô ra có vết sẹo lõm, cái trán nhỏ hẹp, bộ dạng yếu ớt.

“Cô nương có chuyện gì sao? Cô nương tìm nhà nào?” Mai Vô Quá liếc nhìn lão ăn mày đang vắn eo bẻ cổ nơi cửa, thầm nghĩ hẳn và Lạc Lạc không biết cô nương này, nàng cũng không thể nào là đến tìm lão ăn mày.

“Ta, ta, ta tìm nhà Mã Bộ khoái.” Cô nương kia nhẹ nhàng lui về sau một bước, nắm áo mình, cúi thấp đầu giương mắt nhìn trộm hắn.

Lạc Lạc bên trong nhà không khỏi cảm thấy lo lắng, trực giác nữ nhân bảo nàng nhanh đi đến cửa viện ghé đầu nhìn ra phía ngoài.

“Nhà Mã Bộ khoái ở sát vách, chính là chỗ này.” Mai Vô Quá vừa nói vừa chỉ cửa viện nhà Mã Bộ khoái, vừa đúng lúc Mã đại tể mở cửa đưa Mã Bộ khoái đi ra ngoài, hai người tình nồng mật ý bị nhìn thấy, Mã đại tể ngược ngược cười một tiếng: “Mai huynh đệ, a, Lạc Lạc.... Tích Yên!”

“Biểu di!” Cô nương khí chất thanh tú nhìn thấy Mã đại tể thì vui mừng, hai bước đi tới kéo tay nàng.

“Sớm như vậy đã tới rồi, ta còn tưởng buổi trưa người mới đến, nha đầu lớn thế này rồi. Lần trước thấy người, người vẫn còn là một tiểu cô nương, thiếu chút nữa không nhận ra. Mẫu thân người có khỏe không?” Mã đại tể cười hỏi.

Cô nương được kêu là Tích Yên nụ cười nhợt nhạt: “Cũng khá, đa tạ biểu di còn nhớ.”

“Vẫn làm người ta thích như vậy, từ nhỏ đã là đứa bé hiểu chuyện. Đến, để ta giới thiệu một chút, đây là hài tử của bà con xa biểu tử của ta, gọi là Tích Yên, phụ thân nàng là Trương Bộ đầu. Biểu tử nghe nói ta có bầu, gọi khuê nữ mình tới chăm sóc ta.” Mã đại tử lôi kéo Tích Yên cúi đầu xấu hổ đi đến trước mặt Mai Vô Quá. Thì ra Trương Bộ đầu cùng Mã Bộ khoái có tầng quan hệ thân thích như thế này, trước đó Lạc Lạc có nghe Mai Vô Quá đơn giản nói qua.

“Hai huynh muội này là hàng xóm mới, tiểu huynh đệ đang làm việc ở nha môn, nói đến cùng phải là đồng liêu của biểu di phu và phụ thân người đây, Tích Yên về sau phải cố làm thân với bọn họ.” Mã đại tử chỉ còn kém nhét Tích Yên vào ngực Mai Vô Quá, Lạc Lạc nhìn thấy liền vội vàng tiến đến không dấu vết ngăn trước người Mai Vô Quá.

“Cái đó, các người đi nha môn đi, phụ nữ chúng ta trò chuyện cùng nhau.” Mã đại tử vung tay lên, Mã Bộ khoái tiến lên nói mấy câu khách sáo, liền cùng Mai Vô Quá đi ra ngõ hẻm.

Thấy ánh mắt Tích Yên cô nương này dính vào lưng Mai Vô Quá như thoa nhựa cao su, trong lòng Lạc Lạc vô cùng không thoải mái, vì vậy uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Mã đại tử, một mình trở về viện. Lạc Lạc đóng cửa viện, quệt mồm, giống như thịt trong chén mình bị người khác mơ ước, loại cảm giác đó thật không tốt chút nào.

“Tích Yên à, người ở đây, đừng khách khí, cứ coi như là nhà

mình.” Thanh âm Mã đại tỷ từ tường viện đầu kia truyền đến, cả người Lạc Lạc không được tự nhiên, ánh mắt trời vốn sáng rõ ảm áp lúc này lại có chút làm người ta khó chịu.

Lạc Lạc phần nộ ngồi trong sân phơi nắng, nghe được tường bên kia truyền đến giọng nói Mã đại tỷ: “Tích Yên nhà ta thật khéo léo, biểu tỷ có khuê nữ như thế này thật là phúc khí nha!”

Phúc khí? Cô nương kia sợi tóc thô cứng, lông mày nghiêng đột xuất, là người quật cường, vả lại phía trên có vết sẹo lõm, khắc cha mẹ. Có khuê nữ như vậy là họa, sao có thể là phúc khí! Lạc Lạc quật miệng ngược cổ oán thầm.

“Biểu di nói đùa rồi, ta chỉ biết phụ mẫu thân làm chút đồ thủ công, cũng không biết làm cái gì khác, không tạo thêm cho mẫu thân phiền toái đã cảm tạ trời đất rồi.” Nghe thanh âm, Tích Yên nói xong cũng cầm cây chổi lên quét sân.

“Phải nói biểu tỷ ta cũng thật khách khí, mẫu thân ngươi cũng vừa mới biết mình có thai, ngươi vốn nên ở nhà chăm sóc mẫu thân, ta như vậy cũng thật không biết xấu hổ, ha ha.” Mã đại tỷ nói.

“Mẫu thân nói nàng đã sinh một lần rồi, còn biểu di mới có thai lần đầu, tự nhiên là phải cẩn thận một chút.” Tích Yên dừng lại cười nói.

“Biểu tỷ tính cách thận trọng, lúc trước khi lấy chồng, nàng thường mang theo mấy người chúng ta tiểu biểu đệ biểu muội. Khi đó ta còn nhỏ, mới có ba bốn tuổi, còn nhớ rõ mẫu thân ngươi lúc bấy giờ là tài nữ nổi tiếng gần xa, viết hay, thơ phú cũng giỏi.” Mã đại tỷ đột nhiên từ trong hồi tưởng của mình thoát ra, đứt quãng hỏi: “Ai, mẫu thân ngươi... với cha ngươi? Gần đây, gần đây... như thế

nào?”

Chỉ nghe Tích Yên dừng một chút, nhàn nhạt nói: “Hoàn hảo.”

“Vậy thì tốt...” An tĩnh ngẩn ngui.

Lạc Lạc nhẹ nhàng cọ đến chân tường nghe lén, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Lạc Lạc biết rõ đạo lý này.

“Ai, ta nói cháu ngoại lớn của ta, người thấy tiểu huynh đệ sáng nay thế nào?” Mã đại tỷ đột nhiên hỏi giọng đầy quý dị.

“Ách, sáng nay... cũng được... thôi...” Trong giọng nói Tích Yên có chút không tự nhiên, Lạc Lạc có thể tượng tưởng ra được, khẳng định lúc này là nàng đang đỏ mặt.

“Không phải là cũng được! Tiểu tử kia rất tốt, ta thấy rất xứng đôi với người. Trong nhà không có song thân, không cần lo bị cha mẹ chồng khi dễ, chỉ có một muội tử, sớm muộn cũng gả ra ngoài.” Mã đại tỷ càng nói càng hưng phấn, Lạc Lạc càng nghe càng nóng nảy, miệng mắt không tự chủ được vắn vẹo.

“Biểu di~ cẩn thận bị người khác nghe thấy.” Trong giọng nói Tích Yên dường như nhả nhỏ, lại mang chút mộng tưởng.

Hảo cảm của Lạc Lạc đối với Mã đại tỷ thay đổi đột ngột, tay không chú ý cào lên tường, móng tay đã bị tróc ra một đoạn, Lạc Lạc thấy hơi đau, vội rút cổ chạy đến bên giếng múc nước rửa tay.

Buổi trưa Lạc Lạc lấy có Mai Vô Quá có để lại thức ăn trong nhà, từ chối lời mời của Mã đại tỷ. Lạc Lạc cầm mấy cái bánh màn thầu, không có tâm tư hâm lại, liền cứ để lạnh ngồi chồm hồm ở cửa

cùng lão ăn mày yên lặng ăn.

“Gia gia, ông có thích cô nương kia không?” Lạc Lạc nhu cầu cấp bách tìm một đối tượng để bày tỏ: “Chính là người sáng nay tới đó.”

“Thích? Thích?” Lão ăn mày hoang mang ngộ nguây đầu nói.

“Không cần thích, hút thuốc có hại cho sức khỏe, thật.” (Hề: ta cũng ko hiểu, chắc Lạc tử có ý gì đó @@) Lạc Lạc cười trộm một tiếng, đắm chìm trong thế giới của bản thân, tận tình xuyên tạc tên tuổi Tích Yên.

Cả một buổi chiều, Lạc Lạc đều dán vào chân tường nghe lén Mã đại tử cùng Tích Yên nói chuyện, đơn giản là chút chuyện mâu thuẫn trong nhà giữa mẹ chồng nàng dâu... Lạc Lạc mệt mỏi, mang chiếc ghế con ra tiếp tục nghe, bất giác mặt trời đã ngả về tây, cửa viện truyền đến giọng nói Mã Bộ khoái cùng Mai Vô Quá, không còn kịp nữa. Mai Vô Quá vừa vào cửa liền thấy Lạc Lạc tựa chân tường quệt mồm giờ lên chiếc ghế con, giả vờ đoan chính nói: “Chiếc ghế con này cần tu sửa, đúng vậy.”

“Lạc Lạc, sửa cái gì?” Mai Vô Quá cười hệt như ánh mặt trời, cả ngày đối mặt với mấy tên phạm nhân kia, chỉ có buổi tối lúc nhìn tiểu nha đầu mới cảm thấy thoải mái, làm dịu tâm trạng của một ngày.

“Sửa, thật ra thì cũng không cần sửa đâu, còn có thể dùng tiếp.” Lạc Lạc đem ghế con tùy ý thả vào chân tường, tiến lên lôi kéo cánh tay Mai Vô Quá nói: “Ca ca huynh có mệt không, tối nay muội đâm lưng cho huynh có được không? Chúng ta ăn cơm xong liền đóng cửa nghỉ ngơi đi.”

“Tốt, tối nay qua nhà Mã đại ca ăn cơm.” Mai Vô Quá vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc.

“Tại, tại sao?” Lạc Lạc có chút khẩn trương.

“Không phải bình thường cũng hay sang sao?” Mai Vô Quá nhìn biểu tình của Lạc Lạc, có chút không hiểu: “Được rồi, Lạc Lạc muội đi trước đi, chờ ca ca thay y phục xong sẽ tới.”

hết chương 18

## Chương 19: Cảm xúc ngổ ngang trăm mối

Mai Vô Quá nói xong liền vào phòng, để lại Lạc Lạc mặt mày chau thành một đoàn đứng trong sân.

Cái này không thể được, tăng lên cơ hội gặp mặt giữa Mai ca ca cùng Tích Yên cô nương, lâu ngày sinh tình thì làm thế nào? Lạc Lạc cảm nhận được uy hiếp trước nay chưa từng có, vội vàng nghĩ biện pháp, con người Lạc Lạc xoay vòng.

Lạc Lạc đi tới cửa sổ, thấy Mai Vô Quá đang thay quần áo, hừ, đây là chung diện cho cô nương kia xem sao? Lạc Lạc cắn chặt môi dưới, thở phì phò nghĩ.

Giả bộ bệnh đi, bị bệnh sẽ không qua nhà Mã đại tỷ ăn cơm, còn có thể ngăn cản Mai ca ca. Lạc Lạc suy nghĩ một chút bộ dáng bị bệnh, bắt đắc dĩ nàng giả bộ không được, vì vậy ngược lại nghĩ đến làm bộ bị ngã. Lạc Lạc xem một chút dưới cửa, có mấy khối đá vụn từ tường viện tróc ra, té ở nơi này nhất định sẽ bị thương, nên lui về phía sau một chút đi. Nơi này địa chất xộp, vả lại không có vật cứng, là địa điểm hoàn hảo để té xỉu ngã trượt. Chỉ là bộ áo mới trên người sẽ bị dơ, Lạc Lạc còn đang do dự, lại thấy Mai Vô Quá một cước bước ra cửa phòng, sải bước hướng cửa viện đi, cũng không nhìn Lạc Lạc một cái.

“Mai ca ca!” Lạc Lạc quệt miệng kêu, thầm nghĩ người muốn sớm nhìn thấy cô nương kia, đi cũng không nhìn người.

Mai Vô Quá quay đầu lại ngăn người: “Lạc Lạc sao muội còn ở nhà, không phải nói muội đến nhà Mã đại tỷ trước sao?” Nói đoạn đi tới trước mặt Lạc Lạc, kéo cái tay nhỏ bé của nàng.



“Mai ca ca, không thể không đi sao?” Lạc Lạc lắc lắc cánh tay nói.

“Ha ha, đúng vậy, nhận lời với Mã đại ca rồi.” Mai Vô Quá cười, vừa nói vừa dắt Lạc Lạc đi tới nhà Mã Bộ khoái.

“Tiểu huynh đệ tới rồi, mau, ngồi ở đây. Cái đó, Lạc Lạc, muội ngồi cùng đại tỷ ở bên này.” Mã đại tỷ kéo Lạc Lạc đến vị trí bên trái, trở tay kéo Tích Yên vào chỗ bên phải mình. Mã Bộ khoái đã sớm ngồi vào bên trái Lạc Lạc, vì vậy Mai Vô Quá chỉ có thể ngồi ở chỗ cuối cùng. Vị trí này ở bên phải Mã Bộ khoái, còn bên trái chính là Tích Yên.

Lạc Lạc mấy lần mở miệng đều bị giọng nói Mã đại tỷ ép xuống, không thể làm gì khác hơn là mím môi nhìn phía đối diện Tích Yên thẹn thùng cùng Mai Vô Quá khuôn mặt tươi cười.

“Đến, tiểu huynh đệ người ăn nhiều một chút, đây chính là cá Tích Yên nhà ta làm. Tích Yên nhà ta một tay làm được thức ăn ngon, ở nhà cũng là trợ thủ tốt của mẫu thân nàng, vá tắm vẩy nước quét nhà mọi thứ đều thạo, người ném thử một chút.” Mã đại tỷ vừa nói vừa gấp vào chén Mai Vô Quá một khối.

Mai Vô Quá cười nhận lấy, ăn một miếng cũng khen theo, làm Mã đại tỷ mừng đến không ngậm miệng được, bắt đầu liệt kê ưu điểm của Tích Yên. Mai Vô Quá vẫn cười nghe, Mã Bộ khoái chen miệng không lọt có chút nóng nảy, chỉ có Lạc Lạc không vui cầm đũa hung hăng đâm vào cơm trong chén.

“Khụ khụ, ta nói nàng nghỉ một lát đi, đừng chỉ cố nói chuyện, ăn nhiều cơm vào.” Mã Bộ khoái lo lắng cho thân thể thê tử, quả quyết cắt đứt lúc nàng đang mặt mày hớn hờ diễn thuyết, Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm.

“Đây không phải là vì vui mừng sao! Tích Yên cũng tới, tiểu huynh đệ cũng ở đây, ha ha.” Mã đại tử nói xong hớn hở, hướng bên cạnh vịn vẹo uốn éo, đụng đến cánh tay Lạc Lạc, Lạc Lạc đang gấp một miếng thịt liền rơi xuống trên bàn.

“Ai, muội tử, ăn nhiều chút.” Mã đại tử vừa rồi đều đem hết tinh lực làm thế nào tác hợp hai người kia, tựa hồ mới chú ý tới bên cạnh còn có người.

“Muội no rồi, muội đi đưa cho gia gia một ít thức ăn.” Lạc Lạc hạ mí mắt nói nhỏ xong liền cầm lên một cái bánh bao, gấp chút cá cùng đồ ăn, chào hỏi mọi người xong liền ra ngoài. Một nhà Mã Bộ khoái cũng thấy lão ăn mày đáng thương, vẫn thường mang cho hắn một phần cơm, vì vậy cũng không thấy kỳ quái.

“Lạc Lạc, chờ ca ca ăn xong cùng đi.” Mai Vô Quá buông chén đũa xuống nói.

“Không, muội về trước đây, gia gia sẽ đói.” Lạc Lạc nhàn nhạt nói.

Mai Vô Quá cảm thấy tiểu nha đầu có chút khác thường, cũng không còn tâm tư nghe xem Mã đại tử nói gì, vội vã bới vài hộp cơm, tán dóc vài câu liền từ biệt ra về. Đi tới cửa nhà mình, thấy Lạc Lạc đang ôm đầu gối ngồi chung một chỗ cùng lão ăn mày xem trăng sáng.

“Lạc Lạc, ăn no chưa?” Mai Vô Quá ngồi chồm hồm, đưa tay vuốt bụng tiểu nha đầu hỏi.

Lúc ấy Lạc Lạc bởi vì nhất thời tức giận mới rời phòng, đi ra xong liền hối hận, nàng không có ở đó thì tình huống càng không dễ khống chế, bất đắc dĩ không quay lại được, đang thấp thỏm, lại

nghe cửa viện nhà Mã đại tử mở ra, Tích Yên đích thân đưa Mai ca ca ra ngoài. Mai Vô Quá không nói nhiều nữa câu, nhưng nhớ tới bộ dạng hấn mặt mày hơn hờ trên bàn cơm lại không khỏi tức giận, vì vậy không nhìn Mai Vô Quá.

“Ôi, Lạc Lạc của huynh làm sao vậy? Nói cho ca ca đi.” Mai Vô Quá lấy lòng cười cười, ôm Lạc Lạc trở về viện. Lão ăn mày ngẩng đầu cười cười, gương mặt không buồn không lo, hấn còn không chấp nhận lời mời của hai huynh đệ, chứ đừng nói đến vào viện qua đêm.

“Không sao cả, sao ca ca không ngồi thêm chút nữa?” Lạc Lạc chưa xốt nói.

“À, thật ra có một chuyện quên nói mất rồi, Lạc Lạc muội chờ huynh một lát.” Mai Vô Quá dừng bước, để Lạc Lạc xuống, dặn dò nàng về nhà trước, hấn vội vàng đi về phía cửa viện.

Đi được một nửa thì quay lại bên cạnh Lạc Lạc: “Thôi, không vội, ngày mai lại nói cũng không muộn.” Nói xong liền lôi Lạc Lạc vào phòng, sau khi rửa mặt xong cố ý đem tiểu nha đầu ôm vào trong ngực.

“Lạc Lạc sao vậy, một bộ dạng giống như có tâm sự.” Mai Vô Quá phát hiện tiểu nha đầu khác thường, cuối cùng không yên lòng.

“Không có gì, muội muốn đi ngủ.” Lạc Lạc nói xong liền thoát khỏi khuỷu tay Mai Vô Quá, đi tới giường nhỏ của mình. Lạc Lạc rất mâu thuẫn, một mặt giận dữ không muốn để ý tới Mai Vô Quá, một mặt lại muốn Mai Vô Quá tới đây dụ dỗ mình.

“Vậy đi ngủ sớm một chút đi, mai ca ca sẽ đưa cho muội đồ tốt.” Mai Vô Quá ngồi ở bên giường nói.

Lạc Lạc “ừ” một tiếng liền nằm xuống, nằm hồi lâu vẫn lăn qua lộn lại không ngủ được, trong lòng mong đợi Mai Vô Quá tới đây hò hét mình, lại có chút hồi hận mới vừa rồi giận dữ. Đang thử dài thì thấy gương mặt tuần tú của Mai Vô Quá tiến gần lên: “Lạc Lạc đến ngủ chung với ca ca đi, hôm nay ca ca muốn ôm muội.”

Lạc Lạc cũng không cố chấp, tay nhỏ bé đưa ra nắm ở cổ Mai Vô Quá, được hân ôm về giường lớn.

“Lạc Lạc sao vậy, có chuyện gì không vui sao? Nói cho ca ca nghe, huynh đánh hấn cho!” Mai Vô Quá để Lạc Lạc gối đầu lên cánh tay mình, một tay khác dùng ngón cái vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Không có chuyện gì không vui!” Giọng nói Lạc Lạc chua chát.

“Có phải liên quan đến Tích Yên cô nương mới tới không? Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mai Vô Quá trực tiếp hỏi.

“Không có, không phải.” Lạc Lạc chết cũng không thừa nhận.

“Vậy vì sao trước kia muội đều rất tốt, chỉ sau khi nàng đến thì không vui?” Có tiếng Mai Vô Quá cười khẽ.

“Muội, muội là không muốn đến nhà bọn họ ăn cơm, ca ca, về sau chúng ta đều ở nhà ăn có được không?” Lạc Lạc làm nũng hỏi.

“Không được đâu. Qua lần này ca ca còn phải làm việc ca đêm, muội còn phải ở nhà Mã Bộ khoái, huynh không yên lòng nếu muội ở nhà một mình.” Mai Vô Quá nắm thật chặt cánh tay: “Hôm nay cũng là muốn xem một chút Tích Yên này là hạng người gì, nếu là người không tốt sống chung, muội sang cũng không vui.”

“Ca ca, huynh hôm nay đi, là vậy sao.” Lạc Lạc trong nội tâm âm áp, tay nhỏ bé nắm chặt mép áo Mai Vô Quá.

“Huynh thấy cũng được, muội nếu là...” Mai Vô Quá dừng một chút: “Thôi, nhìn lại một chút thôi. Ngủ đi, hôm nay ca ca mệt quá.”

Lạc Lạc nhẹ nhàng “vâng” một tiếng, hốc mắt đã ươn ướt. Nhớ tới ở hiện đại Lý ca ca nhận nuôi nàng, cũng che chở nàng như vậy, khi đó tuổi còn nhỏ, hai người là tình anh em thuần khiết. Hôm nay linh hồn mình đã xuyên qua rồi, thân thể kia không biết làm thế nào, Lý ca ca sẽ nóng ruột thôi. Cũng tốt, không có nàng, Lý ca ca có thể toàn tâm toàn ý nghênh đón người vợ tương lai, không cần mang theo một đứa con riêng là nàng nữa.

Lạc Lạc xuyên qua nơi này tâm lý vốn là mười tám tuổi, mặc dù Mai Vô Quá vẫn xem nàng là con nít, nhưng nàng đã trưởng thành. Từ lúc ban đầu lệ thuộc vào hắn để kiếm sống, trải qua rất nhiều chuyện, nàng đã coi hắn là người quan trọng nhất trong cuộc đời này, có lẽ, đó chính là tình yêu trong truyền thuyết. Lạc Lạc nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai giọt nóng trong suốt chảy xuống. Cong lên hai mảnh mềm mại, đem đại biểu yêu cùng khát vọng được yêu hôn lên lồng ngực rộng rãi ấm áp của hắn. Cả đời, muốn đặt nó lại nơi đó cả đời, bằng phương thức của mình, đôi môi Lạc Lạc có chút nhếch lên.

Sáng sớm, ánh sáng nhu hòa theo song cửa sổ chiếu vào nhà, một tia mềm mại phát lên mặt Mai Vô Quá. Mai Vô Quá tỉnh lại cảm thấy một hồi nhồn nhột, cúi đầu nhìn, tiểu nha đầu đang bấu môi chui vào trong ngực hắn. Mai Vô Quá len len cười cười, không biến sắc rút tay ra, chột hướng dưới nách tiểu nhân nhân luồn vào.

“A a, Mai ca ca tha cho muội đi, ha ha” Lạc Lạc nhin không được vừa cười vừa nói, cuộn thành một đoàn liều mạng chui vào ngực Mai Vô Quá, giống y như con cá chạch.

“Y như con cá chạch, cũng sắp thành đại cô nương rồi, chưa ra về gì hết.” Mai Vô Quá tràn đầy cung chiêu nói.

“Muội đã là đại cô nương rồi.” Lạc Lạc ngẩng đầu lên, cố gắng khiến cho mình trông nghiêm túc hơn.

“Đại cô nương nên rời giường thôi.” Mai Vô Quá nói, ôm Lạc Lạc lên, hai người xuống giường rửa mặt dùng cơm xong, liền cùng Mã Bô khoái đi nha môn.

Lạc Lạc giặt quần áo hai người thay ra xong, khóa cửa chuẩn bị đến nhà Mã đại tỷ. Tránh né không phải biện pháp, bị động ắt sẽ bị đánh, Lạc Lạc muốn tích cực chủ động hiểu rõ tình huống đối phương, mới chuẩn bị tốt được, bảo vệ thứ nàng muốn bảo vệ, ví dụ như tình cảm.

Tích Yên đúng là cô nương chịu khó, sáng sớm đã dọn dẹp thỏa đáng trong nhà ngoài sân nhà Mã đại tỷ, quần áo đệm chăn nằm đầy trong sân.

Lạc Lạc lau cái bàn sạch sẽ xong, thật sự không tìm được việc gì khác để làm, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống ăn đậu nành xào cùng Mã đại tỷ.

“Mã đại tỷ, Tích Yên tỷ tỷ lớn hơn muội hai tuổi, nàng gọi tỷ là biểu di, muội gọi tỷ là đại tỷ, loạn mất thôi.” Lạc Lạc hỏi.

“À? A, không sao, không cần chú ý nhiều như vậy.” Mã đại tỷ sừng sốt một chút, ngay sau đó tùy ý nói.

“Tích Yên, tới đây nghỉ ngơi một chút.” Mã đại tỷ thấy Tích Yên để cây chổi xuống, vội vàng kêu.

“Biểu di, cũng làm xong rồi, ta đi lấy nước rửa cửa gạch đá một cái.” Tích Yên cười đem đôi tay lau lau trên tạp dề, sau đó cúi xuống, tiện tay để qua một bên. Cầm ly trà trên bàn lên uống một hớp, lúc để xuống phía trên có vết máu nhàn nhạt.

“Tích Yên tỷ tỷ, máu của người?” Lạc Lạc chỉ vào tia máu dọc theo ly trà nói.

“Không việc gì, buổi sáng răng bị ra máu, chắc ta ăn phải cái thượng hỏa gì đó.” Tích Yên vô tình nói.

“Bị ra máu? Tích Yên, có bị sao không, lần tới cùng biểu di tới y quán xem một chút, cha người mỗi ngày bận việc không ở nhà nhiều, nương người sao cũng sơ ý như vậy đây.” Mã đại tỷ giận trách nói.

“Ta không nói cho nương, nàng còn bận nhiều việc, hơn nữa đây cũng chỉ là việc nhỏ.” Tích Yên cười cười.

Lạc Lạc biết nói nữa cũng vô ích, đây là một cô nương quật cường, nàng nhận thức chuyện gì, người khác có nói cũng rất khó sửa lại ý định ban đầu của nàng, không thể làm gì khác hơn là chờ Mã đại tỷ mang nàng đi y quán thôi.

“Nhị thúc người, cứ như vậy không có tin tức, nhưng đúng là thế sao?” Mã đại tỷ đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, hỏi.

Tích Yên khẽ rũ mắt xuống: “Đúng vậy, quan phủ cũng hạ thông văn rồi, chính là trận chiến thành Trấn Bắc kia.”

“Thật đáng thương, nghe nói nhị thúc người thuở nhỏ đã rời nhà cầu học, viết chữ cũng rất tốt. Ai ngờ vừa mới về nhà liền gặp lệnh chiêu binh, bản lãnh học hành cũng lãng phí một cách vô ích.” Mã đại tể không khỏi tiếc rẻ nói.

Tích Yên khẽ cúi thấp đầu, không nói gì nữa, Mã đại tể chợt nhớ tới việc khác, cũng liền đổi đề tài.

hết chương 19



## Chương 20: Biết người biết ta

Tán gẫu cả buổi chiều, Lạc Lạc biết được ít nhiều về tình huống nhà Tích Yên. Nhị thúc nàng, cũng chính là đệ đệ ruột của Trương Đại Trương Bộ đầu, ở bên ngoài cầu học nhiều năm, ba năm trước về nhà thì gặp lệnh chiêu binh, vì vậy một đi không trở về, cho đến khi trận đại chiến kia kết thúc, trong nhà lấy được tin tức Trương Nhị tử trận.

Đang êm đẹp thì một người mất, gia gia nãi nãi Tích Yên có hai đứa con trai, Trương Đại giỏi võ làm đầu mục bắt người, Trương Nhị thích văn vốn học tập lấy trí dụng, không ngờ lại gặp chiêu binh, Trương Đại thân mang chức được miễn trừ binh dịch, Trương Nhị vì vậy trời xui đất khiến mà thẳng bước đi trên con đường không thích hợp với bản thân. Cuộc sống vốn tồn tại rất nhiều biến số, lúc này không người nào biết một khắc sau sẽ thế nào. Cũng bởi vì những biến số không lường trước được này, cuộc sống mới có nhiều điều tốt đẹp cùng nhiều điều không như ý, điều tốt đẹp cùng không như ý này, gộp vào một chỗ chính là một bộ Thanh Minh Thượng Hà Đồ. Nếu như lấy một người đứng xem mà nói, đó chính là phổ phùng điền viên nhân sinh muôn màu chân thật nhất. Nếu như đang ở trong đó, cũng chỉ biết cảm thấy tốt đẹp hoặc không như ý, thậm chí là đau đến không muốn sống.

Lạc Lạc khẽ thở dài, thầm nghĩ bản thân cũng chính là biến cố bất ngờ này, nàng mới xuyên qua thời không. Linh hồn thay đổi quỹ tích, xẹt qua Hạo Miếu yên hải, lại không mang theo một điểm bụi bặm. Chuyện hôm qua không thể lưu lại, chuyện hôm nay ưu phiền nhiều hơn, mặc dù ưu phiền, nhưng đây cũng là chỗ đáng quý của sinh mệnh, nàng muốn nắm thật chặt cuộc sống bây giờ, cùng

người mình yêu thương.

Nghĩ tới đây, Lạc Lạc tựa hồ thấy thành kiến của nàng với Tích Yên không còn nặng nề nữa, nói cho cùng, mọi người đều theo đuổi những thứ tốt đẹp. Chỉ là Lạc Lạc không hiểu, Tích Yên là một cô nương mâu thuẫn. Nàng rõ ràng có nhật nguyệt giác, gương mặt mang vết sẹo khắc cha mẹ, nhưng lại cha mẹ song toàn, hơn nữa Trương Bộ đầu dường như còn Không Vũ tráng kiện; nàng rõ ràng người nhà kiện toàn vốn nên không buồn không lo, sao chân mày vẫn khoá chặt một tầng mây đen nhàn nhạt, giống như chứa đầy một bụng tâm sự.

Hôm nay Mai Vô Quá về có chút sớm, ăn cơm xong liền ngồi trong sân hóng mát. Vốn dĩ là cuối hè, hai ngày trước cũng có chút lạnh, tối nay lại nóng bức khác thường. Mai Vô Quá chậm chậm lay động mái tóc Lạc Lạc mới tắm xong, mặt điềm nhiên...

“Mai ca ca, xong chưa?” Mai Vô Quá nói có kinh hỉ cho Lạc Lạc, tiểu nhân nhi tâm ngứa ngáy hỏi.

“Đừng ngúc ngoắc đầu, chờ tóc khô lại nói, như con nít, không thể đợi thêm một lát sao.” Mai Vô Quá cười nói, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đầu Lạc Lạc.

“Muội không còn là đứa trẻ rồi, Mai ca ca, muội cái gì cũng hiểu.” Lạc Lạc quay đầu, vẻ mặt thành thật, nhớ tới buổi sáng hiểu được việc đời khó đoán sinh mạng ngắn ngủi, vì thế có một loại kích động muốn nói chút chuyện thân mật cùng hắn.

“Ngồi ngoan! Tốt lắm, Lạc Lạc của chúng ta là đại cô nương.” Lạc Lạc vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi, vì vậy Mai Vô Quá nghe được nàng nói mình cái gì cũng hiểu, chỉ cho là phương thức

biểu đạt của đứa bé thôi.

Lạc Lạc cảm nhận được suy nghĩ của Mai Vô Quá, thầm nghĩ cứ từ từ mà tính đi, đổi lại là nàng cũng sẽ không tin tưởng một tiểu cô nương mười bốn tuổi có suy nghĩ của người lớn. Nàng phải cố gắng bảo vệ một nhà hai người, cho đến năm nàng cập kê.

“Tốt lắm, Lạc Lạc soi gương đi nào.” Mai Vô Quá thả tay xuống, Lạc Lạc cảm thấy trên đầu căng thẳng, đưa tay sờ sờ, tóc được búi về phía sau ót, một nửa cuốn lại, được một cây châu trâm cố định lại. (đoạn này đại khái thôi nha)

“Đừng đứng, đứng lên cho ca ca xem một chút.” Mai Vô Quá cầm lấy cái tay Lạc Lạc định lấy cây trâm xuống, cười nói.

Lạc Lạc đứng lên nở nụ cười, dáng vẻ vừa then thùng lại đơn thuần này thật đáng yêu. Phía sau là bóng đêm, trong bầu trời đêm sáng lên một vầng trăng, ánh trăng nhu nhu vẩy lên người tiểu cô nương, trong lúc nhất thời Mai Vô Quá có chút hoảng hốt, thật muốn vĩnh viễn đều như vậy.

Đang lúc mất hồn, trong nhà truyền đến giọng nói Lạc Lạc: “Mai ca ca, muội rất thích.”

Khóe miệng Mai Vô Quá cong lên, đây là do hắn đặc biệt tìm cho tiểu nha đầu, về sau hắn còn có thể mua cho nàng đồ trang sức hoa lệ quý trọng hơn, tiểu nha đầu của hắn là cô nương xinh đẹp nhất.

“Mai ca ca, thật là đẹp, muội rất thích, huynh mua chỗ nào vậy? Tốn rất nhiều bạc sao?” Lạc Lạc quay đầu, trong gương thấy được năm viên trân châu màu trắng ngà làm đẹp trên tóc.

“Về sau ca ca lại mua cho muội đồ trang sức đẹp hơn, nhưng muội

phải ngoan ngoãn.” Mai Vô Quá cười vén tóc nơi thái dương Lạc Lạc ra sau ót.

“Mai ca ca, nếu như huynh đem tiền thành thân xài hết, muội sẽ làm nương tử của huynh.” Ánh mắt long lanh như nước của Lạc Lạc nhìn vào khuôn mặt tuần dật của Mai Vô Quá, nhìn đến đôi mày kiếm mắt sáng kia.

“Xì, quý nha đầu.” Sắc mặt Mai Vô Quá ảm áp, sững sờ một cái rồi nhéo gương mặt Lạc Lạc. Nàng còn nhỏ, nàng còn không hiểu, hấn sẽ lẳng lặng bảo hộ nàng lớn lên.

Lạc Lạc cười càng rực rỡ hơn, hấn cho là nàng còn nhỏ, hấn cho là nàng còn không hiểu chuyện, nàng sẽ lẳng lặng lớn lên.

Ngày hôm sau, Mã đại tỷ muốn dẫn Tích Yên đi y quán tìm đại phu, Tích Yên đành phải hứa hẹn về nhà tìm mẫu thân mang mình đi đến chỗ đại phu. Thân thể Mã đại tỷ còn chưa ổn, thấy Tích Yên chịu đi y quán, cũng không kiên trì nữa. Tích Yên đi cả một ngày, đến lúc hoàng hôn xuống mới đầy mệt mỏi trở lại. Thấy Mã đại tỷ thần sắc lo lắng, cười nói: “Mẫu thân mang ta đi Chương Trâm lâu tìm đại phu, không có chuyện gì, quả nhiên có chút hỏa khí.”

Mã đại tỷ cùng Lạc Lạc nghe vậy thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn Tích Yên ngựa không ngừng vó cầm nôi lên làm cơm, nhìn cũng không giống người có bệnh, liền yên lòng.

Mai Vô Quá trở về liền mang Lạc Lạc về nhà, không ăn cơm tối ở nhà Mã Bộ khoái, vì hấn cảm thấy Lạc Lạc không thích. Hai người ăn cơm tối, Lạc Lạc như cũ ở trong sân hóng mát, Mai Vô Quá luyện chiêu thức trong quyển sách lão ăn mày đưa, chốc lát sau, tiếng gõ cửa vang lên: “Mai đại ca, là ta, Tích Yên.”

Mai Vô Quá ngẩn người, đi tới giữ cửa, Lạc Lạc ở đằng sau dẫu môi lên. Hiểu cho Tích Yên là một chuyện, có thể tiếp nhận hay không lại là một chuyện khác.

“Tích Yên cô nương, đã trễ thế này, có chuyện gì không?” Mặt Mai Vô Quá nhìn không ra biểu tình gì, nhẹ nhàng hỏi.

“Dạ, biểu di kêu ta tới đưa cho Mai ca ca các người chút canh, tối nay hầm cách thủy, nhân lúc còn nóng uống đi. Còn có túi hương này, là ta tự tay làm, giắt ở đầu giường có thể an thần, ta tùy tiện làm vài cái, biểu di nói dùng cũng khá tốt, kêu ta đưa cho, huynh, huynh và Lạc Lạc muội muội dùng.” Tích Yên có chút mất tự nhiên, nhét chén canh vào tay Mai Vô Quá xong liền hốt hoảng muốn xoay người, vòng vo một nửa lại như nghĩ đến cái gì, nhắm mắt quay đầu lại nói: “Biểu di phụ ngày mai đi ra ngoài huyện công sai, ba ngày sau mới về. Biểu di, biểu di nói Mai đại ca cũng làm nhiệm vụ trong nha môn, không biết ngày mai có thể thay ta nói với phụ thân ta một tiếng hay không, sinh nhật ta lần này ta sẽ không về nhà, hàng năm đều như vậy, thêm lần này cũng không sao, ta ở lại chỗ này chăm sóc biểu di -----“

“Đa tạ Tích Yên cô nương, ta sẽ chuyển lời, túi hương này...” Mai Vô Quá mới nói được một nửa, Tích Yên đã lùi xa mấy bước.

“Mai đại ca, nếu không chê, túi hương này tặng cho huynh và Lạc Lạc muội muội dùng.” Tích Yên nói xong liền cúi đầu trở lại nhà Mã Bộ khoái, đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa mà trái tim nhảy bùm bùm không ngừng, khuôn mặt gầy gò tái nhợt lúc này đã ửng hồng.

Mai Vô Quá trở về phòng chia canh làm hai phần, một phần cho Lạc Lạc, một phần bưng qua cho lão ăn mày ngoài cửa: “Còn không vào viện sao? Trời càng ngày càng lạnh.”

“Lạnh! Lạnh!” Lão ăn mày nhanh nhẩu uống xong, lại diên diên khùng khùng.

Lúc Mai Vô Quá tiếp nhận cái chén trong tay lão ăn mày, chạm được thân nhiệt của hắn: “Được rồi, trong nhà này thân thể người tốt nhất, ta cùng Lạc Lạc cộng lại cũng không cường tráng được bằng người.”

Lão ăn mày cười khúc khích nhìn Mai Vô Quá xoay người trở về viện.

Cứ tiếp tục thế này thực không hay, người ta thường nói không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, Mai ca ca mặc dù rất tùy ý đem túi thơm cho nàng, nhưng không có nghĩa là không có ngày có tình cảm đối với Tích Yên, chỉ thủ không tấn công sẽ khiến cho càng ngày càng bị động.

Lạc Lạc trần trọc trở mình không ngủ được, thật vất vả đợi đến sáng Mai Vô Quá đi nha môn, khóa cửa liền tới nhà Mã đại tỷ. Tích Yên đang ở trong sân quét dọn, thân thể mỏng manh thon gầy thật khiến người ta thương tiếc.

“Tích Yên tỷ tỷ, muội có thể giúp gì không?” Lạc Lạc tiến lên nói.

“Không cần, Lạc Lạc muội muội đi bồi biểu đi nói chuyện phiếm đi, ta làm được.” Tích Yên nhìn Lạc Lạc so với mình còn nhỏ gầy hơn, nói.

“Tích Yên tỷ tỷ, tối hôm qua muội nghe được, ngày mai là sinh nhật tỷ?” Lạc Lạc hỏi.

“Đúng rồi, chính là ngày mai.” Tích Yên có chút ngượng ngùng.

“Đêm qua Mai ca ca đưa cho mọi hai túi thơm, mọi thật thích, cảm ơn Tích Yên tử tử, sinh nhật tử tử muốn quà gì?” Lạc Lạc đơn thuần cảm thấy nên đáp lễ lại.

“Đều, đều đưa cho mọi...” Trong mắt Tích Yên có một tia mắt mát, thoáng sau đã biến mất, cười cười nói: “Tử không muốn quà gì, cảm ơn mọi mọi.”

“Vậy hàng năm sinh nhật tử được tặng quà gì?” Lạc Lạc biết Tích Yên ngượng ngùng mở miệng muốn nói, vì vậy thử dò xét sở thích của nàng.

“Hàng năm cha sẽ làm cho tử một con rối gỗ, tử có đủ mười ba cái rồi, hôm nào mọi mọi đến nhà tử xem một chút, cha tử rất khéo tay.” Tích Yên giống như nhớ lại chuyện gì đó rất tốt đẹp, trên mặt tràn đầy khát khao cười.

“Mười ba? Tử tử năm nay mười sáu tuổi, vậy sao không phải là mười sáu cái?” Lạc Lạc thuận miệng hỏi, không ngờ mắt Tích Yên lập tức trắng bệch, khóe miệng cũng rũ xuống, ánh mắt phủ đầy vẻ ảm đạm.

“Cha, cha về sau rất bận, liên, cha rất nhiều việc...” Tích Yên tựa hồ che giấu cái gì.

“Hôm nào mọi muốn xem rối gỗ của tử tử một chút, mọi đi xem Mã đại tử đang làm gì, nàng nha, không ai nhìn sẽ ăn lung tung.” Lạc Lạc thấy Tích Yên tựa hồ có chuyện khó nói, vì vậy làm bộ như vô tình lảng sang chuyện khác, tránh cho nàng khó chịu.

Lúc hoàng hôn Mai Vô Quá sau khi về trực tiếp đến nhà Mã đại tử

giúp một tay, Mã Bộ khoái đi ra ngoài huyện công sai.

Vì sợ Mã đại tử động tay chân, Mai Vô Quá gom mấy cây gỗ trong viện lại. “Mai đại ca, huynh lau mồ hôi đi.” Tích Yên đưa khăn lụa của mình cho Mai Vô Quá.

“Ca ca, huynh dùng của muội này, đừng làm dơ khăn của Tích Yên tử tử.” Lạc Lạc chẳng biết từ lúc nào quệt miệng chen vào giữa hai người, cố ý dùng cái miệng đầy đầy Tích Yên, đầy nằng tránh xa một chút.

Mai Vô Quá cười nhận lấy khăn lụa của Lạc Lạc, khách khí nói với Tích Yên: “Tích Yên cô nương khách khí, cô nương cứ nghỉ ngơi đi, không cần tiếp đón huynh muội bọn ta, hai người chúng ta là khách quen nhà Mã đại tử rồi.”

Tích Yên có chút xấu hổ cầm lại khăn lụa, hăm mộ nhìn bàn tay Mai Vô Quá phủ trên đầu Lạc Lạc.

“Đúng rồi, ta đã chuyển lời, Trương Bộ đầu nhờ ta nói với cô nương, an tâm ở chỗ này chăm sóc biểu di, trong nhà đều tốt.” Mai Vô Quá lau mồ hôi, đem khăn lụa cất vào vạt áo mình.

“Không có, không có, cái gì khác sao?” Tích Yên dứt quãng hỏi.

“Không có tặng quà sao?” Lạc Lạc biết Tích Yên nghĩ cái gì, vì vậy lên tiếng hỏi giúp.

Mai Vô Quá hơi sững sờ: “Không có, có thể...”

“Có thể Trương Bộ đầu gần đây rất bận, có khi Tích Yên tử tử về đến nhà liền nhìn thấy có thêm một con rối gỗ không chừng.” Lạc Lạc khuôn mặt khờ dại cười, dốc hết sức an ủi Tích Yên.



Lạc Lạc theo Mai Vô Quá về đến nhà, lúc ăn cơm vẫn đang nghĩ đến ánh mắt thất vọng của Tích Yên. Lạc Lạc tìm kiếm trong đầu ấn tượng đối với Trương Bộ đầu, tâm cơ sâu, đa nghi,狡 hoạt, lòng tham lớn, huynh đệ vô duyên, trừ lần đó ra chưa phát hiện thêm điều gì đặc biệt, nhưng người狡 hoạt, tham lam cũng sẽ đối tốt với hài tử của mình, chẳng lẽ bởi vì Tích Yên là một nữ hài tử? Trọng nam khinh nữ? Lạc Lạc nhẹ nhàng xuy một tiếng, khinh thường nghĩ.

“Lạc Lạc, ăn cơm phải chuyên tâm, đang nghĩ gì đấy?” Mai Vô Quá vỗ nhẹ mu bàn tay Lạc Lạc, kéo suy nghĩ của nàng từ nhà môn về nhà.

“A, Mai ca ca, muội có cảm giác, Trương Bộ đầu giống như không thích Tích Yên tỷ tỷ.” Lạc Lạc gấp miếng thịt cuối cùng vào trong chén Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá nghe vậy dừng một chút, giống như tự nhủ nói: “Nếu nói thật ra, đúng là có chút kỳ quái....”

## Chương 21: Không rõ chân tướng

Mai Vô Quá nghe Lạc Lạc nói vậy dừng một chút, giống như tự nhủ nói: “Nếu nói thật ra, đúng là có chút kỳ quái....”

“Cái gì kì quái?” Lạc Lạc rướn cổ lên hỏi, mặc dù nàng không thể tặng Mai Vô Quá cho Tích Yên, nhưng cùng là nữ nhân, nàng vẫn muốn tận lực giúp nàng ấy có được hạnh phúc.

“Ăn cơm của muội đi, xem cơm dính đầy miệng này.” Mai Vô Quá dùng chiếc đũa gỗ nhẹ lên đầu Lạc Lạc, cười lấy xuống hạt cơm bên khóe miệng nàng. Mai Vô Quá thấy kỳ lạ là Trương Bộ đầu lạnh lùng với nữ nhi của mình, dĩ nhiên, thế giới to lớn có đủ những điều lạ, phụ mẫu không thương yêu hài tử mình chỗ nào cũng có, tỷ như... Nhưng ngay cả nữ nhi của mình mấy ngày không ở nhà cũng không biết đến, vậy thì có chút khó hiểu.

Mai Vô Quá chuyển lời của Tích Yên xong, Trương Bộ đầu ngăn người một chút, thế nhưng lại không biết Tích Yên mấy ngày nay không ở nhà. Chỉ có hai cách để giải thích, hoặc là Trương Bộ đầu mấy ngày nay không về nhà, hoặc hẳn là người làm cha ngày thường căn bản cũng không quan tâm Tích Yên, thậm chí coi nàng giống như người xa lạ, không thêm để ý.

Chuyện của người khác chung quy vẫn là chuyện của người khác, đối với mấy chuyện không liên quan, kiếp này, có thể chỉ có một người có thể làm hắn quan tâm, đó chính là Lạc Lạc. Mai Vô Quá nhìn tiểu nha đầu đang cúi đầu ăn cơm, khóe miệng bất giác cong lên. Nguyên bản cảm giác hắn sẽ không đi quan tâm người nào, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người để ý đến hắn, cho nên hắn cũng sẽ không để ý người khác.

Dưới ánh trăng, trong căn phòng đơn sơ, lần đầu tiên thấy tiểu nha đầu này, tim Mai Vô Quá không rõ lí do mềm xuống. Trên cánh tay nàng có nhiều vết sẹo, nói lên những gì nàng đã phải chịu. Hấn biết chúng rất đau, đặc biệt là khi dính nước, lòng hấn tràn đầy cảm xúc. Hấn cũng đã nghĩ tới bỏ lại nàng, coi nàng như chưa từng gặp qua hấn, nhưng hấn không làm được. Có lẽ, chính bởi vì nàng cũng giống hấn không nhà không cửa, là một người không có người thân, mới có thể không đành lòng như thế. Mai Vô Quá cảm nhận được một loại tư vị hiểu nhau mà không cần lời nói, vì vậy, một mặt nghĩ nàng phải nhanh lớn lên, một mặt lại sợ nàng trưởng thành rồi sẽ rời hấn mà đi, hấn đã không còn thói quen sống một mình nữa rồi.

Trước khi ngủ Lạc Lạc theo thường lệ ở trên giường Mai Vô Quá chơi đùa, cựa vào mình là tiểu cô nương liền đối với Mai Vô Quá giở trò tùy ý chà đạp. Tuyệt chiêu của Mai Vô Quá là công kích dưới nách tiểu nha đầu, mấy lần trước Lạc Lạc đều thảm bại, lần này nghĩ đến biện pháp ứng đối, xoay thẳng người sang chỗ khác dùng cái mông nhỏ chĩa vào Mai Vô Quá, dùng toàn bộ sức lực nhỏ bé đẩy Mai Vô Quá xuống giường. Đáng thương Mai Vô Quá tuy không bị đẩy xuống giường, nhưng cũng không dám dùng sức, chỉ sợ tiểu nha đầu bị đẩy xuống giường. Cứ như vậy hai người liên kề sát vào nhau chỉ cách một tầng áo mỏng manh.

“Lạc Lạc đừng làm rộn nữa, đi ngủ đi thôi.” Mai Vô Quá có chút không chịu nổi, hấn đang tuổi khí huyết cương dương, khó tránh khỏi có chút phản ứng bình thường.

“Không ngủ! Còn sớm như vậy.” Lạc Lạc quệt miệng nói, trong lòng hiểu rõ Mai Vô Quá có chút chịu không nổi, nhưng vẫn cố ý muốn làm chuyện xấu chọc hấn.

“VẬY MUỘI ĐỪNG LÀM LOẠN NỮA, NẰM XUỐNG TRÒ CHUYỆN CÙNG CA CA.”  
Mai Vô Quá xoay Lạc Lạc lại, để cho nàng nằm ngửa gối đầu lên  
cánh tay hắn.

Lạc Lạc nhân cơ hội nghiêng người về phía Mai Vô Quá, gương  
mặt ghé sát vào bả vai Mai Vô Quá.

“Lạc Lạc, MỖI NGÀY Ở NHÀ MÃ ĐẠI TỬ GIÚP LÀM VIỆC CÓ MỆT KHÔNG?”  
Mai Vô Quá hỏi đến.

“KHÔNG MỆT, THẬT RA THÌ PHẦN LỚN ĐỀU LÀ TÍCH YÊN TỬ TỬ LÀM, MUỘI  
CĂN BẢN KHÔNG XEN VÀO ĐƯỢC.” Lạc Lạc đây là nói thật.

“TÍCH YÊN LÀ MỘT CÔ NƯƠNG TỐT, RẤT CHỊU KHÓ LÀM VIỆC.” Mai Vô  
Quá tùy ý nói.

Lạc Lạc nghe vậy mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tràn đầy ghen tức  
nói: “TÍCH YÊN TỬ TỬ TỐT NHƯ VẬY, KHÔNG BẰNG CA CA LẤY LÀM THÊ TỬ  
ĐI.”

“MUỘI CÁI TIỂU NHA ĐẦU, NÓI CHUYỆN KHÔNG BIẾT LỚN NHỎ.” Mai Vô  
Quá nghe lời không đầu không đuôi này mà bất giác buồn cười, đôi  
tay liền hướng dưới nách Lạc Lạc tấn công. Lạc Lạc bị chọc cho  
cười không ngừng, cũng không quên nhân cơ hội lật người, nửa  
nằm trên người Mai Vô Quá sờ sảng.

Lúc Lạc Lạc mới tới thế giới này thân thể cực kỳ gầy yếu, trước  
sau cũng không tới được hai lạng thịt, trải qua khoảng thời gian này  
được ăn uống đầy đủ, ngực mông cũng đã bắt đầu có kích thước.  
Bình thường không sờ không nhận ra, hôm nay nhân nhật mềm mại  
trước ngực kia đang dính vào trước ngực hắn, trong lòng Mai Vô  
Quá không khỏi lộ bộ, tim đập loạn mấy nhịp.

Mai Vô Quá ngẩn người, ngay sau đó liền tỉnh táo lại, khô khốc nuốt nước miếng, một phen đẩy đẩy Lạc Lạc nói: “Ngủ đi, ca ca mệt rồi.”

“Ca ca mệt mới? Vậy để muội bóp vai cho ca ca.” Lạc Lạc lăn lộn bò dậy, không quên nhân cơ hội áp cái miệng nhỏ nhắn lên ngực Mai Vô Quá xát một hồi.

“Không cần, Lạc Lạc sớm đi nghỉ ngơi đi.” Mai Vô Quá vội vàng nói. Trên mặt Lạc Lạc là nụ cười ngây thơ, trong lòng lại đang hả hê cười gian, mới vừa rồi ăn đậu hũ rất sướng khoái. Lạc Lạc rõ ràng cảm thấy Mai Vô Quá chấn động một phen, nàng cũng không nghĩ đến sẽ có loại cảm giác này, bởi vì rất lâu không có ngực, Lạc Lạc không biết rằng mình ngày càng đầy đà kiêu ngạo.

Trước lúc ngủ Lạc Lạc cởi bộ đồ mới ra xếp chỉnh tề đặt ở đầu giường, lại đem cây trâm Mai Vô Quá mới mua cho nàng đặt trên quần áo, gối lên cánh tay ngọt ngào đi vào giấc ngủ. Mai Vô Quá nằm trên giường híp mắt nhìn trộm, không khỏi nhếch miệng, áo hình như nhỏ, tiểu nha đầu cao lên một chút rồi...

Côn trùng kêu rả rích, vạn vật sống lại, một ngày mới lại bắt đầu, Lạc Lạc vui vẻ vuốt quần áo cho Mai Vô Quá, thuận tiện nháy nháy miệng sờ sờ cơ ngực bền chắc của hắn. Mai Vô Quá chỉ lo nhìn trang phục của mình có chỉnh tề hay không, không hề phát hiện ý tưởng bỉ ổi của tiểu nha đầu, trên thực tế, hắn cũng sẽ không nghĩ đến một tiểu cô nương mười bốn tuổi với vẻ ngoài đơn thuần lại có nội tâm đang rục rịch.

Mai Vô Quá đã đi nha môn, Lạc Lạc lại đến nhà Mã đại tỷ, bởi

hôm qua Mã đại tỷ nói tổ chức tiệc sinh nhật cho Tích Yên, vì vậy ba người hẹn nhau buổi sáng ra cửa chuẩn bị rượu và thức ăn ngon.

Ba người mua xong rượu và thức ăn trở về, từ xa xa nhìn thấy một vị phụ nhân đứng ở cửa, thân thể gầy gò đứng bên cửa, ánh mắt trời chiếu lên kéo theo một chiếc bóng dài phía sau, nhìn thấy thêm phần thê lương.

“Biểu tỷ! Ai nha tỷ tới rồi!” Mã đại tỷ cách thật xa vô cùng hưng phấn kêu lên, Tích Yên cũng vui vẻ đi nhanh hai bước. “Biểu tỷ có thai thế nào lại tới đây! Thật đúng là, làm muội ngại quá.” (tạm dịch)

“Không quan hệ, tỷ lo lắng Tích Yên còn không phải sao? Đi một vòng tốt cho cơ thể.” Phụ nhân kia nhàn nhạt nói, mắt tựa hồ có chút sung đỏ.

“Mẫu thân.” Tích Yên tiến lên nhẹ nhàng gọi.

“Lạc Lạc, đây chính là phu nhân Trương Bộ đầu, mẫu thân của Tích Yên.” Ngay sau đó Mã đại tỷ lại giới thiệu Lạc Lạc cho phu nhân Trương Bộ đầu.

Lạc Lạc ngọt ngào kêu một tiếng “Trương đại tỷ”, nở một nụ cười rực rỡ. Trương đại tỷ diện mạo đoan trang, mặt mày dịu ngoan, chỉ là xương gò má nhô cao, tổng thể xem ra không mất phong thái nhà đại gia, nhìn giống như người đã đọc qua mấy năm sách vở.

Trương đại tỷ cố gắng nặn ra một nụ cười, xem lại Lạc Lạc một chút, khen mấy câu thông tuệ khéo léo rồi bốn người liền vào viện.

Tích Yên cùng Lạc Lạc bắt tay vào chuẩn bị làm cơm tối, Trương đại tỷ cùng Mã đại tỷ nắm tay nhau tán gẫu.

“Biểu tỹ, gần đây tỹ tốt không?” Mã đại tỹ cố ý nhỏ giọng, thế nhưng độ vang vẫn như cũ không thể khinh thường.

“Có tốt hay không không quan trọng, ngày chính là như vậy.”  
Gương mặt Trương đại tỹ nhìn không ra bất kỳ biểu tình gì, thẳng tắp nhìn Tích Yên trong sân, giống như bình tĩnh vô ba, lại giống như sóng ngầm bắt đầu khởi động.

“Biểu tỹ, muội không phải nói tỹ, ngẫm lại trước kia tỹ cùng Trương Đại nhiều người hâm mộ, sao ba năm nay lại thành thế này chứ, chuyện gì cũng phải nhân nhượng, nếu không nam nhân tốt hơn nữa cũng sẽ phiền chán phụ nữ. Mặc dù muội nóng tính, nhưng còn biết chừng mực. Nhà muội cũng coi như tốt, chỉ là tính tình hơi cố chấp, nhưng biểu tỹ phu là hồng nhân trước mặt Từ Tri phủ, tỹ cho hấn chút mặt mũi đi, đừng giận dỗi nữa.” Mã đại tỹ nhỏ giọng khuyên lơn.

Trương đại tỹ hé ra khuôn mặt trắng thuần không cảm xúc, mắt có chút sung đỏ, một hồi lâu sau nói: “Không nói nữa, tỹ trở về là muốn đón Tích Yên về ở một thời gian, hôm qua mang nàng đi xem đại phu, nói là thân thể có chút yếu, tỹ muốn đón về điều dưỡng.” Lúc Trương đại tỹ nói đến thân thể có chút yếu, ngữ điệu khá kỳ quái, nhưng lập tức lại khôi phục như bình thường, nói năng nhỏ nhẹ.

“Tốt, muội đã sớm nói Tích Yên nên ở nhà, muội chỗ này không có việc gì, cũng quen rồi, thân thể cũng rất cường tráng, biểu tỹ cứ yên tâm.” Mã đại tỹ vỗ ngực một cái, hào khí nói.

Trương đại tỹ nghe vậy nặn ra một nụ cười, nụ cười này người khác nhìn thì có lẽ rất đẹp, nhưng trong mắt Lạc Lạc lại thấy chính

là giả cười, bởi vì tiểu nha đầu phát hiện khóe mắt Trương đại tỷ không có nhú lại. Cười mà khóe mắt không nhú lại là giả cười, Lạc Lạc mặc dù không biết suy nghĩ trong lòng Trương đại tỷ, nhưng lại có thể xác định.

Hai người tựa hồ cảm thấy Lạc Lạc cùng Tích Yên vẫn còn là đứa bé, vì vậy nói chuyện với nhau không hề kiêng dè, hơn nữa trên khuôn mặt Trương đại tỷ tựa hồ còn có chút hồ hững nhàn nhạt, có lẽ là người đọc sách thanh cao hoặc là tài nữ thê lương, tài nữ bình thường đều có tính tình lạnh lùng, Lạc Lạc nghĩ.

“Mẫu thân, con không muốn trở về, con muốn ở đây để có thể chăm sóc biểu di.” Buổi trưa lúc ăn cơm, Trương đại tỷ nói muốn dẫn nàng về, Tích Yên lập tức kháng nghị.

“Nghe lời, trở về cùng nương hai ngày, chờ thân thể con khá hơn một chút thì trở lại.” Trương đại tỷ ôn nhu nhìn Tích Yên, tràn đầy cung chiều, thương tiếc.

“Nương, không phải là nương nói con không sao sao? Đại phu cũng nói là hỏa vượng thôi, vậy còn nghỉ ngơi làm gì! Con muốn ở nhà biểu di, con không về đâu.” Tính bướng bỉnh của Tích Yên nổi lên, lại y như con nít.

“Lại giận dỗi! Coi chừng người ta cười con, con xem Lạc Lạc tiểu cô nương còn hiểu chuyện hơn con.” Trương đại tỷ không còn hơi sức trừng mắt nhìn nàng.

“Tích Yên nghe lời, biểu di ở nơi này cũng không có chuyện gì, cũng có thể tự mình từ từ làm được, người về nhà nghỉ ngơi một thời gian rồi trở lại.” Mã đại tỷ cũng khuyên.

“Con không trở về, cha biết con sống ở nhà biểu di, có lẽ hôm nay



đã biết được con ở đâu rồi, nếu con đi lại gây thêm phiền toái cho cha thì không tốt.” Tích Yên nói xong đẩy bát đĩa: “Con no rồi, con đi chuẩn bị cơm tối đây.”

Trương đại tỷ thở dài một hơi, nhìn nữ nhi quật cường mà rầu rĩ.

Mã đại tỷ vội khuyên: “Tích Yên từ nhỏ đã có tính khí này, cũng được, để cho nàng ở đây hai ngày nữa, qua ít ngày muối liên nói thân mình biểu tỷ không được khỏe, ta xem nàng còn dám không trở về!”

Trương đại tỷ nghe vậy chân mày đang nhíu lại một chỗ giãn ra, chậm rãi gạt đầu một cái.

Dùng cơm xong, Trương đại tỷ liền muốn đi, ba người tiễn nàng đi tới cửa, Tích Yên lúc này cũng có chút không đành lòng, nói: “Nương hãy yên tâm, con qua mấy ngày nữa sẽ trở về chăm sóc nương, nhưng hôm nay cha đã biết con ở nhà biểu di rồi, nói không chừng sẽ tới, con còn muốn ở chỗ này đợi một chút.” Tích Yên nói xong khẽ cúi thấp đầu.

Trương đại tỷ đáp một tiếng liền xoay người rời đi, không ai chú ý tới vẻ đau thương lộ ra trong mắt nàng. Trở lại tiểu viện, Lạc Lạc cùng Tích Yên tiếp tục chuẩn bị bữa tối, rửa nồi rửa lò, chỉ đợi dùng cho bữa cơm tối.

Lạc Lạc hiểu, một nửa nguyên nhân Tích Yên không muốn trở về rất có khả năng chính là muốn tiếp xúc với Mai Vô Quá nhiều một chút, nghĩ đến đây nàng không khỏi âm thầm khản trương, con người đảo vài vòng ngẩng đầu nhìn Tích Yên hỏi: “Tích Yên tỷ tỷ, Mãn Thúy lâu ở nơi nào, làm cái gì vậy? Bán hoa sao?”

Tích Yên nghe thế mặt ửng đỏ, khản trương dùng ngón tay che lại

trước môi, nhỏ giọng nói: “Nói nhỏ một chút, cô nương gia không thể nói lời như thế, về sau cũng đừng nói ra.”

“Tại sao cơ? Chỗ kia tại sao không thể nói?” Lạc Lạc giả bộ bày ra một bộ dạng u mê, thật ra thì trước đó có mấy lần đi ngang qua nơi đó đã sớm biết là thanh lâu.

“Muội nghe được từ nơi nào? Chỗ kia, cô nương gia chính là không thể nói.” Tích Yên lớn hơn Lạc Lạc mấy tuổi, tự nhiên hiểu biết một chút.

“Muội nghe ca ca nói, muội nghe là hẳn cùng người khác nói nơi đó rất tốt, người cũng nhiệt tình...” Lạc Lạc làm bộ như vô ý nói đến.

hết chương 21

## Chương 22: Tạo hóa trên người

“Muội nói là, ca ca muội, nói” Tích Yên nghe lời nói của Lạc Lạc xong chợt mất tinh thần, động tác trên tay cũng chậm lại một chút.

“Tích Yên, ta đi ngủ một lát, các người cũng nghỉ ngơi chút đi, không cần phơi nắng mãi đâu.” Mã đại tỷ nói với hai cô nương trong sân.

“Muội biết rồi.” Lạc Lạc nhìn Tích Yên tựa hồ đang ngây ngẩn cả người, liền thay mặt hai người trả lời.

“Tích Yên tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Lạc Lạc đụng nhẹ vào cánh tay nàng, thầm nghĩ thật xin lỗi, trước tình cảm người người đều ích kỉ, người có thể tìm được người tốt hơn, nhưng Mai ca ca chỉ có thể là phu quân của mình ta.

“Không có gì, không có gì.” Tích Yên cúi thấp đầu, vẻ mặt mất mát.

Hai người lẳng lặng ngồi một lúc, Tích Yên chậm rãi mở miệng nói: “Lạc Lạc muội muội, muội nói xem, tương công có phải đều sẽ khiến nương tử đau lòng hay không?”

Lạc Lạc nghe vậy giật mình, thầm nghĩ mình nói dối không phải là để cho nàng chán đời, như thế mình cũng tạo tội nghiệt cũng lớn, vì vậy cả lăm nói: “Cũng không hẳn, vẫn có rất nhiều người tốt.”

“Nương tử khóc rất nhiều.” Tích Yên miễn cưỡng nhếch miệng nói: “Khụ, xem tỷ nói với muội chuyện này để làm gì chứ, muội cũng sẽ không hiểu.”

“Muội hiểu mà, tở xem Mã đại ca thật tốt với Mã đại tở, còn nữa, còn có” Lạc Lạc đột nhiên phát hiện chỉ biết có nhà Mã Bộ khoái là phu thê.

“Lạc Lạc, về sau tở muốn mở to hai mắt tìm tướng công.” Tích Yên ngẩng đầu lên cười nói.

“Tích Yên tở tở, nguoi!” Lạc Lạc hét rầm lên, bởi vì nàng nhìn thấy máu tươi chảy ra từ trong lỗ mũi Tích Yên, rất chói mắt.

Tích Yên giờ tay lên xoa xoa, bản thân cũng sững sờ tại chỗ.

“Tích Yên tở tở đừng cử động, muội đi, muội đi tìm Mã đại tở.” Lạc Lạc hốt hoảng đứng lên, trật chân té cũng không biết đau, cuống quýt chạy vào trong nhà.

Không lâu sau, Mã đại tở theo Lạc Lạc chạy ra khỏi phòng, kinh hoảng kéo tay Tích Yên: “Tích Yên, có đau hay không, đau chỗ nào?”

Mí mắt Tích Yên trở nên nặng nề, dường như có chút đứng không vững, Lạc Lạc liền dìu nàng vào phòng đặt lên giường.

“Tích Yên tở tở, tở làm sao vậy?” Lạc Lạc sợ đến mức khóc lên, giờ tay lên sờ mặt nàng, phát hiện nóng khác thường.

“Ta đi tìm đại phu.” Mã đại tở vén váy lên chuẩn bị ra cửa, Lạc Lạc ngăn nàng lại nói: “Mã đại tở, thân tở bất tiện đi không nhanh, để muội đi tìm đại phu cho.” Nói xong liền chạy ra ngoài cửa.

‘Tích Yên tở tở, tở không thể có chuyện gì được, muội không lừa tở nữa.’ Lạc Lạc nuốt nước mắt vào trong, sám hối trong lòng. Nàng

có dự cảm chẳng lành, chảy máu mũi, hàm răng chảy máu, vô có nói lên, đây là...

Lạc Lạc trước chạy đến y quán gần nhà tìm đại phu, báo địa chỉ nhà Mã đại tỷ xong liền một mình chạy về hướng nha môn, nàng muốn tìm Trương Bộ đầu.

Lạc Lạc tâm loạn như ma, cổ nén lệ hốt hoảng chạy trên đường, ở trên đường không cẩn thận đụng phải vài người cũng không kịp nói xin lỗi. Nha môn nằm ngay trên con đường phía trước, nước mắt Lạc Lạc đã tuôn đến vành mắt, sợ ý một chút liền nặng nề ngã nhào trên đất.

Đầu gối của nàng rất đau, nhưng tâm đau hơn, nước mắt nàng tràn mi rơi xuống. Lạc Lạc cố nén đau đang muốn bò dậy, chợt thấy một đôi bàn tay nâng mình lên.

“Sao thế, chạy bạt mạng như vậy, khóc cái gì?” Từ Kiêu Đình có chút nổi cáu đem mặt Lạc Lạc đến gần mặt mình, nhìn nàng hai mắt đầm lệ hỏi.

“A, Tích Yên tỷ tỷ đều là lỗi của ta, ta không nên chọc tức nàng.” Lạc Lạc cảm thấy đều là lỗi của mình, tuy chỉ mới tiếp xúc với Tích Yên có mấy ngày, nhưng nàng quả thật không phải người xấu. “Ta muốn tìm Trương Bộ đầu, ta muốn tìm Trương Bộ đầu.”

“Được rồi, muội đừng khóc hại thân, huynh dẫn muội đi tìm.” Từ Kiêu Đình lau đi nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt Lạc Lạc, sau đó ôm lấy nàng liền đi về hướng nha môn.

Đợi đến khi đi đến cửa nha môn, cảm xúc Lạc Lạc đã thoáng bình phục, vội vàng vùng xuống, chạy lên gõ cửa. Nha dịch mở cửa thấy Lạc Lạc, phía sau còn có Từ Kiêu Đình đi theo, vội vàng cho đi. Từ

Kiều Đình mang theo Lạc Lạc đi xuyên qua cửa hông bên trái, lại đi qua ba cửa nhỏ nữa, chạy thẳng tới chỗ của Trương Bộ đầu. Hai người vội vàng đi, xa xa lại thấy bên trong có vài cánh liễu cành lá rậm rạp chập chờn theo gió, đã ra khỏi đầu tường.

“Hôm nay phải đi! Không đi cũng phải đi! Đây là trách nhiệm của người, Bộ đầu đại nhân!” Lạc Lạc nhận ra đó là giọng của Trương đại tể, thanh âm hơi khàn khàn, đè nén phần hận.

Lạc Lạc không kịp nghe nữa, chạy xuyên qua cánh cửa, thấy Trương Bộ đầu đang đứng dưới cây liễu đưa lưng về phía Trương đại tể, vẻ mặt rất không kiên nhẫn. Trương Bộ đầu đảo mắt qua thấy Từ Kiêu Đình, vội vàng nghiêng thân thể đến gần Trương đại tể một chút, mặt đầy ý cười chào hỏi.

“Trương đại tể, Trương Bộ đầu, các người mau đi xem Tích Yên tể tử một chút đi, nàng chảy thật là nhiều máu.” Lạc Lạc mang theo tiếng khóc nức nở nói với hai người.

“Cái gì? Tích Yên, Tích Yên hiện tại như thế nào?” Trương đại tể tựa hồ đã có chút chuẩn bị tâm lý hỏi.

“Ta mời đại phu đi xem, bây giờ đang ở trong nhà Mã đại tể, sau khi Trương đại tể đi Tích Yên tể tử liền chảy thật là nhiều máu, còn nóng lên.” Lạc Lạc lau nước mắt, vội vàng nói. Liếc nhìn hai người, mặt Trương đại tể tràn đầy vẻ đau thương, Trương Bộ đầu cũng lo lắng hỏi.

“Đa tạ cô nương rồi, ta sẽ đi.” Trương đại tể nhìn cũng không nhìn Trương Bộ đầu, xoay người vội vã đi, Trương Bộ đầu chấp tay với Từ Kiêu Đình, cũng liền vội vàng đi theo.

“Tiểu nha đầu muội đi đâu vậy?” Từ Kiêu Đình một tiếng kéo cánh

tay Lạc Lạc hỏi.

“Ta muốn trở về xem Tích Yên tử tử.” Trong mắt Lạc Lạc chứa lệ, mím miệng nói.

Từ Kiêu Đình dừng một chút, nghĩ thầm lúc khác tìm Từ Tri phủ cũng không sao, nói: “Huynh dẫn muội đi!”

“Đa tạ Từ công tử, tự ta từ từ đi về là tốt rồi, lúc tới vội thông báo cho Trương Bộ đầu, bây giờ cũng không sốt ruột nữa, ta có thể từ từ đi.” Lạc Lạc vừa nói vừa tránh tay Từ Kiêu Đình đi ra ngoài, ai ngờ lại bị hấn kéo, không nói hai lời dắt nàng theo, trên đường đi gặp phải vài nha dịch, Từ Kiêu Đình coi như không nhìn thấy, không coi ai ra gì mà đi ra cửa chính nha môn, dẫn người lên ngựa liền chạy về hướng nhà Mã Bộ khoái.

“Từ công tử, người đang làm gì vậy? Nam nữ thụ thụ bất thân!” Thân thể nhỏ nhỏ của Lạc Lạc bị Từ Kiêu Đình vòng trước người, giầy giữa mấy lần đều vô ích.

“Cái gì thụ thụ bất thân! Muội cái tiểu nha đầu còn chưa có cập kê chú ý nhiều như vậy làm gì. Lại nói huynh là bằng hữu của ca ca muội, thay mặt hấn chăm sóc muội là chuyện đương nhiên, muội ngồi cho đàn hoàng, sắp đến rồi.” Từ Kiêu Đình đúng lý hợp tình nói. Lạc Lạc oán thầm, người này thật tự cho là đúng, hấn nói chuyện với Mai Vô Quá tổng cộng cũng chỉ có mấy câu, đâu ra bằng hữu. Khánh Nguyên triều mặc dù dân phong cởi mở, cô nương chưa cập kê không chú ý nhiều như vậy, nhưng nếu bản thân có tư tưởng bảo thủ cũng có thể dùng lí do này để cự tuyệt, chiếu theo lý lẽ hùng hồn của Từ Kiêu Đình, nếu nàng kiên trì nữa, thì thành giả bộ mảnh mai rồi.

Lạc Lạc trong lòng đang thăm hỏi bảy đời tổ tông của Từ Kiều Đình, bạch mã đã dừng lại, Từ Kiều Đình dắt Lạc Lạc nhảy xuống ngựa. Lạc Lạc vừa thoát khỏi kiềm chế, vội vàng chạy vào nhà Mã Bộ khoái, xa xa đã nghe thấy trong nhà phát ra âm thanh nước nổ bị đè nén.

Lạc Lạc vọt vào phòng, thấy Trương đại tỷ đang ngồi sắp bên giường Tích Yên, híp mắt nhắm mày, từ dưới khóe miệng đến cằm có vệt nước mắt, nàng đau lòng muốn chết.

“Yên nhi.”

“Cha.” Tay Tích Yên bị Trương đại tỷ nắm, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào người Trương Bộ đầu, nặn ra một nụ cười trắng bệch.

Trương Bộ đầu cũng híp mắt trái nhắm mày, má trái lại không đối xứng với má phải, này hơn phân nửa là làm bộ ưu thương, nguyên nhân ra sao, mà ngay cả nữ nhi ruột thịt bệnh đến nỗi này cũng không bi thương đây? Lạc Lạc không còn kịp suy nghĩ nữa, cất bước đi đến bên giường: “Tích Yên tỷ tỷ, tỷ có khỏe lên chút nào không?” Nói xong nước mắt liền chảy không ngừng được.

“Đại phu nói, không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi. Tỷ nghĩ tỷ phải về nhà rồi, muội muội nhớ sang nhà tỷ nhiều một chút.” Giọng nói Tích Yên suy yếu, nụ cười miễn cưỡng.

“Đúng, đúng, con mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Trương đại tỷ cố nén bi thương, mắt tự nhiên nói.

“Vậy thì tốt, tỷ tỷ nghỉ ngơi cho tốt, muội sẽ chơi cùng tỷ tỷ.” Lạc Lạc nghe nói chỉ là mệt mỏi, cũng không phải như nàng hoài nghi là bệnh bạch cầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.



“Ta đi mượn xe, đón Tích nha đầu về nhà.” Trương Bộ đầu đứng lên nói xong liền thấy Từ Kiều Đình đứng sau lưng, vì vậy chắp tay nói: “Từ công tử? Chút chuyện nhỏ này mà còn phải làm phiền ngài, thật là phúc khí của Trương Đại ta, Từ công tử thật là nhân đức.”

“Nhanh đi thuê xe thôi.” Từ Kiều Đình có chút không vui đánh gãy lời Trương Đại, Lạc Lạc ở trong lòng thầm mắng, đến lúc nào rồi mà vẫn còn lo nịnh nọt. Từ Kiều Đình hơn phân nửa cũng là nghĩ như thế, nên có chút không vui cùng không hiểu.

Trương Bộ đầu thừa dịp lui ra ngoài, Lạc Lạc thấy khóe mắt Trương đại tỷ có một tia u hận, thoáng qua rồi biến mất. Lạc Lạc tiến đến nắm tay có chút nóng của Tích Yên, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, trong lòng cảm thấy lo lắng mơ hồ, nhưng chỉ có thể cố giả bộ nhẹ nhõm cười nói: “Tích Yên tỷ tỷ không cho đòi ý đâu, đến lúc đó muội đến nhà tỷ, tỷ phải đem toàn bộ rồi gõ ra cho muội chơi.”

Lạc Lạc vốn là tùy ý nói một chút đề tài để hòa hoãn lại không khí, không ngờ Tích Yên nghe đến rồi gõ thì ánh mắt càng âm trầm thêm, Lạc Lạc tự biết nói sai, vội vàng nói chuyện khác chuyển đề tài đi.

Không lâu sau, Trương Bộ đầu trở lại, trước cửa là xe ngựa vừa thuê. Trương Bộ đầu tự mình ôm Tích Yên lên xe, cáo từ với Từ Kiều Đình cùng Mã đại tỷ rồi rời đi. Lạc Lạc nhìn xe ngựa biến mất ở đầu hẻm xa xa, quay đầu lại nhìn một chút Mã đại tỷ đang trầm mặc không nói: “Mã đại tỷ, Tích Yên tỷ tỷ là thế nào?”

Mã đại tỷ bình thường một bộ dáng tùy tiện, lúc này cũng chỉ nói: “Đại phu nói là một nhóc quá độ, nghỉ ngơi nhiều là khỏe.”

Lạc Lạc trong lòng trùng xuống, Mã đại tỷ sẽ không nói láo, vẻ mặt này nhất định là có cái gì đang gạt nàng. Lạc Lạc có chút đau lòng, tuy biết bệnh của nàng cũng không phải do một câu nói dối của chính mình bức ra ngoài, nhưng vẫn vì đã lừa nàng mà cảm thấy mơ hồ áy náy.

“Mã đại tỷ có thai, muội vừa rồi mới bị mệt, cũng về nhà nghỉ ngơi đi, đừng đứng ở cửa nữa.” Từ Kiêu Đình nhìn tiểu nha đầu mắt sưng đỏ, trái tim không khỏi căng thẳng. Đây là bởi vì nàng còn là một đứa bé diễm đạm đáng yêu, đúng, không còn gì khác, Từ Kiêu Đình tự nhủ trong lòng.

Mã đại tỷ vốn tùy tiện, càng sẽ không giống những người khác nhìn thấy người quyền quý liền nịnh nọt hay sợ luống cuống tay chân. Từ Kiêu Đình nói sao cũng là khách, vì vậy bình tĩnh lại, sáng khoái kêu hân vào viện ngồi tạm.

Mã đại tỷ thân thể bất tiện, Lạc Lạc liền pha trà rót nước cho ba người.

“Ai đáng thương đứa bé kia, ta lại không có nhận ra, sớm biết mệt nhọc đã để nàng về nhà sớm.”

“Đại phu nói điều trị thế nào?” Lạc Lạc thử dò xét hỏi.

“Cha ta khá tinh thông y thuật, nếu cần hỗ trợ, thỉnh Mã đại tỷ không cần khách khí.” Từ Kiêu Đình nhàn nhạt xen vào nói.

“Từ tổng tiêu đầu cũng biết y thuật?” Mã đại tỷ kinh ngạc hỏi.

“Phụ thân không biết y thuật, nhưng cha ta biết.” Từ Kiêu Đình nói xong, Lạc Lạc cùng Mã đại tỷ đều không hiểu rõ, đang muốn hỏi nữa, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, thanh âm Mai Vô Quá truyền

đến, Lạc Lạc trong lòng lại căng thẳng.

hết chương 22

## Chương 23: Tình khó mà điều khiển

Mai Vô Quá ở cửa nhà Mã đại tỷ cao giọng kêu cửa, Mã đại tỷ vội vàng đi mở cửa. Lạc Lạc có chút khấn trương, thừa dịp nàng đi ra ngoài nói với Từ Kiêu Đình: “Hay là Từ công đến hậu viện ngồi tạm trước đã.”

“Tại sao ta phải ngồi tạm hậu viện?” Từ Kiêu Đình ý vị thâm trường vươn người về phía trước, nhìn chăm chăm đôi mắt sưng đỏ của Lạc Lạc hỏi.

“Bởi vì, bởi vì...” Lạc Lạc nhất thời không nghĩ ra có nào hợp lí, đã nghe thấy Mai Vô Quá vào viện, đang hỏi Mã đại tỷ muội muội mình có ở nơi nàng hay không. Không đợi Lạc Lạc nghe rõ Mã đại tỷ trả lời thế nào, Mai Vô Quá đã phi vào phòng như một cơn gió, Lạc Lạc vội vàng đứng lên.

“Ca ca, Tích Yên tỷ tỷ bị bệnh, muội đi nha môn tìm Trương Bộ đầu đến nhìn một cái, vừa đúng dịp Từ công tử đưa muội về. Ca ca, Tích Yên tỷ tỷ thật đáng thương.” Lạc Lạc thừa dịp quả đấm của Mai Vô Quá chưa rơi lên người Từ Kiêu Đình, vừa nói vừa nhanh chóng ngăn giữa hai người.

Võ công của Từ Kiêu Đình được chân truyền, tất nhiên không sợ hãi. Thấy ánh mắt Mai Vô Quá lúc vừa mới vào nhà, giống như một thanh băng kiếm lấy tốc độ hấn tránh né không kịp mà đâm tới. Mặc dù hấn không sợ, nhưng dù sao người ta cũng là ca ca của tiểu nha đầu, lại nói hấn vừa rồi quả thật có chút thất lễ, đang suy nghĩ xem giải thích thế nào, không nghĩ tới Lạc Lạc vừa nói mấy câu đã dập tắt hỏa khí của Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá vào nhà thấy tiểu nha đầu không có gì đáng ngại, đang muốn tính sổ với Từ Kiều Đình, Lạc Lạc đã đứng trước người hấn, sau khi nói xong chính hấn cũng thanh tỉnh rất nhiều, thăm nghĩ cho dù người kia như thế nào đi nữa cũng không dám ban ngày ban mặt làm cái gì. Mới vừa rồi ở nha môn nghe Lí Mặc lấp ba lấp bấp nói xong, hình như là tên họ Từ cứng rắn lôi kéo muội muội mình ra khỏi nha môn, trong lòng quỳnh lên, bất chấp tất cả, một đường phi thẳng trở về. Mai Vô Quá nghe Lạc Lạc nói xong, hiểu được Từ Kiều Đình cũng không có quấy nhiễu nàng, nhìn lại một chút tiểu nha đầu quả thật không có gì đáng lo ngại, chỉ là mắt hồng hồng, vì vậy chỉ có chút không vui hỏi: “Lạc Lạc thế nào? Mắt đều hồng, ai khi dễ muội, nói cho ca ca, ca ca cho hấn hỏi hận làm người.” Nửa câu sau giọng Mai Vô Quá làm cho người ta không khỏi rùng mình.

“Tích Yên tử tử ngã bệnh, chảy thật là nhiều máu, ca ca.” Lạc Lạc chỉ sợ Mai Vô Quá tức giận, làm nũng nhào tới trên người hấn khóc nói, dùng cái này hấp dẫn sự chú ý của hấn. “Muội báo cho Trương Bộ đầu xong đi không nhanh, là Từ công tử dẫn muội chạy về.”

“Việc nhỏ thôi, không cần khách khí.” Từ Kiều Đình nói xong chấp tay với Mai Vô Quá: “Mai huynh, đã lâu không gặp.”

Mai Vô Quá vỗ vỗ lưng Lạc Lạc giúp nàng thuận khí, ngẩng đầu có chút không vui nói: “Đã lâu không gặp, đa tạ Từ công tử rồi.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần khách khí.” Từ Kiều Đình còn chưa nói dứt, Mã đại tử đã dẫn một thiếu niên gầy teo nho nhỏ vào phòng.

“Tiểu tử này làm trong tráng ban nha môn, đứng ở ngoài cửa, nhất

định phải nhìn Lạc Lạc một chút mới yên tâm.” Mã đại tỷ cười đẩy một thiếu niên, chính là Lí Mặc.

“Ta ta ta ta đi theo Mai Mai Mai đại ca tới.” Lí Mặc bị Mã đại tỷ vạch trần, mặt đỏ như thiêu, cúi đầu không dám giương mắt nhìn cà lăm nói, như là đã chạy một đoạn đường rất xa, thở gấp không ngừng.

“Là Lí Mặc nói cho huynh biết có người mang muối từ nha môn đi, huynh liền một đường chạy về. Không nghĩ tới là Từ công tử vội vã dẫn muối trở lại xem Tích Yên cô nương.” Mai Vô Quá suy nghĩ một chút cho Lạc Lạc, mặc dù là hiểu lầm, nhưng nếu truyền đi cuối cùng danh tiếng tiểu nha đầu sẽ bị ảnh hưởng, vì vậy hắn rất gấp gáp.

“Đúng rồi, bệnh tình Tích Yên cô nương ra sao?” Mai Vô Quá nhớ tới hỏi.

“Chỉ là hơi mệt nhọc, nghỉ ngơi nhiều một chút là khỏe.” Mã đại tỷ tâm tình xuống thấp nói.

“Mã đại tỷ không cần lo lắng, nhất thời mệt nhọc thì nghỉ ngơi nhiều là khỏe lên thôi.” Mai Vô Quá an ủi nàng.

Mã đại tỷ gật đầu một cái, cố gắng chống đỡ tinh thần nói vài lời khách khí, mọi người liền ra ngoài. Lí Mặc đi tới cửa nhà Lạc Lạc, nói với Mai Vô Quá: “Mai Mai Mai đại ca, ta đã giúp người xin nghỉ với tráng đầu rồi, ngày mai ngày mai đi nói một tiếng là là được.” Nói xong mặt đỏ hồng nhìn sang Lạc Lạc.

“Đa tạ tiểu huynh đệ rồi, hôm nay làm phiền người thông báo cho ta, vào nhà ngồi một chút cùng ăn bữa cơm tối.” Mai Vô Quá nói.

“Không không không không, lệnh muội cần nghỉ ngơi sớm một chút, ta ta ta liền cáo từ trước.” Lí Mặc nhìn trộm đôi mắt sưng đỏ của Lạc Lạc, nhanh chóng cúi đầu.

Bên này hai huynh muội tiễn trạch nam xấu hổ Lí Mặc đồng học, bên kia Từ Kiêu Đình đã dắt ngựa đi tới.

“Nghe nói Mai huynh đã đến tráng ban đảm nhiệm chức vụ, ngày khác nhất định phải họp mặt một phen, mong huynh không ghét bỏ tiêu đệ ngu dốt.”

“Nào có, nào có.” Mai Vô Quá gương mặt lạnh lùng, còn đang không vui chuyện hôm nay.

Từ Kiêu Đình không nói thêm gì nữa, khách sáo mấy câu liền rời đi, Mai Vô Quá nhìn một chút bóng lưng người kia trên ngựa, sắc mặt âm trầm trở về viện. Lạc Lạc thấy thế vội theo đuôi đi vào.

“Ca ca, muội đi nha môn tìm được Trương Bộ đầu rồi vội vàng trở lại xem Tích Yên tỷ tỷ, nên mới không đi tìm huynh.” Lạc Lạc ở phía sau nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Mai Vô Quá bắt đầu chuẩn bị thức ăn, chỉ ‘ừ’ một tiếng.

“Có phải ca ca không để ý tới muội, bởi vì muội không đi tìm huynh mà thấy không vui?” Lạc Lạc da mặt dày nói.

“Huynh chỗ nào không vui? Muội nghĩ nhiều rồi.” Mai Vô Quá quay lại vuốt vuốt mũi Lạc Lạc.

“Ca ca không có không vui vậy tại sao không nói lời nào, lần nào huynh cũng đều là vừa nói chuyện với Lạc Lạc vừa cười.” Lạc Lạc thấy Mai Vô Quá trầm mặc không nói, trong lòng có chút không

vui.

“Không có, ca ca đang suy nghĩ phải làm nhiều thức ăn một chút, lát nữa đưa qua cho Mã đại tỷ.” Mai Vô Quá trên mặt là ý cười, trong lòng lại đang suy nghĩ lung tung. Hắn nhìn ra Từ Kiêu Đình cùng Lí Mặc đều có hảo cảm với Lạc Lạc. Lí Mặc coi như xong, còn quá nhỏ và nhút nhát, tất nhiên không yên lòng giao tiểu nha đầu vào tay hắn. Thế nhưng Từ Kiêu Đình gia thế tốt tướng mạo tốt, xét về nhân phẩm thì cũng là một người đáng để dựa vào. Nếu hai người lưỡng tình tương duyệt, cũng không uổng công làm một chuyện tốt. Ở trong mắt người khác thấy là chuyện tốt, nhưng Mai Vô Quá lại không vui mừng nổi, mỗi lần nghĩ đến tiểu nha đầu sẽ phải trở thành người của người khác, trong lòng liền không tránh khỏi khổ sở, khổ sở đến mức không muốn nói chuyện.

Hai người làm thức ăn, Lạc Lạc đưa một ít qua cho Mã đại tỷ liền trở về viện xem Mai Vô Quá luyện công. Mai Vô Quá luyện mấy chiêu rồi dừng lại, nói là muốn đi ngủ sớm. Lạc Lạc cảm thấy hắn có chút trầm thấp, tắm rửa xong yên lặng chuẩn bị nước mới cho hắn, liền ngồi bên ngoài màn nghịch tóc. Viện tử này chỉ có một gian phòng, hai huynh muội khi tắm chỉ treo một tấm màn lên là xong, Mai Vô Quá luôn nghĩ có tiền sẽ thuê một căn phòng hoặc trực tiếp mua lại, tiểu nha đầu cũng không cần chịu khổ cùng hắn.

Lạc Lạc không quan tâm mấy thứ này, nói thật ra, ở xã hội hiện đại cái gì mà nàng không gặp qua? Ở nơi này cổ đại cho dù là hoàng cung, ở trong mắt Lạc Lạc chẳng qua cũng chỉ là như thế. Từng theo Lý ca ca đi thăm cố cung, thấy giường của Từ Hi cũng chỉ mềm hơn dày hơn bình thường một chút, mùa đông cần trải ba lớp, mùa xuân trải ra hai lớp, mùa hè một lớp, trên đệm mềm chỉ phủ một lớp thảm lụa. Nếu đã không có điều hòa, trải cái gì cũng như nhau cả.



Đối với vấn đề phòng ốc, Lạc Lạc càng thêm cầu còn không được. Ở hiện đại nàng rất nhát gan, không dám ngủ một mình, Lý ca ca sống chết mang nàng về phòng của chính mình, không biết nàng bị dọa khóc mấy lần rồi. Bây giờ đã giải quyết được vấn đề không dám ngủ một mình của nàng, thỉnh thoảng còn có thể ăn chút đậu hũ, đặc biệt là khi Mai Vô Quá đi tắm, Lạc Lạc thường kiếm cơ vọt vào nhìn một thân cơ ngực này chảy nước miếng, thật là cảnh đẹp ý vui. Không được hoàn mỹ chính là vấn đề nhà cầu làm người ta đau đầu vô cùng, nhưng Lạc Lạc đã sớm chấp nhận thực tế, bồn cầu tự hoại cũng đành chịu, đến cả hoàng cung cũng dùng nhà cầu như vậy.

Lạc Lạc giữ giữ mái tóc còn ướt, con người chuyển một vòng liền nghĩ tới chuyện không đứng đắn. “A? Cây trâm dính trên châu của muội đâu? Chính là cái ca ca mua cho muội ấy.” Nói xong vén màn, mở to mắt đắm đuối nhìn.

“Quý nha đầu, lại không nhớ được!” Mai Vô Quá trong lúc cuống quýt dùng hai tay bảo vệ trước ngực mình, ngồi xổm xuống nói.

“Không nhớ được cái gì? A, vậy chờ ca ca tắm xong muội lại tìm.” Lạc Lạc làm bộ như vô ý để màn xuống, Mai Vô Quá thở phào nhẹ nhõm, buông hai tay ra ngồi thẳng lên.

“Nhưng muội sợ cây trâm dính nước, đó là cây trâm muội thích nhất.” Lạc Lạc chột vung màn lên, còn đi về phía trước một bước, mới vừa rồi có hơi nước, nhìn không rõ lắm.

Mai Vô Quá bị dọa đến mức lại che ngực ngồi xuống, bắt đặc dĩ lắc đầu một cái, nhìn trái nhìn phải một lượt, đưa tay cầm cây trâm bên cạnh thùng gỗ (桶) thả ra xa xa. “Lần này được chưa? Nhanh lau

khô tóc muối đi!”

Lạc Lạc nuốt một ngụm nước bọt, cười hắc hắc buông màn xuống, trong đầu vẫn còn nhớ tới cơ ngực đầy nước kia.

Mai Vô Quá tắm xong mặc áo rồi đi ra ngoài, thấy tiểu nha đầu đang ngồi trên ghế con cười khúc khích đùa nghịch đuôi tóc mình, vì vậy lắc đầu một cái, đi tới giúp nàng giữ tóc. “Trời càng ngày càng lạnh, về sau đi tắm sớm, tránh để tóc ướt đi ngủ sẽ bị cảm lạnh.”

Lạc Lạc gật đầu một cái, nghĩ một chút về việc Tích Yên mệt mỏi sinh bệnh, nghĩ một chút về thái độ của Trương Bộ đầu, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, ỉu xiu không muốn nói chuyện. Hai người lát sau liền lên giường của mình ngủ, Lạc Lạc nằm trên giường không ngủ được, ngẫm nghĩ bệnh của Tích Yên không phải bệnh bạch cầu là tốt rồi, mệt nhọc có thể chậm rãi điều dưỡng. Lạc Lạc cảm thấy thư thái hơn, lại bắt đầu muốn sổ sàng, vì vậy trượt xuống giường, đi tới bên giường Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá cũng chưa ngủ được, đang trợn tròn mắt đầy phiền não, thấy Lạc Lạc tới đây, không đuổi nàng về như ngày thường mà giờ một tay ôm nàng lên giường. “Thế nào còn chưa ngủ? Hả?”

Lạc Lạc đang vui vẻ Mai Vô Quá không có đuổi mình trở về, chỉ cảm thấy một luồng hơi thở nồng đậm quét trên trán nàng, ngay sau đó đã bị ôm vào ngực thật chặt.

“Muội đang lo lắng cho Tích Yên tử tử, muội muốn ngày mai đi thăm nàng, có được hay không?” Lạc Lạc vừa nói vừa chen lấn vào trong ngực Mai Vô Quá.

“Ngày khác huynh dẫn muội đi, muội không được đi một mình.”

Mai Vô Quá không chút nghĩ ngợi, vừa nói vừa dùng cằm cọ cọ trán Lạc Lạc.

“Muội cùng Mã đại tỷ đi nhé? Sẽ không có nguy hiểm, muội sẽ về sớm.” Lạc Lạc có chút nhột, lại cọ cọ vào cằm Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá suy nghĩ một chút, ‘ừ’ một tiếng coi như đồng ý.

Lạc Lạc thừa cơ ôm lấy eo Mai Vô Quá, cảm thấy hắn không phản ứng gì, tựa như đang có tâm sự, vì vậy được voi vò tiên nhích lại gần người hắn.

“Tên họ Từ đó...” Mai Vô Quá nói xong ngừng lại, muốn nói lại thôi.

“Họ Từ thế nào? Tuy đáng ghét một chút, nhưng không phải người xấu, ca ca có thể kết giao với hắn, nhưng với Trương Bộ đầu thì cần cẩn thận một chút, người nọ tâm thuật bất chính, đa nghi狡詐 lại tham lam, ca ca nên bớt lui tới với hắn.” Lạc Lạc nói xong dán cái miệng nhỏ nhắn lên cơ ngực Mai Vô Quá.

“Đáng ghét một chút? Muội không phải thích hắn sao?” Mai Vô Quá không chú ý thân thể bị sàm sỡ, chỉ chú ý nửa câu đầu của Lạc Lạc.

“Không có gì là có thích hay không, người nào tốt với ca ca muội liền thích người đó, người nào không tốt với ca ca muội liền ghét.” Lạc Lạc nắm cánh tay hắn thật chặt.

“Quý nha đầu, thật biết dỗ Mai ca ca vui vẻ.” Mai Vô Quá bất đắc dĩ cười cười, tâm tình đột nhiên tốt hơn nhiều, lúc này mới phát hiện ra mình bị Lạc Lạc ôm thật chặt, trước ngực giống như có một đoàn mềm mại hơi nổi lên dán vào người mình.

“Chết tiệt! Tiểu nha đầu đã lớn.” Mai Vô Quá trong lòng thầm kêu, cảm thụ hai luồng mềm mại nhu nhu, đại não nhin không được mà có chút kích thích, phía dưới hơi phản ứng, vì vậy vội vàng kéo tay Lạc Lạc ra.

“Lạc Lạc, buông ra chút, ca ca sắp thở không nổi.” Mai Vô Quá không thể nói thẳng ra.

“Thở không nổi sao? Muội tới nhìn một chút.” Lạc Lạc nghịch ngợm ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn dán vào mũi Mai Vô Quá. “Rất tốt mà, hô hấp bình thường, muội đã nói rồi, muội lấy đầu ra sức lực lớn như vậy.

“Lạc Lạc.” Mai Vô Quá mở miệng nói chuyện vừa đúng lúc chạm đến cái miệng nhỏ nhắn ẩm áp mềm mềm, đột nhiên cảm thấy phía dưới trướng đau, hấn điều chỉnh giọng nói một chút, vội đẩy miệng nhỏ ra nói: “Chớ bướng bỉnh, mau buông tay, đầu đã lớn rồi.”

hết chương 23

## Chương 24: Tình cảm thẩm thiết.

Mai Vô Quá bị Lạc Lạc ôm chặt, hạ thân sung sướng khó chịu, lại không tìm được cách để gỡ tay của tiểu nha đầu này, có lẽ, bản thân cũng chờ mong như thế. Xem ra nàng ấy hoàn toàn không có chút tình ý gì với tên Từ Kiêu Đình kia, chỉ thuộc về mình mà thôi, Mai Vô Quá nghĩ tới đây, bất giác mỉm cười.

"Ca ca, muội thật rất thích huynh, chúng ta mãi mãi như thế này thôi được không?" Lạc Lạc có chút xúc động, ánh mắt nghiêm túc nhìn Mai Vô Quá ——.

Sao Mai Vô Quá lại không muốn, nói nàng chính là sinh mạng của hắn, là lý do hắn cố gắng không ngừng nghỉ cũng chẳng phải nói quá, nhưng nàng còn nhỏ. "Ca ca sẽ bảo vệ muội cả đời, chờ đến khi muội trưởng thành." Mai Vô Quá im lặng, ôm Lạc Lạc thật chặt.

Lạc Lạc hài lòng hưởng thụ, cảm thấy Mai Vô Quá cũng để ý tới mình, mặc dù bọn họ đều vẫn chưa xác định rõ thứ tình cảm trong lòng nhưng Lạc Lạc vẫn rất hạnh phúc, ngủ thiếp đi trong sự vui sướng.

Mai Vô Quá bật ra lời thề, lần tới sẽ không để tiểu nha đầu nằm ở giường hắn nữa, sáng nay lúc ngồi bên giường hắn đã nghĩ như thế. Sau lưng, hai chân tiểu nhân nhi kẹp lấy chân rồi lật người, nhẹ “ừm” một tiếng, hoàn toàn không biết người kia làm sao vượt qua một buổi tối.

Mai Vô Quá ngấm Lạc Lạc ngủ say như chết, rồi tự mình đi rửa mặt, ăn xong bữa sáng muộn, tiểu nhân nhi lúc này mới tỉnh, lồm

cồm bò xuống giường đi đến bên cạnh hắn, khoác tay hắn hỏi: "Tại sao Mai ca ca không gọi muội dậy?"

Mai Vô Quá mở đôi mắt có chút sung đỏ trả lời: "Trông muội."

Mai Vô Quá lại ngáp một cái: "Thấy muội ngủ ngon, nên để muội ngủ thêm chút nữa."

"Mai ca ca ngủ không được ngon sao?" Lạc Lạc nghĩ đến sự thay đổi của hắn tối qua, không khỏi cười thầm.

"Rất tốt, ngủ rất ngon!" Mai Vô Quá đứng dậy vốc nước lạnh rửa mặt, quay đầu lại nói: "Đến nhà Mã đại tỷ nhớ phải ngoan, còn nếu muốn gặp Tích Yên, vậy thuê tạm xe đi cùng Mã đại tỷ, muội cầm lấy ít tiền này." Nói xong liền thả túi tiền vào tay Lạc Lạc.

"Mai ca ca, sao đưa muội nhiều tiền như vậy? Muội sợ làm rơi mất." Lạc Lạc ước lượng giá trị túi tiền, dù sao nàng vẫn quen được Mai Vô Quá chăm sóc rồi.

"Trước nên học cách sử dụng đã, chờ muội đến tuổi cập kê, sẽ để muội quản lí chi tiêu trong nhà." Thân mình to cao của Mai Vô Quá hơi cong xuống, chắn ánh nắng phía ngoài cửa sổ, như thể bao trùm lấy Lạc Lạc.

Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn cơ thể cao lớn của Mai Vô Quá che lấp ánh mặt trời, mây kiếm mắt sáng, à không, phải là mây kiếm mắt sung dễ nhìn hơn nhiều, mang đến cảm giác an toàn, thật muốn được sống dưới sự chở che của hắn đến hết cuộc đời. Lạc Lạc bĩu môi, được rồi, nàng cùng lắm là làm một cái túi tiền, về phần dùng như thế nào, nàng cũng không muốn quan tâm.

Tiến bước Mai Vô Quá, Lạc Lạc vội vã chạy sang nhà Mã đại tỷ

giúp đỡ sắp xếp việc nhà. Nàng không chăm chỉ bằng Tích Yên, cũng không có sự nhanh nhẹn tháo vát của muội ấy, chỉ có thể tùy tiện tiện làm qua loa, không còn cách nào khác.

Quả nhiên Mã đại tỷ muốn tới thăm Tích Yên, Lạc Lạc chuẩn bị đi cùng, đi tới cửa nhà kín đáo đưa cho lão ăn mày hai cái bánh bao thịt cùng một túi nước, dặn dò một hồi mới quay lại nhà Mã đại tỷ, đúng lúc thấy nàng cẩn thận khóa lại cửa, mang theo một cái rô xoay người đi tới.

"Mã đại tỷ, chúng ta có nên mua chút ít đồ tới đó không?" Quả cáp là thứ không thể thiếu khi tới nhà làm khách, ở hiện đại hay cổ đại đều giống nhau, điều này Lạc Lạc hiểu rõ.

"Chúng ta đi mua ít điểm tâm trước, tỷ còn nhớ nha đầu Tích Yên hồi bé rất thích ăn Cao Hoa Quế." Mã đại tỷ không giống như đang tùy tiện kể lại chuyện ngày xưa, tiếng nói trở nên trầm thấp.

Lạc Lạc cùng Mã đại tỷ đến Cầu Hương Trai chọn ít điểm tâm, tiện thể thuê luôn kiệu, phát hiện phía bên đường có một lão bá mở quầy hàng, phía trên quầy treo vô số thẻ loại tượng gỗ đồ chơi.

"Lão bá, tượng gỗ heo nhỏ này bán bao nhiêu?" Lạc Lạc cầm tượng gỗ heo nhỏ lên, đôi mắt sinh động kết hợp với cái mình mũm mĩm trông thật đáng yêu, càng nhìn càng thấy thích.

"Mười văn tiền, vị tiểu thư đây thật có mắt nhìn, tượng gỗ này được điêu khắc từ loại gỗ Đạt Đạt quý hiếm chỉ có ở phương Bắc, thủ công cũng rất tinh xảo." Lão bá nhiệt tình giới thiệu.

"Ta hiện tại chỉ mang theo mười hai văn tiền, ban đầu định mua cho hai muội muội ở nhà mỗi người một cái. Ai, nếu không mua được một cặp, vậy tốt nhất không mua nữa, cho chúng khỏi bị nạnh

nhau." Lạc Lạc bày ra dáng vẻ thất vọng, để tượng gỗ xuống giả bộ xoay người.

"Ai đợi chút, vị tiểu thư này xin đợi chút." Lão bá vâng vâng chồm râu ra điều suy tư, chắc đang tính thiệt hơn.

Đôi mắt to khễ lóe, Lạc Lạc im lặng nhìn vẻ mặt rồi rầu của lão bá.

"Cô nương người còn muốn mua thêm món nữa?" Lão bá không nói bán cũng không nói không bán, chỉ hỏi câu này.

"Ta nhìn món này món kia món đó cũng không tệ!" Lạc Lạc vừa chỉ vừa quan sát biểu tình lão bá, lúc đầu chỉ vào hai món tượng gỗ lớn đều nhận được ánh mắt cự tuyệt; đến khi chỉ vào bức tượng gỗ hình con thỏ, sắc mặt lão bá mới từ từ giãn ra.

"Bán, nói thật, cũng chẳng tốn bao nhiêu vốn, trong lúc lánh nạn tại phía bắc vô tình có được." Lão bá cũng thành thật kể.

Cầm đôi tượng gỗ trong tay, Lạc Lạc vui vẻ ngồi trên kiệu, cùng Mã đại tỷ đi thẳng đến nhà Tích Yên.

Lạc Lạc vén màn kiệu ngó ra ngoài, trên đường huyên náo nhộn nhịp, người buôn kẻ bán đều đang cố gắng làm ăn. Bọn họ có thể nghèo khổ đấy, nhưng quý ở sự chân thành. [diễn đàn lê quý đông] Sướng khổ tại thân, cùng một giá trị tiền, kẻ cảm thấy chẳng đáng là bao, người thì cảm thấy có ít còn hơn không có. Làm người buôn bán nhỏ vui buồn hợp tán cũng tốt, là quan lại quyền thế thất tình lục đục cũng được, cũng chỉ như một nét bút nhạt nhòa không dễ gì nhìn thấy trong bức họa “Thanh minh thượng hạ”.

Tiếng rao hò vẫn tiếp tục vang lên trên đường, suy nghĩ của Lạc



Lạc cũng đã xoay vòng trăm ngàn lần. Bóng người tới lui tấp nập, sau cùng đều muốn trở về con ngõ nhỏ xưa cũ yên tĩnh. Tiếng những tiểu thương rao bán xa dần, cùng với tiếng kể chuyện trầm bổng phát ra từ trà quán. Lạc Lạc quay đầu lại ngắm, Mã đại tỷ ủ rũ không nói tiếng nào ngồi trong kiệu, tiểu nhân nhi cẩn thận suy nghĩ, bỗng trong lòng trào lên cảm giác cô tịch. So với Tích Yên, bản thân vẫn hạnh phúc hơn, ít ra cũng có người quan tâm đến mình, tạm thời đó là loại tình cảm gì đó.

Lạc Lạc thu lại người, vuốt ve tượng gỗ trong tay, con thỏ gỗ này chạm trổ không được tinh xảo lắm, cũng may đáng yêu. Thân thỏ tròn bóng giống như thường được người vuốt ve, sờ thấy nhẵn nhụi, cuối cùng sờ ra một chỗ hơi lồi lên. Lạc Lạc lật qua rồi để sát lại xem, mặc dù không rõ ràng, nhưng có vẻ là một chữ “Tích”, bên trái hình như cũng có một chữ “Tích” nữa, hoặc giả là một bộ thủ thiên bàng, “Mượn”? “Tích”? Tuy Lạc Lạc có nghi ngờ nhưng cũng không để ý nhiều thêm, chỉ có thể nói tượng gỗ này cùng Tích Yên thật có duyên.

Kiệu dừng lại trước cửa chính được sơn đen như mực, Lạc Lạc nhanh tay trả tiền thuê kiệu, cùng Mã đại tỷ tiến lên đập cửa.

"Lão Bà Tử, ra mở cửa!" Giọng nói của một nam nhân có tuổi phát ra.

"Lão Bà Tử ông chết rồi, đi tìm mẹ trẻ của ông mà ra mở cửa!" Một vị phụ nhân già nua giận giữ to tiếng.

Lạc Lạc nghe cảm thấy không đúng, Mã đại tỷ thì lại lo lắng, chỉ sợ từ ngữ bậy bạ làm hỏng tai tiểu nha đầu.

Chỉ một lúc sau, nam nhân có tuổi thấy nói không lại người kia,

đành hậm hực đi tới mở cửa. Cửa chính mở ra, Lạc Lạc nhìn thấy một ông lão gầy ốm đứng trước cửa, nhìn mình cùng Mã đại tỷ đánh giá lên xuống: "Tìm ai à?"

Mã đại tỷ tựa hồ mất hứng, lớn tiếng nói một câu: "Ta tìm đại tỷ nhà họ Trương, ta là biểu muội của nàng ấy!"

Ông lão nghe vậy lập tức đổi giọng vui vẻ: "Thì ra là biểu muội của Mai Hồng, mời vào, mời vào!"

Lạc Lạc trợn mắt trước thái độ thay đổi nhanh như chớp của ông lão, đi theo Mã đại tỷ vào viện, quay đầu thấy ông lão đang lau nước mắt. Chậc chậc, lớn tuổi như vậy, nước mắt nhiều như thế, Lạc Lạc rất muốn xông lên chế nhạo một phen "Gia gia, ngài nghỉ ngơi một chút đi, nước mắt nhiều như vậy, thận sẽ rất mệt đó!"

"Ta là cha của Trương bộ đầu, cha chồng của Mai Hồng, đừng khách khí, mời vào nhà." Cha của Trương bộ đầu nhiệt tình dẫn đường cho Lạc Lạc và Mã đại tỷ.

Một lão phụ ngồi trên chiếc ghế mây chặn ở giữa cửa gian chính, nhìn ba người mới xuất hiện bản thân liền "hừ" một tiếng, không thèm để ý ai, khinh thường quăng lại một câu "Ông còn nhớ rõ ông là cha chồng đấy!" rồi khoanh tay đi dọc hành lang vào gian chính, làm cho mặt Trương lão cha tái xanh.

"Lão Bà Tử không hiểu quy củ, cũng tại bệnh của cháu gái mà ảnh hưởng tới tâm tính, đừng trách bà ấy." Trương lão cha cười ngượng ngùng, đang tính dẫn khách vào gian chính, bỗng thấy Trương đại tỷ từ sương phòng phía đông bước ra ngoài.

"Biểu muội đã đến rồi, vào nhà thôi." Trương đại tỷ tới cạnh Mã đại tỷ, kéo tay của nàng. Lạc Lạc nhanh chóng chào hỏi cùng

Trương đại tỹ.

Trương lão cha cười chê trách, đến nói: "Đúng đúng, vào nhà trước đi, ta đi chuẩn bị chút thức ăn, mấy khi người thân tới thăm, nhất định phải tiếp đón cho thật tốt."

Khóe miệng Trương đại tỹ hơi cong lên, tự mình cố ý kéo Mã đại tỹ cùng Lạc Lạc vào trong phòng.

Lạc Lạc rảo bước tiến vào trong phòng, bên trong nhà mùi thuốc nồng đậm. Một cái bàn hơi cũ được đóng bằng gỗ lim chắc chắn đặt trong phòng. Lạc Lạc đi theo Trương đại tỹ cùng Mã đại tỹ vào buồng bên, thấy sắc mặt Tích Yên tái nhợt đang nằm ngủ trên giường.

Mã đại tỹ nhỏ giọng thăm thì: "Con bé ngủ mất rồi, chúng ta ra bên ngoài thôi."

Trương đại tỹ uể oải gật đầu đồng ý, Mã đại tỹ xoay người nhìn Lạc Lạc: "Lạc Lạc, muội ở nơi này với Tích Yên, tỹ và Trương đại tỹ ra ngoài nói chuyện."

Lạc Lạc cũng gật đầu một cái, quay lại nhìn Tích Yên hơi thở có chút yếu ớt nằm trên giường, nhẹ nhàng đặt hai tượng gỗ ở bên gối của nàng, nâng má nhìn. Lạc Lạc nhìn một lát, bắt đầu quan sát đồ đạc bày biện trong phòng, chỉ thấy rèm trắng thuần được treo bằng một chiếc móc hình bán nguyệt ở giữa giường buông xuống hờ hững, kết hợp với mặt chăn gấm màu vàng nhạt đang đắp trên người Tích Yên.

Lạc Lạc đứng lên, đi nhẹ nhàng đến chỗ vị trí cái bàn bên cạnh cửa sổ, cầm lên một chiếc giày vẫn đang may dang dở. Đường may đều đặn, đáy giày cũng thật dày, xem ra tay nghề Trương đại tỹ không

tệ, Lạc Lạc thở dài, cho mình cả đời cũng không thể đạt tới trình độ này.

"Lạc... Lạc Lạc muối muối?" Tích Yên nhỏ giọng gọi.

"Tích Yên tử tử, là muối, muối tới chơi với tử đây, tử nhanh khỏe lại." Lạc Lạc thấy Tích Yên tỉnh, nhanh chóng trở lại bên giường.

"Tử còn tưởng đang nằm mơ, mấy ngày nay ngủ đến hồ đồ rồi." Tích Yên chậm chạp lấy tay xoa mí mắt. "Ngày đó vì chuyện của tử mà làm phiền muối."

"Tích Yên tử tử đừng nói như vậy, đều là chuyện nhỏ." Lạc Lạc chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: "Đúng rồi, Tích Yên tử tử, tử còn nhớ hôm đó có nói tới Mãn Thúy Lâu không? Kỳ thật là muối nghe nhầm, thì ra là có người tán gẫu cùng Mai ca ca ý muốn tới Mãn Thúy Lâu kia, chứ ca ca muối không hề đi qua chỗ đó."

Đôi mắt nửa mở của Tích Yên khẽ lay động, cuối cùng lại rũ xuống, chỉ là nhẹ nhàng nói: "Cô nương gia, về sau đừng đề cập đến nơi không tốt đấy, danh tiếng bị hư rồi sau này ai dám lấy."

Lạc Lạc nghĩ thầm mặc dù Mai ca ca không thể cho nàng vinh hoa phú quý, nhưng lại luôn bên cạnh khích lệ nàng, liền nhỏ giọng an ủi: "Tích Yên tử tử, tử chóng khỏe, tử vừa xinh đẹp, lại đảm đang, nhất định có thể tìm được một nhà chồng tốt."

Tích Yên cup mắt, chậm rãi nói: "Tử đã thôi nghĩ đến chuyện đó rồi, tử một thân bệnh tật, sợ rằng..."

Lạc Lạc đoán ra được chút sự tình từ lúc nhìn thái độ của Mã đại tỷ cùng Trương đại tỷ, nay nghe Tích Yên cũng nói như vậy, không gạt được bản thân nữa, đầu mũi cay cay nghẹn ngào nói: "Tích Yên

tỷ tỷ đừng nói thế, đại phu cũng bảo chỉ là do tinh thần mệt mỏi thôi mà."

"Sau khi đại phu xem qua cho tỷ, tỷ thấy biểu hiện của mẫu thân không được tốt." Tích Yên dừng một chút: "Tỷ nghe trộm được, đại phu nói, là bệnh về máu."

Lạc Lạc đề nén giọng nói: "Chắc chắn là xem sai bệnh rồi, chúng ta đổi đại phu khác."

"Trước kia tỷ chỉ muốn sớm gả ra ngoài, sẽ không phải nhìn cảnh hai người họ cãi nhau, bây giờ cũng không cần nữa rồi." Đáy mắt Tích Yên chảy ra một giọt lệ, cứ thế nói tiếp: "Hi vọng cha cùng nương có thể trở lại như ngày trước, yêu thương nhau."

Lạc Lạc tiến lên an ủi: "Tích Yên tỷ tỷ không cần lo lắng, cha nương tỷ vẫn còn thương nhau lắm, nhìn xem, nương còn làm giày cho cha tỷ này, có vẻ rất hao phí công sức." Lạc Lạc chỉ chỉ vào đôi giày khâu dở trên bàn.

Tích Yên nhìn cũng không nhìn chậm rãi nói: "Cái đó là tỷ làm cho nhị thúc."

## Chương 25: Mãi không xa rời

“Tỷ, nhị thúc tỷ không phải ở vùng chiến trận phương Bắc kia...” Lạc Lạc nhớ Mã đại tỷ đã từng kể chuyện nhị thúc của Tích Yên đã chết trên xa trường.

"Phải, nhị thúc tỷ đã chết, nhưng nương vẫn không ngừng làm giày cho thúc." Giọng điệu Tích Yên có chút tự vạch trần việc xấu trong nhà: “Kể từ khi nhị thúc tỷ rời nhà đi tham gia chiến trận vào ba năm trước, quan hệ cha cùng nương bắt đầu xấu dần, ba ngày hai bữa to tiếng với nhau, thậm chí còn chia phòng ngủ, cho đến mấy tháng trước cha đánh nương, thì mới, mới ngủ ở phòng này.”

“Nhị thúc tỷ là người như thế nào?” Lạc Lạc thấy Tích Yên cũng không kiêng dè mình, liền hỏi.

“Tỷ không biết, nhị thúc theo học bên ngoài quanh năm, ba năm trước đây mới trở về nhà, ở chưa tới hai tháng đã vội vã ra chiến trận.” Tích Yên nói hơi tức giận: “Trước kia tình cảm cha và nương vốn tốt đẹp, từ lúc nhị thúc trở về, cái gì cũng thay đổi. Sau khi nhị thúc đi, nương lo lắng cho thúc ấy còn nhiều hơn cho cha, nãy nãy cũng vì thế mà thường xuyên trách mắng nương.”

Lạc Lạc không biết nên nói gì cho đúng, xem ra hẳn là kể từ sau khi vị tiểu thúc về nhà, Trương đại tỷ đối xử với chồng mình lạnh nhạt dần. Cho dù tiểu thúc đi chiến trường, Trương đại tỷ vẫn nhớ mãi không quên đối với hắn, thay lòng đổi dạ với Trương Đại, thậm chí cùng Trương Đại tách phòng. Vì chuyện xấu của nhà, nãy nãy Tích Yên mới hay mắng chửi con dâu. Ai, đây là \*\* a, thư sinh phóng khoáng bừa bãi vốn đã có từ xưa, thế nhưng Trương Nhị này ngay cả chị dâu trong nhà cũng không tha, không biết là tài hoa

phong lưu đến mức nào đây!

Nghĩ tới đây, Lạc Lạc có chút đồng tình với Trương Bộ đầu, tuy rằng người đó có chút đáng ghét, nhưng nói cho cùng cũng là người bị hại. Từ xưa đội nón xanh không đáng sợ, đáng sợ chính là bị đệ đệ cho đội nón xanh, một cái nón xanh vô cùng uất ức.

Lạc Lạc vốn định lại an ủi mấy câu, trong sân đột nhiên truyền ra tiếng mắng chửi của nãi nãi Tích Yên: "Ông đặt xuống cho tôi, đó là con gà mái nuôi lấy trứng bồi bổ thân thể, cũng chẳng là loại khách quý gì, phải tiếp đón bằng thịt heo thịt gà sao! Chẳng qua chỉ là một lũ hư hỏng, cũng không phải thứ tốt đẹp gì!" Sau đó là giọng nói đầy tức giận của gia gia Tích Yên.

Lạc Lạc lén nhìn Tích Yên, chỉ thấy nàng bình thản như không, chậm rãi mở miệng: "Trước kia gia gia cùng nãi nãi vẫn luôn âm ỉ như vậy, nhưng kể từ sau khi tỷ trở về lại càng dữ dội hơn, mấy lần còn động đến dao, làm chuyện cười cho hàng xóm láng giềng. Lạc Lạc, như mọi người vẫn tốt hơn, chỉ có duy nhất một ca ca yêu thương, sẽ không làm ra mấy chuyện ồn ào như này."

Lạc Lạc đang muốn nói đôi lời an ủi, nhìn thấy Trương đại tỷ kéo Mã đại tỷ đang hầm hầm tức giận vào buồng bên của Tích Yên. "Nói năng kiêu gì vậy! Ngược lại ta cũng muốn đòi lại một lời cho phải đạo, ta..." Mã đại tỷ vốn thẳng tính, tuy tính tình nóng nảy, nhưng không phải người chuyên làm to chuyện.

"Được rồi được rồi, lão nhân gia luôn có thời điểm giận đối nhau, chúng ta làm tiểu bối không nên xen vào." Khuôn mặt Trương đại tỷ đau khổ, nhưng Lạc Lạc lại cảm giác khóe miệng của nàng nhếch lên một đường cong không dễ phát hiện.

“Đây mà là giận dữ nhau thôi sao? Có khách còn như vậy, nếu như không có người, bà ta nhất định sẽ khi dễ tử! Bà ta coi thường cha nương tử đã qua đời, lại không có huynh đệ tử muội gì, này...” Mã đại tử tâm tình kích động.

Mã đại tử quay đầu phát hiện Tích Yên đã tỉnh, bỏ dở câu nói, về mặt ôn hòa ngồi xuống chiếc ghế đầu bên cạnh giường, nhẹ giọng: “Tích Yên tỉnh rồi, trông con tốt hơn lúc trước nhiều, tỉnh dưỡng thêm vài ngày là khỏe hẳn, lại sắp có thể đến nhà biểu di chơi.”

Tích Yên gượng cười, bờ mi lay động. Lạc Lạc nhìn nàng mà trong lòng tràn đầy khâm phục. Nàng hiểu rõ tình hình bệnh trạng của bản thân, lại làm như không biết, phối hợp với mọi người, cứ như vậy, người thân của nàng đều cho rằng bản thân nàng vẫn chưa hay biết gì. Nhìn nàng lúc nào cũng mang bộ dáng thường ngày, có lẽ người nhà sẽ bớt đau thương hơn.

Trương lão cha cùng Trương lão nương vẫn còn ở trong sân lời qua tiếng lại không dứt, Trương đại tử biết tính khí của muội tử mình, sợ rằng trong một lúc không kiềm chế được, Mã đại tử sẽ xông ra ngoài mà làm chuyện trái với nhân đạo, vội nói: “Hôm nay tử cũng không thể lưu muội lại được, để khi nào đứa nhỏ khỏi bệnh, tử sẽ qua thăm muội...” Trương đại tử nói, trong mắt ánh lên tia tuyệt vọng, lại có chút oán giận.

Mã đại tử cũng cảm thấy mình ở đây tựa hồ chỉ thêm phiền toái cho biểu tử, vì vậy kéo Lạc Lạc rời đi. Lạc Lạc nhìn Mã đại tử giận dữ, không dám chần chừ, vì vậy nháy nháy mắt về phía hai cái tượng gỗ hình thú trên đầu giường, ý bảo quà cho nàng. Tích Yên chậm rãi quay đầu, cảm tượng gỗ màu trắng lên, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện vẻ mừng vui, trong mắt dâng lên một tầng nước mờ nhạt. Xem ra tử ấy rất thích món quà đó, Lạc Lạc vừa đi ra cửa vừa nghĩ.



Lúc hai người trở về lúc trời nhá nhem tối, Mai Vô Quá đã ở trước cửa viện nhìn xung quanh, đợi Lạc Lạc xuống xe, một cánh tay to che đỉnh đầu nàng."Làm phiền đại tỷ rồi, đệ không ở nhà thường xuyên, may mà có Mã đại tỷ giúp đệ trông nom nàng."

"Tiểu huynh đệ không nên nói vậy, đồng hương nên giúp đỡ nhau, hôm nay đại ca ngời trở về, cùng nhau ăn một bữa cơm nhé." Giọng Mã đại tỷ chân thành, nhưng bởi chuyện vừa rồi làm tâm tình không tốt, trên mặt hiện chút buồn rầu.

"Không cần đâu, thường xuyên quấy rầy đại tỷ đã là không nên, sau này tiểu đệ có công vụ vào ban đêm, vẫn cần đại tỷ giúp đỡ." Mai Vô Quá vỗ vai Lạc Lạc, chân thành nói.

"Không sao, lúc đó trực tiếp đến đây ở là được, đừng nên nói lời khách sáo với vị đại tỷ này." Mã đại tỷ nói xong chẳng hề để ý, khẽ thở dài một cái.

Ba người quay về viện, sau bữa cơm, tâm trạng Lạc Lạc có chút nặng nề không muốn nói chuyện, loay hoay với mái tóc còn chút ẩm ướt, đưa mắt nhìn Mai Vô Quá: "Tích Yên tỷ tỷ, chỉ sợ là bị bệnh về máu." Bệnh bạch cầu ở cổ đại được gọi là "bệnh về máu".

Mai Vô Quá đang gỡ từng lọn tóc của Lạc Lạc ra cho nhanh khô, nghe những lời này liền dừng động tác, ngay sau đó lại tiếp tục vuốt ve mái tóc mang theo mùi hương mềm mại thanh thuần của thiếu nữ.

Lạc Lạc nhìn ra tâm tình Mai Vô Quá không được tốt lắm, tuy rằng hai huynh muội cùng Tích Yên quen biết nhau không lâu, nhưng không tránh khỏi có chút buồn bã.

Lạc Lạc không nói chuyện nữa, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời lấp lánh ánh sao. Nơi đây xa xôi lại có thể bao quát cả bầu trời đêm, khiến cho con người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé. Có câu “nhân định thắng thiên”, song có những thời điểm quả thật không biết làm thế nào, chỉ biết than thở việc đời khó đoán mà thôi.

Bất luận ở cổ đại hay hiện đại, con người cả đời đều muốn chống đối, chống đối lại thiên nhiên, chống đối lại số mạng. Mặc dù cuối cùng cũng đành bất lực nhắm mắt buông xuôi tuân theo sự sắp xếp của lịch sử, vậy mà vẫn miệt mài cố gắng. Lạc Lạc đã không còn chút vương bận thế giới hiện đại, không có mình, Lý ca ca sẽ dễ dàng đón nhận tình yêu hơn, hưởng thụ mùa xuân của huynh ấy.

Hiện tại, thời không đưa mình đến bên người nam nhân này, lúc ban đầu Lạc Lạc cố gắng lấy lòng hắn, sống nương tựa vào hắn, đến bây giờ đã gắn bó khăng khít với nhau, thậm chí không thể tách rời, tình cảm mãnh liệt này khiến cho Lạc Lạc muốn đặt cược chống lại số mệnh một phen. Xưa nay nàng vốn là người không có chí hướng, cho dù xuyên tới cổ đại, mang theo những tri thức của người hiện đại, nàng cũng không định dựa vào điều đó mà làm nên chuyện để đời gì cả. Làm nữ tử can trường đứng giữa dòng nước xiết trạch đấu, làm kẻ thắng cuộc luôn phải cẩn trọng mọi bề trong vòng cung đấu, đều không phải điều nàng muốn, nàng chỉ nghĩ muốn cùng hắn sống một cuộc sống thật tốt, bất luận hắn đối nàng như nào, là muội muội cũng được.

Bệnh tình Tích Yên khiến Lạc Lạc buồn bực, càng thêm lo được lo mất. Coi như không tránh khỏi ý trời, nàng cũng phải đấu lại với người, giúp Mai Vô Quá chống lại những người không tốt, giúp Mai Vô Quá tránh đi những việc có hại. Mặc dù bản thân chẳng có chút bản lĩnh to tát gì, cũng muốn trợ giúp hắn hết sức mình, nàng hy vọng mỗi ngày trôi qua đều bình an hạnh phúc bên cạnh hắn.

"Mai ca ca, bị ôm thật đáng sợ." Lạc Lạc cúi thấp đầu. Sau lưng, Mai Vô Qua dừng một chút, rồi ôm lấy nàng từ phía sau, cầm đặt ở hông vai nàng, nhẹ nhàng cọ.

"Cho nên, Lạc Lạc đừng để bị ôm, mỗi ngày đều vui cười." Mai Vô Quá nhẹ nhàng nói.

Lạc Lạc xoay người lại, nhìn Mai Vô Quá thật gần, đôi con ngươi tràn đầy cưng chiều, đầy vẻ không muốn, lại tràn đầy sự dịu dàng: "Ca ca cũng đừng để ôm, từ nay về sau muội sẽ chăm sóc huynh, không cần huynh phải chăm sóc muội nữa."

Mai Vô Quá véo nhẹ mũi Lạc Lạc, phì cười: "Ca ca hứa nuôi muội cả đời, thì có thể nuôi muội cả đời."

"Nuôi muội cả đời? Được rồi, vậy cho muội làm thê tử của ca ca, là có thể nuôi muội cả đời rồi." Lạc Lạc bắt đầu trêu chọc, vừa dứt lời liền dựa vào ngực Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá chỉ coi như lời nói của trẻ con, mặc dù trong lòng cực kỳ hạnh phúc, ngoài miệng lại mắng "Tiểu Hầu Tử", người ở trong sân chơi đùa một hồi, rồi trở về phòng ngủ. Cửa phòng khép lại, dưới hiên nhà chim yến hoảng sợ tung cánh bay, cắt ngang bầu trời đêm như ánh sao rơi, như giọt mưa trong suốt, như viên trân châu quý hiếm. Chim yến bay về phương nam, trời chuyển thu. ddllqđ

Ba ngày sau, Lạc Lạc níu lấy tay áo Mai Vô Quá, cười nịnh nọt: "Mai ca ca, huynh đưa muội theo đi, muội không muốn xa huynh."

"Tuyệt đối không được, cố gắng đợi ở nhà Mã đại tỷ, nhanh thì ba ngày, lâu thì năm ngày huynh sẽ trở về." Mai Vô Quá vội vàng xoay người lại để tránh đôi mắt tiểu nha đầu, nếu không hấn sẽ

mềm lòng mắt.

"Nhưng là, nghe Mã đại tỷ kể huyện Đồng Khanh đó rất nghèo, đường đi khó khăn, muội không đành lòng để huynh đi một mình." Lạc Lạc nhăn mặt, không từ bỏ.

"Cho nên muội càng không thể đi, đến lúc đó muội nói ca ca là đi chăm sóc muội hay là áp giải phạm nhân hả? Ngộ nhớ không cẩn thận, phạm nhân bỏ chạy, ca ca sẽ mất việc luôn đó." Mai Vô Quá đặt hai tay lên vai Lạc Lạc, giọng nhu hòa: "Với cả, không phải chỉ có một mình ca ca, còn có Lý Mặc đi cùng mà."

"Hắn! So với muội cũng chẳng hơn chỗ nào, hắn có thể đi, muội lại không được đi." Lạc Lạc cong miệng lên.

"Dù sao thì vẫn là nam tử, cô nương gia muội yên yên ổn ổn ở nhà đợi là được, nghe lời, ca ca trở về sẽ dẫn muội đi mua y phục mới." Mai Vô Quá không tranh luận thêm cùng Lạc Lạc, bế tiểu nha đầu đặt lên giường: "Buổi tối nhớ sang ngủ bên nhà Mã đại tỷ, ngoan."

Lạc Lạc liếc thấy Mai Vô Quá vừa ra khỏi cửa viện, lập tức thay một bộ đồ cũ, đi một đôi giày vải thật dày, chạy đến nhà Mã đại tỷ giả vờ "Mai Vô Quá muốn dẫn mình theo", sau cầm mấy cái bánh màn thầu kín đáo đưa cho lão ăn mày, khóa cửa chạy thẳng tới nha môn.

Kể từ lúc đến thế giới cổ đại này, Lạc Lạc vẫn chưa có thời gian ngắm phong cảnh nơi đây. Coi như đường đi gian khổ, đi theo quan sai còn sợ gì nữa! Nói cho cùng, nha dịch nha môn chính là cảnh sát ở hiện đại, Lạc Lạc cảm thấy trừ việc đường đi sẽ có chút khó khăn, sẽ không còn nguy hiểm gì khác. Bản thân lúc ở hiện đại vẫn thường xuyên leo núi, coi như đi rèn luyện. Lại nói, nàng cũng

không yên tâm để Mai Vô Quá đi, hơn nữa, từ khi xuyên tới đây, hai người chưa từng xa nhau lâu như vậy, nàng có chút không quen.

Lạc Lạc núp ở góc tường nhìn cửa chính nha môn, hiện tại không thể xuất hiện, đợi đến khi ra khỏi thành, lúc đấy Mai Vô Quá muốn mình quay về cũng không được nữa, mới có thể đạt được mục đích.

Không phải chờ lâu, chỉ thấy Mai Vô Quá cùng Lí Mặc dẫn theo một người đầu tóc rối bù đeo gông gổ bước ra từ cổng chính nha môn. Người nọ mặt xám mày tro, đôi môi hơi khô rách, chiếc gông gổ nặng nề bao lấy cái cổ, hai tay bị cột chặt dưới gông.

## Chương 26: Như hình với bóng

Đoàn người Mai Vô Quá đi ở phía trước, Lạc Lạc tránh trái tránh phải bám sát phía sau. Máy người thuận lợi ra khỏi thành, trong lúc dân chúng đang tập nập ra thành theo thương đạo, Mai Vô Quá cùng Lý Mặc dẫn phạm nhân hướng quan đạo mà đi.

Tại Khánh Nguyên triều, các thành tới các thành, các thành tới các huyện đều nối chung với thương đạo. Theo Lạc Lạc hiểu, quan đạo đại loại giống đường cao tốc, còn thương đạo thì giống đường bình thường. Quan đạo được quan phủ dùng để truyền tin tức, ví dụ là có lời khẩn cấp cần truyền đi tám trăm dặm, họ sẽ sử dụng quan đạo. Quan đạo chủ yếu dùng để truyền đạt tin tức quân sự, áp giải phạm nhân, hộ tống bạc triều đình, người nhà quan viên qua lại, dọc đường thiết lập các trạm dịch.

Mà thương đạo là con đường để cho các tiểu thương trao đổi buôn bán, thương đạo không thiết lập trạm dịch giống như quan đạo, mà do người dân thăm dò nhiều năm tạo nên con đường, thích hợp cước phí.

Nhưng bất luận là quan đạo hay thương đạo, cũng không so sánh được với đường đi ở hiện đại, một số đoạn đường xây men theo núi thì dốc đứng, lại có đoạn đường mở kề sông vô cùng nguy hiểm, thêm núi rừng ven đường rậm rạp hoang sơ, nếu để hơn 80 tên thô phi ẩn nấp cũng không thành vấn đề.

Lạc Lạc đi theo thật lâu, có chút thở không ra hơi, dù sao mình chân ngắn bước nhỏ, cho dù không mang theo đồ bên người cũng không thể theo kịp cái người phải đeo gong gỗ trên cổ kia. Thấy Mai Vô Quá cách mình không xa, có ý định đi thêm một đoạn nữa

rồi chạy lên.

Đang suy nghĩ, Lạc Lạc chợt nghe sau lưng tiếng vó ngựa vang lên, thỉnh thoảng vang lên tiếng roi quất. Lạc Lạc vội nép sang bên trái, sợ bị đẩy vào cái rãnh sâu bên phải, ai ngờ con ngựa kia đã đến gần, vốn định phi nhanh về bên trái để tránh cô nương phía trước, ai ngờ cô nương kia lại đứng lúc đi sang trái, muốn tránh cũng không kịp. Tại thời điểm nguy hiểm này, Lạc Lạc bỗng cảm thấy đỉnh đầu mát rượi, thế mà người kia lại điều khiển ngựa phóng quá đầu nàng được. Hắc mã dừng trước nàng một đoạn không xa, vì dây cương ghì quá chặt, phát ra một tiếng hí dài.

"Cô nương nhà ai, sao lại một mình trên đường thế này!" Người trên ngựa hơi tức giận, một đôi mắt to hiện hữu trên khuôn mặt, mày rậm, bộ râu lan thẳm tới mang tai, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, khí thế mạnh mẽ. Trên người mặc bộ y phục bằng gấm đính bụi đất, sau lưng đeo một thanh đại đao tăng thêm uy mãnh, khi giơ tay nhắc chân đều mạnh mẽ vang dội.

Lạc Lạc còn chưa kịp cất tiếng, đã nghe thấy giọng nói của Mai Vô Quá, quay đầu nhìn lại không ngờ là Lạc Lạc, vội vàng chạy tới. "Lạc Lạc, tại sao muội lại ở đây? Có chuyện gì?"

"Không có gì, là vị đại ca đây có lòng muốn hỏi muội." Lạc Lạc sợ Mai Vô Quá giận lây sang người nọ, gây ra phiền phức không cần thiết.

"Làm sao muội ở chỗ này!" Mai Vô Quá không để ý đến câu nói kia, chỉ trừng mắt, cứ như thể sắp ăn thịt Lạc Lạc đến nơi.

"Mai ca ca, muội...muội..." Lạc Lạc có chút chột dạ cúi đầu, người trên ngựa thấy không có việc gì, có vẻ nóng vội lên đường,

vì vậy buộc chặt dây cương, bỏ lại con đường bụi tung mù mịt.

"Lạc... Lạc Lạc... Lạc Lạc" Lý Mặc chạy tới nơi thờ đứt quãng, trên mặt không che giấu vẻ mừng vui.

"Mau trở về trông coi phạm nhân, người chạy tới làm cái gì!" Mai Vô Quá có chút bức tức, hướng về phía Lý Mặc quát to. Lý Mặc rút cổ, vội vàng chạy từng bước về bên phạm nhân.

"Ba ba ba" Bàn tay to của Mai Vô Quá rơi đều lên hông Lạc Lạc, đau đến nỗi tiểu nha đầu mếu máo khóc.

"Lời ta nói người không vâng lời phải không? Người trưởng thành rồi hả? Không nghe lời ta nữa đúng không!" Ngực Mai Vô Quá phập phồng lên xuống vì tức giận, lúc này bên cạnh nếu có cây cối linh tinh nhất định sẽ bị nhổ tận gốc: "Nếu đã vậy thì ta cũng không tiếp tục quan tâm người." (đoạn này Mai Vô Quá đang tức giận nên sẽ thay đại từ nhân xưng)

"Không phải vậy... không phải vậy, là muội...là muội không thể thiếu ca ca. Từ ngày ca ca cứu muội ra ngoài chưa bao giờ muội xa ca ca, muội... muội sợ..." Lạc Lạc chưa từng nghe Mai Vô Quá nói ra những lời đau lòng như thế, không khỏi lệ rơi đầy mặt, gất gao ôm hông của hắn không buông. Nước mắt làm bụi đường dính trên mặt trôi đi, tạo thành các vết rãnh. "Ca ca, chúng ta cả đời không chia cách mà."

Mai Vô Quá không kịp ngăn nước mắt tiểu nha đầu, lửa giận tiêu biến hơn phân nửa, không thể làm gì khác hơn đành lau nước mắt cho nàng: "Là ca ca không tốt, mới vừa rồi không nên đánh mắng muội, nhưng muội không biết việc này rất nguy hiểm sao? Chẳng lẽ một mình muội đi tới đây?"



Lạc Lạc đáng thương gật đầu, mắt nhòe lệ nhìn Mai Vô Quá: "Ca ca, huynh dẫn muội đi cùng có được không, huynh không thấy muội cũng sẽ cảm thấy không yên lòng."

Mai Vô Quá trừng mắt liếc cái người vẫn đang nức nở, bực mình nói: "Bây giờ có không muốn cũng không kịp, lên đây đi." Nói xong liền đưa lưng thấp xuống, ý muốn tiểu nha đầu ngồi lên cho hẳn công.

"Không, muội tự đi được, bản thân phải vận động nhiều một chút, thân thể mới có thể khỏe mạnh. Huynh xem quan lại quyền quý hơn phân nửa sống dựa vào thuốc, chính là do quá nhàn rỗi, ngày ngày không nằm thì ngồi, thân thể mới yếu như vậy." Lạc Lạc không muốn tăng thêm gánh nặng cho Mai Vô Quá, cố ý muốn tự mình đi.

Mai Vô Quá ngẫm lại cũng thấy có lý, vì vậy lau khô nước mắt Lạc Lạc, dắt nàng đi về phía Lý Mặc cách đó không xa. "Đi thôi, muội muội ta sẽ khởi hành cùng chúng ta."

Lý Mặc không giấu được nụ cười trên mặt, Mai Vô Quá coi như không nhìn thấy. Theo quy định của nha môn, nha dịch đang thi hành công vụ không được phép mang theo người không liên quan, vì không muốn bị đề ý, Lý Mặc đưa cho Lạc Lạc bộ y phục của bản thân để thay.

Mai Vô Quá dẫn tiểu nha đầu vào chỗ không người trong rừng thay y phục của Lý Mặc, tuy có chút rộng, nhưng nếu xắn tay áo với ống quần lên cũng coi là tạm được. "Cám ơn Lý Mặc ca ca." Lạc Lạc ngọt ngào nói, chọc cho gò má Lý Mặc ửng đỏ, khăn trương nói không ra lời.

Bốn người đi dọc theo quan đạo, hai bên đường cây cao cây thấp xen lẫn nhau, thỉnh thoảng xuất hiện khoảnh đất trống, buổi trưa tìm một quán trà nào đó dùng lương khô mang theo, nghỉ ngơi chốc lát liền tiếp tục lên đường. Vào lúc mặt trời lặn, Lạc Lạc mệt mỏi kéo lê thân thể lén lút ngáp một cái, ngay sau đó làm bộ dạng rất thoải mái. Mai Vô Quá lên trước mấy bước, cũng Lạc Lạc tiếp tục đi.

"Mai ca ca, muội không mệt, muội tự đi được." Lạc Lạc giầy giụa trên lưng Mai Vô Quá, chuyến này nàng không thể làm phiền tới Mai Vô Quá.

"Mệt thì ngủ một lát." Mai Vô Quá chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Lạc Lạc tựa trên chiếc lưng rộng rãi vững chắc của Mai Vô Quá, hai cánh tay vòng qua cổ, cố ý để mũi sát vào phía sau tai hắn, một loại cảm giác quen thuộc. Có lẽ vì thoải mái, Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy tay chân mềm yếu, đầu trở nên nặng trĩu, dứt khoát không cử động nữa, chỉ chốc lát sau rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Cho đến khi nghe thấy tiếng nói chuyện, lúc này mới tỉnh lại.

Lạc Lạc nheo mắt nhìn về phía trước, là một trạm dịch ngói xám tường xanh. Trời mờ tối, không khí oi bức, có khả năng sẽ mưa. Một nam nhân mặc y phục màu xanh đang đứng nói chuyện với binh lính trong dịch trạm ở cửa. Lắng nghe câu chuyện, hóa ra là bởi đã muộn, hắn đến trạm dịch tìm nơi ngủ trọ.

Mai Vô Quá nhẹ nhàng đặt Lạc Lạc xuống, đi lên trước: "Xin hỏi, dịch thừa của trạm là ai?" (\*dịch thừa: một chức quan ở trạm)

Một gã trong đó nhìn trang phục nha dịch của Mai Vô Quá, lại liếc tên phạm nhân đeo gông gổ phía sau hắn, mở miệng nói: "Ta là lính

trạm dịch ở đây, các người đang tìm chỗ ngủ phải không?"

Mai Vô Quá đáp lời, từ trong ngực lôi ra kham hợp, mưa bắt đầu lâm tẩm rơi, một giọt nước trong suốt rơi trên mặt kham hợp. Kham hợp là vật dùng để nhận biết quan phủ, bộ binh thì dùng thẻ truyền công văn khẩn. Tên lính ở dịch trạm vừa nhìn ngay lập tức dẫn đường cho đám Mai Vô Quá, không để ý tới nam tử gầy yếu khi này.

"Vị quan gia này, ngài giúp đỡ cho, hiện tại trời tối đường xa, ta có chạy cũng không kịp tới thôn phía trước." Nam tử áo xanh vẫn không từ bỏ ý định, lôi kéo tay áo gã lính trạm.

"Không phải ta làm khó ngươi, ngươi cũng biết, đây là trạm dịch, không phải khách điểm, này..." Lính trạm vừa nói vừa rút tay áo, lúc này trời vẫn mưa nhỏ, lúc hai người đang lôi kéo nhau, mưa rơi càng lúc càng nặng, trong nháy mắt không thể không tránh.

"Vào đi vào đi, hừng đông đi ngay." Lính ở dịch trạm không phải người xấu, thấy mưa to, cũng liền phá lệ giúp đỡ tiếp nhận người mặc y phục màu xanh, mặc dù gã không phải quan phủ, cũng không phải bộ binh.

Người áo xanh hết sức vui mừng, hướng về đám Mai Vô Quá ôm quyền, coi như chào hỏi. Mấy người cùng đi vào trạm dịch, đúng lúc trạm dịch có một phòng chính, có chút rộng rãi, sương phòng chính tề bao xung quanh, dành cho khách đi đường ở tạm.

"Còn chưa biết xưng hô với các vị ra sao? Ta họ Mạnh, ta thấy trước tiên nên đem phạm nhân ra hậu viện, nơi đó sẽ có người trông coi, chúng ta sẽ dùng cơm trong đại sảnh." Lính trạm nói với Mai Vô Quá.

"Ta họ Mai, vậy cứ làm theo lời Mạnh đại ca nói." Mai Vô Quá dẫn người đi theo lính trạm về phía hậu viện, không bao lâu thì quay về, mọi người cùng vào đại sảnh chờ.

Lính trạm đi chuẩn bị thức ăn, bốn người tự tìm ghế ngồi trong đại sảnh. Người mặc y phục màu xanh ngẩng đầu xem xét Mai Vô Quá, thử chào hỏi: "Quan gia cực khổ, trời mưa to như vậy còn phải lên đường."

"Công việc thôi." Mai Vô Quá đáp –.

Người y phục xanh không tìm được đề tài nói, trầm mặc một hồi, đảo mắt quan sát xung quanh. Lạc Lạc cũng nhìn khắp mọi nơi, chỉ thấy gian chính rộng rãi như thế, bài biện lại cực kỳ đơn giản, thứ duy nhất được coi là đồ dùng gia đình chính là cái bàn tròn ở chính giữa phòng cùng với ghế dựa cao tại bốn phía, đoán hơn phân nửa trạm dịch trên vùng núi hoang vu đều như thế.

"Xin giúp với, có quan gia ở đây không?" Tiếng gõ cửa vang lên, lính trạm phiên nào ra mở cửa, không biết nói những gì ở cửa, chỉ lát sau, xuất hiện hai nam tử trung niên người ướt nhẹp bước vào.

"Đi ngang qua, xin giúp đỡ." Hai nam tử trung niên cúi chào mọi người đang ngồi trong phòng.

"Không có lần tới nữa đâu, hừng đông mau rời khỏi." Lính trạm ra lệnh cho hai nam tử.

"Dạ vâng, đa tạ quan gia, không phải mưa làm đường núi trơn trượt, tiểu dân thật không biết làm thế nào đây!" Nam tử trung niên mập mạp nịnh nọt cúi chào gã lính trạm.

Lính trạm đang định đi chuẩn bị cơm canh, tiếng gõ cửa lại vang

lên lần nữa, người đi đường có vẻ rất sợ trời mưa, không biết lúc này lại có ai tới xin trú mưa. Lính trạm có chút tức giận đi mở cửa, ngay khi mở cửa liền tiêu biến hết tức giận, tiếp đến truyền tới giọng nói cố gắng lấy lòng: "Hai vị trưởng quan mời vào, bên ngoài gió lớn mưa to, vào uống tạm ly rượu cho ấm người."

Lạc Lạc giương mắt nhìn, đi phía trước là một thanh niên mặc trang phục tối màu, người này có vành tai dày rộng, lông mày rậm mọc loạn xạ chia lên trên, nhất định tính cách hướng ngoại, là người nói một đằng nghĩ một nẻo, vả lại thời niên thiếu rất dễ gây chuyện. Khụ khụ, tốt hơn là không nên chọc vào, Lạc Lạc về mặt bình thản ngồi cạnh Mai Vô Quá, y phục xanh cùng hai nam tử trung niên lại tỏ vẻ khản trương.

"Đây là kham hợp." Một tiếng nói quen thuộc vang lên, Lạc Lạc vội ngẩng đầu, là cái người suýt đụng trúng mình, lúc này hắn mặc bộ y phục thêu đỏ chót bó sát người. "Nhớ chăm sóc ngựa ta thật tốt."

"Cho ngựa của ta ăn trước! Nếu làm gia chậm trễ về trại, các người sẽ biết tay!" Thanh niên mặc đồ lính vừa nói vừa nhìn về phía người mặc y phục thêu đỏ chót bó sát. "Lục Phiến Môn thì sao! Chỉ là một nha dịch, có chuyện gì phải gấp gáp chứ."

Mai Vô Quá nhướn mắt, thầm nghĩ người thanh niên này giọng điệu thật lớn mật, phải biết Lục Phiến Môn là tổ chức không lệ thuộc nằm ngoài lục bộ, phụ trách các vụ trọng án trong nước, các vụ án kiện liên quan tới quan lớn mà các châu phủ không thể phá án bắt giam được, trực tiếp nhận lệnh từ thế lực ở giữa. Ngay cả đại thần trong triều cũng không muốn đắc tội với người của Lục Phiến Môn, người thanh niên này sao lại dám ăn nói ngông cuồng! Nghĩ đến đây, không khỏi nhìn về phía người mặc y phục thêu đỏ chót

bó sát người.

Lạc Lạc nhướn mày, thầm nghĩ chuyện này là như thế nào? Mai ca ca nằm không cũng trúng thương! Cái gì mà nha dịch thì có chuyện gì cần gấp gấp chứ, vì vậy trên mặt hiện vẻ bất mãn nhìn về phía hai gã kia, cuối cùng tỉ mỉ quan sát gã mặc y phục thêu đồ chót bó sát người kia, đột nhiên lông mày hấn nhú lại thành hình chữ bát, căm tức nhìn người thanh niên, lời nói âm lãnh: "Tại hạ bất tài, đang làm công chuyện được thánh thượng giao phó, không biết quan võ Lý có chuyện gì quan trọng như vậy!"

Chậc, hai người này tính phân cao thấp sao, chắc có quan hệ! Lạc Lạc cố gắng hóa thành tảng đá, không nhúc nhích.

"Hừ, chuyện trong quân người có thể hỏi ta, ta..." Tay quan võ Lý cho vào trong vạt áo, mặt biến sắc, tiếp đến sờ khắp người, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn bạn đọc thân ái, bình luận của mọi người làm tôi có thêm động lực viết, đến đây đi, không cần thấy tôi xinh đẹp liền thương tiếc.

Cảm ơn bạn đọc thân ái, bình luận của mọi người làm tôi có thêm động lực viết, đến đây đi, không cần thấy tôi xinh đẹp liền thương tiếc.

Cảm ơn bạn đọc thân ái, bình luận của mọi người làm tôi có thêm động lực viết, đến đây đi, không cần thấy tôi xinh đẹp liền thương tiếc.

## Chương 27: Nội bộ bất hòa.

Quan võ Lý đưa tay vào trong vạt áo, mặt liền biến sắc, ngay sau đó sờ loạn trên người, mặt lộ vẻ kinh sợ.

Người Lục Phiến Môn vừa nhìn là biết, quan võ Lý đã làm mất bằng chứng bộ binh - thẻ truyền công văn khải, liền cười hả hê: “Quan võ Lý mau đưa thẻ truyền công văn khải cho lính ở dịch trạm đi, đừng làm lỡ việc.” Dứt lời vén vạt áo, ngồi lên ghế dựa cao bên cạnh xem náo nhiệt.

Quan võ Lý bình tĩnh lại, nói với lính trạm: "Người cứ dẫn ngựa đi ăn trước, sau đó sẽ đưa người xem."

Nhìn khí thế của quan võ Lý, y phục, cách nói chuyện cùng người của Lục Phiến Môn, cũng không giống đang mạo danh, lính trạm vốn định đi xuống trước, lại nghe thấy người Lục Phiến Môn lên tiếng: “Đừng, hay là cứ kiểm tra thẻ truyền công văn khải đi, dạo gần đây khắp nơi không yên ổn, đợt trước bên thành Nguyên Bắc vừa mới bắt giữ được một mật thám phía địch quốc trà trộn vào.”

Lính trạm lúng túng, quan võ Lý trợn mắt nhìn: "Lý Thừa Ích! Người đừng ngậm máu phun người, ta có phải Bộ binh không, người còn không biết?!"

“Lý Thừa Khoan! Người có phải là Bộ binh hay không, phải cần đến thẻ truyền công văn khải, nếu người đúng là đang mạo danh, ta sẽ hành quyết người ngay tại chỗ! Nếu như người làm mất ấn tín, tự có vương pháp chờ người!” Người phía Lục Phiến Môn bị kêu là “Lý Thừa Ích” vỗ tay vịn, đứng dậy găm lên.

Tình huống này là như nào! Nghe cách gọi, đợi chút, là huynh đệ? Lạc Lạc không hiểu ra sao, Mai Vô Quá không nói nên lời.

Lý Thừa Khoan giận đến mặt đỏ bừng: "Nhất định có kẻ đã trộm thẻ truyền công văn khải của ta, ta đảm nhiệm chức quan gì người lại còn không rõ! Người là phó tổng bộ của Lục Phiến Môn, lẽ nào muốn nhắm mắt làm ngơ, lại còn vu oan giá họa! Nếu phụ thân biết được, người cứ coi chừng!"

Chắc, quả nhiên là huynh đệ, Lạc Lạc nghĩ. Lòng ngực Lý Thừa Ích phập phồng tức giận, phát tay áo ngồi xuống, không nói thêm gì nữa.

“Lính trạm, nhất định phải để ý kỹ người qua lại trên đường.” Lý Thừa Khoan quét mắt qua những người trong phòng, giọng phách lối: "Đóng cửa chính, nếu trên đường không có người qua lại, kẻ trộm nhất định nằm trong số chúng. Không bắt được kẻ trộm, ai cũng không được rời đi, bây giờ lục soát người cho ta, từng người một!"

Lời Lý Thừa Khoan vừa dứt, thân thể nam tử y phục xanh cùng hai người trung niên có chút cứng đờ, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Lý Thừa Khoan nhìn mỗi người một chút, tiến về phía Mai Vô Quá.

Ầm ầm, nếu không đứng vững, đoán rằng Lạc Lạc sẽ nằm vật xuống thành một đống, lần này mọi người đều mặc áo trúng đạn mà vẫn bị thương. Tuy Lạc Lạc biết nhóm người mình tuyệt đối không trộm thẻ truyền công văn khải của hắn, nhưng nghe lời hắn nói, chưa tìm ra thì không thể đi, lỡ không kịp thời gian áp giải phạm nhân thì sao? Lạc Lạc mím môi nhìn về Mai Vô Quá.



Mai Vô Quá mặt mày ngưng trọng, từ từ đứng lên. Lý Thừa Khoan cao ngang bằng Mai Vô Quá. Lối sống ở tại sa trường quanh năm suốt tháng cũng khiến hấn cường tráng hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng khi Mai Vô Quá đứng trước mặt, khí thế có phần bớt đi phân nửa. Lý Thừa Khoan nhìn Mai Vô Quá không nói, ưỡn người, hộ tâm kính trước ngực lóe lóe sáng.

Mai Vô Quá đang vô cùng tức giận, cố gắng áp chế bản thân mà bình thản nói: “Vị đại nhân này, chúng ta là nha dịch ở thành Nguyên Bắc, đang áp giải phạm nhân tới huyện Đồng Khanh. Tối nay nán lại ở đây một đêm, qua sáng mai sẽ lên đường, không biết tối nay có thể giúp gì cho đại nhân.”

Lý Thừa Khoan thấy Mai Vô Quá nhún nhường, tinh thần liền tỉnh táo, ưỡn thẳng cổ nói: “Ai biết ngươi có thật là nha dịch không, đừng nói nhảm, ngươi cũng phải kiểm tra.” Lý Thừa Khoan vươn tay định kiểm tra người Mai Vô Quá, không ngờ lại bị hấn giữ chặt tay.

Giọng Mai Vô Quá có chút lạnh lẽo: “Ngài ở trước mặt cấp trên của ta, sờ soạng thân thể ta, là không giữ thể diện cho cấp trên cùng người của ta. Mặc dù chức quan của ta không lớn bằng ngài, nhưng giọng điệu này không thể chấp nhận được, cùng lắm làm phiền đến quan trên.” Trên thực tế Lục Phiến Môn cũng chỉ là nha dịch, nhưng họ chỉ chấp lệnh từ thế lực ở giữa. Ngược lại, Mai Vô Quá lại không sợ Lý Thừa Khoan, vì hấn cũng không muốn làm to chuyện, làm mất thể diện công văn khải, có khả năng chuyện bé xé to.

“Mấy người bọn họ từ phía thành Nguyên Bắc đến, người từ huyện Đồng Khanh lại, ở chỗ này gặp nhau, làm sao hấn có thể lấy trộm thể diện công văn khải của người. Nên tranh thủ thời gian tìm

đồ, chậm trễ thì đến phụ thân cũng không bảo vệ được người đâu.” Lý Thừa Ích đứng lên, rõ ràng đứng về phía Mai Vô Quá, xem ra mấy lời cơ trí của Mai ca ca có tác dụng, Lạc Lạc nghĩ thầm.

Mai Vô Quá buông tay Lý Thừa Khoan, ngồi trở lại ghế dựa. Lý Thừa Khoan tức giận trong người, tự biết lời Lý Thừa Ích nói không sai, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không phục. “Nhỡ đâu một trong ba người này trộm mất thẻ truyền công văn khải rồi lén lút đưa cho hắn!” Lý Thừa Khoan vừa chỉ tay vào nam tử y phục xanh và hai nam tử vào sau, vừa chỉ chỉ vào Mai Vô Quá.

“Cho dù có người trộm thẻ truyền công văn khải, chung quy cũng sẽ không giấu trên người, sau đó đến trạm dịch này. Bọn chúng hoặc không tự chui đầu vào lưới, hoặc sẽ giấu bên ngoài trước rồi mới đi vào, sao ngài còn lục soát chứ?” Mặc dù Lạc Lạc không muốn gây rắc rối, nhưng không chịu nổi cái người này cứ liên tục gây khó dễ cho Mai Vô Quá.

“Lời của tiểu huynh đệ này, trái lại có vẻ hiểu rõ suy nghĩ của tên trộm, không lẽ là đồng bọn!” Mặc dù trong lòng Lý Thừa Khoan đồng ý với lời Lạc Lạc, nhưng vẫn ngoan cố, vừa nói vừa tiến lại gần Lạc Lạc hai bước.

“Lý Thừa Khoan, không được vô lễ!” Lúc này Lý Thừa Ích nhận ra Lạc Lạc là nữ hài tử mặc nam trang, vì vậy quát hắn.

“Ta không phải đồng bọn, cũng chưa từng làm việc trộm cắp, chỉ là suy đoán một chút thôi.” Lạc Lạc nhận thấy Lý Thừa Ích mâu thuẫn với Lý Thừa Khoan, giống như có chỗ dựa, lá gan cũng to hơn nhiều.

Lý Thừa Khoan tỏ vẻ không phục: “Tóm lại không tìm được thẻ

truyền công văn khẩn, ai cũng dừng nghĩ rời khỏi đây!”

Lý Thừa Ích dừng một chút, nội tâm giằng co, nhìn dáng vẻ huynh đệ bọn họ, mặc dù quan hệ không tốt, nhưng nếu một người trong số họ gây tội, người còn lại khó tránh bị liên lụy. Lý Thừa Ích không tình nguyện nói: “Người từ huyện Đồng Khanh lại, ta từ thành Nguyên Bắc đến, trên đường đã gặp qua mấy người này.” Nói rồi chỉ đám Mai Vô Quá.

“Nhưng chưa gặp mấy người kia.” Lý Thừa Ích chỉ nam tử y phục xanh với hai nam tử trung niên.

“Các người đều đến từ huyện Đồng Khanh?” Lý Thừa Ích trầm giọng hỏi ba người kia. Cuối cùng ba người kinh sợ, cùng nhau quỳ xuống nền đất.

“Đúng là chúng dân đến từ huyện Đồng Khanh, nhưng tuyệt đối không có gan đi trộm đồ của quan gia, xin đại nhân minh xét. Hai huynh đệ thảo dân bị bệnh bạch phi, chuyến này đi thành Nguyên Bắc là để tìm thầy thuốc.” Nam tử trung niên hơi mập che giấu đoạn cổ áo. Lạc Lạc không rõ liền hỏi nhỏ Lý Mặc, qua lời giải thích đứt quãng của hắn, rốt cục Lạc Lạc cũng hiểu, ở hiện đại, bạch phi được gọi là vảy nến.

“Đại nhân, ta cũng vậy, cũng không có.” Trên đầu nam tử y phục xanh mồ hôi túa ra, không ngừng dùng tay áo lau.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nam tử y phục xanh, Lạc Lạc đã tỉ mỉ quan sát tướng mặt hắn, lông mày rộng, màu khô xám, mắt tròn, đây là tướng chuyên đi trộm cắp. Mặc dù trước đó chỉ thầm nhắc bản thân cần lưu ý một chút, nhưng bây giờ có chuyện Lý Thừa Khoan mất trộm liền không khỏi nghi ngờ, bèn bỏ qua việc hiềm

khích lúc trước đi tới bên, kéo nhẹ ống tay áo rộng của Lý Thừa Khoan, hướng nam tử y phục xanh bữu bữu môi, ý bảo người đấy có thể là kẻ trộm.

Mặc dù Lý Thừa Khoan ương ngạnh, nhưng tâm không xấu, biết mình vừa nãy có chút quá đáng. Thấy Lạc Lạc tới giúp mình, lập tức xin lỗi, sau đó không nói thêm lời nào nữa, lập tức tiến đến nắm cổ áo gã nam tử y phục xanh nhắc lên. "Giao đồ ra đây!"

Nam tử y phục xanh run lẩy bẩy, trong mắt khó giấu vẻ kinh hoảng, càng khiến mọi người chắc chắn hẳn là kẻ trộm. Lý Thừa Khoan dùng sức lắc, từ trên người nam tử y phục xanh rớt ra một vật cứng, đập xuống nền gạch xanh phát ra âm thanh sắc nhọn. Cùng lúc đó, một tiếng thét truyền đến, ánh mắt Lạc Lạc cùng Lý Thừa Ích tập trung vào Mai Vô Quá, thấy hẳn một cước đạp bay tên nam tử trung niên mập mạp, một tay bóp cổ tên trung niên còn lại.

Hai người vô lực, không ngừng phát ra tiếng rên rĩ.

"Các người chạy cái gì!" Mai Vô Quá đánh một quyền vào tên trung niên mập mạp đang nằm trước cửa, hẳn liền nằm im.

Thấy vậy gã trung niên kia vội móc ra một vật, Lý Thừa Khoan nhận ra thẻ truyền công văn khải. "Là các người!" Tên này lại bị Lý Thừa Khoan giáng thêm một quyền.

Thẻ truyền đã tìm lại được, cùng lúc thuận tiện phá được vụ trộm. Thì ra gã y phục xanh kia đúng là kẻ trộm, chỉ có điều thứ hắn trộm là đồ vật làm từ vàng bạc của một nhà giàu có ở huyện Đồng Khanh. Hắn lợi dụng làm thầy dạy học ở nhà đó, trộm một cái bát vàng, thừa dịp lúc bản thân về quê thăm người thân mang ra ngoài, vốn tưởng sẽ tìm không ra, ai ngờ lại bị hai người kia liên lụy. Mà

hai nam thanh niên kia cũng là vô tình trong lúc đi đường thì nhặt được thẻ truyền Lý Thừa Khoan làm rơi, tính chiếm làm của riêng, về sau mang đi lừa gạt. Lúc vào trạm dịch này cũng định đem đồ giấu đi chỗ khác, nhưng lại cảm thấy nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, sẽ không ai ngờ kẻ trộm lại dám ngang nhiên đi vào trạm dịch, lúc này mới dám mạo hiểm đi vào, ai ngờ gặp phải một tên nhất gan.

"Mau cầm lại thẻ truyền công văn khẩn của người đi, đừng làm rơi nữa, mới gặp chút chuyện còn con mà đã không phân biệt đúng sai, đừng làm vương, khụ khụ... quý phủ mất thẻ diện!" Lý Thừa Ích nổi trận lôi đình.

"Ta đây chỉ là vô tình làm rơi, ngược lại có người cần phải suy nghĩ tại sao khả năng phá án còn không bằng một nha dịch tầm thường!" Lý Thừa Khoan không phục đáp lại.

Chậc, hai người này lại bắt đầu tranh cãi. Lòng mày Lý Thừa Ích nhú thành hình chữ bát, gân trán nổi lên, đây là tướng của người có tính cách kiên cường, không chịu khuất phục. Hai huynh đệ như có cơ hội, đối chọi nhau gay gắt.

"Hừ!" Lý Thừa Ích hướng về phía Lý Thừa Khoan hừ một tiếng, sau đó chuyển sang Mai Vô Quá: "Công việc với việc nhà phải tách riêng, đây là điều lệ đầu tiên của nha dịch chính thức."

Lạc Lạc biết Lý Thừa Ích ám chỉ chuyện Mai Vô Quá tự ý mang theo nàng đi áp giải, bởi lẽ Lý Thừa Ích nhìn thấy bộ dạng mặc y phục nữ của Lạc Lạc trên đường, cho nên Mai Vô Quá cũng không nói thêm điều gì, chỉ đáp một tiếng. Lạc Lạc lo Lý Thừa Ích sẽ kiểm chuyện với Mai Vô Quá, nhanh chóng ngắt lời: "Trước tiên bắt giam mấy người này đã."

Cũng bởi hai huynh muội có giúp đỡ một ít, cho nên trong lòng hai người rất biết ơn. Mai Vô Quá dẫn ba gã kia đi giam giữ, Lạc Lạc, Lý Mặc cùng với Lý Thừa Ích ngồi chờ. Riêng Lý Thừa Khoan cao ngạo đi tới bên cửa nhìn ra ngoài. Lạc Lạc liếc nhìn Lý Thừa Ích, nói: “Lý đại ca, huynh đệ tử muội gần bó thân thiết, nhà ta chỉ còn hai người là ta và ca ca, ca ca đi đâu cũng đều không yên lòng vì ta, cho nên...”

“Hiểu, về sau cẩn thận là được.” Lý Thừa Ích cũng không muốn gây phiền phức cho hai huynh muội.

“Chung quy cha nương rồi cũng sẽ già, cuộc sống về sau, người thân nhất, trừ vợ chồng cùng con cái, chỉ còn huynh đệ tử muội thôi, Lý đại ca nói có phải không?” Lạc Lạc nghiêng đầu nói.

Lý Thừa Ích quay đầu nhìn lại, đôi mắt to của Lạc Lạc sáng lấp lánh tựa như yêu tinh bóng đêm nhìn mình. “Ta hiểu rõ lời cô nương muốn nói, chỉ là...” Lý Thừa Ích không nói chuyện nữa, cúi đầu cười khổ một tiếng.

Lạc Lạc cảm giác hẳn có điều khó nói, cũng không nhiều chuyện nữa. Lúc này lính trạm đã chuẩn bị xong cơm canh.

Lý Thừa Khoan thấy hai người nói chuyện phiếm, khác với tính cách thường ngày của Lý Thừa Ích, liền lại gần: “Tiểu huynh đệ, người qua đây, ta có điều cần hỏi người.”

Mặc dù trong lòng Lý Mặc không vui, nhưng không dám lên tiếng, đành nhìn Lạc Lạc tiến về phía Lý Thừa Khoan. Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn Lý Thừa Khoan, tính cách người này có chút trẻ con, khinh người, mặc dù có chút càn quấy không chịu nghe ai, nhưng không phải người xấu. Người xấu là kẻ giết người không thấy máu.

“Mới vừa rồi làm sao người biết tên mặc y phục xanh có vấn đề? Còn ra hiệu cho ta.” Lý Thừa Khoan khoanh tay trước ngực, có vẻ như tùy ý, kì thực lại đang cảm thấy hứng thú.

“Lông mày hấn màu sắc không tươi, lại cách xa nhau, mắt tròn trịa, rõ ràng là tướng chuyên đi trộm cắp.” Lạc Lạc nói: “Ta liền để ngài thử kiểm tra.”

"A, thú vị thú vị, người làm sao biết?" Lý Thừa Khoan thả tay, tới gần Lạc Lạc, cúi đầu hỏi.

Tác giả có lời muốn nói: bắt đầu từ hôm nay tiếp tục lúc 19:00 mỗi tối, mấy ngày nay mở V, có chút kích động cùng co quắp, trí nhớ cũng không tốt, còn có dây thần kinh nhất thời hỗn loạn.

## Chương 28: Hết cách

“Cha ta là thầy xem tướng.” Lạc Lạc đứng lui về sau. “Ta định sống dựa vào nghề này, ai dè học không được, đành phải bỏ, ai....”

“Vậy người xem ta như thế nào?” Lý Thừa Khoan chỉ vào mũi bản thân cười, giống như một đứa bé.

"Ngài? Ừ, trượng nghĩa! Chính trực! Thiện lương! Tài giỏi! Khiêm tốn! Cẩn thận! Nghiêm túc! Kiên cường! Hiền hoà!" Lạc Lạc nghĩ nát óc tìm lời ca ngợi, Lý Thừa Ích đứng bên lúc đầu tỏ vẻ nghiêm túc, về sau không kìm được bật cười. Khuôn mặt vui vẻ của Lý Thừa Khoan chuyển dần thành giận dữ.

“Người tính cười nhạo gia hả!” Lý Thừa Khoan tức giận quát âm.

"Đâu dám, ta chỉ nói sự thật, chỉ là, ngài có một chỗ không tốt..." Lạc Lạc lắp lửng.

“Chỗ nào? Có chỗ nào không tốt?” Lý Thừa Khoan tò mò.

“À, hay là như vậy đi, ngài làm một việc, tự nhiên ngài sẽ hiểu.” Lạc Lạc nhú mày nói.

Lý Thừa Khoan thẳng lưng, làm bộ kiêu căng không thèm để ý nói: "Để xem người giỏi trò mèo gì."

Hừ hừ, đúng lúc có thể áp dụng kiến thức chín năm học hành gian khổ vào thực tiễn, Lạc Lạc bình tĩnh tươi cười, trong đầu hiện ra câu chuyện cổ răn dạy sức mạnh của sự đoàn kết, liền cầm đôi đũa trên bàn, rút ra một cây đũa cho Lý Thừa Khoan: “Thử bẻ gãy nó.”



Lý Thừa Khoan mù mịt, nhưng vẫn làm theo. Rắc rắc, chiếc đĩa theo âm thanh mà gãy đôi, gọn gàng dứt khoát.

Tất cả đều nằm trong dự tính của Lạc Lạc, tiểu nhân nhi vẫn bình tĩnh mỉm cười, lại đưa ra năm chiếc đĩa: “Bẻ gãy chúng.”

Lý Thừa Khoan cầm lấy, không chút nghi ngại, dùng ít lực, trong nháy mắt đồng đĩa bị bẻ gãy, dứt khoát rõ ràng. Lạc Lạc sững sờ một chút, có chút chần chờ, nhưng ngay lập tức bình tĩnh, dù sao cũng là một tướng võ, sức lực so với người bình thường lớn hơn là điều dễ hiểu. Chỉ là, năm chiếc đĩa trúc, có thể bẻ gãy không tốn sức nào, quả thật có chút huênh hoang.

Lạc Lạc điều chỉnh cảm xúc nhất thời, cầm nốt hai đôi đĩa còn lại trên bàn, đi tới phía tường, mở chạn thức ăn lấy ra mười mấy hai mươi đôi đĩa, quay về trước mặt Lý Thừa Khoan: “Bẻ gãy tất cả.”

Lý Thừa Khoan vẫn không hiểu, nhưng cảm thấy mới lạ, cũng phối hợp. Đồng đĩa cầm đúng nắm tay, hơi hơi dùng sức, rắc rắc rắc, đĩa trúc được bẻ gãy đồng loạt. “A, được rồi, người định làm gì?” Lý Thừa Khoan nhìn Lạc Lạc mặt tái mét, cảm thấy không đúng liền hỏi.

“Ngài chờ, đừng đi đâu, ta đi tìm một lát.” Lạc Lạc khẽ cắn răng, sắc mặt u ám, cố chấp đi ra ngoài.

“Lạc Lạc, muội đi đâu. . . . . Chỗ nào? Muội phải tìm. . . . . Tìm. . . . . Tìm cái gì? Huynh giúp muội đi. . . . . Tìm. . . . . Tìm. . . . . Tìm. . . . . Tìm. . . . .” Lý Mặc gấp gáp kéo tay áo Lạc Lạc.

“Tự muội làm được!” Lạc Lạc kìm nén giọng nói, vung tay áo đi.

Lạc Lạc ra ngoài cửa, tìm được một đồng bó trúc chắt đầy cuối dãy hành lang, ôm lấy một bó mang về. “Huynh. . . . . Huynh. . . . . Huynh tới. . . . .” Lý Mặc đuổi kịp đoạt lấy bó trúc.

Hai người trở lại đại sảnh, Lạc Lạc thở dốc lau mồ hôi đứng đối diện với vẻ mặt không hiểu chuyện của Lý Thừa Khoan: “Tiếp tục bẻ gãy chúng!”

Lý Thừa Khoan nhìn Lạc Lạc mặt mày căng thẳng, liền thành thành thật thật đứng dậy, dùng sức, tất nhiên kết quả có thể đoán. Lý Thừa Khoan thả đồng trúc bị bẻ gãy xuống đất, có chút dè dặt nói: “Cũng bẻ hết rồi, người xem thế này được chưa?” Lý Thừa Khoan cũng không hiểu vì sao tự dung Lạc Lạc bực mình, ướm hỏi.

Không thể không thừa nhận, mặc dù bạn học Lý là loại công tử kiêu căng ngang bướng, nhưng tâm địa lại không hề xấu, đặc biệt tại thời điểm trong lòng hấn chấp thuận một người, có thể coi đối phương như bằng hữu. Lý Thừa Khoan có ấn tượng tốt với Lạc Lạc, thêm chuyện hai huynh muội bọn họ có ơn giúp hấn, vì vậy thái độ với bọn họ cũng thân thiết hơn nhiều. Có lẽ cũng bởi vì từ nhỏ đến lớn, thường thấy những kẻ chỉ biết cúi đầu răm rắp nghe theo, bị ỏi thấp hèn, Lý Thừa Khoan cảm thấy hai huynh muội này thật thú vị.

Lý Thừa Khoan thận trọng, hoàn toàn khác với dáng vẻ công tử nhà giàu nông cuồng ngang ngược lúc ban đầu. Lý Thừa Ích đứng bên coi, chỉ cảm thấy buồn cười, hấn hiểu dụng ý Lạc Lạc muốn nói cho Lý Thừa Khoan biết rất dễ bẻ gãy một chiếc đũa, nhưng nhiều chiếc đũa hợp lại sẽ không dễ dàng gì, từ đó giúp hấn nhận ra huynh đệ phải đoàn kết với nhau mới có thể đánh đâu thắng đó. Nhưng làm sao tiểu nha đầu này biết, từ nhỏ đệ đệ hấn đã có sức

mạnh trời sinh, lại trải qua nhiều năm rèn luyện gian khổ trong quân doanh, mạnh lên không ít, dù có cho nhiều chiếc đũa hơn cũng dễ dàng bẻ gãy trong nháy mắt.

Lý Thừa Ích chỉ cười mà không nói, cầm ly trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thâm quan sát Lạc Lạc, chỉ thấy tiểu nhân nhi thở hắt ra, từ từ ngẩng đầu, đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Ồn, cực kỳ ồn, ăn cơm thôi.”

“Người vẫn chưa giải thích tại sao lại yêu cầu ta bẻ gãy mấy cái đũa này?” Lý Thừa Khoan thắc mắc.

Lạc Lạc tức giận đến tái xanh mặt mày, vội kiềm chế tâm tình: “Xem thử ngài có đúng là một người vô cùng tốt bụng, dễ tin người không. Ngài nghĩ lại đi, chỗ không tốt nằm ngay đó, người ta bảo ngài làm cái gì, ngài liền làm cái đó, thật sự quá tốt bụng.”

Một lời giải thích tất nhiên không đủ để Lý Thừa Khoan tin tưởng, nhưng chưa kịp hỏi lại, Mai Vô Quá đã trở lại.

"Này. . . . . Này. . . . ." Lính trạm nhìn đồng đũa bị bẻ dưới mặt đất, nhìn mọi người há hốc, hấn không dám hỏi huynh đệ Lý gia, liền quay qua Lạc Lạc: “Chuyện này là ai làm?”

"Là người kia." Lạc Lạc không chút lễ độ chỉ thẳng vào Lý Thừa Khoan. Trên khuôn mặt vô tội của tên gia hỏa có chút muốn đánh đòn cùng dáng vẻ không quan tâm, lông mày nhếch lên, móc ra một khối bạc vụ từ trong ngực rồi ném cho lính trạm: “Cầm lấy.”

Lính trạm vụng về bắt đượ”, một mặt tỏ vẻ không biết phải làm sao: “Nhưng mà làm sao ăn cơm được nữa.”

Lính trạm vừa dứt lời, Mai Vô Quá cùng Lý Thừa Khoan vội vàng

tranh đoạt dưa ăn cơm. Mai Vô Quá được lão ăn mày ở nhà dạy cho nhanh tay lẹ mắt, chỉ sau vài lần đã kiếm được ba đôi, Lý Thừa Khoan bận bịu một trận ngẩng đầu than thở: “Ngắn như vậy làm sao ăn!”

Lý Thừa Ích thu vào mắt toàn bộ hành động của Mai Vô Quá, dùng giọng điệu thưởng thức khen ngợi: "Tiểu huynh đệ tài nghệ rất giỏi, học được ở đâu vậy."

“Là . . . . .” Mai Vô Quá chưa nói xong, Lạc Lạc vội chen ngang.

“Là từ bắt cá, mỗi ngày ca ca ta đều ra sông tay không bắt cá.” Biết đầu lão ăn mày không rõ lai lịch kia là kẻ thù trên giang hồ của ai đấy, không thể tự tiện rước họa vào thân. Sự thật, Mai Vô Quá cũng không tính nhắc đến lão ăn mày ngay từ lúc đầu.

Lý Thừa Ích không hỏi thêm nữa, mọi người chọn dưa xong, bắt đầu chia nhau dùng cơm. Đáng lẽ Lý Thừa Ích và Lý Thừa Khoan là quan chức, hẳn là sẽ dùng cơm riêng, nhưng vừa được hai huynh muội giúp đỡ, lại thấy hợp với hai huynh muội này, quyết định cùng nhau dùng cơm.

"A, cho ngài dùng đôi này." Lạc Lạc tốt bụng đưa cho Lý Thừa Khoan tay chân vụng về chiếc dưa dài hơn của mình, dù sao tay bản thân nhỏ, dùng dưa ngắn chút cũng không có vấn đề gì.

“Cảm ơn tiểu huynh đệ.” Lý Thừa Khoan cẩn thận nhận lấy, tiểu huynh đệ này không giống người khác, những người kia luôn tạo thuận lợi cho mình, hoặc e sợ gia thế của mình, hoặc là khúm núm xu nịnh, chỉ riêng “hắn” coi mình bằng vai phải lứa với hắn mà đối xử.

“Chỗ này cách huyện Đồng Khanh một khoảng, theo lẽ ta nên áp

giải ba tên kia trở về huyện Đồng Khanh, nhưng ngày mai ta còn phải vội tới thành Nguyên Bắc. Đúng lúc các người đang áp giải phạm nhân tới huyện Đồng Khanh, vậy thuận tiện dẫn theo luôn, ta sẽ viết một lá thư giải thích ngọn nguồn sự tình cho huyện lệnh huyện Đồng Khanh, ta cũng sẽ giải thích chuyện người lập công cho Từ tri phủ khi tới thành Nguyên Bắc.” Lý Thừa Ích nằm trong thế lực ở giữa của Lục Phiến Môn, được phép tự ý thay đổi quyền lợi của các nha dịch bộ khoái, Mai Vô Quá muốn từ chối cũng không được, huống hồ, đối với hắn chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại, vì vậy đồng ý ngay lập tức.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày tiếp theo từng người rời đi. Bên Mai Vô Quá coi như thuận lợi, giao nộp người cùng thư của Lý Thừa Ích cho người ở huyện Đồng Khanh xong cũng vừa đúng thời gian lên đường trở về. Ngày hôm đó trở lại thành Nguyên Bắc, sau khi kết thúc công vụ về đến nhà, đã thấy tiểu nha đầu cong mông giặt quần áo phía sau nhà. Tiểu nhân nhi sức yếu nên làm việc gì cũng vất vả hơn, bỗng thấy nàng vớt lên một thứ trong chậu nước, chà chà xát xát rồi đặt lại vào chậu, tiếp tục vớt lên, Mai Vô Quá chợt nhận ra đó là một bộ y phục màu hồng nhạt. Nắng chiều chiếu lên gương mặt trắng hồng càng làm tăng thêm vẻ đáng yêu, Mai Vô Quá nhẹ nhàng bước đến.

"Mai ca ca, việc trở về của huynh có thuận lợi không?" Vì công người quá lâu, nhất thời Lạc Lạc không thể thắng người nổi, đành phải cúi nửa người quay đầu nhìn Mai Vô Quá.

"Sao không nghỉ ngơi cho tốt mà đã vội vàng làm mấy việc này." Mai Vô Quá nắm chặt vai Lạc Lạc kéo lên.

"Tại rảnh rồi không chịu được, giặt bằng sạch mới thoải mái." Lạc Lạc cầm đồng y phục trong tay, cười hì hì.

"Nhanh phơi cho khô." Mai Vô Quá cười nói rồi đi vào nhà. Hai người đi vắng mười ngày, cứ nghĩ bụi sẽ bám đầy nhà, lại không ngờ vẫn khá sạch sẽ, rõ ràng tiểu nha đầu đã về nhà quét dọn qua một lượt. Mai Vô Quá cong khoe miệng, nhớ tới chuyện Tráng Đầu kể lại trước khi Lý Thừa Ích rời thành Nguyên Bắc đã báo chuyện của mình lại cho Từ tri phủ, không biết sắp tới có khen thưởng gì không.

Mai Vô Quá nhìn qua cửa sổ, thấy tiểu nha đầu đang kiễng chân phơi y phục lên cây sào trúc, thân thể gầy yếu khiến người thương yêu, thật muốn bảo bọc nàng cả đời.

Để chúc mừng Mai Vô Quá sắp tới được khen thưởng, hai người liền uống chút rượu lúc dùng cơm. Sau bữa cơm, Lạc Lạc lại bám lấy Mai Vô Quá trêu chọc, nhất định không chịu đi ngủ. Tuy Lạc Lạc uống có một ít, nhưng trong người cảm thấy hơi lâng lâng, vì vậy dưới tác dụng của rượu càng thêm buông thả. Mai Vô Quá cũng cảm thấy có chút chóng mặt, thoải mái nằm yên trên giường nhìn Lạc Lạc giở trò.

"Mai ca ca thấy dễ chịu à?" Đôi tay mềm của Lạc Lạc chạy khắp trên lưng, trên hông, trên đùi Mai Vô Quá.

"Ừ, Lạc Lạc cũng nghỉ ngơi một lát đi." Mai Vô Quá cầm lấy tay Lạc Lạc.

"Muội không mệt, suốt chuyến đi đều là ca ca cõng muội, ca ca mới là người mệt." Lạc Lạc có chút đau lòng nói: "Ca ca, huynh tốt với muội nhất."

"Cái miệng xảo quyệt thật biết lừa người." Mai Vô Quá nghiêm mặt, trong giọng lại tràn đầy yêu thương.

"Lạc Lạc, được rồi, được rồi, a." Mai Vô Quá xoay người tránh bàn tay không yên phận của Lạc Lạc ở giữa bắp đùi.

Lạc Lạc khó hiểu nhìn Mai Vô Quá.

"Nghỉ ngơi một lát, lại đây, nằm xuống." Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc.

"A, ai u!" Lạc Lạc kêu to.

"Sao thế?" Mai Vô Quá tay chân luống cuống, nghĩ thầm mình đâu có dùng sức.

"Chỗ này hơi đau" Lạc Lạc bấu môi chỉ vào bộ ngực nhỏ của mình.

"Chỗ này làm sao mà đau?" Mai Vô Quá căng thẳng nhìn ngực Lạc Lạc, chạm hay không chạm đều không được, hai tay treo ở giữa không trung.

"Đau, sưng nhức, ê ẩm." Lạc Lạc vắn vẹo thân thể dựa gần vào Mai Vô Quá.

"Đừng sợ, ca ca đi tìm đại phu." Mai Vô Quá vội vàng đứng dậy.

"Mai ca ca, không cần, cũng không phải việc lớn gì." Lạc Lạc thầm nghĩ, con gái tuổi dậy thì ngực phát triển nên mới sưng nhức, đại phu nào cũng bó tay thôi.

## Chương 29: Tâm can nhộn nhạo.

"Muội thì biết cái gì, ở nhà đợi ca ca." Mai Vô Quá vừa nói vừa xỏ giày.

"À, ca ca, là Mã đại tỷ, nói là..." Lạc Lạc không nghĩ ra cách nào khác đành một lần nữa lôi Mã đại tỷ làm người nói thay cho bệnh viện sơ khai.

"Nói như nào!" Mai Vô Quá chất vấn.

"Mã đại tỷ nói, vấn đề này cô gái nào cũng sẽ trải qua, do chỗ này đang từ bé phát triển thành lớn sẽ gây cảm giác sung nhức, dần dần rồi quen." Lạc Lạc cố gắng nói bằng giọng điệu non nớt.

"Khụ khụ, ra thế..." Dù gì Mai Vô Quá cũng không phải một thằng nhóc lên ba chưa hiểu chuyện, ngây người mất một lúc, sau đó liền sáng tỏ: "A, vậy thì, cẩn thận một chút, không nên động mạnh. Được rồi mau đi ngủ."

Trong lòng Lạc Lạc bật cười, nghĩ thầm lời này nên tiếp lại thế nào, tuy nhiên so với bản thân, đối phương vẫn còn là một tay mơ, không nên cười chê hấn. Nghĩ tới đây lại muốn giở trò, làm nũng nói: "Muội muốn cùng ca ca ngủ cơ, chỗ này của muội sưng đau ê ẩm khó ngủ lắm."

"Tự ngủ vẫn tốt hơn." Mai Vô Quá liêm liêm đôi môi hơi khô.

"Không muốn, muội muốn ngủ cùng ca ca." Lạc Lạc ăn vạ chui vào chăn. "Muội ngủ đây."



Mai Vô Quá có chút mệt mỏi sau khi uống rượu, cười bất đắc dĩ, dập tắt đèn dầu rồi leo lên giường, ôm tiểu nha đầu vào ngực, điều chỉnh tư thế chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

“Ca ca, huynh có giống như Lý ca ca, đột nhiên biến mất hay không.” Lạc Lạc nhớ lại lúc bản thân xuyên qua vào đêm tối mưa giông gió bão kia, không biết sau đó cảnh sát Lý như thế nào.

“Không đâu, Mai ca ca sẽ không bỏ rơi muội.” Lúc này Mai Vô Quá không hiểu sao cảm thấy tên Lý tiểu tử kia vừa đáng yêu vừa đáng hận. Đáng hận ở việc hắn bỏ đi không nói một lời, khiến tiểu nha đầu suýt nữa sa chân làm kỹ nữ; đáng yêu chính là nhờ hắn bỏ đi không nói một lời, mình mới có cơ hội gặp gỡ tiểu nha đầu, mới có ràng buộc, một sự ràng buộc tốt đẹp.

“Có thể Lý ca ca muốn cưới vợ, ca ca, huynh đừng cưới vợ được không?” Lạc Lạc nghiêng người cọt cọt trên thân thể Mai Vô Quá.

“Được, không cưới.” Thật sự Mai Vô Quá không định suy tính đến chuyện bản thân, cảm thấy cuộc đời này chỉ cần có tiểu nha đầu là đủ.

"Vậy muội nhận nhiệm vụ làm vợ Mai ca ca!" Lạc Lạc bắt đầu thăm dò, cố gắng dùng giọng trêu đùa.

"Khụ khụ, được rồi, ngủ đi." Mai Vô Quá có chút bồng bênh, nghe thấy lời này trong lòng cảm thấy thoải mái.

“Mai ca ca, chỗ này vẫn đau nhức.” Có khả năng đến thời kỳ phát triển sớm, cảm giác đau nhức càng lúc càng tăng. Hồi ở hiện đại, bản thân đã trải qua giai đoạn này, khoảng nửa năm thì cảm giác đau nhức biến mất, ngực cũng phát triển nhanh hơn, chắc hẳn đây là triệu chứng của tuổi dậy thì.

“Rất đau sao?” Mai Vô Quá lo lắng, tay dừng trên không, không dám động chạm.

“Đau lắm.” Lạc Lạc dùng tay của mình xoa xoa: "Xoa như này cảm giác đỡ hơn."

Môi lưỡi Mai Vô Quá đột nhiên khô khốc, vội vàng quay đầu sang chỗ khác. "Đỡ hơn rồi thì mau ngủ đi."

“Nhưng nếu ngừng xoa, lại đau tiếp.” Sưng nhức không ngừng, chỉ bằng tranh thủ trên đùi mỹ nam. “Hay là Mai ca ca giúp muội xoa xoa.”

Vốn là Lạc Lạc đang buông lời chòng ghẹo Mai Vô Quá, thế nhưng hần nhìn dáng vẻ khó chịu của tiểu nhân nhi trong lòng lại cho là thật, Mai Vô Quá hít sâu một hơi, mượn rượu vươn tay phải về phía ngực Lạc Lạc.

Trong bóng tối một bàn tay to đưa về phía mình, quả thực Lạc Lạc bị dọa cho sợ điếng hồn, đến khi nhận ra là tay của Mai Vô Quá, bỗng cảm thấy xấu hổ đồng thời lại có chút chờ mong. Nàng muốn cùng nam nhân này sống một cuộc đời bình yên, bên nhau, thấu hiểu nhau, nàng không muốn chỉ là muội muội.

Tay kia từ từ hạ xuống, áp sát dần vào bộ ngực hơi nhú của mình. Bàn tay càng đến gần, Lạc Lạc cảm thấy nhiệt độ vùng ngực ngày càng tăng cao rõ rệt, cùng lúc đó, nàng cũng cảm thấy trán mình cũng nóng theo.

Lạc Lạc khẩn trương nắm chặt tay thành quả đấm, nuốt nuốt nước miếng, chờ đợi khoảnh khắc kia đến.

Mai Vô Quá cũng hết sức căng thẳng, trong lòng không ngừng tự nói với bản thân, đây là việc làm trong sáng, ngàn vạn lần không được suy nghĩ linh tinh, chỉ là muốn làm giảm bớt cảm giác khó chịu cho tiểu nha đầu mà thôi. Mai Vô Quá chậm chạp đưa tay tới gần, ngay lúc sắp chạm tới nơi mềm mại kia liền dừng lại, nghe thấy tiểu nha đầu lẩm bẩm, dường như là vì đau nhức mà khó chịu, đầu óc lập tức nóng lên, bàn tay đặt vững vàng lên nơi mềm mại.

Mai Vô Quá cảm thấy thân thể tiểu nha đầu khẽ run lên, ngay sau đó liền thả lỏng, vì vậy bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp làm dịu cảm giác đau nhức cho nàng.

Lạc Lạc đỏ bừng cả mặt, mặc dù mình thường đùa giỡn hấn, nhưng ở thời điểm thật sự, vẫn có chút xấu hổ. Nhớ lúc Từ Kiêu Đình khoác tay lên vai mình, bản thân không có nổi hứng thú, có vẻ mình không phải loại háo sắc, chỉ đối với người mình để ý mới có dũng khí mở lòng đón nhận thôi.

Không ngờ uống rượu không những làm khô miệng mà còn khiến lòng trở nên gấp gáp, cổ họng cùng hai chân Mai Vô Quá căng thẳng theo. Hấn nhẹ nhàng ấn ngực Lạc Lạc, nơi nhỏ bé mềm mại đang ở trong tay mình, hóa ra thật mỏng manh, thật yếu đuối, khiến người tự nhiên sinh ra cảm giác muốn bảo vệ nó \*\*.

Mồ hôi chảy sau gáy Mai Vô Quá, đầu căng ra, giống như có vật gì đang ra sức chen vào trong não, lại giống như không có thứ gì, một mảnh trống rỗng. Hô hấp của hấn trở nên dồn dập, thân thể cũng càng lúc càng nóng, không biết là do rượu hay điều gì khác. Nơi mềm mại trong tay tựa như có ma lực, hành hạ hấn không biết phải làm sao.

Lạc Lạc nín thở, thường ngày ra sức trêu đùa, lúc này lại nằm im

không quấy phá, mặt đỏ tới mang tai, nhắm mắt lại cắn chặt đôi môi, vừa xấu hổ lại mong đợi, giờ phút này chẳng thiết nghĩ gì nữa, chỉ muốn thời gian trôi chậm một chút.

Lạc Lạc cảm nhận cả người nóng lên, hơi thở nóng hổi của Mai Vô Quá phả vào mặt mình, như thể muốn thiêu đốt mình. Bên kia, Mai Vô Quá cũng không dễ dàng hơn, khoái cảm khác thường kích thích khiến hắn chỉ muốn lật nghiêng thân nằm trên người Lạc Lạc. Tay Mai Vô Quá đang ấn nhẹ từ từ chuyển thành vuốt ve, có lẽ do tác dụng của rượu, trong đầu hiện lên loạt hình ảnh kia. Mai Vô Quá đưa môi kề sát thái dương Lạc Lạc: “Có đỡ được chút nào không?”

Lạc Lạc đè nén nhịp tim đập loạn xạ, giọng líu ríu: "Ừm....."

Tay của Mai Vô Quá đặt phía trên đùi lực, Lạc Lạc lại nhẹ nhàng nỉ non thành tiếng, đang lúc hai người còn ý loạn tình mê, gió bỗng đập mạnh vào cửa sổ. Mai Vô Quá ngừng lại, đầu óc lập tức tỉnh táo, vội vàng thu tay, xuống giường đốt đèn, ra sân hắt nước lạnh lên mặt, đứng thêm một lát rồi mới quay trở về phòng.

Lạc Lạc giả vờ đã ngủ, nhưng thật ra do không biết đối mặt ra sao, chỉ bằng làm bộ cái gì cũng không biết.

Trong bóng tối, Lạc Lạc cảm thấy mặt Mai Vô Quá đang tiến dần về phía mình, sau khi lưu lại một cái hôn ấm áp, liền được hắn hôn vào lòng. Lạc Lạc nằm im giả vờ ngủ, qua hồi lâu, mơ mơ màng màng ngủ thiếp mất.

Lúc dậy sớm ăn cơm, sắc mặt Mai Vô Quá có đôi chút lúng túng, hồi hận ngày hôm qua uống rượu, còn hơi kích động. Lén lút quan sát tiểu nha đầu, thấy nàng vẫn mang bộ dạng thường ngày cũng

yên lòng phần nào. “Ăn nhiều chút, hôm nay ca ca có khả năng về muộn, muội cứ ngủ trước đi.”

"Muội chờ Mai ca ca về cùng ngủ." Lạc Lạc liếm liếm đôi môi hài lòng, không biết là điểm tâm ăn ngon hay là tối hôm qua ăn ngon.

Mai Vô Quá nhìn khuôn mặt ngây thơ của Lạc Lạc, hình như nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không nghĩ tới chuyện tối hôm qua nữa. Thật muốn tiếp tục sống cuộc đời chỉ có hai người bọn họ.

Lạc Lạc đứng ở cửa giúp Mai Vô Quá sửa sang lại y phục, nhìn gương mặt anh tuấn góc cạnh, đột nhiên Lạc Lạc kiễ chân, ấn đôi môi mềm mại ấm áp lên. Cánh môi cọ vào cằm Mai Vô Quá, tiểu nhân nhi nhanh chóng rời khỏi, cười nói: “Ca ca không nhanh bằng muội, ca ca lại thua rồi.”

Mai Vô Quá đưa lưng về phía cửa sổ, chắn đi khí lạnh buổi sớm ở ngoài, sờ sờ cằm, hồi tưởng lại cảm giác vừa nãy, cười xấu xa: “Muội cứ chờ huynh trừng trị.”

Lạc Lạc nhìn bóng lưng Mai Vô Quá dần xa, cong khóe miệng: “Muội sẽ chờ huynh, mãi mãi.”

Mai Vô Quá trở lại nha môn, liền bị tráng đầu gọi đi, do có công giúp đỡ Lý Thừa Ích của Lục Phiến Môn bắt được ba kẻ trộm lúc ở trạm dịch, Từ tri phủ quyết định khen thưởng hắn. Tráng đầu uể oải đập đập bả vai của Mai Vô Quá: “Tiểu tử không tồi, mới ra ngoài mấy ngày, thành công mang về tiếng tăm lẫy lừng. Miếu nhỏ tráng ban này sắp không chứa nổi đại thần rồi, ta thấy người sớm muộn cũng phát tài.”

"Tráng đầu nói quá lời, ta chỉ là vừa khéo gặp được, với cả người bên Lục Phiến Môn không muốn nhúng tay, nếu ngài ấy động thủ,

đâu đến lượt ta.” Mai Vô Quá nhớ lại chuyện hôm đó, may mắn Lý Thừa Ích không đề cập đến người gọi là đệ đệ của mình kia, nếu không thật đúng là khó giải thích.

“Phải, rất khiêm tốn, Từ tri phủ muốn thưởng người đây, có lẽ là nửa năm bổng lộc cũng nên.” Tráng đầu nắm vai hắn: “Người nhớ phải mời khách nha.”

“Được, nhất định mời khách, chỉ là, ta không muốn tiền thưởng.” Mai Vô Quá ngẫm nghĩ hồi lâu, nói: “Chẳng biết có ghi công cho ta được không, ta hy vọng...”

“Tiểu huynh đệ, đừng nói ta không nhắc nhở người, cấp trên thưởng cái gì người cứ nhận, ta hiểu ý muốn của người, dù sao vẫn có cơ hội.” Tráng đầu vỗ vai Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá biết tráng đầu là người già dày dặn kinh nghiệm, hắn nói như vậy là có đạo lý, không nói chuyện tiếp nữa, chào hỏi qua các đồng僚 rồi trở lại nhà giam. Mới đi kiểm tra một vòng nhà giam, nghe thấy tiếng Lý Mặc cùng người khác nói chuyện bên ngoài, nghe loáng thoáng có đề cập tới ai đó, vội đi ra coi thử.

“Nhanh lên một chút, đừng có lè mề!” Một nha dịch tạo ban đối diện Lý Mặc nói chuyện, sau lưng là một phụ nhân đội mũ vành che khuất mặt.

Lý Mặc thấy Mai Vô Quá đi ra, giống như gặp vị cứu tinh, lập tức chạy tới cạnh hắn: “Mai...Mai đại ca.”

“Chuyện gì?” Mai Vô Quá liếc qua tên nha dịch tạo ban ngạo mạn, quay lại hỏi Lý Mặc.

“Là...Là...” Lý Mặc ấp úng nhìn nha dịch kia.

“Đưa Sa Hổ ra, có người tới thăm tù.” Nha dịch tạo ban nói với giọng ra lệnh.

Mai Vô Quá chấp tay sau lưng, sắc mặt không vui, cười lạnh một tiếng: “Có chỉ thị của cấp trên?”

“Chỉ thị nào?” Nha dịch tạo ban tiến lên lớn tiếng nói: “Đừng có không biết điều, ngày trước cũng như thế này hết.”

"Ngày trước là ngày trước, bây giờ là bây giờ." Mai Vô Quá đổi thành khoanh tay trước ngực.

### Chương 30: Ngoài dự đoán của mọi người.

Mai Vô Quá kiêu ngạo nhìn tên nha dịch tạo ban cố tỏ vẻ ngạo mạn trước mặt, cười lạnh một tiếng: “Ngày trước là ngày trước, bây giờ là bây giờ.”

Nha dịch tạo ban kia nhìn Mai Vô Quá, vẻ mặt khinh thường toát lên sự cứng cỏi, trong lòng hiểu rõ người này hoàn toàn không giống Lý Mặc chỉ cần dọa dẫm đôi câu là qua chuyện, mặt nhăn nhó, đến gần nhỏ giọng nói: “Tội gì mà phải tức giận! Huynh đệ với nhau dễ nói chuyện.”

Nha dịch tạo ban không đợi Mai Vô Quá lên tiếng liền lùi một bước, hướng về phía phụ nhân theo sau: “Tới, đây là quản ngục, chúng ta không chịu nổi nước mắt nữ nhân, sẽ không làm khó người.” Dứt lời nháy mắt ra hiệu với phụ nhân kia.

Chiếc mũ rộng vành che khuất đôi mắt hoa đào mờ mịt hơi nước, ả thức thời lắc lư vòng eo tiến lên cúi chào, giọng điệu dàng: “Đa tạ quan gia, đây là chút tâm ý của tiểu phụ nhân ta, mong quan gia không ghét bỏ, cầm lấy uống chút trà, cực khổ quá rồi.” Phụ nhân lôi ra một túi tiền, khéo léo đưa tới trước mặt Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá lạnh lùng nhìn hai người, dáng vẻ nha dịch tạo ban kia chẳng có chút ngạc nhiên, còn dùng ánh mắt ra hiệu bảo mình cầm lấy, chắc bản thân hắn cũng nhận một phần rồi, nếu không sao có thể tốn công tốn sức như vậy.

Tiền lương mỗi ngày của nha dịch triều đại Khánh Nguyên giá trị chỉ bằng một bữa cơm, thu nhập của bọn họ chủ yếu từ gian lận. Ví dụ như tiền xe lừa, tiền giày, tiền cơm, tiền nước nôi, tiền các loại,



dĩ nhiên, bao gồm cả tiền hối lộ. Những thứ thu nhập này của bọn họ, nha môn đều mất nhấm nhấm mở cho qua, chỉ cần không lợi dụng cơ hội vơ vét là được.

Nha dịch tạo ban thấy Mai Vô Quá không nhúc nhích, vội vàng cầm túi tiền nhét vào tay Mai Vô Quá, sau đó nói với phụ nhân kia: “Được rồi được rồi, nhanh mang Sa Hồ ra.”

Mai Vô Quá liếc nhìn nha dịch tạo ban, vừa cầm túi tiền ước lượng, vừa nâng khóe miệng: “Mang chứ, nhưng mang ra không nổi. Tuy nhiên, tiểu nương tử nàng có thể vào gặp mặt, cùng với mấy người đến thăm tù khác.”

Tiểu phụ nhân hơi nhướn mày, liếc mắt nhìn nha dịch tạo ban.

Nha dịch tạo ban nhìn Mai Vô Quá, thỏa hiệp: “Đi vào thì đi vào, không lại trễ giờ, này, người vào đi.” Nói xong nháy mắt với phụ nhân kia, ý bảo ả đừng nên phản đối.

Phụ nhân kia cúi đầu oan oan ức ức, mặt mày cau có không vui, có thể bình thường quen sống trong nhung lụa, sao bằng lòng đi vào nơi bẩn thỉu này.

Mai Vô Quá đi đằng trước, tiểu phụ nhân theo sau, thẳng tới buồng giam Sa Hồ. Mai Vô Quá đạp một cước lên cửa lao: “Nhanh lăn ra đây, có người tới thăm người.”

Đang nằm mệt mỏi trên nệm thơm, Sa Hồ nghe được tiếng quát bị dọa bật dậy, hoảng sợ nhìn bốn phía.

“Bà Thất, nàng..nàng đến rồi.” Sa Hồ nói chuyện với phụ nhân, ánh mắt lại dè chừng Mai Vô Quá. Hắn bị Mai Vô Quá thui cho vài lần, sớm đã khiếp sợ.

“Nói chuyện nhanh một chút.” Mai Vô Quá khoanh tay đứng một bên, hoàn toàn không hiểu chuyện, tiếp tục làm kỳ đà cản mũi phu thê hai người tâm sự.

Phụ nhân kia quay đầu lườm Mai Vô Quá, phát hiện con người nói chuyện khó nghe kia không có ý định rời đi, chỉ còn cách bất bình quay đầu lại, hai tay vịn vào cửa lao, khóc lớn: “Lão gia, làm sao người..ô..ô..., người có khỏe không? Ăn có ngon miệng, ngủ có thoải mái không?”

Sa Hồ tính chửi đôi câu cho hả giận, bỗng nhìn thấy Mai Vô Quá, vì vậy miễn cưỡng nuốt lời định nói vào bụng: “Không sao cả, lão gia ta đi mấy ngày sẽ trở về phủ.”

Tiếng khóc của phụ nhân lập tức ngừng, có chút kinh ngạc, lại có chút không cam lòng hỏi: “Qua.. qua mấy ngày là có thể về phủ?”

“Hừ, thế nào? Không muốn ta trở về phủ!” Sa Hồ cảm thấy phụ nhân kia khác lạ, hung hăng nói: “Đồ đệ tiện này, có phải đã quyến rũ ai rồi đúng không? Tưởng lão tử chết bên ngoài hay sao?”

Phụ nhân kia suy tính trong lòng một chút, khàn giọng òa khóc: “Lão gia, oan uổng thiếp thân quá, thiếp thân là...là...là vui mừng, lão gia về nhà nhanh một chút, thiếp sắp không chịu nổi cơn giận của phu nhân nữa rồi.” Sa Hồ gọi phụ nhân kia là “bà Thất”, có vẻ là vị tiểu thiếp thứ bảy.

“Con hồ cái đối xử với nàng ra làm sao?” Sa Hồ trừng mắt.

“Phu nhân, nàng đối với thiếp như nào thiếp đều chịu được, chỉ là, phu nhân...nàng...nàng nói lão gia không trở về nữa, đang nhạt nhẽo của hồi môn, điền sản của nàng, giống như...giống như...”

Phụ nhân kia cố tình nói lấp lửng, để ý sắc mặt Sa Hổ.

“Giống như cái gì!” Sa Hổ gấp đến độ vươn tay qua cửa tù, nắm chặt cổ tay phụ nhân, đau đến mức ả rên rỉ liên tục.

“Giống như đang bán lại nghề gia truyền cho người khác, bảo rằng muốn tạo quan hệ cho lão gia, nhưng.... cũng không thấy tạo quan hệ gì.” Mắt ngọc lay động, mím miệng nói.

“Tiện nhân kia, lão tử còn chưa có chết, đã muốn phân chia tài sản trong nhà của ta rồi!” Gương mặt Sa Hổ cơ hồ vận vẹo bởi tức giận, cắn hận nói: “Đợi ta ra ngoài sẽ lột da nàng ta!”

“Ai ui lão gia, đợi người ra ngoài, có khi đã bán sạch của cải trong nhà rồi, lúc đấy người biết đi đâu mà tìm.” Tay bị Sa Hổ nắm chặt, phụ nhân kia cố nén đau, tiếp tục đổ dầu vào lửa.

Lời nói của phụ nhân kia quấy đảo lòng Sa Hổ, hoang mang căn căn môi, như có điều muốn nói, nhưng nhìn thấy bóng Mai Vô Quá phía sau, vội kéo phụ nhân lại gần mình, miệng kề tai thầm thì: “Giấy tờ mua bán đất ta chôn ở...” Sa Hổ khẽ nhú mày, cuối cùng không nói tiếp.

“Chôn chỗ nào? Lão gia, người nói gì?” Phụ nhân thấy Sa Hổ không nói tiếp, không chờ đợi, hỏi dồn dập.

“Không sao, tiện nhân kia không tìm được đâu, chờ lão gia ta được thả sẽ tự mình đi lấy! Nàng cũng trở về đi, đừng khóc lóc sụt sướt nữa! Ta vẫn chưa chết, không cần khóc như đưa đám thế đâu!” Sa Hổ hất tay phụ nhân ra, hung tợn nói.

Phụ nhân kia nức nở thêm một lúc, cảm thấy không moi thêm được điều gì, ỉu xiu rời đi. Mai Vô Quá đi sau phụ nhân, quay đầu nhìn

Sa Hồ bên trong buồng giam, thấy chân tay Sa Hồ run bần bật.

Mai Vô Quá đẩy cửa vào nhà đã ngửi thấy mùi cơm chín, trên bàn bày thức ăn nóng hổi, nhưng không thấy tiểu nha đầu.

“Mai ca ca!” Lạc Lạc đột ngột nhảy chồm từ sau cửa lên lưng Mai Vô Quá, giống như con mèo nhỏ giương móng vuốt bầu chặt lên bả vai hắn.

“Mai ca ca, người đoán thử coi ta là ai!” Lạc Lạc giả bộ làm trẻ con đã lâu, thành ra lời nói không tự chủ có chút nhõng nhẽo.

“Người là A Hoàng của nhà Mã đại tỷ!” Mai Vô Quá vòng tay ra sau xốc Lạc Lạc lên, ôm về trước người. “Hôm nay ở nhà làm những gì rồi?”

“Chẳng làm gì cả, chỉ nhớ ca ca thôi.” Lạc Lạc ôm lấy cổ của siêu cấp đại soái ca, dán ngực lên. Hử? Có thứ gì đó chọc vào bộ ngực lớn, à, khụ khụ, ngực nhỏ của mình. Lạc Lạc cúi đầu thấy Mai Vô Qua lôi ra một túi tiền từ trong lòng. A, tại sao lại có túi tiền ở đây? Lạc Lạc có chút thất vọng. Nhớ tới hình ảnh ngày hôm qua, mặt không nhìn được đở bùng.

Lạc Lạc vội lảng sang chuyện khác: “Mai ca ca, huynh mua túi tiền mới lúc nào vậy?”

“Không phải mua, là...là người nhà phạm nhân biếu tặng.” Mai Vô Quá suy nghĩ một chút, mặc dù không muốn tiểu nha đầu tiếp xúc bên ngoài quá sớm, nhưng không biết trả lời thế nào, đành nói thật.

“À, là thu nhập hơi sắc.” Lạc Lạc sống mười tám năm ở hiện đại, có kinh nghiệm từng trải, hiểu rõ nói.

“Thu nhập hơi sắc? Nghĩa là gì?” Mai Vô Quá chưa từng nghe từ này, cũng chỉ nhìn mặt chữ đoán chút ít.

“Nghĩa là thu nhập bên ngoài lương bổng, ở chỗ bọn muội còn được phép thi hành bạo lực để giữ gìn trật tự trong thành, tuy vậy hiện tại vấn đề này đã được sửa đổi tốt hơn rồi. Ca ca có hay thi hành bạo lực không, tức là đánh phạm nhân ấy.” Cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Lạc bật hơi vào Mai Vô Quá, khiến cho cả người hắn ngửa ngáy, nhớ tới hình ảnh ngày hôm qua, tim chột run lên. Đè nén cảm giác xấu hổ xuống, nghiêm mặt nói: “Đánh chứ, không đánh không nghe lời.”

Lạc Lạc chớp đôi mắt to, ngược nhìn gương mặt anh tuấn này, lại nhớ lúc trước hắn dạy dỗ đứa bé kia, dạy dỗ đến nỗi cứ khi nào rảnh rỗi liền chạy tới nhà thằng nhỏ hư đốn kia làm loạn, nghĩ thầm tội tù đó thật sự xui xẻo.

Mai Vô Quá không thấy tiểu nhân nhi lên tiếng, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, dịu dàng hỏi: “Không muốn ca ca đánh người? Vậy ca ca sẽ không...”

“Không phải, Mai ca ca cảm thấy nên đánh, vậy thì...” Lạc Lạc khịt khịt mũi, nghĩ bản thân chẳng phải thánh mẫu Maria bạch liên hoa gì, không phân phải trái trắng đen mà gây cản trở cho hắn. Lạc Lạc tin tưởng mặc dù Mai Vô Quá không phải hạng người chính trực thiện lương, có chút lưu manh cùng vô lại, nhưng chắc chắn sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu, làm ra chuyện không có tính người, nếu hắn làm vậy, khẳng định do đôi phương bức hắn tới đường cùng. Hắn là một người vừa chính vừa tà, như thế nhất định hắn phải có chút bản lĩnh không tầm thường. Tóm lại, bất luận hắn làm gì, mình cũng sẽ ủng hộ hắn.

Bàn tay lớn của Mai Vô Quá ấn ấn sau gáy Lạc Lạc, cọ cọ trán hấn lên trán nàng, đưa lại túi tiền: “Cất cho kỹ, về sau sẽ học cách quản lý tiền bạc bên trong.”

Lạc Lạc thích làm nhà kho, nhưng không thích tốn suy nghĩ vào vấn đề tính toán từng đồng từng hào. Nàng đóng cửa sổ, sau đó khấp khởi vui mừng cầm túi tiền chạy tới góc tường, kéo một viên gạch, lôi ra một hộp gỗ. Đổ hết tiền vào trong hộp gỗ, rồi cất hộp đi, nhét viên gạch vào chỗ cũ, phúi phúi tay trở về bên cạnh Mai Vô Quá: “Ca ca, chúng ta càng ngày càng có tiền.”

“Tương lai còn có nhiều hơn nữa.” Mai Vô Quá nhìn sâu vào mắt Lạc Lạc, hấn phải tiếp tục cố gắng tiến lên không ngừng.

Sau khi ăn cơm, Lạc Lạc không tính năn nỉ Mai Vô Quá ngủ cùng, có lẽ do đêm qua uống chút rượu rồi rơi vào tình trạng ý loạn tình mê, tới tận hôm nay vẫn thấy hơi xấu hổ.

Suốt đêm không nói chuyện, hôm sau Mai Vô Quá rời giường sớm, để cho tiểu nha đầu tự ý sửa sang trang phục, sau đó tới nha môn. Hôm nay nha môn hình như có chút khác thường, từ cửa chính tới nghi môn, tận nơi ngực xá của mình, dọc đường nhìn thấy rất nhiều nha dịch túm năm tụm ba xì xào, có tạo ban, có bộ ban, có cả tráng ban, không biết đang nói chuyện gì. Mai Vô Quá nhú mày, trông thấy Lý Mặc đang đứng trước cửa viện của hai người nhìn quanh, tiến đến hỏi: “Hôm nay có vụ gì thế? Tại sao tập trung chỗ này mà bàn tán?”

Lý Mặc nhìn thấy Mai Vô Quá giống như nhìn thấy định hải thần châm, lập tức chủ động kéo tay áo Mai Vô Quá nhỏ giọng: “Mai... Mai...Mai đại ca, không tốt..tốt rồi, ch...cha...cha của Trương Bộ đầu bị...bị...giết rồi.” Lý Mặc căng thẳng, vừa nói vừa đảo mắt tứ

phía.

(Định hải thần châm: chính là cây gậy Như Ý mà tôn ngộ không đã lấy dưới long cung. Mình đoán là ngõ ngàng, kinh ngạc.)

Mai Vô Quá cau mày, kinh ngạc: “Bị giết lúc nào? Bắt được hung thủ chưa?”

“Bắt...bắt được rồi, là...là...Mã Bộ khoái dẫn người đi bắt về.” Lý Mặc vẫn mang vẻ mặt căng thẳng.

“Quả nhiên thần tốc, hiện tại đang giam giữ ở đâu?” Mai Vô Quá tò mò không biết ai lại dám giết cha của bộ đầu.

“Đang giam chỗ chúng ta, Trương Bộ đầu ra ngoài giải quyết công việc, hôm nay sẽ trở về.” Lý Mặc lau mồ hôi trên trán: “ Mai... Mai...Mai đại ca, người đoán hung thủ sẽ là ai?”

Mai Vô Quá nghe câu nói đầy ẩn ý của Lý Mặc, khẽ nâng đầu: “Sẽ là ai?”

### Chương 31: Mặt đỏ tim đập.

Lý Mặc quan sát xung quanh, vội vã ghé sát vào tai Mai Vô Quá thăm thì: “Là nương của Trương Bộ đầu.”

Tuần mi Mai Vô Quá nhếch lên, nheo mắt, mày hơi nhú, có chút không dám tin lặp lại một lần nữa: “Nương của Trương bộ đầu?”

“Đúng...đúng...” Lý Mặc ngẩng đầu nhìn Mai Vô Quá, xoa xoa tay đáp trả.

“Bây giờ đang ở buồng giam cho nữ?” Mai Vô Quá hỏi.

Lý Mặc gật đầu.

Mai Vô Quá hỏi tiếp: “Thi thể đâu?”

“Đang kiểm tra.” Lý Mặc cẩn thận nói.

Mai Vô Quá trầm mặc hồi lâu, bỏ lại một câu rồi tiến vào: “Nhớ chăm sóc cho nương hẩn, đừng để xảy ra vấn đề gì.”

Lý Mặc gật đầu đáp ứng, theo chân Mai Vô Quá vào trong: “Mai... Mai...đại ca, Lý tráng đầu dặn đêm đầu tiên sẽ do huynh làm nhiệm vụ.”

“Hiểu.” Mai Vô Quá tính ngày, cũng biết là tối mai tiểu nha đầu qua nhà Mã đại tỷ, ban ngày mình có thể dẫn nàng đi chơi một chút, ngược lại không tệ chút nào.

Buổi chiều, Mai Vô Quá dặn dò Lạc Lạc sơ qua ít chuyện. Tiểu nha đầu dẫu miệng từ đầu đến cuối, mặt tỏ vẻ chống đối.



“Ngoan, ban ngày ca ca sẽ theo muội.” Mai Vô Quá véo véo má Lạc Lạc.

“Nhưng mà muội muốn ở cùng với ca ca buổi tối, muội không dám ngủ một mình, muội sợ bóng tối.” Lạc Lạc dùng ánh mắt đoạt giải Oscar mềm mại đáng yêu nhìn Mai Vô Quá.

“Tối nhà Mã đại tỷ còn sợ cái gì.” Mai Vô Quá dừng một chút rồi mở miệng nói: “Như vậy, ca ca đồng ý với muội, buổi tối huynh về sớm một chút, ban ngày sẽ theo muội, ngoan.”

Lạc Lạc không tiếp tục năn nỉ nữa, nàng biết, hấn cũng muốn ở cùng mình, nhưng nha môn không phải do hấn mở. Ăn cơm xong, Lạc Lạc nằm lì trên giường Mai Vô Quá không chịu đi, Mai Vô Quá không biết phải làm sao, hai người lại ôm nhau thăm thiết nói chuyện phiếm.

“Ca ca, bên trong lại xá có chần không? Tiết trung thu sắp đến rồi, huynh còn phải đi làm nhiệm vụ sao?”

"Có, cái gì cũng có, muội tự chăm sóc tốt cho bản thân đi, lúc ca ca không có mặt ở đây, muội phải lạnh lẽo một chút." Mai Vô Quá ôm sát đầu tiểu nha đầu.

Sau hồi lâu không nghe thấy tiếng, Mai Vô Quá khẽ nghiêng đầu, phát hiện tiểu nha đầu đã thiêu thiêu ngủ. Trong bóng tối, đôi mắt đẹp cong lên, toát ra một tia nhu hòa, không có dữ dội, không có mưu tính, không có lạnh nhạt.

Mai Vô Quá vươn tay, dừng ở giữa không trung hơi do dự, cuối cùng vẫn tách ra khỏi bộ ngực hơi bằng phẳng kia. Chừng hai năm nữa thôi, tiểu nha đầu sẽ là người trưởng thành, Mai Vô Quá vừa

hy vọng thời điểm đó đến sớm sớm, lại có chút lo lắng không yên. Hắn sợ khoảng cách với tiểu nha đầu càng lúc càng xa, hắn muốn thân thiết khăng khít với nàng như vậy mãi mãi, hắn muốn tiểu nha đầu luôn luôn theo sát hắn làm nũng không e dè, thậm chí không có bất cứ đề phòng chuyện nam nữ thân cận.

Hắn sẽ đợi nàng lớn lên.

Buổi chiều ngày thứ hai, sau khi Mai Vô Quá gửi Lạc Lạc cho Mã đại tỷ, liền tới nha môn. Lạc Lạc có chút mất mát, từ lúc nàng tới thế giới này thì đây là buổi tối đầu tiên thiếu vắng Mai Vô Quá. Mã đại tỷ rất nhiệt tình, dọn hẳn một gian trống cho Lạc Lạc ngủ. Một mình Lạc Lạc nằm trên giường, nhìn bóng cây hẳn lên giấy dán cửa sổ, nghe tiếng gió thu xào xạc cuốn lá vàng rơi, rất lâu vẫn chưa thể ngủ được. Không biết giờ này Mai ca ca ra sao, ngủ có thoải mái không, ở có quen không. Lại xá đồ dùng đều đầy đủ, nhưng không có lấy một đồ dùng gia đình quen thuộc.

Trong nha môn, Mai Vô Quá cũng trở mình trần trọc, lo lắng Lạc Lạc ngủ không ngon giấc, lo rằng nàng sẽ gặp ác mộng. Hai người miên man suy nghĩ đến tận lúc trời hừng sáng.

Mã bộ khoái đang ăn sáng ở cửa, bỗng thấy Mai Vô Quá đứng trước cửa nhà mình. “Tiểu huynh đệ, sao ngươi về sớm vậy! Mau vào viện đi, đại tỷ các nàng đều dậy hết rồi.”

Lúc này, Mai Vô Quá mới bước vào viện, trên thực tế, hắn về từ sớm hơn nữa, chỉ là ngại không dám gõ cửa.

“Mai ca ca!” Lạc Lạc tỉnh mắt, chạy vụt lại.

“Phiền Mã đại tỷ quá.” Mai Vô Quá cười cười ôm lấy Lạc Lạc,

hướng về Mã đại tỹ ở phía sau.

“Phiền gì đâu, chỉ là thêm người ngủ thôi.” Mã đại tỹ đỡ bụng, nói chuyện không câu nệ như cũ.

“Mai ca ca, hôm nay muội và Mã đại tỹ sẽ qua nhà Tích Yên tỹ, nghe nói nhà bọn họ xảy ra chuyện, huynh đi cùng được không.” Lạc Lạc kéo kéo ống tay áo Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá nghe vậy liền trầm ngâm suy nghĩ, nhà Trương bộ đầu xảy ra chuyện lớn như vậy, bản thân không nên dính vào, có lẽ Trương Bộ đầu cũng không muốn nhiều đồng liêu biết chuyện, vì vậy cười nói: “Mọi người đều là nữ nhi, huynh sẽ không đi, có điều huynh sẽ đưa đại tỹ cùng muội đi, đại tỹ chỉ cần nói cho huynh khi nào tới đón là được.”

“Vậy tốt quá, ta sẽ không khách khí nữa. Chúng ta ăn sáng xong rồi đi.” Mã đại tỹ nói xong liền hùng hổ đi vào trong buồng, ở phía sau Mai Vô Quá nhìn thấy mà kinh hồn khiếp đảm, nghĩ thầm phụ nhân ngài có nhận thức mình là phụ nữ có thai không? Tại sao lại không chú ý thế kia, sao lại không đề tâm tới tiểu nha đầu tương lai của bản thân như vậy, dù gì thân thể vẫn là của mình. Mai Vô Quá không khỏi thất thần, tiểu nha đầu của mình về sau cũng sẽ mang thai, cũng sẽ có cái bụng lớn, Mai Vô Quá không hiểu vì sao lại khó chịu, nắm chặt tay Lạc Lạc.

Ba người ăn xong cơm, Mai Vô Quá đưa Mã đại tỹ cùng Lạc Lạc tới nhà Trương Bộ đầu, đợi hai người vào hậu viện, hẳn mới rời khỏi, đi dạo xung quanh.

Lạc Lạc cùng Mã đại tỹ vào cửa theo Trương đại tỹ, thấy sắc mặt Tích Yên trắng bệch, hơi thở yếu ớt, nằm trên giường ngủ mê man.

Mã đại tỷ kéo tay Trương đại tỷ nói: “Biểu tỷ, tiết Trung thu năm nay tỷ sống thế nào đây! Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, Trương Đại định xử lý ra sao?”

“Tôi hôm qua vừa trở về đã trực tiếp tới nha môn, bây giờ vẫn chưa về.” Khuôn mặt phờ phạc hốc hác của Trương đại tỷ thoáng nét ưu thương, lại tựa như có chút hài lòng.

“Này, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nguyên nhân là gì?” Chung quy Mã đại tỷ vẫn chưa thể tiếp nhận nổi, mặc dù cha nương Trương Đại đôi lúc cãi vã, nhưng không đến nỗi làm ra chuyện như vậy.

Trương đại tỷ hơi híp híp mắt, khước miệng khẽ cong lên: “Không biết nguyên nhân là gì, lúc này, tội là có thật.”

Mã đại tỷ không chú ý tới đáy mắt Trương đại tỷ hiện lên vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, chỉ cúi đầu thở dài. Mặc dù nàng không thích phu thê Trương lão cha, nhưng không muốn chuyện bí hiểm xảy ra, suy cho cùng, Mã đại tỷ là một người thiện lương. Mà Trương đại tỷ làm dâu nhà Trương gia, không chỉ cùng tiểu thúc \*\*, lại không quan tâm tới cái chết của cha chồng, còn không bằng người ngoài, Lạc Lạc không thích nữ nhân như vậy, nếu không phải là mẫu thân của Tích Yên, đoán chừng giờ phút này đã phát tay áo bỏ đi.

Lạc Lạc không muốn tiếp tục trông thấy nữ nhân ác độc này, một mình đi tới giường của Tích Yên, nhìn thấy hơn mười tượng gỗ đặt cạnh gối nàng, giống như đang lặng lẽ chờ chủ nhân chúng tỉnh lại.

Lúc Mã đại tỷ cùng Lạc Lạc ra tới cửa, Mai Vô Quá đứng chờ bên ngoài từ trước, đón hai người lên xe rồi chạy thẳng về nhà. Mai Vô

Quá đẽ một đồng lớn đồ bỏ phía sau liền quay về nha môn làm nhiệm vụ. Tới đầu phố, ngoái đầu thấy tiểu nha đầu đứng trước cửa nhà Mã đại ty nhìn xung quanh, trong lòng khẽ rung động.

Chờ đến lúc Mai Vô Quá khuất dạng ở đầu phố, Lạc Lạc mới thu hồi ánh mắt, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn bực. Tất nhiên, từ trước tới nay buồn bực đều không có giới hạn. “Tiểu nha đầu, đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Lạc Lạc dùng đầu ngón chân cũng biết được người đến là ai, vừa xoay người vừa nói: “Ta đang suy nghĩ, đây là thời điểm người trong nhà nên quây quần bên nhau, sao giờ này còn có người không về nhà mà đi dạo bên ngoài.” Quay đầu nhìn về mặt Từ Kiêu Đình muốn cười không được, khóc cũng không xong, ngay sau đó làm biểu tình kinh ngạc tốt cùng, trợn to hai mắt che miệng nhỏ: “Oa, là ngài sao? Từ công tử, có phải ngài đang trên đường về nhà vô tình đi qua nhà ta đúng không?”

“Khụ khụ, đúng, chỉ vô tình đi qua thôi.” Từ Kiêu Đình cử động có chút cứng ngắc, cười xấu xa một tiếng: “ Ngày lễ đoàn viên, vì sao nàng cũng không về nhà?”

“Mai ca ca chính là nhà của ta, Mai ca ca hiện đang làm nhiệm vụ ở nha môn, ta không được đi, nơi nào cũng như nhau thôi.” Lạc Lạc quay người trở về viện, lại bị Từ Kiêu Đình gọi.

“Vậy nàng có muốn đi tìm Mai ca ca không?” Thân hình Từ Kiêu Đình nhún về trước thăm dò, quả là một lão già biến thái thích dụ dỗ thiếu nữ.

Ánh mắt Lạc Lạc sáng lên, tự nhủ tại sao không nghĩ tới tên này, hẳn là người quen với Từ tri phủ, còn là thiếu chủ của Từ gia tiêu

cục nổi tiếng, hẳn là đi cửa sau sẽ không thành vấn đề. Ngay lập tức đổi thành bộ dạng ngoan ngoãn: “Muốn, cũng chỉ có thể hy vọng vậy thôi, trong các bằng hữu của ca ca ta, chỉ có ngài là có mặt mũi, lẽ nào buổi tối ngài còn dám dẫn ta vào nha môn?”

Ở thời điểm mấu chốt, Từ Kiều Đình đã trở thành “bạn tốt” của Mai Vô Quá rồi, hẳn nhìn rõ chút tâm tư này của Lạc Lạc, nhưng nguyện đảm nhiệm chức vụ này, lắc đầu cười cười nói nói: “Có gì không dám? Trong thành Nguyên Bắc này, không gì là ta không làm được, lên ngựa, ta sẽ dẫn nàng tới.”

Lạc Lạc không ngờ hẳn thẳng thắn như thế, chỉ là sắc trời đã không còn sớm, cùng hẳn ra ngoài liệu có gặp nguy hiểm gì không, tiểu nha đầu do dự cúi đầu.

“Không cần sợ, ta có thể ăn nàng sao? Ta có thể “ăn ngon”, ừ, khu khu, cũng sẽ không lấy danh dự Từ gia tiêu cục trăm năm qua ra nói đùa.” Từ Kiều Đình nói lời thề son sắt.

Lạc Lạc nghĩ cũng đúng, loại người như vậy chú trọng danh tiếng nhất, đang suy nghĩ, bỗng nhìn thấy Mã bộ khoái đi từ đầu phố tới.

“Mã đại ca, Từ công tử muốn đưa muội tới nha môn tìm ca ca, muội có thể đi không?” Lạc Lạc tìm người làm chứng, ngộ nhỡ có chuyện gì, sẽ có người biết mình đi đâu.

“Không có vấn đề, đi đi, đi đi, hôm nay trên đường rất náo nhiệt, các người tiện thể đi dạo một chút cũng tốt.” Chẳng biết từ lúc nào Mã đại tỳ đã tới cửa, nháy mắt với Từ Kiều Đình. Mã bộ khoái sừng sốt một lúc, sau đó cũng ngây ngô nói: “Đi đi, về sau ta cứ tìm tới nhân vật quan trọng Từ công tử là được.”

Lạc Lạc nghe ra được ý tứ Mã đại tỳ, thầm nghĩ thật là một bà mai

thích xen vào chuyện người khác. Cũng may Khánh Nguyên triều đôi với dân chúng khá thoáng, chuyện nam nữ giao du cũng không có nhiều quy định nghiêm ngặt, do đó cũng không đến mức bất ngờ. Đã có người quen bảo đảm, mình có thể yên tâm bám theo hẳn tới nha môn gặp Mai ca ca, tạm thời không băn khoăn nữa. Hai phu thê Mã bộ khoái vui vẻ nhìn Lạc Lạc trèo lên ngựa của Từ Kiều Đình, đến tận khi ngựa khuất dạng ở đầu phố, hai người vẫn đứng dõi theo.

“Ông nhà, chàng nói nếu hai người này có thể thành đôi cũng là một chuyện vô cùng tốt.” Mã đại tể chìm đắm trong ảo tưởng của mình.

“Ừ, ta thấy Từ công tử là người tốt, không biết trưởng bối Từ gia nghĩ như nào.” Mã bộ khoái suy nghĩ đơn giản nói.

“Chẳng qua, cô nam quả nữ, bị người khác nhìn thấy có vẻ không tốt lắm, lúc đấy ta biết giải thích với Mai huynh đệ thế nào đây.” Mã bộ khoái chau mày.

“Tiểu nha đầu vẫn chưa tới tuổi cập kê, chờ đến tuổi cập kê sẽ không như vậy đâu.” Bản thân Mã đại tể vốn là người tùy tiện.

Lạc Lạc ngồi đằng trước Từ Kiều Đình, sợ mình rớt xuống, sau khi con ngựa đứng lên bắt đầu di chuyển thì tay chân trở nên luống cuống, trong lúc hoảng loạn dùng sức nắm chặt lấy bờm ngựa, khiến con ngựa đáng thương phải ngửa thẳng cổ. “Đừng lộn xộn, nàng ngồi thẳng là được rồi, ta dám để nàng ngã xuống sao?” Từ Kiều Đình nắm chắc cánh tay, siết lấy thân thể mỏng manh của Lạc Lạc, không rõ có phải là vô ý, nhân cơ hội trộm chút hương trên mái tóc.

Lạc Lạc không nhúc nhích nữa, thật ra không thể cử động được, không thể làm gì khác hơn đành nắm chặt cánh tay bên hông mình. Cánh tay to lớn rắn chắc, siết chặt lấy bụng mình, kém chút nữa là đụng vào ngực lớn, a, khụ khụ, ngực nhỏ. Tim Lạc Lạc đập như hươu chạy loạn, lo lắng cánh tay kia đi lên trên, vì vậy sốt sắng đè ép xuống. Chủ nhân cánh tay lại giống như đang trêu đùa nàng, vững vàng siết chặt lấy, không chỉ không có ý dời xuống, càng có khuynh hướng dịch lên trên. Lạc Lạc tim đập mặt đỏ, hối hận không suy nghĩ kỹ đã đi theo hắn, thế nhưng, chuyện hối hận vẫn nằm ở phía sau, con ngựa kia lộ cộc đi dưới sự điều khiển của dây cương, nhưng không phải hướng tới nha môn.

“Cái người này, ngươi định dẫn ta đi đâu?” Lạc Lạc run giọng hỏi.

“Nơi mà cả nàng và ta đều thích.” Giọng Từ Kiêu Đình phát ra tràn đầy quyến rũ, cực kỳ mập mờ.



## Chương 32: Mặt dày mày dạn.

Từ Kiều Đình ái muội nói, nhưng Lạc Lạc lại bị dọa sợ... Cả người Lạc Lạc bỗng toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ chẳng lẽ phẩm cách của người này bị găm mất rồi? Xem ra bản thân đã đánh giá sai, khẩn trương nhéo tay Từ Kiều Đình nói: “Mau thả ta xuống, nếu không ta sẽ hét lên.”

“Hả? Được rồi, nàng hét to một chút, ta thực sự muốn nhìn vẻ mặt sợ hãi của nàng đấy.” Từ Kiều Đình làm một bộ dáng đều cang, tiếp tục mang Lạc Lạc đi ngược hướng nha môn, đường phố trước mặt càng lúc càng thưa thớt người qua lại, phảng phất có thể trông thấy cầu Bắc Uyển từ nơi xa.

Chân Lạc Lạc mềm nhũn, lá gan bình thường dùng để chế nhạo hấn giờ cũng không còn, dưới tình thế cấp bách bèn cúi đầu ra sức cắn.

“A!” Tay Từ Kiều Đình bị cắn đau, cũng không chịu buông, chỉ thả lỏng cánh tay phải đang kìm chặt trước ngực nàng: “Nàng thật giống một con chó con, bây giờ tay của ta không chịu nghe lời nữa rồi!”

Lạc Lạc nhả miệng, đổi thành dùng tay đẩy đẩy tay phải của hấn ra, ai ngờ cánh tay trái của hấn lại hướng dần lên trên. Trong lúc nhất thời vừa giận dữ, vừa xấu hổ không chịu nổi, lại bận bịu áp chế cánh tay trái của hấn, bên đề bên không, Lạc Lạc bật khóc.

Lúc này Từ Kiều Đình mới hoảng sợ, cảm thấy mình đùa hơi quá trớn, vội dùng ngựa nhẹ nhàng đỡ dành Lạc Lạc: “Đừng, Lạc Lạc, ta chỉ đùa với nàng thôi, đừng khóc, đều do ta không tốt, ta, ta.... Nàng đánh ta đi, ta sẽ học tiếng chó sủa.... Ta là một con lừa... Ta

chính là một tên khốn khiếp...”

Từ Kiều Đình nói năng lộn xộn cũng không làm cho Lạc Lạc nín khóc, ngược lại càng khóc to hơn. Hắn vội vàng ôm tiểu nha đầu xuống ngựa, kéo vào trong ngực vỗ về: “Đều tại ta không tốt, nàng đánh ta, mắng ta...”

Lạc Lạc khóc dữ dội, nhưng quá nửa là đang hù dọa Từ Kiều Đình. Thông qua quan sát biểu hiện của Từ Kiều Đình mới vừa rồi, Lạc Lạc xác định người này thật sự không định làm chuyện xấu, nên tâm buông lỏng, nhưng không có ý định chấm dứt, vì vậy khóc thảm thiết, muốn dạy cho đối phương một bài học, để về sau hắn không dám tùy tiện bắt nạt mình nữa.

Lạc Lạc khóc một chập, thầm nghĩ khóc như vậy mắt sẽ sưng lên, Mai Vô Quá mà thấy được thì không hay, từ từ ngừng lại, chỉ là vẫn thút thít.

“Tiểu cô nãi nãi, ta sai rồi, ta cũng không dám, ta thực tình chỉ muốn đùa nàng thôi.” Lạc Lạc giương mắt nhìn, dưới ánh trăng, cái trán tinh tế của Từ Kiều Đình có chút óng ánh, có lẽ do lo lắng đến đổ mồ hôi, gương mặt anh tuấn đau khổ nhìn thẳng mình. “Nàng biết, cho tới bây giờ cái miệng tiểu quỷ của nàng chưa từng buông tha người, ta chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của nàng thôi, tuyệt không có ý niệm khác trong đầu, nàng đừng khóc...” Biểu tình của Từ Kiều Đình gần như cầu xin Lạc Lạc hết giận.

“A!” Mu bàn chân Từ Kiều Đình bị đau, vội co một cái chân nhảy lên hai cái: “Nàng đạp ta!”

“Ai bảo ngươi khi dễ ta! Thanh danh của ta hỏng rồi làm sao có thể gả được đây!” Lạc Lạc trừng muốn rút con ngươi ra ngoài.

“Sợ gì chứ, gả cho ta chứ sao.” Từ Kiều Đình cười xấu xa. Thấy Lạc Lạc khôi phục lại bộ dạng đúng lý thì không buông tha người, tâm tình nhẹ nhõm.

“Người còn khi dễ ta! Oa...” Lạc Lạc nhăn mũi, tiếp tục khóc.

“Không, ta đùa, đùa thôi, đừng khóc.... Nàng biết, từ nhỏ ta chỉ chơi một mình, không có huynh đệ tỷ muội, ta chỉ là muốn...chỉ là muốn biết nếu có muội muội sẽ như thế nào. Thật ra ta không hề có ý xấu, nàng đừng luôn tỏ thái độ ghét ta như thế.” Từ Kiều Đình vội an ủi, nói sang chuyện khác: “Nàng xem ta dẫn nàng tới nơi này, có đẹp không?”

Tiếng khóc ngừng lại, Lạc Lạc nhìn xung quanh, thì ra trong lúc hai người đang dây dưa, đã đi lên cầu Bắc Uyên. Nước sông Bắc Uyên gợn lăn tăn, trắng rầm chiếu xuống mặt nước trong veo càng làm sóng nước thêm rục rờ. Cuối tầm mắt, trời cùng sông quyện vào nhau tuyệt đẹp, yêu kiều tựa như dáng hình dạng nước của nàng vũ cơ xinh đẹp nhất. Dưới chân hai người, là cây cầu Bắc Uyên kiên cường trải qua trăm năm, tay cầu trơn nhẵn giống như đã ghi lại rất nhiều mối tình, hứng lấy tất cả vui buồn tan hợp.

“Đẹp không?” Từ Kiều Đình cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Từ nhỏ, ta đã đi theo cha cùng phụ thân và mẫu thân, qua rất nhiều nơi, nhưng vẫn thích nơi đây hơn cả. Ta thích đứng trên cây cầu này nhìn về phương xa, nàng có thể tưởng tượng được, bây giờ trong tiệm trà có lẽ đang có người trò chuyện, nơi đó, có thể có người đang ăn sơn hào hải vị, thú vị biết bao.”

Lạc Lạc nhủ thầm trong lòng “Thú vị cái đầu! Thanh niên văn trí xấu xa này, không có chuyện gì giỏi hơn đọc mấy cái tiểu thuyết đòi truy sao, cứ làm ra vẻ thi nhã như hoa bách hợp trong gió. Đáng

tiếc lão nương không phải tiểu cô nương lần đầu biết yêu, lão nương cần chính là một cuộc sống thật sự, chứ không phải là ở chỗ này ngâm thơ dưới trăng uống gió tây bắc”. Mặc dù trong lòng khinh bỉ, nhưng vẫn bắt được điểm quan trọng: "Cha người? Phụ thân người? Mẫu thân người? Người có mấy cha vậy?"

Lạc Lạc hỏi xong ngay lập tức hối hận, thậm nghĩ hẳn sẽ không thẹn quá hóa giận chứ, đây chính là \*\* nhà người ta.

“Ta có hai cha.” Từ Kiều Đình nghiêng đầu nhìn Lạc Lạc, chẳng hề để ý nói: “Cha mẹ ta thấy cứu cứu ta đáng thương, sinh hạ ta liền để ta làm con nuôi cứu cứu, vì thế cứu cứu là cha ta, cha mẹ ruột thịt ta gọi là mẫu thân phụ thân.”

“Ra thế.” Lạc Lạc đối với \*\* của hẳn không hề hứng thú, trong lòng suy tính làm sao để nhắc hẳn đưa mình tới nha môn.

“Cho nên lần đó nàng xem bói nói ta từ nhỏ đã được trường bồi yêu chiều, quả thật nói rất đúng.” Khóe môi Từ Kiều Đình nâng nhẹ: “Xem ra nàng là một tiểu thần toán, nàng còn nói ta chắc chắn sẽ thành thân muộn, điều này làm sao chứng minh đây?”

“Ta không phải thần toán, ta chỉ là nói bừa, người đừng nên tin.” Cánh tay nhỏ của Lạc Lạc lay động, vội vàng lùi về phía sau một bước, hối hận ngày đó đã nói ra.

“Nàng không chịu giải thích cho ta, ta sẽ phải quán lấy nàng, đến khi ta thành thân mới thôi.” Từ Kiều Đình bắt được cánh tay Lạc Lạc kéo vào lòng mình.

“Quan lão.... Mắc mớ gì tới ta chứ.” Lạc Lạc hơi hơi tức giận.

“Ai bảo nàng thấy chết không cứu.” Từ Kiều Đình nhất quyết

không tha: “Tóm lại, nàng cúng bái hành lễ cũng được, đọc chú ngữ cũng được, giải nó cho ta, nếu ta không cưới được, ta sẽ quần lấy nàng.”

Lạc Lạc trợn mắt thờ hỏn hển, con ngươi đảo vòng đáp: “Cũng không phải là không thể, nhưng ta giúp ngươi, đổi lại ngươi cũng phải giúp ta một việc, anh em ruột cũng phải tính toán rạch ròi.”

“Hả? Có thể sao, nàng muốn ta làm gì? Trong thành Nguyên Bắc này, không có gì ta không làm được.” Từ Kiêu Đình khoanh tay, hứng thú nhìn Lạc Lạc, hắn vốn chỉ đùa cợt, không hy vọng nàng có thể giải cái gì. Mặc dù nàng đoán đúng một vài điều, nhưng có thể chỉ là ăn may, hắn muốn thành thân, chẳng lẽ lại không thành được sao!

“Có thật cái gì cũng làm được?” Lạc Lạc nghiêng đầu hỏi.

“Vạn lần chính xác.” Từ Kiêu Đình khẳng định.

“Ta muốn tới nha môn gặp ca ca, ngươi có thể giúp ta không?” Lạc Lạc lén nhìn, thấy Từ Kiêu Đình nhú lông mày, vội nói: “Tất nhiên, nếu ngươi không thực hiện nổi thì ta cũng sẽ không cưới ngươi, cho dù ngươi từng nói cái gì cũng có thể làm được, ta sẽ xem như chưa từng nghe ai đó nói qua mấy lời mạnh miệng, ta...”

“Ta có thể làm được.” Tuy rằng Từ Kiêu Đình có linh tính nàng sẽ nói ra yêu cầu này, nhưng sau khi nghe được cảm thấy có chút khó chịu: “Nàng và Mai ca ca tình cảm rất tốt?”

“Tất nhiên, cho tới nay chúng ta đều nương tựa vào nhau.” Lạc Lạc chấp tay sau lưng nói.

“Hắn không phải ca ca ruột của ngươi?” Từ Kiêu Đình ý cười biến

mắt, trong mắt ẩn hiện một tia kỳ quái không dễ nhận ra.

“So với ca ca ruột còn thân hơn.” Lạc Lạc chu môi: “Người rót cuộc có làm được hay không?”

“Có thể! Đến, lên ngựa đi, ngay bây giờ đưa nàng tới nha môn tìm ca ca của nàng.” Từ Kiêu Đình tiêu sái vươn tay, ôm lấy tiểu nhân nhi phi thân lên ngựa.

Phải nói rằng, ở chung với một đám người biết võ công, bản thân sẽ quen dần với cảm giác thân thể nhẹ hẫng một cách đột ngột. Lạc Lạc bị Từ Kiêu Đình ôm trọn, đầu tựa vào ngực hắn, hơi thở nam nhân tràn đầy nhiệt huyết len lõi vào mũi, trong lúc nhất thời có chút lúng túng. Đợi sau khi Từ Kiêu Đình điều chỉnh tư thế tốt, Lạc Lạc cũng ngồi chắc chắn trước người hắn.

Từ Kiêu Đình thúc ngựa phi như bay, chớp mắt đã cách cầu Bắc Uyên một khoảng xa, lúc Lạc Lạc tính nhắc hắn đi chậm lại ngó hồng đăng, hai người đã tiến vào đường phố, Từ Kiêu Đình từ từ giảm tốc độ, chạy thẳng tới nha môn.

Từ Kiêu Đình mang lại cho người khác cảm giác điên cuồng không bị kìm hãm, nếu là một nàng nữ lang Gíp-xi, chắc chắn sẽ rất phù hợp với hắn. Nhưng Lạc Lạc vẫn thích tình yêu như núi cao trời rộng của Mai Vô Quá hơn, cùng Mai Vô Quá sống với nhau, tựa như đứng dưới bóng cây đại thụ, như ngồi trên thuyền chở vạn tấn dầu trên biển. Mặc dù Mai Vô Quá không phải chính nhân quân tử, hắn không thích giúp đỡ người khác, hắn có thù tất báo, không phải nam nhân bạch liên hoa, cũng không phải vị đại hiệp phóng khoáng, nhưng hắn đối với mình tốt, vậy là đủ rồi. DD.LQĐ

Hai người tới nha môn, Từ Kiêu Đình gõ cửa chính, đi thẳng một

đường cùng Lạc Lạc tới trước lại xá của Mai Vô Quá mới dừng bước: “Đi đi, đừng quên chuyện nàng đã đáp ứng với ta.”

“Sẽ không, cứ để ta lo.” Lạc Lạc đập đập lên phần ngực hơi nhô, sáng khoái nói.

“Phì, tốt, dù sao nàng cũng chạy trời không khỏi nắng\* đâu.” Từ Kiều Đình cười xấu một tiếng.

(Nguyên “跑得了和尚, 跑不了庙 - bào đắc liễu hòa thượng đã bào bất liễu miếu: chạy trốn hòa thượng cũng không trốn được khỏi miếu.)

Lạc Lạc xoay người đi tới lại xá, đứng ở cửa quay đầu ra sau, Từ Kiều Đình vẫn đứng yên tại chỗ nhìn mình mỉm cười. Nhẹ nhàng gõ cửa, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, Lạc Lạc quay đầu lại, Từ Kiều Đình đã biến mất, nơi hấn đứng chỉ có vài chiếc lá rụng bị gió thổi tung lên.

“Lạc Lạc?!” Mai Vô Quá trừng lớn đôi mắt đẹp, bàn tay nắm lấy vai nàng kéo tới trước người nhìn trước ngó sau: “Làm sao muội ở chỗ này!”

“Muội tới thăm ca ca.” Lạc Lạc nhe răng cười, khoe hai hàng răng nhỏ xinh.

“Làm sao muội vào được đây?” Mai Vô Quá hơi hơi tức giận, tiểu nha đầu này thật không để cho người khác yên tâm.

“Là Từ công tử dẫn muội vào, hấn nói đã là bạn tốt của ca ca, nếu muội muốn gặp ca ca, hấn sẽ giúp.” Lạc Lạc vòng tay ôm cổ Mai

Vô Quá: “Ca ca, mệt mệt quá, chúng ta đi ngủ thôi.”

“Mọi không phải ngoan ngoãn đợi ở nhà Mã bộ khoái sao? Làm thế nào lại ở cùng với hắn?” Mai Vô Quá tiếp tục trừng mắt hỏi.

“Mọi vừa tiễn ca ca đi, đúng lúc hắn vô tình đi ngang qua nhà Mã bộ khoái, liền trò chuyện chút ít. Mọi nói mọi muốn gặp huynh, hắn bảo có thể giúp mọi. Mã đại tỷ cùng Mã bộ khoái cũng biết, mọi mới dám ra ngoài cùng hắn.” Lạc Lạc vừa nói vừa theo dõi sắc mặt Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá mặt lạnh không lên tiếng, kéo Lạc Lạc lại gần tỉ mỉ quan sát, xem cổ tay, cánh tay, đầu tóc, không có khác thường. Mai Vô Quá lúc này mới yên lòng, không biết lại nghĩ tới điều gì, cau mày hỏi: “Huynh vừa rời nhà thì mọi gặp hắn, sau đó hắn dẫn mọi tới thẳng nha môn tìm ta?”

“Đúng vậy.” Lạc Lạc cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

“Sau khi huynh đến nha môn, đi kiểm tra hết buồng giam, sửa lại danh sách phạm nhân, rửa mặt chuẩn bị đi ngủ rồi, hắn mới đưa mọi tới! Trong khoảng thời gian đó hắn đã đưa mọi đi nơi nào?” Mai Vô Quá sốt sắng nhìn Lạc Lạc chăm chăm.

Lạc Lạc nhất thời cứng họng, thầm nghĩ thôi rồi, quả nhiên vấn đề ở chỗ này. Bản thân thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, vừa xong lại không chú ý điểm này, chẳng lẽ mình giả bộ làm bé gái nên càng lúc càng ngốc? Không không, là Mai Vô Quá thức thời hơn xưa rồi.

“Nói mau, trong khoảng thời gian này hắn dẫn mọi đi chỗ nào?” Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc vào phòng, đóng sầm cánh cửa.





### Chương 33: Tình thế khó xử.

“Mai ca ca, là muối, muối năn nỉ hấn dẫn muối lên phố một chút. Muối chưa từng có cơ hội đi dạo phố, bọn muối còn đi, còn đi lên sông Bắc Uyên ngắm cảnh, tại ca ca chẳng bao giờ dẫn muối đi đâu cả.” Lạc Lạc cũng không định kể chuyện Từ Kiêu Đình ép mình đi cho Mai Vô Quá biết, như vậy sẽ gây nên một vụ giết người đầm máu mất.

“Hấn chạm vào ...Hấn có thể nói chuyện gì với muối? Làm cái gì?” Sắc mặt Mai Vô Quá dịu hơn một chút, nhưng trong giọng vẫn có chút lạnh lẽo.

“Không có gì, cũng không đụng chạm người muối. Ca ca, huynh yên tâm, nam nhân khác đừng mơ tưởng chạm được vào muối.” Lạc Lạc thấy Mai Vô Quá nguôi giận, tâm liền thả lỏng. Con buồn ngủ kéo tới, ngáp liền hai cái.

Mai Vô Quá vốn định tiếp tục tra hỏi đến cùng, nhưng thấy Lạc Lạc díp mắt lại, không đành lòng nhìn nàng thức đêm, vì vậy ôm nàng lên giường. Lạc Lạc giống như heo con lười biếng nằm im không động đậy, để mặc Mai Vô Quá cởi áo ngoài cùng giày vớ cho nàng, có lẽ là mệt mỏi, có chút mơ mơ hồ hồ. Trong lúc lơ mơ cảm giác có người đang lau mặt cho mình, lau người, rửa chân,....

“Lạc Lạc, dậy nào.” Mai Vô Quá vỗ vỗ mặt tiểu nha đầu.

“Ừm...” Lạc Lạc đang say giấc, chui đầu vào chăn tìm nơi yên tĩnh.

“A ưm...” Lạc Lạc bị Mai Vô Quá kéo chăn, cổ họng phát ra âm

thanh không tình không nguyện.

Mai Vô Quá bắt đầu thu dọn nệm chăn, Lạc Lạc dụi dụi mắt, sau khi rửa mặt vội chạy thật nhanh qua giúp một tay: “Mai ca ca, muối tới.” Nói xong liền đẩy Mai Vô Quá ra, một mình làm.

Mai Vô Quá đứng sau lưng Lạc Lạc ngắm nghía, khoe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong.

“Mai...Mai đại ca...” Chẳng biết từ lúc nào Lý Mặc đã tới trước cửa, sau khi trông thấy Lạc Lạc, lười lười lại, bình thường hẳn nói chuyện đã không lưu loát, lúc này càng khàn trương hơn.

“Chuyện gì.” Mai Vô Quá hỏi.

“Tr.. Tr.. Trương Bộ đầu, ...tới.” Lúc này Lý Mặc mới nhớ tới chuyện bản thân, có chút lo lắng nói: “Vừa mới trên đường ta đến giao ban, thấy hẳn rẽ hướng này, ta vội chạy tới ngay.

Mai Vô Quá rũ mắt, cúi đầu suy tư, ngay sau đó nói với Lý Mặc: “Tới thì tới, dù sao cũng phải tới thăm lão nương của mình, người dẫn hẳn đi.”

“Mai... Mai... Mai đại ca... Ta...” Lý Mặc vừa nói vừa cúi gằm mặt, không dám nhìn hai huynh muội này.

Lý Mặc còn đang ấp úng, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Mai Vô Quá vội vàng ra cửa nghênh đón: “Trương Bộ đầu, mừng ngài hoàn thành công việc trở về.” Mai Vô Quá chấp tay.

“Ừ, đã trở lại.” Giọng nói Trương Bộ đầu có chút không tự nhiên, ngó xung quanh, lập tức mặt xám ngoét lúc nhìn thấy Lạc Lạc và Lý Mặc bên trong nhà, giống như không muốn có quá nhiều người

nhìn thấy mình. Cũng khó trách, lão nương mình giết cha, chuyện này nói ra cũng là việc xấu lớn trong nhà.

Mai Vô Quá nghiêng người về trước, nhẹ nhàng nói: “Trương Bộ đầu, mời theo ta.” Nói xong dẫn đầu đi. Trương Bộ đầu thấy Mai Vô Quá hiểu chuyện như vậy, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nương của Trương Bộ đầu bị giam ở gian tù thất nằm ở cuối nhà lao nữ, sàn ẩm ướt, nhưng tù thất này lại được phủ kín rơm rạ, rõ ràng có người cố ý sắp xếp.

Mai Vô Quá dẫn người đến, sau đó xoay người lại nói: “Trương Bộ đầu xin cứ tự nhiên, bên ngoài ta còn có chút chuyện cần giao phó, sẽ không tiến.” Nói xong đi ra khỏi nữ lao.

“Con ơi, con tới rồi... Mau thả nương ra ngoài đi, mau thả nương ra ngoài đi.” Trương lão nương nhìn thấy Trương Bộ đầu, kích động nắm lấy cửa tù, thò tay ra.

Trương Bộ đầu cau mày đứng ở trước cửa tù, môi cắn đến tím bầm, trong đôi mắt vẫn vẩn vờ máu bắn ra tia giận dữ: “Rốt cuộc là vì sao? Vì sao giết cha?”

“Ta... Ta... Ta cũng không nhớ, lúc ấy, lúc ấy bất tỉnh.” Vẻ sợ hãi hiện lên trên khuôn mặt nương của Trương Bộ đầu, lắp bắp nói đôi câu sau đó bất chợt ngẩng đầu lên mắng: “Cả cái đứa con dâu lăng loạn của lão bất tử đó, cả tiểu tiện nhân kia nữa đều nên chết, bọn chúng đều đáng chết!”

Trương Bộ đầu vội cúi người che miệng bà, há miệng, tức giận đến ngực phập phồng nhưng không nói ra nửa chữ.

Hô hấp của nương Trương Bộ đầu có chút không thông, giấy khỏi bàn tay của hắn, không ngừng nghẹn ngào: “Đồ không có lương tâm, đều không có lương tâm, những năm này ta gả cho lão bất tử chưa có nổi một ngày tốt đẹp. Đến lúc già rồi, nhi tử có tiền đồ, hắn lại làm ra mấy cái chuyện xấu này, a ô ô...ô ô....”

Trương Bộ đầu đau đầu nhức óc, ra sức xoa xoa mặt, khổ sở nhắm mắt. Hắn không phải chưa từng nghe qua mấy chuyện này kia của cha mình, bình thường cùng với lão bà cũng không hòa hợp, nhưng chuyện đến nước này, chính hắn cũng bất ngờ. Vừa trở về sau công vụ, nghe được tin như sét đánh ngang tai, vội vã tới nhìn thi thể của phụ thân, sau đó thừa dịp ít người qua lại đi tới phòng giam. Hắn không hiểu, hắn hi vọng đây là giả, thậm chí hắn còn hy vọng lão nương mình có thể nói một câu “ta không có giết người”, cho dù là lừa gạt mình cũng tốt, nhưng thái độ lúc này của lão nương mình đã giết chết tia hy vọng cuối cùng của hắn.

“Con a, con, người phải cứu...cứu nương...” Đột nhiên Trương lão nương ngừng khóc, bắt lấy tay Trương Bộ đầu, nhẹ nói giống như đang dỗ dành một đứa bé: “Con hiểu rõ nhất trong hai huynh đệ các con, nương thương con nhất, vì con, nương.... Con a, con phải cứu...cứu nương...”

“Người phạm vào tội mưu sát phu đây!” Trương bộ đầu chột hất tay ra đứng lên, trán nổi đầy gân xanh: “Con có là Thiên Vương lão tử\* cũng không có biện pháp!”

(Thiên vương lão tử: vua.)

Trương lão nương lùi về phía sau ngôi yên, im lặng một chút lại bắt đầu gào khóc, đôi tay đập lên mặt đất: “Số ta sao lại khổ như này a.....”

Trương Bộ đầu tức giận đi ra ngoài không quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng Trương lão nương khóc lóc: “Con quên rồi, nương thương con nhất, nếu không có nương, con.... Ai da, số ta thật khổ a...”

Trương Bộ đầu dừng chân, nhíu mày, cuối cùng vẫn không quay đầu, đi thẳng.

Mai Vô Quá qua phòng giao ban của Lý tráng đầu, Lạc Lạc đứng chờ hẩn ở nguyệt lượng môn\*. Đang lúc buồn chán sắp chết, chợt nghe phía trong cửa có tiếng binh khí va chạm. Trong sân có giá sắp xếp binh khí, phía trên búa rìu liềm xiên đủ cả, Lạc Lạc lén lén ghé đầu nhìn, thấy Trương Bộ đầu mặt tựa hung thần đứng ở đó, cầm một thanh đại đao chém lung tung, giống như đang phát tiết. Cũng khó trách, dù là ai gặp chuyện như vậy cũng sẽ suy sụp, Lạc Lạc định trở lại chỗ cũ, thầm nghĩ không nên gặp lúc bộ dạng người ta như thế kia, ai ngờ lúc quay người vô tình nhìn thấy Trương Bộ đầu thở hồng hộc chống đao xuống đất, nghỉ một chút rồi cầm đao chém ụ đá bên cạnh.

(Nguyệt lượng môn: cổng hình tròn như trăng rằm. Bạn nào xem phim cổ trang chắc cũng biết)

Động tác như nào Lạc Lạc không để ý, nhưng bản thân nàng biết, một đầu mục tiếng tăm lừng lẫy ở bên ngoài, ít nhất cũng phải oai phong mạnh mẽ, nhưng người trước mặt đây rõ ràng lại có chút lực bất tòng tâm. Trương Bộ đầu vung đao bỏ về phía ụ đá, lại bị ụ đá bật trở lại, hồ khẩu\* của hẩn đau đớn đến nỗi đao thép tuột khỏi tay. Trương Bộ đầu xả giận, tâm tình dần dần ổn định, đứng tại chỗ, sắc mặt biến đổi không ngừng.

(Hồ khẩu: phân thịt giữa ngón cái và ngón trỏ.)

Lạc Lạc len lén lùi người về, con người nhìn thẳng. Nàng nghe Mã bộ khoái cùng rất nhiều người nói qua, bên ngoài Trương Bộ đầu tiếng tầm vang xa từ lâu, một mình chiến đấu với mười sơn tặc trước sườn núi dốc, có lẽ hẳn vì chuyện trong nhà mà thấp thỏm lo lắng, cho nên mới đánh mất hình tượng, Lạc Lạc kiếm có thuyết phục chính mình.

Trong lúc Lạc Lạc ngơ ngẩn, nghe tiếng Trương Bộ đầu rời đi, vì vậy vội vàng chạy ra ngoài viện. Lạc Lạc chạy một hồi cảm thấy không ổn, mình là trẻ con, coi như có bốn cái chân chạy cũng chẳng nhanh hơn, đợi hẵn đến gần, nhìn thấy bản thân mình hẵn cũng sẽ nghi ngờ. Lạc Lạc trong cái khó ló cái khôn, lập tức đổi hướng, chạy về phía Trương Bộ đầu.

“Ai da, Trương Bộ đầu, xin lỗi, không cẩn thận đụng vào ngài. Ta chạy nhanh không để ý thấy ngài.” Lạc Lạc ngã nhào vào lòng Trương Bộ đầu, đứng dậy xấu hổ nói.

“Không sao, Mai cô nương cẩn thận, tại hạ còn có việc, cáo từ trước.” Trương Bộ đầu cho là Lạc Lạc chạy từ xa tới, không chút để ý. Cũng bởi vì Từ Kiều Đình đối với Lạc Lạc tựa hồ không bình thường, do đó cách nói chuyện cũng khác.

“Đa tạ...” Lạc Lạc ngoái lại nhìn bóng lưng Trương Bộ đầu vội vã bỏ đi, trong mắt có chút khó hiểu, nghi hoặc, thậm chí có chút bất an không rõ. Lúc đụng ngã được Trương Bộ đầu đỡ dậy, bàn tay mềm mại nhỏ bé của Lạc Lạc chạm qua tay hắn, một đường lướt nhẹ, nhưng cảm giác có điều gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra không đúng ở điểm nào, Lạc Lạc cứ đứng tần ngần như vậy, không biết Mai Vô Quá đã đứng đằng sau nàng từ lúc nào, bàn tay lớn đánh nhẹ lên gáy nàng.

“Nhìn gì vậy? Đi thôi, về nhà.” Mày kiểng chéch lên, có chút bất kham, một đôi mắt cười xấu xa của Mai Vô Quá, nhưng Lạc Lạc biết, ở tại thế giới xa lạ này, chỉ có hân đôi với mình là tốt nhất, duy nhất.

“Ca ca, bây giờ nương của Trương Bộ đầu bị giam ở chỗ của huynh, huynh phải cố lấy lòng hân, về sau sẽ có lợi cho huynh.” Bàn tay lớn của Mai Vô Quá nắm chặt lấy tay bé nhỏ của Lạc Lạc.

“Quý nha đầu, ca ca biết rồi.” Mai Vô Quá cười âm hiểm: “Nha đầu muội thật lắm mưu mô, nói, bình thường cũng tính kế ca ca đúng không.”

“Tuyệt đối không có, muội thật lòng với Mai ca ca.” Lạc Lạc vỗ ngực nhỏ, quang minh lẫm liệt nói. Mai Vô Quá nhìn nàng vỗ nơi nào đó, nhớ tới một đêm say xảy ra chuyện, có chút không tự nhiên, quay đầu tiếp tục rảo bước.

“Chỉ biết dùng miệng lừa gạt người, tối nay đang hoang ở nhà Mã bộ khoái, không cho phép càn quấy.” Mai Vô Quá cố ý nhú mày.

“Không đâu, Mai ca ca, muội đã tạo mối quan hệ tốt, buổi tối muội có thể theo cạnh huynh, sẽ không có ai để ý.” Lạc Lạc được lời hứa từ Từ Kiều Đình, tự nhiên dám bảo đảm.

“Là họ Từ kia sao?” Mai Vô Quá dừng bước, cúi đầu hỏi.

Không tốt, lão Mai tức giận rồi, nhìn lông mày nâng lên kia, Lạc Lạc thức thời vội nói: “Đúng, chính là người họ Từ kia, muội làm cho hân đôi câu đoán mệnh mới đôi được điều kiện đây.”

Mai Vô Quá thấy Lạc Lạc xưng Từ Kiều Đình là “người họ Từ kia”, trong lòng không hiểu sao sáng khoái rất nhiều: “Về sau mấy



cái ân tình này để ca ca trả lại, mọi người không nên để người khác lừa, có nhớ không!”

“Nhớ nhớ, ai nha, ca ca huynh thật dài dòng, mọi người sao có thể bị họ Từ kia... ư!” Lạc Lạc đang hớn hờ nói, chợt thấy Từ Kiêu Đình xuất hiện từ cửa bên. Lạc Lạc nuốt chữ cuối cùng vào bụng, tự lườm bản thân, quả nhiên ban ngày không thể nhắc đến người, buổi tối không thể nhắc tới quỷ, Lạc Lạc cảm nhận rõ ràng bàn tay đang dắt mình của Mai Vô Quá nắm chặt lại.

“Mai công tử, đây là... đang trên đường về?” Từ Kiêu Đình trưng vẻ mặt muốn ăn đòn, ngoài miệng nói chuyện với Mai Vô Quá, ánh mắt lại đưa về phía Lạc Lạc.

### Chương 34: Không thể tin được.

“Đa tạ Từ công tử hôm qua đã đưa Lạc Lạc tới, chỉ là, sau này đừng để khắp nơi rêu rao, dù sao xá muội vẫn còn chờ gả.” Mai Vô Quá có chút không vui, nhưng dù sao đối phương đã giúp đỡ, cũng không nói thêm nhiều.

Từ Kiêu Đình không để ý chút nào, da mặt phải dày đến mức nào đó rồi, làm bộ như không nghe thấy lời của Mai Vô Quá, nói với Mai Vô Quá: “Nghe nói người lập công lớn, Từ tri phủ đang không biết nên thưởng cho người như nào, nghe nói người có một muội muội, ban đêm người làm nhiệm vụ không có ai chăm sóc nàng, coi như là đồng ý ngầm, ban đêm làm nhiệm vụ có thể dẫn theo muội muội. Chỉ là, dù sao hành động lần này không hợp lễ phép, chớ để lộ ra là được.” Nói xong nháy mắt với Lạc Lạc, ý bảo “nàng xem, ta hoàn thành chuyện đáp ứng với nàng rồi”.

Lạc Lạc phun một ngụm máu trong bụng, thầm mắng cái lão hồ ly này, hẳn giúp đỡ cái gì chứ, rõ ràng công lao của Mai ca ca đổi lấy thành của mình, thế nhưng hắn lại nói rất có sức thuyết phục, thật sự đáng hận, đáng thẹn, đáng trách.

“Đa tạ...” Mai Vô Quá nhẹ nhàng bỏ lại một câu liền kéo Lạc Lạc đi. Lạc Lạc u oán quay đầu nhìn về phía Từ Kiêu Đình, chỉ thấy người kia đang liếc mắt đưa tình với mình, rùng mình buồn nôn, nhanh chóng từ trong mắt ném trả lại hai cây phi đao.

Từ Kiêu Đình khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Mai Vô Quá, lầm bầm: “Ca ca? Không phải ca ca ruột, ca ca! Không phải ca ca ruột!”

Mai Vô Quá hắt hơi mạnh một cái, một cái tay nhỏ bé vội vàng về mũi của bản thân.

“Mai ca ca, huynh lạnh sao?” Lạc Lạc nhủ thầm huynh đừng bị cảm mạo, ở cổ đại loại bệnh này rất nguy hiểm.

“Không có việc gì, buổi tối để muội cầm theo vài bộ y phục tới nha môn.” Mai Vô Quá nắm nhẹ tay Lạc Lạc vuốt ve, cảm giác mềm mại không xương thật tốt.

Hai người vô thức đi tới đầu phố, thấy đại thẩm bán cháo cùng Lưu Bá coi bói vẫn ở đó.

“Nha đầu người tới rồi à, lâu không gặp người khỏe không.” Lưu Bá đứng lên, mặt hung phấn gập cây quạt rách lại: “Nghe nói người làm nha dịch? Thật là đáng mừng, ta cảm thấy tiểu huynh đệ người không bao lâu nữa sẽ không phải sống xen lẫn trong cá tôm.”

Lạc Lạc lén lút nhếch miệng, nghĩ thầm thực sự biết nói vuốt đuôi, chẳng qua hai người cũng coi là một nhóm người chuyên lừa gạt rất nhiều dân chúng vô tội, điểm này vẫn tồn tại chút ít tình đồng chí, vì vậy không nói gì chỉ nhỏ nhẹ kêu một tiếng: “Lưu Bá khỏe.”

“Khỏe khỏe, ta từng nói với người, lần trước ta dùng cách của người, ta...” Lưu Bá phấn khích nói, Mai Vô Quá cảm thấy khó chịu, nếu để hắn tiếp tục nói, chỉ sợ cả ngày phải ở đây tiếp hắn rồi, vì vậy chen lời hắn.

Mai Vô Quá vội nói với đại thẩm bán cháo bên cạnh: “Gần đây đại thẩm buôn bán tốt không?”

“Tốt, lão tiểu tử kia mà mở miệng có thể nói đến hai canh giờ, coi bói đói bụng thì đến chỗ ta uống một bát cháo, uống xong lại nghe

hắn bịa chuyện tiếp.” Đại thẩm bán cháo chùi hai tay lên cái khăn quần ngang bụng, trêu ghẹo: “Ta nói này tiểu huynh đệ, người về sau phát tài to, đừng có quên mấy lạng giềng này.”

Cái gì là nói bậy bạ, đây đúng thực là giá trị tinh thần nhé! Lưu Bá không phục, vừa định phản bác lại đại thẩm bán cháo một phen, ai ngờ một thanh kiếm phát ra ánh sáng lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn nhỏ của Lưu Bá: “Lão bá, từng gặp qua nữ tử này chưa?”

Mai Vô Quá đang chuyện phiếm cùng đại thẩm bán cháo, đưa lưng về phía Lưu Bá cùng người nọ. Lạc Lạc nhìn thanh kiếm, ánh lên tia sáng lạnh, lộ ra chính khí, lại nhìn người nọ đại khái hơn bốn mươi tuổi, mặt mày nghiêm chỉnh, khí vũ hiên ngang, sống lưng ưỡn thẳng. Tuy dáng vẻ phong trần mệt mỏi do đi đường dài, nhưng trên mặt không hiện nét uể oải. Khuôn mặt người kia chính tề ngay ngắn, mày rậm, vừa nhìn là biết người chính trực, hắn cầm trong tay một tờ giấy nhẵn nhụi nhúm nhúm, trên giấy nét mực phai màu họa một nữ tử không rõ ràng. Giấy có chút cũ, đoán là do lật xem vuốt ve nhiều lần. Lạc Lạc nhìn đại thúc đẹp trai, ai, còn là một người si tình.

Lúc đầu Lưu Bá bị dọa sợ giật mình, nghĩ thầm đây là quán coi bói, tại sao có người lại tới đây tìm người. Lưu Bá suy nghĩ một chút liền hiểu ra, cả ngày ngồi bên đường coi bói cho các loại khách đi đường, tự nhiên cũng gặp gỡ rất nhiều người. Vì vậy soi kỹ tờ giấy kia, suy nghĩ một hồi sau đó nhíu chặt chân mày, có chút chần chừ lại có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn về phía Mai Vô Quá. Lúc này Mai Vô Quá ngừng trò chuyện với đại thẩm bán cháo, trong lúc đảo mắt chợt nhìn thấy Lưu Bá đang tính nói chuyện, vội vàng cáo từ rồi kéo Lạc Lạc rời khỏi. Đứng đờ, Lưu Bá này nhất định tìm Lạc Lạc giúp hắn coi bói, tốt nhất là bỏ của chạy lấy người, Mai Vô Quá đa nghi nghi.

“A, này...” Lưu Bá há miệng hướng về phía Mai Vô Quá cùng Lạc Lạc rời khỏi, cuối cùng vẫn không nói ra lời, quay đầu lại ngắm một chút bức họa vẽ cô gái khí chất tao nhã, mặt mũi thanh lệ, nhìn người kia: “Lão phu chưa từng thấy qua, chỉ là... Xin hỏi vị công tử này, người trong tranh là gì với người?”

Người nọ cũng ngây ngẩn nhìn theo bóng lưng Mai Vô Quá, tựa như nhớ tới điều gì, ngay sau đó lại tự cười giễu. Người nọ nghe câu hỏi của Lưu Bá, ánh mắt ảm đạm, có chút cô đơn nói: “Phải... Là vợ của tại hạ...” Nói xong thận trọng thu hồi tờ giấy, nhẹ nhàng bỏ vào trong ngực, gương mặt nhìn Lưu Bá, mang theo một ít chờ mong: “Người có thể tính, nàng ở nơi nào không?”

“Xin hỏi ngày sinh tháng đẻ của phu nhân?” Đây chính là nghề của Lưu Bá.

Đôi môi người nọ giật giật, sau đó lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng: “Ta chưa từng hỏi.”

“Cái này có thể...” Lưu Bá hiện ra vẻ khó khăn.

Người nọ xua xua tay, cầm kiếm lên, một câu còn chưa nói, đi vào ngõ hẹp sâu. Ánh nắng sáng sớm mang theo tia hy vọng, tinh thần phấn chấn sôi nổi, người nọ càng chạy càng xa, cho đến nơi ánh sáng không thể chạm tới được, bóng dáng liền biến mất.

“Chắc chắc, nhất định là không biết quý trọng nương tử, đáng đời bọn đàn ông các người, đợi đến lúc khó khăn mới hối hận, hừ!” Đại thẩm bán cháo thu hồi ánh mắt, giả vờ nhỏ nước bọt về phía Lưu Bá.

“Đồ phụ nhân không biết gì, người...” Lưu Bá lao vào cuộc chiến

giăng co với đại thẩm bán cháo.

Lưu Bá cùng đại thẩm bán cháo tiếp tục vừa cười vừa chửi rửa, Lạc Lạc đứng ngẩn ngơ trong sân nhà Mã đại tỷ. Mai Vô Quá vỗ nhẹ sau lưng nàng, mặc dù hai người đã chuẩn bị trước cho ngày đó, nhưng tại thời khắc đối mặt, vẫn khó có thể chấp nhận.

Mã đại tỷ quệt nước mắt: “Tỷ phải đi xem một chút, tuy nói là chôn, nhưng trong nhà khẳng định còn rất nhiều chuyện, biểu tỷ chắc chắn rất bận bịu.”

“Tích Yên tỷ tỷ... được chôn ở đâu?” Lạc Lạc sụt sùi lỗ mũi, nước mắt lẳng lặng rơi xuống.

“Biểu tỷ của ta đánh chết cũng không chịu nói, còn bảo cái gì sẽ ngay lập tức một nhà đoàn tụ, tỷ đoán có khả năng nàng có thai, ngày hôm đó trời cứ kỳ kỳ quái quái, ta không yên lòng.” Mã đại tỷ chuẩn bị xong đi ra cửa. Lạc Lạc và Mai Vô Quá sợ nàng gặp chuyện không may, cũng đi theo.

Ba người đẩy cánh cửa khép hờ, sân trong của nhà Trương Bộ khoái một mảnh ngồn ngộn. Chậu gỗ ghé con bày bừa bãi, tiền giấy rải rác trong góc, kể rõ nhà này đã xảy ra biến cố bi thảm.

“Biểu tỷ, biểu tỷ...” Mã đại tỷ vừa gọi to, vừa bước vào sương phòng, Lạc Lạc đi theo vào, thấy Trương đại tỷ đang ngồi trên ghế nhỏ trong phòng, mặt hướng vào gương đồng trang điểm. Bên cạnh gương đồng là đôi giày vải mới làm xong, đặt ngay ngắn, giống như đôi vợ chồng dặt tay nhau tản bộ sau khi ăn cơm xong.

“Biểu tỷ, mạng của người thật là khổ a...ô ô...” Mã đại tỷ ôm vai Trương đại tỷ bắt đầu gào khóc, nàng tưởng rằng Trương đại tỷ bị mất người thân đau lòng đến đầu óc không minh mẫn, nhưng Lạc

Lạc biết rõ nội tình. Hai cặp giày vải này nhất định làm cho nhị thúc Tích Yên, nữ nhân này nữ nhi mất, cha chồng mất, vẫn nhớ nhung tiểu thúc của mình. Lạc Lạc một trận ghê tởm, nữ nhân này nhìn như phụ nữ đức hạnh, nhưng thật ra là loại dơ bẩn nhất, tuy là người hiện đại, chuyện tình cảm cơ bản đều đến trên tinh thần tự do tự nguyện, nhưng để so sánh với cái loại vô đạo đức này, Lạc Lạc vẫn không tiếp nhận nổi.

Trương đại tỷ ngồi yên không lên tiếng, chờ Mã đại tỷ khóc xong chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng: “Tỷ không sao hết.” Nói xong liền cầm cây lược gỗ trên bàn, từ từ, chăm chú chải từng lọn tóc. Lạc Lạc nhìn trong gương đồng, mặt Trương đại tỷ không có chút thay đổi, đôi môi khô nứt nẻ, cặp mắt trống rỗng vô hồn, mặc dù không có nước mắt, nhưng lại sưng đỏ khác thường.

Trương đại tỷ cứ như vậy chải tóc, rất chăm chú, mặc dù nàng không nói lời nào, nhưng Lạc Lạc dễ dàng nhận biết trong lòng nàng, thậm chí khóe miệng còn mang theo một tia cười quỷ dị khó thấy. Trong lòng Lạc Lạc càng tức, nàng chưa từng thấy mẫu thân nào có lòng dạ độc ác như thế, Tích Yên vừa mất, nàng lại bình tĩnh ung dung, rốt cuộc đây là người như thế nào.

“Tích Yên tỷ tỷ được chôn cất ở đâu? Lạc Lạc hỏi.

Trương đại tỷ sau khi nghe đến hai chữ ‘Tích Yên’, trên tay dừng một chút, khẽ nhếch miệng: “Nàng rất tốt, hiện tại nàng chắc phải đang tốt lắm.”

Lạc Lạc nghe thấy giận run người, không kịp nhớ đây là nương Tích Yên, bước tới trước lạnh giọng hỏi: “Tích Yên tỷ tỷ chôn ở đâu, người là nương, sao lại đối với nữ nhi của mình như vậy!”

“Lạc Lạc, biểu tử là quá đau lòng.” Mã đại tử cắt đứt lời Lạc Lạc, cúi đầu an ủi: “Biểu tử, rốt cuộc tử đem con chôn ở chỗ nào. Vì sao tử lại không nói cho chúng ta? Tử không nói, chúng ta sẽ hỏi hàng xóm láng giềng.”

“Không ai biết, không một ai biết hết, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có người quấy nhiễu nàng, quan phủ cũng sẽ không tìm được nàng.” Trương đại tử nói xong khẽ mỉm cười, tiếp tục chải tóc.

Mã đại tử cùng Lạc Lạc đều sững sốt, mờ mịt nhìn ánh mắt đờ đẫn của Trương đại tử, hồi lâu cũng không thốt được tiếng nào.

Vì kiêng dè, Mai Vô Quá vẫn ở trong sân không vào nhà. Lạc Lạc vào lâu rồi mà chưa thấy ra, Mai Vô Quá không nhìn nổi đi vào, thấy cảnh tượng ba người này, nghĩ rằng hay tử muội các nàng cần nói chuyện người lớn, vì vậy kéo Lạc Lạc tới, nói với Mã đại tử: “Mã đại tử, không còn việc gì thì chúng ta đi về trước, tử muội các người cũng dễ tâm sự.”

Mã đại tử gật đầu đáp ứng, Lạc lạc liền rời đi theo Mai Vô Quá.

Trên đường Lạc Lạc đi theo Mai Vô Quá, tâm tình nặng nề, nhìn người đi đường chung quanh tới lui, đột nhiên có cảm giác sợ hãi không biết điều gì cứ kéo dài. Hành động quỷ dị của Trương đại tử, nàng không biết, cũng nhìn không ra sau lưng đến cùng là cất giấu điều gì? Lạc Lạc lâm vào trầm tư.

“Mai ca ca, tại sao Trương đại tử lại không nói chỗ chôn Tích Yên tử tử?” Chân mày Lạc Lạc nhăn dính vào nhau, ngẩng đầu nhìn gò má anh tuấn.

Mai Vô Quá cúi đầu nhìn lướt qua, vẻ mặt chuyện không liên quan



đến mình: “Không biết được.”

Lạc Lạc không ép buộc nữa, hấn không thân quen với Tích Yên, thậm chí cũng không nói chuyện được mấy câu, tự nhiên không có nhiều cảm tình. Bản thân chỉ ở chung với nàng một vài bữa, tuy không tính là bạn bè thân thiết, nhưng cũng coi như người bạn nữ đầu tiên của mình sau khi tới thế giới này.

## Chương 35: Rắc rối phức tạp.

Mai Vô Quá biết tâm tình tiểu nha đầu đang không tốt, cố ý dắt nàng lượn quanh mấy con phố xa, giống như đi dạo phố, thay đổi không khí. Mai Vô Quá đang đi, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng người quen thuộc. Là tiểu thiếp của Sa Hồ, nữ nhân từng tới phòng giam thăm tù. Tiểu thiếp Sa Hồ nhìn xung quanh một hồi, ôm một bọc quần áo đi vào một cửa hiệu cầm đồ.

Mai Vô Quá cố ý bước chậm lại, lúc đi ngang cửa hiệu cầm đồ bỗng nghe được bên trong truyền đến câu nói ngắt quãng “đáng chết, được có trăm lượng”, Mai Vô Quá cười khẩy, chính thê Sa Hồ thừa dịp trong lúc hẩn ngồi tù thì bán nhà cửa ruộng vườn đổi lấy tiền, thiếp của tiểu tử này lại nhìn như toàn tâm toàn ý đối với hẩn, còn tới tận phòng giam kẻ khổ, thật ra chính là muốn từ miệng Sa Hồ moi ra vị trí cất khế ước mua bán nhà cùng sản nghiệp tổ tiên. Mặc dù thăm dò không ra nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vì vậy mang kim ngân tài vật trong nhà đi cầm, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng cuốn gói ra đi.

Mai Vô Quá có chút hả hê khi nhìn thấy thảm cảnh của tên Sa Hồ phóng đảng, dĩ nhiên những thứ này không hề có căn cứ, chỉ là bằng suy đoán. Đúng lúc này, một phụ nhân bộ mặt hung tợn dẫn theo mấy gia nô không biết từ chỗ nào đi ra, xông vào tiệm cầm đồ, lúc sau nghe thấy tiếng mắng chửi và tiếng đánh đập truyền ra. “Đồ tiểu tiện nhân, trộm đồ trong nhà mang đi cầm, lão gia còn chưa chết, ngươi lại làm như thế, đồ tiện nhân.”

Mai Vô Quá cười mỉa, thầm nghĩ quả nhiên không ngoài dự đoán của mình. Hẩn sợ tiểu nha đầu nghe thấy bản tai, vội kéo nàng tránh đi. Lạc Lạc không phải tiểu nha đầu chưa từng tiếp xúc với

việc đời, chỉ là tâm tình lúc này không tốt lắm, làm bộ như không nghe không thấy.

Hai người đi thẳng một đường, vô thức đi tới dưới Thái Hưng lâu, Mai Vô Quá nhìn dáng vẻ tiểu nha đầu ỉu xìu mà đau lòng không thôi. “Lạc Lạc, đi nào, Mai ca ca dẫn muội đi ăn gà nướng.” Dứt lời chỉ vào Thái Hưng lâu, khéo mắt mang theo ý cười xấu xa.

Lạc Lạc đã từng tới Thái Hưng lâu này, chính là lần trước bám theo nạn dân lắm miệng, lần đó trong lòng có tâm sự, cũng không có tâm trạng thưởng thức mùi vị, Mai Vô Quá thì càng không cần phải nói, vì tiết kiệm tiền nên chỉ để một mình Lạc Lạc ăn. Lạc Lạc nhanh chóng nhắm đếm lượng tiền để trong hộp gỗ giấu ở góc tường gạch, hai người có khoảng năm sáu lượng tiền lớn rồi, trong đó phần lớn là từ quy phí của Mai Vô Quá.

Lạc Lạc gật đầu một cái, nghiêm túc nói: “Được, có thể đi ăn.” Nói xong liền bước vào Thái Hưng lâu.

Mai Vô Quá cười bất đắc dĩ đi ở đằng sau, hết cách với nàng.

Hai người tìm một cái bàn gần cửa sổ ở lầu hai, ngồi xuống gọi thức ăn rồi chờ. Lạc Lạc nhìn lầu dưới qua cửa sổ, đám người nhộn nhịp ở dưới chân, thật đông đúc. Mai Vô Quá nhìn khuôn mặt tiểu nha đầu, cảm thấy nàng chính là phúc tinh của mình, phải biết là, trước đây không lâu ở nơi này, hắn chỉ là một thằng côn đồ với hai bàn tay trắng. Sau khi rời phái Quan Thương, bản thân trải qua cuộc sống khổ cực khi trên người không có một đồng nào. Tất nhiên, cho dù cuộc sống khó khăn, nhưng so với ở trong phái Quan Thương, ít ra tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

“Các người mang hết các món ngon nhất của tiệm lên đây, làm tốt gia sẽ thưởng.” Giọng một nam tử trưởng thành vang lên.

Mai Vô Quá ngẩn người, giương mắt nhìn, ngay sau đó môi trên hé mở, lộ ra hàng răng, híp một con mắt nhìn đám người kia. Đây là vẻ mặt căm ghét đối phương, những người đó rốt cuộc là người như nào? Lạc Lạc nhìn theo tầm mắt Mai Vô Quá, chỉ thấy mấy người mặc trang phục võ lâm nhân sĩ đang la lối om sòm nhìn xung quanh sau khi ngồi xuống, thì ra chính là một tên du thủ du thực của môn quy bất nghiêm.

“Ôi chào, các người đoán xem đây là ai nào?” Tiếng nói the thé của nam tử trưởng thành vừa gọi thức ăn lúc nhìn thấy Mai Vô Quá, ngay sau đó tựa như phát hiện vùng đất mới cười gằn đi tới.

“Ồ, thế nào đưa tạp chủng này lại chạy tới đây được.” Một tên tai to mặt lớn khác vài bước bay tới, xác xược soi mói Mai Vô Quá từ trên xuống dưới.

“Bắt trở về phái, đưa tạp chủng này đã đả thương sư huynh, không thể tha cho hắn!” Tên thứ ba nói.

Lạc Lạc khẩn trương nhìn mấy người này, lại nhìn Mai Vô Quá một chút, chỉ thấy lông mày hắn trùng xuống, mí mắt nâng lên, bọng mắt căng, miệng mím thành một đường. Đây là đang phần nộ, thù hận, hơn nữa biểu tình có khuynh hướng dự định tấn công. Quả nhiên, Mai Vô Quá quay đầu nháy mắt với Lạc Lạc, Lạc Lạc hiểu đây là ý bảo mình trốn kỹ. Mình không biết võ công, thân thể yếu, thay vì càng giúp càng phiền, còn không bằng núp đi chỗ khác để hắn không phân tâm. Lạc Lạc ngay lập tức bò xuống dưới gầm bàn xem cuộc chiến, nàng biết Mai Vô Quá học từ lão ăn mày không ít công phu, dù sao mấy người kia cũng là một đám cặn bã, không đến nỗi thiệt thòi.

Mai Vô Quá hung hăng vung ra một quyền, nhắm đánh vào sống mũi tên thứ nhất. Chắc hẳn tên đó không nghĩ tới Mai Vô Quá có khả năng như vậy, còn chưa kịp thốt một tiếng đã bị văng trên mặt đất, mặt dính máu. Những tên khác đều trợn mắt há miệng, lông mày khễ nâng, vô cùng kinh ngạc, có lẽ không nghĩ tới Mai Vô Quá ra tay nhanh đến thế. Trải qua một khắc sững sờ vì kinh ngạc, những tên khác ủa lên, bộ dạng tên gia hỏa bắt chuyện với Mai Vô Quá giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lạc Lạc nhìn mà trong lòng căng thẳng, sau gáy thấm đầy mồ hôi, thậm chí hán hán không địch nổi một đám sói, Mai ca ca đừng để bị thương. Sự thật chứng minh, quả nhiên công phu lão ăn mày đủ mạnh mẽ, mặc dù Mai Vô Quá vẫn chưa hoàn toàn được hán truyền thụ, thế nhưng chỉ bằng hai cái công phu nửa vờ này, cũng đủ để dọn dẹp đám cặn bã kia rồi.

Tên thứ nhất bị đánh nằm trên mặt đất cũng đứng lên, bịt mũi nói: “Người, người được lắm tiểu tạp chủng, đầu tiên là đả thương sư huynh, phản bội môn phái, hiện tại còn hạ độc thủ lên đồng môn, ta...”

“A!” Tên đó còn chưa dứt lời, lại bị Mai Vô Quá ra thêm một quyền, lăn tròn trùng trục về một bên, đám người còn lại đều chảy máu. Lúc này Lạc Lạc mới có cơ hội nhìn thẳng mặt Mai Vô Quá, thấy hắn cũng bị thương, một đường máu mũi chảy ra trên gương mặt anh tuấn.

“Mai ca ca!” Lạc Lạc nhất thời nóng ruột, đau lòng kêu lên.

Lạc Lạc kêu xong ngay lập tức hối hận, nhóm người kia thấy trong một lúc không thể đánh hạ được Mai Vô Quá, lúc này mới chú ý Lạc Lạc ở dưới gầm bàn, hai tên gia hỏa người gầy tong teo chạy

về phía dưới gầm bàn. Mai Vô Quá vội vàng về cứu, lúc quay người bị phân tâm, bèn bị những tên khác lợi dụng sơ hở, những tên còn lại một mạch chạy về phía sau lưng Mai Vô Quá.

“Mai ca ca!” Mai Vô Quá lão đảo một cái, sau lưng bị ai đó đá một cước. Mai Vô Quá trừng trị hai tên kia, sau đó đứng ở trước bàn, đối phó với mấy tên giờ thủ đoạn.

Mắt thấy không địch lại được đối phương, một nhóm người khác lại thích thích thích chạy từ lầu dưới lên, quần áo cùng với đám người kia giống nhau như đúc. Hồng bát! Đây là một nhóm, nhiều tên như vậy, Mai ca ca chắc chắn là không đánh lại được rồi. Trong lòng Lạc Lạc hoảng hốt chân mềm nhũn, nhưng không chậm trễ chút nào run rẩy bò ra ngoài, đứng ở trước người Mai Vô Quá, đưa bàn tay nhỏ bé ngăn ở trước mặt, giọng run run nói: “Các người ban ngày ban mặt, chẳng lẽ muốn khi dễ một cô gái yếu đuối như ta sao?”

“Tiểu nha đầu này ở đâu chạy lại, đây là chuyện của phái Quan Thương chúng ta, đừng tìm xui xẻo!” Từ trong đám người phía sau bước lên, một tên mặt vuông mắt to quát lớn.

“Lạc Lạc, đứng ra góc tường đi!” Mai Vô Quá lau máu mũi, đưa tay kéo Lạc Lạc.

Lạc Lạc kiên cường vùng vẫy người, trong mắt chứa lệ, bụng phồng lên nói từng câu từng chữ: “Nếu các người tiếp tục khi dễ người, ta sẽ nhảy từ đây xuống, gây chuyện chết người ai trong các người cũng đừng hòng trốn được. Mã bộ khoái thành Nguyên Bắc là đại ca ta, ta mà chết các người cũng phải chôn theo ta!”

Tên dẫn đầu sững sốt một lúc, có lẽ là đang do dự trước lời nói của

Lạc Lạc, đang lưỡng lự, chẳng biết từ lúc nào tên thứ nhất bị đánh ngã đã tỉnh lại, mạnh mẽ xông vào Mai Vô Quá và Lạc Lạc. Đánh nhau kiểu này hành động chính là dựa vào tinh thần, tên kia vừa xông vào, những tên bị kéo đến lại muốn động thủ, ngay khi có người cầm đao thép chém lên người Lạc Lạc, một chiếc đũa đâm xuyên thẳng vào trong, đẩy đao thép ra sau đó lún sâu lên khung cửa sổ bằng gỗ. Đao thép tuột khỏi tay, tất cả đều ngây người, tất nhiên, sững sờ không phải ở chỗ chiếc đũa có thể chế ngự được thanh đao thép, bất ngờ chính là một chiếc đũa có thể đâm xuyên thẳng đao thép, hơn nữa sau đó còn ghim trên cửa sổ bằng gỗ.

“Lúc so chiêu tôi kỳ phân tâm, điều khiến cảm xúc tập trung suy nghĩ mới có thể sự bán công bội\*.” Trong góc, một người đưa lưng về phía tất cả nhẹ nhàng nhắc ly trà nhấp một ngụm, một thân trường sam màu xanh lục tối, eo thắt bằng dải lụa xanh lục sẫm. Sau gáy buộc hờ vài sợi tóc dài, rủ xuống trên lưng thẳng. Giọng nói của hắn âm u thâm trầm, giống như mang sự tang thương vô tận.

(Sự bán công bội: làm ít mà mang kết quả gấp nhiều lần.)

Mặc dù người của phái Quan Thương ỷ thế hiếp người, nhưng cũng không phải ngốc, xem thân thủ người này cũng biết có lai lịch lớn, toàn bộ người hợp lại cũng vô ích. Tên dẫn đầu kiềm chế cảm xúc, cố giả giọng không tự ti cũng không kiêu ngạo: “Xin hỏi cao tính đại danh của các hạ, đây là chuyện trong phái Quan Thương chúng ta, mong ngài đừng nên xen vào việc của người khác.”

Người nọ không lên tiếng, tiếp tục uống trà.

Những tên đó thấy thế tưởng là hắn nghe đến danh tiếng của “phái Quan Thương”, không định gây phiền phức, vì vậy yên tâm lớn

mặt chuẩn bị động thủ, trước tiên bắt lấy Lạc Lạc, tránh cho nàng làm ra việc ngu ngốc mà gặp phải phiền toái. Ai ngờ tay kia còn chưa có chạm được vào tiểu nha đầu, lại bị một chiếc đũa xuyên qua bàn tay ghim vào chân bàn.

“Oa oa!” Tên đáng thương lúc trước bị tuột đao thép, giờ lại bị xuyên qua bàn tay, nằm rạp trên mặt đất oa oa kêu to, trông mới thảm thương làm sao. Đám người còn lại vội vàng tiến lên giúp hắn đỡ đau, tên dẫn đầu không tin nổi quay đầu lại, tên thủ hạ bị người làm ra như vậy, quần bách đến độ muốn đánh trả. Tên kia dùng dùng nổi giận đi tới bên cạnh người đang ngồi uống trà, giờ vội kiếm trong tay lên tính động thủ, ai ngờ lại dừng ở giữa không trung, nhìn kiếm của người nọ đặt trên mặt bàn một chút, giống như gà trống thua trận từ từ buông bội kiếm xuống.

“Đi!” Tên dẫn đầu ảo não nói một câu, đi xuống lầu dưới, đi tới cầu thang, đẩy đám người đang chen lấn xem náo nhiệt đi ra ngoài. Đám người còn lại không hiểu vì sao, nhưng thấy lão đại đi, cũng lục tục nối đuôi đi ra theo.

“Mai ca ca!” Lạc Lạc mím miệng, nhin không được nữa khóc lên. Nhẹ nhàng lau vết máu nơi khóe miệng của Mai Vô Quá, trong mắt nhòe nhoẹt lệ, gương mặt anh tuấn giống như càng thêm rõ ràng.

“Ca ca không có việc gì, đừng sợ.” Mai Vô Quá lau nước mắt Lạc Lạc, dắt tay nàng đi tới cạnh bàn của người nọ trong góc: “Đa tạ ân nhân ra tay giúp đỡ, Mai Vô Quá ta không có gì báo đáp, bất cứ khi nào cần đến ta nhất định làm bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng.”

“Không cần cảm ơn ta, ta chỉ cứu tiểu cô nương này.” Người nọ cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói, giọng như mọi chuyện đều không liên quan tới hắn.



“Cảm ơn ca...bá bá, xin hỏi bá bá họ gì.” Lạc Lạc vốn định dùng tư tưởng hiện đại để đối đáp với người, ở hiện đại đều muốn mình nhìn có vẻ trẻ một chút. Nhưng nghĩ lại, người nơi này có vẻ không thích, vì vậy đổi thành bá bá.

“Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm, dám người bạch sinh\* kia thân là nam nhi, lá gan lại không lớn bằng một tiểu cô nương người, bọn họ bị đánh là đáng đời.” Người nọ quay đầu lại, Lạc Lạc sững sốt, đây không phải người coi bói ở chỗ Lưu Bá hôm qua sao! Người nọ quay đầu nhìn lại, cũng bất ngờ, ngay sau đó cười ha ha. “Ta tên là Hiên Thế Điển.”  
(Bạch sinh: kiến thức nông cạn, thiếu hiểu biết.)

Hiên Thế Điển lúc đầu cười nhìn Lạc Lạc, vậy mà vừa chuyển ánh mắt, nhìn thấy Mai Vô Quá sắc mặt chợt biến, đứng vọt lên nắm chặt lấy cổ tay Mai Vô Quá, đôi môi mở ra khẽ run, dường như muốn nói cái gì lại không nói ra được.

Mai Vô Quá giật mình, muốn hất tay ra, nhưng làm thế nào cũng không thoát nổi. Hiên Thế Điển nhìn Mai Vô Quá như thể cuối cùng cũng tìm được món đồ trân bảo đã mất từ lâu, mấy lần mở miệng, lại khép lại.

### Chương 36: Thân mật.

Lạc Lạc thấy vậy vội gọi một tiếng “Hiên bá bá”, lúc này Hiên Thế Điển mới ngơ ngác buông lỏng tay, nhưng có chút mất hồn đứng chôn chân tại chỗ nhìn Mai Vô Quá, dường như trong mắt hiện lên một tầng nước mỏng.

“Hiên bá bá...Hiên bá bá.” Lạc Lạc khẽ kêu.

Hiên Thế Điển bừng tỉnh, vội vã nhìn sang Mai Vô Quá, hồn bay phách lạc cầm bảo kiếm trên bàn, nói một câu “Sau này còn gặp lại.”, liền vội vã xuống lầu rời khỏi.

Mai Vô Quá cùng Lạc Lạc nhìn quái nhân kia rời đi, hai người cũng không hiểu rõ vì sao. Lúc này tiểu nhị mới dám tiến lên trước, khom lưng cúi đầu nói: “Cái kia, khiến khách quan sợ hãi, đều là lỗi của tiểu điểm, chương quỹ chúng ta nói bữa cơm này coi như mời hai vị.”

Mai Vô Quá thản nhiên quay đầu nhìn một cái, rồi nói “Không cần”, sau đó kéo Lạc Lạc xuống lầu rời đi.

Hiên Thế Điển gấp gáp đi trên đường phố, một khắc cũng không ngừng, chỉ có như vậy, mới có thể tạm thời quên đi nàng. Hắn tự xưng là “Mai Vô Quá”, hắn và phái Quan Thương có liên quan, diện mạo hắn lại giống nàng như thế, Mai Vô Quá, nhất định là đứa bé của nàng. Hiên Thế Điển đứng trước một ngôi miếu đồ nát, cúi đầu vịn vào tấm bia đá, cảm nhận trái tim từng trận đau nhức. Nếu như cái người gọi là Mai Vô Quá kia là đứa bé của nàng, như vậy, mình biết phụ thân hắn là ai. Nàng để đứa bé mang họ nàng, Mai Tụng Hiên, là cốt nhục của nàng, rốt cuộc bây giờ nàng đang ở

phương nào?

Sau khi về đến nhà, Lạc Lạc đau lòng ấn Mai Vô Quá ngồi lên giường, từ ngăn kéo nhỏ lấy ra thuốc nước để bôi.

“Mai ca ca, còn đau không?” Bàn tay nhỏ bé của Lạc Lạc nhẹ nhàng chấm bên khóe miệng của hắn.

“Không đau, chỉ là vết thương nhỏ, dọa muối sợ rồi, sau này ca ca phải chăm chỉ luyện công, nhiều tên bại hoại nữa cũng không lo.” Mai Vô Quá cười, giữ bàn tay nhỏ bé của Lạc Lạc vào trong lòng, gương mặt không quan tâm.

“Mai ca ca, bọn họ, là ai?” Lạc Lạc hỏi dò.

Ánh mặt Mai Vô Quá ảm đạm, không nói, nhìn xuống mặt đất.

“Mai ca ca không muốn nói, muối sẽ không hỏi.” Lạc Lạc nhìn bộ dạng này của hắn rất đau lòng, nước mắt không tự chủ lại dâng lên, tiến đến ôm lấy hông của hắn, chôn sâu đầu trên bụng hắn.

Mai Vô Quá vỗ vỗ nhẹ sau lưng Lạc Lạc, khinh bỉ phi một tiếng: “Ca ca trước kia ở cùng với bọn họ.”

Lạc Lạc nghe thấy ngẩng đầu lên, tim co rút: “Vậy trước kia bọn họ cũng khi dễ huynh như vậy sao?”

Mai Vô Quá nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng của tiểu nhân nhi, chợt cảm thấy trong lòng ảm áp, một tay nâng cằm của nàng, cười nói: “Đã thành thói quen, bọn họ cũng bị huynh đánh lại không ít. Đột nhiên một ngày, huynh cảm thấy tẻ nhạt, không muốn cùng bọn họ chơi đùa nữa, huynh bỏ đi.” Mai Vô Quá vừa nói vừa nhìn xuống đất.

“Mai ca ca, huynh phải chăm chỉ luyện công, lần sau gặp là phải đánh cho chúng tè ra quần.” Lạc Lạc nghiêng răng hung tợn nói.

“Hừ, dám khi dễ huynh không có cha nương, bọn họ sẽ trả giá thật đắt.” Trong mắt Mai Vô Quá lóe lên một tia tàn nhẫn, lúc nhìn về phía Lạc Lạc mới dần dần âm áp.

“Mai ca ca, cha nương của huynh đâu?” Lạc Lạc hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi.

Nghe lời ấy, sắc mặt Mai Vô Quá trầm xuống, giống như dê con lạc đường, mắt mông lung nhìn xuống mặt đất. Lạc Lạc vội vàng đổi chủ đề, đứng thẳng ôm cổ Mai Vô Quá: “Mai ca ca, huynh không còn một mình nữa, có muội ở đây, chúng ta không bao giờ rời xa nhau được không?”

Mai Vô Quá được lời này mạnh mẽ kéo trở về từ đau khổ, khóe miệng hơi giương lên: “Còn nói, hôm nay muội dọa chết ca ca biết không hả? Còn nói cái gì nhảy xuống, lần sau tìm chỗ trốn an toàn là được. Ca ca thắng đương nhiên sẽ dẫn muội đi, nếu như thua, muội lén chạy một mình.”

“Không thể nào, muội tuyệt đối không bỏ lại ca ca.” Lạc Lạc dùng tay nhỏ chặn lại miệng Mai Vô Quá đang muốn nói, ngang ngược nói: “Cho nên ca ca nhất định phải thắng, nếu không muội liền... muội liền...”

Mai Vô Quá mạnh mẽ giam Lạc Lạc trong ngực mình, ra sức xoa xoa bả vai nàng, trong mắt lấp lánh.

Lạc Lạc tận hưởng cái ôm mạnh mẽ, cũng ôm chặt lại, miệng nhỏ dán chặt trên cơ ngực của hắn, đỉnh mũi là hương vị quen thuộc

kia. Lạc Lạc nhắm hai mắt, tưởng tượng đây là cử chỉ thân mật của người yêu, hơn nữa cũng chú tâm vùi đầu vào thế giới riêng. Mai Vô Quá hô hấp nặng nề trên cổ trên vai, đây là hơi thở của nam nhân mạnh mẽ kiên cường, Lạc Lạc từ từ đặt tay lên bả vai hắn, ấn một cái hôn lên cổ Mai Vô Quá. “Mai ca ca, muội muốn gả cho huynh.”

“Sao?” Mai Vô Quá trong thoáng chốc tựa hồ nghe thấy cái gì, lông lông hừm một cái.

“Muội nói, muội muốn cùng huynh thành thân, làm nương tử của huynh.” Sẵn thời điểm ôn nhu khó có được như này, Lạc Lạc mặt dày liều đánh một canh bạc, nói ra những lời này, sau đó chôn mặt trên cổ hắn, chết cũng không dám ngẩng đầu.

Mai Vô Quá nghe được những lời kia đầu óc bỗng nóng lên, chỉ cảm thấy cả người nhẹ hẫng giống như rơi vào đám mây, lòng nhộn nhạo. Trước kia cũng từng nghe tiểu nha đầu nói như vậy, nhưng hôm nay nghe lại chân thực chạm tới nơi sâu nhất trong tâm hồn mình, có lẽ, hoặc là, có thể, tựa hồ, đại khái, hắn là có thể đi, nghĩ tới đây Mai Vô Quá khản trương đến mức run nhẹ. Bàn tay cách lớp y phục dường như nóng muốn bỏng, muốn rời lại không nỡ rời, không rời lại cảm thấy lúng túng dị thường.

Lạc Lạc cảm thấy thân thể hắn cứng đờ, dường như trái tim của nam nhân kề sát với bộ ngực nhỏ của mình bỗng nhảy lên, đập mãnh liệt. Lạc Lạc ấn một cái hôn lên cổ hắn, ngay sau đó ôm chặt lấy hắn, hòa hợp toàn bộ con người với nhịp đập của hắn.

Cả người Mai Vô Quá như bị lửa thiêu đốt, cảm nhận hai khối mềm mềm ấm áp dịu dàng trước ngực của tiểu nha đầu, phía dưới chột căng thẳng sung sướng.

Mai Vô Quá cố gắng kéo Lạc Lạc ra, nhưng lần thứ hai tay chạm vào da thịt cách lớp y phục, sức nóng thấm qua y phục trong nháy mắt kích thích bản thân không biết phải làm sao, chỉ có thể ôm nàng chặt hơn, tựa hồ muốn hòa quyện nàng vào trong thân thể mình.

Hai người ôm chặt nhau trong căn phòng đơn sơ, trong lòng của nhau chỉ có đối phương, lúc này, giống như mọi khổ sở đau thương đều hóa thành một làn khói mỏng, không còn bóng dáng.

Mai Vô Quá nhớ tới những chuyện trước đây, cảm thấy cách mình xa như vậy, chỉ có người trong ngực mới là chân thực, mới là nhất.

Hai người cứ thế ôm thật lâu, cho đến khi hết sức lực, Lạc Lạc nhẹ nhàng buông cánh tay ra, chớp mũi đôi môi lướt qua gương mặt Mai Vô Quá, lướt qua môi hắn, ngay sau đó cúi thấp đầu mặc cho Mai Vô Quá ôm mình vào ngực.

Nhìn gò má tiêu nha đầu hồng rực, Mai Vô Quá di chuyển ánh mắt: “Lạc Lạc.”

“Dạ?” Mặc dù Lạc Lạc từ trước đến giờ tự cho mình là háo sắc da mặt dày, nhưng thân mật động tình như vậy lại khiến nàng bị biến trở về bộ dạng thiếu nữ nhỏ thuần khiết.

“Muội biết, thành thân là làm cái gì không?” Mai Vô Quá ập a ập ứng hỏi, hình như giọng nói có chút run run.

“Làm cái gì? Hỏi cái này, Mai ca ca huynh thật biến thái đó! Muội trả lời huynh, sau khi thành thân phải làm ngải cứu\* liệu huynh có bị kiệt sức không?” Lạc Lạc thầm oán trong lòng, nghĩ tới đây bật cười.

(Đoạn này có nghĩa là làm chuyện đó đó :">)

“Cười cái gì?” Mai Vô Quá có chút xấu hổ, hận không thu lại được câu hỏi vừa này.

“Không có gì.” Lạc Lạc dùng giọng líu ríu nói: “Sau khi thành thân sẽ ngủ cùng nhau, sẽ sinh con nít, sẽ...” Lạc Lạc vừa nói vừa vịn ngón tay, cố gắng tìm từ phù hợp, tránh cho dọa sợ đại soái ca sắp bị đun sôi.

Mai Vô Quá nhìn ngón tay trắng trẻo, hờ hững đưa tay cầm, đỉnh mũi tựa vào thái dương Lạc Lạc: “Ai nói với muội những thứ này?”

Thái dương Lạc Lạc ngửa ngáy, cọ cọ trên môi Mai Vô Quá: “Ai u ca ca, muội lớn rồi mà. Với cả Mã đại tỷ chính là như thế, còn nữa, Mã đại tỷ với Tích Yên tỷ tỷ cũng từng nói với muội.”

“Họ còn nói gì với muội nữa hả?” Mai Vô Quá nghi ngờ, coi như Mã đại tỷ có công giúp đỡ một lần, tránh cho mình không biết mở miệng dạy dỗ sao cho tiểu nha đầu mới lớn.

“Họ nói, thành thân sẽ phải ngủ cùng giường. Muội nói hiện giờ muội với Mai ca ca cũng ngủ trên cùng một giường đấy thôi, Mã đại tỷ lắc đầu rồi nói, thành thân rồi, không chỉ có ngủ cùng nhau, còn phải làm chuyện khác.” “Tính phúc” vì mình, mau chóng tạo tình huống tỏ rõ thái độ với Mai Vô Quá, Lạc Lạc chỉ có thể đổ nước bẩn sang người Mã đại tỷ, nữ phụ mà, chính là dùng để làm việc này.

Mai Vô Quá nghe vậy trong lòng cả kinh, liếm liếm đôi môi khô, có chút thấp thỏm hỏi: “Vậy, Mã đại tỷ có nói, phải làm chuyện gì không?”

“Chuyện này không nói tỉ mỉ, Mã đại tử chỉ nói những thứ này nữ hài tử trước khi xuất giá, nương của mình dặn dò, muội không có nương, sau này tương công sẽ nói cho muội biết. Mã đại tử còn nói muội chưa đến tuổi cập kê, nói những thứ này đều vì lợi ích của muội, nữ hài tử khác chỉ đến trước khi xuất giá mới biết những chuyện này.” Lạc Lạc nghiêng người, cố ý để tay giữa hai chân Mai Vô Quá, ngồi thẳng: “Mai ca ca, sau thành thân phải làm chuyện gì?”

Mai Vô Quá mặt đỏ bừng, nhìn vẻ mặt ngây thơ của Lạc Lạc, há miệng nhưng cuối cùng không thể thốt ra lời. Hơi thở thơm như hoa lan của tiểu nha đầu nhẹ nhàng xông vào đỉnh mũi cùng bờ môi mình, khiến người ta mơ màng.

“Muội muốn làm nương tử của huynh.” Lạc Lạc chớp mắt to, nghiêm túc nói.

Mai Vô Quá bỗng cảm thấy Lạc Lạc của hắn lớn rồi, không còn là tiểu nha đầu cái gì cũng không biết kia nữa. Chuyện này cũng rất bình thường, mặc dù cô nương nhà khác tuổi này không hiểu giữa phu thê nên làm cái gì, nhưng ít ra biết thành thân là gì, biết lưỡng tình tương duyệt\* là gì, có lẽ, nàng quả thật thích mình, hầu kết Mai Vô Quá giật giật, nhẹ nhàng nói một câu: “Tốt!”  
(Lưỡng tình tương duyệt: đôi bên tình nguyện.)

“Vậy, sau thành thân sẽ làm gì?” Lạc Lạc nhích gần tới trước.

Mai Vô Quá vội dời mắt, không nhìn cặp mắt như đáy hồ trong suốt: “Về sau, huynh sẽ dạy muội.”

Bên trong nhà nhất thời trở nên yên tĩnh, hai người đều im lặng.

“Lạc Lạc đói bụng không, Mai ca ca đi làm cơm.” Qua hồi lâu, Mai



Vô Quá đỏ mặt nói.

Thôi đi, mảnh khoe nói lảng sang chuyện khác thật vụng về làm sao, vẫn còn quá non nớt, Lạc Lạc dẫu môi nhỏ nghĩ ngợi. Thôi, dục tốc bất đạt, loại chuyện này không thể nóng vội, hôm nay cũng coi như có tiến triển, để đây đã, từ từ rồi tính!

Quả nhiên, thời điểm nam nhân nản lòng u uất nhất rất dễ bị thu phục, sự tình ngày hôm nay khiến cho Mai Vô Quá nhớ lại những chuyện không vui ở quá khứ, lúc này bản thân mới có dịp lợi dụng, Lạc Lạc nghĩ tới đây nhảy xuống giường, đoạt lấy túi gạo trong tay Mai Vô Quá: “Mai ca ca, để muội làm cơm, huynh đi luyện công đi! Nhanh nào!”

### Chương 37: Ngoài dự đoán của mọi người.

Mai Vô Quá nhìn bóng lưng nhỏ nhắn quật cường không nhìn được nhếch miệng, chuyện xảy ra ngày hôm nay thực ra cũng làm hắn buồn bực mãi, từng chuyện cũ lần lượt hiện ra, toàn bộ đều là ký ức không vui, may mắn có nàng, người sống nương tựa cùng với mình.

Mai Vô Quá lẳng lặng ngồi bên giường, ngược mắt nhìn tiểu nha đầu đang tất bật trong sân, chợt cảm thấy trách nhiệm lớn lao. Hắn nặng nề thở một hơi, trầm ngâm, dựa theo bản bí kíp võ công, bắt đầu tĩnh tọa.

Lạc Lạc nhanh chóng làm xong cơm, hai người đang ăn, lão ăn mày bay vào kiếm ăn. Mai Vô Quá hăng hái tiến đến, thừa dịp lão ăn mày sơ hở khi với tay mà đánh lén vào bụng hắn, ai ngờ mình vừa mới ra tay liền bị lão ăn mày nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, bánh bao trên bàn cũng không cánh mà bay.

Lão ăn mày đứng ở cửa cười hắc hắc, hả hê giờ bánh bao thị uy với Mai Vô Quá.

Từng ngày cứ thế trôi qua, mỗi ngày lão ăn mày đều so chiêu với Mai Vô Quá, ban đêm Mai Vô Quá ở cùng Lạc Lạc trong nha môn, ban ngày trở về nhà. Nếu như cuộc sống có thể bình yên như vậy cũng tốt, ít nhất không màng đến danh lợi, nhưng việc đời thường không được như mong muốn. Lão hoàng đế bệnh chết, tân hoàng lên ngôi, tin tức này đối với dân chúng mà nói cũng không ảnh hưởng nhiều, chỉ là trong một thời gian ngắn không thể mặc áo sáng màu. Nhưng quan trường lại có những thay đổi không nhỏ, may mắn Từ tri phủ có quan hệ họ hàng với thái tử, thuận lợi thăng

quan tiến chức, vô cùng nở mày nở mặt. Trong nha môn mọi người cũng được thơm lây, được khen ngợi không ít, trong này vui mừng nhất phải là Trương bộ đầu. Nương của Trương bộ đầu vốn bị định tội chết, thu sau sẽ mang đi chém, tân hoàng lên ngôi, đại xá thiên hạ, nương hần bị đổi thành lưu đầy ba nghìn dặm, dù rằng phán quyết dạng này khả năng tử vong rất cao, nhưng ít ra còn có hy vọng sống sót.

Cho dù bà ấy giết cha mình, nhưng bà dù sao cũng là nương ruột của mình, là người đã che chở cho mình từ tấm bé. Trong lòng Trương bộ đầu vật lộn cùng mâu thuẫn, mâu thuẫn lại giãy giụa. Trương bộ đầu cố ý tìm Từ tri phủ, lời nói khẩn thiết bày tỏ tâm tư của bản thân, vì nương mình đấu tranh để được lưu đầy tới thành Trấn Nam, một nơi khí hậu khá dễ chịu ở phía nam, so với biên giới phía bắc, nơi đây coi như là thiên cung rồi.

Mặc dù Lạc Lạc không thích phụ nhân thô lỗ này, nhưng không thể không ở trong lòng khen vận may của bà một tiếng, gặp đúng dịp đại xá thiên hạ khó có được, nếu ở hiện tại, có thể đi mua vé số.

Tới lúc giao ca, Mai Vô Quá và Lý Mặc chia ra kiểm tra phòng giam nam và phòng giam nữ, Lạc Lạc ngồi chán đến chết trong nhà ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nghe được tiếng của một nam tử: “Lý Mặc, ra ngoài, nhận người.”

Lý Mặc nghe thấy, hào hứng từ phòng giam nữ ra ngoài, Lạc Lạc cũng ghé đầu ngó ra ngoài, nhìn cũng không quá hứng thú, nhất thời tiêu nhân nhi ngây người tại chỗ.

Trương đại tỷ thân sắc lạnh nhạt, thần thờ nhìn Lạc Lạc, ngay sau đó dời tầm mắt, hai tay buông thõng bên người, làm cho cái bụng hơi nhô lên càng thêm to. Một thân y phục trắng, búi tóc nghiêng

một bên lỏng lẻo, bên trên không cài thêm bất kỳ trâm ngọc nào.

“Đây, trước tiên giam lại.” Lạc Lạc biết người này, là người đứng đầu tạo ban. Lý Mặc ngăn người, ngay sau đó dẫn Trương đại tỷ vào phòng giam nữ, nữ lao không thể so với nam lao, chỉ có hai gian phòng giam liền kề nhau. Cũng khó trách, ở niên đại này, nữ nhân phạm tội vẫn ít, phạm vào chuyện nhỏ trong tộc liền bị trừng trị, phạm vào chuyện lớn như thông dâm ..., trực tiếp đim lồng heo, đâu cần phải lãng phí tài nguyên một quốc.

“Tổng đại ca, Trương đại tỷ phạm vào chuyện gì? Trương bộ đầu biết không?” Lạc Lạc hỏi.

Tổng tạo đầu thấy đây là tiểu cô nương hay đi cùng với Từ Kiêu Đình, không dám xem thường, nhìn xung quanh một chút, có lẽ sợ người khác nhìn thấy hấn bình phẩm việc nhà của đồng liêu, nhưng không nhìn được muốn tìm một người để bắt quái, vì vậy hạ thấp giọng nói: “Nói là trộm đồ nhà hàng xóm, còn đả thương người ta, có người báo quan, chúng ta vừa nhìn, đây không phải người nhà Trương bộ đầu sao? Đoán nàng nhất định là người nhà Trương bộ đầu, vậy cũng không còn cách nào, đầu tiên cứ mang về rồi nói, cho người hàng xóm kia ngậm miệng.”

Lạc Lạc cắn cắn lên môi, cúi đầu như có điều suy nghĩ, đến lúc ngẩng đầu lên, Tổng tạo đầu đã rời đi.

Lạc Lạc đứng tại chỗ, nhớ lại ánh mắt vừa rời của Trương đại tỷ, nhất định nàng đang có ý đồ gì đó. Nghĩ tới đây, Lạc Lạc cũng theo vào nữ lao.

Trương đại tỷ được sắp xếp ở một trong hai phòng giam phía đông, gần kề với phòng giam nương của Trương bộ đầu, nương của

Trương bộ đầu bị người đưa ra ngoài mà Trương bộ đầu vẫn chưa về. Không còn cách nào, là người cùng một chỗ phải quan tâm nhau hơn, Trương bộ đầu muốn lão nương ăn uống tốt một chút, tráng ban cũng không thể không nể mặt. Phòng giam Trương đại tể cùng Trương lão nương điều kiện tốt hơn, hướng mặt trời mọc, và lại còn rải cỏ khô khắp nơi, còn phòng giam nữ phía tây vừa xa lại vừa ẩm ướt.

Sau khi Lý Mặc khóa cẩn thận phòng giam Trương đại tể mới có thể tới phòng giam phía tây kiểm tra, lúc này Trương đại tể tựa vào vách tường ngậy ngốc nhìn nóc nhà, không nói một lời. Cái bụng bự to đùng cứ như vậy ngạo nghễ hiện ra trước mặt Lạc Lạc, không hề che đậy. Lạc Lạc nhíu mày, cố ý làm ra chút tiếng vang: “Tại sao ngươi phải vào đây?”

Trương đại tể thần thờ thu hồi ánh mắt, nhìn lướt qua Lạc Lạc, không lên tiếng, quay đầu sang nhìn phòng giam Trương lão nương kề bên, ánh mắt lạnh lùng.

“Ngươi tính làm cái gì?” Lạc Lạc cảm nhận được địch ý của nàng, không khách khí chút nào hỏi.

Không khí vẫn một mảnh trầm lặng.

“Lạc Lạc, làm sao muội lại đến nơi này, bản...” Lý Mặc cầm một chén cơm đi tới, đặt trước cửa tù Trương đại tể, cười ngây ngô nói với Lạc Lạc.

“Muội trò chuyện cùng Trương đại tể, Lý Mặc ca ca cứ làm việc của mình trước đi.” Lạc Lạc nở ra một nụ cười trong trẻo, làm Lý Mặc xúc động cả người thoải mái, ngốc ngốc làm theo, đi ra ngoài.

“Ăn cơm đi, coi như ngươi không đói, đứa bé trong bụng cũng sẽ

đôi.” Coi như nàng nên bị cho dìm lòng heo, nhưng cuối cùng nàng vẫn là nường ruột của Tích Yên.

Trương đại tể nghe được hai chữ “đứa bé” liền làm động tác khịt mũi, giống như đó là thứ đồ vật khiến người ta ghê tởm. Biểu tình rất nhỏ này không thoát được ánh mắt Lạc Lạc, đồng thời chọc giận nàng. Nữ nhân này không để ý nữ nhi mình, chồng mình, trong lòng nhớ nhung tiểu thúc tử làm ra chuyện đồi phong bại tục, ngay cả tiểu sinh mệnh trong bụng cũng không để ý chút nào, quả thật không có nhân tính, Lạc Lạc hừ lạnh một tiếng nói: “Người tính làm cái gì ta sẽ không xen vào, cũng không muốn quản, nhưng là, nếu chuyện này gây phiền phức cho Mai ca ca, ta nhất định không để cho người yên.”

“Tiểu huynh đệ, không phải ta nói khoác, con ta vô cùng tốt, về sau có chuyện gì, cứ đến tìm hần!” Giọng nói làm người ta chán ghét của Trương lão nương vang lên, đoán là sau khi được ăn uống no đủ thì được Lý Mặc dẫn về phòng giam. Lý Mặc đối với bất kỳ ai cũng đều cẩn thận từng chút một, chắc Trương lão nương rất thỏa mãn đối với cách hần phục vụ, đang vỗ ngực cam kết gì đó.

“Ui! Tiểu tiện nhân cũng có ngày hôm nay, có phải tri phủ đại nhân bắt người dìm lòng heo không? Ha ha, ta đã nói, rốt cuộc ông trời cũng có mắt!” Trương lão nương thấy Trương đại tể ngồi trong phòng giam, đột nhiên xù lông như gà trống, hưng phấn khua tay múa chân, tinh thần phấn chấn, người khác không biết có khi tưởng bà tới nơi này nghỉ hè.

Mắt Trương đại tể giống như nước lặng sóng cuối cùng cũng có một tia sức sống, chỉ thấy mũi của nàng trong nháy mắt nở rộng, đôi môi căng thẳng, đây là vẻ mặt của người đang cố gắng không chế cơn giận dữ. Trương lão nương càng đến gần, lông mày

Trương đại tể cau chặt hướng xuống, mí mắt nâng cao, con người căng thẳng. Đây là điềm báo muốn gây một trận máu tanh, nói cách khác, Trương đại tể muốn giết Trương lão nương. Lạc Lạc liếc mắt nhìn kinh ngạc, thù hận như nào khiến Trương đại tể trở nên như vậy? Nhưng nàng không thông cảm với bất kỳ ai, trên thực tế, hai người bọn họ bên tám lạng người nửa cân, đều không đáng thương hại.

Biểu tình Lý Mặc không tốt, giam Trương lão nương vào phòng giam, sau đó rời khỏi lao phòng như núi lửa sắp bộc phát này, trước khi đi không quên lôi kéo Lạc Lạc. Khắc cuối Lạc Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương đại tể đã nén xuống lửa giận, đang cười âm hiểm nhìn lão phụ phòng bên đang giương nanh múa vuốt, giống như đang nhìn một con thú sắp bị giết.

“Lạc Lạc, tiểu... tiểu... tiểu cô nương gia... gia, không nên nghe những lời lão... lão bà kia làm âm ỉ.” Lý Mặc đỏ mặt vừa nói vừa nhìn Lạc Lạc, liếc mắt nhìn lại vội dời đi tầm mắt, một bộ tiểu chính thái thuần khiết then thùng. “Mấy ngày sau, thì tốt rồi, nương của Trương bộ đầu sẽ bị áp đi lưu... lưu đày, đến lúc đó sẽ không ngày...ngày nào cũng làm âm ỉ.”

“Lưu đày, vậy là không bị chém đầu?” Lạc Lạc chứng thực.

“Đúng thế, đương kim tân hoàng lên ngôi, đại... đại... đại xá thiên hạ, trừ tham quan bị phán tội chết là không tha, đám người còn lại đều... đều... được tha.” Lý Mặc phấn khích xoa xoa tay nói qua.

Lạc Lạc rũ mi mắt nhìn xuống dưới mặt đất ngẫm nghĩ.

“Lạc Lạc, muội sao thế?” Lý Mặc ân cần hỏi.

“Ha ha, không có gì, muội chỉ suy nghĩ, buổi tối chỉ có một mình

Mai ca ca làm nhiệm vụ, phạm nhân trốn thì thế nào? Có người cướp ngục thì làm sao?” Lạc Lạc cười một tiếng lộ ra hai cái răng khênh.

“Chuyện này muội yên tâm, quan chỗ này không có tội nhân vụ án lớn nào, làm sao chạy được. Còn nữa, buổi tối còn dùng khóa to... to, muốn phá cũng phải tốn... tốn công sức, người trong nha môn mà nghe được những âm thanh này, đến con ruồi muốn bay ra cũng không được.” Trong lời nói Lý Mặc chứa đầy sự ung dung.

“Chìa khóa của khóa to để ở chỗ nào?” Lạc Lạc chớp chớp mắt.

Lý Mặc há miệng, cúi thấp đầu khó xử.

“Thôi, Lý Mặc ca ca nếu như huynh cảm thấy khó nói coi như muội chưa từng hỏi. Muội chỉ là hiếu kỳ muốn biết, nghe xong cũng chẳng biết để làm gì, muội cũng không đi cướp ngục.” Lạc Lạc lại nhe ra hai chiếc răng khênh.

“Ở đây, trong vách tường phía sau giá bách bảo\*.” Lý Mặc bị kích thích, bỏ qua đạo đức nghề nghiệp, lại gần thì thào vào tai Lạc Lạc chỗ cất chìa khóa, thuận tiện còn trộm ít hương thiếu nữ thơm ngát làm tinh thần nhộn nhạo.

(Giá bách bảo: giá để đồ quý giá.)

“Vẫn rất bí ẩn, ha ha, Lý Mặc ca ca vẫn chưa về nhà sao, mẹ huynh, khụ khụ, nương huynh ở nhà đang chờ cơm huynh đó.” Lạc Lạc mới vừa cảm nhận được hơi thở của Lý Mặc bên tai mình, có chút không vui.

Lý Mặc sững sờ, ngay sau đó xấu hổ cười cười, nhanh chóng quay đầu chuẩn bị rời đi, không nghĩ đụng vào một người. Lạc Lạc thấy Trương bộ đầu từ góc tường đi tới, thiếu niên tiểu tử này đã vội vã



xoay người lại, muốn nhắc nhở cũng không kịp.

“Tr... Trương bộ đầu!” Lý Mặc lấp bắp, Trương bộ đầu không được bình tĩnh cắt đứt lời hắn, hỏi: “Ồ bên trong sao?”

Lý Mặc gật đầu một cái, Trương bộ đầu thân nhiên đi vào giống như đi dạo chợ bán thức ăn, Lý Mặc không dám bám theo, cười cười với Lạc Lạc rồi bỏ đi.

Con người Lạc Lạc chuyển một cái, theo góc tường chạy vào phòng giam nữ, đứng ở cửa lớn nhìn thờ tập trung, bởi vì bên trong ít người nên trống trải, cũng nghe được đứt quãng. Chỉ nghe Trương bộ đầu quát Trương lão nương đang làm nhảm, sau đó rống giận với Trương đại tỷ: “Người điên rồi sao! Cần thận đứa bé trong bụng.”

Trương đại tỷ giống như hừ lạnh một tiếng: “Đứa bé? Người còn muốn đứa bé? Người xứng sao?”

“Tóm lại người thông minh thì thả ta ra, đứa bé không có người cũng đừng hòng sống!” Đột nhiên Trương đại tỷ bật cười, giống như Trương bộ đầu đang nói một chuyện hết sức buồn cười, ngừng cười một chút, từng chữ từng câu nói: “Ta mà chết, cũng sẽ có người biết chuyện của người, muội muội của quản ngục, tiểu cô nương đó người biết chứ? Ha ha, ta không cần thận nói cho nàng nghe, chỉ sợ đứa bé không giữ được miệng, nói ra ngoài, thế này làm sao sinh tốt được.”

## Chương 38: Tình cảm khó kiềm chế.

Người nói cái xoa xoa\* ấy! Lạc Lạc nghe cũng biết ác phụ này đang dùng độc kế, như vậy hẳn là Trương bộ đầu có bí mật không thể để cho ai biết, nếu như hắn thực sự tin câu nói vừa rồi của Trương đại tỷ, chẳng phải mình biến thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Trương bộ đầu rồi hay sao! Lạc Lạc hận tới nghiến răng nghiến lợi nắm chặt tay thành quả đấm, trong lòng nghĩ quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm\*.

(Xoa xoa: XX. Nguyên là OOXX để chỉ chuyện nam nữ. Trong câu này mình đoán là một câu chửi bậy.

Độc nhất phụ nhân tâm: thâm hiểm nhất là lòng dạ đàn bà.)

Quả nhiên Trương bộ đầu không nói tiếng nào, có lẽ đang quan sát biểu tình của Trương đại tỷ, muốn đoán xem lời nàng nói là thật hay giả, qua hồi lâu, đè nén giọng nói: “Ta sẽ nhanh chóng đưa nàng ra ngoài, đưa bé sống, nàng sống.” Nói xong liền rời khỏi.

Lạc Lạc nhẹ mũi chân chạy ra ngoài, sau khi quay trở về phòng, mới phát hiện trong lòng vẫn còn hoảng loạn. Đứng trong phòng, Lạc Lạc lơ đãng quay đầu lại, phát hiện Trương bộ đầu đã đứng ở ngoài cửa sổ từ bao giờ, đang nhìn mình chăm chăm. Tóc gáy Lạc Lạc dựng đứng lên, vội trấn định miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Trương bộ đầu, người yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Trương lão nương và Trương đại tỷ. Mặc dù họ đều không nói chuyện với ta, nhưng ta đưa đồ ăn, họ vẫn sẽ ăn thôi.” Nói đùa, Trương đại tỷ người có Liêu Âm Thủ, ta có Hộ Đàng Quyền, cứ thử so chiêu xem sao.

Trương Bộ đầu nghe vậy cũng cười gượng một cái, nhìn Lạc lạc một chút, có lẽ muốn quan sát nét mặt của nàng để đoán lời thật

giả. Kể chuyện cười sao, Lạc Lạc ta là ai, chơi trò đoán biểu cảm với tổ tiên ở chỗ này, người muốn vẽ mặt như nào cũng đều cực kỳ hài lòng. “Vậy làm phiền rồi.” Trương bộ đầu nói xong liền rời đi vội.

Lạc Lạc khẽ thở ra một hơi, cả người mềm nhũn giống như không xương, ngây người đặt mông xuống ghế. Rốt cuộc Trương đại tỷ có mục đích gì? Trong lao tù này có thứ gì khiến nàng chú ý sao? Cố ý làm hại chính mình để khiến Trương bộ đầu tức giận? Ở nhà tự mình đâm bụng có khi còn hiệu quả hơn. Tức giận Trương lão nương? Muốn giết Trương lão nương! Ánh mắt đó, chính là ánh mắt cực kì căm hận! Nghĩ tới đây Lạc Lạc hít một hơi lạnh, nếu như trong nhà lao xảy ra chuyện, Mai ca ca của mình khó mà thoát tội, nói không chừng còn bị bắt vì tội quản giam không có năng lực!

Không được, nhất định không cho phép chuyện như vậy xảy ra! Lạc Lạc đứng bật dậy, lúc này mới phát hiện chân mình đang run rẩy, rõ ràng là vừa bị dọa sợ. Trương bộ đầu không giống Từ Kiều Đình có chút tùy ý thân mật mà làm bậy, không giống Lý Thừa Khoan trẻ con ngây thơ ương ngạnh phách lối, hẳn âm hiểm xảo trá. Lạc Lạc nhìn bức tường phía sau giá bách bảo, mím chặt miệng nhỏ.

Tiếng Mai Vô Quá truyền đến, Lạc Lạc giống như tìm được bến cảng để tránh gió xông ra ngoài, nàng muốn nhào vào ngực hắn, tạm quên đi ánh mắt âm lãnh làm người ta sợ hãi của Trương bộ đầu. Tiếng gọi “Mai ca ca” của Lạc Lạc chột sững lại, bởi vì sau lưng Mai Vô Quá còn đi theo một người râu quai nón mặc tù phục.

“Có việc gì gấp sao?” Mai Vô Quá ngăn tên râu quai nón lại phía sau, hỏi.

“Không vội.” Lạc Lạc có rất nhiều điều muốn nói, chẳng biết vì sao, lại chỉ nói câu này.

“Cứ về phòng trước, chờ huynh làm xong việc sẽ nói chuyện.” Mai Vô Quá phẩy tay một cái, ý bảo Lạc Lạc nhanh vào phòng.

Lạc Lạc gật đầu rồi nhanh chóng quay về phòng, nàng ghét nhất là râu quai nón, cảm giác thật dơ bẩn.

Lạc Lạc chờ Mai Vô Quá đi khỏi, ghé đầu nhìn, thấy tên râu quai nón sau lưng Mai Vô Quá quay đầu nhìn về phía mình, trong đôi mắt tràn đầy ý đồ không tốt, Lạc Lạc giật thót mình.

Mai Vô Quá chờ ở sau đại đường, mới giao Sa Hồ cho người bên tạo ban, báo sẽ nhanh chóng giao trả lại, nên cùng Tổng tạo đầu nói chuyện phiếm, sau đó tiện thể áp giải Sa Hồ về.

“Tiểu huynh đệ, không nghĩ tới Nhất Hào Diêm Vương trong thành Nguyên Bắc cũng bị người quy phục, thực sự có tài! Ta cũng ăn không ít thua thiệt của tên khốn khiếp đấy, xem như nguoi cho ca ca ta xả cục tức trong lòng!” Tổng tạo đầu là người nóng tính, nói chuyện cũng thẳng thắn dứt khoát.

“Diêm vương còn cần tiểu quý ta đây đôi phó, Tổng đại ca người là Nhị Lang Thần trên trời, tất nhiên không dễ dàng bắt được tên vô lại này.” Mai Vô Quá vờ vai Tổng tạo đầu, tùy ý nói.

“Tiểu tử nguoi, cơ thể tốt như vậy, hay là, đến tạo ban chỗ ta đi, đừng ở bên trong cái nơi lao ngục âm u đầy tử khí kia nữa, không hay ho chút nào, đến con kiến cũng bị xích chân.” Tổng tạo đầu hăng hái khua cái cuốc đào góc tường.

“Tạo ban các người uy phong, người muốn vào đâu đến lượt ta!” Hai người đang đùa cợt, một nha dịch đã dẫn Sa Hồ đi ra.

Bởi vì bức tường phía sau công đường và Mai Vô Quá bị ngăn cách bởi bức tường được xây làm bình phong, Sa Hồ không hay biết Mai Vô Quá vẫn còn ở nơi này, tưởng hắn đã quay về phòng giam chờ rồi, vì vậy không chút kiêng dè nói: “Hừ, thượng đường hôm nay cũng sẽ không có cơ bắt ta, nếu ngày mai không tìm được nhân chứng, phải thả lão tử về nhà.”

“Đúng vậy đúng vậy, Sa đại gia là người hiền sẽ được trời phù hộ, vừa nãy trên công đường ta đánh hai gậy không hề dùng sức, sau này vẫn còn cần ngài chăm sóc hai huynh đệ chúng ta nhiều hơn.” Một nha dịch nói.

“Hừ, yên tâm, ta có ân báo ân có thù báo thù, tên họ Mai dám chinh đốn ta, ta không cưỡng bức muội muội hắn đến chết ta sẽ không mang họ Sa!” Sa Hồ nóng giận, mặc dù đã đè ép giọng nói, nhưng có thể nghe ra vẻ quyết tâm.

Mai Vô Quá nghe không sót một chữ, ánh mắt bỗng lạnh lẽo nghiêng chặt hai hàm răng, nụ cười trên mặt cũng biến thành âm u quỷ dị, ngón tay chống cằm mạnh mẽ nắm chặt lại, chặt đến nỗi khớp xương kêu to răng rắc.

Tổng tạo đầu liếc Mai Vô Quá, nhìn ra sau bức tường xây làm bình phong ở cổng thấy Sa Hồ đi ra, há miệng muốn nói gì, lại bị Mai Vô Quá cắt ngang: “Tổng tạo đầu, ta về đây.”

Tổng tạo đầu vỗ vỗ vai Mai Vô Quá, ý bảo hắn đừng để ý. Mai Vô Quá cười cười, xoay người nhìn về phía Sa Hồ. Sa Hồ không nghĩ tới hắn ở chỗ này, bước chân hơi chậm lại, đang suy nghĩ lời mình

mới vừa nói có bị hấn nghe thấy không. Sau khi trấn định, ngược lại có thêm tinh thần, coi như nghe thấy thì sao? Cũng chỉ thêm một đêm, mai sẽ được ra ngoài. Nghĩ tới đây hấn ưỡn thẳng lưng, đón nhận nụ cười của Mai Vô Quá nhưng ánh mắt lại như ngọn lửa nơi địa ngục tăm tối.

“Đi thôi.” Mai Vô Quá quay đầu lại, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, đôi lại là khuôn mặt đủ để khiến người sợ đến phát run.

Có lẽ trên công đường bị gây đánh, không tự chủ được phóng uế ra ngoài, còn phòng giam Sa Hồ thì bị mấy người tội tù ở cùng làm cho một bãi đầy đất chưa kịp dọn dẹp, tanh hôi không chịu nổi. Mai Vô Quá nhú mày nhìn lướt qua Sa Hồ, cười cười nói: “Thế nào, để ta đổi buồng khác cho Sa đại gia nhé.”

Sa Hồ vừa xong còn có chút đề phòng, nghe giọng Mai Vô Quá chân thành, chỉ có thể là hấn sợ mình sau khi ra tù sẽ quay lại trả thù, cho nên tạm thời mới ôm chân phật lấy lòng, vì vậy hách dịch nói: “Người cứ theo đó mà làm thôi.”

Mai Vô Quá cười cười, dẫn Sa Hồ tới phòng giam bên kia, cách một khoảng với các phòng giam khác, mà các phòng giam trái phải cũng không có tù nhân khác.

Bước chân Mai Vô Quá nặng nề trở về phòng, tiểu nha đầu đã đun nóng nước tắm, bàn tay nhỏ bé linh hoạt cởi áo ngoài của mình, cởi ra dải lụa. Mai Vô Quá cảm thấy một ngày cực khổ đều xứng đáng, ngồi trong thùng tắm, nghe tiểu nhân nhi bên ngoài tát bật trái chần nệm xếp y phục, Mai Vô Quá không nhúc nhích, chỉ sợ phá hỏng bức tranh yên tĩnh tốt đẹp này.

Nàng tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến nỗi mình không dám hủy hoại,

hắn không cho phép bất cứ kẻ nào chà đạp nàng. Mai Vô Quá xuyên qua đám hơi nước hư ảo bốc lên trong thùng tắm nhìn về phía trước, tưởng tượng tiểu nha đầu mặc bộ y phục mới, đeo trang sức cùng dáng vẻ vô tư lự, khoe miệng nâng lên. Mai Vô Quá nhìn vách tường phía sau giá bách bảo, hạ quyết tâm.

Bên ngoài Lạc Lạc cũng nặng trĩu tâm sự, hai người cùng yên lặng làm chuyện của riêng mình, trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng. Tuyệt đối không thể khiến Mai ca ca xảy ra chuyện, Lạc Lạc dừng công việc trong tay lại, liếc nhìn vách tường phía sau giá bách bảo, mới vừa thử kiểm tra qua, nơi để chìa khóa ở mặt tường phía sau có một khối gạch nổi lên.

Sau khi tắm hai người ôm nhau nằm trên giường, mặc dù Mai Vô Quá đã ra quyết định, nhưng cuối cùng do quá đột ngột, rất nhiều chi tiết còn chưa nghĩ ra, kết quả sau đó cũng không có cách nào dự liệu. Có lẽ, sự tình khó có thể không chế, liệu rằng mình và tiểu nha đầu cứ cách xa nhau như trời với đất mãi sao? Nghĩ tới đây Mai Vô Quá chợt thấy đau lòng vô cùng, cảm giác này rất mãnh liệt, so với cảm giác rời núi bị người đời ruồng bỏ trong đêm lẻ loi còn đau lòng hơn.

“Lạc Lạc, muội từng nói, muốn làm nương tử của Mai ca ca.” Mai Vô Quá ôm chặt Lạc Lạc, hắn hiểu, đây chính là yêu, đây đích thực là yêu, đúng vậy. Từ nhỏ đến lớn, bản thân không có tình thương của nương, không có tình thương của cha, thậm chí ngay cả người giống bằng hữu cũng không có, nhưng mà, bây giờ lại có được tình yêu. Hắn nghĩ, hắn thực hạnh phúc quá rồi.

“Đúng vậy, muội muốn làm nương tử của Mai ca ca.” Lạc Lạc cũng mang tâm sự nặng nề, nếu như mình không có cách nào ngăn nổi Trương đại tỷ, Mai ca ca sẽ phải chịu xử phạt như nào đây?

Nàng vốn định nói việc này cho Mai Vô Quá, nhưng nghĩ lại, nếu như Mai Vô Quá biết chuyện Trương đại tỷ lại không ngăn cản được, có thể bị trách phạt nặng hơn không? Cho nên, nếu dưới tình huống không hề hay biết việc gì, sẽ dễ đối phó hơn. Huống hồ mình vẫn chưa xác định được mục đích thực sự cùng ý muốn, cách làm của Trương đại tỷ.

“Tại sao, lại muốn làm nương tử của huynh?” Mai Vô Quá khẩn trương hỏi.

“Bởi vì, muội thích cùng Mai ca ca ăn cơm.” Lạc Lạc rồi rầm nửa buổi, cân nhắc từng từ nhiều lần, thậm chí nếu như mình trả lời là bởi vì “huynh lớn lên vô cùng đẹp trai, muốn sinh con cho huynh”, có tổn hại đến hình tượng thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần, khiến Mai Vô Quá hoài nghi độ tuổi thực sự của mình, cho nên tiếp tục sử dụng câu trả lời lúc trước để trả lời.

“À, muội vẫn còn nhỏ, chờ muội trưởng thành có lẽ muốn ăn cơm chung với người khác.” Giọng nói Mai Vô Quá có chút cô đơn, có chút đau buồn.

“Muội không nhỏ, cái gì muội cũng hiểu hết.” Lạc Lạc nóng nảy, tự nhủ lúc này khéo quá hóa vụng, lúc này xem ra phải moi tim Minh Chí\* rồi. “Muội thích Mai ca ca, muội, muốn giống như Mã đại tỷ vậy. Muội, muội muốn sinh con cho huynh.”

(Moi tim Minh Chí: đoán có thể nghĩa là nói huých toẹt L)

Lạc Lạc nói xong cũng không kiên trì nổi nữa, đâm đầu vào ngực Mai Vô Quá, ngũ quan lúng túng tập trung vào một chỗ, bàn tay bé nhỏ giống như móng chim nắm vào, thân phục bản thân có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy, nhất thời không tự kiềm chế được.



Mai Vô Quá nghe những lời này thân thể cứng đờ, cảm thấy đầu óc trống rỗng không nghĩ được điều gì, chỉ còn câu nói “muốn sinh con cho huynh” quanh quẩn bên tai, trêu chọc tại trong lòng. Mai Vô Quá chưa từng trải qua cảm giác có gia đình, cho đến khi tiểu nha đầu xuất hiện, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh căn nhà lưng chạm núi kề biển xuân về hoa nở chỉ thuộc về hai người, bản thân đang một tay ôm đứa bé một tay ôm tiểu nha đầu, cùng nhau ngồi trong sân phơi nắng. d.đ.l.q.đ

Đột nhiên Mai Vô Quá nhận ra Lạc Lạc hiểu chuyện chứ không như bản thân suy đoán, ít nhất, yêu hay không yêu nàng vẫn có thể phân rõ. Như vậy, nàng cùng hắn giống nhau, đã không thể rời bỏ đối phương. Nghĩ tới đây, trong lòng Mai Vô Quá trở nên ấm áp, không kìm lòng được đưa môi lên trên đỉnh đầu Lạc Lạc, nhẹ nhàng hôn xuống.

Lúc này Lạc Lạc tâm tình kích động thoáng bình phục, từ từ ngẩng đầu lên, hơi xấu hổ mang theo chút chờ mong nhìn về gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc.

Hô hấp Mai Vô Quá càng lúc càng dồn dập, ánh mắt nhìn Lạc Lạc càng ngày càng trìu mến, cuối cùng, môi hắn nhẹ nhàng chạm vào cái trán trơn nhẵn của Lạc Lạc. Thân thể Lạc Lạc run khẽ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước của Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá không muốn suy nghĩ gì khác, chỉ muốn cố gắng hưởng thụ thời khắc tốt đẹp này, thời khắc tốt đẹp chỉ có hai người. Môi của Mai Vô Quá một đường đi xuống, lướt qua cái trán trơn nhẵn, lướt qua hàng mi khẽ động, lướt qua sống mũi nhỏ xinh, lướt đến phía trên cánh môi đáng yêu khép hờ mới dừng lại.

“Lạc Lạc, nếu như, nếu như...”

**Thông báo với mọi người là chương 39 bị thất lạc hoặc bị xóa (đã tìm thử bên Trung) nên mọi người thông cảm. Dù vậy cũng không ảnh hưởng đến mạch truyện lắm. Chương 40 sẽ giải thích nhiều thứ**

## Chương 40: Trời yên biển lặng.

Lạc Lạc nhìn Trương lão nương đang cắm mặt xuống nệm rom, khổ sở không chịu được, mà phía sau bà là nữ nhân sắp phát điên kia, đang khơi lên một nụ cười mỉm đẹp để bày tỏ tâm tình vui sướng cực độ lúc này của mình.

Lạc Lạc cảm giác đầu muốn vỡ ra, lão đảo chạy ra khỏi phòng giam, đi tới cửa lớn thì không còn sức để đứng nữa, dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống, như rơi vào đồng bùn nhão.

Đúng vậy, nàng tin lời nói của Trương đại tỷ, bởi vì nếu như lời nàng nói là sự thật, có thể giải thích vì sao ba năm trước quan hệ của Trương đại tỷ và chồng bắt đầu chuyển xấu. Cũng giải thích vì sao Trương đại tỷ chờ đến lúc nữ nhi mất vì bệnh tật mới bắt đầu trả thù, bởi vì tội mạo danh đánh thế\* đi tòng quân sẽ phạm vào tội khi quân, cả nhà sẽ bị chém đầu tịch thu tài sản, cho nên sau khi nữ nhi mất Trương đại tỷ mới không hề thương nhớ. Càng giải thích vì sao hôm đó Trương bộ đầu múa đao lại kém như thế. Đúng vậy, hôm đó không cẩn thận đụng vào người Trương bộ đầu vô tình chạm qua bàn tay của hắn, lòng bàn tay không có nốt chai sần, một bộ đầu quen dùng đại đao bắt người lại không có nốt chai sần?  
(Mạo danh đánh thế: giả mạo danh nghĩa của người nào đó.)

Kể từ ba năm trước Tích Yên không còn được cha mình yêu thương, cũng chưa từng nhận được tượng gỗ, nếu nghĩ lại, nói vậy mình ở bên quán nhỏ mua được tượng gỗ con thỏ nghe nói mua lại từ phương Bắc, chính là từ trong tay Trương Đại thật đã sớm mất kia. Mặc dù cách muôn sông nghìn núi, nhưng lòng yêu con chưa từng đổi thay, hướng về phía trắng sáng khắc tượng gỗ, đợi đến lúc thẳng trận trở về nhà sẽ trao tận tay cho nữ nhi. Nhưng, không có

nhưng, người không trở về được, hồn vía chớ che cho bức tượng gỗ này, qua tay bao nhiêu người đưa tới tay ái nữ.

Lạc Lạc không tự nhận là người chính nghĩa, cũng không có nhiều sự đồng tình, huống hồ Trương lão nương cũng thật đáng hận, nhưng khi chính mình nhìn thấy thời điểm một người đang sống sờ sờ trước mắt mình bị giết, cái loại mâu thuẫn phức tạp không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Lạc Lạc nhét tờ giấy vào vạt áo trước, bên trong có viết dấu hiệu trên thân thể Trương Đại và Trương Nhị để tra ra sự khác nhau. Đôi tay ôm đầu gối, vùi chính mình vào giữa hai chân, cố hết sức không nhìn không nghĩ nữa, coi như mình chưa từng tới nơi này, coi như mình chưa từng nhìn thấy điều gì.

Vậy mà vừa nhắm mắt, hai chân vô lực của Trương lão nương lại hiện ra, đập loạn trong lòng mình. Trên mặt lành lạnh, Lạc Lạc xoa xoa, đều là nước mắt. Nàng gần như mệt lả, chỉ có thể cứ vậy im lặng khóc, có lẽ bên trong tất cả đã sớm kết thúc, nhưng mà, Lạc Lạc vẫn cảm thấy nơi đó như địa ngục. Chuyện khổ sở nhất của con người không phải là đối mặt sợ hãi, mà là lúc bất lực cùng rồi rã rời đối mặt với sợ hãi.

Lạc Lạc rất sợ, nàng muốn nhào vào lòng Mai ca ca ngay lập tức, nhưng hắn không ở đây. Gió lạnh nổi lên từng trận, một đôi tay nắm lấy đầu vai nhỏ gầy của Lạc Lạc, cả người bị nhấc lên...

Sa Hồ ngủ ngon ngáy vo vo, nằm giang tay dạng chân trên nệm rom, nếu như không có tiếng động ở cửa, chắc hắn vẫn trong mộng đẹp ôm sáu bảy tiểu thiếp mua vui uống no say.

Sa Hồ xoa cặp mắt vẫn đang díp lại vì buồn ngủ, hoảng hốt nhìn

thân hình cao lớn trong bóng tối. “Người, người đến, làm cái gì...” Sa Hồ cảm giác bầu không khí quý dị, vừa nói vừa trượt về phía sau.

“Đến tiền người một đoạn đường...” Mai Vô Quá lẳng lẳng đứng, giọng nói lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm.

“Trời, trời còn chưa sáng, đã thả ta ra sớm thế sao?” Sa Hồ căng thẳng, bởi vì hắn nhận thấy trong mắt Mai Vô Quá có tia sát khí.

“Người không phải muốn được thả ra sao? Cho dù thấy chính thể bán gia sản lấy tiền hay tiêu thiếp mang đồ có giá trị đi cầm, cũng muốn ra sao?” Mai Vô Quá đùa giỡn cười một tiếng, cong chân ngồi xổm âm hiểm nhìn Sa Hồ.

“Người muốn như thế nào? Ta mà ra khỏi chỗ này người cũng đừng nghĩ sống tốt!” Không hổ là ác bá chuyên làm việc xấu, biết Mai Vô Quá đang nghĩ điều gì. “Ai mà không biết ta là Sa Hồ! Dám chọc tới ta thì chết cũng đừng mong dễ chịu, ta bị thương người cũng không trốn tránh trách nhiệm được!”

“Chính là biết cách đối nhân của người, ta mới không thể không...” Mai Vô Quá cười tà một tiếng, đưa tay vỗ vỗ cái mặt mập mạp như sung của Sa Hồ. “Không cần phiền phức như thế, chỉ bằng giải quyết luôn một thể.”

“Người, ta chết người đừng mong thoát, người có nghĩ tới hậu quả về sau không?” Sa Hồ có chút hoảng sợ, đôi môi run rẩy không ngừng.

Mai Vô Quá nghe nói thế liền thở dài, hai ngón tay thon dài nhéo ở chân mày day day mạnh: “Nói thật, ta không muốn biết hậu quả sau này, làm lớn chuyện quá thì ta cũng không thể kiểm soát nổi.”

Sa Hổ nghe nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng Mai Vô Quá tới tìm mình đàm phán, cho đến khi thấy Mai Vô Quá nặng nề ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt.

“Dù vậy...” Dáng vẻ tươi cười của Mai Vô Quá từ từ biến mất, “... người vẫn phải chết!”

Sa Hổ nghe xong hét lên giống như phát điên, hai tay nắm đám cỏ khô trên mặt đất nhìn Mai Vô Quá, chân đạp loạn, miễn cưỡng đứng thẳng lên. Vừa mới đứng vững, đã bị Mai Vô Quá nhét một mảnh vải bố vào miệng, ngay sau đó phủ nệm rom lên trên người, tiếp theo, một trận mưa quyền rơi xuống.

Sa Hổ chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng khó chịu giống như bị lửa đốt, những nơi bị đánh trọng thương đau đớn vô cùng, những người kia bị mình đả thương đánh chết, chắc cũng có cảm giác này. Cái gọi là “người sắp chết nói lời lương thiện, chim sắp chết tiếng kêu sâu thẳm”, lúc này Sa Hổ có chút hối hận việc làm của mình hồi trước, nếu ban đầu xuống tay nhẹ với người khác một chút, lúc này có phải mình sẽ bớt đau đớn hơn không.

Vậy mà, cuộc sống đúng là vẫn không có vậy mà, Sa Hổ nằm xụi lơ trên mặt đất như một đồng bùn nhão, mà ngay cả một câu cầu xin tha thứ cũng không kịp nói. Mai Vô Quá ưỡn thẳng sống lưng, vỗ cho vụn cỏ trên tay rơi ra, mắt không chút biểu tình nhìn cái xác giống như không hề có chút vết thương bên ngoài nào trên mặt đất kia, nhẹ nhàng khóa lại cửa tù, chậm rãi đi ra khỏi đại lao.

Gió mát thổi hiu hiu, thổi khiến người thanh tĩnh hơn rất nhiều, Mai Vô Quá chỉ muốn nhanh chóng trở về nhìn Lạc Lạc thế nào, có lẽ, sẽ có một khoảng thời gian rất dài không được thấy nàng, coi

như tội chênh mảng nhiệm vụ, cũng đủ để mình ngồi không một trận. Mai Vô Quá xoay người khóa cửa chính lại, đi về phía phòng, từ xa nhìn lại, cửa phòng khép hờ, Mai Vô Quá chạy vội vào trong, bên trong phòng không một bóng người.

Mai Vô Quá vội chạy ra ngoài, hốt hoảng nhìn xung quanh, chỉ thấy vắng lặng như tờ, ngoại trừ góc tường kia có một tiếng kêu khẽ. Chạy lướt về nơi phát ra âm thanh, trong bóng tối, chỉ thấy có bóng lưng ngồi xồm bên tường, hai bàn tay đang bóp lấy chiếc cổ ở góc tường, chính là Lạc Lạc của hắn.

Mai Vô Quá máu nóng dồn lên, một chưởng đánh về phía người kia, chỉ thấy lão đảo, không thể tin được chỉ trong một lần độ sức, Trương bộ đầu đã bị đánh ngã sang một bên bất tỉnh.

“Lạc Lạc!” Mai Vô Quá không quan tâm ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng đang phập phồng không ngừng. “Đừng sợ, có huynh ở đây!”

Đất trời hừng sáng, bầu trời xanh trong. Tại giữa sảnh lớn bày một cái bàn xử án, một tấm bình phong đặt phía sau làm phong nền, trên vẽ vân nhạn. Hai bên cột phân thành biển “Tĩnh túc”\*, “Hồi ty”\* cùng thanh kỳ, hạnh hoàng tán, thanh phiến, bì sóc, đồng côn cùng nghi trượng\*. Nha dịch tạo ban đứng thành hàng trước quyền bằng\* công đường, “Trương bộ đầu” run lấy bảy phía sau công đường, còn sắc mặt Trương đại tỷ thì vui sướng, đáy mắt chứa ý cười.

(Tĩnh túc: yên lặng cung kính. Hồi ty: để ai có tang hoặc có tật hãy tránh khỏi nơi này. Tĩnh túc – Hồi ty còn được gọi là lỗ bộ.

Thanh kỳ, hạnh hoàng tán, thanh phiến, bì sóc, đồng côn: cờ xanh, ô vàng ngả đỏ, quạt xanh, thương da thuộc, côn đồng.

Nghi trượng: binh lính làm nghi vệ cho vua quan.

Quyển bằng: dạng mái ngói dốc xuống ngày xưa.)

Ngay ngắn phía góc trong phòng là nơi ghi chép lại mọi lời nói trên công đường, nghi môn mở toang, dân chúng ùn ùn kéo tới. Từ tri phủ đập mạnh đường mộc, uy nghiêm vô cùng. “Đồ lớn mật xảo trá, ngươi có biết tội của ngươi là gì không!” Từ tri phủ quát to, Trương bộ đầu co quắp ngã xuống nền đất ngất đi.

Ai, sống thật vô dụng!

Vụ thẩm án thuận lợi, tất cả chứng cứ đều xác thực. Dựa theo từng lời khai của Mai Vô Quá, là chính hấn đề ý bộ dạng khả nghi của Trương bộ đầu, hoài nghi thân phận của hấn mới tấn công. Dĩ nhiên, trước đây Lạc Lạc cũng đã nói thẳng hết mọi việc, giải thích bàn bạc qua với Mai Vô Quá.

Mọi người bảo Trương đại tỷ trợ giúp thẩm vấn, chỉ thấy một nữ nhân dựa vào vách tường khẽ cười và một lão thái đã sớm lạnh (ý là chết). Tạm thời không đề cập tới Trương đại tỷ phạm tội, Từ tri phủ tra hỏi kỹ vụ Trương bộ thật giả, nhận được câu trả lời chắc chắn sau khi đi tìm bà mục đỡ đỡ cho hai huynh đệ Trương gia, cuối cùng căn cứ vào vết bớt nơi ngang lưng, điều tra ra Trương bộ đầu dưới công đường là Trương Nhị mạo danh đỉnh thác anh trai mình. Người có tội phải bị trừng trị, Trương bộ đầu nay đã xui lờ được nha dịch mang đi, chỉ còn lại Trương đại tỷ lẳng lẳng mỉm cười, quỳ gối tại công đường.

“Ngươi có biết tội của ngươi không!” Từ tri phủ nhỏ giọng quát.

“Tội phụ biết tội, chỉ mong được chết.” Trương đại tỷ nhẹ nhàng phun ra những lời này, bình thường thông dong tự nhiên như đang nói chuyện thời tiết.



Từ tri phủ nặng nề thở một hơi, dựa vào ghế dựa phía sau, hẳn chưa bao giờ trông thấy tội phụ nào bình tĩnh như thế.

“A... A...” Trương đại tể đột nhiên ôm bụng, bộ dạng đau đớn.

Từ tri phủ chăm chú nhìn, phân phó gọi bà đỡ tới. Bà đỡ thuần thực nhắc vạt áo Trương đại tể lên, cho tay vào sờ sờ, sau đó cung kính báo lại: “Đại nhân, phạm phụ này động thai khí, muốn sinh.”

Từ tri phủ phẩy tay: “Đưa phạm phụ xuống sinh con, sau đó tiếp tục thẩm vấn.”

“Không, đại nhân, lập tức xử...” Sắc mặt Trương đại tể đột biến, giống như lại thêm một cơn đau đẻ, nói được một nửa, thân dưới ưỡn thẳng, rõ ràng là không muốn sinh ra đứa bé này.

Trên công đường sao lại có thể cho phạm phụ sinh con, Trương đại tể vẫn bị đưa xuống, Lạc Lạc đứng ở sau bức tường xây làm bình phong, mặc dù không chứng kiến tận mắt nhưng có thể nghe được đại khái, suy tính một chút liền đi theo Trương đại tể.

Khuôn mặt Trương đại tể khổ sở nằm trên giường, bên cạnh là bà đỡ đang thúc giục: “Trương gia đại tể, người mau dùng sức đi, người không dùng sức đứa nhỏ này sẽ không ra được.”

Trương đại tể giống như người chết, hờ hững nhìn nóc nhà, nếu như không phải trên trán nàng đọng mồ hôi bằng hạt đậu chứng minh giờ phút này nàng đang đau đẻ, người khác còn tưởng nàng không có vấn đề gì.

“Trương gia đại tể... Trương gia đại tể...” Hai bà đỡ bên cạnh bó tay hết cách. Gấp đến độ vây xung quanh.

Lạc Lạc nhẹ nhàng đi vào, đứng bên cạnh Trương đại tỷ, cúi đầu xuống nói với nàng: “Đôi với đứa bé này mà nói, người cùng nó không thù không oán, không có tư cách đoạt đi sinh mạng của nó. Đôi với tên súc sinh kia, chỉ có sinh hạ huyết mạch của hắn, mới có thể coi như là trả thù hắn, bởi vì chỉ có sống trên đời, mới có cơ hội chịu sự đau khổ cùng khinh thường.

Sau khi nghe xong Trương đại tỷ lệ tuôn như suối, phát ra một tiếng thét, giọng khản đặc dùng sức, cho đến khi sức cùng lực kiệt. Bà đỡ bần bệu một hồi, cuối cùng cũng chỉ là một thai nhi đã chết vì nghẹt thở từ lâu, cùng một sản phụ đèn cạn dầu\*.  
(Đèn cạn dầu: chết.)

Lạc Lạc lẳng lặng quay người lại, thấy Mai Vô Quá không biểu tình đứng trước mặt, đột nhiên rất muốn khóc. Một màn đêm qua vẫn lưu trong đầu. Trương Nhị đúng là con người đa nghi giao hoạt vẫn muốn loại bỏ người có thể biết đến cái bí mật này, vì vậy, thừa dịp bóng tối lên tới.

Hắn cho là trời ban cơ hội tốt, bởi vì khi đó chỉ có một mình Lạc Lạc, hắn định dùng tay không giải quyết cho xong mọi uy hiếp, chỉ đến khi bị Mai Vô Quá ra một đòn nặng tay, hắn vẫn tưởng mình sẽ thành công.

Sau khi nghe Lạc Lạc giải thích tường tận chuyện của Trương đại tỷ, Mai Vô Quá không nói gì, chỉ ôm thật chặt người nàng.

Màn đêm buông xuống, nơi đây lại khôi phục sự yên tĩnh, cuối cùng cái chết của Sa Hồ được quyết định là do dụng hình ở công đường gây ra, bởi lẽ quả thật không phát hiện được bất cứ vết thương ngoài da nào, mà quả thật do Từ tri phủ cũng muốn hắn chết. Trương lão nương chết, mặc dù Mai Vô Quá nhất định muốn

gánh chịu trách nhiệm, nhưng bởi vì hắn có công điều tra ra vụ án thật giả Trương bộ đầu, cho nên được miễn tội. Không chỉ có thế, Từ tri phủ còn có chủ ý muốn thưởng thêm, sau khi bàn luận sẽ quyết định.

Tất cả đều hoàn hảo, đáng lẽ hai người nên vui mừng, nhưng cả hai lại cùng lặng lẽ không nói.

Mai Vô Quá ngồi trên nền đất trống trước nhà, hớp mạnh một ngụm rượu, im lặng không lên tiếng.

## Chương 41: Tình cảm chân thành.

Lạc Lạc nhận ra tâm tình hẩn không tốt, vì vậy khéo léo ngồi xổm ở một bên, lấy ra chiếc khăn tay nhỏ lau vết rượu ở khóe miệng.

Mai Vô Quá hờ hững nhìn về phía trước, dưới bóng đèn trong sân tối đen như mực.

Trái tim Mai Vô Quá bỗng đau nhức, dứt khoát giơ bầu rượu lên rót hết vào miệng. Mọi người nói nhất túy giải ngàn sầu, vì sao mình càng uống càng phiền. Mai Vô Quá đặt bầu rượu qua một bên, ngả xuống đất phía sau nhắm chặt mắt.

Lạc Lạc chưa từng trông thấy hẩn có bộ dạng như vậy, muốn an ủi lại không biết phải bắt đầu từ đâu: “Mai ca ca... Mai ca ca...”

Mai Vô Quá từ từ mở mắt, thấy gương mặt tiểu nha đầu lo lắng, vươn tay xoa mặt nàng, ngón tay lướt qua khuôn mặt trắng hồng, đôi môi hơi vênh. “Lạc Lạc, nếu một nữ nhân hận một nam nhân, cho dù mang thai đứa bé của hẩn, cũng sẽ hận đứa bé kia không?”

Lạc Lạc rũ mi mắt, hiểu hẩn đang nói tới chuyện của Trương đại tỷ, hiểu vấn đề này không nhất thiết phải có câu trả lời, cho nên im lặng không đáp.

Mai Vô Quá tự mình nói tiếp: “Muội từng hỏi qua cha nương ta... Thật ra, nương ta bỏ rơi ta.”

Nói tới đây, Mai Vô Quá chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng run run: “Nương ta, bởi vì hận cha ta \*\* nàng, cho nên cũng hận ta.”

(Chỗ \*\* là mình thay vào, vì bản gốc là khoảng trống, mình đoán là làm trò đồi bại nào đó L )

Lạc Lạc thấy bộ dạng khổ sở của Mai Vô Quá, nước mắt lưng tròng đau lòng, nhào tới trên người hấn khóc khẽ: “Mai ca ca...Mai ca ca...”

“Thật ra, nương ta chắc hận ta lắm, trước kia ta luôn nghĩ rằng bà hấn có nỗi khổ tâm nào đó, nhưng hôm nay...” Mai Vô Quá ôm chặt Lạc Lạc.

Chẳng biết tại sao, nghe Mai Vô Quá kể chút chuyện cũ này, Lạc Lạc cũng bị hấn làm cho xúc động. Tựa như trong bóng đêm tối tăm, một đứa bé trai đứng chờ vợ dưới bóng cây, dõi theo phụ nhân càng chạy càng xa xuống chân núi. Màn đêm rộng lớn như vậy, người nhỏ như vậy, giống như một ngôi sao nhạt nhòa không đáng chú ý trên bầu trời đêm. “Mai ca ca, huynh còn có muội, muội vĩnh viễn sẽ không rời xa huynh.”

Mai Vô Quá càng ôm chặt lấy Lạc Lạc, giọng bị đè nén nơi cổ họng, bất động hồi lâu.

Gió thổi qua tán lá, rì rào vang vọng, ngày lại lạnh thêm từng chút, mùa đông không còn xa nữa.

Liệu rằng đông qua xuân có đến? Hy vọng mùa xuân đến nhanh một chút.

“Mai ca ca, thật ra thì, nương của huynh chưa chắc đã hận huynh, bà chỉ không biết đối mặt với huynh như nào, bà chỉ là có chút yếu đuối thôi.” Lúc sau, Lạc Lạc ngồi thẳng lên, đưa tay sờ lên gương mặt anh tuấn của Mai Vô Quá: “Ít nhất, bà cũng nguyện ý sinh hạ huynh...”

“Phải vậy không?” Mai Vô Quá trong mắt lóe lên một tia hy vọng, ngồi dậy kéo tay Lạc Lạc.

Lạc Lạc nặng nề gật đầu một cái: “Cho nên, huynh phải sống thật tốt, nếu như ngày nào đó bà ấy cần đến huynh...”

Mai Vô Quá khoe miệng cong lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc phía sau đầu Lạc Lạc.

“Muội cũng cần có huynh, Mai ca ca, cho nên huynh phải thật hạnh phúc.” Lạc Lạc ngoan ngoãn để mặc hắn sờ tóc mình, ôm lấy mình vào phòng.

“Về sau làm chuyện gì nhất định phải báo cho ca ca biết trước, nếu như tái phạm, huynh liền, liền...” Mai Vô Quá không biết nên nói như nào, dù sao thì hắn cũng sẽ tha thứ hết cho nàng.

Lạc Lạc ngẩng đầu chờ hắn nói nốt phần sau, lại đợi được một nụ hôn nồng nhiệt của Mai Vô Quá, tay cũng thuận tiện đặt lên nơi mềm mại hơi nhô lên.

Lạc Lạc có chút bối rối, có chút rung động, thân thể căng cứng cảm thụ nhiệt độ bàn tay hắn. Mặt của nàng như lửa đốt, tay nhỏ bé siết chặt lại, hô hấp trở nên khó khăn, giống như mọi thứ xung quanh bỗng ngưng tĩnh lặng lại.

Tay Mai Vô Quá chạy ở trước ngực của nàng, cách lớp áo xoa nắn nơi mềm mại, hồi lâu ngẩng đầu lên, hô hấp nặng nề, lại nhẹ nhàng nói: “Cả đời không rời xa, huynh chờ muội lớn lên.” Bây giờ vẫn chưa phải lúc, hắn muốn cho tiểu nha đầu một danh phận, sau đó mới muốn làm việc đây.

Lạc Lạc tựa đầu chìm sâu vào ngực hắn, thở hắt hắt hừ một tiếng như muỗi, quanh thân cảm giác căng thẳng. Quả nhiên nam nhân đang lúc mệt mỏi nhất, bất lực nhất, đau thương nhất, rất dễ bị lợi dụng, Lạc Lạc lén nhếch miệng.

“Bắt đầu từ bao giờ, muốn làm nương tử của Mai ca ca?” Ở trên đỉnh đầu Lạc Lạc, Mai Vô Quá nhẹ nhàng hỏi.

“Từ lúc huynh cứu muội về từ trên tay Nha Tử.” Lạc Lạc nhu thuận đáp.

“Ai, khụ khụ, khi đó huynh chỉ là định nuôi dưỡng muội lớn chút rồi gả ra ngoài kiếm chút tiền lẻ hỏi.” Mai Vô Quá mở bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt của Lạc Lạc, vừa thổi hơi vào lòng bàn tay của nàng vừa nói.

“Ai u, đau quá...” Mai Vô Quá bị đánh từng cái vào đầu.

Ngoài phòng gió lạnh thổi lên, bên trong nhà lại vui vẻ ấm áp. Năm tháng trôi qua, không biết có bao nhiêu ngày cùng đêm, thu đi đông tới tuyết rơi đầy. Ở đâu có tiểu nha đầu, nơi đó có hơi ấm của quê nhà.

“Ai u, đau quá đi...” Mai Vô Quá ôm đầu kêu đau.

“Đau lắm đúng không, kêu cô nương kia đến xoa xoa cho huynh.” Lạc Lạc làm bộ tức giận, đặt mông ngồi ở trên ghế, quay lưng cười trộm.

“Ngay cả cô nương kia tên gì huynh cũng không biết, cũng không nói chuyện nhiều, đang êm đẹp sao tự nhiên nhắc tới nàng ta.” Mai Vô Quá đáng thương nói, kéo Lạc Lạc ngồi lên đùi mình.

“Mỗi lần thẳng đường nàng đều mặc kệ gió mưa đến xem, muội thấy nàng nhất định là đến thăm huynh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc khỏ sở, tựa đầu vào ngực Mai Vô Quá cọ cọ. “Muội có đi nói chuyện với Mã đại ca, hấn lên chức bộ đầu có lẽ có khả năng thuyết phục hơn, xin hấn cho huynh chuyển sang bộ ban, đừng ở bên tạo ban này nữa, quá nguy hiểm.”

“Ha ha, đều là điều phối của Từ tri phủ, Mã đại ca cũng không có biện pháp.” Mai Vô Quá nâng cằm Lạc Lạc: “Mai ca ca đồng ý với muội, nhất định không được nhìn sẽ không nhìn, không được nói sẽ không nói, chỉ đối tốt với một mình Lạc Lạc.”

Lúc này Lạc Lạc mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, tay trái bên trong áo vẽ lên ngực Mai Vô Quá mấy vòng tròn: “Thế còn tạm được.”

Mai Vô Quá bị tay kia làm cho ngửa ngáy, cười bắt lấy ngón tay mềm đưa vào trong miệng, trêu Lạc Lạc một trận cười yêu kiều.

“Muội nói Từ tri phủ cũng thật hẹp hòi, huynh lập công lớn như vậy, lại chỉ điều huynh đến tạo ban.” Lạc Lạc ngưng cười bắt đầu quở trách Từ tri phủ.

Mai Vô Quá cười cười không biết làm gì khác hơn, mò mẫm lấy ra một túi tiền đưa cho Lạc Lạc: “Hấn cho rằng thưởng thế này là tốt nhất rồi.”

Lạc Lạc nhận lấy ánh chừng, khoảng 50 văn, thầm nghĩ vẫn là công việc tạo ban nhẹ nhàng, đứng trên công đường rống hai tiếng, nhàm chán đứng đánh người mấy hèo, người kia còn phải đưa tiền. Chậc chậc, quả nhiên chuyện dứt lốt nhận hối lộ có từ ngày xưa. Cũng may Mai ca ca không phải người có tâm địa đen tối, coi như phạm nhân không có tiền nộp quy phí, cũng sẽ không đánh người đến



chết, những nha dịch tạo ban khác cũng khó nói. Vậy mới nói, bị chính Mai ca ca đánh, thật ra là chuyện rất hạnh phúc.

“Nhưng thứ huynh muốn lại không phải cái này...” Mai Vô Quá nhìn từng hạt tuyết rơi ngoài cửa sổ, hờ hững nói.

Đúng thế, chí hướng của Mai ca ca không phải chỉ là những thứ này, cũng tuyệt không phải tiền tài có thể làm thỏa mãn, Lạc Lạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng thẫn thờ nhìn hấn.

Bổng lộc nha dịch chỉ đủ ấm no cho một ngày, nếu không có những thứ quý phí này, hai người cũng không đổi sang một căn phòng lớn ở được. Năm trước Mai Vô Quá ở gần nhà Mã bộ khoái, nay đã được thăng lên làm Mã bộ đầu, có thuê một căn nhà lớn, sửa sang chút ít rồi mới vào ở.

Lúc xem nhà Lạc Lạc dự định tìm một cái nào nhỏ một chút, căn nhà có hai sương phòng, như vậy nàng có thể ở cùng Mai ca ca rồi. Viện phía tây đặc biệt giữ cho lão ăn mày, cho dù thân thể có khỏe mạnh hơn chẳng nữa, cũng không chống chọi lại được bão tuyết trời đông giá rét.

“Gia gia, mau về nhà đi, ông ngồi thêm chút nữa trẻ con hàng xóm còn tưởng rằng ta làm người tuyết đấy.” Lạc Lạc mặc một đồng y phục, khoác thêm áo lông thỏ bên ngoài, đứng ở cửa nói với lão ăn mày.

“Đồng người tuyết, đồng người tuyết...” Lão ăn mày ngây ngô lặp lại.

Lạc Lạc đang tính khuyên thêm vài lời, chợt thấy lão ăn mày trong mắt thoáng qua một tia kinh dị, sợ hãi, lại thêm luống cuống. Lạc Lạc theo ánh nhìn của lão khát cái, chỉ thấy một người đi ra từ cửa

đối diện trong sân, trong thế giới tuyết rơi trắng xóa này, một thân áo lông cừu màu đen thật sự nổi bật.

“Ân công?” Lạc Lạc nhận ra người nọ là nam tử trung niên đã giúp đỡ hai người đuổi phải quan thương ở Thái Hưng Lâu, đại thúc đẹp trai, Hiên Thế Điển.

Hiên Thế Điển nhìn qua Lạc Lạc, giống như đã sớm biết nàng ở nơi này, nhưng khi dời ánh mắt về phía lão ăn mày thì thái độ bình tĩnh thường ngày biến đổi, một bước dài xông lên phía trước.

Lão ăn mày khôi phục lại trạng thái điên điên khùng khùng, nắm thành cục tuyết ném chơi: “Đống người tuyết, đống người tuyết...”

Hiên Thế Điển cứ như vậy lẳng lẳng đứng. Nhìn lão ăn mày, trong mắt chứa kinh ngạc, không hiểu, nghi ngờ, còn có thêm một tia thoải mái. Cho đến khi Lạc Lạc dè dặt hỏi: “Ân công, thì ra người hàng xóm mới dọn tới hôm qua chính là người.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc lạnh đến đỏ bừng, lộ ra hàm răng nhỏ cười với Hiên Thế Điển.

“Chính là tại hạ, bởi vì có chuyện cần làm đành phải dừng chân tại đây một thời gian, cho nên ở tạm nơi này.” Hiên Thế Điển nói xong ngó đầu nhìn vào trong nhà, không thấy gì liền thu hồi ánh mắt lại: “Chỉ có mình ngươi ở nhà?”

“Mai ca ca đi mua thịt, tối nay phải chuẩn bị tốt, một mình ân công, nếu không ngại có thể đến nhà ta cùng ăn cơm tất niên.” Lạc Lạc thịnh tình mời.

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Hiên Thế Điển vừa chấp tay, vừa nhìn về phía lão khát cái ngòi dưới đất.

“Gia gia, mau vào nhà đi, trời sắp tối rồi.” Lạc Lạc ôm hy vọng thử lần nữa, khuyên thêm một lần, hết cách, lão già cố chấp vô cùng.

“Mau ăn cơm, mau ăn cơm...” Lão ăn mày nhảy bật lên, hào hứng trở lại gian phòng phía tây của mình. Lạc Lạc có chút không ngờ lão nhân gia phối hợp như vậy, phải biết, đều là giờ tý lão ăn mày mới trở về phòng.

“Ăn công vào nhà trước đi, Mai ca ca một lát nữa mới trở về.” Một bên Lạc Lạc nói.

“Không cần, còn sớm, ta về sửa sang lại nhà trước, buổi chiều sẽ tới.” Hiên Thế Điển nói.

“Cũng tốt, vậy chúng ta sẽ chờ ăn công.” Lạc Lạc nói xong nhìn Hiên Thế Điển trở về sân của hắn.

Lạc Lạc đóng kín cửa, trở lại căn phòng ấm áp. Đối diện, Hiên Thế Điển lại đẩy cửa đi ra ngoài, tới đầu hẻm.

Mai Vô Quá tay trái một khối thịt heo, tay phải đưa vào trong vạt áo, lấy ra một cái bao bố vuột vuột trên tay. Bên trong là bộ y phục chất liệu tốt nhất của Nghê Thường Trai, tiểu nha đầu mấy lần lén lút nhìn, cuối cùng không dám mở miệng nói. Mặc dù hai người đã có mười hai lượng sáu văn tiền, nhưng Lạc Lạc nói đều là tiền của mình, muốn trồng chút hoa nhỏ tiết kiệm lấy. Bất luận lễ hỏi cùng đồ cưới, đều tự làm tự dùng.

Mai Vô Quá nhếch miệng thả bao bố vào trong ngực, trong lúc lơ đãng liếc thấy sau lưng như có đôi mắt nhìn mình chằm chằm ở góc tường, đến lúc xoay người lại đến nửa cái bóng cũng không thấy.

“Chết tiệt!” Mai Vô Quá chợt cảm thấy cúc hoa siết chặt, bực mình chửi một câu. Cảm giác này rất khó chịu, giống như mỗi lần gặp chuyện không hay.

## Chương 42: Khách không mời mà đến.

Mai Vô Quá không muốn tiếp tục trì hoãn, thi triển khinh công bay về nhà, vừa cất bước, liền cảm giác một cơn gió thổi qua trước mắt mình, giương mắt nhìn lại vẫn không thấy gì.

Mai Vô Quá về đến nhà, tiểu nha đầu đã chuẩn bị thức ăn rau trộn kỹ càng, chỉ chờ thịt heo.

Mai Vô Quá cười hì hì lại gần: “Lạc Lạc, ăn nhanh một chút, buổi tối cho muội xem thứ hay ho.”

“Cái gì vậy?” Mai Vô Quá nhanh nhẹn tránh thoát khỏi bàn tay nhỏ bé đầy dầu của Lạc Lạc, vọt đến một bên bưng cái giá: “Buổi tối sẽ được xem.”

Mai Vô Quá đang đáp lời với lão ăn mày: “Người nói, khinh công luyện đến cảnh giới nhất định, có thể như một cơn gió sao? A, vậy người có thể không?”

Lão ăn mày ngây ngô lặp lại: “Khinh công, khinh công...”

Mai Vô Quá đang tính hỏi tiếp, trong viện truyền đến tiếng gõ cửa. Lạc Lạc vội đi mở cửa, Mai Vô Quá nghĩ là nhà Mã bộ đầu, vì vậy đứng lên đi ra ngoài tiếp đón.

Mai Vô Quá tay cầm bầu rượu, hôm nay hấn cố ý đi qua Thái Hưng Lâu để mua, mấy thứ khác Mã bộ đầu đều không giỏi, chỉ thích uống qua vài ly rượu nhạt.

Lạch cạch, bầu rượu rơi trên mặt đất, Mai Vô Quá há hốc miệng

nhìn Hiên Thế Điển, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn. Mỗi lần thẳng đường, người này đều chạy tới xem, xem thì xem, quả thật xét xử là chuyện rất thú vị, nhưng người kia là nhìn thẳng vào mình, điều này khiến cho Mai Vô Quá cực kỳ khó chịu, giống như từ trong ánh mắt của hắn toát lên tia tình cảm nam nữ.

Mỗi lần Mai Vô Quá đều rùng mình buồn nôn, đến khi bãi đường lại không thấy người kia nữa, thật khiến cho người ta hết sức bức bối. Mới vừa ở trên đường cũng có dự cảm chẳng lành, thật sợ sẽ gặp điều gì đó, thế nhưng tự mình tìm tới cửa, rốt cuộc hắn muốn như thế nào! Thẳng thắn một chút xem.

“Mai ca ca, mọi người nói với huynh, hôm qua ân công của chúng ta mới vừa chuyển đến đây, mọi người mời tới cùng nhau ăn cơm tất niên.” Lạc Lạc lắc lắc cánh tay Mai Vô Quá, ý bảo hắn nói một câu.

“A, hả? A, chuyển tới đây!” Sau lưng Mai Vô Quá đổ mồ hôi lạnh.

“Đừng gọi ta là ân công nữa, ta họ Hiên.” Hiên Thế Điển nhìn chằm chằm vào Mai Vô Quá.

“Vậy chúng ta sẽ gọi là ngài là Hiên bá bá. Hiên bá bá, mau vào nhà.” Lạc Lạc dẫn Hiên Thế Điển vào phòng, sắp xếp ghế ngồi.

Lão ăn mày đang sục sọt rửa bát, thấy Hiên Thế Điển ngồi xuống, dừng một chút lại tiếp tục sục sọt rửa bát. Mai Vô Quá ổn định lại tâm trạng, thầm nghĩ dù sao người này cũng là ân nhân của hai đứa, dù sao cũng nên nhìn, với cả người ta cũng chưa làm gì mình cả, có lẽ mình chỉ đang hiểu lầm.

“Ân công, à, Hiên bá bá là bề trên, xin nhận của Mai Vô Quá một ly rượu, hôm đây may nhờ ngài ra tay tương trợ, nếu không hai

huynh muội ta không biết thoát khỏi nguy hiểm như thế nào.” Mai Vô Quá cung kính rót một ly rượu.

“Quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, những người khác thấy cũng sẽ rút đao tương trợ.” Hiên Thế Điển uốn thẳng sống lưng, không nhanh không chậm nói ra những lời này.

Được rồi, quả thực Mai Vô Quá chưa bao giờ nghĩ tới làm quân tử nên không còn gì để nói, uống một ly rượu sau đó cúi đầu suy nghĩ một chút, lại hỏi tiếp: “Không biết lần này Hiên bá bá ở chỗ này bao lâu, cần dùng tới tại hạ, nhất định sẽ cố hết sức mình.”

“Ít thì hai tuần, lâu thì vài năm.” Hiên Thế Điển uống xong rượu, ý tứ sâu xa liếc nhìn Mai Vô Quá nói: “Hiển rõ tâm sự sẽ rời đi ngay.”

Mai Vô Quá bắt gặp ánh nhìn kia toàn thân lạnh đến buồn nôn, ở trong lòng không ngừng trấn an mình suy nghĩ nhiều, sau đó, lại không còn gì để nói.

Đúng lúc Lạc Lạc cứu cánh: “Hiên bá bá, người nên thường xuyên tới nhà của ta, ta với ca ca sẽ báo đáp ngài thật tốt.”

“Vậy ta cũng không khách khí, người không chê ta phiền là được.” Hiên Thế Điển đang lo không có cơ hội, nghe câu nói của Lạc Lạc, vội vàng đồng ý. Đồng thời cũng lo lắng cái tính nết bảo thủ của mình sẽ làm người khác không vui, không còn cách nào khác, cả đời luôn như thế.

“Làm sao có thể chứ, ta và Mai ca ca kinh nghiệm sống chưa nhiều, có thể được Hiên bá bá chỉ bảo, được lợi không hề nhỏ.” Lạc Lạc gấp một miếng thịt thả vào bát của Hiên Thế Điển, nghĩ đến bản lĩnh của Hiên Thế Điển, tiểu nha đầu thật sự có tính toán.

“Chắc chắn ta sẽ cố hết sức mình.” Lời của Hiên Thế Điển tuyệt đối xuất phát từ đáy lòng, trước khi đến đã quyết định chủ ý, phải cố gắng dạy dỗ Mai Vô Quá thật tốt, coi như không tìm được nàng, có thể nuôi dạy con trai nàng thật tốt, cũng xem như hiểu rõ tâm nguyện của chính mình.

A? Lúc này hẳn không phải nên nói mấy câu khách khí kiểu “không đâu không đâu, các người đều là những đứa trẻ thông minh, chỉ sợ lão phu hiểu lầm các người”...sao? Lạc Lạc cúi đầu bới com hai cái, oán thầm trong lòng, đại thúc đẹp trai này thật đúng là người thành thật, được rồi, thật ra thì nói chuyện với người thành thật dễ dàng hơn nhiều.

Bầu không khí ngọt ngào, có loại đại thúc chủ nhiệm dạy dỗ ở đây, tất cả mọi người yên lặng bới com. Hai tay lão ăn mày cầm bánh bao, đột nhiên nhảy bật lên đẩy cửa đi ra ngoài, trong miệng còn lẩm bẩm: “Bánh màn thầu, bánh màn thầu...”

Hai huynh muội cùng nhau ngưỡng mộ nhìn bóng lưng lão ăn mày, thầm nghĩ lúc này mới nhận ra sự bất đắc dĩ của người bình thường, bọn họ cực kỳ ngưỡng mộ lão ăn mày có thể bước ra khỏi căn phòng này, coi như ở trong đồng tuyết chịu đói chịu lạnh cũng là một loại giải thoát không phải sao!

Nhưng là người làm chủ, hai người vạn lần không thể rời đi, không thể làm gì khác hơn đành tiếp tục bới com.

Dường như Hiên Thế Điển cũng cảm thấy không khí có chút lúng túng, chủ động gọi chuyện: “Người, người...”

“Hiên bá bá gọi ta là Lạc Lạc đi, gọi huynh ấy là Mai Vô Quá.” Miệng Lạc Lạc nhồm nhoàm một đồng com.



“Lạc Lạc bao tuổi rồi?” Ánh mắt Hiên Thế Điển dịu dàng.

“Mười lăm.” Lạc Lạc để bát cơm xuống, kính cẩn lễ phép trả lời. Chẳng biết tại sao, nhìn người nọ đã cảm thấy muốn cư xử cho phải phép, có lẽ chịu ảnh hưởng từ chính khí trên người hắn, bị cái hiên ngang lắm liệt ảnh hưởng.

“Sang năm là cập kê rồi.” Hiên Thế Điển lắm bả.

Hiên Thế Điển lại chuyển ánh mắt sang chỗ Mai Vô Quá, còn chưa kịp mở miệng, Lạc Lạc đã nói tiếp: “Mai ca ca hai mươi một tuổi rồi.”

“Hai mươi một năm...” Hiên Thế Điển nghe xong nhìn thật sâu vào Mai Vô Quá, dịu dàng như nước.

Mai Vô Quá cảm giác hai chân như mềm nhũn, từng đợt rung mình đến buồn nôn, thầm nghĩ bất kể thật giả, cứ làm rõ lập trường của mình trước đã, vì vậy cố ý đưa tay vào vạt áo trong, làm bộ như móc khăn lụa cho Lạc Lạc lau miệng. “Xem muội ăn kìa, mồm miệng dính đầy dầu, để ca ca lau cho muội.” Vừa nói vừa “không cẩn thận” làm rớt bao bố bọc bộ khô y.

Bao bố mở ra, bộ khô y màu đỏ nhạt lộ ra ngoài, Mai Vô Quá vội cúi người nhặt lên, cuống quýt cất vào vạt áo trước.

Quả nhiên Hiên Thế Điển tức giận, trợn trừng mắt nhìn Mai Vô Quá, ngực phập phồng hai cái, cuối cùng không nói tiếng nào.

Mai Vô Quá âm thầm tự trách, nếu hai mảnh khô y này là đồ tiêu nha đầu mặc, coi như cúc hoa của hắn có bị hờ cũng không để nam nhân khác nhìn. Lần này thật sự là có nguyên nhân, với cả có lẽ đối

phương không phải dạng đại thúc mê gái, nhân cơ hội này cho tên họ Hiên kia biết khó mà lui cũng tốt.

Hiên Thế Điển phía bên kia từ từ ngời giận, đứa bé này từ nhỏ không có cha nương, tự lớn lên, làm ra cái chuyện khiếm nhã như vậy cũng không phải lỗi của hắn. Nghĩ tới chỗ này Hiên Thế Điển sinh lòng thương tiếc, âm thầm quyết định chủ ý, nhất định phải tự tay dạy dỗ con trai nàng thật tốt, đi đúng con đường.

Bữa cơm rốt cuộc cũng ăn xong, sau khi Hiên Thế Điển rời khỏi, Mai Vô Quá nhanh chân khóa cửa lớn, vội vã chạy về kiểm tra cửa sổ có chọc được không, cửa phòng đóng chắc chưa.

Lạc Lạc không hiểu: “Mai ca ca, huynh làm gì mà vội vội vàng vàng vậy.”

“Lần tới đừng mời hắn đến nữa, nhớ không?” Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc vào ngực nói.

“Hiên bá bá có chút bảo thủ, hắn không phải người xấu, mọi người có thể thấy được.” Lạc Lạc ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá mở miệng, không nói gì. Hắn có thể nói đại thúc này thích nam nhân sao? Hắn có thể nói đại thúc này võ công cao cường, Mai ca ca người không địch lại được sao? Hắn có thể nói nam nhân đang ưa thích chơi hoa cúc sao? Cái gì cũng không thể nói, không thể làm bản tai tiểu nha đầu.

“Mai ca ca, huynh nói thứ hay ho chính là cái này?” Lạc Lạc rút ra bao bố trong vạt áo trước của Mai Vô Quá: “Ai nha, còn để Hiên bá bá thấy được, xấu hổ quá đi.”

Mai Vô Quá tạm quên đi nguy hiểm của chính mình, cười nói: “Thích không?”

“Thích thì thích, nhưng tốn nhiều bạc.” Lạc Lạc thích thú cầm trên tay không nỡ buông.

“Bạc tính là gì, chỉ cần muối thích.” Mai Vô Quá thay vẻ mặt khô sớ: “Muối có biết để mua được nó huynh đã phải khó khăn thế nào không? Huynh phải thuê một bé gái thay ta mua cho muối, chứ nếu bị người khác bắt gặp huynh đường đường đại nam nhân đi mua đồ này, nhất định sẽ bị trạc tích lương cốt\*.

(Trạc tích lương cốt: đâm cột sống, ý chỉ bị người khác nhìn thấy điểm xấu rồi bàn bạc sau lưng.)

Lạc Lạc kiễng mũi chân hôn một cái lên gương mặt Mai Vô Quá, thấm sâu vào trong lòng hấn.

“Mệt không?” Mai Vô Quá áp trán mình vào trán Lạc Lạc, nhẹ nhàng hỏi.

“Không mệt, muối muốn đón giao thừa.” Lạc Lạc cọ cọ trong lòng Mai Vô Quá.

Ánh nến hắt lên cửa sổ hai bóng hình cười nói chờ mong; tuyết trắng tung bay, người cười như hoa đào. Hai người tựa vào nhau hưởng thụ những năm tháng đầu tiên không còn cô đơn nữa.

Giấu đao lạnh uống rượu một mình, chỉ còn mùi hương quế hoa cao; khẽ xoay tròn chiếc ly mỏng, vì người mà tiêu điều. Một người ưỡn thẳng sống lưng đứng trước cửa sổ nhìn viện đối diện, nơi đó không có người hấn nhớ thương, chỉ có đứa bé của người hấn thương nhớ.

(Mình không giỏi thơ lắm nên dịch theo ý thôi.)

Cuối cùng Lạc Lạc không kiên trì nổi, ngủ quên trong lòng Mai Vô Quá. Mai Vô Quá nhẹ nhàng đặt tiểu nhân nhi vào giường trong sương phòng phía đông của nàng, ngáp một cái. Mở cửa đi ra ngoài, lấy chút nước giếng đun nóng lên lau mặt cho nàng, nước giếng lạnh lẽo tản ra một vòng trắng sáng, chiếu ra một bóng người. Mai Vô Quá vội ngẩng đầu, một bóng người tiến vào phòng, hốt hoảng vớt chậu nước chạy lại, chỉ thấy bóng người kia ôm Lạc Lạc phi ra ngoài, nhảy lên nóc nhà.

Mai Vô Quá không suy nghĩ nhiều, tung người đuổi theo. Đêm tuyết mù mịt, người kia một thân áo đen, chột xa chột gần, chột nhanh chột chậm, luôn ở trước mặt mình, nhưng lại không sao đuổi kịp. Mai Vô Quá hận bản thân khinh công kém cỏi, nên lấy một hơi cố sức đuổi theo.

Lướt qua nóc nhà, nhảy qua thành tường, Mai Vô Quá đuổi theo người nọ ra ngoài thành, đứng trên mặt tuyết trắng xóa.

“Người là người từ đâu tới! Trả nàng cho ta!” Giọng nói Mai Vô Quá có chút run rẩy, hẳn rất sợ đối phương làm Lạc Lạc bị thương.

Người nọ không nói lời nào, xách theo Lạc Lạc vùng quyền xông tới đánh Mai Vô Quá. Mai Vô Quá liêu mình xoay người tránh khỏi, tung chưởng đánh trả, nhưng ngay cả một góc tay áo cũng không đụng nổi.

Mai Vô Quá có chút cuống, ra quyền vùng chưởng cũng bắt đầu loạn, mấy lần bị người tấn công lão đảo một cái. Người nọ nhìn Mai Vô Quá, ném Lạc Lạc lên không trung.

Mai Vô Quá bất chấp tất cả lao tới đỡ Lạc Lạc, đến lúc rơi xuống mới phát hiện chỉ là bộ y phục thường ngày nàng hay mặc. Mai Vô

Quá mặt trắng bệch nhìn người nọ, đối phương che mặt.

“Bản thân võ công không đủ, không bảo vệ được người muốn bảo vệ. Tối mai thời điểm này tại đây, cùng so chiêu.” Giọng người nọ khàn khàn, dường như đang an bài một việc gì đó đặc biệt: “Trong nửa năm, nếu không chạm được vào tay ta trong vòng năm mươi chiêu, ta sẽ lấy thứ quan trọng nhất của ngươi.”

### Chương 43: Người vật thay đổi.

Lúc Mai Vô Quá trở về, trời vừa hừng sáng, Lạc Lạc đang nửa tỉnh nửa mơ đẩy cửa ra.

“Mai ca ca, huynh đi đâu vậy? Còn cầm theo y phục của muội nữa?” Lạc Lạc thấy Mai Vô Quá người bám đầy tuyết lại gần mình.

“Mai ca ca giặt y phục cho muội rồi.” Mai Vô Quá không muốn Lạc Lạc biết chuyện này, nghĩ ngợi hồi lâu, người kia hẳn là không có ác ý, hẳn còn mượn cơ dạy mình võ công, rốt cuộc có mục đích gì đây?

“Đại Chính Nguyệt\* sao lại giặt y phục!” Lạc Lạc giận đến nắm lấy tay Mai Vô Quá bên trong y phục: “Trước ngày mừng năm không được động vào nước!”

(7 ngày đầu năm được gọi là Đại Chính Nguyệt, năm mới được gọi là Chính Nguyệt, đêm trăng tròn đầu tiên được gọi là Tiểu Chính Nguyệt.)

“Hả? Còn có cách nói này sao, huynh không biết, không ai nói với huynh cả.” Mai Vô Quá gãi gãi đầu, ngại ngừng nói.

Lạc Lạc ngẩn người, đúng vậy, hẳn không cha không nương, bên cạnh là một đám người xấu xa, sau khi rời khỏi một thân một mình kiếm sống, tất nhiên không biết tập quán này. Lạc Lạc có chút đau lòng, kéo tay Mai Vô Quá vào phòng.

Từ tri phủ ngồi chắc trên ghế Thái Sư, cặp mắt hơi híp, ngón trở gõ lên án thư vui sướng, hương an thần trong phòng cũng khó làm tâm tình của chính mình trở lại bình thường. Trở thành Đô Sát Viện\*

Ngự Sử, làm quan giám sát lớn nhất Khánh Nguyên triều, kết tội và đưa ra kiến nghị cho các chức quan trọng yếu trong cơ quan, hiền nhiên tân hoàng rất tin tưởng mình.

(Đô Sát Viện: là cơ quan tối cao trong các triều đại Trung Quốc và Việt Nam.)

Địa vị mới ổn định, triều đình không yên, hướng hồ còn có một hoàng thúc luôn nhìn chăm chăm, tân hoàng nóng lòng an bài tâm phúc vào các bộ trọng yếu, nâng đỡ một đám người của hoàng tổ mẫu, vì vậy Từ tri phủ hiền nhiên là được trọng dụng rồi.

Từ tri phủ tại nhiệm mấy năm nay, trừ vụ bắt được mật thám nước Đạt Đạt với điều tra phá vụ án Trương bộ đầu thật giả, có thể nói là quá bình thường không lập công cũng không có tội. Từ tri phủ hiểu rõ trong lòng, nếu như không có hai chuyện này giữ thể diện, coi như hoàng đế có lòng cất nhắc, cũng không tìm được lý do. Hắn không phải người qua sông rút ván, trước khi đi đã sắp xếp ổn thỏa hết, nên báo đáp như vậy cũng tốt, thăng chức cho Mai Vô Quá vào tạo ban tốt nhất trong nha môn.

Tạo ban đúng là công việc béo bở, bình thường phụ trách chọn mua, nhiều mỡ\*, qua một năm bổng lộc cũng ngang với một huyện thừa lớn, cũng có quy phí, những người nhà của tội nhân sắp bị đánh, trước đây nhất định sẽ phải dâng tiền hiếu kính lên.

(Mỡ: thu nhập không chính đáng.)

“Lão gia, rương hòm đã gói gém kỹ càng.” Một mỹ phụ trung niên đẩy cửa vào, không phải là chủ mẫu phu nhân chính thức, sẽ không thể tùy ý đi vào thư phòng của lão gia.

“Được, cẩn thận, đừng để bất cứ thứ gì ở lại nha môn.” Từ tri phủ không mở mắt, không nóng không lạnh như cũ nói.

“Lão gia người cũng quá cẩn thận rồi, qua nhiều năm như vậy, nhớ rõ cái nào là vốn có sẵn, cái nào là chúng ta mang đến, vả lại thiếp cũng không thể nhìn chăm chú vào từng kiện, nha đầu mới mua về càng không biết nhiều.” Bộ mặt mỹ phụ nhân không quan tâm, bước tới bóp vai cho Từ tri phủ: “Tuy nói triều đình có quy định, nhưng coi như vô tình mang theo thứ gì đó, chắc không phải chuyện to tát.”

“Ý kiến phụ nhân!” Từ tri phủ ngồi vọt thẳng lên, hắn vốn không hay nổi giận lúc này cũng không chịu nổi kích động: “Tình trạng hiện tại là như nào? mấy ngày trước đây Vương tuần phủ cưỡi giáp về quê, chỉ vì phu nhân hắn mang theo chiếc giường đã nằm quen, liền bị dâng tấu chương. Bây giờ ta lập tức vào kinh, bà muốn ta vừa mới bước chân vào Đô Sát Viện, đã bị chiết tử\* hoạch tội đập thẳng vào mặt sao? Tân hoàng mới ngồi vào chỗ, chủ tử của cữu cữu bà bên kia không phải sắp ngồi không vững rồi hay sao?”  
(Chiết tử: sỗ xếp.)

“Lão gia bớt giận, vi thiê\* biết sai rồi.” Từ phu nhân bị dọa sợ vội vàng xuống nước, khó khăn mở lời: “Cữu cữu thiếp, hay là lần hồi kinh này, thiếp sẽ đi khuyên ông một chút, tân hoàng cũng đã lên ngôi, tiếp tục giúp...cũng vô ích.”  
(Vi thiê: người làm vợ.)

“Không cần, cứ như vậy thôi.” Vương tri phủ chậm rãi ngồi trở lại ghế Thái Sư, lắc lư đầu nói: “Trứng gà không thể đẻ cùng một chỗ trong giỏ xách, ngay bây giờ chuyện triều đình khó lường, không thể nói chính xác.”

“Nha môn đã phân chia một trăm hai mươi ba loại bốn trăm năm mươi sáu kiện gia cụ, tất cả đều xử lý cẩn thận cho ta.” Từ tri phủ



nói với Từ phu nhân đang bước chân ra khỏi bậc cửa.

Từ phu nhân đi xa, Từ tri phủ vẫn ngồi yên trên ghế như cũ không nhúc nhích.

Tuyết trắng mênh mông, trời có chút ẩm áp, Lý tri phủ vừa nhậm chức thay cho Từ tri phủ xốc màn kiệu liếc nhìn, thấy tay gõ màu đen tuyền trên cửa chính trang nghiêm. Phía trên cửa lớn treo cao bốn chữ to “Nguyên Bắc Phủ sở”, hai bên là câu đối chữ “Môn tiên thảo mật đài doanh vô phi điểm chuế, viện ngoại tước vũ oanh ca hoặc hữu oan tình”.

(Dịch thô (vì mình không giỏi khoản dịch thơ câu đối lắm): Bên ngoài chẳng có gì ngoài rêu cỏ mọc bám đầy, trước sân chỉ có chim oanh tước múa hát hoặc có oan tình.)

Lý tri phủ khẽ hừ mũi, chép miệng hạ màn kiệu xuống. Cỗ kiệu vào cửa chính thì dừng lại, nghi môn đã mở rộng sẵn, Từ tri phủ cùng đồng tri\* đứng ở trước cửa. Lý tri phủ xuống kiệu, trên mặt biến thành tươi cười vội vàng tiến lên chấp tay: “Ai nha nha, làm phiền các vị rồi, hôm nay trời thật lạnh. Từ tri phủ, a không, Từ đại nhân, hạ quan thật sự nhận thì ngại quá.”

(Đồng tri: cùng làm việc quản lý trông coi.)

Lý tri phủ vừa nói vừa liếc, chỉ thấy Từ đại nhân vẻ mặt lạnh nhạt, không đoán nổi tâm tư, đồng tri chờ đám thuộc hạ đứng thẳng cung kính. Mọi người hàn huyên một hồi, liền bước vào nghi môn. Xuyên qua nghi môn tới giới thạch đường, thấy phía nam điều “Công sinh minh”, phía bắc khắc “Bổng của người lộc của người đều từ mồ hôi nước mắt dân chúng mà có; dân bên dưới coi thường độc ác, trời xanh khó dối lừa”. Mọi người đi tới đại đường, sau khi cử hành đơn giản cái gọi là nghi thức, người phụ trách chuyên môn đưa Lý tri phủ vào nha môn hậu đường, nơi đây là chỗ ở cho người

thân cùng quan viên các đời. Ở giữa là tri phủ trách, trái phải là đồng tri trách, thông phán\* trách, tri huyện trách các loại, phủ đệ không phải của quan chức cũng ở chỗ này, giải nhiệm hoặc điều đi sẽ chuyển ra ngoài.

(Thông phán: người thông báo quyết định.)

Trải qua một phen suy tính, Lý tri phủ cuối cùng cũng dàn xếp ổn thỏa, sau khi bên trong nha môn sửa sang xong, ít ngày nữa gia quyến sẽ tới. Ngày hôm đó Lý tri phủ nghỉ qua buổi trưa, sau đó cho gọi Tổng tạo đầu.

“Tiểu nhân đã tới, không biết Lý đại nhân cho gọi tại hạ có điều gì cần phân phó.” Tổng tạo đầu mặc bộ y phục trắng tinh, do được chăm sóc kỹ càng, hơn ba mươi tuổi mà nhìn cùng lắm chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu.

Lý tri phủ liếc qua Tổng tạo đầu, khảy lá trà còn lưu lại chỗ khóe miệng, chẹp chẹp miệng nói: “Tổng tạo đầu này, xem ra trong thành Nguyên Bắc này, ta thật khó làm việc nếu không có người, chả trách ăn một mình lại tốt đến thế. Như vậy đi, người cứ tiếp tục phụ trách công việc chọn mua đi.”

Tổng tạo đầu vội làm dáng vẻ hết sức lo sợ, cung kính nói: “Đại nhân thực sự làm tiểu nhân tổn thọ mất, chúng ta phải tích phúc mấy kiếp mới được làm việc cho đại nhân.” Tổng tạo đầu ngoài miệng nói như thế, trong lòng lại âm thầm đắc ý, Lý tri phủ này vừa mới đến đã để cậu của hắn tranh vét mỡ của bát cơm bọn hắn, thật ghê tởm. Chỉ là chuyện này cũng nằm trong dự tính của mình, người mới vừa đến, không biết nước cạn sâu, không mua được giá gạo tốt, nha môn dự trù còn rất nhiều phí tổn.

Lý tri phủ khinh thường liếc Tổng tạo đầu, phân phó đôi câu rồi

cho lui xuống. Tống tạo đầu khắp khởi vui mừng trở về lại xá, nói với Mai Vô Quá: “Thế nào, ta nói đến cái gì ấy nhỉ? Ở trong thành Nguyên Bắc lẫn lộn lâu như vậy, còn ai hiểu rõ mấy phương diện này hơn ta? Ha ha, người khác đừng mơ tưởng tìm được nơi mua gạo rẻ hơn, chỉ bằng chút tiền theo ước lệ, húp cháo cũng không đủ.”

Mai Vô Quá đang cầm côn trượng khoa tay múa chân học theo chiêu thức từ người bịt mặt ban đêm, nghe thấy Tống tạo đầu nói vậy, đặt gậy xuống uống một hớp trà: “Họ Lý nói gì với người sao? Hắn cũng chẳng phải dạng hiền lành gì đâu.”

“Có là người lương thiện hay không cũng đều cần ăn cơm không phải sao?” Tống tạo đầu nói xong, thuật lại từ đầu đến cuối cuộc đối thoại của hắn cùng Lý tri phủ cho Mai Vô Quá nghe. Lúc trước Tống tạo đầu vốn coi trọng Mai Vô Quá, đợi sau khi vào tạo ban của mình, càng không coi hắn là thuộc hạ.

Mai Vô Quá hơi nhăn mày, nhỏ giọng nói: “Tống đại ca, chuyện này không ổn.” Tống tạo đầu mặc dù không chính trực bằng Trương bộ đầu, còn thích tích chút lợi nhỏ, nhưng hắn không phải người xấu, Mai Vô Quá tốt bụng nhắc nhở.

Tống tạo đầu khá nể trọng Mai Vô Quá, nghe vậy khẩn trương hỏi: “Không ổn như nào?”

Mai Vô Quá lại cầm côn trượng lên, vuốt vuốt trên tay: “Tên họ Lý này rõ ràng nhắm vào khoản thu nhập của người rồi, nói người ăn một mình, giọng đầy bất mãn.”

Tống tạo đầu chống hai khuỷu tay lên bàn, nhào người về phía trước nhỏ giọng nói: “Này, chẳng còn cách nào khác, người khác

cũng không mua được gạo giá rẻ.”

“Nhất thời chưa mua được, ngày tháng còn dài còn không mua được sao? Trong lòng hấn bức bối với người, ở đây người làm việc dưới hấn, đến lúc tùy tiện tìm lý do, khi đấy không nhất thiết chỉ lấy việc xấu người làm, có thể liền...” Mai Vô Quá dừng một chút, tiểu nhân sẽ làm chuyện gì, có lúc người bên ngoài thực sự cũng đoán không ra.

“Vậy ta không làm nữa, dứt khoát giao cho cậu của hấn.” Tổng tạo đầu an ủi bản thân: “Tóm lại chúng ta còn có tiền gây trượng, cái này hấn không thể gây khó dễ chứ.”

“Đây là người mặc kệ không làm? Chỉ sợ hấn sẽ ghi hận người hơn.” Mai Vô Quá vừa lau côn trượng vừa nói.

Tổng tạo đầu nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra biện pháp, tâm sự nặng nề ngồi trở lại ghế: “Hầu hạ Từ tri phủ vẫn là tốt hơn.”

“Cũng không cần lo lắng, người chỉ cần chia cho hấn chút lợi là được. Đây là một tham quan, nhận tiền chứ không nhận người, kể cả những quy phí bên dưới cũng muốn tham dự, loại người như thế thật ra rất dễ ứng phó.” Mai Vô Quá dừng dừng ném côn trượng vào góc tường.

“Hấn còn bảo ta báo lại giá cả mua gạo, mỗi ngày hấn làm sao có thời gian quản lý những chuyện này.” Tổng tạo đầu phiền não nói.

“Như vậy người phải bẩm báo lại cho thượng cấp.” Mai Vô Quá nói xong liền bỏ đi, đã tới lúc thẳng đường, hôm nay đến phiên hấn.

"Chính tên tiểu tử này, sau đó còn hung hấn đánh." Cùng là nha

dịch tạo ban, Lý cầu tử hung dữ nói với Mao Trụ bên cạnh: "Trong nhà có tiền xây nhà, lại không có tiền hiếu kính, thật không thức thời."

"Uy~~~ Vũ~~~" Lý tri phủ thẳng đường, nha dịch chia làm hai bên công đường rộng.

Lý tri phủ thẩm án không cần nói tỉ mỉ, nguyên do chính là hai bên xây nhà, lấn chiếm nền nhà của nhau, lời qua tiếng lại dẫn tới động thủ đánh người, kẻ động thủ bị phán chịu phạt mười hèo. Lý cầu tử nhao nhao muốn thử, chỉ chờ Lý tri phủ hạ lệnh. Lý tri phủ nhìn Bàng sư gia một chút, rút lệnh thêm vút xuống mặt đất: "Mười đại bản!" Nói xong chỉ định Mai Vô Quá, ý là hấn tới dụng hình.

Lý cầu tử nuốt cục tức vào trong bụng, không dám không vâng lời Lý tri phủ, chỉ có thể nhỏ giọng ra lệnh cho Mai Vô Quá: "Đánh đến chết cho ta!"

Mai Vô Quá nhàn nhạt nhìn hấn một cái, lại nhìn thanh niên gây yếu trên mặt đất, bước lên dụng hình.

Côn trượng giơ lên thật cao, nhẹ nhàng rơi xuống, thanh thế dọa người, thực ra côn gây tránh những chỗ yếu. Lý cầu tử già đời nào có thể không biết, tức giận nhìn bóng lưng Mai Vô Quá cắn răng nghiến lợi, lại không dám lên tiếng.

Lý tri phủ hài lòng, sư gia cũng hài lòng.

Lý cầu tử tức giận đến vỡ phổi, hấn nào có biết, phạm nhân trên công đường không thể không cho tiền hiếu kính, chỉ là cho sư gia mà thôi. Lý tri phủ và sư gia làm sao lại không biết Mai Vô Quá, bất luận cho hay không cho tiền hiếu kính, chỉ cần không phải kẻ tội ác tà trời khiến nhiều người phẫn nộ, hấn đều có thể nhẹ liên

nhẹ, vì vậy lúc này mới cố ý gọi hắn lên dụng hình.

Trống bãi đường gõ vang, nha dịch giải tán hết. Lý cầu tử cũng ba chân bốn cẳng đuổi tới bóng lưng to lớn đằng trước, nổi giận ùng ùng mắng: “Tiểu tử ngươi có gan, sao không đánh hắn nặng tay cho ta!”

Mai Vô Quá được hai cao nhân chỉ bảo, công phu đã sớm không tầm thường, nhanh chóng nhận ra có người vung nắm đấm sau lưng mình, vì vậy xoay người tránh, sau đó thúi cho Lý cầu tử một quyền, lập tức nắm cổ áo hắn, nghiêng đầu trừng mắt hung dữ nói: “Lão tử muốn đánh thế nào thì đánh thế đấy, muốn thử không?”

## Chương 44: Không thể kiềm chế.

Không biết có phải bị đánh đến phát sợ không, Lý cầu tử có chút bối rối, nha dịch tạo ban đi cùng vội tiến lên khuyên ngăn, nói một rõ lời hay mới cứu được Lý cầu tử. Mai Vô Quá liếc nhìn Lý cầu tử ngồi bệt dưới đất, khinh thường đi ra ngoài.

Tâm tình đang rất tốt bị người này phá hư, Mai Vô Quá mang về mặt u ám trở về, chỗ cửa bên, không biết thứ gì tròn tròn lông màu trắng... “Lạc Lạc!” Mai Vô Quá nhận ra là tiểu nha đầu của hắn, bước dài tiến nhanh tới nắm đôi tay nàng: “Ngoài này rất lạnh, muội chạy đến đây làm cái gì?”

Lạc Lạc khịt khịt mũi, chẳng biết là nước hay là băng: “Đưa bánh bao, hôm nay muội mới hấp, ăn lạnh sẽ không ngon. Nhanh ăn đi, trông thấy huynh đi thẳng đường nên không gọi huynh lại.” Đưa đồ ăn cho tướng công, đây là chuyện nương tử bắt buộc phải làm, không chỉ phát triển tình cảm hai người, còn có thể mượn cơ tới chỗ làm để kiểm tra, xem tướng công có ăn vụng hay không.

Mai Vô Quá giận đến bốc lửa, lại không nỡ nổi nóng, đặt Lạc Lạc lên thềm đá như trồng hành: “Đứng trong tuyết lâu như vậy sao? Lạnh sẽ rất đau.”

Lạc Lạc khịt mũi một cái, thật ra thì nàng trông thấy Mai Vô Quá phải lên công đường nên qua chỗ Lý Mặc ngồi một lát, đoán thời gian bãi đường mới đến chỗ này chờ. Nhưng mà, Lạc Lạc không muốn giải thích, nàng cực kỳ hưởng thụ bộ dáng được hắn sủng nịnh, cung chiều, giả vờ dạy dỗ như vậy. Từ xưa tới nay khổ nhục luôn dùng tốt, đại soái ca siêu cấp mặc dù đồng ý sẽ lấy mình, nhưng ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra? Cho nên, phải không

ngừng dùng chiêu bài tình cảm, ổn định ổn định lại ổn định.

Hai người về tới nhà, Lạc Lạc ngồi trên giường hồi lâu, chân vẫn còn lạnh. Mai Vô Quá ngâm bánh bao trèo lên giường, nhét chân Lạc Lạc vào bụng mình.

“Mai ca ca, huynh đang ăn nhân bánh nào vậy? Muội bọc ba loại đấy.” Lạc Lạc nghịch ngợm cọ cọ chân lên bụng của Mai Vô Quá.

“Muội đoán thử xem.” Mai Vô Quá cười tà một tiếng.

Lạc Lạc cũng không khách khí, bò đến trước người Mai Vô Quá, bám lấy gò má của hắn tự mình tiến thẳng tới bên miệng của hắn hít ngửi: “Nhân bánh là thịt heo.”

“Nhân bánh là móng heo.” Mai Vô Quá bắt được bàn chân nhỏ của Lạc Lạc, cào lên lòng bàn chân của nàng, tiểu nhân nhi vội cuộn thành một cục, cười liên tục.

Ban đêm, lấy cỏ làm ấm chân, Lạc Lạc mặt dày mày dạn ngủ ở phòng Mai Vô Quá, hai người ôm nhau nói chuyện phiếm.

--- -----Kế tiếp có thịt nha~

Nhưng là đáng lẽ là có...

Vì tác giả ém rồi :’(--- ----- ----

Mai Vô Quá động tình, từ từ nằm xuống, ôm lấy cánh tay Lạc Lạc nhưng không buông ra. Qua hồi lâu, Mai Vô Quá nhẹ nhàng nói: “Lạc Lạc, chưa đầy một năm nữa muội sẽ cập kê.”

“Vâng, thành thân chính là làm như vậy sao?” Lạc Lạc vẫn chưa thỏa mãn, vẫn cảm thấy chưa đủ đành dùng lời nói trêu đùa đại soái ca.



“Đúng thế~~~ không chỉ có chừng này.” Mai Vô Quá lúng túng trả lời.

“Còn có cái gì...” Lạc Lạc bắt đầu mệt mỏi, tâm tình dần dần trở lại bình thường sau đó liền ngủ thiếp đi.

“Mai ca ca dạy muội, muội nhất định phải gả cho Mai ca ca.” Mai Vô Quá mơ mơ màng màng nói xong cũng ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, tiếng cục đá nhỏ đập vào cửa sổ khiến Mai Vô Quá bừng tỉnh. Không tốt, nhất định là người bịt mặt kia, hôm nay ngủ quên, bỏ lỡ canh giờ luyện võ.

Mai Vô Quá lưu luyến không nỡ rời bỏ dậy, mặc đồ, mạnh mẽ hôn tiểu nha đầu một cái, rồi đi ra cửa. Sau khi khóa cửa cẩn thận vội vã thi triển khinh công, bay tới địa điểm luyện võ đã định mỗi ngày. Người bịt mặt kia đã đứng ở nơi đó từ trước.

“Tại sao lại chậm trễ?” Người bịt mặt lạnh lùng hỏi.

Mai Vô Quá không trả lời, cũng không biết trả lời như thế nào, đối với giọng nói không chút thân thiện của người kia, hắn cũng không nổi giận. Sư phụ sư phụ, sư tức phụ, phụ tức sư. Coi như không có danh thầy trò, nhưng từ lâu đã là thầy trò. Người bịt mặt kia cũng không có ác ý, mà còn có ý định bồi dưỡng mình, trong lòng Mai Vô Quá thực sự cảm kích. Hơn nữa hắn nói rất đúng, mình mạnh, mới có thể bảo vệ chính mình và người khác. Mà hắn, chỉ muốn bảo vệ một người duy nhất.

Người bịt mặt không nói nhiều thêm, xuất kiếm hướng tới uy hiếp, hai người lại đấu nhau tại chỗ, Mai Vô Quá để ý chiêu thức của người bịt mặt, cảm thấy biến hóa thất thường, quý dị khó đoán.

Trời hửng sáng, mai Vô Quá mới về đến nhà, trước tiên đưa tay thổi hơi làm nóng bàn tay lạnh lẽo, sau đấy mới sờ lên gương mặt của tiểu nha đầu.

Lạc Lạc mở đôi mắt lim dim buồn ngủ, ngáp một cái, trông thấy gương mặt anh tuần trước mắt, nhớ lại cái kia cái kia tối hôm qua, mặt dày đỏ ửng, nhét đầu vào chăn làm bộ ngủ nướng.

Mai Vô Quá từ lâu đã coi nàng là tiểu nương tử của mình, đặc biệt sau sự kiện tối hôm qua, chỉ hận nàng không thể sớm cập kê một chút. Lúc này nhìn dáng vẻ tiểu nữ nhi yêu kiều của Lạc Lạc, trái tim càng thêm ngứa ngáy, cách lớp chăn bàn tay to vỗ xuống. “Ngủ nướng, sẽ mập thành tiểu trư đấy.”

Lạc Lạc nghe vậy thâm nghĩ tiểu trư so với long hà\* vẫn mạnh hơn, lúc này mình nhất định mặt đỏ như tôm luộc.  
(Long hà: tôm hùm.)

Trên tay Mai Vô Quá ngứa ngáy, ôm chăn cùng Lạc Lạc bên trong, đợi tiểu nhân nhi thò đầu ra, bất ngờ hôn lên mặt nàng một cái.

“Mai ca ca không đi nha môn sao? Mau đi đi.” Lần đầu tiên Lạc Lạc không muốn nhìn thấy gương mặt anh tuần này, từng hình ảnh đêm qua vẫn khắc sâu vào trong đầu, bộ ngực anh đào vẫn còn chân thực lắm.

“Huynh nhìn xem muội khóa cửa lại, hôm nay không cho chạy loạn khắp nơi, có nhớ không?” Mai Vô Quá trừng mắt nói.

“Nhớ nhớ, hôm nay muội tuyệt đối không ra cửa.” Lạc Lạc liên tục cam đoan, vùng vẫy ra khỏi chăn. Đang tính mặc quần áo, lại phát hiện Mai Vô Quá đang nhìn mình say đắm. Lạc Lạc cúi đầu xem

xét, mới phát hiện trung y chưa kịp mặc đã mặc y phục ở bên ngoài, mặt lập tức đỏ lên, vội vàng xoay người sang chỗ khác, mặc trung y rồi mới đến y phục bên ngoài.

Mai Vô Quá cười xấu, thấy khuôn mặt đỏ bừng của Lạc Lạc, không trêu chọc nàng nữa.

Lúc ăn cơm Lạc Lạc cũng không dám ngẩng đầu nhìn mặt Mai Vô Quá, cúi đầu xụp xoạt húp cháo, nhớ tới đôi tay chứa ma lực đêm qua, mặt lại đỏ tiếp.

“Lạc Lạc, ăn nhanh, cháo lạnh rồi.” Bàn tay Mai Vô Quá xoa đầu Lạc Lạc, dịu dàng nói.

“Dạ dạ...” Lạc Lạc cầm chén cháo hơi ngửa đầu rót vào trong miệng, vẫn không ngẩng đầu lên.

## Chương 45: Trăm mối tơ vò.

“Cầu quan! Thật quá nham hiểm rồi!” Tống tạo đầu dùng dùng tức giận trở về lại xá, đá cái ghế lăn trên mặt đất.

Mai Vô Quá vẫn khoa tay múa chân luyện chiêu thức, nhìn bộ dạng này của hắn, ngồi xuống cười cười.

“Ta báo bảy văn tiền một đấu gạo, người đoán hắn nói bao nhiêu?” Tống tạo đầu trợn mắt nhìn Mai Vô Quá, chia ra bốn đầu ngón tay để trước mắt: “Bốn văn! Bốn văn! Ta mua vào cũng đã năm văn tiền một đấu, cứ nghĩ chia mỗi người một văn là giải quyết êm đẹp, việc này hồng bát, ta còn phải bù vào!”

“Không bằng người giải thích rõ với hắn, mua vào là năm văn tiền.” Mai Vô Quá nói.

“Ta nói rồi, hắn bảo điều dân thì phải cho thấy chút lợi hại, nếu không cũng dám kiếm lời từ tiền của quan phủ. Cái này nói làm gì, năm văn tiền đã là ít nhất, ít hơn nữa đến tiền thuê xe cũng không đủ, trong đất kiếm ăn kiếm chút tiền lãi đều thật vất vả. Hàng năm ta buôn bán cùng nhà nông hộ kia, người đó thành thật phúc hậu, lão nương bị bệnh dùng tiền bán gạo để mua thuốc, sao ta có thể mở miệng được.” Tống tạo đầu lộ vẻ khó xử: “Tên Lý tri phủ kia còn có ý muốn ta dùng cường bạo, tuy rằng nha phủ khác cũng có làm như vậy, nhưng ta không xuống tay được.”

Mai Vô Quá bĩu môi, làm khẩu hình miệng mắng không ra tiếng một câu “cầu quan”, không nói chuyện tiếp nữa, rời khỏi lại xá tới đại đường. Hôm nay bên người nhà của phạm nhân khá hào phóng, thăm hỏi các nha dịch đang làm nhiệm vụ, cũng biếu nhiều tiền

hiếu kính cho mỗi người. Trên thế gian này tiểu nhân có rất nhiều, chuyện lòng lang dạ sói cũng rất nhiều.

“Chắc chắc, bị cái việc kia chính chết?” Mao Trữ chống côn trượng ghé đầu hỏi, Lý cầu tử ở phía đối diện dựa vào tường, nháy mắt với Địa Chính định nói tiếp, thấy Mai Vô Quá đi tới, mặt lập tức xỉ xuống.

“Người đừng chọc hấn, thôi.” Mao Trữ quay đầu lại thấy Mai Vô Quá, vội vàng khuyên Lý cầu tử.

“Hừ”, Lý cầu tử làm như không nghe thấy hừ một tiếng, nhìn vận số của Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá mặc kệ hấn, đi tới vỗ vỗ vai Mao Trữ: “Cái gì chính chết?”

“Ai, khụ khụ, sáng nay có người đến báo án, ở phố tây phát hiện một cỗ thi thể nam nhân, không có vết thương trí mạng hay dấu hiệu bệnh tật.” Mao Trữ nhìn trái phải một hồi, kể tai Mai Vô Quá nói: “Đoàn lão lục khám nghiệm rồi, nói là suy tim mà chết, trước khi chết còn có quan hệ. Hắc hắc, người nói một cơ thể cường tráng như vậy, cũng bị cái này chính chết.”

Đoàn lão lục là người khám nghiệm tử thi trong nha môn thành Nguyên Bắc. Mao Trữ nói xong còn thích thú cười hai tiếng, tựa hồ đang cười nhạo vị nhân huynh kia bất lực.

Lý cầu tử trong lòng bực bội, hừ một tiếng đi ra. Ai nói nam nhân không bát quái, chỉ là chưa đến lúc thích hợp. Bọn nha dịch đang tụ một đám ồn ào lộn xộn bàn về mấy chuyện kỳ lạ quái dị gần đây, như là kể từ khi Thúy Liên của Mãn Thúy Lâu chuộc thân đi theo đồ tể Lỗ Nguyên, những ngày về sau cực kỳ không như ý, ba ngày

hai bữa gây gổ. Như là gia quyến của Lý tri phủ ít ngày nữa sẽ đến, quản gia đã tới thành Nguyên Bắc trước để sắp xếp rồi. Như là phía trên Lý tri phủ có người, đường quan xán lạn, đi theo chỉ có tốt thôi.

Mai Vô Quá dựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần, mọi đêm đều chạy đi luyện công, thật khổ cực.

Lý cầu tử thấy tiền thì sáng mắt, lần trượng hình này sẽ do hắn đánh, cây trượng nâng cao nhẹ nhàng rơi xuống, người trên công đường giả bộ kêu khóc, phối hợp rất tốt. Chuyện như vậy không cảm thấy kinh ngạc, lừa được dân chúng ngoài đường theo dõi xét xử, chứ không lừa được bất cứ ai trên công đường.

Bãi đường, đám nha dịch vẫn xì xào bàn tán. Mai Trụ hỏi Lý cầu tử: “Người đoán Từ gia tiêu cục sẽ mất bao lâu mới phá được vụ án, phá không nổi đành phải bỏ cuộc.”

“Sẽ không, Lý đại nhân chúng ta nói sao cũng là người của Vương gia, lại nói, nguyên lai là Từ tri phủ thăng chức, chứ không phải bị Lý đại nhân chen vào, không có quan hệ sao được như vậy. Hơn nữa, chuyện như vậy mà làm âm ỉ thì mặt mũi Từ gia tiêu cục cũng chẳng chẳng vẻ vang gì.” Lý cầu tử giả vờ giả vịt, giống như sợ người nào không biết hắn là vạn sự thông\* trong cái nha môn này. (Vạn sự thông: cái gì cũng biết.)

“Đúng thế, đến cái đó cũng có thể chĩnh chết, ha ha, lão huynh này cũng đủ để...” Tiếng Mao Trụ cùng đám người xa dân.

Mai Vô Quá bước vào lại xá, Tống tạo đầu vẫn mặt ủ mày ê. Mai Vô Quá móc một túi tiền từ trong lòng ngực ra, bên trong là tiền hiệu kính vừa xong, ném cho hắn: “Ứng phó hắn trước rồi nói sau.”

“Không cần không cần, ta vẫn còn bù nổi, chỉ là bức bối, ta đi ra ngoài đây.” Tống tạo đầu nói xong liền rời khỏi lại xá.

Mai Vô Quá ngồi một lát, cơn buồn ngủ kéo tới, sáng nay lúc ra cửa nhìn trời có vẻ ấm dần, ai ngờ tới trưa càng lúc càng lạnh. Cũng may hôm nay chỉ có một vụ án, lúc rảnh rỗi tất cả mọi người tùm năm tùm ba trốn đi nghỉ ngơi, Mai Vô Quá nằm trên bàn ngủ.

Lạc Lạc ngồi chơi trong phòng tới trưa, ăn cơm xong liền sửa y phục. Từ hiện đại tới nơi đây, Lạc Lạc chưa từng động tới kim chỉ, ở kiếp trước khi gần sang năm mới mọi người sẽ không đụng tới may vá dao nĩa, không nghĩ tới nơi đây cũng có kiểu tập tục như vậy, thật dễ dàng sống qua Chính Nguyệt, Lạc Lạc muốn tập trung may sửa lại một chút.

A? Cho thêm lớp bông dày vào trung y sẽ không bị nhìn xuyên thấu. Lạc Lạc đẩy cửa đi ra ngoài, gió lạnh mang theo không khí khô buốt xông vào lỗ mũi, vẫn còn rất lạnh, hôm nay Mai ca ca mặc không đủ, Lạc Lạc nghĩ thầm.

“Có nên đi hay không đây?” Lạc Lạc hơi do dự, ngày hôm qua vừa mới bị Mai Vô Quá bắt không cho ra cửa, đứa bé ngoan không thể làm trái lời. Nhưng mà, nếu không đưa lữ Mai ca ca bị lạnh chết thì sao? Đứng trên công đường phải nửa ngày, nếu Lý tri phủ thẩm án chậm, chẳng phải sẽ đóng băng sao! Lạc Lạc do dự một hồi, dứt khoát mặc áo ra cửa, kẹp bao bố bọc y phục dưới nách, đôi chân nhỏ nhắn bước hướng tới nha môn.

Trên đường vẫn còn chút tuyết đọng lại chưa kịp tan, thỉnh thoảng lộ ra mặt băng bóng loáng, Lạc Lạc cẩn thận tránh né, giẫm lên tuyết, phát ra âm thanh lạo xạo.

“Ai u... oa~~ hắc~~á ~~~” Lạc Lạc liên tiếp phát ra âm thanh, đứng vững tại mặt băng bị tuyết che lấp, cố gắng duy trì thăng bằng.

“Đứa nhỏ xúi quẩy kia của nhà ai, chắc chắn là đổ nước ra ngoài cửa, đổ thì đổ, lại còn vun tuyết đắp lên! Xem ta tìm nương người đánh vào cái mũi!” Lạc Lạc chống nạnh hăm dọa mấy đứa bé trai đang cười hề hề ở cửa nhà kia, bé trai nghe thấy chạy tán loạn không thấy bóng dáng. Lạc Lạc cũng không tức giận thật sự, đang chuẩn bị đi ra ngoài, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng cười nhạo.

Lạc Lạc theo bản năng quay đầu lại nhìn, quên không duy trì thăng bằng, thân thể xoay một cái đánh xoạt, hai chân bị kéo mở rộng. Roẹt... Lạc Lạc đoán quần bọc chỉ rồi, cũng chẳng biết đang xấu hổ hay tức giận, cái mặt mo lập tức đỏ bừng hung hăng quay về phía tên ác độc kia lườm khinh bỉ.

Từ Kiêu Đình ngưng cười, vội vàng khom lưng chìa tay kéo Lạc Lạc lên, sau đó dường như không thể nhịn nổi, bật cười nói: “Ta nhìn là biết, quan lớn một cấp đề chết người, nàng thật biết cách hăm dọa trẻ con.”

“Không nghe lời thì phải trông chừng...” Lạc Lạc đứng thẳng hai chân, chỉ sợ lộ ra phần bọc chỉ.

“Thế nào, đang muốn tới nha môn? Ta dẫn nàng đi một đoạn, tiện đường.” Từ Kiêu Đình tay cầm roi ngựa, nghiêng đầu nhìn Lạc Lạc.

“Không, không làm phiền Từ công tử, cuối năm không ra ngoài, hôm nay coi như ta hoạt động gân cốt một chút.” Lạc Lạc ôm bao bố ngựa đầu nhìn hẩn.



“Cũng tốt, vậy ta cũng hoạt động gân cốt một chút.” Từ Kiêu Đình nhảy xuống ngựa, không thấy thái độ cợt nhả ngày thường, sắc mặt có chút thâm trầm. “Cùng đi đi.”

Lúc này Từ Kiêu Đình không còn dáng vẻ ngả ngớn của mọi hôm, hần nghiêm túc khiến Lạc Lạc có chút lúng túng. Lạc Lạc nhận ra hần có tâm sự, mấy lần muốn mở miệng hỏi, suy nghĩ một chút lại nhin xuống. Nếu không muốn chọc hần, thì không cần quản việc không đâu, nhưng mà, người này mấy lần giúp mình, về tình về lý cũng nên báo đáp. Hai người bước đi, Lạc Lạc suy nghĩ hồi lâu, thấy Từ Kiêu Đình tâm sự nặng nề cúi đầu, vì vậy cắn cắn môi nói: “Từ công tử, có tâm sự gì sao?”

“Sao? Khụ khụ, thầy tướng số nói không sai, quả nhiên nàng sẽ xem sắc mặt.” Từ Kiêu Đình nặn ra một nụ cười.

“Đấy gọi là biểu hiện nét mặt...” Cái gì là xem sắc mặt, trong lòng Lạc Lạc không thoải mái nói, sửa lại.

Từ Kiêu Đình lẩm bẩm lặp lại, vô tình nói: “Chính là xem mặt sao.”

Được rồi, cũng coi là xem mặt, Lạc Lạc hoàn toàn chịu thua. “Người có tâm sự sao?”

“Ách, một tiêu sư bị chết, chết rất kỳ lạ.” Từ Kiêu Đình nhú mày: “Ta đang muốn đi xem qua.”

“Chết như thế nào?” Lạc Lạc thuận miệng hỏi, có vẻ bản thân không giúp gì được cho hần rồi. Cái đầu nhỏ này ngoại trừ xem biểu hiện bên ngoài, sẽ không khám nghiệm tử thi.

“Chính là không tìm ra nguyên nhân chết, không ngoại thương,

không nội thương, thân thể một người bình thường cường tráng, không hiểu sao lại suy tim được.” Bên miệng Từ Kiều Đình sương mù vây quanh: “Lần đầu tiên ta xem là vào buổi sáng, không phát hiện ra điều gì, người nghiệm thi cũng không nói ra được điểm gì khác nữa. Trở về nhà ta luôn nghĩ, vẫn là muốn xem tóc của hấn. Lúc đầu tính phái hấn đi áp tiêu một thứ rất quan trọng, không nghĩ sẽ xảy ra chuyện vào lúc này, có chút kỳ lạ.”

“A, vậy người nhìn kỹ, không cần gấp.” Lạc Lạc không giúp được gì khác, thấy Từ Kiều Đình khẽ cau mày, lên tiếng khuyên bảo.

“Nàng nói, về mặt người sống với người chết, đều có thể xem được phải không?” Đột nhiên Từ Kiều Đình đứng lại, nghiêng đầu sang một bên nghiêm túc nhìn Lạc Lạc.

“Cái này, có thể, có lẽ, đại khái, hấn là vậy.” Lạc Lạc hít một ngụm khí lạnh, ôm vai lấp bắp hỏi: “Người, người không phải muốn ta đi xem, xem dáng vẻ người chết chứ?”

Từ Kiều Đình dừng một chút, chớp mắt vài cái cúi thấp đầu, có chút xấu hổ nói: “Không phải, vậy không ổn cho lắm.” Nói xong tiếp tục dắt ngựa đi, chăm chú ngắm chân suốt con đường, không ngẩng đầu nữa.

Lạc Lạc biết hấn cảm thấy mình yêu cầu có chút quá mức. Nhưng mà, theo lý mà nói, mình nên báo đáp hấn, Lạc Lạc nghĩ đến. “Đúng vậy, theo lý thuyết, người trước khi chết biểu tình vẫn giữ trên mặt, là biểu hiện chân thật nhất, so với người sống thì chuẩn xác hơn chút. Nhưng ta không dám đảm bảo cái này tuyệt đối chính xác, giống với coi bói, người cứ suy nghĩ đi.”

“Không cần, một cô nương gia như nàng sẽ sợ hãi.” Từ Kiều Đình

cầm roi ngựa sang một tay, dáng vẻ ngông cuồng tự đại ngựa đầu nhìn trời: “Hắn có lai lịch gì, Từ gia tiêu cục sao phải sợ!”

“Ta không sợ, đến lúc đó cho nhiều người đứng cạnh ta là được, ta sẽ tưởng tượng hắn đang ngủ.” Lạc Lạc bước lên một bước, đứng ở trước Từ Kiêu Đình nói: “Coi như ta báo đáp người, báo đáp người nhiều lần đã giúp đỡ ta. Chỉ là lần này ta hy sinh lớn, vì vậy những gì trước đây người giúp ta đều trả lại hết.”

Từ Kiêu Đình cúi đầu nhìn Lạc Lạc cười: “Nói vậy chẳng khác nào là ta chiếm được lợi từ nàng sao?”

“Giữa bằng hữu đừng nói cái gì lợi hay không lợi, tóm lại, lần này ta giúp người, tất cả chỉ vì trước kia người giúp ta.” Lạc Lạc chớp đôi mắt to, con người tựa hồ cất giấu thứ gì đó khiến cho người khác phải tìm tòi ngẫm cứu.

diendanlequydon.com

## Chương 46: Mạnh mẽ.

Nếu phải giúp đỡ Từ Kiêu Đình, Lạc Lạc sẽ không được gặp Mai Vô Quá, vì vậy sau khi nhờ Lý Mặc đưa hộ y phục, nàng cũng giả vờ nói về nhà trước. Lạc Lạc đi xa, vẫn thấy Lý Mặc giơ cánh tay gầy yếu vẫy vẫy, khẽ mỉm cười, vòng qua nguyệt lương môn. Ngoài cửa, dáng người Từ Kiêu Đình cao lớn tuấn lãng, một thân cẩm phục thêu chim ưng, eo buộc dải lụa khảm ngọc, người khoác áo choàng. Mang chút khí chất công tử bột, lại có chút tư thế thiếu nghiêm túc, một đứa bé lớn lên được mọi người xoay quanh như hân, tự nhiên sẽ có loại khí chất kiêu ngạo như thế thôi.

“Người có trí tưởng tượng tốt như thế, không sợ sao?” Từ Kiêu Đình chấp tay sau lưng, thăm hỏi.

“Không sợ, đi thôi.” Lạc Lạc không phải không sợ, nhưng nàng không muốn nợ ân tình, người này nhiều lần giúp mình như vậy, cũng đã đến lúc báo đáp.

Hai người đi qua hành lang viện, tới một nơi yên tĩnh, cây cao dày đặc thấp thoáng trong viện, hiếm bóng người, chỉ có một nam tử già nua mặc y phục vải xám đang quét tuyết.

“Đoàn lão lục!” Từ Kiêu Đình chấp tay sau lưng hét lớn.

Cái người được gọi là Đoàn lão lục thả cây chổi trong tay ra, nhẹ nhàng đi tới tựa như u linh: “Từ công tử tới, để quên đồ gì sao?”

“Không phải, ta muốn xem lại một chút.” Từ Kiêu Đình lời ít ý nhiều.

“A, điều này... Được rồi, cũng không cần bẩm báo với Lý tri phủ, dù sao lần trước ngài cũng đã tới rồi.” Đoàn lão lục dẫn đường phía trước, đưa hai người về phía cửa phòng hẹp nhỏ.

Lạc Lạc nghĩ sự việc quá mức đơn giản, cảm thấy ban ngày nhìn thì thể không có gì phải sợ, coi như là một bệnh nhân đang say ngủ, lúc thật sự đến nơi này, cái viện yên tĩnh này, cái gian phòng không có một chút khí người sống này, giống như tất cả đều hiện ra không khí âm u sợ hãi. Bước chân Lạc Lạc có chút không ổn định, không biết là bị lạnh hay bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch.

Từ Kiều Đình ân cần hỏi: “Như thế nào? Sợ sao? Vậy thôi, quên đi, chúng ta về.”

Lạc Lạc kéo tay áo Từ Kiều Đình, lắc đầu: “Không sao, nhanh xem qua rồi đi.” Nói xong tiến lên một bước đi vào giữa Đoàn lão lục và Từ Kiều Đình, trước sau đều có người, cảm giác như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Từ Kiều Đình bước vội mấy bước theo sau, đứng sát sao ở sau lưng Lạc Lạc.

Cuối đông, khí trời vẫn còn rất lạnh, bên trong phòng khám nghiệm tử thi một mảnh tĩnh lặng, trong không khí xen lẫn cái mùi lạnh lẽo lạ lẫm, khiến người ta muốn nôn mửa. Lạc Lạc đi theo Đoàn lão lục vào trong, trên ván gỗ để một thi thể được đắp vải trắng.

“Cô nương này, cũng đi vào sao?” Đoàn lão lục quay đầu nhìn thấy Lạc Lạc, kinh sợ nhìn Từ Kiều Đình.

Từ Kiều Đình khoát tay chặn lại, ý bảo Đoàn lão lục vạch tấm vải trắng ra, sau đó đứng lại gần Lạc Lạc.

Đoàn lão lục yếu ớt quay người lại, vạch tấm vải trắng ra, một xác chết nam nhân hiện ra trước mặt hai người.

“Đắp lên trên người, chỉ lộ mặt thôi.” Từ Kiêu Đình vội vàng từ phía sau che mắt Lạc Lạc, phân phó Đoàn lão lục.

Từ Kiêu Đình bỏ tay khỏi mắt của Lạc Lạc, tiểu nhân nhi cúi đầu rút cổ nhìn, chỉ thấy thi thể một nam tử trung niên hơi mập xương gò má cao mắt khép hờ, đã xuất hiện thi ban\*, trên mặt mang theo nụ cười, vẻ mặt thỏa mãn. Thấy biểu tình thi thể này cũng không quá kinh khủng, Lạc Lạc không còn căng thẳng nữa.

(Thi ban: những nốt chấm nổi lên trong quá trình phân hủy xác.)

“Rất tốt.” Lạc Lạc quay đầu lại nói.

Từ Kiêu Đình nghe xong gấp gấp muốn đưa nàng rời khỏi chỗ này, vội nhắc Lạc Lạc lên đi ra ngoài, ra tới ngoài mới đặt Lạc Lạc đứng trên mặt đất tựa như trồng hành. “Đừng sợ, một lát ta sẽ dẫn nàng đi xem hát hí khúc, mặt người đó còn trắng hơn so với cái mặt này.”

Lạc Lạc bật cười, mắt mày cong cong: “Không sợ, không có kinh khủng như trong tưởng tượng của ta. Mặt hân thỏa mãn thích ý, tựa hồ rất thoải mái, vẻ mặt không giống trải qua việc gì kinh sợ...”

Từ Kiêu Đình nghe xong thẳng người lên, nhìn lên trời, tự lẩm bẩm: “Không ngoại thương, không nội thương, không có dấu hiệu trúng độc... Đoàn lão lục!”

“Từ công tử có gì cần phân phó.” Đoàn lão lục chẳng biết từ bao giờ đã nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Đã kiểm tra bên trong người chết?” Từ Kiêu Đình nhớ tới dự tính

ban đầu.

“Đã kiểm tra qua, không có gì không ổn.” Vẻ mặt Đoàn lão lục tự tin.

Từ Kiêu Đình khoanh tay vòng vo tại chỗ, rơi vào trầm tư. Lạc Lạc không muốn quấy rầy hắn, cũng chỉ lẳng lặng đứng.

Qua hồi lâu, gã sai vặt cận thân của Lý tri phủ vội vã đến, sau khi thấy Từ Kiêu Đình mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: “Thì ra là Từ công tử ở chỗ này, đại nhân chúng ta còn định đi tìm ngài, đã đến rồi, vậy thì mới đến thiên sảnh nói chuyện.”

“Ta muốn đưa nàng trở về, sau đó sẽ đi, ta cũng đang có chuyện cần tiếp kiến Lý tri phủ các người.” Từ Kiêu Đình cực kỳ không khiêm nhường, thậm chí có chút ngạo mạn.

“Tự ta trở về, người cứ làm việc của người.” Lạc Lạc vội vàng xua tay nhỏ cụt tuyệt, trời ạ, nàng không muốn chọc lửa thiêu thân gây phiền phức cho Mai ca ca.

Gã sai vặt lui về phía sau thẳng cổ, nhìn khuôn mặt có chút lúng túng của Lạc lạc, hiểu ý nở nụ cười: “Không vội không vội, Từ công tử khi nào đến ta sẽ thông truyền.”

“Tốt.” Từ Kiêu Đình nói xong liền đi ra ngoài, Lạc Lạc đứng cũng không được mà đi cũng không xong, cuối cùng vẫn là rời khỏi sân nhỏ trong ánh nhìn chòng chọc của Đoàn lão lục cùng gã sai vặt cận thân.

“Người còn bận việc của người, những điều ta biết cũng đều nói hết cho người rồi, người cũng nên suy nghĩ cẩn thận xem có manh mối gì không, hay là có người muốn hại tiêu cực các người.” Lạc

Lạc chạy vượt qua Từ Kiều Đình nói.

“Sao quan tâm ta như vậy? Hôm nay nàng đối với ta có chút không giống bình thường, không hề gây sự.” Từ Kiều Đình đùa giỡn cười một tiếng.

“Tất nhiên, lúc người nói chuyện nghiêm túc tất nhiên không thể gây phiền người khác rồi.” Lạc Lạc nghiêm túc nói.

“Ha ha, thì ra trước kia ta rất hay gây phiền phức cho người khác?” Từ Kiều Đình nói xong cúi đầu nhìn.

“Cũng không phải đặc biệt gây phiền cho người khác.” Lạc Lạc ngẫm nghĩ chú ý dùng từ, không nên quá đả thương người.

“Tự ta có thể về được, người nhanh đi gặp Lý tri phủ đi.” Lạc Lạc nói xong phát phát tay, làm bộ phải đi.

“Ít nhất thuê cho người chiếc xe.” Từ Kiều Đình đi cùng tiểu nhân nhí ra khỏi nha môn.

“Thật ra thì ta vất vả lắm mới ra khỏi cửa, đang nghĩ muốn đi dạo một lát, không muốn buồn chán ngồi trong xe.” Lạc Lạc chớp chớp mắt, nàng cũng không muốn nợ ân tình hần thêm nữa.

“A, vậy sao, vậy nàng về nhà sớm.” Từ Kiều Đình thấy không lay chuyển được Lạc Lạc, đành từ bỏ. Bản thân thật ra cũng gấp gáp muốn bàn chuyện với Lý tri phủ về việc thủ hạ tiêu sư bỏ mình kia.

Lạc Lạc đáp lời, đi về phía đường phố, quay đầu lại nhìn lên, người kia vẫn còn ở đại môn nhìn mình.

Chính Nguyệt qua đi, không khí hào hứng của nhà nhà vẫn chưa



tản mát, trên đường có thể thấy bọn trẻ cầm tiểu pháo chơi đùa đuổi bắt. Lạc Lạc đi tới một hiệu may, chọn ra hai bộ y phục bên trong hơi mỏng chút cho Mai Vô Quá cùng lão ăn mày, rồi chọn hai bộ khó phục cho mình. Trừ lần trước Mai Vô Quá mua cho mình tập y mới mặc còn hợp ý chút, những cái khác cũng đã căng chật, Lạc Lạc cúi đầu nhìn ngực của mình, hả hê cười.

Trong khoảng thời gian này nàng ăn nhiều nhất chính là móng heo, vì để đạt được D-cup, Lạc Lạc phải gỡ các mảnh khóe. Ở kiếp trước không biết những thứ này, bỏ lỡ độ tuổi dậy thì tốt nhất, tại thế giới này phải hành động lúc còn chưa muộn.

Lạc Lạc mua xong y phục liền kẹp dưới nách, thăm nghĩ sau này mình phải học chút thêu thùa, nghĩ tới nghĩ lui đã đi đến Cầu Hương Trai, mua đủ các loại bánh ngọt, lúc này mới bọc lớn bọc nhỏ trở về. Có tiền thật tốt, số tiền hẩn kiếm được bây giờ đã đủ để có thể cho hẩn cùng một tiểu nữ nhân thích đi dạo phố lại có chút ít hư vinh tiêu xài rồi, mặc dù hơn phân nửa chỗ này đều là từ quy phí mà ra.

Lạc Lạc còn mua một cái gối tiểu hổ cho đứa nhỏ sắp chào đời của Mã đại tỷ, lúc về nhà đi thẳng qua nhà Mã đại tỷ, đến tối trước bữa ăn mới về nhà nấu cơm, Mai Vô Quá sắp về rồi.

Lão ăn mày không ngồi ở cửa nhìn trời như mọi ngày, mà lần đầu tiên đợi ở trong phòng. Lạc Lạc vừa định nấu cơm, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên.

“Vâng, Hiên bá bá.” Lạc Lạc vội vàng nghênh đón ân nhân đi vào.  
“Mời vào nhà.”

“Người đang nấu cơm? Ta không đi vào, ở chỗ này nhìn một chút.”

Hiên Thế Điển chấp tay sau lưng, nhìn Lạc Lạc vén tay áo nhỏ lên hỏi.

“Hiên bá bá chịu nhàm chán một mình vậy, ta đi nấu cơm, buổi tối cùng nhau ăn.” Lạc Lạc mang cho Hiên Thế Điển cái ghế con, còn mình thì bắt đầu tất bật công việc.

“Bình thường đều là người nấu cơm sao?” Hiên Thế Điển ngồi lên ghế con, sống lưng thẳng tắp.

“Đúng thế, mỗi ngày Mai ca ca đều làm nhiệm vụ đến mệt, trước kia lúc ta chưa biết nấu cơm với giặt y phục, Mai ca ca càng mệt mỗi hơn.” Trong khi nói chuyện, Lạc Lạc đã thuận thực vo sạch gạo.

“Các người không phải là huynh muội ruột, quen biết nhau như nào.” Hiên Thế Điển nói.

“Nói ra thật dài dòng, chúng ta đều là người có số khổ.” Lạc Lạc không muốn nói cho hắn biết chuyện kỹ viện, vì vậy rẽ hướng khác.

“Hắn, trước kia phải chịu rất nhiều khổ cực?” Giọng nói Hiên Thế Điển ân cần.

Lạc Lạc nâng người lên, vừa muốn giải bày rằng Mai Vô Quá không hề ôn hòa, lại càng không muốn hắn bị coi là yếu đuối, vì vậy nói: “Mai ca ca nói chịu nhiều đau khổ đều không coi là gì, huynh ấy đều có thể vượt qua được.”

Quả nhiên Hiên Thế Điển nhú chặt chân mày, dáng vẻ giống như rất đồng tình, Lạc Lạc vội rèn sắt khi còn nóng: “Nếu Mai ca ca mà biết võ công, cũng sẽ không bị người khi dễ, ai.”

Hiên Thế Điển giương mắt nhìn, tiểu nhân nhi đã bắt đầu rửa rau, nước giếng đặt ở trong nhà ẩm suốt một ngày không bị đóng thành băng, nhưng ở phòng ngoài rửa rau, đôi tay nhỏ bé vẫn bị cóng đến đỏ bồng.

“Sẽ không có cửa cho người khác khi dễ đâu.” Hiên Thế Điển đứng lên, nói với Lạc Lạc: “Người có muốn học võ hay không?”

“Ta không học đâu, nếu như Hiên bá bá không chê, dạy Mai ca ca ta đi, huynh ấy rất thông minh, vừa học là hiểu.” Lạc Lạc hưng phấn đứng lên, không nghĩ Hiên Thế Điển mắc câu nhanh như vậy.

Hiên Thế Điển ngừng một chút, tựa như đang suy nghĩ điều gì, Lạc Lạc cứ như vậy đứng không nói lời nào, không cho hắn trở về hoặc có cơ hội cự tuyệt.

“Tốt.” Hiên Thế Điển cuối cùng cũng nói ra những lời này.

Lời còn chưa dứt, Mai Vô Quá mở cửa vào viện.

“Mai ca ca, Mai ca ca, huynh mau bá sư, Hiên bá bá đồng ý dạy võ công cho huynh rồi.” Lạc Lạc vội vã chứng thực chuyện này, gấp rút chạy tới lôi kéo cánh tay Mai Vô Quá nói líu ríu.

Mới về nhà nhìn thấy người này, Mai Vô Quá chợt cảm thấy cục hoa siết chặt, kẹp chân đi tới, cười nói với Hiên Thế Điển: “Xá muội còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng không biết đã bá sư thì sẽ không thể bá tiếp nữa, Hiên bá bá ngàn vạn lần đừng để bụng.”

“Huynh đã bá sư rồi sao?” Lạc Lạc trợn to hai mắt hỏi. Hiên Thế Điển nghe lời này cũng không có chút phản ứng, chỉ hơi hơi gật đầu một cái.

“Đúng rồi, muội không biết thôi.” Mai Vô Quá vội vàng ngăn đề tài, Lạc Lạc làm xong cơm, mời Hiên Thế Điền ngồi lên ghế.

“Ồ nha môn làm nhiệm vụ, vẫn còn, vất vả sao?” Hiên Thế Điền tán gẫu với Lạc Lạc mấy câu, liền hỏi Mai Vô Quá vẫn không nói một lời.

“Cũng may, tốt lắm.” Mai Vô Quá không muốn nói chuyện nhiều, chỉ qua loa khách khí.

“Kỳ thật công môn và võ lâm giống nhau, đều có chính có tà.” Hiên Thế Điền thẳng lưng, tựa hồ sắp thao thao bất tuyệt.

“Đúng, đúng.” Mai Vô Quá vẫn tiếp tục miễn cưỡng khách khí, dù sao người này cũng đã cứu mình và tiểu nha đầu một mạng.

## Chương 47: Khó hiểu.

Hiên Thế Điển càng nói càng hăng, thấy Mai Vô Quá có vẻ “xuống” tinh thần, để đưa xuống rồi vươn tay nói: “Hôm nọ trên công đường vì sao ngươi lại đánh côn không có lực, thân thể có vấn đề gì sao, để ta xem một chút.”

“Không sao cả, không sao cả, là, người nhà phạm nhân biểu tiên hiếu kính.” Mai Vô Quá chỉ sợ hấn bắt được tay của mình, vội giải thích.

“Ngươi! Quân tử có cái nên làm có cái không nên làm, ngươi như vậy...” Hiên Thế Điển nhớ tới lần trước trông thấy từ trong ngực hấn rơi ra bộ y phục của nữ nhân, lại thêm chuyện này nữa, đột nhiên tức giận khiến môi run rẩy, trợn mắt nhìn.

Tình huống thế nào đây, không phải ai cũng đều biết mấy cái quy tắc ngầm sao? Vì sao đại thúc đẹp trai lại kích động đến như thế? Đang tức giận Mai ca ca thu tiên hiếu kính? Buồn cười, không thu có làm sao? Sẽ bị người trong nha môn gạt bỏ, đối với mình có lợi ích gì? Lạc Lạc nghĩ tới đây vội giải vây: “Khụ khụ, Hiên bá bá ăn cơm ăn cơm, Mai ca ca hiểu rõ lỗi sai rồi, ăn cơm xong nói tiếp.”

Mai Vô Quá thì lại ngây người tại chỗ, trong lòng nghĩ người này rõ là như đã quen thuộc, mình và Lạc Lạc có nói nguyện ý lắng nghe lời hấn dạy bảo, nhưng đó chỉ là lời nói lễ phép tối thiểu, người này cư nhiên tưởng thật! Mai Vô Quá chép chép miệng, thầm nghĩ dù sao hấn cũng là ân nhân của mình, vì vậy cố nén không lên tiếng, quy củ ngồi xong cúi đầu ăn cơm.

Hiên Thế Điển cũng cảm thấy bản thân mới vừa rồi quá mức đột

ngột, dù sao mới quen biết hai người này không lâu, làm sao đã ra vẻ trưởng bối rồi. Cái loại tâm tình chỉ tiếc mài sắt không nên kim khiến cho mình vừa mới kích động quá mức, ổn định lại tinh thần cảm thấy không thể nóng vội, từ bé đứa nhỏ này đã lớn lên mà không có cha nương bên cạnh, đi đường vòng cũng là bình thường, lần sau sẽ từ từ quản giáo. Hiên Thế Điển hoài nhớ về tình nhân, âm thầm hạ quyết tâm, muốn dạy dỗ Mai Vô Quá thật tốt.

Hiên Thế Điển hòa hoãn sắc mặt, vẻ mặt ôn hòa nói chút mấy chuyện khác, một câu Mai Vô Quá cũng không còn lắng nghe, chỉ cảm thấy người này chắc chắn có gì đó kỳ lạ. Nhất định phải đề phòng, hẳn tuyệt đối có ý đồ.

Không khí thật quý dị, Mai Vô Quá cúi đầu nhìn bát, Lạc Lạc yên lặng bới cơm vào miệng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên đáp lời Hiên Thế Điển, để hẳn không cảm thấy lúng túng.

Ăn cơm xong, Hiên Thế Điển tìm cơ hội cáo từ, rời khỏi viện. Quay đầu lại nhìn tiểu nha đầu đang đứng ở cửa vẫy tay với mình, trong lòng ấm áp. Có một bé gái như vậy ở bên cạnh chăm sóc hẳn, mình cũng yên tâm.

Mai Vô Quá nhiều lần kiểm tra cửa sổ đã đóng chặt hay chưa, lúc này mới lo lắng không yên ngồi ở cạnh giường.

“Mai ca ca, huynh đang lo lắng chuyện gì vậy?” Lạc Lạc tạm thời quên mất thời điểm kích tình tối hôm qua, tiến lại bên cạnh Mai Vô Quá hỏi: “Tại sao huynh không học công phu cùng Hiên bá bá, mọi người thấy ông ấy là cao thủ đó, Mai ca ca huynh học tốt công phu sẽ không cần phải sợ mấy tên khốn kiếp kia nữa.”

“Ta luôn cảm thấy, người họ Hiên kia, có vấn đề.” Mai Vô Quá ôm

Lạc Lạc vào lòng. “Ai? Nữ hài tử người, không được nói lời thô tục.”

“Muội đâu có nói lời thô tục, bọn họ đích thực là lũ khốn khiếp! Thật ra thì... Hiên bá bá có chút bảo thủ, nhưng hắn là người tốt.” Lạc Lạc cọ cọ trong lòng Mai Vô Quá. “Đúng rồi Mai ca ca, muội có mua cho huynh trung y mới.”

Lạc Lạc chậm chạp chạy một đường vào lấy y phục đặt lên trên đùi Mai Vô Quá: “Mai ca ca mặc thử cho muội nhìn một chút.”

Bàn tay lớn của Mai Vô Quá xoa ở phía trên, mặt xấu xa cười: “Mặc ngay bây giờ?”

“Mặc ngay bây giờ.” Hai cánh tay Lạc Lạc khoanh ở trước ngực.

“Lạc Lạc kêu huynh mặc, vậy huynh...” Mai Vô Quá nhắc y phục lên, một đồng vải tơ mềm màu hồng rơi ra ngoài. “Cái này là mua cho huynh? Huynh phải mặc ở chỗ nào?”

Mai Vô Quá cầm vải tơ màu hồng lên, lúc này Lạc Lạc mới nhìn rõ là bộ y phục mới mua của mình. Trời ạ! Sao lại để lẫn bên trong, cái mặt mo của Lạc Lạc đỏ bừng lên bước tới định giật lại. Mai Vô Quá giơ tay lên: “Đây là mua cho huynh, muội giành làm gì?”

Lạc Lạc dứt khoát không giành nữa, lắc lư cái mông nhỏ chạy về gian phòng của mình, lập tức nhào lên giường, nhét đầu xuống dưới gối.

Mai Vô Quá theo vào trong phòng của Lạc Lạc, nhìn tiểu nhân nhi trên giường không hiểu sao tâm tình lại tốt hơn, từ từ ngồi bên mép giường, bàn tay xoa sau lưng nàng. “Hôm nay đến đưa y phục cho ca ca hả? Về sau không cần đưa, cũng không lạnh lắm.”

“Muội, phải ra ngoài mua y phục, thuận đường thôi.” Lạc Lạc dưới gối cảm thấy khó thở, để một khe nhỏ rồi nói.

“Vậy sao không đợi Mai ca ca, đã trở về rồi.” Mai Vô Quá rõ ràng không biết mình đi nơi nào.

“Ừm, muội vội đi mua y phục.” Lạc Lạc dời gối đi một chút xiu.

Mai Vô Quá lập tức ôm tiểu nhân nhi lên, nâng cằm nhỏ của Lạc Lạc nói: “Thích gì thì mua, trời đổ tuyết lớn thì ngồi kiệu hoặc mướn xe, cũng nên mua cho mình thêm hai món đồ trang sức.”

“Ừm, Mai ca ca huynh cứ yên tâm, muội nhất định sẽ là một nương tử có khả năng phá sản.” Lạc Lạc thuận thế ôm cổ Mai Vô Quá, lại gần nói.

“Hả? Có khả năng phá sản?” Mai Vô Quá giả bộ giật mình hỏi.

“Bây giờ còn hỏi vấn đề này làm gì? Chẳng lẽ muốn đổi ý hay sao?” Lạc Lạc tóm lên hơn phân nửa tai của Mai Vô Quá, mím mím môi nhỏ.

“Không dám không dám, Lạc Lạc đại nhân không nên tức giận, tiểu nhân tuyệt đối không dám đổi ý.” Mai Vô Quá toét miệng nói: “Xin dâng lên toàn bộ tiền hiếu kính, mong đại nhân không ghét bỏ.”

“Thế này còn tạm được.” Tiểu nhân nhi nghe xong cười hì hì, bỗng thu lại nụ cười nghiêm túc nói: “Mai ca ca, dù huynh làm gì muội cũng đều ủng hộ huynh, nhưng huynh phải biết chừng mực, đừng để người khác nắm được nhược điểm.”



Mai Vô Quá nghe xong lời nói của tiểu đại nhân này, chỉ chỉ mũi:  
“Ca ca hiểu mà.”

“Lần trước có người chết trong phòng giam của huynh, nếu không phải Từ tri phủ không tra cứu, chẳng phải huynh sẽ bị lợi dụng sao? May mắn bây giờ đang ở tạo ban, không phải bận tâm nhiều việc.”  
Lạc Lạc cau mày nói.

Mai Vô Quá đưa tay day day chân mày đang nhú chặt lại của Lạc Lạc, chỉ cười mà không nói. Hắn không muốn để tiểu nha đầu biết rõ chuyện đêm đó, nữ nhân của hắn, chỉ cần an an ổn ổn sống tốt qua ngày là được, những thứ khác đều không cần để ý đến.

“Mai ca ca biết rồi.” Qua hồi lâu, Mai Vô Quá đặt Lạc Lạc đang buồn ngủ lên giường, đắp chăn kín, sờ sờ gương mặt của nàng:  
“Ngủ đi.”

“Ca ca cũng đi ngủ sớm một chút.” Lạc Lạc chớp mắt to, nở một nụ cười.

Đêm dài như vậy, lòng lại hết sức gần.

Mai Vô Quá ngáp dài đi tới nha môn, vừa vào lại xá đã thấy Tổng tạo đầu tâm thần có chút không tập trung đi lại ở trong phòng.

“Mai huynh đệ, đến... đến có chuyện.” Tổng tạo đầu vừa nhìn thấy Mai Vô Quá, vội vàng tiến đến kéo tay áo hắn, mặt khẩn trương nói.

“Chuyện gì? Thiệt thòi lớn? Không bù nổi?” Mai Vô Quá nửa đêm chạy ra ngoài ô luyện võ, có chút mệt mỏi buồn ngủ.

“Không phải, là...là không mua được gạo, cái nông hộ mà ta từng

kể với người, chết...chết rồi.” Con người của Tổng tạo đầu mở lớn, khăn trương không dứt.

“Chết như nào?” Mai Vô Quá khẽ nghiêng người tới trước. “Không phải là người làm chứ?”

“Sao có thể, chuyện này quả thật, hấn... mẹ kiếp.” Hai tay Tổng tạo đầu ra sức xoa nắn khuôn mặt, lắc lắc mạnh cái đầu: “Chỉ sợ sẽ hoài nghi lên ta, tối hôm qua ta... tối hôm qua hẹn hấn bàn về việc mua bán gạo, sau đó liền từ biệt, ta về thẳng nhà.”

“Các người từ biệt nhau lúc nào?” Mai Vô Quá nghiêm túc hỏi. “Trước khi từ biệt hấn có nói sẽ đi đâu không?”

“Giữa giờ Tý.” Tổng tạo đầu nói. “Hấn bảo trong lòng buồn phiền, muốn đi tìm một người bạn già.”

“Đoàn lão lục nói là chết lúc nào? Chết như thế nào?” Mai Vô Quá hỏi.

“Phát hiện trong một ngõ hẻm phía tây, lúc chết không nội thương không ngoại thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc, chết bởi... suy tim.” Tổng tạo đầu nói xong da đầu có chút ngứa ngáy: “Nằm trong đông tuyết lâu như vậy, tạm thời không nhận định được chính xác thời gian tử vong.”

Mai Vô Quá dựa vào ghế, nhìn xa xăm suy nghĩ hồi lâu: “Giống với tiêu sư kia lúc trước...”

“Người cũng nghe kể?” Tổng tạo đầu với đầu hỏi.

“Trước khi chết còn có hành phòng\*?” Mai Vô Quá hỏi.  
(Hành phòng: sinh hoạt vợ chồng.)

“Có.” Tống tạo đầu đáp: “Vừa rồi Lý tri phủ kêu ta đi, ta cũng trả lời như vậy.”

“Vậy ngươi tạm thời không có việc gì, mặc dù hấn tham tiền, nhưng không có ngu ngốc, trừ phi hấn muốn ngươi gặp chuyện.” Mai Vô Quá an ủi Tống tạo đầu.

“Vậy nếu hấn ghi hận ta việc chọn mua, mượn cơ hội này trả thù thì làm thế nào?” Trán của Tống tạo đầu rịn ra một tầng mồ hôi li ti, nhỏ giọng hỏi.

Mai Vô Quá nhìn Tống tạo đầu một chút, lại gần nhỏ giọng nói vài câu, chỉ thấy Tống tạo đầu mừng rỡ cười ra tiếng.

Trong lòng Tống tạo đầu nắm chắc bước ra ngoài, còn Mai Vô Quá thì nghĩ đi nghĩ lại, cái chết của hai người này đều quá mức kỳ lạ, lòng hiếu kỳ mãnh liệt thôi thúc hấn không ngừng suy nghĩ. Tống tạo đầu vừa nói người nông hộ bán gạo trước khi từ biệt có nói trong lòng phiền não muốn đi tìm người bạn già, như vậy người bạn lâu năm này có khả năng liên quan tới cái chết của hấn. Phiền phức là Tống tạo đầu cũng không hỏi bạn lâu năm của hấn là ai, thật ra dù cho có hỏi, vụ án lần trước cùng lần này cũng không quan hệ. Bởi vì người tiêu sư chết đầu tiên và người nông hộ chết tiếp theo, nói cách khác cũng không xuất hiện cùng một lúc, người bạn lâu năm của một người trong đó hầu như không quen biết với người còn lại.

Hôm nay đơn thuần không có việc gì, Mai Vô Quá nghĩ tới đây, đứng lên đi tìm Mã bộ đầu.

“Tiểu huynh đệ ngươi tới thật đúng lúc, có vụ án nhân thủ\* không đủ, ta đã xin đại nhân, có thể điều tạm người của tráng ban tạo ban,

người theo ta đi một chuyến tới Từ gia tiêu cục.” Mã bộ đầu vừa nhìn thấy Mai Vô Quá, không kịp đợi nói. “Hôm nay người có việc gì không?”

(Nhân thủ: đầu người, người làm.)

“Không có việc gì.” Mai Vô Quá câu còn không được.

Mai Vô Quá cùng Mã bộ đầu đi tới cửa Từ gia tiêu cục, chỉ thấy năm tầng bậc thang bằng đá xanh phủ chút tuyết mỏng trước đại môn được sơn đỏ, hai bức tượng một sư tử cái một sư tử đực đang ngồi tại hai bên cửa, sư tử đực chân giẫm tú cầu được điêu khắc ngẩng đầu, ánh nhìn quyền thế, uy phong凛冽, sư tử con lật người dưới thân sư tử cái giương móng, cực kỳ bất kham.

Người giữ cửa làm thông truyền, chỉ chốc lát sau có người dẫn Mã bộ đầu và Mai Vô Quá vào viện. Trong viện gạch xanh lót đường, hai bên tiêu sư với tạp dịch đi qua đi lại, thật nhộn nhịp.

Đại chương quỹ của Từ gia tiêu cục tiếp đãi hai người, hỏi rõ mục đích đến sau đó đồng ý giải thích thắc mắc với đám người trong tiêu cục kia. Đại chương quỹ trước tiên gọi một người có độ tuổi không cách biệt lắm với nam tử đã chết. “Vương Ngũ, hai vị này là nha môn bộ gia, sẽ có vài câu hỏi về vụ án cái chết của Vương Tứ, cứ trả lời trung thực những gì người biết là được.”

Cái người tên Vương Ngũ gật đầu liên tục.

Mã bộ đầu nói một tiếng khách khí với đại chương quỹ, sau đó liền hỏi Vương Ngũ: “Người tên là Vương Ngũ, người chết gọi là Vương Tứ, vậy các người là huynh đệ?”

“Thưa bộ gia, cũng không phải là huynh đệ, chẳng qua là đồng

hương, lại trùng hợp tên giống nhau thôi.” Vương Tứ có chút dè dặt.

## Chương 48: Điều tra rõ ràng.

“Lần cuối cùng người nhìn thấy Vương Tứ là bao giờ?” Mã bộ đầu hỏi.

“Việc này, có lẽ là khoảng giờ tý ngày hôm trước, hai người bọn ta ra ngoài uống... khụ khụ, uống một chút rượu, hấn kẻ phải đi chuyển tiêu gấp, không biết lúc nào mới trở về, cho nên muốn đi gặp một người.” Dáng vẻ Vương Ngũ có chút ngại ngùng, nói tiếp: “Sau đó ta trở về tiêu cục, Vương Tứ thì không biết đi nơi nào, cho đến ngày hôm sau...”

“Hấn có nói gặp người nào không?” Mã bộ đầu hỏi tiếp.

“Không nói, ta có hỏi, nhưng hấn không chịu nói.” Vương Tứ đáp.

“Các người đi uống rượu ở đâu?” Mai Vô Quá hỏi.

“Mãn Thúy Lâu.” Vương Ngũ thấy Mai Vô Quá hỏi đến, không thể làm gì khác hơn đành phải trả lời lại. Loại chuyện như vậy, cũng chẳng phải chuyện mờ ám gì.

“Có cho gọi cô nương?” Mai Vô Quá lại ra câu hỏi.

“Gọi, vốn định chuyện đó... Nào ngờ Vương Tứ từ ngoài về lại nói không chơi nữa, bản thân ta cũng không có ý định, hai người bọn ta liền rời đi.” Vương Tứ hiểu Mai Vô Quá muốn hỏi việc gì.

“Vậy ý là, Vương Tứ với người tách nhau ra trước, cũng không có hành phòng?” Mã bộ đầu hỏi chen vào.

“Đúng, hẳn là vậy, sáng sớm hôm đó hai người bọn ta cùng nhau đi kiểm tra tiêu xa\*, đến khi rời khỏi Mãn Thúc Lâu, hẳn cũng không có cơ hội.” Vương Tứ cứ như thế nói hết ra, không kiêng dè nữa.  
(Tiêu xa: xe vận tiêu.)

Mai Vô Quá cùng Mã bộ đầu liếc nhìn nhau, lại hỏi thêm vài chuyện linh tinh khác, lúc này mới đứng dậy cáo từ đại chương quỹ.

Hai người rời khỏi Từ gia tiêu cục, trời cũng không còn sớm, lúc trở lại nha môn thì Tổng tạo đầu đang ngồi trong lại xá uống trà mặt hả hê.

“Được rồi sao?” Mai Vô Quá cười cười ngồi lên ghế.

“Thành công, quả nhiên Mai huynh đệ người có biện pháp.” Tổng tạo đầu cười hì hì, nói xong lôi ra một túi tiền: “Một nửa cho người.”

“Hắn nói sao?” Mai Vô Quá giữ bìn tuyết bám dưới đáy giày.

“Hắn hiển nhiên lo sợ, chẳng qua ta nói ta đều đã thu thu xếp thỏa đáng, sẽ không có ai bàn ra tán vào vấn đề bởi vì giá nhập thóc gạo, quan phủ ra tay bức tử nông hộ, hẳn đồng ý tăng thêm đến sáu văn tiền một đấu, cũng không còn nhắc ta việc chia tiền.” Tổng tạo đầu có chút đồng tình nói: “Cũng coi như ta vì nhà bọn họ làm chút việc nhỏ thôi.”

Sở dĩ Mai Vô Quá muốn giúp hắn, cũng bởi vì hắn vẫn còn thiện tâm. Bản thân Mai Vô Quá cũng là một người như vậy, tâm vốn thiện, nhưng, nếu có người bức mình phải ác, sẽ không chút do dự ra quyền đánh nhau. Chính là theo câu nói “Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, nhỏ cỏ tận gốc!”

Cũng chính vì nguyên nhân này, Mai Vô Quá mới tính kế cho Tống tạo đầu, nói với hán giả thuyết thứ hai người nhà của người nông hộ bị chết kia đang muốn nổi lên làm loạn, bảo là quan phủ trả giá thóc gạo quá thấp đến nỗi bức tử tướng công của mình, kỳ thật bà nương\* của nông hộ kia căn bản cho nói cũng chẳng dám nói. Đã như thế, vừa giải quyết được phiền toái của Tống tạo đầu, vừa có thể trợ cấp cho nhà nông hộ, Mai Vô Quá hiểu cuộc sống khó khăn như thế nào.

(Bà nương: phụ nữ có chồng.)

Mặc dù Lý tri phủ quyền cao chức trọng, ở thời điểm nguy khốn này, cũng không muốn có thêm rắc rối. Quan nào mà không tham, chỉ là bình thường không có tra xét, một khi có cơ để tra hoặc bị người nào đó nắm trong tay nhược điểm rồi làm to chuyện, kéo theo bọn tiểu nhân tính kế hãm hại, mọi người đều bị liên lụy. Quan thanh liêm cũng không làm được lâu dài, chỉ có trước tiên bảo vệ mình thật tốt mới có thể tận lực công bằng chấp pháp.

“Các người đi uống rượu ở đâu?” Mai Vô Quá nghĩ tới đây lại hỏi.

“Mãn Thúy Lâu.” Tống tạo đầu ngượng ngùng cười hì hì: “Đừng để chị dâu người biết nha, mặc dù hai người bọn ta có gọi cô nương đến nhưng không có ở lại.”

“Tại sao lại không ở lại?” Mai Vô Quá tỏ vẻ tò mò.

“Ai mà biết người kia có việc gì, từ ngoài trở về lại nói không muốn chơi nữa, chúng ta liền rời đi, làm cho mù mù méo mắt.” Tống tạo đầu kể.

“Nông hộ kia, thường xuyên đến thành Nguyên Bắc sao?” Mai Vô Quá suy nghĩ một chút lại hỏi: “Liệu hán có bằng hữu thân thích



nào trong thành không?”

“Năm nào cũng tới đây kể từ bốn năm về trước, trước kia không nghe thấy hấn nhắc đến bằng hữu thân thích gì. Chuyện gì hấn cũng giỏi, giỏi nhất là làm chuyện kia, lần nào cũng phải đi Mãn Thúc Lâu, lần này cũng là hấn lôi kéo ta đi tới đó, không phải ta đề nghị, nhưng mà đừng kể cho chị dâu người biết.” Tống tạo đầu hóa ra là một kẻ sợ vợ.

Mai Vô Quá không nghe Tống tạo đầu ồn ào nữa, trầm tư suy nghĩ. Tựa như có một tia liên hệ, lại tựa như không có liên hệ, quăng tám sào cũng không tới\* hai người, rốt cuộc có mối liên hệ nhỏ nào ở đây, Mai Vô Quá giống như đã nghĩ ra điều gì.

(\*Quăng tám sào không tới: ví với chuyện không liên quan.)

Cơm tối thịnh soạn, có rượu có thịt, còn có móng của con heo nhỏ đang gấp miếng thức ăn bỏ vào chén mình. “Mai ca ca, ăn nhiều chút, dạo này thấy huynh có vẻ gầy, có phải mệt mỏi lắm không.”

“Không mệt, có gầy đâu, là muối mậ lên thôi.” Mỗi đêm Mai Vô Quá đều chạy đi luyện võ, không gầy mới là lạ.

“Gầy.” Lạc Lạc nhìn chăm chăm vào lồng ngực Mai Vô Quá lúc lâu, quả quyết nói.

“Lạc Lạc, tối mai, Mai ca ca sẽ về hơi trễ, muối tự ăn trước đi, không cần để cơm cho huynh.” Mai Vô Quá dự tính, nhìn thịt mỡ trong bát nói.

“Mai ca ca huynh phải đi đâu sao? Nha môn có chuyện gì à?” Lạc Lạc tò mò hỏi.

“Ừ, nha môn có chuyện.” Mai Vô Quá đáp lại một cách cứng nhắc,

mắt không nhìn Lạc Lạc, bởi vì hắn biết tiểu nhân nhi có thể nhìn thấu lòng người.

Lạc Lạc nhất thời sửng sốt, bởi vì nàng nhìn thấy Mai Vô Quá vô tình gãi gãi mũi, tay trượt xuống xoa xoa cổ, đây là điển hình của việc nói dối, đồng thời cái câu nói vừa xong cũng trả lời gương gạo, chứng tỏ Mai ca ca của nàng đang nói dối.

Rốt cuộc có chuyện gì mà phải gạt mình? Lạc Lạc rất tin tưởng hắn, hiểu Mai ca ca của nàng nhất định là để ý mình nhất, nhưng thiên tính của nữ nhân là đa nghi khiến bản thân không tự chủ mà muốn biết hắn định làm cái gì. Lạc Lạc mặt không đổi sắc ăn cơm, thu dọn bát đĩa, chuẩn bị xong nước tắm cho Mai Vô Quá rồi ngồi trong phòng gấp y phục.

Thôi, người yêu phải tin tưởng đối phương, tóm lại người Mai ca ca để ý nhất là mình. Mai Vô Quá tắm xong đến cạnh Lạc Lạc, nhìn y phục thật chỉnh tề, nắm lấy hai móng tiểu trư, nhìn một chút rồi cau mày nói: “Giặt y phục giặt đến tay trở nên sần sùi, nên mua một nha đầu thôi.”

“Không mua.” Lạc Lạc nói như chặt đinh chém sắt.

“Vì sao?” Mai Vô Quá có chút không hiểu. “Hiện tại cũng không phải là không trả nổi này.”

“Không vì sao cả, tự muội làm được, muội không quen có người thứ ba ở trước mắt lắc lư.” Lạc Lạc suy nghĩ một chút mới nói, thật ra nàng là không muốn để một quả bom hẹn giờ trong nhà, phải biết rõ mấy cái nha hoàn tiểu bảo mẫu kia đều là hạt giống ươm mầm lên các tiểu tam từ xưa tới nay nha.

“Huynh cũng không có thói quen có người lạ trong nhà, nhưng

mà....” Mai Vô Quá đặt một nụ hôn lên bàn tay nhỏ bé.

“Nhưng cái gì mà nhưng, muội không mệt, với cả lớn lên tay cũng sẽ trở nên thô ráp.” Lạc Lạc cố làm vẻ khó xử nói: “Chờ ta bảy tám chục tuổi, tay sẽ thành đá mài dao.”

“Cũng là đá mài dao tốt nhất.” Mai Vô Quá kéo tay nhỏ bé qua lại, hai tay cù nách Lạc Lạc, chọc cho tiểu nhân nhi cười khanh khách.

Hai người trêu đùa một hồi, cho đến khi có chút mệt mỏi. Lạc Lạc đứng một bên đảm vai cho Mai Vô Quá, thỉnh thoảng xoa ít tóc cho nhanh khô, nhớ mang máng lúc mình mới đến, Mai Vô Quá cũng chăm sóc mình như vậy, hôm nay, để cho mình chăm sóc hần đi, hai người vẫn cần chăm sóc lẫn nhau qua hết cuộc đời này.

Ký ức của kiếp trước vẫn hơi lơ mờ, Lý ca ca có lẽ đã kết hôn sống chết, trải qua một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, mình cũng đã tìm thấy hạnh phúc của bản thân tại nơi đây. Lúc mới đầu Lạc Lạc chưa quen với sinh hoạt nơi đây, trải qua nhiều tiếp xúc, hai người hiểu nhau hơn, hy vọng sau này có thể mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi.

Mai Vô Quá nhắm mắt hưởng thụ bàn tay nhỏ bé mềm mại đâm vào đầu vai mình thật thoải mái dễ chịu, một ngày mệt nhọc tựa như cũng tan thành khói mây, lòng cũng trở nên yên tĩnh. Việc này khiến hần có cảm giác ấm áp, thì ra có nhà sẽ có cảm giác như thế này, mặc dù mình không có được tình thương yêu của cha nương, nhưng ông trời đã ban cho mình một tình cảm tuyệt vời nhất, một loại tình yêu đan xen cùng tình thân. So với tình yêu còn say đắm hơn, so với tình thân còn nồng nhiệt hơn.

Không thể cứ tiếp tục sống như vậy, hần muốn trở nên mạnh hơn, cho tiểu nha đầu cuộc sống tốt nhất, Mai Vô Quá nghĩ thầm trong

lòng.

Ngày hôm sau, mộ chuông\* vang lên, Mai Vô Quá thay y phục thường dân rời khỏi nha môn, chạy thẳng tới Hồng Đăng khu của thành Nguyên Bắc – Mãn Thúy Lâu phố tây. Sáu phần thể diện bảy phần tự nhiên tám phần anh khí chín phần bất kham vô cùng xấu xa Mai Vô Quá bị dẫn tới phòng khách, sau khi từ miệng Vương Ngũ biết được tên tuổi cô nương hai người cho gọi hôm đó, hắt gọi người đến rồi uống rượu. Bức rèm che lay động, giọng nói êm tai vang lên, một mỹ nhân dáng người thướt tha ôm cầm đi vào, thẳng tới chỗ Mai Vô Quá.

(Mộ chuông: chuông hết giờ.)

“Đây là lần đầu tiên công tử đến đây, Thúy Xảo thiếp chưa từng thấy qua ngài.” Nữ tử tự xưng là Thúy Xảo yếu điệu nói, tay cách lớp y phục vuốt ve ngực Mai Vô Quá.

“Ta cũng chưa từng trông thấy nàng, sồ nhi\* mới tới?” Mai Vô Quá nhẹ nhàng kéo tay Thúy Xảo xuống, cười xấu xa nói. Không còn cách nào cả, nam nhân tới nơi đây nếu không phải thành phần xấu, chắc chắn có ý đồ khác, mà đã nếu có ý đồ khác có gắng hỏi cũng không moi được điều gì, vậy nên Mai Vô Quá đành cố phối hợp diễn.

(Sồ nhi: người mới, người ít kinh nghiệm.)

“Công tử xấu, bảo người ta phải nói như nào đây. Gì mà sồ nhi chứ, chàng ngại người ta không biết phong tình sao, nếu không phải sồ nhi, hay chàng sợ người ta hoa tàn ít bướm.” Thúy Xảo vừa nói vừa mon men tiến lên trên.

Mai Vô Quá vội nói: “Sồ hay không sồ bỏ qua một bên đã, đàn cho gia hai khúc nghe một chút đi, đàn tốt sẽ có thưởng.”

“Công tử đừng lừa ta nha.” Thúy Xảo nghe đến có thưởng nghiêng nghiêng đôi mắt mỹ nhân, lắc lư cặp mông đi tới chiếc ghế không xa, mặt tình tứ gầy tỳ bà xướng lên tiểu khúc, giống như đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn\*, rớt vào lòng nam nhân. Đáng tiếc, trong lòng người đàn ông này không chứa thêm nổi một âm thanh nào khác.

(Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn: ngọc trai rớt trên khay ngọc. Một câu trong bài thơ Tỳ Bà hành, ý chỉ tiếng nhạc thanh thúy, động lòng người.)

Thúy Xảo gảy xong một khúc lại muốn tiến lên, lại bị Mai Vô Quá ngăn lại tiếp tục gảy thêm một khúc, Mai Vô Quá nhắm mắt lại gõ nhịp ngón tay lên mặt bàn, trong đầu hiện ra dung nhan xinh đẹp của Lạc Lạc, không khỏi nhếch miệng cười lớn. Hừm? Có chút không phù hợp, thật là, tiểu nương môn này xướng “Thập bát mô”, thật sự phá phong cảnh mà, chỉ là, quả thật rất êm tai. Là một nam nhân bình thường, Mai Vô Quá xấu hổ nghĩ vậy.

“...Sờ làn da mượt hồng trơn, mịn màng óng nuột đào xuân sao bì, sờ lên tòa ngực đương thì, ngực kè sát ngực diệu kỳ nhân sinh...” Thúy Xảo vừa hát vừa đắm đuối liếc mắt đưa tình với Mai Vô Quá. (Bản dịch bài hát mình lấy trên google :> Thập bát mô – mười tám điệu sờ ‘///’)

“Đừng hát, đến đây, bồi gia uống hai chén.” Mai Vô Quá ngoắc tay, nhanh chóng ngăn Thúy Xảo lại. Nếu tiếp tục hát, chắc phải ký sổ nợ mất. Bất kỳ một nam nhân bình thường nào, nghe “Thập bát mô” cùng với giọng hát mê người này, cũng sẽ hiện nguyên hình, còn việc làm hay không, còn phải xem điểm mấu chốt.

## Chương 49: Kéo tơ bóc kén\*

**(Kéo tơ bóc kén: chỉ sự cẩn thận tỉ mỉ.)**

“Công tử chàng cuối cùng cũng nhớ tới ta, không nhận ra, chàng chính là loại người phong nhã đấy.” Thúy Xảo tựa như con rắn quấn lấy bên trái Mai Vô Quá, chẳng biết vô tình hay cố ý cọ bộ ngực lên cánh tay hắn.

Mai Vô Quá cười đê tiện, tay trái giơ ly rượu lên, tránh khỏi bộ ngực của nàng: “Nào, uống một ly.”

Thúy Xảo rót một ly đầy, lòng tràn đầy sung sướng sẽ được cùng Mai Vô Quá uống ly rượu giao bôi. Con mắt mang theo ý cười xấu xa này, mày kiêu thái dương góc cạnh này, khóe miệng tỏ rõ không kiềm chế nổi, vị khách anh tuấn tiêu sái như vậy, là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, đừng nói tiền thưởng, coi như thâm hụt vào tiền chuộc thân của mình, cũng có thể cân nhắc. Ai cũng nói kỹ nữ là kẻ không có tình, cho dù kỹ nữ chỉ đang diễn kịch, cũng là người có nhu cầu thật sự và thẩm mỹ chính đáng.

“Lại đây, uống thêm một ly nữa, hôm nay gia nghe rất cao hứng.” Mai Vô Quá để Thúy Xảo rót thêm một ly.

“Công tử...” Thúy Xảo đối mặt với “tình ý miên miên” của tiểu sinh anh tuấn này, tâm cũng bay bổng hết lên rồi, nào có thể không uống.

Thúy Xảo ngơ ngơ ngẩn ngẩn uống liền mấy ly rượu, đầu có chút mông lung, thừa dịp Mai Vô Quá không rót rượu vội vàng nhào lên người hắn nói: “Công tử thật tốt bụng, khúc nhi của Thúy Xảo xướng tốt lắm sao?”

“Vô cùng tốt, tựa như chim hoàng oanh, giọng hát của nàng quả thực khiến người khác phải thương yêu.” Mai Vô Quá mặt không biến sắc rút cánh tay trái ra, tiếp tục đưa đến một ly rượu.

“Ai nha thiếp không uống nữa, công tử chàng uống đi.” Thúy Xảo chóng mặt, miệng thì nói “chàng uống”, bản thân lại vô thức nhận lấy uống, uống xong lại theo thói quen lại gắp. “Công tử tửu lượng thật tốt, không biết đến từ nơi nào.”

“Ta? Ta áp tiêu, có biết Từ gia tiêu cục không?” Mai Vô Quá thấy Thúy Xảo đã gần say rồi, bắt đầu đi vào vấn đề chính.

“Áp tiêu sao? Tốt, áp tiêu...” Thúy Xảo có chút cứng ngắc.

“Từ gia tiêu cục Vương Tứ, biết không? Mấy ngày trước tới chỗ này, trở về có nói với ta, chỗ này có một cô nương cực kỳ quyến rũ, cho nên, ta mới tới đây.” Mai Vô Quá cười bỉ ổi, nhìn ánh mắt Thúy Xảo có chút mờ mịt, muốn nhìn ra bên trong có thứ gì.

Thúy Xảo nghe vậy cười kiêu my một tiếng, mắng: “Vương đại gia sao, cái người nói mà không giữ lời, còn nói hôm sau sẽ trở lại, kết quả chẳng thấy đâu.” Biểu tình của Thúy Xảo rất tự nhiên, không hốt hoảng, cũng không có vẻ mặt bất thường nào. Tin tức Vương Tứ chết đã bị quan phủ phong tỏa, nếu không phải là hung thủ, sẽ rất khó để biết.

“Hả? Sao hử không giữ lời?” Mai Vô Quá đặt câu hỏi.

“Nghe thiếp xưng ‘Thập Bát mô’, bảo là muốn lưu lại, kết quả từ ngoài vào lại nói có chuyện phải đi trước.” Thúy Xảo giãy nảy ngồi dậy: “Hừ, Thúy Liên tỷ tỷ nói đúng, đàn ông các chàng đều không có lương tâm.”

Thúy Liên? Mai Vô Quá nhú mày, danh tự này hình như từng nghe qua ở đâu đấy, rất quen tai. “Thúy Liên? Là tỷ tỷ ruột của nàng?”

“Là tỷ tỷ trước kia của Mãn Thúy Lâu này, bây giờ đã tìm được một người tốt gả làm bà chủ rồi.” Thúy Xảo nói xong trợn mắt với Mai Vô Quá: “Công tử chàng sao lại quan tâm tới Thúy Liên tỷ tỷ hả, thiếp sẽ ghen đấy.”

Mai Vô Quá vội cười cợt: “Có đâu, ta chỉ quan tâm tới nàng thôi.” Mai Vô Quá nghe Thúy Xảo giải thích, cảm thấy “Thúy Liên” không phải người trọng yếu, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều thêm.

“Ta với Tổng tạo đầu ở nha môn có quan hệ rất tốt, nghe nói ngày hôm trước hần cũng tới.” Mai Vô Quá nâng Thúy Xảo đang xiêu xiêu đổ đổ.

“Đúng thế, còn dẫn theo một người bản thủ đàn độn, là Yên Hồng bồi.” Thúy Xảo choáng váng.

“VẬY, cũng là sau khi ra ngoài cũng rời đi?” Mai Vô Quá dẫn dắt hỏi.

“Đúng thế, hôm đó thân thể Yên Hồng tỷ tỷ có chút khó chịu, thế nên...cũng hợp ý của nàng.” Thúy Xảo tựa như mộng lung giữa thực tại và quá khứ.

“VẬY...” Mai Vô Quá đang muốn mở miệng, chỉ thấy Thúy Xảo dưới tác dụng của rượu cùng với được, đã mê man ngủ rồi.

Mai Vô Quá đứng lên, vượt phảng y phục bị nàng đè lên nhăn nhúm, xoay người ra khỏi phòng đi xuống lầu dưới. Vừa đi vừa



hỏi, đi tới nhà xí. Nhìn ngó hai bên không thấy khác thường, nhà xí ở phía góc vườn, một bên là cửa chính hậu viện Mãn Thúy Lâu, hiện tại cửa chính đang đóng chặt.

Uống nhiều rượu quá, quả thật Mai Vô Quá có chút buồn tiêu, vì vậy đẩy cửa đi vào một buồng xí, sau một lúc giải quyết êm xuôi, buộc lại dải lụa định ra ngoài, lại nghe có giọng nói của ai đó ở bên ngoài.

“Tiểu nương tử, tiểu nương tử, ôi ôi, mỹ nhân dưới trăng? Lại đây, cùng thiếu gia vui đùa một chút.” Giọng nói say xỉn của một nam tử.

“Người buông tay! Ta không phải!” Tiếng nói kiêu my của nữ nhân mang theo kiên cường, tựa như vẫn còn đang nắm kéo lấy y phục của mình.

“Ai nha, Đồng gia thiếu gia, đây không phải cô nương của Mãn Thúy Lâu chúng ta. Đồng thiếu gia ghét bỏ người ta phục vụ không tốt sao? Còn đi tìm người khác.” Một giọng nói nũng nịu kèm chút u oán.

Mai Vô Quá đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy một nữ tử son phấn dày đậm đang đỡ một nam tử say xỉn, đoán là nữ tử của Mãn Thúy Lâu. Một nữ tử khác mặc y phục nhạt màu đang chỉnh lại vạt áo, không giống nữ tử chốn này.

“Thúy Liên tỷ tỷ, tỷ giao hàng xong thì trở về đi, hôm nào chúng ta lại tìm thời gian gặp mặt.” Nữ tử son phấn dày đậm đỡ nam tử sắp bất tỉnh nhân sự vừa nói vừa nháy mắt với nữ tử kia, nói xong liền dìu đỡ nam tử lên lầu, chắc là đi làm chuyện gì đó tốt rồi.

Thúy Liên khẽ gật đầu một cái, thấy Mai Vô Quá đang nhìn mình,

khẽ cúi chào, đưa mắt nhìn người le)q'u'yd.on hấn một phen, sau đó xoay người đi tới góc vườn, tại đó đặt một chiếc xe đẩy tay.

“Thúy Liên, à không, tính cho ta cái này.” Một lão phụ nhân quản sự mù mù đi tới.

“Lỗ.” Thúy Liên nhàn nhạt nói.

“Đúng đúng, nên gọi là Lỗ gia đại tử.” Lão phụ nhân kia vỗ gáy mình: “Lỗ gia đại tử, đây là tiền thịt heo lần trước, còn lần này, sẽ trả vào lần đưa thịt heo tới.”

Thúy Liên không nói chuyện, chỉ gạt đầu, nâng đẩy cái xe đẩy tay trống không đi cửa sau.

Đợi lão phụ nhân mở cửa, Thúy Liên đẩy xe ra ngoài, vô tình cố ý quay đầu liếc nhìn Mai Vô Quá vẫn đứng tại chỗ, ngay sau đó cúi đầu không để lộ ánh mắt ảm đạm, biến mất trong bóng đêm.

Khi lão phụ nhân đóng kín cửa quay về, Mai Vô Quá tiến lên hỏi: “Tiểu nương tử đó, thì ra là cô nương nơi này.”

“Công tử đề ý sao? Đúng thế, hiện tại cũng đã gả cho một người tốt rồi.” Lão phụ nhân nhắc tới “người tốt” không có chút ngưỡng mộ nào cả.

“Gả cho người ở nhà nào, nhà ở đâu?” Mai Vô Quá làm bộ như cảm thấy hết sức hứng thú hỏi.

“Nhà đồ tể Lỗ gia phố tây, nam nhân nhà nàng chuyên giết mổ heo, tính tình hung hãn lắm, công tử đừng đi trêu chọc làm phiền tới, các cô nương tốt ở Mãn Thúy Lâu của ta còn nhiều mà.” Lão phụ nhân tưởng Mai Vô Quá có hứng thú với Thúy Liên, vội vàng

khuyên nhủ.

“Đa tạ đã nhắc nhở, nói đúng lắm.” Mai Vô Quá đơn giản nhận lấy.

Lúc Mai Vô Quá về đến nhà, Lạc Lạc đang đổ nước vào thùng tắm, dáng người nhỏ bé vất vả dùng hết sức. Mai Vô Quá nhanh chóng tiến lên thay chỗ cho Lạc Lạc. “Tôi nay ăn gì?” Mai Vô Quá ân cần hỏi.

“Bánh bao.” Lạc Lạc phúi phúi nước bắn lên y phục, nghiêng đầu nhỏ hỏi: “Mai ca ca ăn gì?”

“Bánh bao.” Mai Vô Quá xoay người định nhắc Lạc Lạc thả vào thùng tắm.

“Này này, Mai ca ca huynh mau thả muối xuống, còn chưa cởi y phục mà.” Lạc Lạc bị dọa sợ nắm chặt hai cánh tay Mai Vô Quá.

“Vậy để Mai ca ca cởi giúp muối.” Mai Vô Quá xấu xa cười. Có trời mới biết vừa rồi mình bị Thúy Xảo khiêu khích một trận, trong lòng có chút ngứa ngáy.

“Mai ca ca huynh tắm đi, muối cố ý đun nước tắm cho huynh, muối tắm rồi.” Lạc Lạc giãy dụa thân thể nhỏ bé lấy lòng, làm ra một bộ dáng xinh đẹp.

“Vậy cũng tốt, nghe theo lời Lạc Lạc.” Mai Vô Quá ôm Lạc Lạc ở trước ngực, vẫn hơi gầy, trước mắt phải lớn thêm chút nữa. Mai Vô Quá nhìn Lạc Lạc ở trước ngực, oán thầm

“Người Mai ca ca toàn mùi rượu, thôi quá, mau cởi ra.” Lạc Lạc bịt mũi nói.

Mai Vô Quá cười thả Lạc Lạc xuống, cởi áo tiện tay vứt xuống một bên. Lạc Lạc nhặt lên đặt vào ghế ở góc tường, tiện tay mang ghế con ngồi bên cạnh cách rèm.

“Mai ca ca, nước đủ nóng không?” Lạc Lạc mỗi ngày đều rảnh rỗi, không phải thi cấp ba, không phải thi tốt nghiệp trung học, không phải làm bài tập, không phải luyện Piano, không phải thi cấp bốn, không phải... chỉ cần làm xong ba bữa một ngày, đun nóng nước tắm, cho nên nàng rất chăm chỉ, chỉ muốn làm tốt hơn, nếu không cuộc sống sẽ thật vô vị.

“Rất vừa, Lạc Lạc của huynh vất vả rồi.” Mai Vô Quá sáng khoái ‘khà’ một tiếng, giống như đang ngâm mình trong nước nóng.

Hai tay Lạc Lạc chống khuôn mặt nhỏ nhắn cười hì hì, có cảm giác đạt được thành tựu, nghĩ tới ích lợi của việc làm nữ nhân cổ đại, cũng bởi điều này. A, phải rồi, còn có tác dụng trên giường, cái đó.... mũi chân Lạc Lạc khép vào giữa, rung rung đầu gối, thật không thể sao, phải chờ tới mười sáu tuổi sao, trong khoảng thời gian này đại soái ca không nên chạy thoát.

Vất vả lắm mới đợi Mai Vô Quá tắm xong, hai người ngồi chung một chỗ trò chuyện.

“Mai ca ca, huynh mặc nhiều y phục bên trong vậy, trời đâu có lạnh lắm đâu.” Lạc Lạc vượt ngực Mai Vô Quá nói.

“Được rồi, mặc thêm một lúc thôi.” Trời, không mặc dày thêm một chút, mỗi đêm ra ngoài luyện công sẽ chết cóng mất.

Thân thể nhỏ bé đã có hình có dạng, chỗ đó cũng càng ngày càng đầy đà rồi, Mai Vô Quá lúc trước bị Thúy Xảo kích thích, tà hỏa đã bộc phát từ lâu, lúc này nhìn tiểu nha đầu lại không thể ăn, không

khỏi buồn bực, định không nhìn mà đi ngủ. “Lạc Lạc, ngủ đi.”

“Vâng, Mai ca ca huynh cũng nghỉ ngơi sớm chút.” Lạc Lạc cũng mệt mỏi quá rồi, sờ soạng ngực cọ cọ bắp đùi, những việc này đối với cô gái nhỏ chưa biết mùi đời cũng đủ thỏa mãn rồi.

Có lẽ do uống chút rượu, Mai Vô Quá ngủ say sưa tới quá nửa đêm, bị cơn khát làm tỉnh dậy. Không muốn đốt đèn đánh thức tiểu nha đầu, liền mò mẫn xuống dưới, trên bàn đặt một ly trà thơm, Mai Vô Quá cầm trong tay lòng ấm áp.

Đầu mùa xuân người rét lạnh nhưng nước không bị đóng băng, mặc dù tuyết đã dần tan, nhưng vẫn còn rất lạnh, hướng hồ còn lâu mới tới lúc trời sáng. Mai Vô Quá phi đến ngoại ô, người nọ đã sớm chờ ở đó.

Mai Vô Quá có chút xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng giảm bớt lúng túng, đang muốn tiến lên lại nghe người kia nói: “Hôm nay không so chiêu, ta tới đây chỉ để nói một chút đạo làm người. Có lẽ ta không có tư cách nào, nhưng sẵn dịp ta và ngươi có cơ duyên này, cho nên...”

“Tiền bối mời nói, ta thấy tiền bối không có ác ý, có lòng dạy dỗ. Tuy không có danh sư đồ, nhưng đã luôn coi là sư đồ, Mai Vô Quá ta không phải loại người vong ân phụ nghĩa.” Mai Vô Quá đáp.

## Chương 50: Mạnh mỗi xuất hiện.

“Ai cũng đều nói ta không có ác ý!” Chiếc khăn che mặt bỗng hơi nhúc nhích, có thể là miệng nhếch lên hài lòng, hấn dùng giọng nói bị biến đổi chậm chạp nói: “Quân tử có cái nên làm có cái không nên làm, từ xưa tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, quan trọng là tu thân, bản thân đúng đắn chính là hạnh đoan, hạnh đoan khiến suy nghĩ mở rộng, suy nghĩ mở rộng mới thông suốt.” Người kia nhìn Mai Vô Quá thao thao bất tuyệt, khẽ cau mày.

Mai Vô Quá cảm nhận được ánh mắt kia khiến cả người cứng ngắc, vội vàng đứng thẳng.

“Chọn sắc đứng tại thế gian, nhận lấy thất bại; chọn lợi đứng tại thế gian, chỉ được tiền tài; chọn đạo\* đứng tại thế gian, được tôn nghiêm; chọn tín đứng tại thế gian, nhận được nghĩa.” Người kia đứng nghiêm, sống lưng ưỡn thẳng, từ từ tiến hai bước lại gần Mai Vô Quá: “Bất luận đang ở triều đình hay giang hồ, chỉ có dùng tín sống trên đời, mới có thể mãi mãi dài lâu. Người đã hiểu chưa?” (Đạo trong đạo lí.)

“Đã hiểu.” Mai Vô Quá chỉ muốn học công phu, không muốn nghe thao thao bất tuyệt mấy điều này, đáp qua loa.

“Người không hiểu, thân người đang ở vũng lầy, theo bùn thì bản thủ, trên công đường tự có vương pháp, há lại để người khác thao túng hay sao?” Người nọ càng nói càng kích động, tựa như đã quên biến đổi giọng nói. “Lưu luyến trắng hoa, dâm quần nữ sắc, có phải là hành vi của đại trượng phu không!”

“Người, là người.” Mai Vô Quá đã hoài nghi từ lâu, thấp thỏm hỏi.

“Là ta.” Đột nhiên người nọ ra chiêu thẳng vào đầu vai của Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá trong lúc gấp gáp tiếp chiêu giải chiêu, nguy ngập nhận của hắn hai mươi mấy chiêu, cuối cùng sơ suất không chú ý, bị hắn đánh ra một quyền. Người kia hơi nhú mày, hiển nhiên đối với biểu hiện của Mai Vô Quá không hề hài lòng.

Người kia lật xuống khăn che mặt, vút sang bên cạnh. “Ta không còn nhiều thời gian, sau hai tháng, quá năm mươi chiêu không thể hạ được ta, ta sẽ dẫn nàng đi.”

“Người nằm mơ!” Mai Vô Quá hoàn toàn nổi giận.

“Ta có thể làm hay không, còn phải xem người.” Về mặt Hiên Thế Điện nghiêm túc: “Còn nữa, đừng hòng trốn thoát. Bất luận các người đi tới nơi đâu, ta đều có thể tìm được.”

Trán Mai Vô Quá lấm tấm mồ hôi, hắn biết Hiên Thế Điện nói được làm được, hắn là cao thủ trong cao thủ.

Hai người cứ giằng co qua lại nửa ngày, cho đến khi chân trời phát ra chùm tia sáng trắng, Mai Vô Quá mới phi trở về.

Mai Vô Quá về đến nhà vẫn có chút không yên, đi tới phòng của tiểu nha đầu, nằm ở bên giường dịu dàng sờ sờ khuôn mặt của Lạc Lạc.

“Mai ca ca, sao huynh dậy sớm vậy?” Lạc Lạc dụi dụi mắt.

“Muội ngủ thêm chút nữa đi, tối nay cũng không cần chờ ca ca, tự mình ăn cơm trước, huynh sẽ về muộn một chút.” Mai Vô Quá kéo

chăn đắp lên.

“A, vẫn còn việc sao, vậy tối mai?” Lạc Lạc có chút không vui, một mình ăn cơm rất cô đơn.

“Chuyện này không rõ, còn phải xem có làm xong được hay không.” Quả thật không thể nói chính xác, ai biết có thể hỏi ra thứ gì đấy hay không.

“Hiểu.” Lạc Lạc đờ xuống sự không vui, không nói chuyện nữa. Không thể làm chậm trễ chính sự của Mai ca ca, chút ý thức này, Lạc Lạc vẫn phải có.

Mai Vô Quá tới nha môn, Lạc Lạc lăn lộn trên giường một hồi, trách móc cái giường hết lời, lúc này mới mặc y phục. Dậy sớm không có việc gì làm, trời vẫn còn lạnh, cho nên không phải Lạc Lạc làm biếng nằm trên giường, quả thật là có nguyên nhân, Lạc Lạc tự kiểm soát cho bản thân.

Đun nước rửa mặt, chải tóc, vẫn một búi tóc đơn giản, thêm một lớp phấn nhạt, tuổi trẻ thật là tốt. Làm thức ăn bụng cho lão ăn mày, Lạc Lạc trở về trong sân nhỏ giặt y phục, y phục hôm qua Mai Vô Quá thay ra vẫn để ở trong sân.

Hửm? Lạc Lạc đưa vạt áo lên mũi ngửi, mặc dù y phục nồng nặc mùi rượu, nhưng vẫn có chút mùi hương nhàn nhạt, rất khó để nhận ra. Lòng dạ nữ nhân tinh tế, Lạc Lạc đã quen mùi trên cơ thể Mai Vô Quá, chắc chắn chút dấu vết này không chạy khỏi mũi của nàng. Lạc Lạc tiếp tục lục xem, ở một chỗ không đáng chú ý bên trong cổ áo phát hiện dấu son hồng.

Trước khi Mai Vô Quá về đến nhà mùi hương son phấn cũng phai bớt rồi, chỉ còn mùi rượu đọng lại, không nghĩ tới vẫn lưu lại một



chút. Trước lúc rời Mãn Thúy Lâu cũng kiểm tra quanh thân xem có gì đáng nghi không, sau khi xác định không có gì khác thường mới trở về, không nghĩ tới vẫn bị Lạc Lạc phát hiện. Lúc này Lạc Lạc đang ngồi trong sân ngăn người, bên trong là Mai Vô Quá không biết chuyện gì đang ngồi nói rất nhiều chuyện cùng Mã bộ đầu.

“Người nói, hai người này trước khi chết đều đi Mãn Thúy Lâu, đây là một đầu mối quan trọng.” Mã bộ đầu vỗ tay ghé vịn: “Ta cũng có hoài nghi như thế, thế nhưng hai người đều được phát hiện ở phố tây, cách Mãn Thúy Lâu tương đối xa. Chết bởi suy tim, đây là một quá trình khá dài, nếu là chết ở bên ngoài, người chết không thể nào bình tĩnh như vậy được. Nếu là chết ở trong nhà, như thế muốn khuân chuyển ra ngoài, việc này cần sức lực rất lớn, đoán là do nam nhân làm.”

“Khả năng là như thế, người chết gặp phải chuyện gì hoặc người nào bên trong Mãn Thúy Lâu, làm họ phải rời khỏi Mãn Thúy Lâu, trước tiên đi tới chỗ nào đó, bị giết, rồi bị vứt xác.” Thời điểm Mai Vô Quá đang suy nghĩ đến một vấn đề cực kỳ khả nghi, hai đầu lông mày nhíu chặt lại. “Chẳng qua ngược lại ta đồng ý với quan điểm của người, hung thủ có thể là nam tử, ít nhất, là có nam tử tham dự trong đó. Hai người chết này đều có thân thể tráng kiện, nữ tử bình thường tuyệt đối không có khả năng hành động.”

“Người trước khi chết có dấu hiệu hành phòng, chẳng lẽ là bị tương công của nữ tử bắt gặp xong giết chết?” Mã bộ đầu cũng nhíu mày.

“Cũng có khả năng là do vui sướng quá đà.” Mai Vô Quá cười tà một tiếng, Mã bộ đầu nửa ngày mới phản ứng, cũng lén lút cười: “Tiểu tử người, khụ khụ, ta đã hỏi thăm bằng hữu thân thích hai người chết, cũng không phát hiện bọn họ có tính háo sắc.”

Mã bộ đầu biết Mai Vô Quá đang nói đùa, tiếp tục nói: “Còn nữa, vì sao không có dấu vết xô xát, chẳng lẽ bởi vì dùng thuốc an thần? Nhưng Đoàn lão lục đã nói lượng thuốc không đủ để làm người ta hôn mê lâu như thế.”

“Cho nên hiện tại có ba điểm nghi vấn, thứ nhất, rốt cuộc Mãn Thúc Lâu có điều gì mà chúng ta không biết; thứ hai, vì sao người chết lại dùng một ít thuốc an thần, sẽ không nhận thức được xung quanh; thứ ba, nguyên nhân tử vong, do suy tim, lại cùng lúc, hai điều này, vậy càng kỳ lạ; thứ tư, hung thủ là nam hay nữ, mấy người.” Mai Vô Quá đứng lên, bước thong thả hai bước hỏi: “Lý tri phủ nói như nào?”

“Hắn cũng lo sốt vó, coi như hắn là người của Vương gia, không thể không cho Từ gia tiêu cục mặt mũi.” Về mặt Mã bộ đầu nghiêm túc: “Tối nay, tất cả nha dịch thay nhau tuần đêm phố tây, hôm nào đó người nhớ sắp xếp, bảo Lạc lạc tới nhà ta ngủ.”

“Tối nay không được, ta còn có chuyện.” Mai Vô Quá đáp.

“Đi đâu?” Sau khi Mã bộ đầu nhận được cái gật đầu chắc chắn của Mai Vô Quá, mặt thoải mái nói: “Đi đi, hiện tại ta vẫn chưa tiện đi.”

Lạc Lạc ngồi gần người trong sân, càng nghĩ càng khó chịu, mấy cái dấu hiệu chứng tỏ Mai Vô Quá quả nhiên có chuyện gạt mình, hơn nữa rất có thể còn là loại chuyện đó.

Lạc Lạc căn môi nhìn chăm chăm chậu nước, bất chợt tay đang cầm áo vút vào trong chậu, trở về phòng mặc y phục chỉnh tề ra cửa, nàng muốn đi tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Lạc Lạc đi tới trước nha môn, tìm quán trà đối diện trốn trên lầu hai, lẳng lẳng chờ mộ chuông. Đói bụng liền kiếm chút gì ăn, lòng như mèo gãi chờ đến khi màn trướng bên trong vang lên, lúc này thấy Mai Vô Quá một thân thường phục rời khỏi nha môn, thẳng hướng đường lớn đi. Lạc Lạc cuống quýt tính tiền xuống lầu, chạy theo hướng Mai Vô Quá, nhưng đến nửa cái bóng dáng cũng không thấy.

Đuổi theo đuổi theo, Lạc Lạc đứng lại thở hổn hển, đang lúc nghĩ mất dấu Mai Vô Quá, lại phát hiện dáng người quen thuộc từ trong một cửa hàng ven đường bước ra ngoài. Lạc Lạc vội vàng núp sau một người đi đường, đến khi Mai Vô Quá đi càng lúc càng xa mới ngẩng đầu nhìn xem, đó là một cửa hàng bán đồ trang sức.

Lạc Lạc cảm giác mũi ê ẩm, mím mím cái miệng nhỏ. Đầu mùa xuân, trời vẫn tối nhanh, đi thẳng một đường, các cửa hàng bên đường lần lượt treo đèn lồng.

Lạc Lạc đứng giữa dòng người đông đúc tại đầu phố, nước mắt rơi từng hạt, nàng tận mắt chứng kiến Mai Vô Quá bước vào kỹ viện, đúng, chính là chỗ gọi là Mãn Thúy Lâu kỹ viện.

Nam nhân đều là dạng này sao? Còn tưởng mình nhất được bảo vật, đúng thật là, người đàn ông nào cũng không chịu nổi sự cô quạnh. Hai người đều ôm nhau mỗi đêm, những lời tình ý kia đều chỉ là lời nói suông sao? Thật sự vạn kim tình ý không bằng bộ ngực bốn lạng sao?

Lạc Lạc cười nhạo một tiếng, nghĩ lại nơi mình và Mai Vô Quá lần đầu gặp nhau, chính là ở kỹ viện. Mình sớm phải nghĩ đến, sớm nên ngờ tới, cần gì phải băn khoăn.

Lạc Lạc đứng bất động, mặc cho người đi đường thỉnh thoảng đụng phải mình.

“Lạc Lạc, sao nàng lại ở chỗ này?” Tiếng nói Từ Kiêu Đình truyền đến.

Lạc Lạc xoa xoa khóe mắt, quay người lại miễn cưỡng nhếch miệng nói: “Không có gì, đi ngang qua thôi, ngại thì sao?”

Từ Kiêu Đình một thân cảm y, phía sau là năm sáu người mặc trang phục tiêu sư, ai cũng tráng kiện. Từ Kiêu Đình thấy Lạc Lạc hỏi, sắc mặt có một tia mất tự nhiên, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại: “Ta à, ta cũng chỉ là đi ngang qua thôi, nàng vẫn chưa về nhà sao? Đã trễ thế này, để ta tiễn nàng về.” dđlqd

Mấy tiêu sư sau lưng Từ Kiêu Đình ngăn người, muốn nói cái gì, lại bị Từ Kiêu Đình xoay người dùng ánh mắt ngăn lại. “Mấy người các ngươi cần làm gì thì làm đi, ngày mai phải áp tiêu rồi, nhớ về sớm còn chuẩn bị.”

Những người kia nghe vậy gật đầu liên tục, ý vị thâm trường nhìn Từ Kiêu Đình đi xa dần, cho đến khi hai người biến mất ở đầu phố, lúc này mới không kịp chờ đợi bước vào Mãn Thúc Lâu.

Không biết xuất phát từ điều gì trong lòng, Từ Kiêu Đình không muốn để Lạc Lạc biết mình định dẫn nhóm tiêu sư này đi uống hoa tửu\*. Những tiêu sư kia sẽ chọn, còn mình đương nhiên sẽ không chọn cô nương nào, nhưng việc ôm ôm ấp ấp là không thể không tránh, nếu không mấy tên vai u thịt bắp này sao dám hòa mình vào. (Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.)

Nhưng mà, kể cả như vậy cũng không thể để tiểu nha đầu biết, không thể.

Từ Kiều Đình thận trọng đi theo sau Lạc Lạc, nhìn khuôn mặt tiểu nhân nhi phía trước tựa như không được vui, không nhìn được bèn hỏi: “Lạc Lạc, nàng làm sao vậy, sao không nói tiếng nào?”

“Không sao cả, Từ công tử không cần đưa ta, tự ta có thể trở về.” Lạc Lạc phục hồi tâm tình, quay đầu nói với Từ Kiều Đình.

“Nàng không thoải mái chỗ nào sao?” Từ Kiều Đình đột nhiên ngăn trước mặt Lạc Lạc.

“Không có, chỉ là mệt muốn chết, muốn về nhà.” Lạc Lạc thật bình tĩnh nói.

“Vậy cũng tốt, nàng sớm về nhà đi.” Từ Kiều Đình đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn Lạc Lạc đi xa.

Lạc Lạc đi được vài bước, quay đầu lại nhìn Từ Kiều Đình không đuổi theo, lúc này mới chuyển hướng. Đi linh tinh nơi nào đó cũng được, chỉ không muốn về nhà. Lúc về nhà chỉ có một người, trong đầu sẽ hiện ra cảnh tượng Mai Vô Quá đang uống rượu nghe hát. Lạc Lạc mông lung đi một hồi, trước mặt chính là nơi Mai Vô Quá bỏ rơi mình, còn nhớ rõ mình đã ngồi thật lâu, cho đến khi nghĩ hẳn thật sự sẽ không trở lại nữa.

## Chương 51: Lòng như lửa đốt.

Vậy mà, hấn vẫn quay lại, nàng rất vui mừng. Cho đến khi hấn lại đẩy mình đi một lần nữa, nàng còn ảo tưởng hấn sẽ hồi tâm chuyển ý. Đúng vậy, hấn đã hồi tâm chuyển ý, hấn còn biểu lộ tình ý với mình nữa, thế mà....

Lạc Lạc đi tới đi lui, đi tới bên cầu Bắc Uyên, từng gợn sóng nước lăn tăn trên mặt sông, cảnh đêm mỹ lệ, mộng lung, nhớ đến lần trước tại nơi đây, trong lòng mình chỉ muốn mau chóng tìm thấy hấn, vậy mà... thời khắc này...

Lạc Lạc bước lên cầu, vịn vào thành cầu nhìn xa xăm, trời dần tối, trên cầu thỉnh thoảng lại có đám người đi qua, có tình mẫu tử hòa thuận, có tình phu thê ngọt ngào, có... Tâm Lạc Lạc đau lắm, nỗi đau như bị khoét sâu bên trong.

“Sao nàng không về nhà?” Từ Kiều Đình dịu dàng tiến tới, nhìn gương mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của Lạc Lạc, hỏi. Hấn cảm thấy tình hình không đúng, nên lén lút theo đuôi tiểu nha đầu.

“A, Từ công tử, sao ngươi cũng không về.” Lạc Lạc bị bắt tại trận, cố giả bộ bình tĩnh.

“Ta trở về mới phát hiện nàng lừa ta, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay ta cảm thấy nàng có điều gì không đúng.” Từ Kiều Đình kéo tay Lạc Lạc, không cho nàng có cơ hội cúi đầu trốn tránh ánh mắt của mình.

“Không có gì, ta, chỉ là đang rất buồn chán thôi.” Lạc Lạc rút cánh tay, cố gắng tỏ ra mình đang bình tĩnh.

“Ai bắt nạt nàng? Ca ca của nàng bắt nạt nàng hả?” Từ Kiêu Đình rướn người ra trước, nhìn chăm chăm vào hai mắt Lạc Lạc.

“Sao có thể, Mai ca ca... hiểu ta nhất.” Mũi Lạc Lạc đau xót, vội vàng đổi chủ đề: “Đúng rồi, vụ án tiêu sư kia thế nào? Có manh mối gì không?”

“Có thể, không liên quan tới Từ gia tiêu cục ta, bởi vì...” Thần sắc của Từ Kiêu Đình đang thông dong, đột nhiên cười lớn nói: “Ai, nữ nhân gia nàng không nên hỏi mấy thứ này, ca ca nàng cũng thế, nhiều chuyện vô cùng, ta nghe nói hần đi cùng Mã bộ đầu tới hỏi tiêu cục ta. Hần là một tạo ban, quản mấy chuyện này để làm gì!”

“Mai ca ca tới hỏi tiêu cục người hả? Cái chết của tiêu sư có điều gì kỳ lạ sao?” Lạc Lạc tò mò hỏi. Một mặt là vì hiếu kỳ, mặt khác là vì liên quan tới Mai Vô Quá.

“Đây là chuyện của nam nhân, nàng không cần quan tâm.” Từ Kiêu Đình bá đạo nói.

“Được rồi, người không muốn nói thì không nói.” Lạc Lạc quay người lại nhìn xa xăm. Chuyện của nam nhân! Chuyện của nam nhân! Vì sao chuyện nam nhân có thể làm nữ nhân lại không thể làm, nơi nam nhân có thể đi nữ nhân lại không thể đi, thế giới này tại sao lại cho nam nhân nhiều đặc quyền cùng tha thứ như vậy, Lạc Lạc hít sâu một hơi.

“Ai ai, không phải là không muốn nói, chỉ là...” Từ Kiêu Đình thấy Lạc Lạc lại buồn bực, mặt đen lại không nói lời nào, gãi gãi thái dương mở miệng, đành kể: “Tiêu sư Vương Tứ nhà ta chết, có lẽ không liên quan tới Từ gia tiêu cục ta, bởi vì ngày thứ hai, cũng ở phố tây, xảy ra một vụ án khác tương tự như thế. Bởi vì sợ làm hỗn

loạn, nha môn áp chế tin tức lọt ra, nguyên nhân và trạng thái khi chết của người thứ hai cũng giống với Vương Tứ."

Lạc Lạc chớp đôi mắt to hấp háy, có chút khó tin hỏi: "Cùng nguyên nhân chết? Cùng trạng thái lúc chết? Chẳng lẽ cùng một người gây ra?"

"Có lẽ vậy, mấy vấn đề này thuộc về chuyện của nha môn." Từ Kiều Đình chống tay, ngồi lên thành cầu đưa lưng về phía ngoài, cau mày như đang tìm hiểu Lạc Lạc, cười nói: "Nàng vẫn còn hứng thú với những chuyện này chứ, không sợ sao?"

"Hung thủ kia muốn giết nam nhân, ta sợ cái gì." Lạc Lạc cụp mi xuống nói: "Nhất định là nam nhân do thương tâm quá mức, trả thù."

"Ha ha, cứ như nàng hiểu lắm ấy." Từ Kiều Đình không nhịn được cười lớn.

"Hai người chết có quen biết nhau sao? Hoặc là hai người cùng biết người nào đó, hoặc là trước khi chết có gặp người nào." Lạc Lạc nghiêm túc hỏi. Nàng muốn dò đi sự chú ý của mình, như vậy sẽ không cảm thấy đau lòng.

"Cũng không biết, Lý tri phủ sợ ta suy nghĩ nhiều, cố ý nói với ta nhận hai vụ án kiện. Người thứ hai chết là một nông hộ, tổng cộng một năm tới thành Nguyên Bắc không được mấy lần, xem ra vô tình bị hung thủ để mất tới." Từ Kiều Đình vì muốn Lạc Lạc hết buồn, cũng phối hợp nói về những thứ khác.

"Hai người, cũng đi qua Mãn Thúc Lâu." Từ Kiều Đình ngẫm nghĩ nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải nói ra, sau khi nói xong lập tức bổ sung thêm một câu: "Cụ thể thì ta không biết, ta không quen thuộc chỗ



kia, chưa bao giờ đi tới đó, thật.” Từ Kiều Đình nhìn chân mày tiểu nha đầu càng ngày càng nhăn lại, càng xuống tinh thần, chẳng lẽ nàng biết chút ít điều gì, trời, mình chỉ là uống chút rượu, tuyệt đối không làm chuyện khác.

“Người nói thật ư?” Lạc Lạc vội vàng bước lên một bước, chỉ thiếu núm lấy y phục Từ Kiều Đình. “Là Lý tri phủ nói vậy? Là thật sao?”

“Thật... Thật... Dĩ nhiên... Thật, ta tuyệt đối... không có đi qua, có qua... lần đầu... chỉ.. uống rượu...” Trán Từ Kiều Đình đầm mồ hôi.

“Ta hỏi là, hai người kia trước khi chết cũng đi qua Mãn Thúc Lâu? Lời này là thật?” Lạc Lạc tiến về trước thêm bước nữa.

“Thật.” Từ Kiều Đình không hiểu, thân thể lùi nghiêng về sau.

“A, ha.” Từ Kiều Đình suýt nữa ngã ngửa ra sau, vội vàng nắm chặt thành cầu, nhảy xuống.

“Từ công tử, mau dẫn ta tới Mãn Thúc Lâu.” Lạc Lạc kéo tay áo Từ Kiều Đình nói.

“Nữ hài tử gia... nàng một mình đi đến nơi đó làm cái gì?” Từ Kiều Đình mặc kệ tay áo của mình bị kéo, ngoài miệng cũng không đồng ý.

“Mau dẫn ta đi, van người.” Lạc Lạc mím miệng, cũng không nói gì.

“Không được, ta... ta không quen biết chỗ kia, làm sao có thể mang một cô nương đi.” Từ Kiều Đình uốn thẳng lưng, làm ra bộ dạng chính khí nghiêm nghị.

“Mau dẫn ta đi, ta...” Lạc Lạc thấy Từ Kiều Đình sống chết không thuận theo, không thể làm gì khác hơn là nói thật lòng: “Ca ca ta ở nơi đó, ta sợ hấn gặp nguy hiểm.”

“Hả?” Từ Kiều Đình nghe xong sững sờ tại chỗ, vẻ mặt xem thường thoáng qua, ngay sau đó thử dò xét nói: “Tại sao hấn lại có thể đi tới loại địa phương này...”

“Đừng nói nhiều như vậy, người không phải nói hai người trước khi chết cũng đi qua Mãn Thúy Lâu sao? Rõ ràng nơi đó rất nguy hiểm, mau dẫn ta đi.” Lạc Lạc kéo tay áo Từ Kiều Đình kèm theo tiếng nước nở.

Từ Kiều Đình không lưỡng lự, dắt theo Lạc Lạc giờ roi giục ngựa chạy phía Mãn Thúy Lâu.

“Nàng ở nơi này chờ ta, ta tiến vào tìm.” Từ Kiều Đình đỡ Lạc Lạc xuống đất.

“Ta cũng muốn đi vào.” Lạc Lạc nói xong liền muốn xông vào trong.

“Nàng là nữ tử, nơi đó là nơi nàng có thể vào sao?” Từ Kiều Đình có chút tức giận, ngay sau đó sắc mặt hòa hoãn nói: “Nếu như nàng tiến vào, ngộ nhỡ chúng ta còn chưa gặp được hấn, hấn từ trong phòng đi ra thì như thế nào? Chúng ta vẫn chưa biết, vẫn đang tìm kiếm trong mịt mờ.”

“Cũng đúng, Từ công tử người phải cẩn thận.” Lạc Lạc nghe cảm thấy có lý, vội vàng nói.

Từ Kiều Đình thấy Lạc Lạc chú ý tới lời nói của mình, trong lòng

hồi hộp, buộc ngựa cẩn thận, chính mình bước nhanh vào Mãn Thúy Lâu.

Không cần nói Lạc Lạc sốt ruột chờ đợi bên ngoài, Từ Kiêu Đình tìm kiếm khắp nơi bên trong, riêng Mai Vô Quá đã hỏi vài câu với cô nương tên gọi Yên Hồng kia. Nguyên lai ngày hôm đó Tổng tạo đầu cùng người nông hộ kia vốn là chọn nàng, ai ngờ nông hộ từ ngoài trở về, lại nói có chuyện phải rời đi, Tổng tạo đầu cũng không tiện lưu lại nữa, hai người liền cùng đi.

Xem ra có mỗi chuyện này là mấu chốt, Mai Vô Quá lại một lần nữa đi tới lầu dưới hậu viện, từ từ đi theo cầu thang, hy vọng có thể phát hiện được thứ gì đó.

Thỉnh thoảng có người ở trên dưới cầu thang, hơn phân nửa là đã uống đến say khướt. Mai Vô Quá tới trước cửa nhà xí đẩy cửa vào, thuận tiện sau khi trở ra, không phát hiện có chỗ nào đáng nghi. Mai Vô Quá đang muốn lên lầu, chợt nghe tiếng gõ cửa hậu viện vang lên, theo đó là một giọng nam lỗ mãng. “Mở cửa, mở cửa mau, đưa thịt heo tới.”

Là mục mục lão phụ nhân hôm qua lên tiếng chạy ra mở cửa, mới vừa kéo then cài, cửa đã bị đẩy ra. Một hán tử râu ria xồm xoàm, vạt áo mở toang, đẩy một chiếc xe đẩy tay đi vào: “Đây, sáng nay ta vừa mới chở về một mẻ thịt heo còn tươi lắm.”

“Người là, Lỗ gia sao?” Lão phụ nhân do dự mở miệng hỏi.

“Không phải là Lỗ gia ta thì còn nhà ai đưa thịt heo cho bà, nhanh nhận hàng đi, nhanh đưa tiền nào.” Hán tử kia không nhịn được nói.

“Thúy... Lỗ gia đại tỷ hôm nay sao không tới?” Rõ ràng mỗi lần

đều là Thúy Liên đưa thịt heo tới.

“A, hôm nay nàng có chuyện, nhanh nào nhanh nào.” Hán tử kia chắc chắn là Lỗ gia thịt heo, người mà Thúy Liên gả sau khi hoàn lương.

Lão phụ nhân bĩu môi, lộ vẻ không tài nào thích nổi người này, vội vã nhận hàng đưa tiền, nhìn bóng lưng hán tử đi xa, nhỏ toẹt một bãi mới đóng cửa.

Mai Vô Quá cảm thấy có chút không đúng, suy nghĩ một chút, thừa dịp không có người chú ý leo tường ra ngoài, chạy thẳng hướng hán tử họ Lỗ đi.

Từ Kiều Đình tìm mấy vòng, vẫn không thấy bóng dáng Mai Vô Quá, cứ như vậy mà đi ra ngoài có chút không cam lòng, vì vậy túm lấy một người có dáng dấp quân sự hỏi: “Hôm nay có một người của nha môn tới đây? Tào ban.”

“Không có, này, hình như không có...” Mai Vô Quá khi đến không nói rõ thân phận của mình, dĩ nhiên không có ai biết.

“Người nhớ lại xem, không có thật sao?” Từ Kiều Đình túm lấy cổ áo người kia, kéo mặt tới gần hỏi.

“Hắn là, hắn là, có khả năng đi rồi...” Không có năng lực hiểu chuyện sao có thể làm quân sự ở nơi này? Người kia vội vàng đổi giọng.

Từ Kiều Đình mang theo câu trả lời không có căn cứ này vui mừng ra khỏi Mãn Thúy Lâu, liếc nhìn Lạc Lạc đang ngóng cổ chờ ở nơi đó, vội vàng chạy đến.

“Thế nào rồi? Có tìm thấy ca ca ta? Có nói cho hẳn biết nơi này nguy hiểm?” Lạc Lạc vội vàng hỏi.

“Không thấy...” Từ Kiều Đình nói xong lập tức thêm một câu: “Người quản sự nói, có thể là đi trước rồi, nếu không chúng ta đến chỗ khác tìm một chút?”

“Không thấy?” Lạc lạc xoắn xoắn vạt áo, căn môi: “Người nói, thi thể hai người chết đều phát hiện ở phố tây?”

Từ Kiều Đình gật đầu, lập tức hiểu Lạc Lạc muốn đi nơi nào.

“...Sờ lên chiếc rốn sâu lòng, khoái như mùa vụ đòng đòng năm nao, sờ cặp mông nảy sấn cao, sướng lâng lâng sướng êm sao bông gòn...” Hán tử họ Lỗ một đường lăm nhăm “Thập bát mô”, một bản xe\* lộc cộc vang dội, Lỗ thịt heo cũng đung đưa theo.  
(Một bản xe: xe đóng bằng ván gỗ.)

Mai Vô Quá thi triển khinh công đi theo hẳn một đường tới phố tây, đặt xe xuống mở then cài cửa, lăm nhăm vào phòng. Mai Vô Quá nhẹ mũi chân nhảy vào trong viện, còn chưa kịp đến gần cửa sổ bên dưới, đã nghe được bên trong truyền đến tiếng mắng chửi. “Xui xẻo, khóc cái gì mà khóc, lão tử đi sớm về tối ở nông thôn mua heo, người ở trong nhà mặc đồ hở hang cho ai nhìn!”

Tiếng bước chân truyền đến, Mai Vô Quá vội vàng nhảy lên nóc nhà. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một nữ tử mặc y phục mỏng manh đi ra, ôm đầu vai đi tới bên cạnh giếng lấy nước, là Thúy Liên. Mai Vô Quá cố sức dựa vào sau, để nếu nàng quay người lại sẽ không phát hiện. Cũng may Thúy Liên vẫn cúi đầu rứt vai, lấy nước trở về phòng.

## Chương 52: Mưa đêm bên cửa sổ hoa lệ.

Đội tiếng nước bên trong dứt hẳn, Mai Vô Quá một lần nữa đi tới dưới cửa sổ. Màn đêm yên tĩnh, trong phòng là “Thập Bát mô” chân thực, Mai Vô Quá nghe tiếng thở dồn dập dứt quãng của nam nhân cùng tiếng rên bị kiềm nén của cô gái, thỉnh thoảng còn có tiếng bàn tay vỗ lên nữ tử, tiếng giường gỗ kéo kẹt kẹt kẹt.

Mai Vô Quá hậm hực, nhảy qua tường viện, chạy về nhà.

Lạc Lạc nóng lòng theo Từ Kiêu Đình tới phố tây, tiếng vó ngựa vang trong đêm tối tĩnh lặng, người đi đường thưa thớt đôi lúc quay đầu lại nhìn.

“Tiểu cô nãi nãi, sắp tới giờ giới nghiêm ban đêm rồi.” Từ Kiêu Đình đưa Lạc Lạc quanh quần năm vòng cũng không phát hiện bóng dáng Mai Vô Quá, bàn bạc nói: “Nàng xem, có lẽ hắn đã về nhà, hay là... chúng ta đi về xem thử một chút?”

Tìm năm vòng không thấy bóng dáng, thường ngày tầm này, Mai Vô Quá đều về đến nhà, Lạc Lạc cũng cảm thấy nên về trước xem thế nào rồi nói, vì vậy hai người lại quay trở về.

Cửa viện đóng kín, bên trong viện bao trùm một màu đen như mực, không cần đi vào cũng biết Mai Vô Quá vẫn chưa trở lại. Lạc Lạc gấp đến độ lại muốn chạy tới phố tây, lại bị Từ Kiêu Đình ngăn lại: “Lạc Lạc, nàng ở nhà chờ, ta sẽ đi tìm ca ca cho nàng có được hay không?”

“Không được, ta cũng muốn đi, Từ công tử van cầu người, mang ta đi cùng.” Lạc Lạc sao có thể an tâm ở nhà, gấp đến độ muốn đi, Từ

Kiều Đình đành phải ngăn lại, không thay đổi được tiểu nhân nhi, liền đưa tay siết lấy hông nàng làm cho không động đậy được.

“Tiểu cô nãi nãi, tiểu cô nãi nãi nàng hãy nghe ta nói, nàng ở đây...” Từ Kiêu Đình nói tới đây bỗng nhiên lắc người sang bên cạnh tránh thoát một quyền, thấy Mai Vô Quá đang giận giữ nhìn mình, đang muốn mở miệng nói chuyện lại không ngờ hấn lại ra tiếp một quyền.

Từ Kiêu Đình võ công không kém, nhưng để tránh Mai Vô Quá cũng có chút chật vật. Từ Kiêu Đình trong lòng cả kinh, thầm nghĩ người này từ khi nào có thân công phu này, chẳng lẽ hấn luôn thâm tàng bất lộ.

“Mai ca ca, dừng tay! Dừng đánh.” Lạc Lạc vừa nói vừa tiến lên lôi kéo hai người, hai người đều sợ đả thương tiểu nha đầu, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng ngừng tay.

“Đã trể thế này sao muội lại ở cùng một chỗ với hấn? Vì sao không ở nhà ngoan ngoãn đợi, huynh vừa trở về thấy cửa viện đóng kín, bên trong thì tối đen như mực, muội không có ở nhà, muội biết huynh rất lo lắng không? Tại sao lại cùng hấn...” Mai Vô Quá nổi giận đùng đùng, ngực phập phồng lên xuống, ánh mắt hung hăng giống như muốn ăn thịt Lạc Lạc, hấn vừa mới tận mắt nhìn thấy tiểu nha đầu cùng nam nhân chết tiệt này ôm ôm ấp ấp.

“Tại sao tại sao, tại sao huynh trể như vậy mới trở về!” Lạc Lạc thấy Mai Vô Quá an toàn về nhà, không còn lo lắng nữa, sau một hồi bị hấn tra hỏi, chợt nhớ tới chuyện hấn dạo chơi kỹ viện, không khỏi hét lớn. Kìm nén quá lâu, sẽ phải phát tiết ra ngoài.

Mai Vô Quá sừng sốt, đoán Lạc Lạc không biết bản thân mình đi

nơi nào, vì vậy mười phần sức lực nói: “Cùng về nhà, không muốn gặp người này nữa.”

Từ Kiêu Đình là ai mà phải nghe theo, tiến lên định ngăn cản Mai Vô Quá: “Người nói không muốn gặp là không gặp sao, người...”

“Từ công tử, chuyện hôm nay đa tạ, xin hãy về trước, ngày khác ta nhất định báo đáp ngươi, giống như lần báo đáp trước cho ngươi.” Lạc Lạc trong mắt chứa lệ, khổ sở nhìn Từ Kiêu Đình.

“Không, ta sao có thể yên tâm mà đi.” Từ Kiêu Đình thấy hai người xảy ra cãi vã kịch liệt như thế, một mặt không khỏi vui mừng, mặt khác lại không muốn tiểu nha đầu đau lòng như thế, mâu thuẫn cùng rối rắm nào có thể bình tĩnh rời đi.

“Người còn không đi lão tử liền đánh cho ngươi không đi được!” Mai Vô Quá càng tức giận, trời mới biết lúc hắn về đến nhà không tìm được Lạc Lạc đã lo lắng vô cùng, trong lòng trống rỗng, cực kì khó chịu, giống như đột nhiên cùng lúc mất đi toàn bộ cảm giác. Như lửa đốt lòng chạy thẳng đến nhà Mã bộ đầu, biết Lạc Lạc không có ở đây, hắn lại tựa như phát điên tìm kiếm khắp nơi. Ôm hy vọng một đường thẳng về đến nhà, đúng lúc thấy hai người ở trước cửa lồi lồi kéo kéo, nhất thời nổi trận lôi đình, Từ Kiêu Đình đụng vào ổ kiến lửa rồi.

Mai Vô Quá nói xong liền đánh tới, cùng Từ Kiêu Đình đấu lần nữa tại chỗ. Lạc Lạc lên trước can ngăn, hai người vì tránh không đụng phải tiểu nha đầu, tay chân không thi triển được.

Hai người đấu mấy hiệp, Từ Kiêu Đình mạnh mẽ ra một quyền, Mai Vô Quá tránh thoát theo bản năng, nhưng thấy tiểu nha đầu đưa tay đi lên, vì vậy cứng rắn nhận quyền này, để tránh tổn thương



nàng. Lạc Lạc hô to một tiếng, chỉ thấy mũi Mai Vô Quá chảy máu, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Lạc Lạc nhào tới trên người Mai Vô Quá, ôm chặt lấy hắn đang muốn đánh lại, quay đầu điềm đăm đáng yêu nhìn Từ Kiều Đình: “Từ công tử, ta van cầu ngươi, xin ngươi về trước đi, ta... ta...”

“Được được, nàng đừng khóc, ta đi.” Từ Kiều Đình đánh người tự giác đuối lý, lại không muốn Lạc Lạc khổ sở như vậy, cười lên ngựa lạnh lùng nói với Mai Vô Quá: “Đang trong phúc mà không biết!” Nói xong giơ roi lên rời đi.

Mai Vô Quá trợn mắt nhìn Lạc Lạc, dùng sức ôm nàng vào viện, đá một cước mở cửa, cũng không quan tâm Lạc Lạc nói gì, một đường đi vào phòng, nặng nề đặt tiểu nha đầu đứng ở trên đất.

Lạc Lạc bị khí thế kia hù sợ, mặc dù mình có lý lẽ, lúc này lại bị dọa sợ không dám nói gì.

“Bây giờ trưởng thành rồi có phải hay không hả! Không cần ca ca phải không hả! Học được đêm không về ngủ phải không hả!” Mai Vô Quá ra sức nắm vai Lạc Lạc, nhìn đôi mắt đẹp đầy nước, trong lòng nhất thời như bình ngũ vị bị đánh đổ.

Lạc Lạc nghe được đêm không về ngủ nhất thời có thêm động lực, ngẩng đầu lên tức giận la: “Người đêm không về ngủ là huynh!”

Mai Vô Quá không nghĩ tới Lạc Lạc biết mình đi Mãn Thúy Lâu, hướng chỉ trong tiềm thức hắn, mình không bao giờ làm việc trái với lương tâm, cho nên đối với biểu hiện của tiểu nha đầu, chỉ cho là nàng mạnh miệng. Nhìn khuôn mặt tròn nhẵn như mỡ đông, mi cong như trăng non trên đôi mắt đẹp ngập nước, tiểu nha đầu của hắn đã trưởng thành, đã không còn là con vẹt xấu xí hồi mới gặp

rồi. Từ Kiều Đình là ai, gia thế trong sạch hiển hách, một nhân tài phong độ thanh tao, là nữ nhân chắc chắn sẽ động tâm. Mai Vô Quá cảm thấy chua xót trong ngực, hắn không muốn mất đi Lạc Lạc, thật sự không muốn, so với muốn mạng của hắn còn khiến hắn khó chịu hơn.

Khuôn mặt Lạc Lạc đỏ bừng, nghĩ tới cảnh tượng hắn ăn chơi đàng điếm trong Mãn Thúy Lâu liền giận đến đau đầu, vừa khóc vừa hát tay Mai Vô Quá ra, nàng không cần cuộc sống của nữ tử cổ đại, tương công mình đi kỹ viện vẫn không thể có ý kiến, nàng không nhìn được.

Mai Vô Quá nhìn về nơi trái tim hắn yêu thương trân trọng, không thể không chế nổi nữa, hắn không muốn mất nàng. Mai Vô Quá giữ chặt cánh tay lộn xộn của nàng, áp tới trước ngực.

<Đoạn sau chứa cảnh H nhưng tác giả buộc phải ém vì sợ bị sờ gáy T . T>

### Chương 53: Tình nồng ý mật.

Lạc Lạc vốn hết giận rồi, nhưng lúc nghe hấn kể, bỗng liên tưởng tới hấn đang trái ôm phải áp trong Mãn Thúy Lâu, lỗ mũi đau xót chợt cảm thấy uất ức, khẽ nức nở.

Mai Vô Quá lập tức hoảng sợ, thấy bộ dạng khổ sở của Lạc Lạc trong lòng hối hận, cho là hành động của mình đã làm tổn thương kinh nghiệm sống chưa nhiều của nàng, vội vàng rút tay về, vừa lau nước mắt cho nàng vừa nói: “Đừng khóc, đều là Mai ca ca không tốt, đúng, sẽ không bao giờ lặp lại lần nữa.”

Lạc Lạc càng tủi thân hơn, thậm nghĩ cái gì mình cũng chuẩn bị giao ra rồi, người này vẫn còn lưu luyến nơi khói hoa. Mình vẫn nên cách xa hấn ra, nên cự tuyệt hấn đi, nhưng mình lại không bỏ được, vì vậy vừa tủi thân vừa tức giận đan xen lẫn lộn nhau càng lúc càng bức bối, chỉ muốn ôm hấn thật sâu thật chặt, nên lắc đầu ôm chặt lấy Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá suy nghĩ một chút, thấy Lạc Lạc không phải bởi vì động tác thân mật của mình mà tức giận, vì vậy hiểu rõ nói: “Là ca ca không tốt, về sau tuyệt sẽ không lớn tiếng quát muội như vậy, nhưng mà, nhưng mà muội có biết lúc ta về nhà không thấy muội, đã rất lo lắng không?”

“Sao huynh trở về muộn như vậy, huynh có biết muội lo lắng lắm không? Coi như huynh, coi như huynh đi cái loại địa phương đó, ta cũng rất lo lắng...” Lạc Lạc khóc thành tiếng, giận đến hai chân đạp loạn.

Mai Vô Quá ngẩn người, không nghĩ tới tiểu nha đầu biết mình đi

nơi nào.

“Muội không muốn huynh đi thanh lâu! Muội không muốn huynh đi thanh lâu! Không cho phép huynh cười với nữ nhân khác! Không cho ôm nữ nhân khác! Không cho hôn nữ nhân khác! Không cho!” Nước mắt nước mũi Lạc Lạc dính đầy lên cổ Mai Vô Quá, bắp chân nhỏ không ngừng quấy đạp, tỏ rõ tính khí nhỏ nhen.

Mai Vô Quá hoàn toàn 㒼 rồi, không nghĩ tới Lạc Lạc biết mình đi nơi nào, có chút chột dạ nói: "Làm sao muội biết, là họ Từ kia nói cho muội?"

“Muội tận mắt nhìn thấy, muội nhìn thấy.” Lạc Lạc càng nói càng tức, đẩy Mai Vô Quá ra, xoay người lại nghẹn ngào nức nở. Tiểu nhân nhi càng nói càng kích động, đầu vai nhẵn bóng không ngừng run rẩy, cũng không rõ là lạnh hay đang tức giận.

Mai Vô Quá hoàn toàn câm nín, như một con gà trống bị dội nước lạnh ử rử cúi đầu hối hận khôn nguôi, nhìn bộ dạng tiểu nha đầu thương tâm muốn chết, hấn đau lòng ôm lấy thân hình nhỏ bé từ đằng sau, dán chặt vào tấm lưng trần của nàng, bàn tay lớn xoa lên cánh tay như ngó sen, nhẹ nhàng cọ sát vành tai sau của nàng: “Lạc Lạc, ca ca không phải đi vui đùa, Lạc Lạc...”

“Muội mặc kệ! Muội không nghe theo! Vì cái gì đi cũng không được!” Lạc Lạc úp mặt trên gối đầu, không để ý tới Mai Vô Quá.

“Được được, không đi, không đi, sau này bất luận cái gì cũng không đi, huynh đều nghe Lạc Lạc. Đều là ca ca không tốt, đều là lỗi của ca ca, Lạc Lạc đừng tức giận, tức giận sẽ làm ca ca đau lòng. Muội đánh ta, đánh ca ca...” Mai Vô Quá xúc động ôm chặt Lạc Lạc, bàn tay cầm lấy tay của nàng đánh lên trên mặt mình,

không đánh được vì vậy nắm chặt lấy bàn tay mềm mại ấm áp, môi cọ xát sau tai của nàng, làm nàng bình tĩnh lại.

Lạc Lạc nghe lời nói của Mai Vô Quá, lòng mềm nhũn, chỉ là vẫn còn hơi tức, vì vậy mặc kệ ý nhỏ muốn lấy lòng, chỉ đưa lưng về phía hắn bấu môi trong bóng tối. Nghĩ lại thì, nàng vẫn tin tưởng lời nói của Mai ca ca, bằng trực giác của nàng.

Mai Vô Quá là một nam nhân cổ đại, nam nhân cổ đại dạo chơi thanh lâu một chút vốn là chuyện bình thường, đương nhiên vẫn là sẽ tránh né nữ nhân của mình, mà hắn thì không giới khoản này. Hắn căn bản không suy nghĩ nhiều, lại nói có việc cần làm, cho nên tự bản thân cũng cho là mình có lý, vậy mà thấy tiểu nha đầu khổ sở như vậy, hắn đã cảm thấy hối hận vô số lần. Nếu sớm biết, hắn tuyệt đối sẽ không đi, vụ án có thể không điều tra, chức cũng có thể không cần lên, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Mai Vô Quá ôm chặt Lạc Lạc, nhẹ nhàng nói: “Huynh chỉ đi tra án, tuyệt nhiên không đụng vào bất kỳ nữ nhân nào. Gần đây có hai vụ giết người đều có liên quan tới Mãn Thúy Lâu, vụ án rất là kỳ lạ, huynh chỉ muốn, chỉ muốn... lập công...”

Lạc Lạc thôi nức nở, lẳng lặng nghe Mai Vô Quá kể.

“Hiện tại tuy cuộc sống chúng ta khá khẩm hơn nhiều, nhưng huynh vẫn muốn cho mọi trải qua tốt hơn, muốn cho mọi một bầu nha hoàn ma ma hầu hạ, muốn cho mọi mặc thứ tốt nhất.” Mai Vô Quá chôn mặt thật sâu vào xương quai xanh của Lạc Lạc: “Hôm đó ở Thái Hưng Lâu, cái gì huynh cũng không sợ, huynh chỉ sợ có người làm tổn thương mọi, nếu huynh nắm trong tay quyền cao chức trọng, huynh xem ai còn dám tổn thương đến mọi!”

Một hàng lệ trong suốt theo gò má trơn nhẵn không tỳ vết lặn xuống, rơi lên cánh tay Mai Vô Quá đang vòng quanh mình.

Mai Vô Quá xoay người Lạc Lạc lại, hôn lên dòng lệ trên mặt nàng: “Tuyệt đối không có lần thứ hai, không đi nữa, ta sẽ nghe lời, đừng nóng giận nữa.”

Lạc Lạc uất ức giấu đầu vào ngực của hắn, giờ phút này da thịt chạm vào nhau, không có \*\*, chỉ có yêu thương.

\*\* cởi ra, lý trí khôi phục, Mai Vô Quá cũng không muốn ăn nàng sớm như vậy. Còn chưa có danh phận, thân thể vẫn còn hơi bé.

Náo loạn hồi lâu, Lạc Lạc có chút mệt mỏi, chỉ chốc lát sau liền ngủ khi, Mai Vô Quá mơ mơ màng màng ngủ thẳng qua nửa đêm, vừa mở mắt thấy trời sắp sáng, liền vội vàng đứng lên mặc y phục cẩn thận, chạy về phía ngoại ô.

Trên chân còn lưu lại mùi vị của hắn, loại mùi vị làm cho lòng người bình yên, Lạc Lạc lật người ôm lấy gối đầu của hắn, áp sát lên trên ngực của mình. Phía dưới có chút ẩm ướt, nghĩ tới duyên cớ vượt giới hạn tối qua, Lạc Lạc cười cười có chút ngượng ngùng, ấn mặt lên gối đầu. Mặc cỡ muốn chết, còn không bằng trực tiếp làm, tránh cho lần tới tiếp tục trải qua một hồi vận động như thế so với giải bóng đá ngoại hạng Anh còn mệt hơn, thật hao tâm tốn lực, Lạc Lạc vô liêm sỉ hối hận.

Mặc dù xấu hổ, nhưng khi nhớ lại, vẫn khiến lòng người chân động, Lạc Lạc đưa tay sờ nơi mềm mại của mình, khéo miệng khẽ nhếch lên. Quả nhiên là cái \*\*, Lạc Lạc ngượng ngập tự giấu.

Trên đời này có hai loại nam nhân, loại thứ nhất động tay động chân với người, không đợi người cho phép liền đè người ra, lớn lên

anh tuấn; loại thứ hai động tay động chân với người, không đợi người cho phép liền đề người ra, dáng dấp xấu xí. Đối với Lạc Lạc mà nói, loại thứ nhất chính là nam chủ đa tình, loại thứ hai chính là lưu manh. Dĩ nhiên, nam nhân anh tuấn chỉ có thể là Mai Vô Quá.

Lạc Lạc lăn lộn trên giường chán chê, đứng dậy phát hiện bên gối đầu có một chiếc trâm phỉ thúy có hình con bướm kết bằng ngọc trai uốn lượn, cầm trong tay, dường như bên trên vẫn còn hơi ấm của Mai Vô Quá. Hắn ghé vào tiệm trang sức, là mua cho mình, Lạc Lạc nắm chặt cây trâm trong tay. Qua hồi lâu, Lạc Lạc đứng dậy mặc đồ chĩnh chu, trên bàn là thức ăn Mai Vô Quá để lại cho mình. Lúc giả bộ ngủ, biết Mai Vô Quá tưởng mình chưa tỉnh liền một mình đi nha môn. Mới sáng sớm, tối hôm qua vừa xảy ra chuyện kia không tốt lắm, nên Lạc Lạc quyết định giả bộ ngủ.

Ăn bữa sáng xong Lạc Lạc đẩy cửa ra đứng, mọi buồn bực đều tan thành mây khói. Ánh mặt trời của mùa xuân ấm áp chiếu lên khuôn mặt, rất thoải mái, đôi tay Lạc Lạc vươn qua đỉnh đầu, cả người có chút đau nhức, vận động một chút cho dễ chịu.

“Nha đầu, nàng không có chuyện gì sao?” Từ Kiều Đình đứng ở đầu tường, vừa thấy Lạc Lạc ra cửa, vội nhảy xuống chạy vài bước đến trước mặt nàng, đôi mắt nhìn nàng chằm chằm mấy vòng: “Không nháo loạn?”

“Đào thanh y cự!” Lạc Lạc không giấu được nhếch môi.  
(Đào thanh y cự: tiếng sóng vẫn dạt dào như trước.)

Từ Kiều Đình không hiểu ý “đào thanh y cự” cho lắm, chỉ vừa có chút vui mừng vừa có chút không cam lòng “a” một tiếng, bỗng nhiên từ phía sau lấy ra một cành hoa nhỏ, thả vào tay Lạc Lạc: “Cầm lấy, mới hái, bản thiếu gia ta rất lâu rồi không dậy sớm như

thế.”

“Người, cứ như thế mà đi vào?” Da đầu Lạc Lạc ngứa ngáy, phải biết rằng, đối phó với người thâm hiểm, thật phiền phức.

“Ca ca của nàng quá thô lỗ, sáng nay ta thấy hấn ra khỏi đầu ngõ, sau đây mới nhảy lên.” Từ Kiều Đình cúi người tỉ mỉ nhìn tiểu nha đầu, trên mặt kìm nén sự sung sướng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, ép hỏi ra cái gì sao?”

“Mai ca ca phải đi tra án.” Lạc Lạc nhét hoa lại vào tay Từ Kiều Đình, không thích người ta thì không nên cho người hy vọng: “Cảm ơn cúc hoa của người, nhưng mà... ta không thích cúc hoa, a, không phải, là không thích hoa. Cảm ơn người, lần sau không cần làm phiền người giúp ta hái hoa.” Nói tới câu “cảm ơn cúc hoa của người” trong lòng Lạc Lạc lập tức rối loạn kèm theo suy nghĩ không tử tế cười lớn.

“Không thích thì vứt vào thùng! Không phải hôm qua nhìn thấy nàng đau lòng như vậy, cho nên mới dỗ cho nàng vui sao!” Từ Kiều Đình nổi giận, một tay cầm hoa ném vào ngực Lạc Lạc, nghiêng đầu đứng một bên.

“A, ý ta không phải vậy, thật xin lỗi, người đừng tức giận.” Lạc Lạc cũng cảm thấy có chút hơi quá, mình vừa rồi thật không lễ phép, vì vậy nhỏ giọng xin lỗi.

“Hắc hắc, ta không có tức giận.” Từ Kiều Đình quay đầu lại, biến thành mặt cười.

“Tiểu huynh đệ, mở cửa, tiểu huynh đệ.” Ngoài cửa truyền tới một giọng nói của nam tử trẻ tuổi, Lạc Lạc tựa như đã từng nghe qua, nhất thời không nhớ ra được.



Từ Kiều Đình nhú nhú mày, theo Lạc Lạc ra mở cửa.

“Xin hỏi cô...” Lý Thừa Khoan một thân trang phục mạnh mẽ đứng ở trước cửa, lời bay ra được phân nửa liền dừng lại, sau khi nhìn Lạc Lạc chăm chú, bàn tay lớn chợt vỗ bập đùi: “Tiểu huynh đệ ngươi là nữ!”

“Lý, Lý công tử!” Lạc Lạc cũng có chút kinh ngạc, chỉ thấy Lý Thừa Khoan đang dắt theo con ngựa cao lớn vừa mừng vừa sợ nhìn mình.

“Hắn là ai?” Lý Thừa Khoan ngông cuồng quen rồi, thấy Từ Kiều Đình sau lưng Lạc Lạc, tay cầm cây roi quất ngựa lại chỉ vào, hỏi.

“Ngươi là ai?” Từ Kiều Đình cũng không phải là đèn đã cạn dầu, trong thành Nguyên Bắc này chưa có người nào dám nói chuyện với mình như vậy đâu, vì vậy bước tới phía trước một bước, gắt gao nhìn chòng chọc vào Lý Thừa Khoan.

“Ta là chủ đình vương phủ.” Lý Thừa Khoan khẽ hất đầu: “Tới tìm tiểu huynh đệ.”

“Nàng biết hắn? Làm sao quen biết?” Từ Kiều Đình nghiêm mặt, quay đầu lại nhìn Lạc Lạc.

“Quen biết cùng với Mai ca ca.” Lạc Lạc trả lời Từ Kiều Đình xong thì nhanh chóng bước lên trước nói với Lý Thừa Khoan: “Lý công tử tới đây có việc gì? Không phải đi thủ biên\*?”  
(Thủ biên: phòng thủ biên giới.)

“Ta được điều trở về kinh thành, vừa đúng lúc phụng mệnh phụ thân tới nơi này làm một chuyện, thuận tiện tới thăm ngươi một

chút. Nghe tiểu nha dịch gầy gò lại nhỏ bé kia nói người ở nơi này, ta liền tới, không nghĩ tới... nữ nhân cũng có thể làm nha dịch?" Lý Thừa Khoan thắc mắc hỏi.

"Ta không phải nha dịch, hôm đó nha dịch vừa cao lớn vừa anh tuấn là ca ca ta, ta đi theo ca ca ta." Lạc Lạc lập tức hỏi: "Còn nha dịch gầy gò gọi là Lý Mặc, hắn chưa nói ta là nữ? Cứ như vậy nói cho người biết nơi ta cư trú?"

"Hắn hoảng hốt còn muốn nói điều gì đó, lắp ba lắp bắp, bọn ta không chờ được, không đợi nghe hết đã tới rồi." Lý Thừa Khoan một bộ dáng hiên ngang: "Người chắc vẫn chưa cập kê, ta nói với người a, cập kê cũng không được phân biệt nam nữ mà không để ý tới ta, ta vẫn coi người là huynh đệ đây."

## Chương 54: Chỉ có vẻ bề ngoài.

Lý Thừa Khoan cực kì sáng khoái, Lạc Lạc cũng không câu nệ, sau khi ngهنh tiếp hấn vào sau viện, cả ba người liền ngồi xuống trò chuyện. Mặc dù hai người Từ Kiều Đình cùng Lý Thừa Khoan đều là gia thế hiển hách, lại còn thuộc về trận doanh bất đồng, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ vui cười hòa thuận, Lạc Lạc vô cùng thần phục, đây chính là năng lực bẩm sinh của con ông cháu cha.

Hiện tại tân hoàng lên ngôi, phe cánh chủ đình Vương Nhất đối với chuyện này có dã tâm cực lớn, như hổ đói rình mồi. Tiếc rằng người con trai độc nhất Lý Thuần Lý Nhĩ Ngọc một lòng thi văn, đối với chuyện công danh quyền thế này cũng không cảm thấy hứng thú, khiến cho chủ đình Vương Hảo nổi trận lôi đình. Cũng may hai vị trắc phi chia nhau sinh ra Lâm nhi\*, một người đảm nhiệm chức cao tại Lục Phiến Môn, một người là võ tướng Thiên Hộ tiền nhiệm tại địa phương.

(Lâm nhi: Ngày xưa nói hễ có đấng vương giả chí nhân ra đời thì có con lâm hiện ra.

Thiên hộ: Tên một chức quan võ, đặt ra thời nhà Nguyên (Trung Quốc), đứng đầu 1000 binh, giữ việc phòng vệ địa phương.)

Lý Thừa Khoan này chính là chủ đình Vương thứ tôn, cũng rất được trưởng bối yêu thương, bây giờ đang điều động hồi kinh thành. Mà Từ Kiều Đình thuộc phe cánh thân thích hoàng thái hậu ủng hộ tân hoàng, dĩ nhiên là hai phe đối lập.

“Lần này tiểu vương gia tới thành Nguyên Bắc, cần lưu lại mấy ngày?” Hoàn toàn không có mới vừa gặp mặt thì khó xử nói lời không hợp ý, hai người hàn huyên qua loa một lúc, Từ Kiều Đình

liền đặt câu hỏi.

“Lâu thì một tháng, ít thì vài ngày, ta chờ phụ vương phân phó.” Tâm cơ Lý Thừa Khoan không có nhiều như vậy, thuận miệng hỏi: “Tù gia tiêu cục không phải ở thành Trấn Nam sao? Tại sao Tù công tử hàng năm ở chỗ này?”

“Ta thay gia phụ xử lý phân cục ở thành Nguyên Bắc.” Từ Kiều Đình nói cho qua chuyện.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc hai người rời đi, Lạc Lạc cũng đi ra cửa cùng nhau, đến nhà Mã đại tỷ xem một chút. Mã đại tỷ sắp sinh, Mã bộ đầu cố ý mua một nha đầu, mời một ma ma chăm sóc, Lạc Lạc lúc không có chuyện gì làm cũng qua giúp một tay.

Lạc Lạc đặt tay nhẹ nhàng lên trên cái bụng như hình cầu của Mã đại tỷ, cảm nhận sự diệu kỳ khi thai đập, chân mày nhướn lên.

“Muội tử chờ lúc muội mang thai sẽ biết, bây giờ sờ không thấy đâu.” Mã đại tỷ cười nói.

“Mã đại tỷ, tỷ có cảm giác như thế nào?” Lạc Lạc nghiêng đầu hỏi.

“Cảm giác trong bụng giống với nhân sủi cảo vậy.” Mã đại tỷ đỡ eo ngồi dậy, nhận lấy nước Lạc Lạc đưa tới, ngửa cổ uống hết.

“Mã đại tỷ tỷ chậm một chút, muội nhìn tỷ như vậy cũng thấy sợ đấy.” Lạc Lạc chưa từng thấy một phụ nữ có thai nào mà mạnh bạo như vậy.

Hai người đang nói chuyện, tiếng gõ cửa vang lên. Nha đầu mới mua của nhà Mã đại tỷ - Lạc Hồng nhìn qua cửa, là Lý Mặc. Lý Mặc liếc nhìn Lạc Hồng, vội vàng đỏ mặt vào phòng. “Mã...Mã...

Mã đại tỹ, Mã bồ đầu bảo ta thông báo cho tỹ một tiếng, cơm tối cứ ăn trước, trong nha môn có một số việc lặt vặt.”

“Chuyện gì! Bận bịu đến nỗi không về thế.” Mã đại tỹ có chút không vui.

Lý Mặc mặt đỏ bừng, không biết nên trả lời như thế nào, cũng may Lạc Lạc tiếp lời: “Dĩ nhiên là chuyện quan trọng, nếu không lòng Mã đại ca khẳng định sẽ bay trở về.”

“Phải... Phải... là chuyện quan trọng, Mai đại ca còn nói ta nhấn Lạc Lạc muội muội một câu, buổi tối ở đây... ở nhà Mã đại tỹ ngủ, có thể rất khuya hấn mới về được.” Lý Mặc cúi đầu nhìn sang Lạc Lạc.

Lúc này đến lượt Lạc Lạc buồn bực, tiu nghỉu như cà héo không nói thêm gì nữa.

Lý Mặc thấy tâm tình hai nữ nhân không tốt, vội vàng cáo từ: “Ta... Ta.... Ta phải đi tuần phố rồi, trước.... đi trước.”

Nghĩ là tiếp xúc người lạ không sao, Lạc Hồng xấu hổ đưa Lý Mặc đi, sau đấy mới trở vào nhà nấu cơm. Lạc Lạc ăn cơm tối, khéo léo từ chối Mã đại tỹ đang mời ở lại, mà trở về nhà. Làm một nương tử, dù tướng công có về trễ hơn nữa, cũng phải ở nhà chờ. Nếu vừa có việc đã chạy tới nhà người ta ngủ, khi nào mới kéo cái nhà này lên được.

Lạc Lạc khóa chặt cửa, đưa đồ ăn cho lão ăn mày, sau đó trở về nhà. Dưới ánh đèn, nàng vì Mai Vô Quá mà thêu vá, thuận tiện luyện tập thêu thùa, vì vậy trên phần ngực của y phục Mai Vô Quá nở ra một đóa hoa mai.

Lạc Lạc không hiểu thấu, chỉ dựa vào cảm giác của mình để điều khiển kim khâu. Cánh hoa mai trong trí nhớ, cách sắp đặt cứ theo như vậy, vì thế phần ngực miễn cưỡng xuất hiện một nốt ruồi màu đỏ, tựa như trên ngực hiện lên một cái nút áo. Lạc Lạc nung theo ánh đèn nhìn thật lâu, nghĩ thầm Mai ca ca chắc sẽ không ghét bỏ, với cả cũng là y phục mặc bên trong, người khác sẽ không nhìn thấy, vì vậy thân nhiên gấp gọn y phục, chờ Mai Vô Quá trở về.

Ngồi không cũng nhàm chán, Lạc Lạc bắt đầu đi loanh quanh phòng, một lát lại đếm “khoản lớn” của hai người, một lát lại nhìn y phục của hai người, tính toán nên thêm cái gì nên thu gom cái gì, ra dáng xứng với cái chức tiểu nương tử.

“Nếu như mình biết làm giày thì tốt.” Lạc Lạc lẩm bẩm, đang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn chống cằm lên trên mặt bàn, nhìn đèn bắc gần người. Ban đêm tại cổ đại thật tẻ nhạt, nhớ ngày đó coi như không xem TV, còn có thể đọc chút tiểu thuyết Tấn Giang\* trên máy vi tính hoặc điện thoại di động, hiện tại chỉ có thể như vậy chờ tương công thôi. Không trách được mỗi nhà đều đông con nhiều cháu, đêm dài đằng đẵng không làm cái đó thì làm cái gì nữa!  
(Tấn Giang: Tấn Giang là một trang web văn học mạng, khá nổi tiếng về ngôn tình và đam mỹ.)

Nghĩ đến đó, mặt già Lạc Lạc đỏ lên, mười ngón tay che khuôn mặt nhỏ nhắn lên lên cười. Nhanh chóng lớn lên, rồi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Mai ca ca.

Tiểu nhân nhi vừa nghĩ vừa nằm dài trên bàn, một lát sau, tiếng hít thở đều đều vang lên.

Mai Vô Quá cùng mấy nha dịch phụ trách tuần phố nửa đầu hôm,

chăm chú quan sát hồi lâu cũng không thấy có gì khác thường, Mai Vô Quá như bị ma xui quỷ khiến lại đi tới nơi Lỗ gia thịt heo, vẫn núp dưới cửa như cũ lắng nghe.

“Tiện nhân, đồ đàn bà dâm dăng, đáng vẻ buông thả của người đầu rồi, mau xuất ra cho ta xem.” Lỗ thịt heo tràn đầy đùa giỡn, tràn đầy vũ nhục mà cười mắng, nhưng cũng không thấy Thúy Liên có chút tiếp đón, chỉ có thể nghe được những âm thanh đứt quãng giống như đang chịu đựng vết thương nặng.

“Trước kia hầu hạ mấy ông kia như thế nào, hả? Đừng có giống như con cá chết, có công phu gì đều sử dụng ra hết cho ta, đừng giả bộ chết.” “Chát”, có lẽ là tiếng bàn tay vỗ mạnh lên da, chỉ nghe thấy tiếng Thúy Liên khó chịu “khặc”, ngay sau đó lại nhin xuống, giống như sớm đã có chuẩn bị, hoặc là đã quen thuộc.

“Cho lão tử \*\*, kêu!” Lỗ thịt heo vừa mắng vừa mãnh liệt đụng đụng chạm chạm thân thể Thúy Liên, giống như thịt cùng trứng mềm được đánh lên trên da, bạch bạch vang đều.

Thúy Liên phát ra âm thanh vừa khổ sở lại kỳ quái, cắn chặt môi.

Ngay sau đó là tiếng giường gỗ kéo kẹt kẹt kêu lên, giống như bị hai con mãnh thú lôi kéo rung lắc, một mối không tả nổi.

Mai Vô Quá cảm thấy có tiếp tục nghe cũng không có tác dụng, vì vậy chuẩn bị rời đi, thế nhưng Lỗ thịt heo gần như rống điên cuồng hai tiếng, phòng trở nên yên tĩnh.

“Chết tiệt” Mai Vô Quá âm thầm mắng một câu, người này đã xong việc.

“Chát”, Lỗ thịt heo lại xuống tay. “Nói! Công phu của ta giỏi hay

của Vương Tứ giỏi!”

Mai Vô Quá lập tức dừng bước chân, tập trung tinh thần vánh tai nghe, không dám thở mạnh.

“Khóc, chỉ biết khóc, người trước kia ở Mãn Thúy Lâu ngày nào cũng khóc! Cười cho gia, cười giống như ngày trước.” Lỗ thịt heo chửi rửa xuống giường, ở khắc cuối có vẽ lại đập Thúy Liên trên giường một cước, lúc này mới đẩy cửa đi ra.

Theo ánh trăng nhìn, Lỗ thịt heo hung tợn, giận run thở phì phò đi thẳng một đường. Đoán là hết giận, lúc này mới trở về nhà, không hề phát hiện Mai Vô Quá trên nóc nhà.

Mai Vô Quá phi một đường trở về, về đến nhà vốn định qua nhà Mã bộ đầu xem xét một chút, nhìn thấy có ánh sáng bên trong phòng mình, vì vậy về phòng xem qua một chút. Dưới ánh sáng lay lắt, tiểu nha đầu nằm dài trên bàn không nhúc nhích. Mai Vô Quá vội vàng bước đến nhẹ nhàng ôm lấy, nhìn góc tay áo hằn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nhân nhi, vừa đau lòng lại vừa buồn cười.

“Không cần... Thanh lâu không cần...” Trong mơ còn nghĩ đến chuyện này, Mai Vô Quá nghe thấy trong lòng một trận âm áp.

“Mai ca ca, huynh về rồi!” Lạc Lạc vẫn lơ mơ ngủ nhìn khuôn mặt anh tuấn của Mai Vô Quá, hai cánh tay vòng qua cổ hắn, cọ cọ mặt.

“Về rồi, muội sao không ngủ ở nhà Mã đại tỷ, ở nhà một mình không sợ sao?” Mai Vô Quá biết tiểu nha đầu sợ bóng tối.

“Không sợ, muội trưởng thành rồi, chẳng có nương tử nào lại chạy tới nhà người khác ngủ nhờ cả, huynh không ngại nhưng muội xấu



hồ mắt mất lắm.” Lạc Lạc nghiêm trang nói.

Mai Vô Quá cười thành tiếng, đỉnh mũi cọ cọ đỉnh mũi của Lạc Lạc: “Hóa ra người cũng biết mất mặt xấu hổ sao!”

“Ý gì hả, cứ như muội mặt dày lắm ấy.” Cặp mắt buồn ngủ của Lạc Lạc lườm một cái, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Mai Vô Quá cười nói: “Vậy để huynh nhìn xem rốt cuộc da mặt của muội có dày hay không.” Nói xong liền đưa miệng tiến lại gần, dùng sức mổ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như trứng gà bóc, tay cũng bắt đầu sờ loạn lên.

Lạc Lạc nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, mặt m đỏ lên, giẫy mạnh khỏi sự ôm ấp của Mai Vô Quá, lắc lắc cái mông nhỏ chạy về phòng mình, nhảy lên giường che kín người.

Hối hận, Lạc Lạc lập tức hối hận, ai nha nha, quá trẻ con, vừa rồi không nên chạy mất, thế này là thế nào. Lạc Lạc vừa hối hận vừa xấu hổ, cũng may Mai Vô Quá không đi theo đến đây. “Nhanh, nhanh đưa ta trở về ngay lập tức.” Lạc Lạc điên cuồng gầm gừ trong lòng.

“Cởi quần áo ra rồi ngủ tiếp, ca ca giúp muội đóng cửa, ngủ sớm một chút.” Mai Vô Quá cũng sợ bản thân trong lúc nhất thời không nhìn được, đả thương thân thể của nàng, vì vậy ép buộc chính mình không nghĩ nữa.

“Hả?” Lạc Lạc phát ra âm thanh kinh ngạc cùng thất vọng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, trong bóng tối, Lạc Lạc mở mắt nhìn nóc nhà một lát, đứng dậy cởi quần áo, rồi chui lại vào chăn. Đưa tay sờ sờ ngực của mình, ít nhất cũng được B-cup, mông cũng đã ra hình

ra dạng, sang năm, sang năm là ổn rồi.

Mai Vô Quá nhìn Mã bộ đầu đi tới đi lui trong phòng, nhíu mày.

“Hắn nói như thế nào.” Mai Vô Quá hỏi.

“Mắng chúng ta một trận, bảo là vô năng.” Mã bộ đầu thở phì phò ngồi xuống: “Hắn và sư gia cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả, đành kêu tuần phố. Mười ngày trôi qua, một chút tiến triển cũng không có.”

“Hắn vẫn còn giấu chuyện này sao?” Mai Vô Quá hỏi tiếp.

“Tất nhiên, hiện tại danh tiếng đương thịnh, hắn lại là quan vừa nhậm chức, sợ có người nắm được yếu điểm.” Mã bộ đầu lắc lắc đầu: “Dân chúng thành Nguyên Bắc thật bất hạnh, Từ tri phủ trước kia đành rằng cũng không vì dân chúng làm chuyện gì, nhưng ít ra không làm chuyện xấu. Người này mới lên được có vài ngày, đã bắt đầu dối trên gạt dưới. Chỉ là lúc này nếu không bắt được hung thủ, ngày dài tháng dài hắn muốn lừa gạt cũng không được, không bắt được càng tốt, tên này có thể nhanh chóng rút khỏi.”

Mã bộ đầu đứng lên, chấp tay sau lưng đi xung quanh. Mai Vô Quá suy nghĩ một chút, vẫn là không nói ra manh mối mình vừa phát hiện, hắn vẫn chưa nghĩ ra cơ hội này phải tận dụng như thế nào, tạm thời án binh bất động.

Mặc dù Mã bộ đầu không phải người xấu, nhưng Mai Vô Quá cũng phải vì mình mà suy tính, nên vì tương lai của mình và tiểu nha đầu suy tính. Đợi tự nghĩ cho bản thân tốt, nếu như có tiến triển, Mã bộ đầu cũng có thể thơm lây. Căn bản Mã bộ đầu là người thẳng thắn, làm không cần thận sẽ đổ bể, do đó vẫn nên xem xét một chút.

## Chương 55: Từng bước tiến triển.

Tuần phố tối nay, Mai Vô Quá không đi tới phố tây như chỉ định của Lý tri phủ, hẩn quanh quần đi tới khu vực gần Mãn Thúc Lâu, chỉ đi xung quanh không dám vào.

Mãn Thúc Lâu đông vui như trăng hội, tất cả đều say sưa, xa hoa lãng phí, Mai Vô Quá nhìn như lơ đãng đi giữa đám người ồn ã, kì thực đang quan sát từng người một.

Vòng ra cửa sau, Mai Vô Quá dựa vào một bên đại thụ. Cửa sau mở, Lỗ thịt heo cùng Thúc Liên đẩy xe đẩy tay ra ngoài, Mai Vô Quá vội vàng núp sau thân cây.

“Đưa xe cho lão tử đẩy, làm bộ làm tịch thiên kim đại tiểu thư, gả cho ta thì phải làm việc, muốn hưởng phúc phải tự đứng lên bằng đôi chân!” Lỗ thịt heo ăn nói sỗ sàng, Thúc Liên yên lặng giả bộ đẩy xe chở thịt, thân thể hơi ốm yếu kia lại có thể đẩy nổi hai con heo, có thể nhận thấy bình thường làm không ít việc nặng.  
(Nương Tây Bì: theo mình tìm hiểu thì để chỉ cô gái có hành vi vượt rào.)

Nhìn dáng dấp hai người hẩn là vừa đi đưa thịt heo cho Mãn Thúc Lâu, có lẽ đang tới địa điểm tiếp theo, Mai Vô Quá vẫn không cảm thấy chỗ nào khác lạ, lén lút đi theo sau.

Lỗ thịt heo hùng hùng hổ hổ đi, có vẻ như vừa uống rượu, Thúc Liên khó khăn đẩy xe đi theo, thẳng vào hậu viện Thái Hưng Lâu. Mai Vô Quá nhẹ mũi chân nhảy lên tường, mượn màn đêm cùng bóng cây ẩn núp lên vào trong.

Lỗ thịt heo khiêng một con heo đi vào sau bếp, Thúy Liên thận trọng đi theo đỡ ở phía sau. Khiêng xong hai con heo, hai người cầm tiền ra khỏi cửa.

Xe trông đầy dễ dàng hơn, Thúy Liên cũng thẳng eo lên, nhưng vẫn thận trọng như cũ.

Mai Vô Quá đi theo hai người về nhà, vẫn như cũ tắm xong rồi ngủ, trước lúc ngủ còn lăn qua lăn lại một phen. Mai Vô Quá đợi một lát không thấy gì khác thường, lúc này mới chuẩn bị rời đi. Trước khi đi liếc nhìn bản xe gỗ nặng nề mùi tanh dầu mỡ.

Mai Vô Quá lo Lạc Lạc ở nhà một mình sẽ sợ hãi, vì vậy nhanh chóng quay về. Vừa mới lướt qua mấy con phố chợt nghe thấy ai đó gọi danh tự của chính mình, quay đầu nhìn lại ngay lập tức cơn giận xông thẳng lên đầu.

Oan gia ngõ hẹp, bị đám súc sinh phái Bán Sơn vây hãm mình.

“Ôi trời ơi, đây không phải Mai đại thiếu ư, sao lại đi dạo chơi bên ngoài vào ban đêm thế này, không có nhà sao?” Một gã thiếu niên giọng the thé cười đều cẳng.

“Bát sư huynh, hiện tại hắc có nhà ở phố đông rồi, còn có thêm một muội muội nữa.” Một tên khác hơi lớn tuổi cợt nhả nói. Trong môn phái chuyện người lớn tuổi làm sư đệ, người nhỏ tuổi làm sư huynh rất phổ biến, mọi người đều theo thứ tự nhập môn trước sau để phân biệt đối xử, không phân biệt tuổi tác.

“Muội muội? Họ Ngô bại hoại có nữ nhi hời nào vậy? Hay nói là Mai Tụng Hiền nương hắc có con gái riêng?” Bát sư huynh không chút kiêng dè vũ nhục cha nương Mai Vô Quá, không hề cảm thấy ý muốn giết người từ hắc.

“Bát sư huynh, hấn đang tức giận.” Tên kia vừa nói vừa giống như uy hiếp nhìn Mai Vô Quá.

“Tới, đánh với ta một trận, tiểu tạp chủng ngươi...” Lời Bát sư huynh còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng gió rít bên tai, tiếp theo người đã bị đánh ngã xuống đất. Những người còn lại chưa kịp chạy cũng bị đánh ngã thành đống trên mặt đất.

Mai Vô Quá xả giận xong, xốc cổ áo tên Bát sư huynh, cười nói: “Ngươi chỉ mới nếm mùi vị của phòng hồi lỗi ở phái Bán Sơn, chứ chưa nếm mùi vị trong lao ngục nha môn đâu.”

Mai Vô Quá không để ý những tên khác, kéo lê tên Bát sư huynh mặt mũi sưng vù trở về nha môn, giao cho Mã bộ đầu báo lại bắt được một người giả cam đáng nghi, cần tra hỏi chặt chẽ, sau đó trở về nhà.

Bát sư huynh ngậm đắng nuốt cay, bởi vì bị người nhét ách được\*, trong vòng ba ngày đừng mơ tưởng nói chuyện.  
(Ách được: thuốc cam.)

Ngày thứ hai, Mai Vô Quá hăng hái tinh thần tới nha môn, việc đầu tiên là đi tới nhà lao. Cửa lao mở ra, Mai Vô Quá cười khẩy đi vào, nhìn Bát sư huynh đang co rúc trên đất nói: “Như thế nào? Mùi vị dễ chịu hơn đúng không.”

“A~ ư~ a~~” Bát sư huynh quơ hai cánh tay không nói thành tiếng, con ngươi trừng muốn rớt ra ngoài.

“Sao thế? Chuyện đánh lộn lúc xưa cũng cho qua, ta vốn không muốn đối đãi với ngươi như thế, nhưng ngươi lại mở miệng nhục mạ cha nương ta, vậy đừng trách ta.” Mai Vô Quá đá đá Bát sư

huynh: “Người nói tại sao phái Bán Sơn lại có loại bại hoại như người thể này, trước kia võ công so với ta cao hơn đánh không lại ta, hiện tại nhiều người hơn vẫn không thắng nổi ta. Người biết tại sao không?”

Mai Vô Quá không đợi Bát sư huynh trả lời, trên thực tế hẳn cũng không thể trả lời, vì vậy thì thầm nói: “Bởi vì người còn có đường lui, người sẽ không có ý chí chiến đấu. Ta không có đường lui, ta không có cha nương, ta chỉ có thể liều mạng.”

Mai Vô Quá dừng một chút, dưới chân tăng thêm lực, hung hăng giẫm xuống một bên mặt Bát sư huynh: “Con mẹ nhà người nhớ cho lão tử, cha ta là người xấu, nhưng dù gì hẳn đã bị trừng phạt. Mẹ ta đúng là bị cha ta ép buộc, nhưng không khiến cái miệng thối của người nói ra, bà ta vẫn là... nương xinh đẹp thiện lương nhất, nương yêu thương... hài nhi của bản thân...bản thân nhất.... Có câu là hán tử cũng không sánh bằng công ơn dưỡng dục của nương!”

Bát sư huynh nằm dưới chân Mai Vô Quá run rẩy không ngừng, răng lợi bị dầm đến chảy máu cũng không động đậy nổi.

“Cha ta mắc nợ người nào, ta chính là tới trả, sau này còn muốn nói xấu cha nương ta, ta sẽ khiến các người hối hận kiếp này làm người.” Mai Vô Quá dưới chân dùng sức, chỉ nghe thấy rắc rắc một tiếng, Bát sư huynh giống như đã bị giẫm gãy một cái răng.

Bát sư huynh bị tra khảo suốt hai ngày, sau đó được thả ra ngoài. Hẳn không phải không đi kiện cáo hành vi của Mai Vô Quá, nhưng Mai Vô Quá căn bản không làm gì cả, hơn nữa, nửa đêm nửa hôm đi dạo ở khu phố tây thật không bình thường, bị bắt về tra hỏi một chút cũng là đúng lý hợp tình. Lý tri phủ không có lòng dạ nào mà

quản mấy cái chuyện này, trên thực tế, hấn cũng bộ phong tróc ảnh\* bắt không ít người vô tội, cho nên cực lực áp chế việc Bát sư huynh.

(Bộ phong tróc ảnh: bắt bóng bắt gió, không có căn cứ.)

“Tổng đại ca, đa tạ ngài nói hộ lời tốt đẹp, nếu không người kia cũng không dễ dàng giải quyết cho như thế.” Mai Vô Quá cười nói với Tổng tạo đầu. Tổng tạo đầu có quan hệ không tệ với sư gia, liên quan tới chuyện áp chế việc Bát sư huynh, cũng góp chút sức lực.

“Xem người nói kia, chút chuyện cón con này có là gì, hai ta còn dùng kiểu nói này sao?” Tổng tạo đầu để ý thân thể Mai Vô Quá nói: “Ta còn đang muốn giao một phần công việc chọn mua cho người đây.”

“Ta không hứng thú với việc này lắm, có thể đi theo Tổng đại ca người hai chuyện là được.” Mai Vô Quá nói xong đảo mắt nói: “Hay là, lần này để ta mua thịt heo, ta làm quen với bọn họ trước về sau tự mình mua sẽ dễ dàng hơn.”

“Được, phần việc này giao cho người phụ trách cũng không sao, vừa đúng lúc cần mua, trước tiên mua hai con thôi. Đi tới phòng thu chi lấy bạc, Lễ gia phổ tây được đây.” Tổng tạo đầu nói xong đến gần thì thầm vào tai Mai Vô Quá: “Ta đã bàn bạc với nhà hấn tốt lắm rồi, người chỉ cần để ý thu bạc dư là được.”

Mai Vô Quá gật đầu cười cười, hấn lưu ý không phải những việc này.

“Mai ca ca, muội muốn theo huynh.” Lạc Lạc theo sau mông Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá được lời của Tổng tạo đầu, trở về nhà trước.

“Muội đi theo làm cái gì, ở nhà, không được theo.” Mai Vô Quá xoay người lại cúi người nhéo khuôn mặt Lạc Lạc nói.

“Muội giúp huynh xách thịt.” Lạc Lạc ở nhà nhàn đến phát sợ, rất muốn ra ngoài đi dạo.

“Huynh mua cả con, muội xách nổi không? Với cả có người giao cho, ta chỉ đi xem một chút.” Mai Vô Quá đứng dậy đi ra ngoài, giam Lạc Lạc bên trong cửa: “Thêu cho ca ca một con ruồi khác lên trung y đi, huynh rất thích.”

“Huynh xấu xa, đó là hoa mai.” Lạc Lạc quệt miệng dậm chân.

Mai Vô Quá thẳng một đường tới Lỗ gia thịt heo, chỉ thấy hai vợ chồng đang bán thịt ở quầy hàng phía trước, phía sau chính là viện của mình. Mai Vô Quá ngênh ngang bước đến.

“Ai u quan gia, ngài tới rồi? Tổng tạo đầu đã nói với ta rồi, hiện tại ngài muốn lấy vài con.” Khuôn mặt dữ tợn của Lỗ thịt heo cười lớn, lấy lòng tiến lại gần.

“Thế người có mấy con?” Mai Vô Quá kéo dài giọng, một chân dẫm lên cái chân bàn bên cạnh, đứng chuẩn bộ dạng côn đồ lưu manh.

“Quan gia ngài muốn bao nhiêu con có bấy nhiêu con, đêm nay ta sẽ tới thôn thu mua, đến lúc đó sẽ giao heo mới cho ngài.” Lỗ thịt heo cười hì hì nói: “Quan gia ở đâu? Ta nhận heo mới, sẽ biếu tặng ngài miếng chân giò tẩm bổ, ngài cực khổ rồi.”

“Giao hai con trước, khi nào về?” Mai Vô Quá nghe thấy hần muốn đi nông thôn, liền hỏi.



“Hôm nay đi, đoán chừng ngày mai về. Nếu quan gia ngài không gấp, đến lúc đó sẽ giao thịt tươi cho ngài.” Mai Vô Quá vừa nghe vừa quan sát hai người, chỉ thấy Thúy Liên nghe đến ba chữ “ngày mai về” khẽ giật giật mí mắt.

“Ta xem xét một chút trước, nếu không phải loại tốt ta sẽ chờ người thu mua heo mới.” Mai Vô Quá định nhân lúc trời sáng nhìn qua viện của Lỗ gia thịt heo.

“Được, xin mời gia đi theo ta.” Lỗ thịt heo cười nắc nẻ dẫn đường phía trước, đi về phía sau. Mai Vô Quá bước vài bước quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thúy Liên đang nghiêng đầu liếc trộm mình. Thúy Liên sau khi phát hiện ánh mắt “nóng bỏng” của Mai Vô Quá, vội vàng xoay người sang chỗ khác tiếp tục cân thịt heo cho khách.

“Tẩu tử dung mạo thật đẹp, người thật có phúc đấy.” Mai Vô Quá vừa nói vừa sáp lại gần.

“Hắc hắc...” Lỗ thịt heo giống như không muốn nhắc tới.

“Ta mới từ nơi khác tới đây, nhờ vả thân thích nên không bao lâu được vào làm chức nhỏ trong nha môn, vẫn là thành Nguyên Bắc chúng ta phồn hoa.” Mai Vô Quá tỏ vẻ bản thân không biết nhiều về thân thế của lão bà hắc.

Nghe đến đây Lỗ thịt heo mới hiểu ra không phải Mai Vô Quá cố ý buông lời chế nhạo hắc, giọng nói cũng thoải mái hơn nhiều: “Nhắc tới thành Nguyên Bắc, những thứ khác không nói, nhân khẩu nơi đây chẳng kém cạnh hơn kinh thành là bao. Mỗi tháng ta phải về nông thôn thu mua ba tới năm con heo mới tạm đủ bán.”

“Hả? Bình thường người hay đi bao ngày?” Mai Vô Quá cảm thấy

Lỗ thịt heo có chút vấn đề, nên thăm dò khắp mọi nơi.

“Mỗi lần là ba ngày hai đêm, cũng tùy tình hình mà nhanh chậm thay đổi.” Lỗ thịt heo nói.

“Lần trước đi là ngày nào?” Mai Vô Quá hỏi.

“Chính là mừng năm mừng sáu tháng ba, sáng sớm mừng bảy ta đã trở về rồi.” Lỗ thịt heo đi tới nơi cất trữ thịt.

Mai Vô Quá nhẹ dừng chân, ngày mừng năm mừng sáu tháng ba chính là hai tội xảy ra vụ án giết người. Hai tội đó Lỗ thịt heo nói là đi nông thôn thu mua heo, nhưng ai có thể làm chứng đây. Nếu như hấn trốn ở đâu đó trong thành, khả năng chờ đến đêm ra ngoài gây án. Quan binh thủ thành mỗi ngày nhìn thấy nhiều người như kia chắc chắn không thể nhớ nổi. Thêm nữa hấn có động cơ gây án, Mai Vô Quá còn nhớ rõ câu nói đêm đó của hấn về Vương Tứ, có vẻ Vương Tứ là khách quen chuyện đó của Thúy Liên, Lỗ thịt heo phát hiện. Tức giận? Trả thù?

Mai Vô Quá bình tĩnh nhìn tên nam nhân trước mắt có vẻ không chút khác thường này, cười nhẹ.

“Người xem này, hai con này chẳng còn mới nữa, đến lúc đó ta sẽ dùng xe giao tới cho ngài.” Lỗ thịt heo lắc lư bản xe gỗ chở heo.

Mai Vô Quá lại gần nhìn bản xe gỗ, phía trên dùng vài thanh gỗ ghép thành ván xe, theo hướng xe đẩy, một thanh gỗ bên trái có một cái lỗ tròn hình thành tự nhiên.

“Được, vậy người kiểm cho ta hai con mập mập, không đạt ta sẽ không nhận.” Mai Vô Quá thấy không có gì khác lạ nên chuẩn bị trở về phủ.

Lỗ thịt heo cười hề hề đưa tiễn Mai Vô Quá, sau đó nói với Thúy Liên: “Hôm nay ta rời thành, ngươi phải đàn hoàng một chút, giao thịt heo cho Mãn Thúy Lâu, đừng thấy nam nhân thì sán lại bám dính, coi chừng ta về đánh gãy chân ngươi.”

Thúy Liên chết lặng rút tay trở về tiếp tục loay hoay với thịt heo trên bàn, không dám nhìn trượng phu. Ánh mắt nàng dờ dẩn, cơ mặt cứng ngắc, nhưng cũng dễ dàng nhận thấy trong lòng nàng đang cực kỳ vui vẻ. Đó là sự vui sướng khi được tự do, cho dù chỉ là tự do ngắn ngủi cũng có thể làm ít việc mình thích.

Lỗ thịt heo thấy Thúy Liên trung ra dáng vẻ người chết, giận dữ hung hăng vào viện, để mặc một mình nàng bán.

## Chương 56: Không hẹn mà gặp.

Mai Vô Quá khó khăn lắm mới khuyên được Lạc Lạc ngủ luôn ở nhà Mã đại tỷ, sau đó mới ra ngoài tuần phố. Nếu không phải mấy ngày này Mã đại tỷ sắp sinh, tiểu nha đầu còn lâu mới chịu đi. Mai Vô Quá chào hỏi qua Mã bộ đầu, sau đó theo Lỗ thịt heo thẳng một đường ra ngoài thành. Lỗ thịt heo tính ra vẫn ăn được của người, lắm bả cười thâm đi trên con đường núi gồ ghề tới tận quá nửa đêm.

Mai Vô Quá suy nghĩ chốc lát, coi như bây giờ Lỗ thịt heo lập tức trở về thành Nguyên Bắc cũng không thể về kịp trước lúc trời sáng, vì vậy xoay người về thành, đến lúc đó phân công một nha dịch trông ở nơi cửa thành đặc biệt chú ý khi nào hắn trở về là được. Mai Vô Quá phi thẳng về thành Nguyên Bắc, dựa vào công phu để vào thành rồi chạy thẳng tới phố tây. Trên đường vẫn yên tĩnh như cũ, thỉnh thoảng xuất hiện mấy đồng liêu tuần phố, cực kỳ ăn ý không nhiều lời, chỉ gật đầu một cái với nhau.

Mai Vô Quá trong vô thức lại đi tới nhà Lỗ gia thịt heo, thấy cửa viện đóng kín, bên trong nhà tối đen. Mai Vô Quá lén lút núp dưới cửa sổ, bên trong nhà vô cùng yên tĩnh, tiếng hít thở giống như cực kỳ yếu ớt, hoặc thậm chí là không có. Mai Vô Quá chuẩn bị rời đi, trong lúc đưa mắt vô tình nhìn vào góc vườn, cảm giác có điều gì không đúng, đứng suy nghĩ trong chốc lát cũng không nghĩ ra được nên đành về thẳng nhà.

Thắp sáng ngọn đèn dầu, căn phòng trống rỗng khiến Mai Vô Quá có chút không quen, đầu giường là vài món trung y, cái nào cũng có một mùi chỉ, không nhận ra là con ruồi hay hoa mai nữa. Mai Vô Quá cười lớn, vẫn mặc y phục nằm xuống tựa lên gối say mộng

đẹp.

“Đáng chết!” Sáng sớm ngày thứ hai Mã bộ đầu nổi giận đùng đùng, xông tới trước mặt khiến Mai Vô Quá giật nảy người.

“Sao thế Mã đại ca?” Mai Vô Quá ngăn trước người Mã bộ đầu.

“Lại thêm một người chết không có dấu hiệu ngoại thương nội thương hay trúng độc.” Mã bộ đầu dậm chân nói: “Thi thể phát hiện ở phố đông, hung thủ thật giảo hoạt, có vẻ như đã phát hiện chúng ta phải người đi tuần phố.”

“Phố đông!” Mai Vô Quá lúc đầu cảm thấy hiềm nghi Lỗ thịt heo nhiều hơn, bây giờ xem ra phải bắt đầu lại từ đầu rồi.

“Ta đi xem thi thể một chút.” Mai Vô Quá không đợi Mã bộ đầu, vội vàng một mình tới chỗ Đoàn lão lục.

Bên trong phòng mùi khám nghiệm tử thi nồng nặc khó ngửi, Mai Vô Quá và Mã bộ đầu tập trung bên cạnh Đoàn lão lục, nhíu mày nhìn thân thể xác chết nam nhân trước mặt.

Đoàn lão lục lặng người đứng bên giải thích cho hai người: “Quanh thân không ngoại thương, không nội thương, đến lông tóc cũng không bị gãy rụng.”

“Đợi đã, đây là cái gì?” Mai Vô Quá chỉ vào vết ứ đọng nhạt màu sau lưng thi thể nam nhân.

“Có lẽ sau khi chết bị kéo lê người trên mặt đất lồi lõm, sức ép từ mặt đất tạo thành sưng u, trường hợp thường gặp, phần lưng phía dưới của thi thể cũng sẽ có.” Đoàn lão lục thành thực: “Người chết sau một thời gian nhất định sẽ xuất hiện loại thi ban này.”

“Đợi đã, cho ta nhìn lại một chút.” Mai Vô Quá ngán Đoạn lão lục lại, nhìn chăm chăm vào khối thi ban hồi lâu. Trên lưng thi thể nam nhân này có vài chỗ xuất hiện thi ban, duy chỉ ở nơi vai phải nhìn có chút quen mắt, giống như đã từng nhìn qua ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ nổi.

“Mai huynh đệ, Mai huynh đệ.” Mã bộ đầu thấy Đoạn lão lục lộ vẻ mặt không vui, vội cất tiếng gọi Mai Vô Quá.

“À, à... ta muốn nhìn qua hai thi thể khác.” Mai Vô Quá phục hồi tinh thần nói với Mã bộ đầu.

Đoạn lão lục không đợi Mã bộ đầu mở miệng, một mạch đi tới bên cạnh hai thi thể khác vạch tấm vải trắng lên nói: “Đều ở đây, hai vị cứ từ từ xem.”

Mai Vô Quá biết Đoạn lão lục có chút không vui, chắc chắn bởi vì mình là tiểu nha dịch mới đến làm hấn khó chịu, cho nên tiến đến nịnh nọt: “Đoạn đại ca có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong việc này, hai người chúng ta chỉ là xem náo nhiệt, việc nhỏ này vẫn cần ngài chỉ bảo, nếu không đến ngày mai bọn ta vẫn chẳng tìm thấy cái gì.” Không có cách nào khác, đôi lúc vẫn cần phải dựa vào việc khám nghiệm tử thi.

Sắc mặt Đoan lão lục thoáng hòa hoãn, hấn không sợ người khác không tôn trọng hấn, cũng không sợ người khác coi thường hấn, hấn chính là không thể tha thứ việc người khác không tin vào năng lực khám nghiệm tử thi của hấn. Đây có thể coi là một loại cố chấp trong lĩnh vực của người điên đi.

Đoàn lão lục như cũ giảng giải đầu ra đây cho hai người, tỉ mỉ mà chu đáo. Mai Vô Quá cố ý liếc nhìn sau lưng hai thi thể nam nhân,

vai phải đều có một thi ban hình dáng đặc biệt, thi thể thứ nhất sâu hơn một chút, nguyên nhân có lẽ là do chết đã lâu.

Mai Vô Quá và Mã bộ đầu ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi, thẳng một đường không nói chuyện, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình. Tới trước lại xá thì chia nhau ra, Mai Vô Quá suy nghĩ một chút rồi khỏi nha môn, chạy thẳng tới phố tây.

Vừa nghe Mã bộ đầu giải thích ngắn gọn, người thứ ba chết trong hẻm phố đông khi còn sống làm nghề buôn bán, thường bán nha hoàn cho các nhà giàu, hoặc bán vài nữ đồng\* đã ký tử khế\* cho câu lan\*. Dĩ nhiên, hắn cũng thích đi nơi khói hoa, đêm trước khi chết có dạo qua Mãn Thúy Lâu, vẫn là từ ngoài trở lại liền quyết định rời đi, không lưu lại cô nương nào.

(Tử khế: khế ước bán thân.

Nữ đồng: bé gái.

Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.)

Mai Vô Quá đến trước quầy hàng của Lỗ gia thịt heo chỉ có mỗi mình Thúy Liên đứng bán, Lỗ thịt heo vẫn chưa trở về nhà.

“Lỗ tàu tử đang bận sao? Ta tới không đúng lúc chút nào.” Mai Vô Quá làm bộ cợt nhả nhìn Thúy Liên cười tiến tới trước quầy hàng.

“Quan gia đến rồi, đương gia ta vẫn chưa trở về.” Thúy Liên khẽ cúi người ngoan ngoãn đứng một bên.

“Ta biết, hắn chưa về thì ta không thể tới đây sao? Bản thân ta cũng phải ăn thịt chứ.” Mai Vô Quá cười khà khà đứng trước quầy hàng, chỉ vào một cái chân heo hỏi: “Cái này còn mới chứ?”

“Nếu quan gia muốn thì ta sẽ xắt ra cho ngài, ăn được lại trở lại lấy,

đương gia ta có dặn dò rằng thường ngày quan gia cực khổ, đây chỉ là một chút tâm ý của chúng ta.” Thúy Liên định lấy dao xắt miếng, nhưng bị Mai Vô Quá giờ tay ngăn lại.

“Không vội không vội, trước tiên cho ta xem qua trong sân của các người còn cái gì để ta chọn lựa.” Mai Vô Quá cợt nhả nói.

“Chuyện này...” Thúy Liên lộ vẻ mặt khó xử nhưng lại không dám không nghe theo, do dự hồi lâu liền dẫn Mai Vô Quá đi vào trong sân, tuy là nói nam nữ thụ thụ bất thân, thế nhưng người này mình không thể động đến.

“Hôm qua Lỗ tẩu tử có đưa thịt cho Mãn Thúy Lâu không?” Mai Vô Quá đột ngột hỏi.

Chỉ thấy thân thể Thúy Liên khẽ khựng lại, sau đó tỏ vẻ vô sự tiếp tục đi: “Đưa chứ, mấy ngày gần đây chỗ đây buôn bán tốt nên đang muốn tăng thêm một con heo so với bình thường.”

Trong lòng Mai Vô Quá sáng tỏ sau khi nghe câu nói này, có khả năng lớn Thúy Liên chính là hung thủ, nhưng nàng có đồng bọn hay không? Làm sao một nữ nhân như nàng có thể giết người và chôn thi thể ra ngoài mà không bị nhìn thấy?

“Quan gia, vẫn còn nửa phiến, nếu ngài không vội hay là chờ đương gia ta về sẽ giao hàng mới cho ngài.” Thúy Liên thương lượng.

“Ta thấy trong Mãn viện có mỗi Lỗ tẩu tử là tốt nhất, đêm khuya tẩu tử ở nhà một mình không cô đơn sao?” Mai Vô Quá nói những lời đó cốt để thăm dò nàng, nếu nàng thực sự là hung thủ chắc chắn sẽ phải tự đưa nam nhân tới tay mình.



Thúy Liên nén giận, khẽ cười: “Xem quan gia nói kìa, chúng ta chỉ hoàn toàn làm theo nữ tắc không phải sao, đương gia ở bên ngoài làm việc, chúng ta phải lo liệu việc nhà thật tốt.”

“Điều này cũng đúng, có điều nữ nhân gia cần có nam nhân yêu thương, nếu người nam nhân không biết nữ nhân khổ cũng không thể trách được nữ nhân thay lòng.” Mai Vô Quá cảm giác tình cảm của Thúy Liên và Lỗ thịt heo không tốt, do đó vừa nói vừa quan sát biểu tình của Thúy Liên.  
d.đ.l.qđ

Thúy Liên vội ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Mai Vô Quá, trong đôi mắt có một tia chán ghét lại giống như đã nén giận đã lâu. Mai Vô Quá có chút bất ngờ đang tính nói thêm, lại thấy Thúy Liên thu hồi vẻ mặt, bất chợt đầy quyến rũ nói: “Vẫn là bậc quan gia đây thật biết thương người, quả thật đương gia ta... Ai, không về nhà cũng tốt, thiếp cũng thật yên tĩnh, tối nay cũng chỉ có mình thiếp, nếu quan gia không có việc gì có thể tới tậ xá ngồi đôi chút.”

Tới khi đi xa rồi, Mai Vô Quá vẫn chưa hết kinh ngạc khi nữ nhân này đang từ phụ nữ nhà lành trong nháy mắt đã biến thành phụ nữ trẻ mới cưới, có thể thấy được là một diễn viên hạng nhất. Mai Vô Quá vừa cúi đầu vừa nghĩ đến ám hiệu của nàng tuyệt đối không có ý tốt, bởi vì trước đó nàng ta cố ý tránh mình, thậm chí còn có chút chán ghét, huống hồ hôm đó ở hậu viện Mãn Thúy Lâu, nàng ta tỏ vẻ ghét bỏ cái tên nam tử quấy rầy mình, cho thấy thực chất bên trong nàng ta không phải là loại nữ nhân lẳng lơ.

Hung thủ không phải Lỗ thịt heo, chẳng lẽ là Thúy Liên! Nhưng thủ đoạn giết người là cái gì? Hơn nữa người thứ ba chết cũng không phải ở phố tây, trừ phi tối hôm qua Thúy Liên không có ở nhà! Mai Vô Quá nghĩ tới tối hôm qua Thúy Liên ở trong phòng không phát ra một tiếng động, Mai Vô Quá còn cho rằng nữ nhân

gia khi ngủ thờ nhẹ, xem ra có khả năng đêm qua nàng không có ở nhà.

Trước mắt có thể xem như Thúy Liên là hiềm nghi lớn nhất, nhưng vấn đề ở chỗ thủ đoạn giết người của nàng là gì? Nàng di chuyển thì thế như thế nào? Thủ đoạn giết người tạm không nhắc đến, đơn giản việc di chuyển thì thế thì một nữ nhân không thể tự làm được. Nhà nàng bán thịt heo, thường xuyên mang vác vào buổi trưa là chuyện bình thường, chẳng lẽ trong mấy năm đã luyện thành đại lực sĩ!

Đáp án tựa hồ đang ở trước Mai Vô Quá, chỉ cách một bước là có thể đá văng cửa chính nhìn thấy chân tướng. Mai Vô Quá bất chợt dừng bước, nhớ tới hai người trước kia chết đúng lúc Lễ thịt heo đi tới nông thôn chọn mua thịt, chẳng lẽ...?!

Trước mắt thoáng qua một người có chút quen mắt, Mai Vô Quá bước vội đuổi theo, sau khi xác định thì hô to: “Lý đại nhân!”, chính là Lý Thừa Ích người của Lạc Phiến Môn, là quan tứ phẩm, đại nhân chính cống.

Lý Thừa Ích xoay người lại nhìn thấy Mai Vô Quá, rất vui mừng: “Mai huynh đệ, ta vừa tới thành Nguyên Bắc, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, không nghĩ tới có thể nhìn thấy Lý đại nhân một lần nữa.” Mai Vô Quá nghe Lạc Lạc kể lại biết được hần và Lý Thừa Khoan đều là tiểu gia chủ đình Vương phủ, không biết tính cách người này, nói chuyện rất khách khí.

“Ta vốn định làm xong việc sẽ tới nha môn gặp người, không ngờ lại gặp được ở đây, lệnh muội có khỏe không?” Lý Thừa Ích đối với tiểu nha đầu cơ trí này có ấn tượng rất tốt.

“Tốt, Lý đại nhân đến đây vì công việc?” Mai Vô Quá trời sinh sùng bái Lục Phiến Môn.

“Có việc cần làm, nếu Mai huynh đệ đang rảnh rồi, vậy nể mặt cùng nhau uống chén trà đi.” Lý Thừa Ích nói

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Mai Vô Quá đi theo Lý Thừa Ích tìm một quán trà gần đó, ngồi gần cửa sổ.

“Chúc mừng tiểu huynh đệ được điều đến tạo ban. Sao Kim Lân vẫn lặn dưới nước sâu, về sau tiền đồ của ngươi không chỉ có thế này.” Lý Thừa Ích vô cùng nghiêm túc nói.

“Lý đại nhân quá khen, tiểu đệ chỉ là một nha dịch, làm tốt bổn phận, chưa từng suy nghĩ nhiều.” Mai Vô Quá cười, chấp tay.

“Đúng rồi, mấy ngày gần đây ngươi ở tạo ban có nghe qua vụ giết người.” Lý Thừa Ích nâng chung trà lên chuyển đề tài, làm bộ lơ đãng hỏi: “Hình như trên thân thể ba người chết không có lấy một vết thương.”

“Có nghe qua, nhưng không thuộc về trách nhiệm tạo ban chúng ta cho nên không quan tâm nhiều lắm.” Mai Vô Quá không biết người này có dụng ý gì, trước tiên cứ chặn lại hấn đã, miễn cho đến lúc hỏi mình tường tận lại không thể từ chối.

“Không giấu tiểu huynh đệ, vụ án này đã kinh động đến bên trên, chính Hình Bộ Ám phái ta tới điều tra.” Lý Thừa Ích biết nếu không nói rõ, Mai Vô Quá sẽ không phối hợp, cho nên dứt khoát thẳng thắn nói: “Dĩ nhiên, một là vì muốn nhanh chóng phá án, hai cũng là để... để giám sát chính tích\* quan chức có thiếu sót trong hành vi đạo đức không. Biết tiểu huynh đệ làm việc ở nha môn, ta và ngươi lại đã từng gặp nhau một lần cho nên mới đường đột hỏi,

mong tiểu huynh đệ không lấy làm phiền.” Lý Thừa Ích tạm thời chưa nói tới nhiệm vụ thứ hai, việc quan trọng có liên quan tới lương bổng không nên để người khác biết.

(Chính tích: thành tích làm việc trong khi tại chức của quan lại.)

“Lý đại nhân nói quá lời rồi, ngài là quan cao của Lục Phiên Môn, tất nhiên xử lý vụ án là quan trọng hơn, đừng nói ta chỉ là một nha dịch nhỏ nhoi, đến quan viên các nơi cũng muốn toàn lực phối hợp. Chỉ có điều, thật sự ta cũng không rõ lắm, vụ án này Lý tri phủ Lý đại nhân vì không muốn người dân trong thành hoảng sợ nên đã phong tỏa tin tức, ngoại trừ người trong bộ ban cũng không giao phó nhiều. Ta chỉ được an bài đi tuần phố ở hai nơi xảy vụ án giết người tại phố tây thôi.” Mai Vô Quá biết Lý tri phủ là tâm phúc của chủ đình Vương Nhất, Lý Thừa Ích lại là tiểu gia của chủ đình Vương phủ, nói không chừng chính Lý tri phủ cảm thấy không ứng phó nổi, sợ phiền phức làm lớn chuyện bị người kết tội cho nên mới cầu cứu Vương chủ đình. Vương chủ đình ngay lập tức phái trưởng tôn Lý Thừa Ích của Lục Phiên Môn tới âm thầm giúp đỡ tra án.

“Chỉ là, thỉnh thoảng nghe huynh đệ bên bộ ban kê, một đêm trước khi chết, ba gã kia có đi qua Mãn Thúc Lâu.” Mai Vô Quá giống như đi câu cá quăng ra một miếng mồi, nếu như mình có thể tra ra được chân tướng, vẫn chưa nghĩ ra phải tận dụng như thế nào. “Nhưng chỉ ngồi một lát rồi đi, sau đó không thấy trở lại Mãn Thúc Lâu nữa.”

“Vậy sao?” Ngón tay thô ráp của Lý Thừa Ích xoa xoa cằm, nhắm mắt suy tư hồi lâu, sau đó hài lòng cười cười: “Đã như thế, ta phải đi một chuyến.”

## Chương 57: Mông lung kiều diễm.

Sau khi tách khỏi Lý Thừa Ích, Mai Vô Quá về nhà. Vừa vào nhà đã thấy Lạc Lạc cong mông lục lợi nồi niêu xoong chảo trong nhà, hẩn tâm tình vui vẻ tiến lên ôm chầm từ đằng sau: “Ai ui, đang làm gì thế?”

“Mai ca ca huynh về rồi, mọi người đang tìm cái nồi sắt thích hợp, Mã đại tỷ vừa lên cơn đau, đại phu nói e rằng tối nay sẽ sinh, phải chuẩn bị nhiều nồi nấu nước.” Lạc Lạc giãy giụa chui ra khỏi cánh tay Mai Vô Quá, nghiêm túc nói: “Mai ca ca, mọi người không có thời gian cho huynh, trong nồi có cơm, huynh tự mình ăn rồi hãy đi tuần phố, đi sớm về sớm.”

“Ồ, mọi người biến thành tiểu đại nhân rồi kìa, ta cũng đi xem một chút.” Mai Vô Quá khoát tay lên vai Lạc Lạc cười nói.

“Một đại nam nhân như huynh không nên đi, có tới cũng chẳng giúp được gì, Mã bộ đầu cũng tìm Lý Mặc tới giúp một tay.” Lạc Lạc nói xong, cầm chắc cái nồi, khễ hôn lên trán Mai Vô Quá một cái, giống như đang dỗ dành đứa bé: “Mai ca ca nghe lời ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, lát nữa còn phải đi tuần phố nữa.”

Mai Vô Quá nhìn bóng lưng Lạc Lạc ra khỏi sân nhỏ, giờ tay sờ sờ cái trán, giống như còn lưu lại độ ấm của nàng. Tối nay, Lạc Lạc sẽ ở nhà Mã đại tỷ ngủ, như vậy, mình có nên đi hay không!

Mai Vô Quá cảm thấy Thúy Liên là hiểm nghi lớn nhất, vậy mà vẫn không có đầy đủ chứng cứ, chỉ là linh cảm của hẩn thôi. Vậy thì, cứ đi thôi, phải cẩn thận chút.

Nồi sắt đã lâu không dùng, Lạc Lạc kéo ghế con ra ngồi cọ rửa bên giếng, Mã đại tỷ bên trong nhà thỉnh thoảng gào thét hai tiếng, sau mỗi cơn chuyển dạ lại hí hục ăn mì sợi. Không cần giải thích sự kiên cường của sinh mệnh, đây chính là sức mạnh, nếu mà tới lượt mình, sợ rằng chỉ muốn ra sức làm nũng thôi.

Lạc Hồng chạy ra, vội vàng ngồi xổm bên cạnh Lạc Lạc: “Mai cô nương, à không, Lạc cô nương, đã xong hết chưa, bà đỡ nói đã mở ra.”

Lạc Lạc không hiểu “mở ra” là cái gì, đoán chắc là miệng tử cung mà hiện đại hay gọi. Hai người nhanh chóng mang nồi vào phòng bếp, đổ nước lúc này đã được đun sôi trong các nồi sắt ra, cho nước vào đốt thêm củi tiếp tục đun.

Hai tiểu nhân nhi lo lắng đứng ở một bên, Lạc Lạc không dám nhìn, trốn phía sau chuẩn bị nước nóng với cây kéo. Bên trong nhà mọi người căng thẳng, ngay lúc sắp chịu không nổi, bà đỡ vỗ một cái, tiếng trẻ sơ sinh khóc truyền đến, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cắt bỏ cuống rốn, lau người cho trẻ sơ sinh, bà đỡ bận túi bụi không nói câu nào, Lạc Lạc vội vàng chạy đi thông báo cho Mã bộ đầu: “Mã đại ca, là con gái, thiên kim, đúng rồi, thiên kim.”

Mã bộ đầu ướm đầm mồ hôi trực tiếp xông vào phòng sinh nhưng bị Lạc Lạc ngăn lại: “Mã bộ đầu người hiện tại chờ ở đây đi, dọn dẹp xong hãy vào.” Mã bộ đầu không ngừng kéo kéo lỗ tai mình, đây là biểu hiện đang cực kỳ khẩn trương, Lạc Lạc nhận ra tâm tình của hắn nên lên tiếng an ủi.

“Đúng rồi, bên trong vẫn còn lộn xộn lắm, đợi chút đi.” Từ Kiêu

Đình nói xong nháy mắt với Lạc Lạc. Từ Kiều Đình và Mã bộ đầu có quan hệ không tốt mà cũng chẳng xấu, lần này lại chủ động tặng một nhánh nhân sâm, Mã bộ đầu không hiểu, Mã đại tỷ lại hiểu rõ, đây đều là nể mặt Lạc Lạc.

Mã đại tỷ trực sinh một ngày một đêm, nếu không phải thỉnh thoảng cắn vào nhánh nhân sâm này chỉ sợ không có sức khỏe tốt như vậy. Dĩ nhiên, nàng vốn mạnh mẽ lại thêm nhân sâm giúp sức mới có thể dữ dội như vừa rồi.

Bà đỡ bận bịu xong một trận, đám người Mã bộ đầu mới vội vàng vào phòng. Mã bộ đầu một tay ôm đứa bé, một tay nắm lấy tay Mã đại tỷ: “Cái đó, cái đó...”

“Phu nhân cực khổ...” Lạc Lạc nhỏ giọng nhắc khéo Mã bộ đầu ở bên tai.

“A, phu nhân nàng cực khổ rồi.” Mã bộ đầu đang rất kích động, bình thường lại chưa từng nói mấy lời buồn nôn, vì vậy nhất thời quên mất từ.

“Ghê quá, nghe thôi người thiếp đã nổi da gà thành đông, chàng cứ giống như bình thường đi, thiếp vừa sinh hài tử không chịu nổi đâu.” Tinh thần Mã đại tỷ không tệ, nói xong mọi người trong phòng không nhịn được che miệng cười.

Lý Mặc cũng không giữ ý nữa, giống như bị bầu không khí lây nhiễm, cũng cười vang. Lạc Hồng liếc nhìn Lý Mặc, cong cong mí mắt, Lý Mặc lập tức cúi đầu đỏ mặt.

Lạc Lạc che miệng cười, đưa tay trêu chọc đứa trẻ sơ sinh da mặt ửng hồng. Con người thật sự kỳ diệu, đây chính là một sinh mệnh mới, con bé còn nhỏ như vậy, nhưng chỉ vài năm sau nàng sẽ giống

như Mã đại tỷ, là một sinh mệnh mới mẻ.

Từ Kiều Đình huých huých Lạc Lạc đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: “Nàng nên ngủ một lát đi.”

Nghe được lời nói này, Lạc Lạc mới cảm thấy mí mắt nặng trĩu, quay đầu nhìn Lý Mặc với Lạc Hồng: “Các người ngủ trước một lát đi, ta ở chỗ này trông coi cho.”

“Ta trông cho, các người cũng đi ngủ, đi ngủ đi.” Mã bộ đầu hưng phấn hơn ngày thường tất nhiên là không ngủ được, cũng không tiện để người khác làm giúp, có lẽ còn có vài lời thân mật muốn nói, những người khác hiểu ý lui ra ngoài, chỉ để Mã bộ đầu ở lại cùng với thê nhi.

“Từ công tử, người trở về trước đi, cũng mệt mỏi cả một đêm rồi.” Lạc Lạc nhìn Từ Kiều Đình mặt mày tươi tỉnh, nhủ thầm người này làm từ cái gì mà sao vẫn chưa buồn ngủ.

“Ta không mệt, lúc này trở về sẽ đánh thức nhiều người, không bằng ở chỗ này chờ tới sáng sớm ngày mai về.” Từ Kiều Đình nhìn Lạc Lạc rồi lùi lại một bước vội vàng nói tiếp: “Mã bộ đầu vì vụ án tiêu sư nhà ta cũng tốn không ít công sức, ta chỉ là có qua có lại chứ không vì cái gì khác, thật, không vì cái gì khác.”

“Vậy thì Từ công tử chịu oan ức ngủ qua đêm ở sương phòng cùng Lý Mặc, ta với Lạc Hồng sẽ ngủ ngay trong đây để nếu có tiếng động cũng dễ nghe thấy hơn.” Lạc Lạc nói xong liền đi tìm chăn nệm ôm tới sương phòng. Vừa rồi lúc Từ Kiều Đình vừa nói vừa lùi xuống một bước, đây rõ ràng là biểu hiện không có lòng tin đối với quan điểm đã nói với mình nhưng Lạc Lạc cũng không vạch trần hẳn.



“Ta tới ta tới, nà<sup>ng</sup> đi ngủ đi.” Từ Kiêu Đình vội vàng nhận lấy, bàn tay sượt qua bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Lạc Lạc, mặt không khỏi đỏ.

Lạc Hồng cúi đầu dẫn Lý Mặc và Từ Kiêu Đình đến sương phòng, rải đệm ch<sup>ăn</sup> ra: “Hai vị công tử xin sớm nghỉ ngơi một chút, hôm nay đã làm phiền nhiều tới hai vị, hiện tại mới...”

“Đừng nói lời thừa th<sup>ãi</sup>, chúng ta không làm ch<sup>ẳng</sup> lẽ lại để tiểu nữ tử các người làm hết sao!” Từ Kiêu Đình đáp lời, Lạc Hồng thì nhìn trộm Lý Mặc một cái.

Lý Mặc đang cười ng<sup>ây</sup> ng<sup>ô</sup> hi ha, liếc sang Lạc Hồng vội vàng cúi đầu.

Lạc Lạc đã phát hiện từ lâu sự mập mờ giữa hai người này, nghĩ bụng tiểu chính thái này đã thay lòng đổi dạ rồi, thật quá đau lòng a. Trong lòng Lạc Lạc vui mừng, lại tính toán trêu chọc hai người này một phen, chuyện tình cảm, đôi khi cần có nhân tố bên ngoài tác động vào mới có thể tiến triển.

Hai người quay về nằm xuống, Lạc Hồng trần trọc trở mình không ngủ được, khiến cho Lạc Lạc cũng mất ngủ theo, đến khi Lạc Hồng ngủ say ng<sup>áy</sup> khò khò thì Lạc Lạc hoàn toàn mất cảm giác muốn ngủ. Dứt khoát ngồi dậy ngăn người, nghĩ tới đứa bé kia ở trong bụng mẹ hoạt động với hô hấp như thế nào.

Hai người Từ Kiêu Đình và Lý Mặc vừa đặt lưng, Lý Mặc làm một bản hùng ca sông Hoàng Hà, đừng nhìn Lý Mặc vóc người nhỏ gầy, ng<sup>áy</sup> âm trời chứ không chỉ thở thôi. Từ Kiêu Đình cũng ngồi dậy, định rời phòng đi trong sân. Bình thường h<sup>ắn</sup> chỉ làm quản lý tiêu cục, mặc dù không thường đi áp tiêu theo tiêu cục nhưng thức

đêm là chuyện thường ngày, có lúc chơi đùa với tiêu sư, có lúc lại đi áp tiêu quan trọng theo tiêu cục.

Mùa xuân ban đêm vẫn còn rất lạnh, Từ Kiêu Đình thông thả đi vài bước đã tới bên cửa sổ.

“Người lén lút ở chỗ này làm gì.” Một giọng nói thì thảo vang lên từ phía sau, Từ Kiêu Đình chợt dạ đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Lạc đang đứng chống nạnh phía sau mình.

“Ta, ta nghe thấy bên trong có tiếng động, ta...” Từ Kiêu Đình đỏ mặt cứng họng. “Sao nàng còn chưa ngủ?”

“Lạc Hồng ngáy to quá ta ngủ không được.” Lạc Lạc mắt sung đỏ, ngủ không đủ ảnh hưởng đến tính tình của bản thân.

“Ta cũng vậy, đừng nhìn Lý Mặc một bộ dáng nhả nhặn, ngáy ồn muốn chết, chúng ta đúng là người đồng cảnh ngộ.” Từ Kiêu Đình làm ra bộ dáng đáng thương.

“Vậy là làm khó đại thiếu gia người rồi, giường cao gối ấm trong nhà không hưởng thụ lại tới nơi này chịu tội.” Lạc Lạc giễu cợt.

“Đừng nói vậy, cái gì thiếu gia với không thiếu gia, chỉ là dựa vào tổ ấm\* trong nhà thôi, không có gì đáng khoe khoang.” Từ Kiêu Đình gãi đầu gãi tai liếc mắt nhìn Lạc Lạc nói: “Đều không ngủ được, chỉ bằng ngồi xuống hàn huyên đôi chút. Ta từ bé một mình lớn lên, không có... không có huynh đệ tỷ muội, cho nên...”  
(Tổ ấm: thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.)

Lạc Lạc hiểu được cảm giác là đứa con độc nhất, ở hiện đại làm con một đã có chút cô đơn rồi, huống hồ tại đây người cổ đại hung

thịnh.

“Vụ án tiêu sư của người có manh mối gì chưa?” Lạc Lạc gọi chuyện trước tiên.

“Vẫn chưa, bắt quá hẫ không phải hướng về từ gia tiêu cục chúng ta, có lẽ là trùng hợp hoặc có nguyên nhân khác.” Từ Kiều Đình cởi áo choàng xuống, gấp gọn lót lên trên bậc thang: “Ngồi xuống nói, cũng đứng suốt một ngày rồi.”

Lạc Lạc suy nghĩ một chút sau đó đi tới ngồi xuống, cúi đầu không nhìn mặt hẫ, nhẹ nhàng nói: “Người không có huynh đệ tử muội, ta cũng vậy, người biết Mai ca ca không phải ca ca ruột thịt của ta, mặc dù hai người bọn ta sống lâu như vậy, nhưng mà ta cảm thấy Từ công tử mang đến cho người khác cảm giác của một ca ca. Nếu như người không ghét bỏ, ta sẽ coi người như...”

“Vậy sao, thật đáng tiếc ta không có đệ muội, ta trời sinh là một ca ca tốt như vậy. Bắt quá không có chính là không có, may mắn ta không thể chỉ là một ca ca kết thân, thân phận khác cũng có thể làm tốt hơn.” Từ Kiều Đình chợt cắt đứt lời Lạc Lạc, vuốt ve hai tay của mình, không nhìn vào ánh mắt của Lạc Lạc. Vuốt ve đôi tay là biểu hiện tự an ủi mình, hẫ nhất định không biết phải làm gì, Lạc Lạc cũng có chút lúng túng.

“Nàng... Mai ca ca của nàng đối xử với nàng có tốt không?” Hai người trầm mặc hồi lâu, Từ Kiều Đình cất tiếng hỏi.

“Tốt, huynh ấy đối với ta vô cùng tốt, không có huynh ấy, ta không biết đã trải qua bao nhiêu kiếp người rồi, có lẽ đã trở thành một phụ nữ già cỗi, có lẽ đã qua đời, có lẽ...” Lạc Lạc đắm chìm trong suy nghĩ, nhìn mũi chân thần thờ.

“Làm sao nàng biết hẳn đối với nàng tốt nhất, có lẽ...” Từ Kiều Đình cắt đứt lời nói của Lạc Lạc.

“Người tiêu sư kia bình thường có thân mật với ai không?” Lạc Lạc vì muốn chặn lời hẳn, hỏi một câu không đầu không đuôi, hỏi xong mới phát giác không ổn, lời này một cô nương gia sao có thể hỏi, vội vàng che miệng.

“Ha ha, nói chuyện với ta không cần kiêng kỵ, muốn nói cái gì thì nói.” Từ Kiều Đình cười lớn, mặt dịu dàng: “Tiêu sư kia bình thường rất tốt, chính là thích uống hoa tửu nên thường đi Mãn Thúy Lô. A, chính là cái nơi Mai ca ca của nàng đi tới.” Từ Kiều Đình không có ý tốt nhắc tới Mai Vô Quá.

Lạc Lạc không để ý, tiếp tục chăm chú nghe.

“Trước kia nghe nói hẳn cùng một cô gái qua lại thân mật, từng muốn chuộc người này ra ngoài, sau lại không thấy nhắc đến nữa, chẳng biết lý do.” Từ Kiều Đình nhìn nét mặt Lạc Lạc, trong lòng khó chịu không cất thành lời.

## Chương 58: Yêu mị chu toàn.

“Còn có thể vì sao nữa, nhất định là ghét bỏ xuất thân của nữ tử kia.” Lạc Lạc nhặt lấy cái gậy nhỏ trên đất phủi sạch bụi, đồng tình lên tiếng cho nữ tử kia.

“Phải, nếu như không có ý gì thì đừng dễ dàng nhận lời nữ tử người ta, nếu đã nhận lời thì đừng nên bội tình bạc nghĩa.” Từ Kiều Đình ngửa đầu nhìn trời: “Con người sống trên đời đã khó, làm nữ nhân gia lại càng khó hơn.”

Lạc Lạc ngược mắt nhìn hấn giống với chàng trai ngày thường, có một đánh giá mới.

“Nàng biết không? Cha ta cả đời không đón dâu chính vì một lời ước hẹn.” Từ Kiều Đình bỗng nhiên cúi đầu nhìn sang Lạc Lạc, thậm chí đến hơi thở cũng chạm tới trên mặt nàng.

Nhìn tiểu nhân nhi vẫn là đáng vẻ im lặng, dường như đang lắng nghe, Từ Kiều Đình nói liên tục: “Thật ra cha ta là cứu cửu của ta, phụ thân mẫu thân ruột của ta thương cha ta cả đời không lập gia đình, nên bảo ta nhận cứu cửu là cha, có một khoảng thời gian ta được nuôi nấng bên cạnh cha.”

“Cha ta lúc còn trẻ có yêu một nữ tử, nhưng nữ tử đó đã có người yêu từ trước. Cha ta hứa nếu nàng ấy không tìm được người kia thì tới tìm cha ta, ông sẽ chờ nàng. Sau đó nàng ấy và người yêu sớm tới bên nhau, riêng cha ta vẫn cô đơn lẻ bóng cứ như thế trôi qua.” Từ Kiều Đình cúi đầu thở dài, bắt đầu nghịch ngón tay của mình. Ngón tay hấn trắng trẻo thon dài, mặc dù thường hoạt động bên ngoài nhưng vẫn giữ rất tốt, có lẽ do trời sinh da tốt, có lẽ do quanh

năm sống trong an nhàn sung sướng.

“Hy vọng mọi người không học theo cha người, phải cố gắng sống thật tốt. Người hiện tại cảm thấy vô cùng tốt, có lẽ lại không phải người thích hợp. Có thể sau này còn gặp được người tốt hơn, nếu như bỏ lỡ sẽ nuối tiếc cả một đời.” Lạc Lạc co chân lại, hai tay vịn vào đầu gối, nàng nghĩ, nàng muốn ám chỉ vài điều, nàng không thể cho, cũng không thể cho người ta hiểu lắm.

“Nhưng là, hiện tại chính là hiện tại, sau này chính là sau này, vĩnh viễn không giống nhau.” Từ Kiều Đình rũ mắt, xoa nắn thật mạnh ngón tay của mình, giống như vô cùng khăn trương.

Lạc Lạc không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn mũi giày ngắn người, đó là đôi giày Mai ca ca mua cho mình, hắn luôn biết rõ số đo của mình, ngay cả bản thân Lạc Lạc cũng không biết. Qua hồi lâu, Lạc Lạc phá vỡ cục diện bế tắc: “Người nói, mỗi ngày Mai ca ca đi tuần phố, phố tây rõ ràng rộng như vậy, tuần được cái gì.”

Tâm tư Từ Kiều Đình bị lôi trở về, miễn cưỡng nở nụ cười.

Hai người tán gẫu dưới ánh trăng, hai người khác bên trong phòng cũng không ngừng tỉ thí.

“Quan gia không cần thận trọng, chỗ này của thiếp cũng không phải đầm rồng hang hổ.” Thúy Liên tươi cười quyến rũ châm một ly rượu đưa tới trước mặt Mai Vô Quá. Sau khi chăm chút gọn gàng không còn bộ dạng quần thô áo vải như ngày thường, bên trong quyến rũ lộ ra chút mị hoặc, ả giống như một quả đào chín vô cùng hấp dẫn. Mai Vô Quá quay đầu cố gắng không nghĩ tới dáng vẻ của ả.

“Ta không uống rượu, uống rượu sẽ hỏng việc.” Mai Vô Quá nhẹ

nhàng đẩy ly rượu ra, một mặt đề phòng.

“Xem quan gia nói này, rượu mới là thứ tốt, chưa từng nghe qua nhất túy giải ngàn sầu sao?” Thúy Liên làm ra dáng vẻ cô nương Mãn Thúy Lâu, cực kỳ yêu mị, ngón tay vẽ móng cầm ly rượu tựa như đang cầm ly rượu tiên.

“Người có sầu gì cần giải?” Mai Vô Quá nhìn chằm chằm vào mắt của Thúy Liên hỏi.

“Thiếp có tương tư sầu cần giải, quan gia chàng hiểu thiếp phải không, nếu không vì sao luôn luôn để ý tới thiếp.” Thúy Liên dựa đến, Mai Vô Quá nghiêng người đẩy ghế ra ngoài, sau đó vừa đi vào phòng vừa quan sát.

“Quan gia tới chỗ của thiếp không giống như ngắm cảnh, giống như là...” Thúy Liên thu lại nụ cười quyền rũ, đứng lên nói.

“Thế nào, tới nơi này chỉ để ngắm cảnh sao? Có ai tới đây lại để ngắm cảnh chứ? Có cảnh gì để ngắm?” Mai Vô Quá cười đê tiện quay người lại, bắt lấy Thúy Liên hỏi lại.

Thúy Liên ngẩn ra, muốn đánh nhanh thắng nhanh, lập tức cười cười: “Nói vậy quan gia cũng biết thiếp trước kia làm gì rồi, nếu không cũng sẽ không đánh chủ ý lên thiếp, cảnh đẹp à, dĩ nhiên là nơi này...” Thúy Liên tháo vạt áo ngoài, để lộ ra tiết y đẹp đẽ, vải mỏng như cánh ve lộ ra hai điểm màu sắc, bên trên thêu hình hoa hợp hoan càng tăng lên vẻ kiều diễm đầy dục vọng, khiến người đối diện nhìn không dứt.

Mai Vô Quá theo thói quen tính bỏ đi, suy nghĩ một chút xoay người lại, nhìn thẳng vào Thúy Liên: “Vậy ý người là muốn quay lại nghiệp cũ hay là chưa bao giờ rút khỏi!”

“Quay lại nghiệp cũ cũng tốt, chưa bao giờ rút khỏi cũng được, chúng ta làm chuyện này, vĩnh viễn chỉ là tiện nhân, quan gia xem thường nữ tử chúng ta như vậy sao?” Thúy Liên tỏ vẻ khổ sở đáng thương, dù là nam tử sắt đá nhất thiên hạ cũng phải sinh lòng thương tiếc.

“Coi trọng hay xem thường không phải do người khác định đoạt, là do bản thân mình.” Mai Vô Quá coi phía trước là không khí, nhìn thẳng vào đối phương, tỉnh táo lạ thường. Thúy Liên chưa từng gặp qua cảnh tượng khó xử như vậy, ngày trước nam nhân thấy thân thể này, hoặc là bộc lộ ra hết, hoặc là chạy bán sống bán chết, vậy mà người trước mắt đây giống như coi mình là thứ đồ trang trí, hờ hững không rung động.

Không biết có phải là do không đạt được thành quả mong muốn nên có chút then quá hóa giận, Thúy Liên tức giận cởi bỏ chiếc quần mặc bên ngoài, bên dưới tiết khổ đỏ tươi là bắp chân trắng nõn. Thúy Liên giận dữ nhìn Mai Vô Quá trước mặt, trong mắt là bộ dạng xem kịch hay. Vậy mà Mai Vô Quá chỉ cắn môi, ngay sau đó cười xấu xa: “Thúy Liên cô nương chính là làm cách này để khiến mấy nam nhân kia mắc bẫy người sao? Ta nên cẩn thận một chút. Định lực vốn không cao như ta đây còn muốn sống thêm hai ngày.” Mặt Mai Vô Quá không biến sắc, nhũ bụng mình có vài phần võ công trong người, lại không giống mấy người chết kia không có chuẩn bị, dư sức đối phó với nữ tử yếu đuối này, chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm. Hắn muốn tiếp tục chờ ả ra chiêu, hắn muốn xem xem thủ pháp giết người của nàng là gì.

Thúy Liên tiến tới gần Mai Vô Quá, thứ mềm mại khổng lồ bên trong áo lót lắc lư, tâm trạng xao động trước lí lẽ của Mai Vô Quá, vội vàng dời tầm mắt. Hắn biết nguy hiểm, hắn đến đây có mục



đích, nhưng hấn cũng là nam nhân.

Thấy Thúy Liên tiến về phía mình, Mai Vô Quá nhanh chóng tránh khỏi, đi thẳng ra sau bàn. Trên bàn, chao đèn tỏa ra ánh nến nhu hòa chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Mai Vô Quá, tà mị tuấn lãng.

“Quan gia sợ thiếp hay sao mà phải ần núp như vậy.” Thúy Liên cuối cùng xác nhận Mai Vô Quá đến đây không phải vì sắc, hấn đã biết điều gì đó.

“Là sợ người, người không phải chỉ lợi dụng thân thể người ta, người còn muốn mạng người ta!” Mai Vô Quá đứng im sau bàn, dùng bàn ngăn tách hai người, không để cho nữ nhân này tới gần mình. Ánh nến ấm áp chiếu lên trên mặt, Mai Vô Quá hơi nhìn xuống.

Thúy Liên nhanh chóng cười quynh rũ một tiếng, cũng không nóng lòng tới gần, chỉ nói một câu thay đổi lực chú ý của Mai Vô Quá: “Quan gia tới để tra án hay sao?”

Quả nhiên Mai Vô Quá nhìn nàng chăm chăm hỏi: “Gì cơ? Vụ án nào?”

“Tất nhiên là mấy tên chết không có dấu hiệu ngoại thương hay nội thương lẫn trúng độc rồi, thiếp đoán đúng phải không?” Thúy Liên giả vờ nhăn nhó, nói tới đây lại không nói tiếp nữa.

“Tất cả tình hình vụ án đều bị đại nhân phong tỏa tin tức, sao người lại biết có mấy người chết, còn biết trạng thái chết của bọn hấn?” Mai Vô Quá cười, mang theo một tia tuấn lãng, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ ác liệt.

“Quan gia muốn biết sao?” Thúy Liên bị Mai Vô Quá bắt được sơ

hở trong lời nói, cũng không gấp gáp, khoe miệng cong cong.

“Muốn biết thì sao, không muốn biết thì sao?” Mai Vô Quá cũng bắt được điểm mấu chốt.

“Muốn biết thì phải cùng thiếp \*\* tốt, thiếp sẽ kể đầu đuôi cho chàng.” Thúy Liên đưa tay ra sau cởi tiết y, đôi thỏ trước ngực vô cùng sinh động, vô cùng mê hoặc.

“Nếu ta không muốn hoan hảo, nhưng vẫn muốn biết ngọn nguồn câu chuyện?” Mai Vô Quá không nao núng, coi như ả cởi sạch, chỉ cần không gần người mình sẽ không sao. “Sau lưng mỗi thi thể đều có một loại thi ban, ta chợt nhận ra, vết tích này trùng hợp với hình dáng sọc cây trên ván gỗ bản xe của người... Những người đó đều nằm trên xe của người đúng chứ? Lúc di chuyển bọn họ người sẽ xoay chuyển thành gỗ, cho nên sọc cây sẽ nằm ở bên phải.”

“Trên đời nào có chuyện tốt như vậy, mọi chuyện há có thể theo ý của mình. Quả nhiên quan gia rất thông minh.” Thúy Liên đã cởi dây tiết y, vải mỏng theo đà trượt xuống, lộ ra hai đỉnh núi, Mai Vô Quá chỉ cảm thấy máu dồn lên đầu, vội vàng cúi đầu nhìn chao đèn, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh.

Thúy Liên tuột xuống tiết khố, chôn đào nguyên thân bí mà bao nam nhân mơ mộng hiện ra trước Mai Vô Quá.

Thúy Liên đi tới trước bàn, nhìn Mai Vô Quá rũ mi mắt: “Thiếp làm nghề này lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy người nào điên trai như vậy, chắc hẳn trên giường cũng là một cảm giác khác biệt. Nếu như quan gia làm thiếp sung sướng, tự thiếp sẽ kể hết mọi chuyện.” Thúy Liên thật sự sẽ kể hết sự tình, chỉ là lúc hẳn biết mọi chuyện thì hẳn đã không còn cơ hội nói cho người khác nghe rồi. Thúy

Liên rất tin tưởng vào thủ pháp giết người của mình, hẳn không thể thoát khỏi.

Mai Vô Quá từ từ ngẩng đầu lên, có chút vô lực, nhưng vẫn chống đỡ tiếp tục nói lời khách sáo: “Làm nghề này đã lâu sẽ ngán sao? Sẽ hận nam nhân sao?”

Thúy Liên thu hồi nét cười, nhẹ hừ một tiếng nói: “Quan gia cũng thật hiểu rõ lòng nữ nhân, người nói thử ta hận điều gì?”

“Bởi vì, bởi vì ngươi...” Mai Vô Quá có chút choáng, có lẽ do ánh nến quá nóng, thiêu đốt đến nỗi đầu óc có chút không linh hoạt. “Bởi vì ngươi cảm thấy bị nam nhân khi dễ, rồi lại không thể dựa vào nghề này mà kiếm sống mãi được.”

“Ta bị nam nhân khi dễ?” Thúy Liên nhếch miệng cười: “Đúng vậy, ta là bị nam nhân khi dễ.”

“Ngươi giả cho ngươi, tướng công đối xử không tốt với ngươi, không đánh thì mắng, luôn lôi chuyện quá khứ ra làm lý do, nói lời ác độc.” Mai Vô Quá có chút vô lực, cố gắng từ sau bàn di chuyển ra ngoài, lại bị Thúy Liên vượt lên trước một bước chặn lại bên trong, không thể làm gì khác hơn đành quay lại phía sau bàn.

“Quan gia quả thật rất hiểu ta, đúng, ta hận nam nhân.” Tay trái Thúy Liên xoa hai đỉnh ngực của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn Mai Vô Quá thiếu chút nữa chảy máu mũi, \*\* cũng dị thường không nóng, cố ép cũng không ép xuống được.

Không ổn, dường có chút quỷ dị, Mai Vô Quá vừa nãy mãi nói chuyện đến nỗi bỏ sót vài chi tiết. Lúc này cảm thấy không ổn muốn gắng gượng rời đi nhưng đã muộn. Mai Vô Quá lão đảo, đẩy thân thể chào đón của Thúy Liên ra, đi tới cửa cả người mềm nhũn,

muốn tìm vận may cũng chẳng có, bám chặt vào cánh cửa loạng choạng muốn ngã.

Thúy Liên nhìn Mai Vô Quá, khoe miệng nâng lên tia cười thành công: “Trong rượu có thuốc, người không uống, không quan trọng, bên trên chao đèn cũng có thuốc, đứng lâu như vậy, được hiệu đã phát tác rồi.”

Mai Vô Quá vốn định mắng chửi người lại phát hiện không phát ra được tiếng nào, “Mẹ kiếp”, tiện nhân kia rút cuộc dùng thuốc gì.

Đây là cái chương mình muốn sôi máu luôn, toàn \*\*\*\* :’(

## Chương 59: Bụi trần lắng xuống.

Thúy Liên nâng đỡ Mai Vô Quá cả người mềm nhũn, định kéo lên trên giường, chợt nghe phía dưới cửa sổ có giọng nói thật bé. Thúy Liên ngẩn ra, vội vàng đẩy Mai Vô Quá ra sau tấm bình phong đối diện giường giấu kỹ, cẩn thận phủ thêm áo ngoài nói: “Người phương nào?”

“Là ta, \*\*\*, ta tới đây.” Mai Vô Quá cau mày, là giọng của Lý cầu tử.

Thúy Liên quay đầu lại nhìn dưới giường suy nghĩ một chút liền mở cửa. Lý cầu tử cuống quýt trốn đi vào, ôm cổ Thúy Liên \*\*\*, đưa miệng lại gần găm loạn một trận, miệng vừa găm cắn vừa nói dâm từ “tâm can nhi, \*\*\*” giọng điệu nhảm chán cũ rích.  
(Tâm can nhi: cách gọi người yêu/tình nhân.)

“Sao tối nay ngươi đã tới rồi? Không phải bảo ngươi tối mai sao!” Thúy Liên có chút tức giận y làm hư chuyện tốt của mình.

“Gia nhớ nàng, tối nay gia muốn nàng.” Lý cầu tử vừa nói vừa nôn nóng cởi quần, đứng không vững thiếu chút nữa ngã nhào.

Thúy Liên mắt lạnh nhìn y, sắc mặt dần dần hòa hoãn lại, dịu dàng nói: “Tối cũng tới rồi, chớ gấp, uống chút rượu trước.” Được rồi, nếu cùng nhau tới vậy thì cùng nhau giải quyết đi, Thúy Liên thầm nghĩ.

“Uống rượu gì nữa, không uống, ta muốn uống nàng, ta muốn ăn nàng.” Lý cầu tử đá quần ra rồi nhào lên trên người Thúy Liên, mạnh mẽ xoa nắn đồng thịt tròn kia, trong miệng khàn khàn: “Nàng

có biết gia muốn đến chết, muốn đến chết rồi...”

Thúy Liên thay khuôn mặt tươi cười, nhăn nhó tránh thoát khỏi Lý cầu tử, đi tới bên cạnh bàn nói: “Ta căn bản đang nhàn rồi đến buồn bực, uống rượu giải sầu, ai ngờ người lại đến, thật sự trong lòng nghĩ tới đi đến một nơi. Lại đây, uống rượu, một lát ta...”

Không chờ Thúy Liên nói dứt lời, Lý cầu tử đã bế Thúy Liên lên trên giường, kéo một cái chỉ còn áo lót bên ngoài. \*\*\* hiện ra trước đôi mắt Lý cầu tử tràn đầy \*\*\*. Lý cầu tử liếm liếm môi, hít sâu một hơi sau đó hung hăng mút lấy một bên anh đào của Thúy Liên, đưa tới ả \*\*\*.

Đầu Lý cầu tử chôn thật sâu ở khe vực, \*\*\*\*. Nơi Mai Vô Quá nằm chính là ở dưới bình phong, theo khe hở ở dưới bình phong, phong cảnh trên giường bên kia hiện ra rõ ràng. “Khốn khiếp”, Mai Vô Quá trong lòng giận giữ mắng chửi, thật sự là hành hạ người, không thể ăn đã rất khổ sở rồi, hiện tại còn phải miễn cưỡng nghe, cả người của Mai Vô Quá vô lực không thể động đậy nhắm mắt lại, cố gắng không nghe, cố gắng không nghĩ gì nữa.

“A!” Thúy Liên nắm chặt đầu Lý cầu tử, cố gắng ấn về phía \*\*\*, dùng sức uốn cong \*\*\* của mình, phong thái kiêu mỹ vô cùng, chẳng trách Lý cầu tử \*\*\*\*.

Lý cầu tử ngẩng đầu lên cười mắng: “\*\*\*\*, gia tình nguyện chết ở trên người nàng.”

“Thật sao?” Thúy Liên nhìn như làm nũng hỏi.

“Thật, so với trên châu còn thật hơn, gia tới, a...” Lý cầu tử động thân, đưa \*\*\*\* vào \*\*\*\*, cả người thoải mái uốn đến thẳng tắp.

Thúy Liên bên dưới cũng duyên dáng hô to theo một tiếng, ngau sau đó ôm chặt lấy Lý cầu tử, nhắm chặt mắt lại, không biết là đang hưởng thụ hay là đang chuẩn bị.

Lý cầu tử như một con chó hoang nổi điên, từng cái đụng chạm lên \*\*\* thân thể Thúy Liên, chỉ muốn đẩy ả lên trời xanh. “\*\*\*\*, ta nhớ đến chết rồi, ta...” Sau khi Lý cầu tử gào to mấy tiếng, mặt thỏa mãn xụi lơ trên người ả, \*\*\*\* vẫn chưa rút ra, cứ như vậy \*\*\*\*.

“Người, người đã ăn cái gì?” Thúy Liên cảm thấy có cái gì đó không đúng, bởi vì cây trường thương \*\*\*\* này tựa như lại có khuynh hướng \*\*\*\*.

Lăn lộn kịch liệt hồi lâu, Lý cầu tử nằm xuống trên mặt mang theo điệu cười. Thúy Liên run rẩy hai chân cầm bầu rượu trở lại, quỳên rũ trên giường, đầu tiên ngậm một ngụm sau đó hôn lên miệng Lý cầu tử, đẩy rượu vào trong miệng y. Từng hớp một, cho đến khi hết cả bầu rượu.

“\*\*\*\*, học được chiêu này khi nào.” Thân thể Lý cầu tử trải qua năm hồi chiến đã bị \*\*\*\* không còn hơi sức cười mỉa.

“Gia không thích?” Thúy Liên ném bầu rượu xuống đất, cười híp mắt áp lên trên người Lý cầu tử, \*\*\*\* giữa ngực hai người bị dòn ép biến dạng.

“\*\*\*\*, gia thích, gia...” Lý cầu tử không còn hơi sức ngáp một cái, ngay cả vườn \*\* cũng không còn sức mà thưởng thức, chép miệng nhắm mắt.

Mai Vô Quá từ lâu đã bị dày vò đến chết rồi, nghe thấy hai người đã ngưng chiến, lúc này mới mở mắt nhìn, chỉ thấy Thúy Liên đang

nằm trên người Lý cầu tử, mặt không cảm xúc chăm chú nhìn Lý cầu tử.

Mai Vô Quá không nhúc nhích nhìn Thúy Liên trước mặt, hần biết, ả muốn động thủ. Qua hồi lâu, chỉ thấy Thúy Liên cười nhạt một tiếng bò dậy từ trên người Lý cầu tử, Lý cầu tử ngủ say như chết, đoán chừng thuốc an thần trong rượu đã phát tác, hoặc là vô cùng mệt mỏi, không cựa quậy.

Thúy Liên ngồi dậy, từ dưới cái gối lấy ra một đồng xu, làm âm trong tay sau đó thả nhẹ vào chỗ tim Lý cầu tử.

Thúy Liên thả xong đồng xu, lộ ra một nụ cười ma mị, mặc tiết y vào.

Tiếp theo lại lấy ra một đồng xu khác, làm âm rồi lại thả vào nơi tim của Lý cầu tử. Sau khi thả xong lại mặc tiếp tiết khố, vẫn nụ cười ma mị đó.

Mai Vô Quá trợn to hai mắt nhìn, không hiểu nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, chỗ tim của Lý cầu tử đã có mười mấy đồng xu rồi, cùng lúc đó, tiếng hít thở của Lý cầu tử cũng dần trở nên yếu ớt.

Thúy Liên mặc xong từng món y phục, đứng ở đầu giường cười, đó là nụ cười được giải thoát, đó là nụ cười đắc ý.

Hô hấp Lý cầu tử ngày càng yếu, Thúy Liên dứt khoát rút ngắn giữa các lần thả, đồng thời mỗi lần thả hai đồng xu. Tiếng hít thở của Lý cầu tử đã bé đến không thể nghe thấy, cùng lúc đồng xu trên ngực đã chất thành ngọn núi nhỏ rồi, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.



Lại một khoảng thời gian bằng nén hương trôi qua, Lý cầu tử hoàn toàn không phát ra âm thanh, giống như một xác chết.

“Rằm”, cửa viện bị mở ra, Thúy Liên vội quay đầu lại, tựa hồ hiểu ra chuyện gì, dứt khoát cầm thanh xẻng trong nhà lên núp phía sau cửa.

“Tốt người \*\*\*\*, ta biết ngay người không chịu ngồi yên, ta cố ý về sớm tới hai ngày, ta...” Vừa mới mở cửa ra Lỗ thịt heo chỉ nam nhân trên giường, không lưu ý bị Thúy Liên núp sau cửa đánh trúng đầu, không kịp kêu lên một tiếng đã ngã về phía trước, máu chảy đầy đất.

Nhìn phòng bừa bãi, Thúy Liên ra sức trấn tĩnh, ả đóng kín cửa, yên lặng đi tới trước bàn trang điểm bắt đầu sửa sang làm tóc. Mai Vô Quá vẫn không thể nói không thể động, chỉ có thể nghe nhìn.

“Ta cũng từng là nữ nhi trong sạch, hồi đó ta thích vắn song nha kế\*.” Qua hồi lâu, Thúy Liên tựa như lẩm nhẩm, lại tựa như đang nói cho Mai Vô Quá nghe.

(Song nha kế: tóc dài không cắt, chải thành 2 búi bên trái bên phải đối xứng nhau. Do bởi 2 búi tóc này rất giống chạc cây hình chữ 丫 (a) nên được gọi là “a kế” 丫髻, cũng được đọc là "nha kế" 鴉髻)

Thúy Liên vừa nói vừa vắn song nha kế, khuôn mặt tràn đầy tang thương dưới lớp trang điểm, dường như trở thành một tiểu cô nương vô ưu vô lo.

“Năm ấy, ta mười tuổi, mẹ kế bán ta cho tên buôn người.” Thúy Liên vẫn như trước, mặt không cảm xúc, nhìn mình trong gương, nói tiếp: “Người thứ hai chết, nương của tên nông hộ kia chính là mẹ kế của ta. Nông hộ kia có thể không nhớ rõ ta, ta mười tuổi rồi

nhà, diện mạo đáng đáp cũng thay đổi rất nhiều, ăn mặc cũng thay đổi, khác xa so với ngày xưa. Ta tiếp khách tới năm thứ hai thì gặp hần tới Mãn Thúy Lâu, trước lạ sau quen, hần trở thành khách quen của ta. Hần không nhớ rõ ta, nhưng ta lại nhớ rất rõ hần.”

“À, đúng rồi, người thứ ba chết chính là tên buôn người đã bán ta. Ta cầu xin hần bán ta vào nhà có tiền để làm nha hoàn, hần không chịu, lại bán ta vào kỹ viện Mãn Thúy Lâu.” Thúy Liên cúi thấp đầu nói tiếp: “Về sau hần dạo chơi kỹ viện, ta tiếp cận hần, vì vậy hần cũng thành khách quen của ta.”

“Người thứ nhất chết, tên tiêu sư đó là nam nhân ta thực lòng yêu, hần đồng ý sẽ lấy ta.” Thúy Liên có chút ghen ngạo, đôi tay chống trên bàn bả vai khẽ run run: “Nhưng hần lại nuốt lời, thật ra ta nên nghĩ đến, loại thân phận như ta đây, có người trong sạch nào muốn chấp nhận, cho dù làm thiếp cũng mất mặt.”

“Tướng công lúc đầu đối với ta cũng không được coi là tốt, nhưng ta cho rằng cả đời làm người cũng sẽ gặp chuyện như thế, dù sao cũng phải có cái dựa vào, coi như khổ hay mệt mỏi cũng coi như một nhà.” Thúy Liên ngừng khóc thút thít, ngẩng đầu lên, tiếp tục dậm phần thom lên mặt: “Tuổi tác cao, ta tự chuộc thân đi theo hần, hần tính khí không tốt, ta biết chuyện quá khứ của mình nên luôn cam chịu. Cho đến khi hài tử của ta bị hần say rượu xuống tay đánh mất, quanh năm ta uống canh tránh thang thiếp hoa hồng\*, muốn có hài tử thật không dễ dàng, lòng ta đã chết, tim ta vẫn đập. Dựa vào cái gì những người làm hại ta thì được con cháu đề huề, có thể vui vẻ hòa thuận, ta cũng muốn trải qua cuộc sống như vậy!” (Canh tránh thang thiếp hoa hồng: thuốc tránh thai.)

“Lòng đã chết rồi ta vẫn phải cố gắng bình thản sống, ta sống để báo thù. Ta lợi dụng lúc tướng công ra ngoài thu mua heo, một

mình đi tới Mãn Thúy Lâu đưa thịt, thấy Vương Tứ liền hẹn buổi tối đến nhà ta, sau đó ta ra tay sát hại.” Trong mắt Thúy Liên chất đầy thù hận: “Tiếp theo là tên nông hộ, tiếp nữa là tên buôn người, tiếp chính là tên Lý cầu tử này, hắn là người đầu tiên của ta, nên hắn cũng phải chết!”

Thúy Liên đập mạnh hộp phấn xuống, tựa như xả được cơn giận: “Người là ngoài ý muốn, ta cho rằng người cũng là cái loại háo sắc, giết nhiều sẽ quen tay, cũng định giải quyết nốt người cho xong. Nhưng sau khi người đến ta mới biết, người hoài nghi ta. Ta không sợ chết, nhưng ta hẹn Lý cầu tử tối mai, không thể để người làm hư chuyện tốt của ta, cho nên ta cũng muốn giết luôn người.”

Thúy Liên ngừng thật lâu, vẫn nhìn mình trong gương như trước, chậm rãi kể: “Nhưng người là người tốt, người với bọn hắn không giống nhau, mặc dù người cười đê tiện giống bọn hắn, bốn cợt giống bọn hắn, nhưng người là người tốt, nữ nhân có thể giả cho người nhất định rất hạnh phúc. Ta không thể giết người, cảm ơn người đã nghe ta nói nhiều như vậy, về sau nếu có người hỏi, kính xin người nói giúp ta một câu, ta cũng từng là nữ nhi trong sạch, ta không phải trời sinh là kẻ ti tiện.” Thúy Liên nói tới đây khóc không thành tiếng.

“Nam nhân uống rượu trộn lẫn thuốc an thần, lại làm chuyện phòng the, thân thể suy nhược. Lúc này chỉ cần từ từ lặng lẽ thả xu đồng ở chỗ tim, tới số lượng nhất định sẽ bị suy tim mà chết, không có dấu hiện ngoại thương, nội thương hay trúng độc.” Thúy Liên ngừng khóc, đột nhiên ngẩng đầu, đã qua thời gian tác dụng của thuốc dĩ nhiên Mai Vô Quá đã đứng được.

Sau lưng mỗi nữ nhân ác độc đều có bóng hình nam nhân khiến nàng thương tích đầy mình.

Thúy Liên mất đi khả năng sinh con, yêu cầu Mai Vô Quá đang do dự dẫn mình tới nhà môn, sau khi bị phán mang đi chém thì tựa như chiếc lá khô héo, ngồi trong góc lẳng lặng chờ cơn gió thu thổi bay chính mình, cát bụi trở về cát bụi, đất trở về đất.

## Chương 60: Ai nấy đều được lợi.

Lý tri phủ vui mừng, hấn vui mừng không phải vì làm dịu tình hình, bách tính có thể yên vui làm việc, hấn vui mừng vì cuối cùng cũng được ổn định làm quan.

Mai Vô Quá rất vui mừng, cũng vô cùng phiền lòng, vui mừng vì mình được làm một bộ khoái chân chính, phiền lòng vì những điều hấn nghe được đêm đó. Nhưng hấn không có cách nào khác, thế gian này không có công bằng tuyệt đối, việc hấn có thể làm chỉ là cố gắng leo lên, để Lạc Lạc có một cuộc sống tốt hơn. Có lẽ, tương lai sẽ có lúc vấp phải những lựa chọn khó khăn, nhưng cũng không sao cả.

Lý Thừa Ích đến đây vì vụ án, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị Mai Vô Quá điều tra phá án, sau khi thán phục hấn, không khỏi đánh giá lại Mai Vô Quá. Đây là người có năng lực với tâm cơ lại có sự thông minh sắc sảo, hấn biết rõ vụ án này, hơn nữa còn âm thầm điều tra, nhưng hấn lại không chịu nói hết cho mình.

Chỉ là không sao, Vương phủ cần người có năng lực, cần người khôn ngoan, cũng cần người thông minh. Máy lão cổ hủ đạo đức giả dối, ngoan cố không thay đổi, đoán chừng còn không vừa mắt tổ phụ của chính chủ đình Vương.

Một ngày, Từ Kiêu Đình cùng với Lý Thừa Khoan đang trên đường giúp Lạc Lạc mua mũ đầu hổ cho nữ nhi của Mã đại tỷ, dừng vì Lạc Lạc không biết thuê thừa, người ta có bạc nhé.

“Cái này được, người xem cặp mắt này như thật vậy.” Lý Thừa Khoan cầm lên một cái mũ đầu hổ màu vàng lắc lư trước mắt Lạc

Lạc.

“Muốn giống thật để làm gì? Đừng dọa sợ đứa bé chứ, Lạc Lạc nà<sup>ng</sup> xem cái này hay hơn, màu xanh đen chịu bền tốt.” Từ Kiều Đình lộ bản chất, thỉnh thoảng to tiếng với Lý Thừa Khoan.

“Đây là bé gái, màu xanh đen để làm gì, cái này mềm mại tốt hơn.” Lý Thừa Khoan là đại nam hài không có tâm cơ, đối với chính trị càng không nhạy cảm, hoàn toàn đối đãi với Từ Kiều Đình như một bằng hữu bình thường.

Lạc Lạc bị hai đại nam hài tranh cãi không ngừng đã thành thói quen ở giữa yên lặng chọn đồ.

“Tiểu thư, kia chính là Vương gia thứ tôn mà đại nhân đã nhắc đến, người kia.” Một cái nhuyển kiệu đi ngang qua, tiểu nha hoàn bên ngoài kiệu len lén tới sát màn kiệu nói với người bên trong: “Em thấy hấn tới nha môn một lần, vẫn còn nhớ. Tiểu thư, chúng ta nhanh trở về phủ đi, hôm nay lão gia mời bọn hấn đến thăm phủ đây.”

Màn kiệu khẽ vén lên một khe hở nhỏ, từ khe hở nhìn lại, một bàn tay trắng mịn như ả<sup>n</sup> như hiện, chủ nhân bàn tay kia đúng lúc nhìn thấy Từ Kiều Đình quay người lại, nhìn cũng không sao, người kia vội vàng buông lỏng tay, tim đập không ngừng. Chẳng lẽ đây chính là Vương gia thứ tôn mà phụ thân muốn tác hợp cho mình, Lý Thừa Khoan. Toàn thân không mang khí chất con nhà giàu, một thân trang phục làm nổi bật con người như trăn châu nức tiếng Thương Hải, rực rỡ phát sáng.

Người bên trong kiệu miên man suy nghĩ, ba người khác trong mái hiên cùng nhau không hay biết sự kiện Ô Long\* mới phát sinh trên

người mình. Lý Thừa Khoan càng thêm cực kỳ oan uổng, vừa rồi đúng lúc khom lưng nhặt mũ đầu hồ cho Lạc Lạc, nếu nhiều năm sau hắn biết chỉ một động tác này lại ảnh hưởng như thế, đoán chừng sẽ hối hận đến chết.

(Sự kiện Ô Long: việc hiểu lầm dẫn đến tổn thất không cần thiết.)

Ba người sau khi mua mũ đầu hồ thì đi tận hậu trạch\* nha môn. Hôm nay Lý tri phủ làm tiệc mời người, bao gồm Lý Thừa Ích, Lý Thừa Khoan, Từ Kiều Đình cùng người lập công lớn cho hắn - Mai Vô Quá và muội muội của hắn. Lúc đầu Lý tri phủ không định mời Mai Vô Quá, dù sao thân phận cách biệt, Lý tri phủ là loại người chỉ khi có việc cần nhờ vả mới tươi cười lấy lòng. Nhưng e ngại căn dặn của Lý Thừa Ích, đành phải mời. Lý Thừa Ích muốn kết giao với Mai Vô Quá vì nghĩ rằng có lợi ích cho Vương phủ, Lý Thừa Khoan lại hoàn toàn coi hai huynh muội Mai Vô Quá là bằng hữu thân thiết, không hề có bất kỳ ý nghĩ nào khác. Có ý tứ của hai vị chủ nhân Vương phủ ở đây, Lý tri phủ không thể coi thường Mai Vô Quá.

(Hậu trạch: gian nhà phía sau.)

“Tiểu thư, tiểu thư, Quận Vương gia tới rồi, đang đi về phía này.” Trưởng nữ của Lý tri phủ Lý Thu Sương nghe nha hoàn báo lại, vội vàng sửa sang lại châu sai cài tóc, cầm lên một quyển sách, chọn tư thế chăm chú đọc trong đình. Mắt dừng trên sách, tâm đã bay tới tận chín tầng mây từ lâu.

Lý Thừa Khoan bước nhanh, lúc này trong bữa tiệc muốn ra cung\*, sau khi làm xong việc lại không tìm được nha hoàn dẫn đường, hậu trạch tri phủ sơn thủy đình tạ rộng lớn, uốn khúc quanh co không phân biệt nổi phương hướng, không thể làm gì khác hơn là phải tìm người hỏi thăm trước tiên.

(Ra cung: đau bụng đi vệ sinh =))).)

Lý Thừa Khoan trông thấy có người ngồi trong thủy tạ\* bên hồ, vội vã sai chân bước tới. Bao quanh thủy tạ là lan can bằng gỗ đen chạm trổ, tới gần chút nữa Lý Thừa Khoan chỉ thấy rõ là một nữ tử, nhìn cách ăn mặc có vẻ là người làm trong phủ này, Lý Thừa Khoan quen thói không câu nệ, mở miệng hỏi: “Yến đại sảnh ở chỗ nào, ta...”

(Thủy tạ: nhà xây nổi trên mặt nước.)

Lý Thu Sương tao nhã nâng đầu, từ từ nhìn về phía Lý Thừa Khoan, hai người đều sửng sốt. Lý Thừa Khoan sửng sốt vì dung mạo xinh đẹp của nữ tử này, cử chỉ đoan thực, sau khi nhìn thấy tim đập điên cuồng. Lý Thu Sương sửng sốt vì người kia là ai, sao “Vương gia thứ tôn” còn chưa đến, mà không biết, người đang ở trước mắt này chính là Vương gia thứ tôn chân chính Lý Thừa Khoan, cũng không phải người nàng nghĩ đến.

“Ta là Lý Thừa Khoan, hôm nay chấp nhận lời mời của Lý tri phủ qua đây làm khách, không ngờ lạc đường, kính xin tiểu thư chỉ điểm giúp tại hạ đại sảnh ở hướng nào.” Lý Thừa Khoan vừa nói vừa nhìn Lý Thu Sương, tâm nhận nhạo. Lúc này ở khoảng cách gần mới nhận ra y phục nữ tử này thanh nhã, nhưng chất liệu thượng thừa, có lẽ là nữ quyến nhà Lý tri phủ, đường đột như vậy thật sự không tốt, nhưng Lý Thừa Khoan quen với tác phong không tính toán rồi, tính tình không sợ trời không sợ đất, tính mở miệng hỏi.

“Người là Lý Thừa Khoan?” Lý Thu Sương kinh ngạc có chút thất lễ, ngăn ra.

“Chính là tại hạ, tiểu thư, biết ta?” Lý Thừa Khoan không hiểu lời của nàng, mặt cũng tỏ vẻ kinh ngạc.



“Thúy Uyên, Thúy Uyên.” Lý Thu Sương không để ý thái độ cử chỉ, lớn tiếng hô nha hoàn cận thân đang núp ở bên cạnh.

Thúy Uyên bước nhanh về phía trước, khẩn trương nhìn tiểu thư nhà mình cùng Lý Thừa Khoan không hiểu chuyện đầy nghi hoặc, không dám lên tiếng.

Lý Thu Sương mạnh mẽ ổn định lại tâm trạng, miễn cưỡng cười đáp: “Khiến Lý công tử cười chê rồi, để ta sai nha hoàn cận thân dẫn đường cho ngài.”

Lý Thừa Khoan áy náy cười cười: “Không sao, là do tại hạ đường đột, vậy làm phiền tiểu thư.”

Lý Thừa Khoan theo Thúy Uyên rời thủy tạ, lúc đi tới khúc ngoặt hành lang quay đầu liếc mắt lại nhìn, người đẹp kia vẫn đang ngồi bên trong tạ ngăn người.

“Đó là tiểu thư nhà các người sao? Là trưởng nữ của Lý tri phủ sao?” Lý Thừa Khoan có nghe Lý tri phủ nhắc qua nên đoán được.

“Chính là tiểu thư nhà nô tì, Lý công tử có nghe qua rồi?” Thúy Liên nhìn Vương gia thứ tôn anh tuấn tiêu sái trước mắt này, xuân tâm nhộn nhạo, nếu tiểu thư nhà mình có thể đến nhà Vương gia, mình cũng có thể thuận nước đẩy thuyền làm tiểu thiếp của hắn. Nghĩ tới đây, Thúy Uyên thả chậm bước chân, cố làm dáng vẻ ưu nhã, để hai mắt Lý Thừa Khoan có thể nhìn mình lâu một chút.

Lý Thừa Khoan vẫn còn đắm chìm trong chuyện vừa xảy ra, vội vàng hỏi: “Mới vừa rồi tiểu thư nhà người hình như tâm trạng có hơi không tập trung, có chuyện gì sao?”

“Lý công tử cười chê, tiểu thư nhà ta nhất định là thấy ngài nên có chút khấn trương. Tiểu thư nhà ta thường xuyên ở tại khuê phòng, chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân xa lạ, có chút xấu hổ.” Thúy Uyên cố gắng vì tiểu thư nhà mình nói lời tốt đẹp.

“Ta cũng không phải lũ lụt hay thú dữ, ha ha.” Lý Thừa Khoan cúi đầu cười cười.

Thúy Uyên lén lút quay đầu nhìn, thấy dáng vẻ Lý công tử tuấn lãng, phong lưu phóng khoáng, cực kỳ hợp ý.

Lý Thừa Khoan theo Thúy Uyên trở lại yến tiệc tại đại sảnh, sau khi ngồi vào chỗ của mình, Lạc Lạc ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Đi ngoài cũng có thể vui vẻ như vậy sao? Dáng vẻ vui mừng như vậy chắc có chuyện gì tốt hả?”

“Ai vui mừng? Ta, ta không có.” Lý Thừa Khoan cứng đầu cứng cổ nhún vai, mặt vô tội.

“Nói thật đi, lúc người nói mình ‘không có’ một vai nhún, chứng tỏ người không tự tin vào lời nói của mình.” Lạc Lạc không có ý tốt cười cười nói tiếp: “Sau khi người ngồi vào chỗ của mình vẫn mỉm cười, vừa cười vừa nháy mắt, đây là đang nhớ lại chuyện tốt đẹp, nói, vừa xảy ra chuyện gì?”

“Ta, ta đó là cười lễ phép, người nha, cũng sắp cập kê rồi, về sau cũng phải học một ít điệu cười như này.” Lý Thừa Khoan cố gắng lảng tránh sang chuyện khác.

“Thôi đi, nếp nhăn trên mặt cũng bật cười, đây chính là nụ cười chân thực, không nói thì thôi, ta cũng không muốn nghe.” Lạc Lạc biết có gặng hỏi cũng không có kết quả, dứt khoát không hỏi nữa.

Từ Kiêu Đình bên phải thấy hai người trò chuyện hăng say, ghé đầu hỏi: “Đang nói gì thế? Nói cho ta nghe cùng.”

“Đang nói hần có chuyện vui vẻ.” Lạc Lạc quay đầu trở lại, cố gắng kiếm sự hỗ trợ từ Từ Kiêu Đình.

“Nhìn đáng vẻ, nhất định là đang nghĩ tới cô nương nào đó.” Trong lòng Từ Kiêu Đình vẫn có một bảng cửu chương, bất kỳ nam nhân nào có khả năng đều là đối tượng cho hần đả kích, đặc biệt thích đả kích ở phương diện phong đức\*.

(Phong đức: tác phong, đạo đức.)

“Sao ngươi lại rõ ràng như thế, chẳng lẽ lúc ngươi nhớ tới cô nương sẽ có đáng vẻ như vậy?” Lý Thừa Khoan khôi phục lại lý trí, bắt đầu đầu.

“Ha ha, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!” Tiếng Lý tri phủ tán dương Mai Vô Quá lần ắt tiếng nói cười của ba người, Lạc Lạc nhìn sang thấy Mai Vô Quá đang nhìn mình, vội vàng ngồi thẳng người trở về làm bộ dạng nữ tử ngoan hiền.

“Như vậy, việc vận chuyển lương bổng lần này sẽ do Mai Vô Quá phụ trách đi, Quận Vương gia, ý ngài như thế nào?” Lý tri phủ khẽ khom người nói với thượng thủ\* Lý Thừa Ích.

(Thượng thủ: người bề trên.)

“Lý tri phủ làm việc chu toàn, theo lời an bài cũng rất thỏa đáng, chỉ là, liên quan tới việc lương bổng lần này vô cùng trọng đại, quan biên đang chờ bạc, ta thấy hay là... xin Từ gia tiêu cục đi cùng, chúng ta coi như ủy thác một chuyến tiêu, như thế nào?” Lý Thừa Ích nói xong nhìn Từ Kiêu Đình phía đối diện, mặt không đổi sắc.

“Mặc dù Từ gia tiêu cực áp tiêu hàng năm, nhưng đều là hàng hóa tầm thường, liên quan tới chuyện lương bổng lần này trọng đại, lo sợ sẽ làm quân vương thất vọng, vẫn là...” Từ Kiêu Đình hiển nhiên không muốn tùy tiện lợi vũng nước đục này.

“Chuyện lương bổng liên quan tới xã tắc triều đình, Từ công tử cũng không cần khiêm nhường, mọi người đều biết các người chưa bao giờ mất tiêu, nói vậy tự có biện pháp đối phó lục lâm\* nơi đây. Đội ngũ áp vận chuyển lương bổng từ kinh thành lên đường, trên đường đi gặp vùng sông Hương Thủy vào mùa, đoàn thể gặp nạn đại dịch, nha môn địa phương báo cáo lên triều đình, triều đình ra lệnh thành Nguyên Bắc gần đây phái người tiếp tục hộ tống.” Lời nói Lý Thừa Ích có chút nặng nề, hiện tại đã nói rất nhiều chuyện, Từ Kiêu Đình chỉ im lặng không mở miệng, xem ra phải gây áp lực cho hắn: “Tất nhiên quan dân thành Nguyên Bắc có tiền góp tiền, có sức góp sức, cũng là vì muôn dân, mặc dù Từ công tử không phải quan viên triều đình, nhưng cũng là Thiên gia\*, sẽ không giống những thương nhân háms lợi khác chỉ quét tuyết trước cửa nhà mình.”

(Lục lâm: chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại.

Thiên gia: chỉ người nhà đế vương.)

“Như vậy ta từ chối cũng không hay, ta sẽ phái người ở trong bóng tối bảo vệ suốt chuyến đi.” Thật ra Từ Kiêu Đình đã được cha mình thông báo giúp một tay cùng nhau hộ tống lương bổng, nhưng hắn phải giả bộ miễn cưỡng. Nói trắng ra chính là ở hai đội trận doanh ai cũng không tin ai, ai cũng hoài nghi đối phương sẽ ra tay trong bóng tối, cho nên muốn buộc đối phương vào cùng trách nhiệm liên quan. Thất lạc lương bổng chính là một cái chuôi lớn, cả hai phe đều không muốn lạc nhân khẩu thực\*.

(Lạc nhân khẩu thực: trở thành đề tài cho người khác bình phẩm

chế nhạo.)

Chuyện đoàn thể sông Hương Thủy gặp nạn dịch bệnh không rõ là trùng hợp hay có kế hoạch, tóm lại, chuyện tốt hay chuyện xấu mọi người cũng phải cùng nhau chịu trách nhiệm thôi.

Lạc Lạc mới nghe chuyện này, chu miệng nhìn về phía Mai Vô Quá, thầm nghĩ lại phải chia xa? Phải kiếm cớ gì đi theo đây? Tiền trạm hậu tẩu giống như lần trước chắc không được rồi, đã dùng một lần tất nhiên Mai Vô Quá sẽ không dễ dàng lại trúng chiêu.

Mai Vô Quá biết tiểu nhân nhi đang suy tính gì trong lòng, âm thầm lườm nàng, ngay sau đó cầm ly rượu che khóe miệng đang nâng lên, trong lòng một trận âm áp. Hắn cũng không muốn chia cách khỏi nàng, tiểu nhân nhi này xa khỏi người không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa, không để người khác yên lòng, một khắc cũng không yên.

Lạc Lạc theo Mai Vô Quá về đến nhà trời đã gần tối, bởi vì mấy ngày sau Mai Vô Quá sẽ lên đường áp tải, vận chuyển lương bổng đến thành Trấn Bắc, cho nên tiểu nha đầu tất bật thu dọn bọc hành lý.

“Vớ phải mang nhiều chút, ai, mang hết đi, muối nên sớm chuẩn bị một chút, ai ngờ huynh sẽ đi xa nhà.” Lạc Lạc vừa dọn dẹp vừa lầm bầm, Mai Vô Quá để ý Lạc Lạc không chỉ thu dọn vớ của Mai Vô Quá, mà còn thu dọn y phục của nàng, điều này làm hắn có dự cảm không lành.

## Chương 61: Theo gió cuốn trôi.

Mai Vô Quá để ý Lạc Lạc không chỉ thu dọn vớ của Mai Vô Quá, còn thu dọn y phục của bản thân, điều này khiến hắn có dự cảm không lành.

“Lại đây, Lạc Lạc.” Mai Vô Quá kéo Lạc Lạc đến bên cạnh, ẩn ngồi trên đùi mình hỏi: “Nói cho huynh biết trong cái đầu nhỏ của muội đang suy tính cái gì.”

“Đang suy tính hiện tại huynh ra ngoài như chim nhỏ vào rừng rậm, có thể vô tư tìm cô nương uống hoa tửu.” Lạc Lạc giả dựa người, nhỏ giọng nói.

“A, muội bảo huynh phải làm như nào mới tốt đây, chuyện này tuyệt đối không xảy ra.” Mai Vô Quá ôm thân thể đã phồng phao của Lạc Lạc, vuốt cánh tay của nàng, nhất thời động lòng hôn lên. Từ thái dương, khoe mắt, khuôn mặt, vành tay, một đường hôn xuống xương quai xanh.

“Sắp đến sinh thân của muội rồi, chờ huynh trở lại, ngày sinh thân của muội sẽ làm lễ cập kê cho muội luôn, có thể ngoan ngoãn ở nhà đợi không?” Mai Vô Quá chân thành ngắm tiểu nhân nhi trong ngực vừa khiến người ta lo lắng lại khiến người ta yêu thích muốn chết.

“Có thể, huynh ở bên ngoài không cần phân tâm, luôn luôn chú ý an toàn, bạc có thể mất, giữ được người là tốt rồi. Đi cùng nhiều người như vậy, trách nhiệm không phải của một mình huynh.” Lạc Lạc trượt khỏi vòng tay Mai Vô Quá, yên lặng đi tới bên giường xếp y phục của mình vào chỗ cũ để Mai Vô Quá yên tâm.

Mai Vô Quá đứng lên, ôm chặt từ phía sau nữ hài đã cao tới gần vai mình.

Lạc Lạc quay người lại, ôm lại chặt hơn, dịu dàng nói: “Muội không muốn gọi huynh là ‘ca ca’ nữa.”

“Được.” Mai Vô Quá nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tướng công.” Lạc Lạc gọi một tiếng như muỗi, có chút không quen, xấu hổ vùi mặt vào ngực hắn.

“Không nghe thấy gì.” Mai Vô Quá xấu xa nói.

“Tướng công.” Khuôn mặt Lạc Lạc dính sát vào ngực Mai Vô Quá, phát ra tiếng nói không rõ ràng.

“Vẫn chẳng nghe rõ.” Mai Vô Quá nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng.

“Tướng công!” Lạc Lạc hét to một tiếng, ngay sau đó mắc cỡ chạy về phòng mình, đóng cửa lại nằm vật xuống giường không nhúc nhích, cảm giác mặt giống bị lửa thiêu.

Ngày Mai Vô Quá lên đường, Lạc Lạc đứng ở cửa cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở đầu ngõ. Mới bắt đầu có chút không quen, mỗi ngày không biết nên làm cái gì, ngày thứ ba khó khăn lắm thỉnh thoảng mới nhớ tới thì Từ Kiều Đình tới cửa.

“Có muốn đi theo nhìn một chút? Ta dẫn nàng đi.” Từ Kiều Đình đứng nhìn Lạc Lạc đang giặt y phục, nghiêng đầu cười hỏi.

“Không muốn.” Lạc Lạc trả lời dứt khoát.

“Ai, tại sao, nàng không phải là loài theo đuôi sao?” Từ Kiều Đình những tưởng Lạc Lạc nhất định sẽ bám theo.

“Không muốn huynh ấy phân tâm.” Lạc Lạc tiếp tục giặt y phục.

Nét cười trên khuôn mặt Từ Kiều Đình dần phai nhạt, có chút mất mát, có chút cô tịch, rũ mắt xuống nghĩ chốc lát, lập tức ngẩng đầu lên nói: “Đoạn đường kia không dễ đi, ta muốn âm thầm đi theo quan sát, dọc đường đông đảo sơn phỉ bang phái, nội bộ phái Quan Thương gần đây không yên ổn, nói không chừng sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.”

“Phái Quan Thương!” Lạc Lạc chợt ngẩng đầu lên nhìn Từ Kiều Đình, cố gắng từ trên mặt hẩn tìm kiếm chút gì đó.

Từ Kiều Đình biết nàng sẽ động lòng, bởi vì hẩn biết Mai Vô Quá có mối quan hệ với phái Quan Thương.

Lạc Lạc đứng lên, suýt nữa đá đổ chậu gỗ, đi hai bước lảo đảo: “Tại sao huynh ấy không nói với ta?”

“Hẩn không muốn làm nàng lo lắng thôi.” Từ Kiều Đình cũng đứng lên.

“Thời điểm Từ công tử đi có thể để ý tới huynh ấy được không, phái Quan Thương có thù oán với huynh ấy.” Lạc Lạc lo lắng hiện lên khuôn mặt.

“Nàng không đi, ta cũng không đi, một mình lên đường không vui chút nào, với cả ta phái nhiều tiêu sư như vậy sẽ không có vấn đề gì đâu.” Từ Kiều Đình dừng một chút nói: “Nhìn danh tiếng Từ gia tiêu cục của ta xem, những tiêu sư kia quanh năm áp tiêu chưa từng



gặp cướp, nàng cứ yên tâm đi.”

“Quanh năm không gặp cướp tiêu sao? Vậy thì võ công đều xuống cấp có thể đảm đương được gì?” Lạc Lạc bắt bẻ lời Từ Kiêu Đình.

“Đó là chuyện của quan phủ, ta chỉ đi áp tiêu cùng thôi.” Từ Kiêu Đình làm bộ phải đi, lại bị Lạc Lạc kéo lại.

“Từ công tử, vậy....” Lạc Lạc bị cắt ngang lời.

“Cứ khách khí như vậy, gọi ta là Từ đại ca.” Từ Kiêu Đình giả vờ thân thiện.

“Từ đại ca, vậy ta, muốn đi nhìn một chút.” Lạc Lạc vẫn không yên lòng.

“Quyết định thế đi, hiện tại đi luôn.” Từ Kiêu Đình vui vẻ ra mặt.

“Người không phải trở về chuẩn bị qua sao?” Lạc Lạc ngạc nhiên.

“Chuẩn bị xong hết rồi, à không, không có gì để chuẩn bị cả.” Từ Kiêu Đình vội vàng đổi giọng.

Ngồi trên ngựa của Từ Kiêu Đình đi thật lâu, Lạc Lạc cảm giác sâu sắc lần này bị mắc bẫy của hắn rồi. Tất cả đồ của người này đều chuẩn bị xong hết, thậm chí còn chuẩn bị đai nguyệt sự\*, rớt cuộc tên này có bao nhiêu lưu manh đây. Dĩ nhiên, Lạc Lạc lén lút nhìn thấy, đoán đến lúc nàng cần người này sẽ lấy ra, còn không cũng coi như chuẩn bị trước.

(Đai nguyệt sự: dạng băng vệ sinh thời xưa.)

Hai người men theo quan đạo đi, gặp trấn thì nghỉ, gặp cảnh thì ngắm, Từ Kiêu Đình giải thích không thể áp quá sát, nếu không sẽ

bị phát hiện. Lạc Lạc cũng nghĩ vậy, nếu bị phát hiện, không biết Mai ca ca sẽ nổi giận như thế nào, tốt nhất vẫn là từ từ đi theo, nếu như xuất hiện tình huống khẩn cấp như Từ Kiêu Đình nói sẽ lập tức xông lên giúp một tay.

Sau mấy ngày, Lạc Lạc luôn có cảm giác Từ Kiêu Đình cố ý tìm nơi ngủ trọ vào ban đêm, ban ngày đi dạo ngoài thành, nghĩa là giống như cố ý không muốn cho Lạc Lạc thấy thành trấn phồn hoa ban ngày.

Hai người càng đi càng nóng, Lạc Lạc càng phát giác không thích hợp, buổi sáng hôm đó gọi tiểu nhị đưa cơm lại: “Xin hỏi tiểu nhị ca, đây là thành trấn gì, cách thành Nguyên Bắc có xa lắm không? Cách thành Trấn Bắc còn bao xa?”

“Nơi đây gần đến thành Nguyên Nam rồi, cách thành Nguyên Bắc không xa, còn thành Trấn Bắc thì rất xa đó.” Tiểu nhị ca lưu loát đáp, sau lưng là Từ Kiêu Đình đang chạy tới gấp đến độ tay chân luống cuống, bình thường sáng sớm hán đều canh ở cửa để đuổi tiểu nhị ca đi sau khi căn dặn cẩn thận, hôm đó đã chậm một bước.

Lạc Lạc không để ý ánh mắt chột dạ của Từ Kiêu Đình, yên lặng ăn điểm tâm rồi nhắc lên bọc quần áo xuống lầu một mình.

“Lạc Lạc, Lạc Lạc nàng muốn đi đâu? Đừng nóng giận, nàng đánh ta, đánh ta đi.” Từ Kiêu Đình tự biết rõ mình đuối lý, không ngừng liên tục xin lỗi.

“Ta có tư cách gì đánh người, người không cần thiết làm cho ta cái gì cả, hiện tại ta muốn về nhà, Từ công tử đi chơi một mình đi, thứ cho không theo cùng được.” Lạc Lạc tức giận.

“Để ta tiễn nàng về, lần này sẽ không lừa nàng, ta tiễn nàng trở về.”

Từ Kiều Đình nhanh chân đứng ltrước Lạc Lạc, ngăn trở đường đi của nàng.

“Không cần, Từ công tử còn bận việc bản thân, tự ta đi.” Lạc Lạc nói xong liền thấy hối hận, chẳng biết thuê xe như nào, bạc của mình đủ dùng hay không, có an toàn hay không.

“Tiểu cô nãi nãi, ta thật sự biết sai rồi, ta sẽ dẫn nàng về.” Từ Kiều Đình gấp đến độ mặt đỏ rực, ôm lấy Lạc Lạc leo lên ngựa, phóng như điên thẳng một mạch quay về.

Trên đường không nói chuyện, cho đến lúc xế trưa mới tìm một chỗ dưới bóng cây ăn lương khô.

Lạc Lạc ngơai giận, liếc nhìn bộ dạng đáng thương của Từ Kiều Đình, đưa túi nước trong tay cho hắn: “Uống nước này, bị ghen thấy thoải mái sao?”

“Hắc hắc, ghen chết ta cũng được, chỉ cần nàng không giận nữa.” Từ Kiều Đình nói xong cúi thấp đầu, dịu dàng nói: “Thật ra ta chỉ nghĩ chỉ hai người chúng ta ăn ở cùng với nhau nhiều, ta...”

“Từ đại ca, sau khi huynh ấy trở về sẽ làm lễ cập kê cho ta, đến lúc đó ngươi phải tới nhé.” Lạc Lạc cắt đứt lời hắn nói.

Từ Kiều Đình thụ sủng nhược kinh\*, có chút không tin tưởng nhìn vào đôi mắt to của Lạc Lạc: “Tốt, ta nhất định, nhất định tới.”  
(Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.)

“Ngươi biết hắn không phải ca ca ruột của ta, sau khi ta cập kê sẽ thành thân với hắn.” Lạc Lạc nhìn mũi chân mình, nhẹ nhàng nói.

Im lặng bao trùm lấy hai người, Lạc Lạc không dám ngẩng đầu,

không dám nhìn biểu tình của Từ Kiêu Đình, chỉ yên lặng đếm nhịp tim của bản thân.

“Nói không biết xấu hổ! Ha ha, ta đã nói rồi, ở trước mặt ta nói chuyện không cần kiêng kỵ. Thật ra thì, kỳ thật ta cảm thấy nàng như muối muối, ta cũng muốn có một muối muối.” Qua hồi lâu, giọng nói Từ Kiêu Đình có chút khàn khàn, bàn tay vỗ vỗ đầu Lạc Lạc: “Đến lúc đó cũng sẽ mời ta chứ?”

Lạc Lạc vẫn không dám ngẩng đầu, hốc mắt có chút ướt át, không biết là do cự tuyệt hấn mà cảm thấy tự trách hay do chuyện xưa cũ kia của cha hấn mà sợ hấn cũng sẽ một thân một mình như vậy. Tóm lại, lúc này suy nghĩ của Lạc Lạc rất phức tạp, không nói rõ được không tả rõ được đè nén. Nếu như có thể chia bản thân ra làm hai, như thế sẽ không có ai bị tổn thương hay mất mát. Nhưng chuyện đó là không thể, mình đã có Mai ca ca, không thể chấp nhận được ai khác nữa.

Từ Kiêu Đình yên lặng dọn dẹp lên đường, dọc đường không nói câu nào, cho đến khi trở lại thành Nguyên Bắc. Hai người cũng tránh nói chuyện, Lạc Lạc cảm thấy hấn đang vô cùng tổn thương.d.đ.lq.đ

“Ta nhận được tin, mấy ngày sau bọn họ sẽ trở về, mặc dù gặp phải chút trở ngại nhưng cũng may thuận lợi hoàn thành công việc. Hấn, có thể sẽ được thăng chức, lần này không chỉ áp vận chuyển lương bổng đến nơi an toàn, mà còn trừ hại lớn cho triều đình.” Ngày thứ hai trở lại thành Nguyên Bắc, Từ Kiêu Đình lại đến nhà Lạc Lạc nhưng lần này chỉ đứng ở miệng cửa.

“Cám ơn.” Lạc Lạc nhìn Từ Kiêu Đình.

“Cám ơn cái gì, ta chẳng làm gì hết.” Từ Kiêu Đình hơi nhăn mặt, lại có chút nuối tiếc, chỉ đứng ở trước cửa cúi đầu không nhìn Lạc Lạc.

“Từ đại ca có biết Mai ca ca trừ hại gì lớn cho triều đình không?” Lạc Lạc cố gắng nói sang chuyện khác, hóa giải tình cảnh lúng túng này.

“Phái Quan Thương không còn.” Từ Kiêu Đình ngẩng đầu lên nhìn Lạc Lạc nói: “Phái Quan Thương cầu kết với nước Đạt Đạt, luôn rục rịch ngóc đầu dậy, triều đình đã muốn tiêu diệt từ lâu. Lần này có âm mưu đối với lương bổng, Quận Vương gia lập tức có lệnh hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trót, hạ lệnh tiêu diệt toàn bộ, chỉ có vài con cá lọt lưới lẩn trốn thoát.”

Lạc Lạc gật đầu.

“Nghe nói, trước kia mẹ hấn là người phái Quan Thương.” Từ Kiêu Đình nhìn chăm chăm vào Lạc Lạc, thầm nghĩ vậy mà Mai Vô Quá vẫn có thể xuống tay được.

“Đúng thế.” Lạc Lạc trả lời đơn giản.

Hai người lại im lặng, Từ Kiêu Đình trầm mặc một hồi cất tiếng: “Về đi, xem nàng đóng kín cửa ta sẽ rời đi. Ta không thể đến dự lễ cập kê của nàng rồi, phụ thân mẫu thân gọi ta về thành Trấn Nam một chuyến, e rằng sẽ không ở đây một thời gian.”

“Ừ, Từ đại ca, người bảo trọng.” Lạc Lạc không biết phải nói điều gì, không thể làm gì khác hơn đành đóng cửa lại, không dám nhìn Từ Kiêu Đình nữa.

Hồi lâu vẫn không nghe tiếng Từ Kiêu Đình rời đi, Lạc Lạc đang

tính mở cửa, chợt nghe hắn nói: “Về sau, nếu hắn đối xử với nàng không tốt, nàng hãy tới tìm ta.”

Nước mắt Lạc Lạc lăn dài trên khuôn mặt, là giọt nước mắt của sự áy náy, nàng nhớ tới lời Từ Kiêu Đình từng nói, chuyện xưa của cha hắn, trong lòng một trận khó chịu: “Từ đại ca, nhất định ta sẽ sống tốt, người cũng phải sống thật tốt.”

Note nhỏ: từ khóa chương này là “con cua”, tức là phần thịt bên dưới đã bị “con cua” che hết rồi(hay như mấy chương trước là \*\*\*\* ấy), kể cả có những đoạn mình chẳng thấy có thịt nào bên trong :( nên mình đã cố hết sức thay bằng những từ mình nghĩ rằng phù hợp vào chỗ “con cua” đó. Thêm nữa là mình ít khi đọc mấy thịt văn nên biết không nhiều từ '///'. Khách quan đừng phàn nàn nhé~

## **Chương 62: Điền Loan đảo Phượng\*.**

### **(Điền Loan đảo Phượng: chỉ thế sự bất thường.)**

Tiền Từ Kiều Đình, Lạc Lạc bắt tay quét dọn phòng, giặt đệm chăn, phơi y phục, cố gắng khiến mình bận rộn công việc, như vậy mới có thể không nhớ tới Mai Vô Quá cũng như áy náy với Từ Kiều Đình.

Bận rộn suốt ba ngày, mấy ngày này gần tới Lạc Lạc lại chạy tới nhà Mã đại tỷ giúp một tay, ngồi ở hành lang nhìn hài tử thơm mùi sữa ngô ngĩnh, Lạc Lạc có một loại thôi thúc muốn làm mẹ.

Nhìn bộ dạng bé nhỏ mềm mềm thu mình vào trong ngực mút đầu ngón tay, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn.

“Mã đại tỷ, mang thai hài tử mệt không?” Lạc Lạc nhìn Mã đại tỷ mệt mỏi ở bên cạnh hỏi.

“Mệt, cũng không mệt lắm, người giống như trở nên hết sức lực, không còn hoạt bát như lúc trước.” Mã đại tỷ nói.

“Không phải tỷ trở nên lười biếng, là trở nên cẩn thận hơn, sơ ý sẽ làm hỏng đứa nhỏ.” Lạc Lạc trêu chọc.

“Đúng thế, Lạc Lạc lại đây, trả hài tử lại cho tỷ.” Đột nhiên Mã đại tỷ đưa tay ôm hài tử, Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng, hài tử đã bị Mã đại tỷ ôm đi, ngay sau đó bản thân bị một đôi bàn tay lớn ôm lấy.

“A, Mai...” Lạc Lạc quay đầu lại nhìn, khuôn mặt tiêu tụy của Mai Vô Quá đang nhìn mình cười, không đợi mình nói xong, gương

mặt râu ria lởm chớm dán lên mặt mình, cọ mạnh.

“Các người nha, lớn cả rồi.” Mã đại tử cười quay về phòng, không thèm nhìn hai người.

“Mã đại tử, chúng ta trở về trước.” Mai Vô Quá để lại mấy lời này rồi ôm Lạc Lạc ra ngoài.

“Mai ca ca, thả muội xuống, đừng...” Lạc Lạc có chút xấu hổ.

“Gọi huynh là cái gì!” Mai Vô Quá cố ý trừng đôi mắt gấu trúc hỏi.

“Tướng công...” Lạc Lạc nhỏ giọng nói.

“Ha ha, huynh nhớ tới sắp chết rồi, nói xem, có nghe lời ở nhà không?” Trở lại nhà mình, Mai Vô Quá đóng cửa lại, đặt Lạc Lạc lên đùi rồi hôn, râu đâm vào mặt Lạc Lạc có chút nhột, có chút đau.

“Trong nhà không có người, muội phải nghe ai.” Lạc Lạc ghen thờ.

“Giỏi, còn biết cãi lại, huynh đã trở về, vậy muội có nghe huynh không.” Mai Vô Quá ngẩng đầu cười hỏi.

“Nghe, nương tử chính là phải nghe lời tướng công.” Lạc Lạc mím môi, mặt mày cong cong, không còn là vệt con xấu xí thuở ban đầu.

Mai Vô Quá nhìn đôi mắt to như nước, nhìn đôi môi hồng nhuận, nhìn cái cổ trắng ngần, lập tức hôn đến, nạy mở hàm răng một đường công thành đoạt đất, hôn đến khi Lạc Lạc không thở nổi.

Bàn tay lớn của Mai Vô Quá đặt lên phần ngực đã nhô lên, không chờ đợi nổi vội cởi nút buộc. “Huynh đơn độc rời khỏi đội ngũ thúc



ngựa chạy nhanh về, huynh muốn nhanh chóng được nhìn thấy Lạc Lạc của huynh.”

Mai Vô Quá dần dần thở gấp, như muốn hòa nhập Lạc Lạc vào trong thân thể mình. Hai tay Lạc Lạc ôm chặt cổ của hắn, mặt mắc cổ đỏ bừng.

“Đợi sắp không nổi rồi, huynh muốn muội ngay lúc này.” Con người Mai Vô Quá nhìn sâu vào Lạc Lạc, vừa nói chuyện đôi môi vừa nhẹ lướt trên gương mặt nàng, chọc cho tiểu nhân nhi khẽ run rẩy.

Lạc Lạc nghe lời này tim chợt nhảy, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên, đại não một mảnh hỗn loạn, dường như quên mất cách thở.

Mai Vô Quá lại hôn lên môi Lạc Lạc, một đường xuống phía dưới, triền miên nơi cổ. Lạc Lạc chỉ cảm thấy máu trong người càng lúc càng nóng, người nóng như lửa. Mai Vô Quá mạnh mẽ đứng lên, ôm Lạc Lạc đi về phía giường lớn. Lạc Lạc cảm thấy cả người rét lạnh, đối với chuyện tiếp theo vừa chờ mong, lại có chút bất lực.

Sắc trời đã tối hẳn, trong mơ hồ chính là thời điểm tốt nhất để phát sinh sự tình kia, Mai Vô Quá nhẹ nhàng đặt Lạc Lạc lên trên giường, cảm nhận được sự khẩn trương trong nàng, vì vậy hôn nhẹ nàng để nàng bình tĩnh lại.

“Đừng lo lắng, Lạc Lạc.” Mai Vô Quá thầm thì, vừa hôn vừa nói, vừa nói vừa cởi bỏ y phục của mình.

Mai Vô Quá mặt mũi anh tuấn, trên người không có khối thịt mỡ dư thừa nào, sờ vào cảm giác cứng rắn, chặt chẽ. Mai Vô Quá bắt được tay bé nhỏ của Lạc Lạc, đặt vào nơi trái tim mình, Lạc Lạc biết, ý hắn là muốn mình nhìn trái tim hắn, cảm nhận tình yêu của

hắn.

Mai Vô Quá thấy Lạc Lạc dường như không còn khăn trương nữa, lúc này mới cúi đầu hôn, một bên cởi áo ngoài của nàng. Lạc Lạc mắc cỡ giơ tay che mặt. Mai Vô Quá nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, xoa xoa cái trán của nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn sâu, say sưa, như hình với bóng.

Mai Vô Quá đưa tay phải ra sau lưng Lạc Lạc, cởi bỏ đai áo, tiếp sau vươn tay thăm dò cởi xuống mảnh vải che chắn hai trái đào. Bàn tay tựa như có chứa ma lực, đi qua nơi đỉnh đồi, Lạc Lạc chỉ cảm thấy hai con thỏ nhỏ nóng rực khác thường, phía trên vô cùng \*\*\*\*, chỉ muốn được \*\*\*\*. Mai Vô Quá nghiêng người tiến tới, đè lên Lạc Lạc, hai mảnh mềm mại liền tại nơi \*\*\*\*.

Bàn tay lớn của Mai Vô Quá trượt xuống, đưa \*\*\*\* của Lạc Lạc, tiếp theo liền \*\*\*\* nơi đó. Lạc Lạc chỉ cảm thấy \*\* chột lạnh, cả người khẽ run rẩy. Tay trái Mai Vô Quá vòng ra sau lưng Lạc Lạc, đưa \*\*\*\* của mình, tay phải trượt đến nơi \*\*\*\* kia, nơi ở của \*\*\*\*.

Ngón tay có chút thô ráp chạm vào khu rừng thiêng, khiến toàn thân tiểu nhân nhi cứng ngắc, hai chân khẽ run run.

Lạc Lạc có loại cảm giác không biết làm sao, muốn nghênh đón \*\*\*\*, lại muốn chạy trốn khỏi \*\*\*\*, chính là \*\*\*\*, \*\*\*\*. Bàn tay vẫn còn ở nơi cánh hoa tư mật kia, giống như là nơi mẫn cảm nhất trên thân thể, chỉ cần thoáng đụng, sẽ khiến cả người tiểu nhân nhi run rẩy. Lạc Lạc khẽ lắc lư, giống như muốn thoát khỏi bàn tay lớn của hắn, hoặc giống như là muốn nghênh hợp \*\*\*\*, mà ngay cả chính nàng cũng không hiểu rõ suy nghĩ của chính mình.

“Um...” Lạc Lạc không nhìn được, rên nhẹ một tiếng, Mai Vô Quá cảm thấy cả người nóng lên, bàn tay đi lại bên trong dò xét một chút, lay động cánh hoa.

“Um.... Không....” Lạc Lạc chỉ cảm thấy tựa như có dòng điện chạy dọc toàn thân, một tay duỗi xuống nắm lấy tay Mai Vô Quá, cố gắng ngăn cản động tác của hắn.

Mai Vô Quá hung hăng hôn lên môi, khiến cho nàng không còn sức để phản kháng, không còn thời gian suy nghĩ tới chuyện khác. Quả nhiên Lạc Lạc rút tay về, ôm chặt cổ Mai Vô Quá, cố gắng để bản thân có thể hít thở thông thuận một chút.

Đôi môi Mai Vô Quá lướt xuống, một đường đi tới nơi đôi môi ngậm lấy, dùng lưỡi khuấy đảo nơi đó, Lạc Lạc cảm thấy dâng trào, ưỡn người ra sau, trong lòng thật muốn nghênh đón loại cảm giác sung sướng vô cùng kích thích này.

Ngón tay Mai Vô Quá tăng nhịp, lúc này cảm thấy nơi kia của tiểu nhân nhi như có dòng suối trong vắt chảy qua, ướt đầm. Hắn vẫn tiếp tục mạnh mẽ gặm mút anh đào, cho đến khi cả người Lạc lạc run rẩy, đôi tay ôm chặt lấy cổ mình.

Mai Vô Quá dời môi, trượt trên cổ nàng tới sau tai, cắn nhẹ dái tai của nàng. Giống như đốt lửa kíp nổ, lửa lan ra toàn thân Lạc Lạc, thẳng tới đầu ngón chân.

Lạc Lạc cảm thấy giống y hệt cảm giác bị lửa đốt, đột nhiên một vật cứng nóng chống đỡ bên ngoài nơi tư mật của mình, Lạc Lạc sợ hãi vội vàng cúi đầu nhìn, nhận ra đó là côn thối. Môi Mai Vô Quá phủ lên \*\*\*\* Lạc Lạc, \*\*\*\*.

Lạc Lạc còn đang trong mơ hồ, đột nhiên một trận đau nhói truyền

đến, nơi tư mật đau đớn. Lạc Lạc “a” một tiếng, may mắn ngay sau đó cơn đau lập tức biến mất, Lạc Lạc tiếp tục bị hôn khiến cho không nghĩ tới được điều gì khác được.

Thì ra Mai Vô Quá thấy Lạc Lạc phản ứng mãnh liệt, nhanh chóng rút côn thịt ra, dùng một chút, vật cứng nóng chậm rãi dạo chơi xung quanh chốn đào nguyên.

Lạc Lạc bị hôn quên hết mọi thứ, đột nhiên một hồi sau cảm giác sáng khoái truyền đến, cảm thấy vật cứng nóng dạo quanh nơi tư mật của chính mình. Sau một lúc tên kia dạo chơi xung quanh nơi tư mật, trượt vào trong theo phía trên miệng cốc, tiến qua hai mảnh cánh hoa, mang đến một loại cảm giác trước nay chưa từng có, khiến cho người ta sung sướng, thêm muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

\*\*\*\* \*

<Tác giả lược bỏ nghìn chữ.>

Cả người Lạc Lạc đau đến mức run rẩy, đôi tay hung hăng véo sau lưng Mai Vô Quá, lưu lại từng vết móng tay.

“Còn đau không?” Mai Vô Quá nhìn thân thể Lạc Lạc, không dám tùy tiện chạm vào, dịu dàng hỏi.

Lạc Lạc nặn ra một nụ cười, nói không thành lời, chỉ lắc đầu một cái, sau đó chôn mặt thật sâu vào trước ngực Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá bị nơi \*\*\*\* kia, sáng khoái vô cùng, lúc này nhìn tình hình Lạc Lạc có vẻ tốt, \*\*\*\*. Lạc Lạc cắn răng chịu nhịn đau đớn, lòng của nàng ấm áp, hạnh phúc.

Trên đầu Lạc Lạc đồ mồ hôi, vẫn ôm cổ thật chặt, không để cho hắn nhìn thấy mặt của mình.

Mai Vô Quá đẩy người, từng cái tiến vào đáy cốc, chạm tới nơi sâu thẳm kia.

Mai Vô Quá lần mò môi Lạc Lạc, mút lấy, dường như muốn hút nàng vào trong phổi. Sợ tiểu nhân nhi không cầm cự được lâu, nhịp nhàng đưa đẩy, sau đó nâng \*\*\*\*, \*\*\*\*, làm cho hai người đạt tới cao trào sung sướng, xong \*\*\*\*.

Dần dần, cảm giác đau đớn do bị côn thịt đâm chọc đã được thay thế, không hiểu là không đau, hay là mất cảm giác, hay bị việc hoan ái che mắt, Lạc Lạc không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Hai cánh tay nhúc nhích, Lạc Lạc buông lỏng tay một chút, lại bị Mai Vô Quá ép tới hít thở không thông, nhịp nhàng đưa đẩy, nhào nặn, Lạc Lạc vẫn cảm thấy chưa đủ, muốn bảo tố tới mạnh hơn một chút, nàng không sợ, nàng đã có chiếc thuyền dù không lớn lắm là Mai Vô Quá, nhưng có hắn, sẽ có tất cả.

Giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu lăn trên người Mai Vô Quá, nhỏ xuống trên người cũng thấm đầy mồ hôi của Lạc Lạc, hai người đều thở gấp gấp, muốn ngừng mà không được.

Tại lúc hai người cùng cảm thấy thăng hoa, một luồng tia nóng bắn ra, kèm theo là \*\*\*\* từ bụng, chưa bao giờ có \*\*\*\*.

Mai Vô Quá hôn lên trán Lạc Lạc một cái, từ từ nằm xuống kéo Lạc Lạc vào, hai người ngủ thật say.

## Chương 63: Nửa buồn nửa vui.

Ánh mặt trời lười biếng len qua ô cửa sổ, lướt qua trên khuôn mặt hai người.

Tiểu nhân nhi nằm trong ngực rốt cuộc cũng lên tiếng, um một tiếng động đây, sau đó liền giả vờ chưa tỉnh, cẩn thận hít thở. Mai Vô Quá tỉnh dậy từ sớm không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ muốn cứ như vậy mà ôm nàng, ôm nàng mãi.

Lạc Lạc cảm nhận được Mai Vô Quá ở phía sau ôm chặt lấy mình, hai chân vẫn còn đau nhức. Cả đêm hoan hảo, dù rằng nàng đã ăn quen đậu hũ nhưng vẫn thấy xấu hổ, chỉ muốn chờ Mai Vô Quá thức dậy trước, nhìn thấy mình còn ngủ, sau đó sẽ tự rời đi, mình mới mặc y phục cẩn thận. Nàng cũng không muốn cứ như vậy đối mặt với hắn, sẽ xấu hổ chết mất thôi.

“Lạc Lạc, Lạc Lạc.” Qua hồi lâu, Mai Vô Quá khẽ khàng gọi.

Lạc Lạc giả bộ ngủ, không rảnh chú ý.

“Thì ra là còn ngủ, chi bằng thừa dịp lúc này còn thời gian, thêm lần nữa.” Mai Vô Quá vừa lẩm bẩm vừa luồn bàn tay lớn vào dưới hai chân Lạc Lạc.

“Không, không muốn, Mai, a không, muội...” Lạc Lạc nhanh chóng lăn vòng vào bên trong giường, ôm lấy chăn cuộn chặt mình vào trong, đến một câu đầy đủ cũng nói không nổi.

“Tỉnh rồi hả? Vậy thì tốt, một lần nữa.” Mai Vô Quá buồn cười ôm cả chăn cùng Lạc Lạc vào trong ngực, đưa tay tìm được chỗ đầu

của Lạc Lạc, bắt đầu kéo chần.

“A, không cần, không...” Lạc Lạc sống chết không chịu ra.

Mai Vô Quá quây đủ, nhẹ nhàng ôm Lạc Lạc vào trong ngực: “Đồ ngốc, sao ta cam lòng để nàng chịu tội, cái thân thể nhỏ bé này không chịu nổi hai lần trong đêm đầu tiên đâu.”

Lạc Lạc vẫn núp trong chần không chịu ra, nhắm chặt mắt lại, mặt xấu hổ đỏ bừng.

Mai Vô Quá giật mạnh chần ra, bàn tay lớn kéo Lạc Lạc ra: “Nghệt thở chết, ra ngoài.”

Lạc Lạc cực chẳng đã phải đối mặt với Mai Vô Quá, mặc càng đỏ hơn. Nhìn ánh mắt thâm tình của Mai Vô Quá, Lạc Lạc phát hiện điều gì đó. “Tại sao huynh lại trở nên tiêu tụy thế này, mắt thâm quầng hết cả.”

“Huynh chạy nhanh trở về ròng rã ba ngày ba đêm, muốn tướng công phải như thế nào?” Mai Vô Quá tựa trán lên trán Lạc Lạc, cười xấu một tiếng hỏi.

Nhìn Mai Vô Quá mặc dù ngủ cả đêm, bộ dạng vẫn rất tiêu tụy, Lạc Lạc cực kỳ đau lòng, đưa tay che mắt hắn: “Vậy huynh ngủ thêm một lát đi, cứ như vậy sẽ mệt chết.”

“Huynh không sợ mệt mỏi, huynh chỉ muốn sớm chút trở về.” Trong lời Mai Vô Quá chứa sự ôn nhu vô tận.

“Huynh không sợ, nhưng muội sợ, huynh mệt chết rồi muội phải làm sao?” Lạc Lạc vừa nói vừa ôm cổ Mai Vô Quá, ôm hắn thật chặt.

“Bảo bối nằm trước một lúc.” Một lát sau, Mai Vô Quá cười đặt Lạc Lạc xuống, tự mình trèo xuống giường.

“Huynh tính đi đâu?” Lạc Lạc đắp kín chăn, lộ mỗi cái đầu ra hỏi.

“Nằm.” Mai Vô Quá xoay người lại cười cười, dùng ngón tay điểm điểm vào nàng.

Rào rào tiếng nước chảy, Lạc Lạc nghe ra Mai Vô Quá đang đun nước, qua hồi lâu Mai Vô Quá mới quay về, xóc chăn ôm lấy Lạc Lạc đi ra ngoài.

“Mai ca ca, làm gì vậy, định làm gì vậy?” Lạc Lạc giãy dụa người, cả người không mảnh vải bị hấn ôm vào trong ngực, xấu hổ vô cùng.

“Tắm cho tiểu trư này, sau đó mang đi hấp, lại ăn tiếp.” Trong khi Mai Vô Quá nói chuyện đã ôm Lạc Lạc vào thùng nước tắm.

“A, không, tự muội...” Vào trong nước, Lạc Lạc sử dụng cả tay lẫn chân muốn tránh thoát khỏi sự ôm ấp của Mai Vô Quá, không biết làm thế chỉ phí công, eo ếch cũng bị hấn bóp thật chặt.

“Tiếp tục lộn xộn, huynh sẽ ăn muội ở đây luôn.” Mai Vô Quá nửa đe dọa nửa dịu dàng nói, quả nhiên Lạc Lạc không lộn xộn nữa, mặc cho mình ở trong ngực hấn, tay vịn chặt cạnh thùng, đưa lưng về phía hấn.

Bàn tay lớn chậm rãi di chuyển, sờ soạng toàn bộ cơ thể mình, kẻ này đang lợi dụng ăn đậu hũ đây mà.

“Cha nương đều đã mất, không cần lo lắng, về sau huynh sẽ chăm



sóc muối, bảo vệ muối.” Mai Vô Quá ở bên cạnh nói, tựa như phụ thân dịu dàng nhất thế gian, lại tựa như tướng công thâm tình nhất thế gian.

Lỗ mũi Lạc Lạc đau xót, huynh ấy biết mình thường hay nằm mơ gọi “ba”, huynh ấy từng hỏi mình, “ba” là người nào, nàng nói cho hắn biết, “ba” chính là cách gọi cha nơi các nàng sống.

Hắn như vậy giống như đang cưng chiều nữ nhi lại giống như đang cưng chiều thê tử của mình, thường nói lập gia đình phải gả cho người lớn hơn mình, biết thương người, Lạc Lạc bật cười thành tiếng.

Bàn tay lớn lướt qua trước ngực, Lạc Lạc xấu hổ mặt càng đỏ hơn. Bất chợt bị Mai Vô Quá kéo vào trong lòng hắn, vì vậy thừa dịp ôm hắn thật chặt, không để cho hắn nhìn thấy mặt mình. Bàn tay lớn lướt qua sau lưng mình, hông eo, bản thân tựa như đứa trẻ được hắn yêu thương cưng chiều.

Tắm rửa xong xuôi, hai người lau khô sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi. Bụng Mai Vô Quá kêu ùng ục hai tiếng, hắn là đói bụng, ba ngày ba đêm không ngủ, chắc hắn ăn cơm cũng chấp nhận được.

Lạc Lạc bò dậy tính xuống giường, lại bị hắn ngăn lại: “Muội đói?”

“Không đói.” Lạc Lạc vừa định nói là huynh mới đói, muối đi nấu cơm cho huynh.

“Huynh thấy muối cũng không thể đói, bụng vẫn phình to, tối qua đã ăn bao nhiêu?” Mai Vô Quá cười hỏi.

“Huynh đói bụng, muối chuẩn bị thức ăn cho huynh.” Lạc Lạc vừa nói vừa rút tay ra.

“Không vội, huynh chỉ muốn nằm với muội như vậy một lát, chút nữa để huynh làm.” Mai Vô Quá ôm Lạc Lạc vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng.

“Muội không mệt, muội, muội đói, muội nghĩ muốn ăn cơm.” Lạc Lạc giùng giàng rời giường, quay đầu lại ấn Mai Vô Quá xuống: “Huynh nghỉ ngơi đi, không nằm yên muội sẽ tức giận.”

Mai Vô Quá có chút mỏi mệt cười, nhìn Lạc Lạc đứng dậy.

Sau khi Lạc Lạc chuẩn bị xong thức ăn, trở lại phát hiện Mai Vô Quá đã ngủ thiếp, mày kiếm mắt tinh thật bỏ mắt, khóe miệng phảng phất còn giương lên một nụ cười không kiềm chế được. Lạc Lạc không nhìn được dùng cái miệng nhỏ nhắn tiến lại gần hôn lên.

Mai Vô Quá bị hôn ngứa đến tỉnh, cười bắt lấy tay nhỏ bé, theo nàng rời giường. Ăn bữa sáng, Mai Vô Quá nói với Lạc Lạc: “Lạc Lạc, lấy tiền ra đây.”

Lạc Lạc không biết hẳn muốn làm cái gì, vội vàng chạy đến góc tường, mở cục gạch lấy ra một hộp gỗ hơi lớn, bên trong là toàn bộ tiền để dành của hai người, hơn hai trăm lượng bạc.

“Tướng công, huynh định làm gì?” Lạc Lạc một bên mở hộp một bên hỏi.

“Cho muội làm lễ cấp kê, phần còn thừa thì đặt lại.” Mai Vô Quá lấy ra một tờ ngân phiếu nói.

“Huynh muốn chi năm mươi lượng? Không được!” Lạc Lạc nhanh tay lẹ mắt đoạt lại tám ngân phiếu, nhét về trong hộp, bảo vệ trong ngực xoay thân, cứng đầu cứng cổ nói: “Không cần, không cho tiêu

tiền bừa bãi.”

“Đây là thời kì quan trọng, tại sao lại là tiêu tiền bừa bãi?” Mai Vô Quá nhìn đáng vẻ quý keo kiệt của tiểu nhân nhi, không nhịn được cười.

“Không cần, ta nghe Mã đại tỷ nói có nhà chỉ cần để cho nương chải đầu là được rồi.” Thần giữ của Lạc Lạc che chở khoản tiền lớn, chết không buông tay.

Khuyên can đủ đường, Mai Vô Quá cuối cùng không ép buộc tiểu nha đầu nữa, vì vậy theo yêu cầu của nàng, tự tay vấn một búi tóc đơn giản cho nàng, hoàn thành nghi lễ vốn phải vô cùng long trọng. Hắn không biết, người hiện đại Lạc Lạc thật sự không thích cái nghi thức này, Lạc Lạc cảm thấy, bỏ tiền vào chuyện kia còn không bằng chụp ảnh cưới.

Cho nên vào một ngày nào đó không lâu sau, ven sông địa mạch Kinh Thành, mấy họa sư vây quanh một đôi nam nữ, phác họa những đường cong mềm đẹp.

“Này, còn phải họa mất bao lâu...” Mai Vô Quá hơi mỏi cổ, vẫn không dám động đậy, chỉ có thể trưng ra tư thế Hậu Nghệ bắn mặt trời vô cùng anh tuấn, không nhúc nhích.

“Muội cũng không biết, ở quê hương muội, họa sư rất giỏi, trong chớp mắt có thể vẽ xong xuôi rồi.” Tựa vào bên hông Mai Vô Quá làm bộ đáng quyến rũ, lời này của Lạc Lạc thật sự không công bằng với người ta, họa sư niên đại này sao có thể so sánh vượt hơn máy ảnh.

“Nương tử, cổ của muội có mỏi không, huynh giúp muội xoa nắn.” Mai Vô Quá cũng là muốn nhân cơ hội hoạt động vai một chút.

“Đừng động đây, chờ vẽ xong rồi xoa.” Đã cười hai canh giờ, mặt Lạc Lạc cơ hồ cứng ngắc co quắp.

“Mấy tên họa sư ngu ngốc này, tốn của lão tử những hai trăm lượng bạc mới chịu nhả nhả nhỏ nhỏ nhận lời tới đây, còn không bằng họa sư quê nhà muối.” Mai Vô Quá giận dữ.

“Đành chịu thôi, nếu kiếm được họa sư quê nhà muối, còn phải bao ăn bao ngủ, còn phải bao tiền đi lại, phiền phức.” Lạc Lạc đùa cợt.

Cuối cùng cũng kết thúc, hai người dựa vào vách tường xe ngựa không thèm động đây. Mai Vô Quá cố gắng chống dậy, xoa nắn tay chân cho Lạc Lạc.

“Tướng công, thành thân thật phiền hà, gọi mấy người tới đây ăn bữa cơm là được, không cần quá nhiều phức tạp được không.” Lạc Lạc uể oải nói.

“Ngưng, nghĩ cũng không được nghĩ, chuyện này không thể theo muối, chúng ta không phải dạng quan hệ bất chính không mai mối, nói ra sẽ bị cười chê tới chết.” Mai Vô Quá vỗ nhẹ bắp chân Lạc Lạc.

Sau khi nói xong, Mai Vô Quá lâm vào trầm tư.

“Tướng công, sao thế?” Lạc Lạc ngồi thẳng hỏi.

“Không có gì, không có gì.” Mai Vô Quá nhẹ nhàng ấn Lạc Lạc tựa vào vách xe.

“Có phải bởi vì chuyện Lý Thừa Ích muốn tặng nhà cho huynh?” Lạc Lạc hỏi.

Mai Vô Quá không bày tỏ ý kiến, có chút phiền não, nhìn Lạc Lạc một chút rồi trả lời: “Huynh đang nghĩ cách từ chối, nếu không lần này nước đục\*.”

(Hỗn thủy – nước đục: không phân biệt được thật giả.)

Lạc Lạc gật gù, biểu hiện đồng ý. Chủ đình Vương tâm bất lương, hiện tại đang ngang bằng vị trí với Hoàng đế. Đây là bàn cờ rất nhiều quân, cuốn đến người bên trong chỉ cần chút sơ xảy sẽ làm vật hy sinh thịt nát xương tan, nàng chỉ muốn cùng Mai ca ca trải qua một cuộc sống bình lặng.

“Nhưng mà, huynh đảm nhiệm chức vụ ở Lục Phiến Môn, theo huynh nhận thấy, trong đó phần lớn cũng là người của hắc.” Mai Vô Quá chưa bao giờ nói với Lạc Lạc chuyện này, quả thật hôm nay trong lòng không chắc chắn, lúc này mới nói cho nàng biết, cũng là muốn nhắc nhở nàng không nên quá lại mặt thiết với Lý Thừa Khoan.

Lạc Lạc vẫn gật đầu, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Mai Vô Quá. Nàng biết, lúc này phiền não cũng vô dụng, Mai ca ca của nàng tự có chủ trương.

Gần tới hôn kỳ\* của hai người, Lạc Lạc dứt bỏ phiền muộn, cố gắng nghĩ tới chuyện vui vẻ, giống như hôm nay, những bức họa được đóng khung treo ở tất cả các góc trong phòng.

Mới về đến nhà, Mai Vô Quá đã nói có chuyện cần ra ngoài, Lạc Lạc trong lòng hết sức buồn phiền. Nhân rồi không có chuyện liên suy nghĩ linh tinh, bọn hạ nhân đưa tới phong thư của Mã đại tỷ, Lạc Lạc mở phong thư ra.

Lạc Lạc nhìn một chút khóe miệng không khỏi nâng lên, trong thư

nói Mã đại tỷ đã gả Lạc Hồng cho Lý Mặc, chỉ chờ hài tử của Mã đại tỷ dứt sữa sẽ hủy khế ước bán thân của Lạc Hồng, cho hai người làm việc. Lão ăn mày sống chết không muốn cùng Mai Vô Quá và Lạc Lạc lên kinh, vì vậy ở lại trong tòa viện kia do Mai vô Quá trả tiền thuê, nhà Mã đại tỷ giúp đỡ một tay. Mấy ngày trước, nghe nói đột nhiên lão ăn mày tỉnh táo lại, đã rời đi tìm người nhà, mặc dù Lạc Lạc không biết người nhà của hắn là ai nhưng nàng vẫn rất vui vẻ như trước.

Trong thư còn nhắc tới thiên kim Lý Thu Sương Lý tri phủ, nghe nói Lý tri phủ muốn đưa nữ nhi mình vào Vương phủ cho Lý Thừa Khoan. Lý tri phủ vốn là sống dựa vào chủ đình Vương, con gái quan Tứ phẩm cũng khó xứng với cháu ruột Vương gia, chỉ có thể làm thiếp. Lạc Lạc hơi nhúu mày, nhớ tới phẩm tính\* Lý Thừa Khoan, chỉ là ham chơi thôi, thật ra đáy lòng vẫn rất thiện lương, có thể gả cho hắn thật ra cũng không thiệt thòi gì, chỉ có điều đường đường là tri phủ lại muốn bán nữ cầu vinh, thật sự đáng thương đáng hận.

(Phẩm tính: phẩm chất tính cách.)

Nhìn thư, thêm một hồi suy nghĩ lung tung, lúc này Mai Vô Quá mới về nhà.

## Chương 64: Ông trời tác hợp.

“Lạc Lạc, ngày mai muội sang phủ khác ở tạm vài ngày, đợi ngày chúng ta thành hôn sẽ đón muội trở về.” Ngón tay cái của Mai Vô Quá vuốt ve khuôn mặt Lạc Lạc.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lạc Lạc khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, còn có thể xảy ra chuyện gì được, dù sao đi nữa qua sự kiện phái Quan Thương kia, ta cũng có mối liên hệ với Hoàng đế.” Mai Vô Quá cưng chiều nhìn Lạc Lạc: “Từ tri phủ, hiện tại đã là Trì Thư\* Đô Sát Viện hầu hạ Ngự Sử, huynh tìm hấn nhận muội làm con gái nuôi, muội lấy danh nghĩa nữ nhi của hấn xuất giá. Hai bên đều lấy lòng, hai bên đều không đắc tội, đến lúc đó còn phải mời người của chủ đình Vương phủ.”

(Trì thư: quản lý văn kiện.)

“Như vậy có được không, hai phe sẽ cùng tiêu diệt huynh?” Lạc Lạc không khỏi lo lắng.

“Sẽ không đâu, Từ đại nhân nắm rõ tình hình của huynh, Từ đại nhân biết, hoàng thượng cũng biết.” Mai Vô Quá đuổi ngón tay chọc đỉnh mũi của Lạc Lạc: “Sao muội không nghĩ là ta sẽ tiêu diệt cả hai phe chứ?”

Bộ đầu Lục Phiến Môn là ngũ phẩm, mặc dù chức quan không cao, nhưng ai ai cũng biết hấn là tân quý\* của triều đình, hấn là người mà cả Hoàng đế và chủ đình Vương có ý định lôi kéo. Lục Phiến Môn không thiếu cao thủ, thế nhưng hấn lại là cao thủ trong cao thủ của Lục Phiến Môn, tiền đồ không thể đo đếm được. Phần lớn Lục Phiến Môn là người của chủ đình Vương, Hoàng đế chặn

ngang, nóng lòng chen chân vào trong, chủ đình Vương cũng không cho phép dưới gối có gian dối, cho nên Mai Vô Quá ở tại vị trí này vô cùng khó xử, vô cùng hiểm nguy. Đi đúng có thể lên thẳng mây xanh, nắm quyền cao, đi nhầm sẽ thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục\*.

(Tân quý: Người trở nên thăng tiến một cách đột ngột.

Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.)

Từ một người không có tiếng tăm, đột nhiên trở nên xích thủ khả nhiệt\*, bao gồm chính bản thân Mai Vô Quá bên trong, rất nhiều người không quen với điều đó. Nhưng thói quen là một chuyện, lập tức tập trung vào nhân vật bên trong mới là quan trọng nhất. Lạc Lạc cũng phải mau sớm tập trung vào vai diễn của mình thôi, nàng đang cố gắng học nghi lễ, nàng nhất định phải hòa mình vào trong sinh hoạt của nhà quyền quý.

(Xích thủ khả nhiệt: nóng bỏng tay = chạm tay là bỏng: có quyền thế to lớn.)

“Tiểu thư, phải như vậy, như vậy, tay phải thấp một chút.” Giáo dưỡng ma ma không hề phiền hà sửa lại tư thế phân thức ăn của Lạc Lạc, vô cùng chuyên nghiệp.

Lạc Lạc học đến đầu vầng mắt hoa đặt mộng ngồi trên ghế uống từng ngụm từng ngụm trà, khiến cho Từ phu nhân lo lắng mà mắng yêu: “Phải nhớ, uống từng chút từng chút một, còn nữa, lúc cười không được lộ răng.”

“Vậy ư.” Lạc Lạc vội vàng ngồi thẳng, uống trà từng ngụm từng ngụm một.

Từ phu nhân có ba người con trai dưới gối, không có con gái, nhìn Lạc Lạc cực kỳ yêu thích. Đặc biệt đêm qua dạy nàng chuyện khuê



phòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng khiến người nhìn càng thêm thương yêu, bà nhớ tới bản thân hồi đó xuất giá cũng tầm tuổi này, lâm vào trầm tư.

Vài ngày cứ như thế trôi qua, đợi đến hôm xuất giá, Lạc Lạc đã được mặc chỉnh tề từ rất sớm, ngồi trong kiệu một đường đánh trống thổi kèn vào phủ đệ được Hoàng đế ban tặng.

Nghi thức hôn lễ từ xưa đến nay đều nhiều rườm rà mệt người, Lạc Lạc cảm thấy trời đất của mình chỉ bé tí bằng cái lòng bàn chân, dưới khăn hồng chỉ có thể nhìn thấy đôi chân của mình, đợi đến lúc phu thê giao bái mới nhìn thấy đôi chân lớn kia của Mai Vô Quá, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Lạc Lạc quy củ ngồi một mình trong tân phòng, khát hay đói bụng cũng chịu đựng, nàng muốn đợi Mai Vô Quá vén khăn hồng.

Đột nhiên bên ngoài tiếng huyên náo lớn dần, cửa bị đẩy ra, chỉ nghe thấy Mai Vô Quá bước nhanh về phía mình, vừa đi vừa nói với nha hoàn ma ma xung quanh: “Tất cả đi ra ngoài, ra ngoài, mau.”

Nha hoàn cận thân vừa mua ngấn người, nhìn nam chủ nhân cả người đầy mùi rượu nói: “Thùng nước tắm đã chuẩn bị tốt rồi, có muốn...”

“Không cần, các người đều ra ngoài hết, ta tự mình...” Giọng Mai Vô Quá gấp gáp, vừa nói vừa xua tay.

Nha hoàn cùng ma ma nối đuôi nhau ra, Mai Vô Quá bước dài đến, vén khăn hồng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc hôn một cái: “Mấy ngày nay ta sắp chết rồi, thế nào, học được cách chăm sóc hậu hạ cho chồng không?”

Lạc Lạc đánh rơi tay Mai Vô Quá, nghiêng đầu nói: “Không học, người ta dạy chính là tướng công nên hầu hạ nương tử thế nào.”

“Sao cơ? Là như thế à, vậy cũng tốt, tối nay tướng công khẳng định sẽ hầu hạ nương tử vô cùng tốt.” Mai Vô Quá ngồi ở mép giường ôm lấy hai vai Lạc Lạc, ấn vào trong lòng mình.

Lạc Lạc tức giận lườm khinh bỉ, nàng hiểu cái loại hầu hạ chăm sóc chính là làm việc nhà, nhưng hắn lại cố tình nói về phương diện khác. “Muội nói không phải là hầu hạ phương diện kia!”

“Hả? Ta rõ rồi, tướng công tới hầu hạ nương tử tắm rửa.” Mai Vô Quá nói xong ôm lấy Lạc Lạc đi đến phòng tắm gian ngoài.

Lạc Lạc mắc cỡ vắn vẹo xuống đất, tới bên cạnh bàn nói: “Tự muội tắm, muội muốn ăn chút thức ăn, muội đói sắp chết rồi.”

Mai Vô Quá sao chịu thả nàng ra, kể từ sau lần trở về rồi lần đầu tiếp xúc thân mật, hắn không dám vượt qua Lôi Trì một bước\*, đã sớm không nhịn nổi rồi.

(Ví vớ không dám vượt qua một phạm vi nhất định.)

“Vậy tướng công phục vụ nương tử ăn.” Mai Vô Quá nói xong xoay Lạc Lạc lại để cái mông tựa vào bên bàn, dùng tay múc một miếng hủ cảo đưa tới bên miệng Lạc Lạc.

Lạc Lạc bị hắn đè chặt bên cạnh bàn, há mồm cắn một ngụm nhỏ, miệng đắng lưỡi khô nàng nhất thời bị nghẹn ho không ngừng.

Mai Vô Quá vội vàng đặt tay vỗ nhẹ, vỗ vỗ liền thành lộn xộn, theo vạt áo chạy vào trong y phục, bàn tay không ngừng vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn.

“Huynh mau tắm rửa đi, nhanh nhanh.” Lạc Lạc còn nhớ rõ đêm đó, chuyện kia làm cho người ta mặt đỏ tim đập, nhất thời không kiềm được, dùng sức đẩy hẳn xuống.

“Cùng nhau tắm, miễn cho lãng phí thời gian.” Mai Vô Quá đứng cười vô lại.

“Muội, muội không tắm.” Lạc Lạc xoay người lại đưa lưng về phía Mai Vô Quá, nhìn nển mừng trước mặt hé miệng cười.

“Vậy thì tốt, huynh cũng không tắm, một khắc đáng giá ngàn vàn\*.” Mai Vô Quá ôm chặt Lạc Lạc từ phía sau, bàn tay lớn kéo một cái liền cởi bỏ váy sam của nàng.

(Trong câu ‘Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng’.)

“Tướng công, tướng...” Lạc Lạc nói không thành câu, vành tai của mình đã bị Mai Vô Quá ngậm trong miệng, cả người nóng lên.

Hai cánh tay Mai Vô Quá ôm lấy Lạc Lạc tiến vào thùng tắm, bị \*\* tiểu nhân nhi vội vàng nắm cạnh thùng không quay đầu lại. Đã có kinh nghiệm lần thứ nhất, Mai Vô Quá vừa hôn vừa tắm, thỉnh thoảng Lạc Lạc không quấy không động dậy, thỉnh thoảng lại đập nước mấy cái, làm cho nước tung tóe đầy đất.

“A...” Lạc Lạc chỉ cảm thấy bên dưới đau nhói, một vật rắn nóng đang chổng đờ ở cửa động, tuy đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, Lạc Lạc nhỏ bé vẫn có chút khó chịu.

“Nhớ huynh không? Ở Từ phủ có khỏe hay không?” Mai Vô Quá dịch người về phía sau, nâng cao Lạc Lạc. Thân thể nổi trên mặt nước, anh đào như ẩn như hiện, Mai Vô Quá nhìn không được nút trong miệng.

Toàn thân Lạc Lạc mềm nhũn, mặc hấn động chạm. Một lát sau, nước dần nguội, Mai Vô Quá nhanh chóng ôm Lạc Lạc ra, trước tiên lau khô nước trên người Lạc Lạc, nhét vào trong chăn, sau đó mới lau nước trên người mình.

Chà sát bừa bãi vài cái, Mai Vô Quá vội vàng nhảy lên giường, ngò đầu Lạc Lạc lại giống như cá trích trượt xuống giường. “Muội, muội khát.”

Mai Vô Quá cười xấu xa cũng nhảy xuống, cầm hai ly rượu trên bàn rót đầy, đưa cho Lạc Lạc một ly. Lạc Lạc mới vừa uống xong rượu hợp cần đã bị Mai Vô Quá ôm lên, một đường cởi \*\* bỏ lên trên bàn, ngón tay thăm dò vào nơi chốn đào nguyên, cười xấu xa chạm vào.

Lạc Lạc lắc lư cái eo nhỏ, mắc cỡ dán sát mặt vào ngực Mai Vô Quá, rì rầm: “Tướng công...”

Mai Vô Quá cười hôn lên mái tóc ẩm ướt của Lạc Lạc, tay khác dò tìm viên tuyết tròn, dùng sức nắn bóp. Cũng không biết bị ôm lên giường như nào, Lạc Lạc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong đầu đầy những khoái ý miên man không dứt. Mặc dù mới vừa rồi có chút hơi đau, nhưng không lâu đã được lấp đầy bằng khoái cảm, chỉ muốn đòi lấy nhiều hơn.

Bên trong màn cảnh xuân phơi phới, không nói được có bao nhiêu kiều diễm.

Mai Vô Quá mới cưới chưa được bao lâu đã bị phái đi thụ án lý, nghe nói là đi lòng bắt một giang dương đại đạo\* hung hãn tàn bạo, vùng tay không dưới mười mạng người, quan phủ các nơi náo loạn bó tay hết cách. Kẻ kia có biệt hiệu tam đao bất siêu sinh\*, Lạc Lạc

thầm cho rằng người này có thể phóng tới xã hội hiện đại, vào chức kế sinh bạn\* khẳng định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.

(Giang dương đại đạo: hải tặc.

Tam đạo bất siêu sinh: Ba đạo không khoan dung.

Kế sinh bạn: lo liệu kế hoạch sinh sản.)

Có thể thấy được hiển nhiên kẻ kia võ công cao cường, chủ yếu là trước và sau khi phạm án hành tung bất định, lúc phạm án chuyên tìm những thành trấn chưa từng xuống tay, cướp tiền tài không nói, nhất định sẽ giết chết hết người của gia chủ, còn kéo theo phu nhân tiểu thư nhà này cưỡng dâm. Nếu như chỉ là trộm cướp, chúng mình y chỉ vì tài sản, nếu như ngay cả giết người phóng hỏa, còn thêm cưỡng dâm, đây chính là phẩm chất có vấn đề. Quan phủ tăng cường nhân thủ, tiếc rằng sau khi rất nhiều quan binh đến, hấn lại trốn vào trong bang Thiết Chương, quan phủ không dám hành động thiếu suy nghĩ, không thể làm gì khác hơn đành chờ triều đình phái người của Lục Phiến Môn tới xử lý.

“Lục Phiến Môn” chuyên xử lý các vụ án có quan hệ tới đại sự quốc gia cho triều đình, đặc biệt thành lập một tập hợp các cao thủ võ lâm, mật thám, bộ khoái và sát thủ tạo thành một tổ chức bí mật. Do tính bí mật của tổ chức này, đồng thời bởi vì đại diện tổng bộ tọa Bắc triều Nam\*, Đông Nam Tây ba mặt mở rộng cửa, mỗi mặt hai cánh cửa tổng cộng có sáu tám, cho nên gọi là “Lục Phiến Môn”\*, thành viên tổ chức dựa vào hành động cơ mật cũng gọi tổng bộ là “Lục Phiến Môn”.

(Tọa Bắc triều Nam: quay lưng về phía bắc, nhìn về phía nam.

Sáu cánh cửa = Lục Phiến Môn.)

“Lục Phiến Môn” thông thường chỉ tiếp nhận tranh đấu bang phái giang hồ với trọng phạm bị quan phủ truy nã đã lâu, đồng thời có giao tình tương đối tốt với các đại môn phái, tại triều đình hay

trong chốn giang hồ đều có quyền lực hết sức quan trọng.

Một mặt, “Lục Phiến Môn” là quan của triều đình, cần phải tiếp nhận chế độ ràng buộc chính thống của triều đình; mặt khác, “Lục Phiến Môn” lại cần trực tiếp giao thiệp với hắc đạo nhân sĩ trong giang hồ, nhất định phải hiểu rõ quy củ giang hồ. Chính vì vậy, người của “Lục Phiến Môn” đi vào nha môn, bước ra giang hồ. Bọn họ gặp phải những chuyện quái dị, xử lý sự tình đa dạng linh hoạt; bọn họ là nhân vật giang hồ trong nha môn, lại là người của nha môn trong giang hồ.

Triều đình phái Mai Vô Quá đi một mình, một là muốn khảo sát năng lực của hắn, hai là xem hắn rốt cuộc quan hệ với người trong giang hồ như thế nào, có giao tình gì. Triều đình từ lâu đã có ý nghĩ muốn diệt trừ vài môn phái, hiện tại phần lớn người bên trong Lục Phiến Môn có liên hệ hoặc nhiều hoặc ít với người giang hồ, khó tránh tiết lộ tin tức, Mai Vô Quá là người mới tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Lạc Lạc buồn muốn chết, sau khi Mai Vô Quá đi, trong phủ chỉ có mình nàng làm chủ nhân, thường ngày đến người nói chuyện cũng không có. Ngày hôm đó đang ngồi thần thờ, người gác cổng báo có thiếp thất của chủ đình Vương phủ Lý Thừa Khoan tới cửa thăm viếng. Lý Thừa Ích kế tặc Quận Vương, đưa con thứ Lý Thừa Khoan này tạm thời chỉ phong cho gì đó đại tướng quân, Lạc Lạc chỉ nghe kể những điều này. Thăm nghĩ mình cũng không biết thiếp thất nào của Lý Thừa Khoan, bởi vì từng có phi văn\* về hắn, lão bà hắn chắc hẳn sẽ không phải chỉ đến để uống trà.  
(Phi văn: tai tiếng tình dục.)

Tiếp đãi mới biết, đây chính là nữ nhi Lý tri phủ, Lý Thu Sương.

Lý Thu Sương một thân y phục nhạt màu, son phấn nhẹ nhàng, cả người dịu dàng đơn giản. Thấy Lạc Lạc biết rõ thân phận của mình, hơn nữa cũng lấy chồng xa đến nơi này nên không có bằng hữu khuê mật, nghe nói Mai Vô Quá và Lạc Lạc là từ thành Nguyên Bắc tới, nên muốn tới trò chuyện. Lại biết hai người và Lý Thừa Khoan có quan hệ thân thiết, cho nên thừa dịp vào miếu dâng hương trên đường trở về không mời mà tới.

Lạc Lạc với nàng tàn gấu đông tây một hồi, cũng không tìm được tiếng nói chung, Lý Thu Sương lại không có ý tứ muốn rời đi, không thể làm gì khác hơn đành theo cùng.

“Ta nghe nói, thiếu chủ Từ gia tiêu cục cũng là bằng hữu của phu quân ta, gần đây cũng tới Kinh thành, không biết Mai phu nhân có gặp được, nói vậy chúng ta đều là lão nhân nhi\* ở thành Nguyên Bắc rồi.” Lý Thu Sương cuối cùng nói ra suy nghĩ của bản thân, tới đây cũng là vì muốn thăm dò chút chuyện liên quan tới hấn.  
(Lão nhân nhi: ý là ở thành Nguyên Bắc từ bé.)

Lạc Lạc nghe tới Từ gia tiêu cục, lập tức nhớ đến Từ Kiều Đình, trái tim không khỏi chấn động. Đồng thời cũng không quen với xưng hô Mai phu nhân này, nhất thời không chú ý.

“Mai phu nhân, Mai phu nhân...” Lý Thu Sương để ý hô gọi.

## Chương 65: Tha hương ngộ thế nên

“Ồ, nếu như vậy, người người nói hẵn là thiếu chủ của Từ gia tiêu cục, Từ Kiêu Đình.” Lạc Lạc cảm thấy Lý Thu Sương có chút kỳ quái, vì sao đột lại nhiên nhắc đến người này. Đối với một nữ tử đã xuất giá, nói về chuyện này thật sự không ổn lắm. Cho dù đối phương có là phu quân của bằng hữu chính mình đi chăng nữa, nhắc đến cũng là có hơi đường đột, nói đến cùng vẫn là không hợp lễ nghĩa.

“Chính là, là công tử Từ”. Lý Thu Sương hai gò má phồng hồng, hơi hơi cúi đầu, vờ như không hề để ý, nhưng hai tay vẫn để ngay trên đùi, biểu hiện này chứng tỏ là đang vô cùng khấn trương. Lạc Lạc cảm thấy khó hiểu, Lý Thu Sương này khấn trương là vì cái gì? Từ Kiêu Đình cũng đâu phải là con hổ ăn thịt người?

“Lý phu nhân quen biết với Từ công tử? Hai vị đã từng gặp mặt sao?” Lạc Lạc hỏi dò.

“Không, không có, ta chưa từng gặp qua... Chỉ là ta từng nghe phu quân ta nhắc tới nên tùy tiện hỏi thử, thiết nghĩ quen biết thêm được một thương nhân cũng rất có lợi.” Lý Thu Sương cười trang nhã, bình tĩnh nói.

Lạc Lạc hơi nhíu mi, cũng là bộ như không thèm để ý. Lúc Lý Thu Sương trả lời câu hỏi của Lạc Lạc, đã lặp lại từ phủ định “Không, không có, ta không...”, đây rõ ràng là dấu hiệu của việc nói dối. Nàng ta vì sao phải nói dối? Lạc Lạc đoán không ra, cũng không muốn đoán, thậm nghĩ đến một vấn đề, Từ Kiêu Đình đến kinh thành làm cái gì.



Lần trước hai người nói lời từ biệt, nghĩ rằng sẽ không còn gặp lại, Lạc Lạc thật tâm hy vọng hắn có một cuộc sống tốt. Tuy rằng không có tình cảm nam nữ, nhưng ở chung lâu như vậy, Lạc Lạc vẫn có thiện cảm với hắn, là một loại cảm tình sâu sắc của tình thân xen lẫn tình bằng hữu.

Lý Thu Sương rời đi, Lạc Lạc ra tiễn, hóa ra là sắp đến sinh nhật của chủ đình vương, hắn muốn gửi thiệp mời cho người huynh đệ Mai Vô Quá. Mai Vô Quá ra ngoài làm việc công vẫn chưa về, Lạc Lạc là nữ chủ nhân nhất định phải tham dự. Quả nhiên, ngày thứ hai thiệp mời tới, Lạc Lạc đã tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật, sang ngày thứ ba liền đến chủ đình vương phủ.

Bất luận trên triều đình có đấu đá căng thẳng như thế nào, lễ nghĩa bề ngoài nhất định phải làm đủ, đây chính là năng lực cơ bản nhất của những người này. Lạc Lạc biết lập trường của Mai Vô Quá, cũng làm theo như vậy. Kỳ thật không làm như vậy thì cũng không còn biện pháp nào khác, bọn họ căn cơ không sâu, chỉ có thể tự bảo vệ mình. Tuy cả hai không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu này, nhưng sự việc nào xảy ra theo ý của bọn họ.

Lạc Lạc đang ngồi uống trà, bỗng nhiên trên chân giống như bị cái gì va chạm nhẹ, cúi đầu nhìn lại, là một quả thạch tử nhĩ. Kỳ quái, trong đại sảnh này sao lại có thạch tử nhĩ, Lạc Lạc không chú ý, tiếp tục uống trà. Lại có chút khác thường, nàng lại cúi đầu nhìn, vẫn là một quả thạch tử nhĩ. Cái này có vấn đề, Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy Lý Thừa Khoan đang đứng sau núi giả nhìn mình cười cười.

Nam nữ không thể ở chung một chỗ, Lý Thừa Khoan tuy là vương phủ chủ nhân cũng không cách nào ngang nhiên đi qua đi lại. Lạc Lạc thầm nghĩ chắc hẳn có việc cần tìm mình, tìm cơ hội thuận tiện liền rời đi.

“Nhìn đi đâu vậy, ở chỗ này!” Lạc Lạc búng một cái ngay đầu, ngẩng lên nhìn, chính là cái tên Từ Kiêu Đình kia.

Lý Thừa Khoan đứng một bên cười nói: “Chỉ biết hai người các ngươi gặp mặt sẽ náo loạn, Lạc Lạc hiện tại đã là thê tử của người ta, ngay cả ta cũng không dám tùy tiện cùng nàng đùa giỡn, người cũng nên có ý tứ chút đi.” Lý Thừa Khoan không biết chuyện của hai người bọn họ, lời nói vô tình làm cho Từ Kiêu Đình xấu hổ.

“Không có gì, vẫn giống như trước là tốt rồi. Đúng rồi, ngày đó thê tử của người đến phủ của ta, nói rằng nàng vốn là người thành Nguyên Bắc, rảnh rồi nên tìm ta tâm sự. Nguyên lai nàng là nữ nhi của Lý gia Lý tri phủ, tướng mạo thật xinh đẹp, người quả thật có phúc, cưới lúc nào, sao lại không cho chúng ta biết?” Lạc Lạc cố ý nhắc đến Lý Thu Sương trước mặt Từ Kiêu Đình, chỉ thấy vẻ mặt Từ Kiêu Đình bình tĩnh, nhìn ra là không quen biết Lý Thu Sương.

“Vậy à, nàng ấy tâm tình không vui, người có thời gian thì hãy cùng nàng tâm sự.” Lý Thừa Khoan nhắc tới Lý Thu Sương, trên mặt thoáng qua chút mất mát. “Tổ phụ bảo không làm lớn, chỉ nâng kiệu tiến vào phủ thỉnh bẩm gia.”

Lạc Lạc nhìn ra được Lý Thừa Khoan không được vui, chẳng lẽ không vừa ý với cửa hôn nhân này? Sẽ không, ngày đó dự tiệc

tại nhà của Lý tri phủ, hắn mang tâm tình tương tư mỹ nữ mà trở về, hơn phân nửa là nhìn thấy Lý Thu Sương nhà người ta, còn rất vừa lòng. Như vậy có lẽ là Lý Thu Sương không hài lòng với hôn sự này? Không muốn làm thiếp chẳng?

Có thể được vào vương phủ làm thiếp cũng là một chuyện vô cùng tốt. Tuy rằng Lạc Lạc không nghĩ như vậy, nhưng đối với nữ nhân cổ đại mà nói, được như thế vẫn là rất có tiền đồ.

“Suy nghĩ cái gì thế?” Từ Kiều Đình lại nâng tay búng vào trán Lạc Lạc, trên mặt mang theo nụ cười vô tâm vô phế.

“Ta là đang nghĩ, người đến kinh thành khi nào, không phải trở về gặp cha mẹ người sao?” Lạc Lạc xoa xoa ót, cười nói.

“Ta phụng mệnh của bà cố, tiếng cung gặp mặt Thái hoàng thái hậu, thuận tiện xem qua Từ gia phân cục ở kinh thành, qua chút thời gian nữa mới đi. Người... thời gian qua vẫn khỏe chứ?” Từ Kiều Đình ngữ khí hòa hoãn.

“Rất tốt, còn người?” Lạc Lạc có chút chột dạ, càng nói càng cảm thấy không khí có phần quỷ dị.

“Các người thực đông dài, ta chịu không nổi. Ta phải đi, người có đi hay không?” Lý Thừa Khoan nói với Từ Kiều Đình. Người là hắn mang đi từ bên nữ quyến, còn phải mang trả về.

Từ Kiều Đình nhìn Lạc Lạc cười cười, nói thế này mới chịu chậm chạp quay đầu lại, theo Lý Thừa Khoan rời đi.

Tạm không nói đến cuộc sống ưu du tự tại của Lạc Lạc ở kinh thành, Mai Vô Quá ở bên ngoài phải một thân khổ sở. Tuy nói thân phận của hắn bây giờ quan nha, nhưng vì không muốn kinh động nha môn ở địa phương, sợ để lộ tiếng gió, hắn đành phải màn trời chiếu đất canh giữ ở xung quanh bang Thiết Chưởng, chờ thời cơ mà hành động.

Hôm đó, qua bao ngày chờ đợi, Mai Vô Quá cuối cùng cũng tìm được cơ hội, cái tên Tam đao bất siêu sinh kia tưởng rằng quan phủ đã buông bỏ ý định đuổi bắt mình, cho nên cả gan đánh tới bang Thiết Chưởng. Tam đao một đường di chuyển từ tốn, đi vào ngoại ô, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có chút khác thường, mạnh mẽ quay đầu lại hắn mới nhận ra Mai Vô Quá, nhờ vào khinh công siêu phàm đã ở ngay phía sau lưng mình. Hai bên cuống quýt so chiêu, liên tục hai mươi mấy hiệp, rốt cuộc cũng bị Mai Vô Quá chế phục. Đang muốn bắt nười để báo cáo kết quả công tác, Mai Vô Quá lại gặp được Hiên Thế Điển.

Hiên Thế Điển nhìn hắn không chế Tam đao bất siêu sinh nhưng không nói gì, chắc cũng biết người kia là kẻ ác.

“Một tháng sau là thời điểm chúng ta đã hẹn, ta đến là để nhắc nhở ngươi.” Hiên Thế Điển nói xong câu đó thì rời đi. Quá nhiều tưởng niệm khiến cho Hiên Thế Điển càng nói ít, Mai Tụng Hiền vẫn không biết lưu lạc nơi nào, chỉ có thể đem con của nàng dạy dỗ thật tốt, xem như vì nàng là chút chuyện vậy.

Hiên Thế Điển nhớ tới sân viện thuê ở thành Nguyên Bắc, cảm thấy rảnh rỗi nên ghé qua nơi Mai Vô Quá và Lạc Lạc từng ở. Lão ăn mày ngồi ở trong góc ngăn người, Hiên Thế Điển đi lên phía trước, nhìn hắn nói: “Ta chỉ biết không thật sự bị điên, nói với

người ngoài là lên đường đi tìm người nhà của mình, thật ra người cũng chính là muốn làm vậy có đúng không?”

Đôi mắt đục ngầu của lão ăn mày giật giật, bộ dáng điên điên khùng khùng ngày xưa biến mất, ngẩng đầu nhìn Hiên Thế Điển nói: “Hắn, thời gian qua có tốt không?”

“Tốt lắm, vài năm trước gặp được hắn, ở bên ngoài, mang theo thể tử, nhi tử, ngồi

trên vai là một tiểu cô nương, chính là tiểu nữ nhi của hắn. Người cũng xem như có hậu thế.” Hiên Thế Điển nói đến đây, nhớ tới chuyện lão ăn mày năm đó vì quyền thế mà có thể hy sinh đứa con lớn nhất của mình, liền không khách khí đánh đến chỗ hắn.

“Người làm sao nhìn ra ta không bị điên?” Lão ăn mày hỏi.

“Cảm giác thôi, kỳ thật chính người càng hy vọng mình có thể phát điên.” Hiên Thế Điển lại nghĩ tới chuyện hắn vì quyền thế mà giết chết đứa con thứ hai, thật đáng buồn đáng tiếc.

“Có lẽ thế.” Lão ăn mày cúi đầu, một giọt nước mắt đục ngầu rơi xuống; “Tiểu tử kia cùng tiểu nha đầu giờ ra sao? Người có nói với bọn họ...”

“Bọn chúng tốt lắm, cả hai chỉ biết người rời đi để tìm người nhà, ta cũng sẽ không nói chuyện của người cho bọn chúng. Trong mắt hai đứa nhỏ, người vẫn là lão nhân không có nhà, chập tối mới về kia.” Hiên Thế Điển nói xong liền rời khỏi sân viện, ân ân oán

oán trong quá khứ với hắn cũng cho qua đi, hắn rốt cục cũng là một người đáng thương.

Lão ăn mày cúi đầu, thẳng đến cổ cứng ngắc cũng không thấy nâng lên.

Hai mươi ngày sau, Hiên Thế Điển cũng không đi tìm Mai Vô Quá, ước định lúc trước vốn là muốn cho hắn hạ quyết tâm luyện công, nếu đã đạt được mục đích, chuyện kia cũng không còn quan trọng. Hiên Thế Điển vẫn như cũ đi tìm tung tích mẫu thân của Mai Vô Quá, mai tụng hiện lộ.

Mai Vô Quá qua vài ngày cũng còn lo lắng đề phòng, đem việc truy bắt giang dương đại đạo về quy án lần này quẳng ra sau, cứ thế yên lặng ở kinh thành đợi một thời gian.

Ban ngày ở trong phủ xử lý công vụ, buổi chiều hắn cùng Lạc Lạc đánh như keo sơn. Bởi vì Mai Vô Quá diệt trừ phái Quan Thương lập công lớn, triều đình thưởng hắn một tòa nhà, mặc dù không xa hoa, nhưng đối với một không có chồng lưng, chức quan không cao lắm như hắn mà nói đã là khó cầu.

Thế lực độc nhất, một khi phát triển lâu sẽ sinh ra những suy nghĩ không nên có. Quan Thương phái ban đầu chính là làm chút chuyện cướp của người giàu chia cho người nghèo, sau khi phát triển lớn mạnh liền không an phận thủ thường. Thịnh cực tất suy, phái Quan Thương

## Chương 66: Hạnh phúc khi người gặp nạn.

Mai Vô Quá chưa từng nghe thấy cách nói này bao giờ, chớp con mắt ôm Lạc Lạc vào trong ngực: “Thật tốt khi có muối, thật may mắn có muối ở bên.”

“Không phải huynh muốn gả muối ra ngoài lấy chút tiền lễ hỏi sao?” Lạc Lạc giả bộ giận dỗi.

“Khụ khụ, chỉ mới là suy nghĩ thôi, sao huynh dám đồng ý.” Mai Vô Quá vội cười lấy lòng.

“Không nỡ lòng bỏ? Huynh cảm thấy cưới vợ quá tốn tiền nên mới cưới luôn muối chứ gì.” Lạc Lạc mím cái môi nhỏ xinh, nhớ mãi không quên câu nói kia của hắn.

Một hồi lâu không có tiếng nói.

“Này này, tên họ Mai kia.” Lạc Lạc giãy dựa bật người dậy, thấy người kia đang chép miệng nhếch lên nụ cười bỉ ổi giả vờ làm bộ dạng ngủ thiếp đi.

Lạc Lạc tính xấu nổi lên, luồn tay vào trong chăn sờ sờ nam tính của hắn, quả nhiên có công hiệu, Mai Vô Quá lập tức mở mắt, tính bỏ nhào lên Lạc Lạc.

Lạc Lạc lúc này lập tức véo mạnh, nghiêm nghị nói: “Ngủ, lúc này mới vừa... làm sao lại muốn nữa.”

“Ai bảo muối quấy rầy huynh, tiểu nha đầu vừa chạm vào đã đỏ mặt đầu mất rồi, hả?” Mai Vô Quá cười xấu, nháy mắt nhìn Lạc

Lạc.

“Đi đâu được? Bị huynh dạy cho hư rồi.” Lạc Lạc không chịu thừa nhận mình là nữ nhân háo sắc trời phú ẩn bên trong gene, còn đây trách nhiệm lên người Mai Vô Quá. Hai người thành hôn đã lâu, lá gan Lạc Lạc cũng to hơn, tuy vẫn có lúc đỏ mặt, nhưng cơ bản đã dám giở trò với Mai Vô Quá, chỉ là mỗi khi tới thời điểm làm thật vẫn sẽ mặt đỏ tim đập.

“A...” Lạc Lạc còn chưa dứt lời, đã bị Mai Vô Quá lôi vào trong chăn, sau đó bị hấn đè dưới thân người.

Lạc Lạc giãy dụa xoay người, không để cho hấn hôn môi. Ai ngờ hấn lợi dụng chỗ hở cởi hết y phục, hai chân cũng bị tách ra, Lạc Lạc biết hấn muốn làm cái gì, mắc cỡ đám mạnh lên giường, nàng không thích cái tư thế này, vất vả lắm mới thích ứng được với tư thế âu yếm mặt đối mặt, loại tư thế mới này khiến nàng không kịp thích ứng, thậm chí có chút e ngại. Mấy lần trước đều thành công cự tuyệt yêu cầu của Mai Vô Quá, lần này vốn định lặp lại chiêu cũ, ai ngờ hấn tiền trạm hậu tẩu, đúng sức đưa vật nam tính tiến vào.

Mới vừa giao tranh kịch liệt, nơi nào đó vẫn còn ẩm ướt, Lạc Lạc nhanh chóng thích ứng.

‘Ừm...’ Lạc Lạc không nhịn được khẽ rên, động tác Mai Vô Quá trở nên mạnh bạo hơn.

Một tay \*\* \*\* của Lạc Lạc, một tay nắm lấy bộ ngực đầy đặn, vô số tiểu Mai tử chen chúc nhau dùng tốc độ xe lửa xông về tiểu Lạc tử.

Luận động không giảm, hai người ôm nhau ngủ.



“Lạc Lạc, huynh muốn có hài tử, lại sợ thân thể gầy yếu của muội không chịu nổi, huynh có chút ích kỷ.” Mai Vô Quá dùng đầu ngón tay quần lấy lọn tóc của Lạc Lạc, lầm nhảm.

Lạc Lạc thầm nghĩ vẫn còn sớm, nhưng nàng và Mai Vô Quá giống nhau, cũng muốn có kết tinh tình yêu. “Không sớm, sinh sớm lấy lại đáng càng nhanh.” Lạc Lạc chỉ tìm được mỗi điểm tốt này.

Mai Vô Quá cúi đầu hôn lên gương mặt của Lạc Lạc, trêu mếu nói: “Vẫn còn sớm, phải đợi.” Nói xong liền ôm Lạc Lạc ngủ thiếp.

Lạc Lạc đếm hô hấp của hắn, nhớ tới lúc trước phần lớn đều là rút ra sớm, lúc này động tình bên dưới lại không lập tức rút ra, chỉ sợ bây giờ hắn đang hồi hận.

Chưa tới vài ngày, Mai Vô Quá lại nhận được nhiệm vụ, nghe nói lần này cần thời gian ít nhất hai tháng. Không còn là một người rảnh rỗi, Mai Vô Quá nhiều lúc đều là thân bất do kỷ\*, vì vậy sau khi an ủi Lạc Lạc bèn lên đường, trước khi rời cửa dặn dò nàng ở nhà thật tốt, nếu có chuyện có thể tìm Từ đại nhân, dù sao nơi đó trên danh nghĩa là nương gia\* của nàng.

(Thân bất do kỷ: hoàn cảnh đưa đẩy.

Nương gia: nhà mẹ đẻ.)

Nhìn ngựa Mai Vô Quá chạy càng lúc càng xa, Lạc Lạc cảm giác sâu sắc sự mất mát. Quãng thời gian hai người hai bàn tay trắng, mặc dù cuộc sống kham khổ nhưng ngọt ngào, mỗi ngày có thể trò chuyện đùa giỡn cùng nhau, hiện tại xem ra đã thành chuyện rất khó rồi. Thở dài một hơi, Lạc Lạc xoay người trở về phủ, men dọc theo đường nhỏ rải đá cuội. Nhà hoàn cận thân Tiểu Thúy là người ít nói, cứ vậy cúi đầu đi theo, càng không biết nói đùa.

Ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, qua vài ngày Lạc Lạc thơ thơ thẩn thẩn, cho đến khi nhận được lời mời của Từ phu nhân, lúc này mới cảm thấy có chút chuyện có thể làm. Đến phòng kho chọn vài lễ vật, để nha hoàn tùy tùng bao bọc cẩn thận, sau đấy mới lên xe ngựa. Xe ngựa chạy thẳng tới Từ phủ, nàng được nha hoàn dẫn vào viện ở của Từ Phu Nhân.

Lạc Lạc ở đây gần nửa tháng, cho nên tương đối quen thuộc.

Từ phu nhân nắm tay Lạc Lạc, nhìn xung quanh vội nói: “Kể từ lần lại mặt đó \*, ta chẳng còn được gặp con nữa, như thế nào? Sống tốt không?”

(Lại mặt: vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.)

“Tốt, đa tạ Từ, đa tạ Từ phu nhân.” Mặc dù Lạc Lạc trên danh nghĩa là nữ nhi của nàng, nhưng vẫn không thể nói ra miệng.

Từ phu nhân cũng không trách móc, dù sao cũng là phu quân mình giao phó, chỉ là trên danh nghĩa. Từ đại nhân là một người coi trọng thực tế, cũng là người khôn khéo, chỉ cần là chuyện giúp mở rộng mối quan hệ, hần đều nguyện ý làm.

“Từ đại nhân dạo gần đây bận rộn lắm sao?” Lạc Lạc rập khuôn, vội vàng nói: “Có thể nào không bận bịu, Từ đại nhân chính là bệ tôi đắc lực của quốc gia.”

“Cái miệng nhỏ xảo quyệt, kể từ khi thăng quan, mỗi ngày rất khuya mới trở về, chuyện này không lạ, mỗi năm một lần đến thời gian mở khoa thủ sĩ, bọn hần đều trở nên bận rộn.” Từ phu nhân mặt đầy tự hào: “Tuy chuyện này cũng không liên quan đến bọn hần nhưng không thể thiếu đốc tra\* được. Tam ca của con muốn tham gia thi hội lần này, ông ấy hả, không thêm đề ý tới nhi tử của

chính mình, mỗi ngày đều mệt gần chết, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì."

(Đốc tra: giám sát kiểm tra.)

Là thi đại học ở cổ đại đây! Đáy lòng Lạc Lạc giật một cái, nhớ tới bản thân kiếp trước sớm đi tối về, quả thật không phải cuộc sống của người nữa. Nghe đứa con thứ ba của Từ phu nhân muốn tham gia thi hội, không biết sao lại có một chút vui sướng khi người khác gặp họa lớn dần trong lòng. Cảm giác này không thể kiềm chế, Lạc Lạc vội vã nói: "Tam ca ca học cực khổ, đã chuẩn bị xong hết chưa?"

"Ta không giúp được gì cả, mấy ngày này thường xuyên bồi bổ thân thể cho hần, đến thời điểm bị nhốt ở bên trong hào tử\*, không bị giết cũng bị lột da, ta cũng không hy vọng xa vời đạt được thành tựu, chỉ mong có thể đứng lên trở về." Từ phu nhân rầu rĩ nói.

(Hào tử: dạng như 1 cái chòi cho các sĩ tử ở bên trong.)

Lạc Lạc tại kiếp trước, đêm trước ngày thi luôn lên mạng tìm những tài liệu cũ có liên quan, xem qua để lòng bớt căng thẳng. Khoa khảo thi hội cổ đại phải thi ba đợt, mỗi đợt ba ngày, ví dụ như đời Minh chỉ cho phép mang theo một cái túi xách nhỏ, bên trong đựng nghiên mực bút lông mang vào khảo trường\*, ngoài ra còn cầm theo cái xô, ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ đều ở bên trong hào tử không vượt quá một mét vuông kia, quả thật là muốn lột da. Mỗi khảo trường còn có binh lính tuần tra, phạm nhân còn có thời gian nghỉ ngơi, mà khảo sinh còn không bằng một cái phạm nhân, khi nào nộp bài thi mới có thể rời khỏi.

(Khảo trường: trường thi.

Khảo sinh: thí sinh đi dự thi.)

Không biết cảm giác nằm gai nếm mật như thế nào? Đột nhiên Lạc

Lạc có ý xấu muốn mau chóng đến xem khảo sinh sắp lên chiến trường, vì vậy làm ra bộ dạng quan tâm nói: “Vừa đúng lúc ta mang theo chút thuốc bổ, vậy cho tam ca ca dùng trước đi, khảo trường như chiến trường, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, trước nhất thân thể phải thật khỏe mạnh.”

“Thật là đứa bé có lòng, cũng không uống ngày đó con xuất giá, tam ca ca đã công con.” Từ phu nhân rất yêu thương tiểu nhi tử này, nhắc tới hấn liền tỏ vẻ tự hào.

“Ta muốn gặp tam ca ca một chút, nói như vậy, cũng lâu rồi chưa gặp lại.” Lạc Lạc chỉ mới gặp mặt tam ca ca ba lần, nói thế cũng thật giả tạo, nhưng để có thể nhìn người gặp họa, nàng quyết định dùng da mặt dày này đánh cược.

Từ phu nhân nghe rất cao hứng, dẫn Lạc Lạc theo tới phòng Từ tam thiếu gia, trên đường còn kể chuyện hồi nhỏ của tam thiếu gia cho Lạc Lạc nghe, Lạc Lạc có chút tự trách, thầm nghĩ một chính thái đáng yêu như vậy, mình lại có ác ý đối với hấn, có quá đáng quá không.

Thôi, đời người phải trải qua nhiều đau khổ, đây coi như một loại tôi luyện cho hấn, Lạc Lạc tự an ủi bản thân, một đường đi tới cửa phòng. Từ phu nhân ra hiệu nha hoàn không lên tiếng, lặng lẽ đi vào, chỉ thấy Từ tam thiếu gia đang nghiêm trang cúi người đọc.

“Nhi tử, mau nghỉ ngơi một chút, gần đây sắp mệt tới chết rồi.” Từ phu nhân nhìn bộ dạng Từ tam thiếu gia mà đau lòng không thôi.

“Mẫu thân đại nhân, ngài tới, Mai phu nhân, a, muội muội.” Từ tam thiếu gia sững sốt, chân tay luống cuống vội vàng đứng lên ngay khi nhìn thấy Từ phu nhân, sau đó chào hỏi Lạc Lạc.

“Chúng ta muốn tới thăm con một chút, muội muội con nói con học hành khổ cực, còn tặng thuốc bổ nữa.” Từ phu nhân và Lạc Lạc ngồi vào ghế, nhìn Từ tam thiếu gia.

“Đa tạ muội muội.” Người trong Từ gia đều hiểu rõ đây chỉ là chuyện trên hình thức, nhưng đối với nữ tử khả ái ngoan ngoãn Lạc Lạc này vẫn cảm thấy rất vừa ý.

“Không cần cảm ơn ta, là hoàng thượng thưởng, đoán chừng cũng biết chỗ thuốc bổ này sẽ có ngày vào bụng tam ca ca nên mới chuyển giao vào tay ta thôi.” Lạc Lạc chớp chớp mắt nhìn Từ tam thiếu gia: “Chỗ thuốc bổ này uống vào chỉ càng thêm phong lưu phóng khoáng, tam ca ca người nhanh nhanh cưới tâu tử cho ta đi.”

Từ tam thiếu gia là người tương đối chất phác, một câu nói chọc cho đỏ mặt, đương lúc không biết phải làm như thế nào, liền nghe báo có người đến. Chỉ thấy Từ phu nhân nghe người nọ thì thầm vài câu, liền vội vàng rời đi, trước khi đi dặn dò Lạc Lạc một lúc nữa sẽ tới đón nàng, để nàng ở đây chốc lát.

Lạc Lạc lại tán gẫu cùng Từ tam thiếu gia mấy câu, lúc này mới nháy mắt nói: “Tam ca ca chuẩn bị đến đâu rồi? Nghe nói hào tử kia gian kè gian, trong vài ngày sẽ không được ra ngoài.”

“Đúng thế, e rằng phải nghỉ ngơi vài ngày rồi.” Hiển nhiên lòng Từ tam thiếu gia không đặt tại cuộc thi. Cũng khó trách, người như hắn không cần dựa vào khoa cử vẫn có thể vinh hoa phú quý, có ai lại không muốn cuộc sống thoải mái như thế.

Lạc Lạc thấy hắn hoàn toàn không có bệnh trầm cảm trước khi thi, cũng không tìm được chuyện vui, có đợi tiếp cũng không có gì thú vị, đang chuẩn bị đứng dậy cáo từ, bỗng thấy một bóng dáng quen

thuộc đi vào.

“Nhìn cái gì, là ta.” Từ Kiêu Đình búng trán Lạc Lạc, Từ tam thiếu gia đứng bên cạnh không khỏi ho nhẹ hai tiếng.

“Lão tam, cái thân này còn chưa vào trường thi đã mắc bệnh ho rồi, không ổn không ổn.” Từ Kiêu Đình tùy tiện nói với Từ tam thiếu gia.

“Thế nào?” Từ tam thiếu gia bật thốt lên, ngay sau đó tựa hồ nhớ tới Lạc Lạc còn ở bên cạnh, vì vậy lại ho nhẹ hai tiếng: “Ta chuẩn bị xong hết rồi, dù sao cũng muốn thử một lần, người thì tốt rồi, cha người không ép người đi con đường này.”

“Cha ta ép ta xem sổ sách tuyển đường, mỗi nhà có một cái khổ, người ấy, học hành chăm chỉ vào, đừng mơ tưởng đến cái khác!” Từ Kiêu Đình dường như đang ám chỉ điều gì đó, chỉ e ngại Lạc Lạc đang ở đây nên không nói ra.

## Chương 67: Tình cảm động lòng người.

Biết ở nơi đây hỏi cũng không được gì, Lạc Lạc vội vàng nói: “Tam ca ca người ôn bài đi, ta đi trước tìm Từ phu nhân.” Lạc Lạc và người trong Từ gia vốn cũng không thân quen, cũng chẳng có nhiều lời để nói. Lúc ấy là do Từ đại nhân và Mai Vô Quá ngầm ký kết mới có việc nhận con gái nuôi, hai bên cũng chẳng có loại tình cảm sâu nặng.

Hoàng thượng vì muốn thu nhận Mai Vô Quá thành người của mình, liền do Từ đại nhân từng là thượng cấp của Mai Vô Quá tới liên hệ tình cảm, tất nhiên Mai Vô Quá muốn nghe theo phía Hoàng thượng, nhưng cũng không muốn công khai đối địch với phía chủ đình Vương, dù sao, bản thân vẫn còn đảm nhiệm chức vụ trong Lục Phiến Môn. Lạc Lạc làm thê tử của hắn, tất nhiên hiểu rõ phương diện này.

“Vây muội muội đi thông thả, nếu trễ quá thì nghỉ ngơi trong phủ, khuê phòng kia của muội vẫn thường xuyên được dọn dẹp.” Từ tam thiếu gia khách khí nói.

“Tam ca ca lưu lại, Từ công tử lưu lại.” Không đợi Từ Kiêu Đình lên tiếng, Lạc Lạc dẫn Tiểu Thúy ra cửa.

Lạc Lạc mang theo Tiểu Thúy đi tới viện Từ phu nhân, nơi đây mình từng sống một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian đó, những chuyện khác không nhớ rõ, chỉ nhớ từng ngày trôi qua đều da diết nhớ mong Mai Vô Quá.

“Này, ta mệt chết rồi, nàng chạy làm gì.” Từ Kiêu Đình hồng hộc chạy tới, đoán là đã đuổi theo một đoạn đường rồi.

“Ta không có chạy, người mới là người chạy.” Lạc Lạc để tránh lúng túng, tận lực trốn tránh hắn.

“Ta nghĩ nàng không đi xa đến như thế, ai ngờ cặp chân ngắn này của nàng cũng có tác dụng ghê ha.” Từ Kiêu Đình vừa nói vừa đưa tay tính búng trán Lạc Lạc.

“Đau đấy, người học chiêu này từ ai hả.” Lạc Lạc lui người về phía sau, tránh thoát nhất dương chỉ của hắn.

“Đau sao, sẽ không làm vậy nữa.” Từ Kiêu Đình nhìn Lạc Lạc ăn vận theo kiểu phụ nhân, lòng không khỏi đau nhói, cứ tưởng bản thân đã buông xuống, nhưng vẫn khó chịu: “Nàng, mỗi ngày đều hạnh phúc chứ?”

Lạc Lạc đã đẩy Tiểu Thúy đi từ trước, lúc này chỉ có hai người bọn họ, mặc dù lúng túng, nhưng vẫn tốt hơn có người khác ở đây.

“Hạnh phúc.” Lạc Lạc định nói câu nào vui vẻ hơn, lại cảm thấy không đành lòng, vì vậy nhẹ nhàng hỏi: “Người thì sao?”

Từ Kiêu Đình sững sốt, vội vàng đáp: “Ta, ta cũng rất tốt, lúc tiên cung bái kiến Thái Hoàng Thái hậu còn thưởng cho ta vài thứ hay ho, ta cầm theo cũng vô dụng nên cho nàng.”

“Không được không được, thứ quý trọng như vậy ta không thể cầm.” Lạc Lạc thấy hắn móc từ trong ngực ra một thẻ bài, chưa kịp nhìn kỹ vội cự tuyệt.

Từ Kiêu Đình nghe thấy hơi sững sờ, lại nhét trở về, cười nói: “Ta nói đùa với nàng thôi, ta sẽ không tặng nàng đâu, đây chính là đồ tốt đấy.”



Lạc Lạc khẽ mỉm cười, hơi cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Từ Kiều Đình muốn đến đứng gần nàng thêm một chút, nhưng cuối cùng vẫn không xê dịch một ly, hồi sau đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó, thần thần bí bí nói: “Có muốn đi xem một chút không?”

“Xem cái gì?” Lạc Lạc hỏi.

“Bắt giáp đạ<sup>m</sup>\*.” Từ Kiều Đình nháy mắt nói.  
(Giáp đạ<sup>m</sup>: mang tài liệu vào phòng thi.)

“VẬY là cái gì?” Lạc Lạc không hiểu hỏi, ngay sau đó cúi đầu, không nhìn cặp mắt nhỏ dài kia của Từ Kiều Đình nữa.

“Đến ngày thi hội, ta sẽ dẫn nàng vào trường thi chơi đùa một chút, như thế nào? Có chuyện tốt ta đều nghĩ tới nàng.” Từ Kiều Đình cong người, đưa mắt nhìn Lạc Lạc cao tới ngang ngực mình.

Lạc Lạc nghe đến mắt sáng rực, lòng như mèo cào, vậy mà còn cố dè nén tâm trạng kích động nói: “Không đi, chỗ đấy chẳng có gì hay để chơi. Hơn nữa, chỗ đấy đâu phải nơi ta muốn đến thì đến, sợ là đến người cũng không vào được, mặc dù thân phận của người đặc biệt, nhưng cũng không thể muốn là vào được.”

“Đừng xem nhẹ ta, có thể năm trước ta không vào được, nhưng năm nay ta chính là có nhiệm vụ.” Từ Kiều Đình lặng lẽ lại gần Lạc Lạc nói: “Bên trong không có gì chơi vui, nhưng có trò vui, thế nào, ta có thể dẫn nàng vào.”

“Vẫn không được, ta, ta cũng không còn là tiểu cô nương như xưa nữa, phải ý tứ.” Lạc Lạc khẽ xoay người lại, cắn môi nói. Mặc dù

rất hứng thú, thậm chí vô cùng mong đợi, nhưng lý trí nói cho nàng biết, vẫn nên cố gắng giữ khoảng cách với Từ Kiêu Đình. Mình không thể cho hắn cái gì, cũng không nên đòi hỏi điều gì.

“Nhất thời vui mừng ta lại quên.” Về mặt Từ Kiêu Đình cứng ngắc, khề thu người lại, nhẹ nhàng nói: “Lúc bé muốn lớn nhanh, lớn rồi có thể làm những điều mình yêu thích, nhưng giờ đây ta lại không muốn thời gian trôi qua nhanh đến vậy, còn nhớ rõ lúc ở thành Nguyên Bắc... à, nghĩ lại thì thật ra như hiện tại là vui sướng nhất.”

Lạc Lạc nghe những lời hắn nói, có chút lúng túng vân vân cái váy.

“Nàng đừng suy nghĩ nhiều quá, ý ta là mọi người vẫn cùng một chỗ với nhau, giống như trước đây, đừng xa cách như vậy.” Từ Kiêu Đình tự giễu cười, cổ họng có chút nghẹn, nhìn xuống rồi tiếp tục nói: “Thật ra thì ta cũng có ý đồ riêng, nàng biết xem sắc mặt, ta nghĩ nàng có thể đến giúp ta, cho nên... nàng đừng suy nghĩ nhiều, ta không có ý gì khác.”

“Nhiệm vụ của ngươi là gì? Quan trọng lắm sao?” Lạc Lạc nghe thấy sự phiền toái trong giọng Từ Kiêu Đình, lúc này mới ngẩng đầu lên. Mặc dù không thể đáp lại tình yêu của hắn nhưng vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Quả nhiên Lạc Lạc mắc câu, Từ Kiêu Đình cười thầm, ngó xung quanh không có người ở gần mới tiến sát tai Lạc Lạc thầm thì: “Nàng có biết nhanh chóng sẽ tới thi hội?”

“Ngươi nói giáp đạ là chỉ mấy tên gian lận?” Lạc Lạc mở to mắt nhìn chăm chăm hỏi.

“Thông minh, khụ khụ, là như thế, hôm nay ta vào cung gặp Thái

Hoàng Thái hậu, bà ấy...” Từ Kiều Đình nói xong lại nhìn ngó xung quanh.

Đầu Lạc Lạc kêu vù vù, thầm nghĩ bản thân cũng không muốn nghe những cơ mật này, rất có thể không cẩn thận sẽ bị diệt khẩu, vì vậy lui về phía sau hai bước xua tay nhỏ nói: “Ta không muốn nghe, không cần nói với ta, người, người cũng nên cẩn thận một chút, không nên tùy tiện nói cho người khác.”

Từ Kiều Đình nhìn bộ dạng thận trọng này của nàng, hơi cảm thấy buồn cười, bữu môi nghiêng đầu, sau đó bước nhanh về phía trước, dắt Lạc Lạc đi theo.

“Người, trước tiên buông ra, lúc này nhiều người xung quanh, kẻ đến người đi.” Một cái tay khác của Lạc Lạc gỡ tay của hắn.

“Vậy nàng đi theo ta tới chỗ đó.” Từ Kiều Đình buông tay ra, chỉ chỉ vào thủy tạ cách một khoảng xa, dáng vẻ tựa vô lại.

Lạc Lạc bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn đành đi theo hắn. Bốn phía thủy tạ trống trải, ba mặt bị nước bao quanh, một mặt là nơi trồng trọt, trong phạm vi không có ai ẩn núp để có thể nghe được tiếng nói chuyện của hai người tại nơi đó.

Thật ra cũng không phải bí mật gì lớn lao, nhưng Từ Kiều Đình rất thích thú khi nhìn dáng vẻ vô cùng khấn trương của Lạc Lạc, vì vậy cố làm ra vẻ thận trọng nói: “Ta gặp Thái Hoàng Thái hậu, nàng đoán thử xem?”

Lạc Lạc chăm chú lắng nghe, nghiêm túc lắc đầu một cái, thầm nghĩ ta làm sao biết sau đó thế nào, lão nhân gia ngài đang kể chuyện à.

“Thái Hoàng Thái hậu nói, Hoàng thượng gần đây rất tức giận, đảo mắt cả triều đều là lũ bất tài. Những người kia đảm nhiệm chức vụ cao coi như chỉ ngồi ăn rồi chờ chết, còn dám nhúng tay vào chuyện khoa cử thủ sĩ, khiến Long Lân\* vô cùng lo lắng. Hoàng thượng mới lên ngôi, rất nhiều chuyện cảm thấy lực bất tòng tâm, lần khoa cử này sẽ tuyển chọn ra một vài nhân tài mới.” Từ Kiều Đình nói xong lại cố làm vẻ vội vã đi tới thủy tạ nhìn ngang ngó dọc một chút, Lạc Lạc không rảnh rồi, cũng lén lút nhìn ngó xung quanh.

(Long lân: vậy rỗng.)

Sau khi Từ Kiều Đình “xác định” không có người nào nghe lén, lúc này mới tiến tới cạnh Lạc Lạc nói: “Quan đại khảo chủ thẩm lần này là một trong ba lão già bằng giấy trong nội các\*, bị Hoàng đế biết được đã để lộ đề thi lần này cho một vài người nhà quan lại thân thiết.”

(Chỉ hồ tam các lão: ba vị đại học sĩ tại nội các\* vào thời đại Hiến Tông (bao gồm bên trong thủ phủ) do thái giám Uông Trục nắm quyền lớn, ba vị thủ phủ đều phải xem sắc mặt của hắn khi làm việc, cho nên bị mọi người giễu cợt là “chỉ hồ tam các lão” (ba lão già bằng giấy trong nội các).

Nội các: là cơ quan hành chính được thành lập để phụ tá nhà vua, chuyên trách giải quyết các công việc về văn thư, giấy tờ như xét duyệt các văn bản trước khi trình lên vua, làm phiếu nghị, thư bài, soạn các bản phúc đáp, kính sao bản vua phê, phụng sao lời chỉ dụ, sao lục phát giao công văn, coi giữ ấn tín, kiểm ký, long bài, lưu giữ châu bản, và các ngự chế thi văn v.v. <Wiki>)

Trong đầu Lạc Lạc lại một trận ong ong, vội vàng nói: “Chuyện lớn như vậy, là đại án đối với các người, ta, ta sợ, không muốn dính líu vào.”

Từ Kiều Đình thấy Lạc Lạc sợ sệt, vội thu hồi ý đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Chúng ta chỉ là biết, sẽ không dính líu vào, thêm nữa hoàng đế đã đổi đề, chỉ đợi thi hội bắt đầu sẽ công bố, đến lúc đó bọn họ ứng phó cũng không kịp nữa rồi, đừng sợ.”

Lạc Lạc vô cùng hối hận, mới vừa rồi còn nghĩ tới giúp hấn, vào lúc này nhìn hấn giống như chẳng có vẻ gì buồn rầu, mà chuyện này lại là chuyện cơ mật, vì vậy cẩn thận nói: “Chuyện này và ngươi không có quan hệ gì cho nên ngươi cũng đừng quản.”

“Làm sao ta nói không quan tâm là không quan tâm được, tuy nói khảo đề không có vấn đề, nhưng những tên này xưa nay đều sẽ liều mạng, còn có giáp đạ gian lận, lần này hoàng đế cũng phải tra xét nghiêm khắc. Ta và ngươi chỉ là bắt giáp đạ trên trường thi là được rồi, cái khác không cần để ý, nàng đừng sợ, ta vừa rồi kể cho nàng những điều kia chỉ để nàng biết thôi.” Thực chất Từ Kiều Đình chỉ là muốn nói nhiều hơn với Lạc Lạc thôi, không nghĩ tới nàng lại khẩn trương tới như vậy.

“Chỉ như vậy thôi ư?” Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm.

“Dĩ nhiên, chỉ có như thế thôi, ta chỉ cần nàng xem sắc mặt, những tên tính gian lận giáp đạ chắc chắn sẽ khác với người thường, nên muốn nhờ nàng giúp một tay.” Từ Kiều Đình nói tiếp: “Hấn vừa mới vào triều làm quan, những thứ tranh đấu gay gắt nhất định phải biết, nếu không bị người nuốt vào bụng nhỏ ra đến vụn xương còn không có, bình thường nàng cũng nên nói với hấn một chút.”

“Vậy ngươi cũng phải nói một ít cho ta, ta làm sao biết sự thật đằng sau những việc này.” Lạc Lạc liếc mắt nói: “Lần này ta giúp ngươi coi như là thù lao, như thế nào?”

“Nàng cũng không chịu thiệt, mỗi lần đều là có qua có lại.” Từ Kiều Đình thấy nàng một lòng vì Mai Vô Quá mà suy nghĩ, trái tim đau xót cười lớn.

Hai người kẻ trước người sau đi ra khỏi thủy tạ, Lạc Lạc tìm được Tiểu Thúy, sau đó liền đi tới viện Lạc Hà của Từ phu nhân. Sau khi Lạc Lạc nghe câu chuyện của Từ Kiều Đình mới biết, vì sao vừa nãy Từ tam thiếu gia muốn nói lại thôi. Thì ra Từ tam thiếu gia tự biết học vấn không giỏi, nên nghĩ tới bằng môn tà đạo, bởi vì Từ Kiều Đình quen biết cũng nhiều ở ngoài, lúc này mới nghĩ đến tìm hắc hủi thăm đề thi. Tất nhiên Từ Kiều Đình sẽ không nói cho hắc hủi biết, vì vậy Từ tam thiếu gia lại suy nghĩ nên mang trộm theo ít sách tập, nghe nói trên thị trường đang có trát\* nhỏ rộng bằng hai ngón tay dày nửa tấc, trên in bốn ngàn cách làm bài, nhỏ nhẹ linh hoạt, vì vậy lại nhờ Từ Kiều Đình tìm hộ.

(Trát: miếng gỗ nhỏ và mỏng dùng để viết chữ thời xưa. Như bây giờ gọi là phao thu nhỏ đó =)))) )

Bản thân Từ Kiều Đình biết đợt thi hội lần này rất nghiêm, bên trong không chỉ có giám khảo cùng đám giám thị ghi chép, bí mật trừ mình ra, không biết Hoàng đế còn phái thêm người nào tới điều tra, cho nên nghiêm khắc cảnh cáo Từ tam thiếu gia. Tuy ngoài mặt Từ tam thiếu gia bức tức, nhưng Từ Kiều Đình vẫn sợ hắc hủi giấu mình lên động tay động chân, vì vậy hẹn với Lạc Lạc xong, ban đêm tới thư phòng của hắc hủi kiểm tra trước sau.

“Trong phủ nàng sợ cái gì, bị người phát hiện ta sẽ ôm nàng phi đi, đưa nàng an toàn trở về tú lâu, bảo đảm không ai biết.” Trong bóng đêm Từ Kiều Đình nói với Lạc Lạc.

“Đây coi như là luyện tập trước sao? Nên luyện tay trước tiên, đến lúc đó vào trường thi bắt cũng thuận tay hơn.” Lạc Lạc nhàn nhạt

nói, lòng nói chuyện này nếu để Mai Vô Quá biết làm sao sống được, tuy nói lòng mình trong sáng vô tư, nhưng vẫn sợ Mai Vô Quá suy nghĩ lung tung.

## Chương 68: Dùng lý lay động lòng người.

Lần này Lạc Lạc thật sự đâm lao phải theo lao rồi, Từ Kiêu Đình trước tiên tỏ ra yếu kém, giả bộ cần giúp đỡ, tiếp đó là quăng mồi, biết nàng là loại người không chịu nổi sự nhàn rỗi, cho nên dùng chuyện vào khảo trường để thúc đẩy nàng.

Còn lấy lợi dụ dỗ, để cho nàng biết có thể từ Từ Kiêu Đình hẳn lấy được thông tin quý giá của triều đình, rất có lợi cho Mai Vô Quá. Cuối cùng dùng lý do liên đới, nói nếu như Từ tam thiếu gia bị bắt, Từ đại nhân sẽ gặp phiền toái, Từ đại nhân gặp phiền toái, Mai Vô Quá và Lạc Lạc cũng có thể sẽ bị dính líu, vì vậy buổi tối hẹn nàng ra ngoài cùng nhau kiểm tra phòng của Từ tam thiếu gia.

Trước tiên Từ Kiêu Đình chuốc thuốc mê Tiểu Thúy, sau đó mới đưa Lạc Lạc ra ngoài. Một lần nữa Lạc Lạc cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nếu như người này không phải là Từ Kiêu Đình mà là một tên hái hoa tặc khó đoán lòng, như vậy Lạc Lạc sẽ thật bi thảm, xem ra bản thân vẫn nên có chút công phu mới bảo đảm không nguy hiểm.

“Nghĩ gì thế, mau tìm.” Từ Kiêu Đình chọc trán Lạc Lạc, đánh tỉnh tiểu nhân nhi đang ngẩn ngơ.

“Ta đang nghĩ ta lại mắc bẫy của ngươi, trước kia sao không phát hiện ngươi là loại người mưu mô như vậy.” Lạc Lạc tức giận mắng. Nàng chỉ cảm giác mình càng lún càng sâu, nếu như cái gì cũng không biết sẽ tốt biết bao. Trước kia vẫn còn chú ý, hiện tại đã giả cho người càng phải tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức\*, tuy mình là người hiện đại, những hành vi này không có gì là quá đáng, nhưng đây là cổ đại, ít nhiều cũng nên để tâm tới những điều này. Bất quá



hết cách rồi, nếu đã đồng ý với hấn thì phải giúp đến cùng. Mặc dù Từ Kiêu Đình là cháu của tể tướng Thái Hoàng Thái hậu, nhưng gần vua như gần hổ, nếu không làm Hoàng thượng hài lòng cũng sẽ gặp nguy hiểm. Mà nàng lại không muốn Từ Kiêu Đình gặp nguy hiểm. (Phụ đức: đức hạnh con gái đã có chồng.)

“Là ta mắc bẫy nàng...” Trong bóng tối, Từ Kiêu Đình tức giận dùng khẩu hình miệng, nhưng không dám nói ra, trong mắt tràn đầy nhu tình. Một chút độc dược, muốn từ bỏ lại bỏ không nổi, có vài người, muốn tránh cũng không tránh được, hấn biết không nên gặp lại nàng, hấn biết không nên ham muốn nàng, nhưng chính là hấn không chịu nổi suy nghĩ muốn ở cạnh bên nàng, cho dù chỉ nói chuyện.

“Là ta mắc bẫy của ngươi...” Một nam tử râu quai nón mặc sam ngắn cực kỳ nhếch nhác nhìn người trước mặt đang nhai uống trà, một mặt không ngừng: “Cho dù trúng chiêu của ngươi, cũng đừng mơ tưởng bắt được ta dễ dàng như vậy.”

“Thật tốt quá, vẫn là sư bá hiểu rõ ta, ta sợ nhất không có gì thú vị, ngươi cũng đừng dễ dàng để ta bắt được. Khát nước rồi, ngồi xuống uống chút trà nào.” Mai Vô Quá cợt nhả nhìn người đối diện, chỉ thấy vành mắt hấn thâm đen, một bên ống quần xấn lên, từng mảng vết thương lộ da thịt vẫn đang ứa ra máu đen.

“Ngươi muốn quang minh chính đại so chiêu, vậy sao còn cùng những tên tay sai kia lấy nhiều đánh ít.” Tên râu quai nón đảo một vòng xung quanh núi rừng, nhủ bụng nơi này không biết có bao nhiêu người của Lục Phiến Môn ẩn núp, ngàn vạn lần không thể khinh thường.

“Gì cơ? Sư bá nói thử, quang minh chính đại là như thế nào? Lấy

nhiều đánh ít như thế nào? Cách chơi như thế nào?” Mai Vô Quá khoanh tay, nghiền ngẫm cười. Tên râu quai nón này chính là cá lọt lưới của phái Quan Thương, là vị sư thúc cấp cao nhất trong phái, năm đó đã khiến Mai Vô Quá chịu không biết bao nhiêu khổ sở.

Mai Vô Quá nhìn hấn cười, thầm nghĩ sau khi bản thân đánh hấn bị thương bèn bám theo hấn thật lâu, chính là muốn xem thử hấn có chỗ ẩn thân không hay còn dư đảng khác. Không nghĩ đến tìm tới gian phòng tiệm trà này, ngay lập tức hấn trốn vào phòng kín dưới lòng đất, Mai Vô Quá bất ngờ nổi lên ý nghĩ xấu xa liền vui chơi tiệc tùng mười ngày ở bên ngoài, còn cố làm ra vẻ bí ẩn, để kẻ bên trong lầm tưởng rằng bên ngoài đang có mấy chục người của Lục Phiến Môn đang canh giữ, bức bối không ngừng cho đến tận lúc kẻ bên trong hết sạch lương thực, lại không có thuốc thang không chịu nổi, sức cùng lực tận mới bò ra.

“Quang minh chính đại chính là người và ta một đối một, thắng bại không oán. Lấy ít thắng nhiều sẽ để người của người rời khỏi đây, cho gia thoải mái, hai mươi năm sau vẫn là một hảo hán.” Tên râu quai nón thẳng thắn nói, chân không ngừng run, không rõ là do sợ hãi hay bị mất máu quá nhiều.

“Hai mươi năm sau còn là một hảo hán! Người cho rằng người còn có thể đầu thai sao?” Đột nhiên Mai Vô Quá cười nhạt, rút kiếm liền đâm. Tên râu quai nón tự biết thể lực không tốt, tìm cơ hội liều mạng chạy ra ngoài. Khóe miệng Mai Vô Quá nhếch lên khinh thường, lắc thân mình đuổi theo, chỉ chốc lát sau, bằng khinh công cao siêu của hấn đã theo sát tên râu quai nón, cũng không gấp gáp ra tay, chỉ dạo chơi hai bên, vô cùng hứng thú đùa giỡn với hấn.

Rốt cuộc là công phu của tên râu quai nón tài giỏi, hay là Mai Vô Quá có lòng bỏ qua cho, chỉ thấy hấn lắc người một cái liền nhanh

chóng chui vào một mảnh rừng rậm. Mai Vô Quá theo sát phía sau, tiếng chuông xa xa vọng đến, sương mù lượn lờ, quả thật là một cảnh tượng xuất trần thoát tục.

Cuối rừng rậm là vách núi dựng đứng, dưới vách núi là một tòa am ni cô, cánh cửa khép chặt. Mai Vô Quá dừng một chút, nghĩ thầm không thấy tên râu quai nón đi hướng khác, chắc chắn là vào am ni cô này.

Mai Vô Quá nhìn xung quanh, đang tính tiến lên đập cửa, lại suy nghĩ một chút lui về phía sau đứng thẳng, tung người nhảy vào viện. Bên trong viện một mảnh tiêu điều, cỏ dại mọc cao quá tường, gạch vuông vỡ nát bám đầy rêu xanh.

Mai Vô Quá tìm kiếm, đi thẳng qua hai dãy phòng ở mới nhìn thấy một lão ni cô đang lấy nước bên cạnh giếng. Mai Vô Quá suy nghĩ một lát rồi tiến đến, đặt kiếm lên trên bánh xe giếng, quan sát hỏi: “Có nhìn thấy một tên râu quai nón bị thương đi vào đây không, hẳn là đào phạm\*, nếu như biết mà không báo sẽ bị hỏi tội cùng nhau!” Mai Vô Quá cảm thấy tên râu quai nón có thể xe nhẹ chạy đường quen\* trốn vào viện tử này, có thể là cũng chính người bên trong am ni cô này cấu kết, do đó tiến tới ra oai phủ đầu.

(Đào phạm: phạm nhân bỏ trốn.

Xe nhẹ chạy đường quen: ví với sự tình quen thuộc lại dễ dàng.)

Lão ni cô kia vẫn bình tĩnh như thường, yên lặng tiếp tục kéo bánh xe giếng, vừa kéo vừa nhìn về phía Mai Vô Quá, vừa nhìn tới đột nhiên tay nói lỏng, nhìn chăm chăm vào Mai Vô Quá, đôi môi run rẩy không cất thành tiếng.

Mai Vô Quá không hiểu, nhủ thầm vừa rồi lão ni cô này không phải vẻ mặt rất trấn định sao, rõ ràng không hề sợ mình, nhưng lúc

này tại sao lại nói không nên lời.

“Đừng giở trò gian trá, mau giao người ra đây, bằng không ta sẽ san bằng cái yêu am\* này của ngươi.” Mai Vô Quá trừng mắt, cổ làm vẻ hung ác.

(Yêu am: am của yêu quái.)

“Tiểu thư, tiểu thư...” Lão ni cô lệ rơi đầy mặt, lão đảo định bỏ nhào lên người Mai Vô Quá.

Mai Vô Quá nhanh nhạy lui về sau một bước, xách kiếm chia về phía lão ni cô nói: “Tiểu thư cái gì! Đừng có giả thần giả quỷ, mở to cặp mắt già của ngươi ra, lão tử là nam nhân!”

Lão ni cô liều mạng lao về phía trước, cuối cùng Mai Vô Quá đành thu hồi kiếm, không dám thương tổn đến bà ấy.

“Tiểu tạp chủng! Ngươi có gan thì vào đi, xem bên trong có ai!” Tên râu quai nón một đập đá văng cửa, đi ra từ một thiền phòng phía sau.

Mai Vô Quá chợt cảm thấy khắp nơi trong am này lộ ra quỷ dị, khắp nơi cất giấu bí mật, không khỏi cảnh giác, không quan tâm chuyện khác nhanh chóng xuất kiếm hướng tới tên râu quai nón.

Tên râu quai nón thấy hấn không thêm để tâm tới lời gã nói, không biết làm gì khác đành lui về phòng. Mai Vô Quá suy đoán tên này cố ý muốn mình vào căn phòng này, nhất định là có bẫy, vì vậy đứng ở miệng cửa quát to: “Phái Quan Thương súc sinh mau lăn ra ngoài cho ta! Bằng không ta sẽ san bằng cái am ni cô này, cho ngươi về sau đến cái ổ ẩn thân cũng không có! Nhanh lăn ra ngoài!”

Mai Vô Quá quát xong, lúc này mới chú ý tiếng gõ mõ bên trong nhà ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục, dừng dừng, hờ hững. Giương mắt nhìn, tên râu quai nón đứng sau lưng một ni cô gầy gò, cảnh giác nhìn Mai Vô Quá. Mặc dù bóng lưng của ni cô này gầy gò nhưng ưỡn thẳng tắp.

Chẳng biết vì sao, bỗng nhiên Mai Vô Quá sinh ra một loại cảm giác bất lực, giống như bản thân đang đứng trước mặt phật chủ vậy, trong lòng có bao nhiêu lời tục tĩu cũng không tài nào mắng chửi được.

“Tiểu thư, tất cả đều là ta không đúng, lúc nhỏ còn mua cho người kẹo đường, cầu xin người cứu lấy ta.” Tên râu quai nón thấy Mai Vô Quá chỉ chặn ở cửa mà không tiến vào, không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống cầu ni cô gầy gò kia giúp đỡ.

Tiếng gõ mõ của ni cô kia không ngừng, thậm chí ngay cả một chút ngắt quãng cũng không có, tên râu quai nón giận dữ, một tay nắm lấy cổ nàng xoay ngược người lại, mặt hướng về phía Mai Vô Quá nói: “Tốt nhất người nên nhìn rõ xem đây là ai! Tiểu tạp chủng, chẳng lẽ người muốn ta giết bà ấy!”

Thân thể Mai Vô Quá chao đảo, như bị hóa giải thuật định thân, chỉ thấy ni cô gầy gò này khẽ mở mắt, nhìn mặt đất không nói điều gì. Tướng mạo của nàng và mình giống hệt nhau, không trách được lão ni cô vừa nãy lỡ miệng gọi mình là “tiểu thư”. Nàng, chẳng lẽ chính là mẫu thân của mình, mặc dù khi đó bản thân còn nhỏ, nhưng mơ hồ nhớ lại mẫu thân của hắn chính là có cái khí chất lạnh nhạt này.

Ngực Mai Vô Quá như bị ngàn cân đè ép, cố gắng chấp ghép những mảnh vụn ký ức, bất tri bất giác lệ nóng ngập đầy, có lẽ gặp

lại sinh mẫu mà kích động, có lẽ là niềm oán hận trong lòng trào dâng. Nữ nhân quyết tuyệt\* kia, lại có thể bỏ rơi đứa bé của chính mình, càng không một lần quay đầu đi xuống núi.  
(Quyết tuyệt: Cắt đứt liên hệ một cách dứt khoát.)

“Người tự chết trước mắt ta, ta sẽ thả bà ấy, nếu không ta sẽ cùng nương người đồng quy vu tận\*, máu tươi trước mắt người!” Tên râu quai nón bất chấp nói, tự biết bản thân chỉ còn con đường chết, cố gắng vững vãi liều chết.  
(Đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết.)

Thu hồi suy nghĩ, Mai Vô Quá khinh thường cười một tiếng: “Các người đừng đóng kịch nữa, ai biết bà ấy có phải mẹ ruột của ta hay không, mẹ ruột sẽ bỏ hài nhi của chính mình đi xa sao? Ta không tin. Ta không có nương, không cần nương cũng có thể trưởng thành.”

“Tên súc sinh, người...” Tên râu quai nón không chú ý, cái cổ gầy gò của ni cô kia hướng thẳng về phía trước.

Tên râu quai nón sừng sốt, gấp rút thu đao, Mai Vô Quá nhân cơ hội cũng ném trường kiếm trong tay ra, đâm thẳng vào cánh tay phải của tên râu quai nón, máu tươi đầy đất, tên râu quai nón bứt cánh tay vẫn muốn vùng vẫy chút hơi tàn, liền bị Mai Vô Quá một cước giẫm dưới chân.

Mai Vô Quá lạnh lùng cười một tiếng, mang theo nước mắt cũng không nhìn ni cô gầy gò, chỉ đá tên râu quai nón vào trong sân, tên kia co giật hai cái rồi ngất lịm.

Mai Vô Quá đưa lưng về phía ni cô gầy gò đang đứng ở trong phòng, nhất thời không khí ngưng trệ, ni cô gầy gò bình tĩnh nhặt

mỡ lên tiếp tục gõ, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ngay cả một vết máu nhọt nhọt giữa cái cổ kia cũng không để ý.

Mai Vô Quá chỉ sợ phát ra âm thanh, lặng lẽ rơi lệ, không một chút ghen ngào. Nhưng mà dưới vẻ bề ngoài kiên cường đó, thường là một trái tim vô cùng yếu đuối.

“Vì sao bà lại bỏ rơi ta, thật sự bà hận ta đến thế sao?” Mai Vô Quá xông tới bên cạnh ni cô kia, giật lấy cái mỡ trong tay bà quăng vào tường, phát ra tiếng động dọa người.

“Bà hận ta, thì tại sao còn sinh ra ta? Tại sao!” Mai Vô Quá im lặng rơi lệ, điên cuồng gào thét.

Ni cô gầy gò nhắm đôi mắt chảy ra hai hàng lệ trong suốt, như cũ không nói một lời, càng không nhìn Mai Vô Quá lấy một cái. D.Đ.L.Q.Đ

“Nương, nương nói cho con biết, người có nỗi khổ tâm, có người uy hiếp người phải không, người đang lo sợ điều gì? Nương nói cho con biết, con trai của người hiện tại đã là người của Lục Phiến Môn, chúng ta không cần sợ ai nữa rồi!” Mai Vô Quá hoảng loạn nói.

Ni cô kia hồi phục lại tâm tình, rớt cuộc khẽ mở miệng: “Nương người đã chết, người hãy cố gắng sống thật tốt.”

“Người là hận cha con, cũng hận con, cho nên sinh ra con để gánh chịu hết hành hạ của bọn họ, dùng cách này để trả thù, đúng không.” Mai Vô Quá đứng lên lão đảo lui về sau hai bước, tay run rẩy xách theo kiếm, tim hắn cũng run rẩy theo.

“Nếu bà hận ta như vậy, sao không giết chết ta đi, mọi chuyện xong

hết, cha ta nợ bà, ta tới để trả.” Mai Vô Quá đặt kiếm cạnh ni cô gầy gò, nghen ngào nói: “Nếu vẫn chưa hết giận, có thể chặt đứt chân đứt tay ta, để ta sống không bằng chết.”



## Chương 69: Rắc rối đình đám.

“Tiểu thư, tiểu thiếu gia, đừng nên nói nữa.” Lão ni cô vừa rồi xông vào phòng, ôm lấy bả vai ni cô gầy gò khóc, sau đó quỳ trước Mai Vô Quá, lôi kéo góc áo của hắn nói: “Tiểu thư bị cưỡng gian, vốn định chết đi, nhưng không bỏ được thai nhi trong bụng, vì vậy sinh hạ người nuôi mấy năm. Nhưng dù sao bà ấy cũng là người băng thanh ngọc khiết\* không thể chịu được chuyện này, bà ấy không muốn nhớ tới chuyện trước kia, tiểu thiếu gia người đừng nói nữa, hãy để cho nương của người sống qua những năm tháng thoải mái. Người phải chịu khổ cực, thật sự nàng không hay biết, nào ai đoán được những tên súc sinh kia lại đối xử với một đứa trẻ như vậy. Hiện tại bà ấy đã xuất gia nhiều năm chính là không muốn nhớ tới chuyện trước kia.”

(Băng thanh ngọc khiết: trong sạch như băng.)

Mai Vô Quá nhớ tới mẹ ruột của mình bị cha mình ép buộc, trái tim không nhịn được dâng lên một tia đau xót. Bất giác lệ nhoe hàng mi, nhìn người kia vẫn lạnh nhạt như cũ ngồi xuống, đột nhiên đau đớn như bị ngàn mũi tên đâm vào tim.

Lúc Mai Vô Quá rời khỏi phòng, tên râu quai nón chẳng biết đã biến đâu mất, có lẽ thừa dịp lúc bên trong nhà rối loạn mà chạy trốn. Lúc này Mai Vô Quá không còn lòng dạ nào nghĩ đến cái khác, chỉ cảm thấy bản thân như tia khói xanh vô hình, hoặc là chiếc lá vàng lẻ loi trong gió bão.

Mai Vô Quá phi thân trong rừng không ngừng cho đến khi kiệt sức, dựa vào thân cây thở dốc. Chẳng biết từ lúc nào trên mu bàn tay chồng chất vết thương bị chà xước, nhưng chẳng hề cảm thấy đau. Có lẽ là quá khứ bị thương trong lòng đã che mờ, hoặc có lẽ bản

thân đã không biết cái gì gọi là đau đớn nữa rồi.

Trước khảo thí một ngày, Từ gia giống trống khua chiêng bắt đầu tế tổ, trước đó một ngày Lạc Lạc và Từ Kiều Đình đã lật tung toàn bộ phòng của Từ tam thiếu gia nhưng không phát hiện bất thường, chẳng lẽ Từ tam thiếu gia là chính nhân quân tử, hai người đoán lầm? Hai mắt thâm quầng nhìn chăm chú, Lạc Lạc đứng trước tổ phàn Từ gia theo mọi người vái lạy.

Từ Kiều Đình cũng là người Từ gia, tất nhiên đứng ở phía trước, nghi thức phức tạp không cần kể tường tận, tới lúc tất cả mọi người sức cùng lực kiệt, Từ Kiều Đình không biết làm sao lại chạy đến bên cạnh Lạc Lạc, làm bộ như nhìn về phía trước, trong miệng nhỏ giọng thì thầm: “Kỳ quái, chẳng lẽ tên kia học nổi?”

“Ta thấy không có vấn đề gì cả, hấn sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này đâu.” Lạc Lạc đảo mắt vòng quanh nói: “Ta cũng không cần đi nữa.”

“Nàng thật tệ, biết Từ tam thiếu gia sẽ không gây rắc rối cho nàng thì ngay lập tức rút lui. Ta làm không được, người kia trách tội, nàng chịu nhìn ta chịu phạt?” Từ Kiều Đình giả bộ đáng thương nhìn Lạc Lạc.

Lập tức Lạc Lạc không còn lời để nói, giúp người phải giúp đến cùng, tóm lại bằng hữu cùng cuộc. Mặc dù nàng biết bản thân sẽ không có tác dụng gì, nhưng thêm một người vẫn có lợi hơn, huống chi mình còn là yêu tinh nhỏ làm mưa làm gió tại trường thì mấy năm, có thủ đoạn nào chưa thử, từng một lần bị lão sư báo cáo về nhà, còn bị Lý ca ca đánh một trận.

Lạc Lạc đang suy nghĩ nhớ về thủ đoạn gian lận trước kia của

mình, lại suy đoán đến phương pháp gian lận tại cổ đại thì nghi thức bên kia đã tiến hành đến bước kế tiếp rồi.

Chỉ thấy một người dáng dấp đạo sĩ cầm phát trần, một tay khác nắm mấy miếng đồ vật có hình dạng giống xương cá ném lên không trung. Đợi đến lúc rơi xuống đất, thì gọi Từ tam thiếu gia đứng nghiêm trang một bên, đạo sĩ kia còn chưa kịp mở miệng, bỗng một người hô to: “Mau, mau nhìn, tổ phần bốc khói xanh rồi.”

Lạc Lạc kéo đầu nhìn, chỉ thấy phía sau tổ phần Từ gia dường như có khói đốt đồ bỏ đi bốc lên, không cho là đúng quay đầu nhìn Từ Kiêu Đình đứng một bên, khinh bỉ nói: “Người vừa thì thâm với gã sai vặt vài câu có phải là dận dò hấn đi làm?”

“Ý đồ mang điềm lành tới, điềm lành thôi, làm cho mọi người đều vui vẻ.” Từ Kiêu Đình thấy bị vạch trần, có chút ngượng ngùng gãi đầu gãi tai.

“Người thật sự đủ rảnh rồi, ngộ nhỡ có người đi ra đằng sau nhìn thì thế nào?” Lạc Lạc bắt đầu dĩ nói.

“Yên tâm, chuyện như vậy trong lòng mọi người đều rõ, sẽ không có người nào đi ra sau nhìn đâu, chạm vào điềm xui của Từ đại nhân sẽ không có kết quả tốt.” Từ Kiêu Đình tỏ vẻ không quan tâm nói.

Tinh thần mọi người trong phút chốc sục sôi, quả nhiên đều là giới lừa mình dối người, đạo sĩ kia không biết đang nói mấy điều gì đó làm cho nhóm đại gia lớn tiếng reo hò.

Lạy tổ tiên, đám đại gia hô vang ha ha rồi trở về bên trong phủ, tiến vào chính đường bắt đầu cúng bái thần.

Người Trung Quốc kỳ lạ nhất chính là ở chỗ chuyện gì cũng có thể tìm ra một vị thần tiên đối ứng chịu trách nhiệm, ví dụ như ăn cơm có Táo Quân, hôn nhân có Nguyệt Lão, đại gia có Chiến Thần, Lạc Lạc không tử tế nghĩ có lẽ đến ngủ cũng có Thụy Thần.\*  
(Thụy thần: thần ngủ.)

Thi cũng có Khảo Thần, cái thời đại này công nhận Khảo Thần là “Văn Xương đế quân”. Văn Xương, vốn tên Tinh, dân gian cũng gọi là “Văn Khúc Tinh”, hoặc “Văn Tinh”, cổ nhân cho rằng vì sao này chủ trì văn vận công danh\*. Theo truyền thuyết Văn Xương đế quân là một vị thần vô cùng lương thiện, cầu gì được nấy, cho nên khảo sinh ở cổ đại trước khi thi sẽ thành kính bái tế nó.  
(Văn vận công danh: văn vận – vận khí học vấn, chỉ sự may mắn khi dự thi khoa cử, công danh – địa vị và tiếng tăm trong xã hội.)

Lạc Lạc dường như thấy chân Từ tam thiếu gia đảo quanh, đoán có lẽ là do tác dụng của nhũ toan\*, cũng khó trách, cứ phải quỳ lên quỳ xuống, náo loạn hơn nửa ngày, đến thủy thủ Papai cũng phải ăn rau chân vịt.  
(Nhũ toan: chất sữa chua – vi khuẩn axit lactic, có tác dụng kích thích hoạt động hệ miễn dịch, tăng cường tiêu hoá thức ăn, ở đây ý chỉ là đói bụng.)

Có lẽ Từ phu nhân cảm thấy một vị thần không bảo đảm, lại tăng thêm một nghi thức, đó chính là bái tế “Khôi Tinh”.

Khôi Tinh là ngôi sao thứ nhất trong Bắc đẩu thất tinh, kiểm soát “Thủ Khoa”, “Khôi Nguyên”. Vị Tinh thần này chủ trì Kim Bảng đề danh\*, chịu trách nhiệm thành bại của bài văn, địa vị trong lòng khảo sinh ở cổ đại rất cao, nếu muốn “cao trung Khôi thủ”, nếu muốn “Khôi thủ”, nhất định phải lạy Khôi Tinh.

(Kim Bảng đề danh: viết tên lên bánh vàng, đặt chức vị cao trong thi cử.)

Nhìn sông lưng Từ tam thiếu gia có chút gầy yếu, Lạc Lạc lau mồ hôi cho hắn, cứ tiếp tục hành hạ như thế này, liệu có chịu đựng nổi cuộc sống không phải người kia không.

Vất vả chịu đựng tới khi nghi thức kết thúc, Từ tam thiếu gia lập tức chạy đến phòng ngủ nghỉ ngơi, đợi đến giờ tý đêm nay sẽ tiến đến khảo trường.

Lạc Lạc theo hứa hẹn với Từ Kiêu Đình, theo Từ phu nhân về nhà, xe ngựa đi được nửa đường liền dừng lại tại phụ cận phủ đình Vương phủ, Lạc Lạc phân phó nha hoàn và gã sai vặt về nhà trước, báo muốn tới ở lại phủ đình Vương phủ mười ngày, mười ngày sau sẽ quay về tiếp bà.

Đợi xe ngựa đi xa, Lạc Lạc mới từ phía sau cây di chuyển ra ngoài, đối diện là Từ Kiêu Đình không nhận được tươi cười rạng rỡ.

“Nhanh lên xe, thay bộ y phục này trước đã.” Từ Kiêu Đình cực kỳ vui vẻ kín đáo đưa cho Lạc Lạc một bộ y phục, chỉ vào xe ngựa sau lưng nói.

Lạc Lạc liếc hắn một cái, một mình lên xe, thay xong y phục rồi mới gọi Từ Kiêu Đình lên.

“Nàng mặc bộ y phục này rất giống tiểu lại đi theo sai vặt.” Từ Kiêu Đình chuẩn bị thân phận cho Lạc Lạc là tiểu lại trong trường thi.

(Tiểu lại: quan viên có chức nhỏ nhất.)

“Bộ y phục kia của người cũng đặc biệt giống ông chú chuyên đi

đồ phân nhé.” Lạc Lạc tức không nhịn nổi, ép buộc Từ Kiêu Đình phải dùng thân phận người đồ phân trong trường thi để che giấu.

“Nàng có gặp qua ông chú đồ phân nào anh tuấn tiêu sái như ta chưa?” Chỉ cần có thể ở cạnh bên Lạc Lạc, cái khác Từ Kiêu Đình không quan tâm.

“Hân hạnh gặp mặt.” Lạc Lạc nói không chút nghĩ ngợi.

“Hả? Trái lại ta không tin!” Từ Kiêu Đình lắc lư theo xe ngựa, vui vẻ cười nhìn Lạc Lạc đối diện mặc áo xanh mũ quả dưa.

“Sao không tin, chính ngươi nên soi gương thử.” Lạc Lạc bật cười hì hà.

“Quý nhỏ, dám giễu cợt ta.” Từ Kiêu Đình nói xong liền định đưa tay véo mặt nàng, khựng lại giữa chừng, cuối cùng thu tay về, ngón tay điểm một cái: “Vào tới bên trong, có chuyện gì cũng đừng cầu xin ta.”

“Ta không cầu xin ngươi đâu, ta cầu xin Văn Khúc Tinh.” Đột nhiên Lạc Lạc nghĩ đến cái gì liền hỏi: “Ngươi nói người người đều bái lạy Văn Khúc Tinh, vậy đại thần sẽ giúp ai? Theo ta, hay là tìm đường tắt, tìm thẳng người máu chốt, đi bái lạy Ngọc Hoàng đại đế, nếu Văn Khúc Tinh không nghe lời sẽ cho hấn cuốn gói về nhà, sau đó mới tìm đúng người.”

Lạc Lạc bên này tiếp tục nói, Từ Kiêu Đình ở tại bên kia đã cười không thành tiếng.

Hai người vừa nói chuyện đã đến cổng viện khảo trường. Theo lệ trước khi vào cửa phải soát người, tay của một tiểu lại định đưa về phía Lạc Lạc, lại bị Từ Kiêu Đình đánh một chưởng trở về. Ngay

sau đó Từ Kiêu Đình lấy từ trong ngực ra một đồ vật, thậm thụt nhanh như chớp đến cạnh người kia điều chỉnh giọng nói giả bộ thần bí nói: “Người có mấy cái đầu hả, người này người cũng dám chạm! Tới đây chơi đùa chốc lát, người cho rằng chúng ta sẽ lừa gạt sao.”

Người kia ngây người, ngay sau đó nghĩ đến điều gì, lập tức làm bộ như vừa kiểm tra xong, thả người cho qua. Đợi hai người đi thật xa, người kia hồi tưởng lại dung mạo của công chúa, suy nghĩ không chính đáng dâng lên ào ạt.

“Người nói với hấn như thế nào?” Lạc Lạc tò mò hỏi.

“Ta nói nàng là nữ quan trong cung đối thực Dịch Phong Hàn Đông xướng.” Từ Kiêu Đình buồn cười nói.

“Người là đồ bại hoại.” Lạc Lạc hiểu đối thực nghĩa là gì, nghĩa là cung nữ và thái giám kết thành phu thê giả, chỉ là không biết lai lịch của Dịch Phong Hàn, vì vậy hỏi: “Hấn đối thực thế nào?”

“Ui, chuyện đấy có thể không nói.” Từ Kiêu Đình nói xong nhìn về phía trước, ý bảo hai người không nên nói chuyện tránh người khác nghe thấy. Trong lòng cũng không muốn nói cho nàng biết những chuyện hung hiểm trong triều đình, người của Đông xướng không nên chọc vào. “Thôi, gạt nàng chút, ta nói nàng là công chúa.”

Hai người được sắp xếp ở lối cửa khẩu kiểm tra khảo sinh thứ hai, thời gian vẫn còn sớm, hai người tìm một gian phòng nghỉ ngơi trước. Từ Kiêu Đình trải sẵn chăn nệm cho Lạc Lạc, khoanh tay nói: “Mau ngủ một lát, hôm nay sẽ phải thức khuya.”

Lạc Lạc cũng không khách khí, yên lòng ngả đầu nhanh chóng ngủ. Từ Kiêu Đình tựa ở một bên, lẳng lặng nhìn ngắm thân thể nhỏ bé.

Ước chừng gần tới thời điểm, Từ Kiều Đình nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên cạnh nói: “Tiểu trư, dậy nào, gần tới thời điểm rồi, chúng ta phải ra ngoài kiểm tra khảo sinh rồi.”

Lạc Lạc ngáp lớn, vẫn buồn ngủ, ngạc nhiên nhìn Từ Kiều Đình hỏi: “Tại sao ngươi lại ở trong phòng của ta?”

“Ngủ đến mù mị rồi hả, đây là khảo trường.” Từ Kiều Đình cười vỗ vỗ khuôn mặt Lạc Lạc, chỉ cảm thấy nơi bàn tay chạm vào trở nên ấm áp.

Mất một lúc lâu mới phản ứng, Lạc Lạc mới sực nhớ, vì vậy theo Từ Kiều Đình ra khỏi phòng.

Ngoài cửa khảo sinh chen chúc, bên trong cửa cũng chuẩn bị kĩ lưỡng để kiểm tra. Từng khảo sinh đi vào, Từ Kiều Đình phụ trách kiểm tra từ eo trở lên, Lạc Lạc phụ trách kiểm tra từ eo trở xuống.

Thừa dịp không có người chú ý, Từ Kiều Đình lách ra sau lưng Lạc Lạc nói: “Nàng đi chơi đi, ta làm.”

Chỉ thấy Từ Kiều Đình trước tiên kiểm tra tóc khảo sinh, tiếp theo là trong miệng mũi lỗ tai, dưới nách, thậm chí còn ra lệnh bắt người ta giơ chân trần lên xem.

“Tiểu tử ngươi, cút ra ngoài!” Từ Kiều Đình dùng dải lụa của thí sinh quật vào mặt gã, khiến người bên cạnh phải liếc nhìn. Tiểu lại có trách nhiệm đi tới bắt khảo sinh kia đi ra ngoài, sau đó là một trận gào khóc thảm thiết.

“Hắn sao vậy?” Lạc Lạc vẫn chưa rõ chuyện âm ỉ gì đang xảy ra.



“Nàng xem.” Từ Kiều Đình đưa dải lụa cho Lạc Lạc nhìn, chỉ thấy trên có một mảnh giấy nhỏ lộ ra, phía trên chỉ chít chằng chịt chữ viết cực kỳ nhỏ khó nhìn rõ.

"Sao chép tốn rất nhiều thời gian, thời gian đó dùng để thuộc lòng có phải tốt hơn không." Lạc Lạc không hiểu hỏi.

## Chương 70: Vô tình gây rối.

“Sao chép cần rất nhiều thời gian, thời gian đây có phải thuộc lòng hết rồi không.” Lạc Lạc không hiểu hỏi.

“Chính là như thế, ta xem thường d nhất là mấy tên tú tài sử dụng bàng môn tà đạo, thi đỗ cũng là một hủ nho\*, hại nước hại dân.” Từ Kiêu Đình khinh thường nói.  
(Hủ nho: nho gia mục nát.)

“Người đang đồ kị, người chắc chắn thi không đậu.” Lạc Lạc cười xấu xa nói.

Kiểm tra kĩ lưỡng một hồi, trong khoảng thời gian bắt được kẻ mang theo giáp đảm toàn cao thủ, có thể vượt qua cửa ải thứ nhất đều là nhân tài bên trong. Có người giấu trong tóc, cố ý mấy hôm không gội đầu, Từ Kiêu Đình nhìn nôn vẫn quyết tra ra. Có người giấu trong lỗ mũi, Từ Kiêu Đình chưa từng làm cái chuyện bắn mũi này, nhưng cứ thế lấy cây tăm bằng trúc lôi ra, Lạc Lạc còn thấy có người vo tròn mảnh giấy nhỏ thành cỡ khớp xương ngón tay út, không khỏi cảm thán, tại sao đến khoa cử cũng không buông tha, còn chọn cách làm giàu bằng việc chế tác ra mấy tờ giấy gian lận này.

Có người hay ho hơn, chặn mảnh giấy nhỏ vào ngay cổ họng, thành ra nói chuyện cũng không được trôi chảy, Từ Kiêu Đình đá một cước vào ngay sau mông hắn, chỉ một cước người này chực nôn hai lần, lại nuốt vào. Không có chứng cứ, khảo sinh này cũng được cho vào trường, dù sao số mệnh vẫn sẽ là nộp giấy trắng.

Bận rộn tới quá nửa đêm, lúc này mọi người mới được nghỉ ngơi.

Mỗi người có một khảo phòng trong công viện, ăn cơm ngủ nghỉ đều ở tại bên trong cho đến khi cuộc thi kết thúc. Thời điểm khảo sinh vào trường tham dự thi cùng với sau khi rời khỏi trường, công viện sẽ khóa chặt, binh lính canh giữ, chờ chủ khảo và giám khảo chấm bài thi ở bên trong.

Bài thi chẳng những được niêm phong kín kẽ, hơn nữa toàn bộ sẽ do sao thủ\* dùng bút đỏ thăm chép qua một lượt, chủ yếu phòng ngừa dựa vào bút tích để nhận biết mà làm trò gian trá. Sau khi trúng tuyển sẽ đối chiếu với bài thi nguyên gốc, dựa vào đó mới sắp xếp số người trúng tuyển.

(Sao thủ: người có tài sao chép.)

Ngày tiếp theo trời vừa hửng sáng thì ngay lập tức công bố đề thi, trong lúc nhất thời các khảo sinh ngồi ở trong phòng giam đều nhăn trán nhíu mày, binh lính tiểu lại bên ngoài mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Do mới vào hào tử, đại đa số người còn chưa tích tụ xú uế trong người, Từ Kiêu Đình cũng không có gì để làm. Tất cả khảo sinh bày ra dáng vẻ nghiêm túc chăm chỉ đằng hoàng, không phát hiện ra ai muốn gian lận.

“Đừng bị bọn họ lừa, vừa mới bắt đầu cũng đằng hoàng lắm, chờ qua buổi trưa sẽ lập tức lộ mặt.” Lúc Từ Kiêu Đình lướt qua Lạc Lạc, nói khẽ.

Công viện khảo trường tựa như một trang trại nuôi heo lớn, nhóm khảo sinh ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ ngay trong hào tử, điều kiện bên ngoài hào tử cũng không khá hơn chút nào. Lạc Lạc tưởng tượng bản thân chính là cô giám thị già, đang nhe nanh nhọn nhìn

những khảo sinh kia, nhớ ngày đó Thảo Thượng Phi nổi tiếng tại trường là Mã lão sư, có thể nói là sát thủ khi thi cử, chính là vào trời đông giá rét vẫn đi một đôi giày cao su bằng vải khắp trường thi nên mới được đặt tên như vậy.

Vẫn nhớ rõ lão sư đó bình thường cứ như âm hồn, đột nhiên xuất hiện sau lưng học sinh làm chuyện mờ ám, cười tủm tỉm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lạc Lạc chú ý tới một khảo sinh một tay cầm bút, một tay khác đang làm bộ lơ đãng lục lợi khảo lam, nhất thời sinh nghi.

Khảo lam là giỏ thí sinh đựng giấy bút mực, theo khảo sinh như hào tử, trừ cái bỏ ra, chính là chiếc khảo lam này. Lạc Lạc không thay đổi sắc mặt tiến lại gần, chỉ thấy khảo lam này cũng không khác thường, nhưng vẻ mặt của khảo sinh lại rất căng thẳng, Lạc Lạc lợi dụng khoảng trống lúc lấy nước, đảo mắt nhìn xung quanh vài lần.

Lấy đủ nước nhanh chóng đi tới bên cạnh Từ Kiêu Đình nói: “Hào tử hàng thứ hai người thứ ba, khảo lam của gã đó có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Từ Kiêu Đình bèn đứng lên đi tới.

“Không biết, nhưng gã có bộ dạng rất đáng ngờ.” Lạc Lạc nói.

Từ Kiêu Đình phui mắt đi tới, Lạc Lạc chạy theo như chân chó, ngó nghiêng.

Đầu tiên Từ Kiêu Đình cầm lam tử kia lên, nhìn trái nhìn phải một hồi, không tìm được sơ hở đã thấy khảo sinh kia xù lông mày: “Làm cái gì? Vô duyên vô cớ, khiến ta làm bài chậm thì thế nào?”

Từ Kiều Đình trừng mắt, quát to: “Tên gì, bảo người có vấn đề là có vấn đề.”

“Ta, ta không chịu.” Khảo sinh kia nói xong muốn giật lại khảo lam, đáng vẻ khăn trương vô cùng, càng khẳng định suy đoán của Lạc Lạc.

“Hừ, bớt nhiều lời đi.” Đương lúc hai người tranh giành, ngón tay Từ Kiều Đình bị khảo lam đập vào, cửa rách toác. Đến khi nhìn kỹ nơi sắc bén kia, không thể ngờ khảo lam được bện bằng sợi mây bị người rạch mở ra một khe, nhìn qua có thể thấy một tờ giấy được vo tròn lại.

Khảo sinh kia thấy không thể cứu vãn, tê liệt ngồi trên ghế hai mắt tối sầm, đến khi tiểu lại khác đến, miệng gã đã sùi bọt mép ngất đi.

Lôi người đi, dọn dẹp hào tử, Lạc Lạc giật nhẹ tay áo Từ Kiều Đình nói: “Hắn có thể chết hay không, chúng ta có phải hơi quá đáng không.”

“Tốt nhất nên chết đi, loại này không có năng lực học vấn thực sự, chỉ dựa vào đầu cơ trục lợi đi lên, về sau cũng chỉ hại dân chúng.” Từ Kiều Đình lòng đầy căm phẫn nói.

Hữu kinh vô hiểm\* đến gần tối, Từ Kiều Đình lộ vẻ mặt ghé tởm lần lượt đi thu bỏ từng hào tử. Đường đường Từ gia đại thiếu gia thế mà lại làm chuyện như vậy, cũng thật là làm khó hắn, Lạc Lạc làm ra ánh mắt đồng tình.

(Hữu kinh vô hiểm: dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.)

Cuối cùng Từ Kiều Đình cũng thu bỏ xong, vội vàng chạy đến bên

cạnh Lạc Lạc, không ngờ nàng lập tức làm ra bộ dạng muốn nôn.

“Vẫn thôi sao? Ta đi thay y phục.” Từ Kiều Đình ngửi ngửi ống tay áo, nhanh chóng chạy đi thay quần áo.

Lạc Lạc nhìn hấn chạy xa, chẳng biết tại sao vẫn không tài nào không chế dạ dày thôi nhộn nhạo.

Từ Kiều Đình lăn lộn một trận, lúc này mới trở về cạnh Lạc Lạc, cười hắc hắc: “Hiện tại tốt rồi, ta vừa xông hương. Đi ăn cơm thôi, buổi tối phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Vừa nghe đến ăn cơm, Lạc Lạc không khỏi có chút lạc lõng, sau khi Mai Vô Quá đi, mình đã đợi ở Từ phủ gần một tháng, không biết lúc nào hấn trở lại, rất lâu không ăn cơm cùng hấn, không biết ở bên ngoài hấn ăn ngon không, ngủ ngon không.

Từ Kiều Đình kín đáo làm việc, phân đến nghỉ ngơi cùng một gian với Lạc Lạc, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho tiểu nhân nhi, hấn dựa vào thành ghế ngồi bên cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặc dù Lạc Lạc không đành lòng, muốn gọi hấn nằm vào phía bên kia, lại lo sợ bị người hiểu nhầm ý của mình, gây ra chuyện không hay, vì vậy để mặc hấn, thầm nghĩ để cho hấn chịu khổ chút cũng coi như tôi luyện hấn.

Từ Kiều Đình bên kia lại không cảm thấy chịu khổ chút nào, chỉ cần có thể ở cùng chỗ với nàng, cho dù là ngồi cạnh, đều thoải mái. “Lạc Lạc, nàng ngủ chưa?”

“Hả? Chưa, có chuyện gì?” Lạc Lạc hơi buồn ngủ, thuận miệng hỏi.

“Không có gì, muốn nói chuyện vài câu với nàng, nàng nói những người kia cũng thật là, vì công danh, chiêu gì cũng đều nghĩ ra được.” Từ Kiêu Đình cử động, ngồi đến ê ẩm cả cái mông.

“Một cuộc thi quyết định cả đời, đương nhiên muốn liêu một phen, nửa đời sau chỉ trông cậy vào chuyện này.” Lạc Lạc ngược lại hiểu những người đó, Từ Kiêu Đình cũng hiểu, chẳng qua là muốn nói chuyện với Lạc Lạc thôi.

“Người sinh ra, cái gì cũng không lo, dĩ nhiên cảm thấy bọn họ không đáng.” Lạc Lạc nói xong liền ngủ thiếp.

“Ta trong lòng nàng, chính là một người ăn sung mặc sướng có phải không.” Từ Kiêu Đình nghe câu đó cùng tiếng hít thở đều đều, có chút chán nản lắm lắm.

Vài ngày trôi qua, hai người có chút thu hoạch, các khảo sinh cũng là bát tiên quá hải, các hiền thần thông\*. Có người giấu tờ giấy trong ống bút, trong nghiên mực, khắc trên cây nến, còn bắt gặp bên trong lớp giày, thật đúng là bất cứ thủ đoạn tội tộ nào cũng sử dụng được.

(Bát tiên quá hải, các hiền thần thông: mỗi người đều có bản lĩnh và phương pháp riêng.)

Ngày cuối cùng, phần lớn khảo sinh tham dự cuối cùng cũng cố hết sức, chỉ có một khảo sinh không thành thật, nhiều lần muốn đi vệ sinh. Lúc đầu Lạc Lạc không chú ý, mãi đến tận buổi sáng, các khảo sinh khác đều dùng cơm tại chỗ, còn tên kia lại đang đi nặng. Lạc Lạc cũng không quan tâm chuyện khác, nhìn xa xa, phát hiện tên kia lúc thì lấy tay đặt vào sau mông, lúc lại xê dịch y phục, thần sắc hốt hoảng thỉnh thoảng nhìn chung quanh một chút.

“Người đi xem một chút đi, ta cảm thấy tên kia có vấn đề.” Lạc Lạc giật tay áo Từ Kiêu Đình nói.

“Ngay lúc này?” Từ Kiêu Đình nhú mào, lòng nhủ thầm vị lão huynh kia là đang đi nhà xí đó.

Lạc Lạc không lên tiếng, thậm chí cũng không miễn cưỡng hẳn, chuyện này cũng không liên quan đến an ninh quốc phòng, không phải chỉ là một khảo sinh thôi sao, coi như thật sự gian lận, vậy thì cứ làm.

Từ Kiêu Đình không thấy nàng nói gì, vội vàng đi tới kiểm tra khảo sinh kia, nhận thấy nguy hiểm, khảo sinh kia trong lúc luống cuống đánh rơi cuộn giấy nhỏ. Từ Kiêu Đình hét lớn một tiếng, gọi người đề hấn ra, một tiểu lại tiến tới nhặt cuộn giấy lên, vội vàng bịt mũi. Tên kia nhét cuộn giấy vào hậu môn mang vào, mọi người nơi đây không khỏi khiếp sợ thêm si ngốc, cùng nhau bị sáng ý cùng dũng khí của tên này làm cảm phục.

“Chúng ta, chúng ta không nên chọc giận y, người xem y muốn liều mạng luôn kia.” Lạc Lạc nhìn tên đang bị lôi đi xa kia gào thét liên hồi “cứ chờ đấy” với mọi người, có chút chột dạ trong lòng.

“Sợ cái gì! Ngày mai sẽ bị sung quân giao tới vùng biên cương, có lệnh mới được trở về, còn không biết ai mới phải đợi ai!” Từ Kiêu Đình chẳng thèm quan tâm nói.

“Nghiêm trọng vậy sao! Vậy có phải chúng ta hại y.” Lạc Lạc vẫn có chút không đành lòng, thậm chí như thế ngang với muốn mạng người ta, sung quân có mấy người còn sống trở về.

“Nàng ấy, suy nghĩ nhiều rồi, mấy ngày nay có mệt không, cũng may hôm nay là ngày cuối rồi.” Từ Kiêu Đình nói.



“Không mệt.” Quả thật Lạc Lạc có chút mệt mỏi, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Từ Kiêu Đình lại đi đổ bê, Lạc Lạc vẫn như cũ đi khắp các hào tử. Đi tới căn thứ hai hàng thứ năm thì tay Lạc Lạc run lên, suýt chút nữa làm đổ bê.

Chỉ thấy khảo sinh trong hào tử này vội vội vàng vàng nhét vào phần eo vạt áo ngoài, ngay sau đó cả mặt đỏ bừng nhìn Lạc Lạc. Một góc vạt áo ngoài hở ra, bên trong nổi lên một ít chữ viết, lòng Lạc Lạc bỗng trầm xuống, nhìn quanh một chút, ngay sau đó làm bộ không thấy rời khỏi.

“Đa tạ cô nương.” Khảo sinh kia sợ sệt nói một câu.

Lạc Lạc dừng bước, hoảng hốt nhìn người nọ: “Sao người nhận ra?”

“Tại hạ lớn lên cùng đám tử muội, thường xuyên đưa tử muội mặc nam trang ra ngoài chơi đùa.” Người kia thấy Lạc Lạc không tố cáo việc làm của hắn, yên tâm.

“Ra trường thi cũng phải soát người, đến lúc đó người làm sao?” Giọng nói Lạc Lạc mang theo lo lắng.

“Mục ngư tráp.” Khảo sinh chỉ nói ba chữ, Lạc Lạc liền hiểu, nàng có đọc qua tài liệu liên quan, dùng loại mục này viết tùy ý, sau một thời gian ngắn sẽ tự động biến mất, xem ra khảo sinh này đã chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng.

(Mục ngư tráp: mục nước.)

Lạc Lạc cười một tiếng, người kia cũng cười một tiếng, sau đó hai

bên việc ai người nấy làm, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Một hành động vô tình của Lạc Lạc, ngay chính nàng cũng không biết về sau sẽ mang đến cho mình bao nhiêu ảnh hưởng.

## Chương 71: Nản lòng thoái chí.

Cuộc thi kết thúc, sau khi chúng khảo sinh rời đi lập tức niêm phong khảo trường, sau khi người phụ trách chép xong tất cả các bài thi, phân phát cho các quan chấm thi, cuộc sống bi thảm của các vị quan chấm thi ngay lập tức bắt đầu.

Từ Kiêu Đình coi như là hạnh phúc hoàn thành nhiệm vụ, liền muốn tiến cung bẩm báo hoàng thượng, lúc nói càng thêm phần khoa trương, khiến Hoàng đế vô cùng vui mừng, cảm thấy cần phải bắt rất nhiều tên ngòi không ăn bám tương lai triều đình.

Lạc Lạc vừa mới lên xe, liền ỉu xìu ngồi một bên không nói lời nào. Từ Kiêu Đình thấy vậy vội vàng tiến tới, ân cần hỏi: “Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có, chỉ là có chút...” Lạc Lạc còn chưa nói hết, Từ Kiêu Đình đã đặt tay lên trán nàng.

“Nóng quá, sao nàng lại không nói, còn chối.” Giọng Từ Kiêu Đình có chút nóng nảy gấp gáp, vội vàng giục phu xe, nhanh chóng trở về chỗ ở Từ phủ tại kinh thành.

“Đưa ta về nhà mình là được rồi, về nhà mình.” Lạc Lạc mê sảng nói: “A, không được, ta phải đi phủ Vương gia, nha hoàn và sai vặt của ta đều chờ ta ở đó.”

“Nàng đừng nghĩ những điều này, trước tiên cứ về phủ của ta, cha ta sẽ tới khám cho nàng.” Từ Kiêu Đình mặc kệ Lạc Lạc phản kháng, một tay ôm nàng vào lòng, bàn tay lớn kiểm tra nhiệt độ trên trán nàng.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài cửa phủ, Từ Kiêu Đình không để ý nhiều, ôm Lạc Lạc vào viện, may mắn trời mới sáng, không có người nào thấy.

Một người trung niên anh lẫng\* tựa như xưa chậm rãi bước ra khỏi sương phòng. “Cha, nàng như thế nào?” Từ Kiêu Đình một bước tiến lên va vào cạnh cửa, cầm tay áo đối phương, chỉ chực xông vào.

(Anh lẫng: tài ba xuất chúng rực rỡ.)

Đại thúc trung niên đẹp đẽ một phát tóm lấy Từ Kiêu Đình hấp tấp bắt cháp, trên mặt không nhìn ra tâm tình. Tướng mạo nam nhân kia và Từ Kiêu Đình có mấy phần giống nhau, đều nói cháu trai nhà ngoại giống cậu nhiều hơn, đáng vẽ anh tuấn bên ngoài của Từ Kiêu Đình phần lớn kế thừa từ ông ấy.

Từ Kiêu Đình không dám cử động, cũng không thúc giục ông, chỉ là dùng cặp mắt da diết chăm chú nhìn ông.

Đại thúc đẹp đẽ chính là cậu ruột của Từ Kiêu Đình, Từ Mộ Nhiên, phụ mẫu thân sinh Từ Kiêu Đình tội nghiệp ông cả đời không cưới vợ, đưa hài tử tới làm con nuôi trên danh nghĩa của ông. Từ Mộ Nhiên tới bên nha hoàn đang bung chậu nước đứng nghiêm chỉnh rửa sạch tay, dùng khăn tay lau khô, lúc này mới từ từ xoay người lại, nhìn Từ Kiêu Đình cười nhẹ: “Thực sự trưởng thành, cũng cao hơn rồi, đã không còn là đứa nhóc lẻo đẻo bám theo sau vì phụ đòi trèo cây như xưa.

“Cha, đang yên đang lành nói lời này làm gì, hài nhi trưởng thành không phải tốt sao, trưởng thành mới có thể hiếu kính cha thật tốt.” Từ Kiêu Đình nịnh nọt nói, ngay sau đó đi vào vấn đề chính: “Cha,

nàng thế nào? Lạnh đến phát sốt.”

“Vị phu nhân này, đã có thai.” Từ Mộ Nhiên vừa uống trà vừa nói. Từ Kiều Đình nghe xong toàn thân bỗng chấn động, thật lâu nói không thành lời, giống như có cái gì đó chẹn ngang cổ họng, siết chặt tới đau đớn.

“Có thai, à, phải, nàng là phu nhân một vị bằng hữu của con, quen biết ở thành Nguyên Bắc, con, bằng hữu ở bên ngoài vẫn chưa về.” Từ Kiều Đình đau lòng khôn xiết, vẫn gắng gượng nói.

“Ta kê chút thuốc an thai, sau đó sẽ phái người đưa nàng về phủ, con nên vào cung gặp Thái Hoàng Thái hậu đi, còn không mau đi?” Từ Mộ Nhiên đặt ly trà xuống, nhìn hẩn chăm chăm.

“Hài nhi, hài nhi còn muốn gặp nàng một chút, sau đó, sẽ đi.” Từ Kiều Đình cảm giác giọng nói tắc nghẹn, đôi môi không tự chủ run lên.

“Nam nữ cách biệt, con đưa nàng vào trong phủ, đã là không đúng. Phải biết, danh tiết đối với một nữ nhân mà nói, vô cùng quan trọng! Con muốn hủy hoại nàng sao?” Từ Mộ Nhiên nhìn Từ Kiều Đình chăm chăm, giống như nhìn thấu hẩn.

Từ Kiều Đình không biết đã trả lời câu hỏi của Thái Hoàng Thái hậu và Hoàng đế ra sao, chỉ cảm thấy dường như không khí quanh thân tách biệt bản thân khỏi thế gian, bất kỳ sự vật nào cũng thật không dễ dàng chạm vào người. Ra khỏi cung, thẳng một đường tới bên ngoài cửa phủ của Mai Vô Quá, nghĩ tới Lạc Lạc đã sớm được đưa về bên trong, chỉ uất hận không thể bay theo nàng.

Từ Kiều Đình cắn môi, nhắm mắt ảo tưởng nàng đang tựa vào ngực mình, hình ảnh cái bụng lớn, không kim lòng được mà trở nên kích

động.

Như vô tình không hay biết, cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo kéo dài trên gò má, đưa tay gạt đi, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, trong miệng mùi máu tươi càng nồng, có lẽ bản thân đã cắn đến bật máu.

Ghìm ngựa vòng quanh phủ trạch hai vòng, nhớ tới danh tiết mà cha mình nhắc tới, cuối cùng cắn răng phi như bay. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, cô độc bên cây già, Từ Kiều Đình cầm bình rượu uống một mình, chợt cảm thấy đầu vai bị chạm, quay đầu nhìn hóa ra là Từ Mộ Nhiên.

“Kiều Đình lớn rồi, tại sao uống rượu không gọi cha?” Từ Mộ Nhiên ngồi cạnh Từ Kiều Đình, cầm lấy bầu rượu trong tay hắn, òng ọc rót ra hai ly.

“Vì sao không hồi phủ?” Từ Mộ Nhiên không có chút trách cứ, chỉ có quan tâm.

“Hài nhi bất hiếu, khiến phụ thân lo lắng.” Từ Kiều Đình nói xong nhanh chóng đứng lên.

“Ngồi xuống, con rất hiếu thuận.” Từ Mộ Nhiên uống một ngụm rượu, nhìn bóng cây phía xa càng lúc càng mờ nói: “Cũng thật giống ta, lúc cha bằng con cũng như vậy.”

Từ Kiều Đình ngẩn người, ngay sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống, biết ông đang kể về bản thân hồi trẻ.

“Đó là một nữ tử đặc biệt, cha bị nàng thu hút sâu sắc, đáng tiếc, nàng lại có người trong lòng mất rồi, đối phương cũng đối xử với

nàng rất tốt.” Từ Mộ Nhiên lại uống một ngụm, lau vết rượu bên khóe miệng: “Nàng ấy không thuộc về ta.”

Từ Kiêu Đình vốn định khuyên nhủ vài câu, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ nghe Từ Mộ Nhiên lại mở miệng: “Loại chuyện như vậy, rất khó nắm bắt, chỉ là con phải nhớ kỹ, con có thể thích nàng, nhưng không nên để nàng cảm thấy, cảm thấy là gánh nặng.”

“Hài nhi hiểu.” Từ Kiêu Đình hồn bay phách lạc nói.

“Con không hiểu.” Từ Mộ Nhiên đau lòng nhìn Từ Kiêu Đình trước mặt.

“Hài nhi hiểu, con sẽ không làm chuyện điên rồ nữa, tổn hại tới danh tiết của nàng, hại người hại mình.” Từ Kiêu Đình nắm chặt thành đấm, nói ra những lời đau tới tê tâm liệt phế.

Từ Mộ Nhiên nâng khóe miệng, nhìn hẩn tựa như mình hai mươi năm trước, nhẹ nhàng nói: “Có vài người, rất tốt, con cũng rất thích, nhưng nàng không thuộc về con. Giống như, có vài người, nàng chỉ thuộc về con, con phải quý trọng.”

Nhiều năm về sau, thời điểm Từ Kiêu Đình nam nữ thành đoàn, nhớ lại những lời này vẫn cảm thấy thấm sâu vào lòng.

Lúc đầu mang thai, phụ nữ có thai sẽ nóng trong người không rõ lý do, không quá vài ngày Lạc Lạc đã sinh khí dồi dào. Sắp làm mẫu thân, lòng muốn chở che cho con càng mãnh liệt, ngày hôm đó, Lạc Lạc đang đứng trước hộp trang sức bảo bối, chợt bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm siết thật chặt.

“Bảo bối, ta nhớ sắp chết rồi.” Mai Vô Quá râu ria lởm chớm dụi

dụi vào cái cổ trơn nhẵn của Lạc Lạc.

“Nhột, nhột.” Lạc Lạc vội đề đồ trang sức xuống kéo cánh tay hấn, lại bị hấn rút tay ra tuột cái quần ngoài, một trận lạnh lẽo, ngay sau đó chỉ còn lại độc tiết khô.

“Không muốn, không, ban ngày, có người.” Lạc Lạc cuống quýt kéo giữ tiết khô.

“Không sao, ta đã phân phó, hiện tại chỉ có hai ta, muội không trốn nổi đâu.” Mai Vô Quá ôm thân thể mềm mại, chỉ cảm thấy dục hỏa thiêu đốt, sốt ruột không nhin nổi muốn dây dưa một phen.

“Muội, muội hiện tại...” Lạc Lạc còn chưa nói xong, đã thấy tiết khô bị cởi rơi, trên người bị hấn nhẹ nhàng đè lên trước, ngay sau đó một thanh lửa nóng chống đỡ bên dưới cái kia, chậm rãi cọ xát.

“Muội có thai rồi.” Lạc Lạc nhanh chóng nói ra khỏi miệng.

“Bảo bối, đừng hành hạ huynh, sắp chết người rồi.” Mai Vô Quá cảm thấy cả người rét lạnh, cổ nhin khô nóng trong người, thở hắt hển vào cổ nàng nói.

“Thật mà, muội có thai rồi.” Tiếng Lạc Lạc thành khản, chỉ sợ hấn cho rằng mình cố tình đùa hấn.

“Ừm, bảo bối.” Trong lòng Mai Vô Quá kích động vội ép dục hỏa trong người xuống, vội vàng mặc đồ cẩn thận cho hai người, nắm lấy đầu vai Lạc Lạc, không biết làm thế nào cho đúng.

“Huynh không vui sao?” Lạc Lạc đoán hấn không thể thỏa mãn, trong lòng không vui.



“Không phải, huynh, huynh không biết phải làm sao, huynh, muối nhanh nằm lên giường, huynh, huynh không dám đụng vào muối.” Tâm trạng Mai Vô Quá khản trương cực độ, chỉ sợ cái kia mạnh bạo quá, sẽ làm nàng bị thương.

“Không cần lo lắng, không quý giá đến vậy đâu, hơn nữa qua hai tháng vẫn có thể, vẫn có thể làm chuyện kia được.” Lạc Lạc xấu hổ nói.

“Thật sao? Thế thì, thế thì muối, ngồi, ngồi xuống.” Mai Vô Quá cẩn thận dẫn Lạc Lạc đi tới bên giường ngồi xuống, bàn tay dừng ở trước bụng nàng, không dám đặt lên.

Lạc Lạc bắt được tay của hắn, nhẹ nhàng ấn xuống, thậm chí có thể cảm thấy hắn đang run nhẹ. “Không sao đâu, qua hai tháng muối sẽ cùng với huynh, tương công chịu khó nhìn thêm chút nữa.”

“À, tốt, ha ha, hắc hắc... Sao cơ? Muối nghe ai nói?” Trong lòng Mai Vô Quá luôn coi Lạc Lạc là một thiếu nữ ngốc trưởng thành không biết gì, vì vậy kinh ngạc khi nàng hiểu được những điều này.

“Muối, muối, muối nghe Mã đại tỷ kể.” Lạc Lạc lập tức ném oan ức lên người Mã đại tỷ, một nữ tử khỏe mạnh tại nơi xa bất giác hắt hơi.

Mai Vô Quá trên mặt có chút không vui, thầm nghĩ chuyện như vậy tại sao lại có thể nói với một tiết cô nương, bất quá sau khi không vui lại trở nên vui vẻ, thầm nghĩ qua hai tháng là có thể làm chuyện kia cùng người thương nhớ rồi.

“Huynh vào như thế nào? Tại sao hạ nhân không báo?” Lạc Lạc rõ ràng phải bọn hạ nhân ra ngoài, chuyên tâm đếm bảo bối.

“Ta bảo bọn họ không được để lộ.” Mai Vô Quá lôi kéo tay Lạc Lạc, muốn ôm nàng, lại không biết để tay vào đâu, chỉ sợ đụng phải nàng. “Muội ở trong nhà làm gì? Ngắm bảo bối làm gì?”

“Muội đang suy tính, nếu như sinh nữ nhi, muội nên cho nàng món trang sức nào, nếu như sinh nhi tử, muội nên tặng tức phụ món trang sức nào. Tương công, huynh phải mua cho muội nhiều thêm chút, về sau cho bớt đi sẽ chẳng dư lại bao nhiêu.” Lạc Lạc bĩu môi làm nũng.

“Mua, mua, chất đầy cả cái gian này luôn.” Mai Vô Quá cười nói.

“Chuyện bên ngoài có thuận lợi không?” Lạc Lạc ôm cánh tay của hắn hỏi.

“Ách, thuận lợi, tất cả đều thuận lợi.” Mai Vô Quá ngừng một chút, cuối cùng không nói. Lần này không thể bắt được người của phái Quan Thương, bị hắn chạy thoát, do bề trên vội vã gọi mình trở về, gấp rút chạy năm ngày đường, lúc này mới hồi đáp mệnh lệnh, tức tốc chạy về nhà. Chủ đình Vương cố ý lôi kéo mình, bởi vậy cũng không trách tội, chỉ có điều về sau thấy mình chẳng hề có cơ hội cho hắn lợi dụng, không biết có nhắc lại chuyện xưa hay không.

Lần này ở bên ngoài hai tháng, Mai Vô Quá còn điều tra ra được phái Bán Sơn cũng giống phái Quan Thương, cầu kết với nước Đạt Đạt. Dựa vào việc vấn đề này thuộc trách nhiệm của mình, cũng có chút ân oán cá nhân bên trong, hắn đã báo cho Lý Thừa Ích đã được thăng làm đại tổng bộ Lục Phiên Môn biết trước, vì lẽ nào đó đối phương chỉ nói là muốn cẩn thận điều tra rồi mới định đoạt lại.

Mai Vô Quá mơ hồ cảm thấy, phái Bán Sơn tựa hồ có giao dịch ngầm với chủ đình Vương, mấy ngày nay đang suy nghĩ nên giải

quyết chuyện này như thế nào, không biết bên kia Hoàng đế có thái độ như nào, xem ra vô cùng có khả năng trở thành quân cờ của hắn, không cam lòng cho mặc cho người khác định đoạt, không thể làm gì khác hơn là trước tiên phải áp chế chuyện này xuống, thừa cơ hành động.

## Chương 72: Gặp lại sau bao lâu xa cách.

Lo lắng của Mai Vô Quá bị vui sướng làm phai nhạt, ở kinh thành yên ổn qua vài tháng, cũng trải qua vài tháng cùng Lạc Lạc. Thời điểm mang thai tháng thứ sáu, Lạc Lạc đã như một con bạch tuộc, tay chân lộ ra bé xiu, chỉ là trong mắt Mai Vô Quá, nàng vẫn là nương tử xinh đẹp nhất.

Ngày hôm đó, hai người đang ngắm hoa ở sân sau, chợt nha hoàn giao một thiệp mời, Mai Vô Quá mở ra nhìn, không khỏi nhíu mày.

“Người mau thưởng chút bạc, tiễn người ta đi thật cẩn thận.” Mai Vô Quá phân phó nha hoàn, gã sai vặt chân chạy của Vương phủ cũng không thể đắc tội.

“Muội xem chút, là thiệp mời của ai?” Lạc Lạc với tay giành lấy.

“Cẩn thận nào, huynh đưa cho muội.” Mai Vô Quá khiển trách, đứng dậy đuổi tay mắng nàng.

“Hả? Đại thọ của Vương gia, ngay ngày mai, lại phải trích máu tặng lễ vật lớn rồi.” Lạc Lạc có chút đau lòng.

“Đây đều là chuyện nhỏ, lúc này muội cũng không thể đến chỗ đó, tự ta đi là được.” Mai Vô Quá nói.

“Này, ông ta sẽ không tức giận chứ.” Lạc Lạc thấy trên thiệp viết rất rõ ràng, mời cả hai người.

“Ta không quan tâm nhiều đến thế, phu nhân quan trọng nhất.” Mai Vô Quá ngồi xuống, đỡ bụng của nàng nói: “Cùng lắm thì ta nói

nhiều hơn đôi lời hay là được, muốn ta mang thân thể phu nhân đi lấy lòng ông ta, vậy ta không cần làm nam nhân.”

“Nhìn huynh nói kìa, cũng không có nghiêm trọng như vậy, đi lại nhiều chút cũng tốt.” Mặc dù Lạc Lạc miễn cưỡng, không muốn cử động, nhưng cũng sợ thất lễ mà rước lấy phiền phức không cần thiết.

Hai người nói chuyện một lát, rồi đi tới kho phòng chọn lễ vật. Chọn tới chọn lui, chọn ra một pho tượng bạch ngọc Quan Âm, Lạc Lạc cầm trên tay không nỡ bỏ, thật lâu không muốn đặt vào trong hộp.

Mai Vô Quá cười cười nói: “Không tặng cái này, muội thích thì giữ lại, chúng ta tìm cái khác tốt hơn.”

“Cái khác sợ rằng mất thân phận, chọn cái này đi, bây giờ nhìn cũng không thích nữa.” Tuy rằng Lạc Lạc bỏ không được, nhưng không thể vì vậy mà làm trễ nải chuyện cần làm.

“Thật không thích?” Mai Vô Quá xấu xa cười hỏi.

“Quả thật, ta thích vàng hơn.” Lạc Lạc cười nói.

“Vậy huynh tặng cho muội vàng, muội theo huynh đến phòng ngủ.” Mai Vô Quá gọi nha hoàn đặt bạch ngọc Quan Âm vào trong hộp, nhẹ nhàng dắt tay nàng.

“Tặng cái gì?” Lạc Lạc ưỡn bụng, eo có chút mỏi nhừ. “Hiện tại đưa cho muội luôn đi.”

“Hiện tại thì không được, ở trong phòng ngủ.” Mai Vô Quá nghiêm mặt, tại lúc Lạc Lạc xoay người ngay lập tức biến thành một con

sói xám lớn.

“Không được, tháng trước vừa chuyện kia xong, lại nữa.” Lạc Lạc vụng về giằng co, cố gắng gạt bỏ tay Mai Vô Quá đang khoác bên hông mình.

“Bảo bồi ngoan, không đến sẽ không có cơ hội đâu, không phải nói ba tháng đầu và ba tháng cuối không thể làm, hiện tại chỉ còn chút ít thời gian muội sẽ nhanh chóng tới ba tháng cuối, có thể thương huynh thì thương ngay đi.” Mai Vô Quá cợt nhả nói.

“Ô ô, vậy huynh, vậy huynh nhanh lên.” Lạc Lạc không chịu nổi mê hoặc, hai điểm trước ngực bị hai ngón tay Mai Vô Quá kẹp đè ép hai lần đã nổi lên phản ứng vươn thẳng lên.

“Ng Sloan ngoan, trước tiên để tướng công hôn nhẹ.” Mai Vô Quá vừa nói vừa nghiêng người hôn lên môi Lạc Lạc, dịu dàng triền miên thuần thực.

“Từ từ nằm xuống.” Mai Vô Quá nhẹ nhàng đỡ Lạc Lạc nằm nghiêng xong, lúc này mới cẩn thận tỉ mỉ cởi tiểu khố của nàng.

“Nương tử, có mệt lắm không?” Một tay Mai Vô Quá vươn đến trước ngực Lạc Lạc nhẹ nhàng xoa nắn, một tay khác đỡ lấy bụng của nàng, giúp nàng không thấy khó chịu.

“Không mệt.” Mỗi ngày Lạc Lạc không ăn thì ngủ, đợi Mai Vô Quá gần tới trở về còn có thể tản bộ cùng mình, nàng cảm thấy, đây chính là cuộc sống tốt đẹp nhất.

“Vậy lúc này có thấy mệt không?” Mai Vô Quá nhẹ nhàng di chuyển, môi nóng chạy trên lưng Lạc Lạc.

“Ừm, không mệt.” Lạc Lạc thở gấp, chỉ cảm thấy mềm nhũn.

Hai người triền miên một hồi, Mai Vô Quá lo sợ thân thể Lạc Lạc không chịu nổi, vội tiết xuân triều\*.

(Xuân triều: thì là cái đó đó sau khi đạt cực khoái ^ /// ^)

“Nương tử bảo bối, huynh cảm thấy, muội thay đổi rồi.” Ngón tay Mai Vô Quá quần lấy lọn tóc Lạc Lạc, lẩm nhẩm.

“Muội thay đổi như nào?” Lạc Lạc hơi quay đầu lại hỏi.

“Trở nên, thận trọng hơn, mỗi lần đều cự tuyệt ta, còn trốn ta.” Mai Vô Quá trêu chọc, giả bộ nói.

“Chuyện đó là đương nhiên, nên vì hài nhi của bản thân mà suy nghĩ rồi, có nương nào lại không coi hài tử là trên hết! Về sau, hài tử nhà chúng ta là to lớn nhất, muội là lão nhị, huynh đứng thứ ba.” Lạc Lạc lau miệng, liền cảm nhận sau lưng một trận trầm mặc.

“Tướng công, tướng công...” Lạc Lạc chợt nhận ra, có thể Mai Vô Quá đang nghĩ tới nương mình, tự biết lỡ lời, vội vàng xoay người lại coi thử.

Mai Vô Quá không lên tiếng, trước lúc nàng quay người lại liền tranh thủ ôm nàng, chôn mặt thật sâu vào gáy nàng, thật lâu không động đậy.

Lạc Lạc không hiểu tình hình của hẳn, không dám cử động, để mặc cho hẳn như vậy, yên lặng chờ đợi.

“Tướng công.” Qua hồi lâu, cuối cùng Lạc Lạc không nhịn được quay người lại hỏi: “Tướng công huynh sao vậy?”

“Ừ, không có gì, mệt thôi, tiểu yêu tinh muối, huynh tình nguyện lưu lại trên người muối từng thời từng khắc.” Mai Vô Quá đặt môi nóng lên môi nàng, dịu dàng mà triền miên.

“Tướng công, chúng ta cực kỳ khăng khít phải không?” Lạc Lạc rờ môi, nhìn Mai Vô Quá.

“Đúng, sau này hài tử lớn lên, chúng ta vẫn sẽ cực kì khăng khít.” Mai Vô Quá nắm hông nàng, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng.

Lạc Lạc cảm thấy lời nói chạm đến đúng chỗ, chỉ lẳng lặng nhìn hắn không lên tiếng.

Mai Vô Quá bị nàng nhìn chăm chú có chút không quen, rũ mí mắt, suy nghĩ một chút nói: “Ta đã gặp lại nương.”

Lạc Lạc thấy hắn hiện vẻ cô đơn, thâm nghĩ nhất định rất không vui, nên chỉ ôm cổ hắn không nói câu nào.

Hai người cứ lẳng lẽ ôm nhau như vậy, lẳng lẽ hưởng thụ tận hưởng sự tồn tại của nhau.

Ngày hôm sau, Mai Vô Quá từ biệt Lạc Lạc liền cưỡi ngựa đi tới chủ đình Vương phủ. Thẳng một đường tới Vương phủ, chỉ thấy Lý Thừa Ích và Lý Thừa Khoan đang nghênh đón chính giữa, vội vàng tiến lên chào hỏi.

“Lạc, tôn phu nhân không tới?” Lý Thừa Ích có chút không vui.

“Nàng không thoải mái, bụng đã to, hành động không tiện, đến lúc mệt mỏi không chịu nổi ta còn phải đưa nàng về, không đến làm hồng nhũ húng của Vương gia. Mong đại nhân thứ lỗi.” Lý Thừa Ích là thượng cấp của Mai Vô Quá, mặc dù không chắc là bạn cùng



đường, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả đủ thứ chiêu trò.

“Thật vô cùng vất vả, Thu Sương và nàng mang thai giống nhau, mỗi ngày đều ăm ỉ đến phát bực, ăn cũng ăn không vào.” Lời Lý Thừa Khoan vừa ra, đã thấy Lý Thừa Ích quay đầu lại trừng mình, liền ăm ức trừng lại. Hai huynh đệ này luôn không ưa đối phương, cãi nhau là chuyện thường. d d l q d

“Tổ phụ đang nhắc tới người bên trong đấy, Mai đại nhân mời vào.” Lý Thừa Ích gạt đầu ra hiệu, tuy hắn là thuộc hạ của mình, nhưng vừa xuất giá, huống chi hắn lại là người tổ phụ mình muốn lôi kéo, không thể không khách khí một chút.

Mai Vô Quá dễ gã sai vặt dẫn vào chính đường, không quá vài bước liền thấy chủ đình Vương mặt mày hớn hở đứng ở phía trước, đang nói chuyện với một người bộ dạng giống thái giám, hai người trò chuyện khá nhập tâm, không biết còn tưởng tình cảm thân thiết dường nào, hiểu tình hình bên trong Mai Vô Quá không khỏi nở nụ cười, thái giám kia chính là tâm phúc bên người hoàng đế, Đông xướng đốc chủ\* Hạ Minh. Hoàng đế và chủ đình Vương bằng mặt không bằng lòng, thậm chí là giương cung bạt kiếm\*, người của hắn làm sao lại thân thiết cùng chủ đình Vương được. Người cô độc cần diễn kịch, kẻ địa vị cao cũng phải diễn kịch, đây chính là một loại quy tắc.

(Độc chủ: người chịu trách nhiệm giám sát.

Giương cung bạt kiếm: ý chỉ đối phương triển khai trận thế, tình thế khẩn trương, hết sức căng thẳng.)

“Ái chà, Mai đại nhân tới rồi.” Chủ đình Vương da trắng mặt trơn, mặc dù lớn tuổi, nhưng không hiện nét già nua.

“Hạ quan bái kiến Vương gia, đốc chủ.” Mai Vô Quá nhanh chóng

chấp tay.

“Đây chính là Mai Vô Quá đại nhân? Trái lại bản tọa là lần đầu tiên gặp mặt, thường nghe thánh thượng nhắc về người, hôm nay vừa gặp quả nhiên là anh vĩ bất phàm.” Cặp mắt chim ưng của Hạ Minh lấp lánh sáng ngời. Chủ đình Vương nghe được câu Hoàng đế thường nhắc tới Mai Vô Quá, trên mặt dường như không có gì thay đổi cả, đáy mắt lại thoáng một tia màu sắc.

(Anh vĩ: anh tuần hiem thấy.)

“Không dám nhận, tại hạ chỉ là một tên lỗ mãng.” Mai Vô Quá nổi tiếng dựa vào việc san bằng phái Quan Thương, do đó từ chối không dám nhận.

“Mai đại nhân khiêm tốn rồi, ai lại không biết người này tuổi trẻ tài cao, có khả năng có hôn phối\* chưa?” Hạ Minh tỏ vẻ nhiệt tình.

(Hôn phối: đã kết hôn hoặc đã có mai mối.)

“Phu nhân Mai đại nhân đã có thai sáu tháng rồi.” Chủ đình Vương nói xong, thấy trên mặt Mai Vô Quá sợ hãi, trong lòng nhận ra bản thân đã biết hấn quá rõ, e rằng khiến hấn nghi ngờ, vội vàng chen thêm một câu: “Hơn một tháng so với thứ tôn của bản vương, ta nhớ không sai là như vậy.”

“Không sai, đa tạ vương gia đã nhớ.” Trên mặt Mai Vô Quá tươi cười, trong lòng lại nảy ra mấy trăm ý niệm.

“Ôi trời, bản tọa vốn không biết, hôm nay mới biết, nhất định phải bày tỏ rõ ràng, đây là Bích Ngọc Thủ Châu mà Hoàng thượng ban cho bản tọa, đều nói ngọc có thể dưỡng thần làm đầu óc thư thái, tặng cho tôn phu nhân, cũng coi như tấm lòng của Hoàng thượng, Mai đại nhân không thể từ chối. Hiện tại đã tới đây, vậy đến chỗ nữ

quyển bên kia đi.” Hạ Minh đáp lời.

Mai Vô Quá không còn cách nào, không thể làm gì hơn đành nhắm mắt nói: “Nội nhân\* thai lớn, hôm nay ở nhà tĩnh dưỡng, không theo cùng ta.”

(Nội nhân: vợ.)

Trên thiệp mời chủ đình Vương rõ ràng viết mời hai người, Lạc Lạc lại không tới, trên mặt liền không nén được tức giận, nhớ tới lời vừa nói của Hạ Minh, trong lòng nghĩ ra một kế. “Hạ độc chủ hiểm khi như vậy, là ân huệ trời cao, còn không mau tạ ơn.”

Mai Vô Quá hết cách, không thể làm gì khác hơn đành cảm tạ trước.

“Thiệp thất thứ tôn của ta, cũng lớn chừng đó, chi bằng mời tôn phu nhân cùng nàng trò chuyện, hai người ở hậu đường, đoán rằng một mỗi cũng sẽ không đi nơi đâu.” Chủ đình Vương chuyển đề tài nói với Mai Vô Quá: “Hạ độc chủ ban thưởng, mọi người không chứng kiến bảo hấn làm sao cho tốt.”

Hạ Minh vội nói đại loại không cần như thế, nhưng Mai Vô Quá nhận thấy trên mặt hấn hy vọng có thể nở mặt nở mày. Người của Đông xưởng có thể không đắc tội thì chớ đắc tội, huống chi hấn còn là người bên cạnh Hoàng đế, tuy mình có Từ đại nhân, nhưng không chắc có thể ngay lập tức được hoàng đế hoàn toàn tín nhiệm, cho nên chỉ có thể cho người này mặt mũi.

Mai Vô Quá ngừng một chút, thầm nghĩ chỉ là tới gặp người, nói vậy cũng không mệt mỏi lắm, bản thân mình che chở nương tử như vậy, ở trong mắt vài người mà nói, Lạc Lạc lại thành điểm yếu của mình, đối với kẻ địch chính là nhược điểm, trái lại nàng sẽ không

an toàn. Vì vậy nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh, Vương gia và đốc chủ gặp mặt không ghét bỏ nội nhân ngu dốt là được rồi.”

Chủ đình Vương và Hạ Minh cười ồ nói “làm sao được làm sao được”, Mai Vô Quá từ biệt hai người trở về phủ đón Lạc Lạc, ở trên ngựa lại suy nghĩ miên man, thầm nghĩ nhất định phải nhanh chóng lấy được tin tưởng của Hoàng đế, chỉ có nắm quyền lớn mới không cần phỏng đoán những việc này, mới có thể tùy ý mình mà mong ước.

## Chương 73: Điều hồ ly sơn.

### (Nhử hổ xa rừng.)

Mai Vô Quá trở lại phủ, thấy Lạc Lạc đã sớm mặc đồ ngủ, chân chừ một chút liền tính rời đi, Lạc Lạc cảm thấy kỳ lạ, kéo hẳn lại hỏi không ngừng, dứt khoát không ăn không uống uy hiếp ép hỏi hỏi lâu, mới hỏi được thì ra có người muốn gọi mình đi. Lạc Lạc biết sự tình trọng đại, hướng hồ đi nhiều một chút đối với phụ nữ có thai cũng tốt, vì vậy gấp rút đứng dậy thay y phục, vội muốn đi cùng Mai Vô Quá.

“Bảo bối, uất ức muội rồi.” Trong lòng Mai Vô Quá cực kỳ hận chủ đình Vương, lại cảm thấy có lỗi với Lạc Lạc.

“Chuyện này có gì mà uất ức, đốc chủ Đông xưởng đại danh đình đình, muội thật sự muốn gặp một lần.” Lời Lạc Lạc nói không giả dối, trong thế giới hiện đại mới nghe ngóng được đôi câu vài lời về Đông xưởng, làm bản thân tràn ngập tò mò đối với đoạn lịch sử này cùng với nhân vật bên trong nó.

Lúc trước bởi vì Mai Vô Quá sẽ trở về muộn, nên Lạc Lạc nhàn rỗi không có gì làm mới lên giường nghỉ ngơi, hiện tại đối với nàng mà nói, chính là thời điểm lên đèn rực rỡ, vì vậy vui mừng phấn khởi theo sát Mai Vô Quá ra cửa.

Lúc hai người trở lại chủ đình Vương phủ, bữa tiệc đã bắt đầu, hai tiểu nha hoàn tiến lại chia nhau dẫn Lạc Lạc và Mai Vô Quá ngồi vào vị trí của mình, cũng báo cho Mai Vô Quá rằng hiện tại Hạ đốc chủ đang có chuyện, báo một lát nữa sẽ gặp mặt phu nhân của hắn.

Nhìn Lạc Lạc mang theo nha hoàn cận thân đi sau nha hoàn dẫn

đường, Mai Vô Quá trầm mặc ngồi vào chỗ.

Lạc Lạc theo tiểu nha hoàn qua một cái nguyệt môn, Từ Kiêu Đình và Lý Thừa Khoan từ bên kia đi tới. Lý Thừa Khoan quen làm đèn lồng rồi, nói đôi câu khách khí với Lạc Lạc, liền dùng ánh mắt bảo nha hoàn của mình lui xuống.

“Làm gì vậy? Lén lén lút lút gây chú ý người khác.” Lạc Lạc có chút lo lắng.

“Không sao, ta đều đuổi đi hết, ôi, bằng hữu nhiều năm, muốn gặp mặt trò chuyện cũng thật khó.” Lý Thừa Khoan nói.

“Đây là, thuốc cha ta phối, an thần hộ thai, nàng cầm theo.” Từ Kiêu Đình lộ nét cô đơn trên mặt, đặt một túi thơm màu hồng cánh sen lên tay Lạc Lạc.

“Không được, ta, ta rất khỏe, vẫn là...” Lạc Lạc sợ người khác chế nhạo, trên mặt không yên, lui về phía sau một bước.

“Lương y như từ mẫu, cha ta cũng từng xem bệnh cho nàng, một chút tâm ý của ông ấy, nàng đừng từ chối.” Từ Kiêu Đình biết nàng sẽ không chịu nhận đồ mình đưa, cho nên mang cha mình ra nói.

“Đúng đây, Từ tiên sinh y thuật cao minh, tặng thì người cứ cầm lấy, Từ tiên sinh tặng nhất định phải nhận, giải thích rõ người cần vật này, người xem bệnh cho nương tử của ta, quả thật linh nghiệm.” Lý Thừa Khoan không biết tình ý hai người, chỉ nói Lạc Lạc câu nệ. “Ngày xưa tự do tự tại như vậy, tại sao thành thân xong trở nên thật dài dòng.”

“Như thế thì, thay ta cảm ơn Từ bá phụ.” Lạc Lạc nhìn thấy một tia cô đơn trong mắt Từ Kiêu Đình, không đành lòng nhìn lại, vội

vàng cúi đầu.

“Ta muốn đi xem thân thể nương tử ta có thoải mái không, sau đó còn phải ra chúc tổ phụ nữa.” Lý Thừa Khoan thúc giục Từ Kiều Đình: “Có đi hay không, ta đi đây này.”

“Cái người này mới cưới nương tử chính đầu\* mấy ngày, không nên để ý tới một thiếp thất như thế, chỉ sợ khiến phu nhân người thương tâm thôi.” Trong lòng Từ Kiều Đình khó chịu, tìm lý do xem thường Lý Thừa Khoan, thiếp thất mang thai này chính là nữ nhi Lý tri phủ Lý Thu Sương.

(Nương tử chính đầu: vợ chính thức.)

“Cái gì mà phu nhân thiếp thất, ta tự biết có thích hay không, cả đời này có thể có bao người trong lòng, không mau thương một chút, về sau người sẽ phải hối hận.” Lý Thừa Khoan không phục nói: “Ta cũng là do thiếp thất sinh ra, Lý Thừa Ích cũng là thiếp thất sinh, cũng đều là tôn nhi của tổ phụ.”

“Được rồi, hai người các người đừng tranh cãi nữa, còn muốn cãi vã thì đến chỗ nào khác mà làm.” Lạc Lạc đứng quá lâu khiến eo có chút mỏi nhừ, vừa đỡ vừa nói.

“Được được, không tranh cãi, nàng mau ngồi vào bàn đi, cẩn thận thân thể.” Từ Kiều Đình để ý tới vẻ mệt mỏi của nàng, định đưa tay ra đỡ, cuối cùng đành rút trở về.

Nha hoàn đỡ Lạc Lạc đi phía trước. Lạc Lạc cầm túi thơm trong tay, một cỗ hương thơm tràn ra vây quanh cả người, thậm chí nói với người bình tâm ngưng thần. Từ Kiều Đình ở phía sau, chăm chú nhìn bóng lưng của nàng, cảm thấy trong ngực có chút đau thương bóp nghẹt.

Lạc Lạc được an bài ở bàn dãy thứ hai phía đông, bàn này đều là phụ nữ có thai, đoán là chuẩn bị thức ăn cho gia quyến có thai, cho nên cũng không phân địa vị cao thấp, phu gia\* từ quan nhị phẩm tới ngũ phẩm đều có. Vừa mới ngồi xuống, bỗng thấy Lý Thu Sương từ bên ngoài bình phong được nha hoàn đỡ đi vào.  
(Phu gia: gia đình, chồng.)

Phụ nữ có thai nhà Vương phủ đều muốn tới chúc thọ, Lạc Lạc cũng không cảm thấy rằng chủ đình Vương làm người khác khó dễ. Lý Thu Sương vẫn thanh nhã xinh đẹp như cũ, nhìn thấy Lạc Lạc liền chạy thẳng tới, tìm chỗ bên cạnh ngồi xuống, cực kỳ nhiệt tình kéo tay của nàng nói: “Muội tới rồi, lát nữa hàn huyên cùng tỷ, tỷ thật sự buồn chán.”

“Phu quân tỷ quan tâm tỷ như thế, tỷ còn buồn chán gì nữa, hiếm thấy hần quan tâm người nào như vậy, ta thực hâm mộ.” Lạc Lạc cười qua loa.

Lý Thu Sương cười, nhưng nhìn ra được nụ cười đó của nàng không phải xuất phát từ đáy lòng.

Phân đoạn trọng yếu qua đi, Lý Thu Sương nhiệt tình lôi kéo Lạc Lạc quay về viện của nàng, trước mặt mọi người không được bước nhanh, vì vậy trong lòng có chút khó chịu.

Thân thể Lý Thu Sương yếu đuối, đi chưa được mấy bước đã đứng không vững, mới vừa vào phòng ngủ liền ngồi trên ghế, miệng nói không ngừng nghỉ, không ngừng nói chuyện về nhà cửa hài tử với Lạc Lạc.

Lạc Lạc gồng mình ứng phó, thầm nghĩ một lúc nữa Mai Vô Quá rời đi, sẽ tìm đến giải cứu mình, bản thân thực sự không muốn ở lại



thêm nữa.

Hai người cứ kể đưa người hứng hồi lâu.

“A? Cái gì thơm vậy, tở người cảm thấy trên người thoải mái hơn rất nhiều.” Ngoài miệng Lý Thu Sương hỏi, tay lại nắm nắm tay áo Lạc Lạc.

“Một túi thơm, là...” Lạc Lạc lôi túi thơm trong tay áo ra, đặt trong tay không buông.

“Mùi hương này thật sự rất tốt, tở cảm thấy thân thể thoải mái không ít, nếu muội muội chịu cho...” Lời Lý Thu Sương còn chưa dứt đã bị Lạc Lạc cắt ngang.

“Đây là đề an thai, mấy ngày này ta cảm thấy mệt mỏi, có nó cũng cảm thấy tốt hơn nhiều, ta sẽ hỏi toa thuốc này, sau đó cho người, người mang đi phối dược liệu làm thành túi thơm là được.” Lạc Lạc thầm nghĩ nữ nhân này hẳn là muốn túi thơm, nhưng đây là của Từ Kiêu Đình tặng cho, không thể cho nàng, cho nên cứ phải nói trước.

Lý Thu Sương dừng một chút, trên mặt hiện nét lúng túng, suy nghĩ một hồi, vẫn là muốn có túi thơm bằng được. Lúc này phu quân mình Lý Thừa Khoan tới thăm mình, trong lúc vô tình có kể về chuyện Từ Kiêu Đình tặng cho Lạc Lạc một túi thơm, tin tức này giống như một cục đá gợn lên từng đợt sóng trong lòng bản thân, làm thế nào cũng không bình tĩnh nổi.

Không thể chiếm được người của hắn, bên cạnh có thể có đồ vật gì của hắn cũng tốt, nghĩ tới đây không thể làm gì khác hơn đành nói: “Vậy muội muội cho tở mượn người, tở thực thích mùi thơm này.”

Lúc này Lạc Lạc cũng không thể cự tuyệt nữa, đến mượn cũng không cho thì thật quá hẹp hòi rồi, vì vậy đưa túi thơm cho nàng, thầm nghĩ thật ra nữ nhân này có ý với Từ Kiêu Đình, chỉ là đã có ý, ngay lúc đầu nên cố gắng tranh thủ một chút, tội gì phải oan oan ức ức theo ý của phụ thân mà gả cho Lý Thừa Khoan, đến cuối cùng trong lòng lại chứa nam nhân khác, chuyện này đối với ai cũng đều không tốt, cho nên trong lòng càng thêm không thích nàng.

Lý Thu Sương nắm túi thơm trong tay, ngón tay vuốt ve bông hoa cúc nhỏ thêu trên vải lụa, trong lòng một trận chua xót.

“Muội muội, muội chờ tởm một chút, tởm tặng muội món lễ vật.” Lý Thu Sương nói xong không đợi Lạc Lạc lên tiếng, đã tự mình trở vào phòng.

Lạc Lạc chỉ biết rằng nàng thật sự đi lấy lễ vật, ai ngờ qua hồi lâu vẫn chưa thấy Lý Thu Sương trở ra, vội đứng lên muốn ngó nghiêng xem một chút, lại thấy một tiểu nha hoàn đi ra, trên tay cầm một vòng tay phỉ thúy ngọc bích: “Mai phu nhân, đây là của phu nhân nhà ta cho ngài, phu nhân nhà ta đột nhiên buồn ngủ, đã ngủ mất rồi. Nói là nếu như ngài mệt mỏi, hãy trở về trước, ngày khác sẽ tới nhà nói chuyện.”

Lạc Lạc dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ đây là trực tiếp cướp túi thơm rồi, bởi vì nể mặt mũi Lý Thừa Khoan, lại không muốn làm bung bét hết ra, thầm nghĩ chỉ là một túi thơm, nàng đã muốn thì cho vậy. Nếu như sợ trong lòng Từ Kiêu Đình không thoải mái, ngày mai sẽ nói đánh rơi mất, nhờ hấn làm một cái khác, vì vậy trên mặt không vui nói: “Vòng tay thì không cần, phiền người chuyển lời cho phu nhân nhà người, mọi sự đều có duyên phận, không thể cưỡng cầu, cần phải biết yêu tiếc hạnh phúc, quý trọng người trước

mất.”

Lạc Lạc nói xong liền cùng nha hoàn rời đi, tìm Mai Vô Quá, cũng gặp Hạ đốc chủ kia, lúc này mới rời chủ đình Vương phủ về nhà.

“Xem ra chuyến này không phí công, sợ rằng bình thuốc gửi này ngàn vàng khó có được, lần tới ta sẽ gặp hẳn nhiều một chút, gặp vài lần là nhà phát lên ngay.” Lạc Lạc cầm món đồ Hạ Minh ban thưởng, tựa vào lòng Mai Vô Quá nói.

“Muội là cái đồ yêu tinh ham tiền, vật này không bán được.” Mai Vô Quá thở dài một hơi nói.

“Vậy phải làm gì?” Lạc Lạc bò dậy hỏi.

“Hắn là người của Hoàng thượng, cũng đại diện cho tâm ý của Hoàng thượng, hôm nay ta nhận đồ của hắn, coi như nói rõ sẽ giúp đỡ hoàng thượng.” Mai Vô Quá suy nghĩ một chút nói: “Bất quá đã như thế, chủ đình Vương thuận tiện hoàn toàn bỏ qua huynh. Lục Phiến Môn là địa bàn của hắn, chỉ sợ sẽ không để huynh lưu lại quá lâu.”

“Vậy hiện tại phải làm sao?” Lạc Lạc có chút khẩn trương.

Mai Vô Quá mở tờ giấy trong tay, là từ bên trong bình thuốc gửi rơi ra, phía trên chỉ có ba chữ ‘nhục trung thứ\*’.  
(Nhục trung thứ: cái gai trong thịt.)

Mai Vô Quá đọc xong khẽ mỉm cười: “Đây là muốn huynh làm cái gai trong thịt của chủ đình Vương, tiếp tục bán mạng cho Hoàng thượng tại nơi đây.”

“Nếu Hoàng Thượng ủng hộ huynh, vậy huynh cứ làm, chỉ cần cần

thận một chút.” Thân thể Lạc Lạc nặng nề, đầu óc cũng không minh mẫn, nếu là bình thường tự khắc sẽ nhận ra sự khác thường trong Mai Vô Quá, nhưng hiện tại đã mê man ngủ mất rồi.

Ngoài miệng Mai Vô Quá nhận lời để Lạc Lạc không phải lo lắng, trong lòng cũng đang đoán xem làm thế nào nắm được điểm yếu của chủ đình Vương để cho Hoàng thượng có cơ động thủ. Bản thân cũng muốn toàn mạng rời khỏi, thế nhưng lần này chẳng dễ dàng như vậy, bởi vì lúc này chủ đình Vương muốn tránh bản thân trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, còn nếu như chính mình không hành động cũng sẽ bó tay chịu trói. Mặt khác, nếu mình đều không giúp cả hai phe, bên kia Hoàng thượng cũng sẽ không chịu bỏ qua cho mình, dù sao, trong mắt hắn, mình là người không biết thời thế. Nhưng coi như giúp Hoàng thượng, nếu chuyện không thuận lợi hoặc làm thất bại, Hoàng đế cũng sẽ bỏ chân bảo vệ xe, đến lúc đó mình lại trở thành người cô độc.

Hôm sau, Mai Vô Quá nhận được lệnh tiến về phía phái Bán Sơn, trước tiên bắt dư đảng phái Quan Thương. Mai Vô Quá cảm thấy chuyện này lòng có chút lo lắng, giao phó Lạc Lạc cho Từ đại nhân, xin hắn nhất định bảo vệ nàng cẩn thận, đồng thời cũng nói rất nhiều lời với Lý Thừa Khoan, hy vọng hắn có thể che chở Lạc Lạc, lúc này mới lo lắng không yên lên đường.

Có hai người hai phe che chở Lạc Lạc, Mai Vô Quá ngược lại yên tâm, bất luận bên nào cũng không thể tổn thương nữ tử yếu đuối này được, nàng không có bối cảnh cũng không có giá trị lợi dụng, đoán rằng những người kia cũng sẽ không tốn công sức đi đối phó nàng, nàng chắc chắn an ổn cả đời.

Lạc Lạc đứng ở miệng cửa nhìn bóng lưng Mai Vô Quá rời xa, cảm thấy trong lòng trống rỗng đột nhiên hoảng sợ. Trước khi đi Mai

Vô Quá nói nhiều nhất một tháng sẽ trở về, khuyên nàng yên lòng, chỉ là chuyện nhỏ. Lạc Lạc nghe lời hắn, nên không còn khẩn trương nữa, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng vẫn có chút không yên.

Ngồi ngơ ngác thẳng tới trưa, dùng qua bữa trưa thì thấy gã sai vặt thở hồng hộc chạy tới, quỳ ở ngoài rèm khóc nói: “Phu nhân, phu nhân không xong rồi, rất nhiều quan binh, rất nhiều...”

## Chương 74: Ngàn cân treo sợi tóc.

Gã sai vật kia khóc không thành tiếng, Lạc Lạc sốt ruột, xóc rèm đi ra, chỉ thấy gã sai vật quỳ trên mặt đất mắt sưng đỏ, trên trán có vết máu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Lạc một tay đỡ bụng, một tay chống eo, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ lấy.

“Bên ngoài, bên ngoài có rất nhiều quan binh tới, không, không phải quan binh, là người của Vương phủ, nói muốn bắt phu nhân người hỏi tội, đang xông vào đây.” Gã sai vật kia khóc nói: “Ngay sau đó tiêu công tử vương phủ tới, ở ngay cửa vào. Còn nữa, Từ công tử cũng tới.”

Lạc Lạc đỡ bụng, vội vàng phái người đi thám thính, mình thì lui vào trong phòng.

Ngoài cửa lớn, Lý Thừa Khoan đang do dự không quyết định nhìn người của Vương phủ mình, Lý Thu Sương sảy thai, sáng nay nghe Tổ phụ phái người vào nhà Mai Vô Quá bắt người, vội theo tới đây.

“Lý Thừa Khoan, ngươi tin sao? Chẳng lẽ ngươi còn không biết Lạc Lạc là ai, làm sao nàng làm ra loại chuyện đó?” Từ Kiêu Đình sắp xếp người ở gần Mai phủ, sớm đã báo tin tức vương phủ tới gây chuyện cho hắn, vì vậy không tốn thời gian chạy tới.

“Ta, tất nhiên ta...” Lý Thừa Khoan đau đớn mất con, thân thể Lý Thu Sương lại suy yếu, đầu óc hắn nhất thời rối loạn, lúc này muốn biết Lạc Lạc có phải cố ý hại hắn hay không.

“Tất nhiên người cái gì? Còn không cho người của người cút đi.”  
Từ Kiêu Đình tóm cổ áo Lý Thừa Khoan quát.

“Các người về trước, đợi điều tra sáng tỏ đầu đuôi sự việc sẽ nói.”  
Lý Thừa Khoan xoay người lại ra lệnh tên cầm đầu.

“Chủ tử, ngài đừng làm khó tại hạ, nô tài phụng lệnh của Vương gia nên mới tới bắt, tới mời người.” Người nọ khẽ khom người, nhưng không có ý định rời đi.

“Không bằng, không bằng trước hết mời Lạc Lạc tới nói rõ ràng, ta nghĩ, ta nghĩ có hiểu nhầm.” Lý Thừa Khoan quay đầu lại cố gắng thuyết phục Từ Kiêu Đình đang cản đường, đồng thời cũng muốn tra rõ chuyện, dù sao, vợ con so với người ngoài vẫn quan trọng hơn.

“Người có tin ta nhờ trui răng của người không, ai dám động thủ xem.” Từ Kiêu Đình lui về phía sau một bước, đứng tại cửa trùng mắt nhìn người đối diện, sau lưng người theo tới cũng vây chặt bảo vệ cửa chính. May chạy tới kịp thời, lúc vừa đến cửa đã trông thấy người của Vương phủ đang bắt đánh thủ vệ gia đình, nếu trễ nửa bước, hậu quả là gì nghĩ cũng biết.

“Từ công tử, kính xin chớ nên nhúng tay vào chuyện nhà của vương phủ chúng ta, tuy nói người là Thái hoàng...” Từ Kiêu Đình tung một cú đá, tên dẫn đầu làm động tác tiến lên một bước ngay lập tức bị Từ Kiêu Đình đá lặn lông lốc, nghe Từ Kiêu Đình nói: “Nô tài từ đâu đến lại dám nói chuyện với bản gia sao, chẳng lẽ nô tài vương phủ các người khí thế còn lớn hơn chủ nhân sao.”

Tên dẫn đầu giận dữ nhưng cũng không dám hành động nữa, tay phải xoa xoa khuôn mặt, vẻ mặt tràn đầy địch ý nhìn Từ Kiêu Đình. Nô tài bị đánh, Lý Thừa Khoan không nhịn được giận, chỉ

vào mũi Từ Kiêu Đình, còn chưa nói đã bị hắt kìm chặt.

“Từ công tử dừng tay, đừng vội đánh, Vương phủ chúng ta cũng không phải dễ chọc.” Tên dẫn đầu thấy Lý Thừa Khoan bất lợi, muốn nhân cơ hội đồng loạt xông lên, đánh để bảo vệ danh nghĩa, coi như đắc tội với Thái Hoàng Thái hậu, Vương gia cũng không trách tội.

Đang tại thời khắc vô cùng căng thẳng này, cửa lớn Mai phủ mở ra, một tiểu nha hoàn bước ra nói với Từ Kiêu Đình và Lý Thừa Khoan: “Phu nhân nhà ta nói, nàng cùng đi với các người, cầu xin các người đừng đánh. Thanh giả tự thanh\*, mặc dù phu nhân không biết là chuyện gì, nhưng tự nhận không làm việc gì trái với luật lệ, cho nên không sợ.”

(Thanh giả tự thanh: người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích biện hộ thì bản chất người ta vẫn ngay thẳng.)

Từ Kiêu Đình hất Lý Thừa Khoan ra, vừa đi tới bên thủ hạ phân phó trông coi môn đình, Lý Thừa Khoan cũng phân phó thủ hạ đợi lệnh tại chỗ, không được hành động thiếu suy nghĩ.

“Nàng mau trở về, không có chuyện gì, bọn họ tìm nhầm cửa, một lúc nữa đi ngay.” Từ Kiêu Đình đi vào trong sân, vội vàng hối thúc nha hoàn Lạc Lạc đỡ nàng ngồi xuống.

“Nha hoàn của ta đều nghe hết, Lý đại ca, rốt cuộc là chuyện gì?” Lạc Lạc quay sang Lý Thừa Khoan vừa mới theo vào.

“Ta, ta cũng không biết, Thu Sương nàng ấy, đêm qua thấy máu, hài tử, hài tử đã mất, tổ phụ phái người điều tra. Mới đầu ta còn tưởng rằng là người bên Lý Thừa Ích làm, kết quả tổ phụ nói là liên quan tới người, ngay lập tức phái người, ta, ta không yên lòng, nên



cùng tới, thật ra thì ta...” Lý Thừa Khoan nói, vuốt vuốt trán, đây là đáng về vừa xấu hổ vừa đau lòng, Lạc Lạc không biết hẳn là vì không chăm sóc tốt thể tử mà xấu hổ, hay là vì hoài nghi người bằng hữu của chính mình mà đau lòng.

“Vương phủ các người muốn tạo phản sao? Chuyện hỏi tội tự có quan lại nha môn, khi nào tới phiên các người lên lút hỏi tội!” Từ Kiều Đình nhìn bộ dáng Lý Thừa Khoan tựa như muốn nói lại thôi, giận kinh khủng.

“Không phải, ta chính là sợ bọn họ dọa dẫm người, cho nên ta mới theo tới. Ta cũng tin tưởng không liên quan tới người, nhưng mà, đã như thế, không bằng người đi một chuyến, đến lúc đó ta sẽ đưa người trả về an toàn.” Có chút mong chờ trong ánh mắt của Lý Thừa Khoan.

“Nàng như thế nào?” Lạc Lạc trầm mặc hồi lâu, hỏi.

“Nàng, chỉ có khóc, chỉ nói đêm đó chỉ có mình người đi vào phòng ngủ của nàng. Có lẽ do nàng thương tâm quá đến nỗi hồ đồ, người đi nói một chút, có lẽ còn có thể tìm được dấu vết, tra ra chân tướng.” Lý Thừa Khoan vừa nói vừa đan xen ngón tay nắm lại, hai ngón trở đặt ở bờ môi, điều này thể hiện rõ hẳn đang tự nhủ với bản thân mấy câu không thể nói ra ngoài, đang khổng chế hành động. Lạc Lạc nhìn ra cửa, thầm nghĩ Lý Thừa Khoan khẳng định là không nói thật, hoặc là ít nhất là đang giữ lại điều gì đó. Lý Thừa Khoan không nói câu nào, Từ Kiều Đình tính lao lên cho vài đấm.

“Tất cả không đánh, ta đi với người.” Lạc Lạc từ từ đứng lên, Từ Kiều Đình nhất thời nóng lòng, vội vàng đỡ nàng.

“Nàng đi làm cái gì? Bọn họ có chứng cứ thì bảo bọn họ tìm nha

môn bắt người, đừng sợ.” Từ Kiêu Đình đau lòng nói.

“Nếu Vương gia đến mà không nể mặt, nhất định là có vấn đề, tuy ta không then với lương tâm, nhưng cũng không bảo đảm được là có người cố ý xóa sạch chứng cứ. Người quan phủ tới, chỉ có thể càng thêm xấu, ta vẫn nên đi theo, nói rõ ràng với Thu Sương tử tử thì tốt hơn.” Lạc Lạc thật sự muốn xem rốt cuộc chứng cứ là gì, bản thân cũng sớm chuẩn bị.

Từ Kiêu Đình nghe lời Lạc Lạc nói, cảm thấy có chút đạo lý, vì vậy cùng nàng đi tới Vương phủ.

Từ Kiêu Đình cầm đầu cấm cổ bảo vệ Lạc Lạc và nha hoàn cận thân lên xe ngựa, dẫn theo tùy tùng bảo hộ quanh xe, không để cho người của chủ đình Vương phủ lại gần nửa bước. Đoàn người đi tới Vương phủ, vào thẳng đại đường, Từ Kiêu Đình đỡ Lạc Lạc ngồi cẩn thận, trợn mắt nhìn Lý Thừa Khoan phía trước: “Nếu hôm nay không cho ta câu trả lời hợp ý chắc chắn, ta sẽ tìm Thái Hoàng Thái hậu nói chuyện.”

“Ha ha ha, giọng điệu Từ công tử thật lớn, Thái Hoàng Thái hậu cũng phải giải quyết công bằng, mưu hại con cháu hoàng tộc không phải là tội danh nhỏ, ta thấy dù là ai cũng không thiên vị được.” Chủ đình Vương chậm rãi từ đằng sau tiến sát lại gần, đoán đã nghe được cuộc đối thoại giữa Từ Kiêu Đình và Lý Thừa Khoan.

“Đúng, cho dù là ai đều phải giải quyết công bằng, cho nên tiểu chủ sẽ tới xem một lát, Vương gia người đưa ra công bằng như thế nào.” Từ Kiêu Đình không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Chẳng lẽ Từ công tử không có chỗ nào để làm, hay là người có tư tâm hay tư tình gì, nếu không tại sao chỉ vì một người ngoài mà ra

tay ngăn trở.” Chủ đình Vương ý đồ sâu kín, một thoáng liền nhận ra Từ Kiêu Đình đôi xử với Lạc Lạc hết sức đặc biệt, vì vậy lên tiếng trước lấy khí thế.

“Người ngoài? Phu nhân Mai đại nhân là nghĩa nữ của Từ đại nhân trong Từ gia tộc ta, nói đến cũng là biểu muội ta, tại sao lại là người ngoài!” Từ Kiêu Đình suy nghĩ xoay chuyển, một câu nói chặn chủ đình Vương ở ngoài cửa.

“Phải ha, ha ha...” Chủ đình Vương không những không giận mà còn cười, thầm nghĩ quả nhiên rất được Hoàng thượng và Thái Hoàng Thái hậu yêu mến. “Ta cũng quên không tra việc này, nghĩ tới một biểu muội không quan trọng gì lại khiến người huy động nhân thủ.”

“Hôm nay là biểu muội không quan trọng, sáng mai chính là trưởng bối trong tộc ta, mặc dù Từ gia ta không có huyết thống hoàng tộc, cũng không để mặc người bắt nạt.” Từ Kiêu Đình không muốn cùng hấn đôi co, lạnh giọng hỏi: “Xin hỏi Vương gia, hôm nay mời phu nhân Mai đại nhân là vì nguyên cớ gì!”

Chủ đình Vương định thừa dịp Mai Vô Quá đi công việc bên ngoài, bắt phu nhân của hắn, lấy làm uy hiếp, hôm nay thấy Từ Kiêu Đình nhúng tay vào trong việc, không thể làm gì khác hơn đành nói: “Hôm qua Mai phu nhân và một thiếp thất của thứ tôn nhà ta tán gẫu hồi lâu, sau khi Mai phu nhân rời đi, thiếp thất kia liền sảy thai. Ta tỉ mỉ tra hỏi, thì ra tiểu thiếp kia có nhận một túi thơm của Mai phu nhân, tìm ngự y tới nghiệm tra, phát hiện bên trong có chứa xạ hương. Như thế là hành động mưu hại con cháu hoàng tộc, Từ công tử còn muốn bao che sao? Ta muốn trước tiên giam Mai phu nhân lại, đợi Mai đại nhân trở về sẽ giải quyết tiếp.”

“À, bắt gian phải cầm được của cải, kính xin Vương gia mang túi thơm cho xem một chút, cũng để cho người tâm phục khẩu phục.” Từ Kiêu Đình vẫn đứng cạnh bên Lạc Lạc không nói một lời, khẽ cúi đầu nhìn nàng, đón nhận ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng nháy mắt một cái, ý bảo nàng không cần phải sợ.

Lạc Lạc thầm nghĩ quả nhiên có mờ ám, túi thơm này là Lý Thu Sương mặt dày mày dạn lấy đi, hôm nay lại dùng vật này thổi phồng mọi chuyện, không biết là có dự tính âm mưu từ trước hay là đến lúc nảy lòng tham. Nhưng đó là túi thơm của Từ Kiêu Đình tặng, chẳng phải sẽ liên lụy hẳn! Nghĩ tới đây quyết định, nếu thực sự bị hãm hại, vậy chỉ cần một người gánh, không thể kéo thêm người xuống nước.

Nghĩ tới đây, liền nghe Từ Kiêu Đình bên kia nói: “Ha ha, túi thơm này là hôm qua ta cho biểu muội, gia phụ hành y nhiều năm, phối được liệu bên trong cho biểu muội an thai. Chuyện này Vương gia thứ tôn có thể làm chứng.”

Lý Thừa Khoan chỉ biết chủ đình Vương hoài nghi Lạc Lạc mưu hại thai nhi của Lý Thu Sương, nhưng không biết chứng cứ là gì, chủ đình Vương vì đề phòng Lạc Lạc có sự chuẩn bị phản bác, vì vậy cũng không nhắc đến với người.

“Tổ phụ, chuyện này, đây là của Từ công tử tặng Mai phu nhân, tôn nhi, lúc ấy cũng ở đó.” Mặc dù Lý Thừa Khoan nóng lòng bảo vệ cho thế tử, nhưng không thể khiến người chịu oan.

“Từ, biểu ca, huynh...” Lạc Lạc mưu tính thất bại, trong lòng gấp gáp, nàng thật sự không muốn Từ Kiêu Đình phải chịu liên lụy.

“Ngồi xuống, chuyện này không liên quan tới ngươi.” Từ Kiêu

Đình dùng ánh mắt ngăn Lạc Lạc ở phía dưới.

“Sao lại nói không liên quan tới Mai phu nhân, coi như Từ công tử tặng túi thơm cho nàng, nàng cũng có thể cho chút xạ hương vào trong.” Chủ đình Vương vừa nói vừa suy nghĩ cách tiếp nhận lời giải thích, thầm nghĩ chỉ cần một mực chắc chắn nàng có hiềm nghi, chuyện kế tiếp sẽ dễ làm rồi, coi như không thể định tội, cũng có thể giám sát nàng.

“Xin hỏi Vương gia, vì sao Mai phu nhân phải làm như vậy? Thứ nhất, Mai phu nhân làm việc đó ở nơi nào? Thứ hai...” Từ Kiêu Đình cười cười: “Mọi sự đều nói nguyên nhân, ta thấy không bằng xin người trong cuộc ra ngoài, giải thích một chút vì sao túi thơm này ở trên tay của nàng.”

Chủ đình Vương ngàn vạn không ngờ tới túi thơm này là của Từ Kiêu Đình tặng, thầm nghĩ nhân cơ hội này còn có thể trừ khử trợ thủ đắc lực của Hoàng thượng và Thái Hoàng Thái hậu luôn, do đó sai người dắt Lý Thu Sương ra ngoài.

Cách rèm, sắc mặt Lý Thu Sương trắng bệch, ngay lúc vừa rồi, chủ đình Vương vội vàng phái người báo cho mình, để cho chính mình chỉ ra chứng cứ rằng sau khi gửi túi thơm của Lạc Lạc mới dẫn đến sinh non. Lý Thu Sương biết, túi thơm này là Từ Kiêu Đình tặng cho Lạc Lạc, nếu nghe theo lời chủ đình Vương mà làm, nhất định sẽ hại hấn, lòng như thiêu đốt nàng suy yếu tựa vào giường, đôi tay trong tay áo bám sâu vào da thịt đến bật máu.

“Sương nhi, nàng tới rồi, nàng mau nói chuyện đêm đó.” Lý Thừa Khoan lượn trái lượn phải ở bên trong, mặc dù không tin Lạc Lạc và Từ Kiêu Đình làm chuyện này, cũng đau lòng Lý Thu Sương suy yếu.

“Đêm đó, là thiếp thân không cẩn thận, ngã một cái, mới, mới không bảo vệ được thai nhi. Ta sợ bị trách tội, nên lén nhét xạ hương vào túi thơm, dùng cái này vu oan giá họa, tiếc rằng lương tâm cắn rứt, chỉ mong được chết.” Lý Thu Sương khẽ cắn răng, nói xong liền nhắm hai mắt lại. Đêm đó mình gồi lên túi thơm của Từ Kiều Đình ngủ, ngủ thẳng tới nửa đêm thì uống chén thuốc nha hoàn đưa tới, mặc dù mùi vị khác với bình thường, nhưng không để ý, sau đó đau bụng không ngừng, kế tiếp liền sinh non. Túi thơm bên người chẳng biết biến đâu mất, chờ tới sau khi thái y bắt mạch xong, túi thơm mới xuất hiện lại. Trong thời gian này, chủ đình Vương vẫn luôn ở bên ngoài, không thể có người làm hại nàng, chỉ có thể vì chủ đình Vương muốn trừ khử một ai đấy, mới tạo nên một cái bẫy, hiện tại xem ra mục tiêu của chủ đình Vương chính là Từ Kiều Đình.

Tất nhiên Lý Thu Sương đã suy nghĩ rất lâu, chủ đình Vương bên kia lại giận đến mặt trắng bệch, dưới tay áo đã nắm chặt thành nắm đấm, nghĩ thầm hy sinh một đứa con nói dối cũng không có gì to tát, dù sao thứ tôn cũng sẽ lấy vợ sinh con, đó mới là huyết mạch vương phủ chân chính, thứ xuất tôn vốn không coi là gì. Nhưng đáng tiếc chính là không thu hoạch được gì, vì vậy trong lòng sớm đã xuất hiện sát tâm.

## Chương 75: Chương đoạn cuối cùng.

Sau khi Mai Vô Quá nghe xong lời người đến báo cáo, cầm chặt thanh kiếm trong tay, cuối cùng hạ quyết tâm. Người trước mắt này là người được mình sắp xếp quan sát tình hình xung quanh nhà, hẳn nói Lạc Lạc xuất phủ tới chủ đình Vương phủ, vậy là sự thật rồi.

Lý Thừa Ích mới vừa báo cho mình, Lạc Lạc đã vào trong Vương phủ, đến khi nào nhiệm vụ của mình hoàn thành sẽ tới nhận nòng về, rõ ràng muốn bức Mai Vô Quá, khiến hắn không thể không vào nơi đầm rồng hang cọp này.

Chỉ khi nào hoàn thành nhiệm vụ mới có thể nhận Lạc Lạc về, lời như vậy quá rõ ràng, Mai Vô Quá sao có thể nghe không hiểu. Mấy ngày trước bắt được một phong thư của phái Bán Sơn, là chứng cứ Nhâm bang chủ phái Bán Sơn cầu kết với chủ đình Vương, phái Bán Sơn lại có qua lại với nước Đạt Đạt, như thế chính là chủ đình Vương tư thông với địch bán nước, Hoàng thượng cũng có thể dựa vào đó mà diệt trừ chủ đình Vương. Hiện tại đúng lúc nên quay lại kinh thành giao nộp cho hắn, còn cần phải xông pha hang hổ thêm lần nữa, đi thi hành cái gọi là mệnh lệnh kia – tìm ra dư đảng phái Quan Thương ẩn náu trong phái Bán Sơn.

Lúc này chạy trở về cũng không kịp, Mai Vô Quá thu nhặt xong bọc hành lý, chuẩn bị thăm dò phái Bán Sơn vào ban đêm.

Đêm núi âm u tĩnh lặng, cũng là nơi dã thú ẩn núp, Mai Vô Quá đi chưa được mấy bước thì phát hiện bốn phía phát ra tiếng động xào xạc, vì vậy dừng bước.

Mượn bóng đêm che giấu, mười mấy cao thủ khinh công quyết định im hơi lặng tiếng vây cạnh hắc, chăm chú quan sát.

Không ai lên tiếng, bởi lẽ không ai muốn nhiều lời nói nhảm, vì vậy trong lúc nhất thời quang cảnh đánh nhau ác liệt đất cát bay mùn mịt, làm cơn trùng chim muông hoảng sợ.

Một hồi ác chiến, cả người Mai Vô Quá chảy máu, đối phương cũng thương vong nặng nề. Mặc dù đối phương nhiều người, nhưng không thể xông lên hàng loạt, nhiều nhất chỉ có thể hai người xông lên tấn công. Mai Vô Quá dần dần sức cùng lực kiệt, chống kiếm thở dốc. Hắn biết đây là cái bẫy, nhưng hắn buộc lòng phải nhảy vào trong, nếu không trở về cũng sẽ bị trị tội hành sự vô năng. Chỉ có bản thân sống sót, chỉ có bản thân không đưa ra chứng cứ chủ đình Vương tư thông với địch, Lạc Lạc mới tạm thời không có nguy hiểm.

“Võ lâm bại hoại, còn không mau mau chết đi.” Rốt cuộc một gã đối diện quát lớn, Mai Vô Quá nhận ra chính là chương môn phái Bán Sơn, cái tên chương môn luôn không thềm đếm xỉa tới mình, mặc cho môn hạ ức hiếp mình.

“Hừ, ta là võ lâm bại hoại? Dù sao vẫn tốt hơn cái loại cậy mạnh bán nước tư thông với địch.” Mai Vô Quá lau vết máu bên khóe miệng, cười khinh thường.

“Đừng có nói năng bậy bạ, đồ nghiệt chương không học cái tốt, lại đi học cha người. Người cái tốt không làm, lại đi làm tay sai cho triều đình, hôm nay chúng ta sẽ thay trời hành đạo.” Gã chương môn hét lớn một tiếng, nâng kiếm đâm tới.

Mai Vô Quá nghe những lời đó, một ngọn lửa không tên xông lên



đầu, liên tiếp ra chiêu, ép đối phương chống đỡ không nổi mà lùi dần. So về võ công, đối phương hơn Mai Vô Quá, nhưng người phải dựa vào tinh thần, mà tinh thần đang rực cháy của Mai Vô Quá vượt hơn đối phương trở về thế cân bằng.

Một nhóm người ủa lên, Mai Vô Quá không thêm bận tâm, bèn chịu tổn thương liên tiếp không nói được tiếng nào, máu me khắp người nhảy lên một tầng đá, giận đến cánh tay phát run: “Khá lắm võ lâm nhân sĩ, loại chuyện lấy ít thắng nhiều làm thật thuận tay.”

“Đối phó với thứ người như người lẫn cha người cần phải hợp nhau tấn công mới có thể trả lại thái bình cho võ lâm.” Gã chương môn kia to mồm vô sỉ.

“Cha ta, cha ta đúng không phải là người tốt, hẳn thật sự xin lỗi nương ta, ta là thay hắn chịu tội; còn những kẻ các ngươi, cha ta có lỗi với các ngươi sao? Nếu có, ta tới để trả thay!” Mai Vô Quá rống giận, đối phương không nói câu nào, bởi vì mặc dù cha của Mai Vô Quá xấu xa, nhưng không làm hại đến bọn họ.

“Không có đúng không, vậy thì tới phiên ta đến tính toán sổ nợ.” Mai Vô Quá vừa dứt lời, lập tức nhảy vào vòng vây, lúc này chính là tinh thần liều mạng, nếu cứ sợ đầu sợ đuôi, chán chán thất bại.

Máu tươi nhuộm đỏ áo, Mai Vô Quá nặng nề ngã xuống mặt đất, một đám người vây lại...

Mai Vô Quá cũng không biết Lạc Lạc đã rời khỏi chủ đình Vương phủ từ lâu, được Từ Kiêu Đình đưa vào trong phủ Từ đại nhân. Chủ đình Vương then quá hóa giận nhưng cũng không làm gì được hai người, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ rời đi, ngay sau đó trút giận lên người Lý Thu Sương. Ngoài mặt chủ đình Vương không

cho truy cứu việc này nữa, sau lưng lại âm thầm đưa một bát dược đến, Lý Thừa Khoan lại đau thương nhưng không thể làm gì khác, bản thân chỉ có thể một mình buồn rầu hút hăng, không thể bảo vệ nổi nữ nhân của chính mình mà mượn rượu giải sầu. Sau khi tỉnh rượu cảm giác có lỗi sâu sắc với Lạc Lạc, lại đến nhà xin lỗi. Chủ đình Vương sợ hấn làm tổn hại đến thân thể, vội vàng chỉ định hôn ước, đợi năm sau thành hôn.

Tin tức Mai Vô Quá tử trận truyền đến, Từ Kiêu Đình giấu Lạc Lạc, chỉ nói còn chuyện bên ngoài chưa làm xong, ít ngày nữa sẽ về. Lạc Lạc nóng lòng, nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều, sợ ảnh hưởng tới hài tử trong bụng. Con bụng sinh truyền đến, Lạc Lạc cố gắng trấn định ăn chút ít, mới báo cho Từ phu nhân. Mặc dù Từ đại nhân không phải người lương thiện, nhưng cũng không phải loại người lòng dạ độc ác trở mặt không quen biết, tuy rằng biết Mai Vô Quá đã chết, nhưng sẽ không vì vậy mà buông tay mặc kệ Lạc Lạc.

Mấy bà đỡ dạy Lạc Lạc cách hô hấp, Từ Kiêu Đình ở ngoài cửa gấp đến độ đi đi lại lại, hận không thể nhắc mở ngói gạch trên nhà để nhìn rõ mọi việc.

“Kiêu Đình, đừng nóng vội, nữ nhân sinh con đều như thế.” Từ phu nhân nhận thấy Từ Kiêu Đình khác thường, nhưng bởi vì không phải là hài tử của mình, cũng không tiện nói tường tận, chỉ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hấn.

“Dì, mấy bà đỡ này có ích sao? Tại sao lâu như vậy không thấy động tĩnh gì.” Từ Kiêu Đình hỏi.

“Mấy người kia đều là bà đỡ có tiếng, phụ nữ có thai nhà đại gia chờ sinh trong kinh thành đều tới tìm họ.” Từ phu nhân cười nói.

Tiếng con nít khóc ré lên, cả người bên trong lẫn ngoài cửa đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Từ phu nhân ngăn cản Từ Kiều Đình muốn xông vào: “Người là đại nam nhân đi vào làm cái gì? Phụ thân của hài tử cũng không nên đi vào, người chờ ở bên ngoài đi.”

Từ Kiều Đình nhăn nhó trở ra, miễn cưỡng cười cười, nằm ngoài ở bên cạnh cửa lắng nghe, biết được là một bé gái, khoe miệng mang theo nụ cười.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt Lạc Lạc hết ngày ở cũ. Ngày hôm đó, Lạc Lạc đang ôm đứa bé ngồi dưới hành lang phơi nắng, mắt nhìn xa xăm thần thờ.

“Sao không về phòng? Để cho ta chơi với tiểu nhân nhi này một chút.” Từ Kiều Đình tiến đến nhìn nàng, thuận tay cầm theo một bó hoa mới hái, mùi hoa thấm đầy tay.

Lạc Lạc giao đứa bé cho Từ Kiều Đình, nhìn người nam nhân trước mắt này ngần người.

“Nàng xem, nàng xem, con bé cười với ta này.” Từ Kiều Đình hôn lên gương mặt đứa bé, ngay sau đó ngậm ngón tay út trong suốt lấp lánh, dùng đầu lưỡi trêu chọc.

“Nàng coi, có phải con bé rất thích ta hay không.” Từ Kiều Đình ngược mắt nhìn Lạc Lạc, bắt gặp sắc mặt nặng nề, ý cười tiêu tan.

“Bà vú, ôm hài tử vào đi.” Lạc Lạc nói với bà vú bên cạnh.

Từ Kiều Đình kinh ngạc giao hài tử cho bà vú, có chút chột dạ nói: “Nàng làm sao vậy? Không nên mặt mày nghiêm trọng vậy, con bé sẽ giống nàng, lớn lên sẽ không đẹp.”

Lạc Lạc chỉ đặt cho hài tử nữ danh, nói là chờ Mai Vô Quá trở lại sẽ đặt đại danh.

“Tù đại ca, ngươi sẽ không gạt ta đúng không?” Lạc Lạc khịt mũi một cái, nhẹ nhàng hỏi.

“Đang tốt đẹp nói chuyện này làm gì? Ta dĩ nhiên, sẽ không, sẽ không lừa nàng.” Từ Kiêu Đình có chút hoảng hốt, mắt nhìn sang bên cạnh.

“Thi thể của huynh ấy ở nơi nào?” Giọng nói Lạc Lạc có chút run rẩy.

“Của ai? Đừng dọa ta, nàng đang nhắc tới ai...” Từ Kiêu Đình cố làm vẻ kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc của hắn kéo dài mấy giây, vẻ mặt kinh ngạc đích thực sẽ không vượt quá hai phần mười giây, Lạc Lạc biết, Từ Kiêu Đình đang cố giả vờ kinh ngạc.

“Tướng công của ta, không phải huynh ấy đã, đã...” Một hạt lệ nóng lăn xuống, im lặng rớt. Lạc Lạc không phải là không cảm thấy, chỉ là không muốn tin, nhìn qua nét mặt đến giọng nói người bên cạnh, nhất định đã xảy ra chuyện gì, lại nghĩ đến việc Mai Vô Quá chậm trễ trở về, Lạc Lạc có loại dự cảm xấu.

“Không, không phải, nàng đoán mò gì thế.” Từ Kiêu Đình biết vẻ mặt mình không lừa được nàng, vội vàng xoay người sang chỗ khác nhìn cột chống hiên.

“Trước kia ta cảm nhận được, nhưng ta không thể nghĩ nhiều, bởi vì ta còn có hài tử trong bụng, hiện tại, con bé đã bình an ra đời, vừa đầy tháng, ta chỉ muốn biết, tướng công của ta ra sao rồi.” Lạc Lạc kéo tay áo Từ Kiêu Đình, đôi mắt nhòe đi vì lệ, bờ môi run rẩy.

“Ta sẽ chăm sóc các nàng...” Từ Kiêu Đình lấy dũng khí nói.

“Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc hấn ra sao.” Lạc Lạc cắt đứt lời Từ Kiêu Đình.

“Hấn là, hấn là....” Từ Kiêu Đình không đành lòng nói ra từ kia.

“Thi thể đâu?” Lạc Lạc nghe vậy trái lại trở bên bình tĩnh, mạnh mẽ chịu đựng hỏi.

“Không tìm được, chỉ thấy bên vách núi có ít mảnh áo.” Từ Kiêu Đình quan sát Lạc Lạc, chỉ sợ nàng chịu không nổi sẽ ngất.

“Ở đâu? Ta muốn đi xem.” Nước mắt Lạc Lạc chảy không ngừng.

“Nơi đó nguy hiểm, dư đảng phái Bán Sơn vẫn chưa diệt trừ, hơn nữa nàng đi cũng vô ích.” Từ Kiêu Đình đặt tay lên vai Lạc Lạc.

“Sao ta có thể không đi? Huynh ấy là tướng công của ta, nếu huynh ấy còn sống, ta muốn cùng huynh ấy hưởng vinh hoa phú quý; nếu hấn tàn tật, ta sẽ chăm sóc hấn cả đời; nếu hấn chết...” Lạc Lạc bình tâm lại, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn tự tay chôn cất hấn.”

“Từ đại ca, ta không xứng với ngươi, ta không đáng giá để ngươi đối xử với ta tốt như vậy, đừng làm cho ta cảm thấy nợ ngươi quá nhiều, có được hay không.” Lạc Lạc khẽ cúi đầu, trong mắt lệ nóng lăn rơi, rớt xuống bên chân nàng.

“Coi nào nàng nói gì vậy, ta nào có... ta, cha ta đã đính hôn cho ta, ta, ta cũng đã đồng ý.” Từ Kiêu Đình cười gượng hai tiếng, nhìn phía xa nói: “Ta dẫn nàng đi tìm, coi như thấy, để cho hấn có thể nhìn thấy hài tử cũng tốt.”

Đường núi gập ghềnh, xe ngựa lắc lư, đứa bé trong ngực vẫn ngủ như trước, giống như không hay biết suy nghĩ của mẫu thân. Từ Kiều Đình cưỡi ngựa phía trước, không quay đầu nhìn xe ngựa, tim không ngừng đau.

Tiếng vó ngựa trước mặt mang theo bụi bay mù mịt, Từ Kiều Đình chỉ huy xe ngựa tựa vào một bên, định chờ sau khi người kia lao qua sẽ tiếp tục đi.

Người trên ngựa càng lúc càng tới gần, đợi thấy rõ người tới thì người tới cũng thấy rõ mình.

Người trên ngựa nhảy xuống ngựa, định tới chỗ Từ Kiều Đình. Từ Kiều Đình chỉ cảm thấy lòng nhẹ bẫng, bản thân sẽ không cần phải băn khoăn làm thế nào để chăm sóc hai mẹ con này nữa, sẽ không cần phải băn khoăn chuyện Lạc Lạc không chấp nhận của hắn nữa.

Người trên ngựa liếc nhìn Từ Kiều Đình, chạy thẳng tới xe ngựa, vén màn kiệu, bất động thật lâu.

Từ Kiều Đình khẽ nâng khóe miệng, giục ngựa đi từ từ về phía trước, hướng đối diện mà đi. Phụ thân từng nói, có lẽ phía trước sẽ có phong cảnh tuyệt đẹp, có lẽ phía trước sẽ có người đặc biệt.

“Từ đại ca, ngươi phải, đối xử thật tốt với thê tử của ngươi, ngươi phải hạnh phúc.” Lạc Lạc nói với theo bóng lưng Từ Kiều Đình.

“Ta biết rồi, nàng cũng phải hạnh phúc đấy.” Từ Kiều Đình nói xong liền siết chặt dây cương, không còn lưu luyến rồi đi.

Nhiều năm về sau, nhận được tin tức thành thân của Từ Kiều Đình, Lạc Lạc tựa vào vai Mai Vô Quá, trong ngực ôm tiểu nhi tử đang

bú sữ, nhìn bé gái đang cuốn bên chân nô đùa, tâm tình không khỏi vui vẻ hơn. Một nam nhân ngồi xổm ở đầu tường gọi mình, một nam nhân tay cầm một cành hoa nhỏ, cũng đã tìm được hạnh phúc cho mình rồi, thật tốt.

Lúc này đều là nói sau, hiện tại Mai Vô Quá gò má ngăm đen, ôm bé gái trong ngực vui mừng đến phát khóc, trời mới biết hôm đó có bao nhiêu hiểm nguy, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Hiên Đới Diễm đã ra tay cứu giúp, mình mới thoát về một mạng. Không phải người đàn ông nào cũng đều sẽ vì nữ nhân của bản thân mà đi yêu thương hài tử không phải của mình, Hiên Đới Diễm như thế, Từ Kiều Đình cũng vậy. Tỉnh dưỡng hồi lâu, cuối cùng Mai Vô Quá cũng thoát về được một mạng, lúc này mới cảm theo chứng cứ chủ đình Vương tư thông với địch bán nước trở về, lại gặp được người mình yêu nhất. Hoàng thượng cũng không đuổi cùng giết tận, trừ chủ đình Vương sợ tội đã tự sát, những người còn lại trong vương phủ đều bị cách chức làm dân thường.

“Nhanh lớn lên nào, vào ban tiếp bước cha ngươi, cũng làm một vị đại tổng bộ.” Mai Vô Quá cười trêu chọc tiểu nhi tử.

“Vào ban kế tục huynh? Vậy cũng là một tên đại tổng bộ vô lại nhất.” Lạc Lạc cười đến rạn giọng.

Hoàn.

## Table of Contents

<a href="#"><u>1</u></a>
<a href="#"><u>2</u></a>
<a href="#"><u>3</u></a>
<a href="#"><u>4</u></a>
<a href="#"><u>5</u></a>
<a href="#"><u>6</u></a>
<a href="#"><u>7</u></a>
<a href="#"><u>8</u></a>
<a href="#"><u>9</u></a>
<a href="#"><u>10</u></a>
<a href="#"><u>11</u></a>
<a href="#"><u>12</u></a>
<a href="#"><u>13</u></a>
<a href="#"><u>14</u></a>
<a href="#"><u>15</u></a>
<a href="#"><u>16</u></a>
<a href="#"><u>17</u></a>
<a href="#"><u>18</u></a>
<a href="#"><u>19</u></a>
<a href="#"><u>20</u></a>
<a href="#"><u>21</u></a>
<a href="#"><u>22</u></a>
<a href="#"><u>23</u></a>
<a href="#"><u>24</u></a>
<a href="#"><u>25</u></a>
<a href="#"><u>26</u></a>
<a href="#"><u>27</u></a>
<a href="#"><u>28</u></a>
<a href="#"><u>29</u></a>
<a href="#"><u>30</u></a>
<a href="#"><u>31</u></a>
<a href="#"><u>32</u></a>
<a href="#"><u>33</u></a>
<a href="#"><u>34</u></a>



[35](#)  
[36](#)  
[37](#)  
[38](#)  
[40](#)  
[41](#)  
[42](#)  
[43](#)  
[44](#)  
[45](#)  
[46](#)  
[47](#)  
[48](#)  
[49](#)  
[50](#)  
[51](#)

# Table of Contents

<a href="#"><u>1</u></a>
<a href="#"><u>2</u></a>
<a href="#"><u>3</u></a>
<a href="#"><u>4</u></a>
<a href="#"><u>5</u></a>
<a href="#"><u>6</u></a>
<a href="#"><u>7</u></a>
<a href="#"><u>8</u></a>
<a href="#"><u>9</u></a>
<a href="#"><u>10</u></a>
<a href="#"><u>11</u></a>
<a href="#"><u>12</u></a>
<a href="#"><u>13</u></a>
<a href="#"><u>14</u></a>
<a href="#"><u>15</u></a>
<a href="#"><u>16</u></a>
<a href="#"><u>17</u></a>
<a href="#"><u>18</u></a>
<a href="#"><u>19</u></a>
<a href="#"><u>20</u></a>
<a href="#"><u>21</u></a>
<a href="#"><u>22</u></a>
<a href="#"><u>23</u></a>
<a href="#"><u>24</u></a>
<a href="#"><u>25</u></a>
<a href="#"><u>26</u></a>
<a href="#"><u>27</u></a>
<a href="#"><u>28</u></a>
<a href="#"><u>29</u></a>
<a href="#"><u>30</u></a>
<a href="#"><u>31</u></a>
<a href="#"><u>32</u></a>
<a href="#"><u>33</u></a>
<a href="#"><u>34</u></a>

[35](#)  
[36](#)  
[37](#)  
[38](#)  
[40](#)  
[41](#)  
[42](#)  
[43](#)  
[44](#)  
[45](#)  
[46](#)  
[47](#)  
[48](#)  
[49](#)  
[50](#)  
[51](#)